

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 1.

Søndag den 6. Januar.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Jesu hellige Navn. — Søndag efter Nytaar — Jesu Navn. — Gamle Julebilleder. — Unionsforhandlingerne med den engelske Kirke. — St. Knud Hertugs Fest. — »Kirken« gaar ind. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Tyskland, Rom. — Avertissementer.

Strøtanker om Jesu hellige Navn.

Jesus indeholder ikke kun et enkelt Gode, men alle Goder. Livet er et Gode: Jesus er Livet. Opstandelsen er et Gode: Jesus er Opstandelsen. Verdens Lys er et Gode: Jesus er Verdens Lys. *(Origines.)*

I dette hellige Navn tilbedes Guddommens hele Maje-stæel. *(St. Petrus Chrysologus.)*

Naar vi i Jesu Navn strider mod Satan, saa strider Jesus for os, med os og i os — og Fjenderne flyr, naar de hører Jesu Navn. *(Justinus.)*

Christi Magt er saa stor, at Dæmonerne falder ned for ham og ikke formaar at bestaa ved Paakaldelsen af hans Navn. *(St. Athanasius.)*

Jesu Navn er et Tegn, der fremstiller alt for vort Øje, hvad Gud har gjort til vor Frelse. Hvor meget har det ikke kostet dig o Jesus at være Jesus, d. v. s. Forløser. *(St. Bernhard.)*

Saa længe Jesu Navn er paa vor Tunge og i vort Hjerte, vil den onde Fjende ikke formaa at trænge ind i vor Sjæl. *(St. Alphonsus.)*

Søndag efter Nytaar — Jesu Navn.

Epistelen er taget af Apostlenes Gerninger 5. Kap.

I hine Dage talte Petrus, fyldt af den Helligaand, til dem: I Folkets Øverster og Ældste, hører! Naar vi i Dag i Anledning af en Vælgning mod et vanført Menneske forhøres om, ved hvem han er bleven helbredet: da være det eder alle og hele Israels Folk vitterligt, at ved vor Herres Nazaræeren Jesu Christi Navn, hvem I have korsfæstet, og hvem Gud har opvakt fra de døde, ved dette staar denne helbredet for eder. Han er den Sten, som er bleven forkastet af eder, I Bygningsmænd, men som er bleven til en Hovedhjørnesten. Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er intet andet Navn under Himmelen givet Menneskene, hvorved vi skal frelses.

Det nye Aar 1924 er begyndt. Vi har ønsket hinanden et godt og velsignet Nytaar. Men vore Ønsker er kun Ønsker, og de har ikke nogen Kraft i sig selv, de er kraftløse — tomme. For at det nye Aar i Virkeligheden maa blive et godt og lykkeligt, kræves der mere end kun vore gensidige Ønsker; der kræves delvis vor egen Medvirkning og vort Arbejde, men frem for alt hans Hjælp, i hvis Haand alle Menneskers og hele Verdens Skæbne er lagt, ved hvem alle Ting er bleven til, og som er bleven Kød og har boet iblandt os, som er en Afglans af Faderens Herlighed, og som har arvet et herligere Navn fremfor alle Engle. *Det er Jesus Christus, vor Frelser*, om hvem St. Petrus siger: Der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er intet andet Navn under Himmelen givet Menneskene, hvorved vi skal frelses. Det er *Jesu Navn*, der bringer Velsignelse for det nye Aar; og derfor maa vi vælge dette Navn som Løsen for 1924, for vor Person, for vort Legeme, for vor Sjæl, for vort Arbejde og vore Gerninger, for vor Kamp og Strid, for hele Livet, og engang ogsaa for Døden. Derfor hører vi paa Nytaarsdagen Evangeliet om Jesu Navn, derfor fejrer Kirken Jesu Navnefest straks i Begyndelsen af Aaret. En Formaning for os alle: Lad Jesu, Frelserens, Navn være en Ledestjerne for dig i det nye Aar. Dette Navn vil føre dig lykkeligt og velbeholdent gennem Aaret 1924 — selv om Vejen maaske ender i Døden, i Evigheden. Sikkert og velsignet vil du kunne vandre under dette Navns Protektion.

Hvorfor har dette Navn vel saadan en Magt, og hvorfor giver det saa stor en Velsignelse? St. Bernhard svarer:

O Jesus, Frugt af Jomfruskød,
vor Kærlighed i Liv og Død,

dit søde Navn er sammenlagt
af Salighed og Kongemagt.

Dette Navn minder os om alt, hvad Faderen har været for os; det kalder hele Forløsningen med alle dens Velgerninger tilbage i vort Sind og Sjæl; det siger med

et Ord alt, hvad Frelseren har fuldbragt fra Krybben til Dagen i Dag. Derfor blev saa mange store Mænd og Kvinder begejstret, saa ofte de hørte eller læste Jesu Navn. Naar den hl. Frans af Assisi hørte dette Navn, lyttede han bevæget og opmærksomt ligesom til den dejligste Melodi; den salige Henrik Suso nærrede en saa glødende Andagt til Jesu Navn, at han med en skarp Griffel indridsede Jesu Navn paa sit Bryst; og St. Bernhard synger begejstret:

Hvor frydeligt i allen Stund
at tage Jesu Navn i Mund;
Dog ingen Lyst kan ligned ved
at eje ham i Kærlighed.

Det siger aldrig noget Sprog,
det skriver ingen nok saa klog;
kun den kan tale med derom,
som til Erfarings Sødme kom.

Jesu Navn er Sødme, men Jesu Navn er ogsaa Magt; og med Magten følger Kraften, og med Kraften Velsignelsen. Derfor kunde Apostlene ikke prædike og skrive nok om dette mægtige Navn. Et Vidnesbyrd er Apostelen Petrus i vor Søndagsepistel i sin Tale til Jøderne: der er intet andet Navn under Himmelen givet Menneskene, i hvilket vi skal frelses. St. Paulus skriver til Philipperne: I Jesu Navn skal alle Knæ bøje sig, og enhver Tunge skal bekende, at den Herre Jesus Christus er i Gud Faders Herlighed. Og atter siger Apostelen: Alt, hvad I gør, hvad enten I spiser eller drikker eller gør noget andet, det gør i Jesu Navn. St. Paulus selv bruger dette Navn i sine 14 Breve ikke færre end 243 Gange. — Dette Navn var Apostlenes Kraft og Styrke. I dette hellige Navn og i Kraft af dette Navn kunde de bære alle Forfølgelser, ja selve Døden; de var glade ved at kunne taale Forhaanelser for Jesu Navns Skyld. I Jesu Navn har de hellige Martyrer baaret allehaande Pinsler og Lidelser, og i dette Navn har de sejret over dem, som er deres Fjender. Den hedenske Statholder Quintilianus truede den hl. Agatha med Døden, men hun svarede: naar du forskrækker mig med vilde Dyr, vil jeg paakalde Jesu, min Frelasers, Navn, og de vil blive gode og fredelige som Lam mod mig. Og selv om de ikke blev forskaanet for at udstaa Lidelserne og selve Døden, fandt de i Jesu Navn Kraften til at kunne bære alt dette. —

Lad Jesu Navn være Løsenet for det nye Aar 1924. Et Løsen, som ikke forsvinder for dig, men som er med dig hver eneste Dag. Husk Jesu Navn hver eneste Morgen, og saa ofte du begynder et større Arbejde. Husk Jesu Navn i Fristelser, i vigtige Foretagender. Husk Jesu Navn, naar du gaar til Hvile om Aftenen; thi Apostelen Petrus siger: Enhver, som paakalder Herrens Navn, skal frelses! Er Jesu Navn dit Løsen i det nye Aar 1924, vil det i Sandhed blive et godt og velsignet Aar!

Gamle Julebilleder.

De Vises Tilbedelse.

Vore ældre Billeder af de hellige tre Konger har udpræget byzantinsk Præg. Frescomalerierne fra Fjenneslevlille og Slaglille og fra den skaanske Bjerresjö Kirke ligner i høj Grad Billederne fra St. Apollinare Nuovo i Ravenna og Basreliefferne paa de ældste romerske Sarkofager fra 4.—5. Aarhundrede. Det er den samme fremadilende Bevægelse, der findes i alle disse Billeder. I Ravennamosaikken holder den forreste Mager sin Kappelig imellem Hænderne og Gaven; det samme ses i Bjerresjö Kirke i Skaane, paa Korbuen i Estvad og paa et Tympanon i Aalum Kirke.

I Kyrkoköpinge i Skaane rider den første hellige Mager paa en Ganger, plettet som en Leopard, i Skæmstrup rider den første paa en hvid, den anden paa en rød Hest, den tredje paa en Graaskimmel.

I Elmelunde paa Møen knæler den første Mager foran Jesusbarnet, som den staaende Maria rækker ud imod ham, medens en Page bærer hans Krone og holder hans Hest; de to andre Konger sidder endnu paa Hestene. Det samme Motiv findes ogsaa i Kjeldby, Thingsted o. s. v.

Kronen paa Hovedet og de hellige Kar i Hænderne kan have de mest forskellige Former; i Kirkököpinge i Skaane holder den første Mager en Skaal med et højt Laag, den anden et Ciborium, den tredje et Horn; i Thingsted holder den første et Juvelskrin, den anden et større Ciborium, den tredje et mindre; i Kongsted har den første en Kalk, den anden et Skrin, den tredje et Horn; i Sædinge har den første et Horn o. s. v. I Tudse tager Barnet en Mønt op af Æsken, som den forreste Konge knælende rækker ham.

Det ældste Billede af de hellige tre Konger findes i Jellinge fra c. 1100. Maria fremstilles liggende paa et Leje med det sovende Jesusbarn i Armene; bagved staar en Kvinde, der med sin opløftede Haand ligesom paabyder de indtrædende Stilhed. Af Kongerne er der nu kun de

to Arme tilbage, der holder et med Ringe prydet Guld-
horn.

Det næste Kalkmaleri af de hellige tre Konger stammer
fra c. 1170 og findes i Fjenneslev Kirke. Paa den nor-
dre Side af Korbuen er to Billeder bevaret, hvoraf det
øverste forestiller de hellige tre Konger, der bringer

Fra Allertavlen i Sæby.

deres Gaver til Christusbarnet. Det andet nedenunder fore-
stiller en Mand og en Kvinde, Manden rækker Kirke-
modellen med de to med firsidede Spir prydede Taarne
op mod Guds velsignende Haand, medens Kvinden ræk-
ker sin Gave, en gylden Armbinding, frem. Skikkelsen er
klædt i Tidens Dragter og forestiller Kirkens Bygherre
Asser og hans Hustru Inge.

De samme to Billeder findes ogsaa i den nærliggende Kirke i Slaglille, og da de stammer fra samme Tid, ligger det nær at formode, at de skylder en og samme Kunstner deres Tilblivelse.

Fra den romanske Tid findes endnu et Billede i Kjeldby.

Fra den gotiske Periode kendes lignende Fremstillinger Framlev, Oddense, Skyum, Sulsted, Asmindrup, Draaby, Jyderup, Kongsted, Mørkøv, Nøddebo, Rerslev, Roskilde Domkirke, Skibby, Stillinge, Sverborg, Tudse, Tveje Merløse, Maribo, Sæddinge, Thingsted, Elmelunde, Aakirkeby og Klemensker.

Det er intet Under, at vi allerede træffer Helligtrekongersscener paa vore allerældste danske Altre, nemlig de gyldne Altre.

Fra en senere Tid er endnu bevaret saadanne Altertavler med herlige Fremstillinger af de tre Mageré, saaledes i Hvalsø, Lønnehede, Kjettrup og Gjøl. Jakob Madsen har fundet lignende Tavler i Rolsted, Rørup og Dreslette. Og de Altertavler, der gemmer de tre Magers Tilbedelse i smaa Siderelieffer, er nærmest utallige. De smukkeste Fremstillinger findes i Nykøbing og Sæby.

Paa Altertavlen i Nykøbing er den hl. Families fattige Vraa fremstillet som en Ruin, mellem hvis røde Murbrokker Ukrudtet kraftigt vokser frem. Billedets Midtpunkt er den saligste Jomfru med Barnet paa sit Skød. Moderen støtter med sin venstre Haand Barnet, der sidder nøgent paa et hvidt Linklæde; og med den anden hjælper hun det at bære den Frugt, det holder i den ene Haand, medens den anden er let opløftet som til en Velsignelse.

Jomfruens Uskyld og Beskedenhed er her ligesom paa venstre Fløjs Yderside smukt udtrykt ved de sænkede Øjenlaag, der karakteriserer den 15. Aarhundredes Madonnaer. Hovedet er let idealiseret; med en høj, ren og lige Pande; Øjenbrynene svært buede, og Næsen er lille og finttegnet, lidt brede ved Spidsen; den lille Munds smalle Læber er fast tillukket. Hagen er rund og Kindens Kontur svagt oval, skønt Ansigtet er temmelig kraftigt tværs over Kindbenene. Over hendes jomfrueligt udslaaede blonde Haar ligger et hvidt Linklæde; hendes

mørkeblaa Kjortel er forneden bræmmet med en gylden Bort, og for Haandlede er den slaaet tilbage, saa Foret træder frem. Den aldrende, hvidhaarede Josef holder sig beskedent i Baggrunden med Huen ærbødigt i Haanden, medens han støtter sig til sin Stav. Han er iført en mørkegrøn Kjortel med Hætte i Nakken, og over den er kastet en guldræmmet Kappe.

Den ældste af de tre Magere knæler stille og andægtig med foldede Hænder foran Kristusbarnet og modtager dets Tak og Velsignelse. Han har blottet sit hvide ærværdige Hoved; den røde Fløjelsbaret smykket med Guldagraf og Gulddupper paa Kanten, ligger paa Jorden ved Siden af ham, og foran ham staar paa Hyttens usle Træstol hans pragtfulde Gave, det gyldne Røgelsekar, et herligt sengotisk drevel Guldsmedearbejde, hvis Laag er gennembrudt og bærer smaa Statuer gemt i Nischer paa sin Top.

Hans brune Kappe er guldivirket og foret med Hermelin, der ogsaa danner en Besætning over Skuldre og Ryg. Ærmerne, der kommer til Syne gennem Kappens Slidser, slutter tæt om Haandlede.

Trods Rammen breder Fremstillingen sig ud over Fløjene. Paa venstre Fløj ser man den anden Konge; han træder frem paa Ruinens Flisegulv, idet han har taget sin røde opkræmmede Filthat af, om hvis Puld, der ligger en gylden Krone; han frembærer sin Gave, en dreven gylden Kalk, hvis Laag er kronet af en Fugl. Han har mørkt, glat Haar, og et mægtigt mørkt og blødt Skæg er flettet under Hagen i to lange Fletninger. Under sin lange zobelbræmmede Fløjelskappe bærer han en mørk guldstukken Fløjelsvams. Hans snævre Benklæder er røde, og de langskafte bløde Rejsestøvler er af tyndt, brunligt Læder. Som en Kuriositet bemærkes en lille Abe, der sidder yderst i højre Side med en Frugt i sin Haand. Det er Tidens barokke Smag, der her kommer til Syne, dens Trang til at fremstille saa mærkelige Ting som muligt i sine Billeder, som f. Eks. Albrecht Dürer saa ofte yndede at gøre det. —

Den tredje Konge, der ses paa den højre Fløj, er fremstillet som Neger. Han holder sin sorte forværksbræmmede Hat i sin venstre Haand og omslutter med den

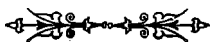
højre Foden paa sin Gave, en herlig Monstrans, dannet af guldindfattet Krystal. I hans Øren hænger i en Guld-ring en Krystalberlok, skaaret i Form af et Agerør med Guldskaale; om Halsen bærer han en Kæde, der er dannet som to Tjørnegrene, hvorfra smaa hvide Perler lyser frem, medens en indfattet sleben Rubin hænger ned foran mellem gyldne Knopper. Hans pibede Linnedkjortel er bræmmet med en perlestukken gylden Bort, og over Kjørtelen bærer han en hvid Damaskes Silkevams bræmmet og foret med Zobel. Hans Benklæder er nu mørke og folderige, men de er helt overmalede, saa den oprindelige Form er ukendelig. Hele Skikkelsen er drapperet med et rødt gyldenbræmmet Gevand.

Under Altertavlens Midterfelt er det oldenborgske Vaaben malet. Den ældste af Kongerne synes at skulle forestille Kong Hans og den anden Kristjern den Anden. At en af de hellige Konger forestiller Alterstifteren, synes ofte at være Tilfældet, f. Eks. paa en Altertavle i Lybæk fra 1518, og paa den Altertavle fra 1507 af Hans Baldring, kaldet Grien, der befinder sig paa Berlins Musæum.

Paa Sæbytavlens venstre Fløj ses paa Indersiden ligeledes de tre hellige Kongers Tilbedelse Maria sidder med det nøgne Barn paa Skødet, og den ældste af Kongerne knæler med foldede Hænder foran Barnet; hans røde, bredskyggede Hat ligger ved Siden af ham paa Flisegulvet. Den lange røde Kaabe med Pelsværkskraven er ved Brystet sammenholdt af et Guldspænde, og under den ses hans gule, opkrængede Ærmer; over Skuldrene ligger baade en større Guldkæde, sammensat af Ringe, og en mindre, der er slynget to Gange om Halsen. I Hyttens Dør staar Josef med Huen ærbødigt i sin Haand, det grønne Dørtæppe er slaet noget til Side. De to andre Konger staar i Forgrunden bag Hovedgruppen; de bærer begge gyldne Skaale, og Moriankongen, der ømt betragter Jesusbarnet, holder desuden et gyldent Scepter i sin Haand. —

Paa Antimensalet fra Hagedsted ved Holbæk findes ligeledes de hellige tre Kongers Tilbedelse afbildet.

P. D. Steidl.

Unionsforhandlingerne med den engelske Kirke.

For den, der har fulgt den kirkelige Udvikling i England i de sidste Aar, virkede Meddelelsen om Forhandlingerne i Malines ikke saa overvældende. Det overraskende var, at selve den engelske Kirkes Primas, Ærkebiskoppen af Canterbury, stod bag disse Forhandlinger. At Sagen var naaet saa vidt, havde man ikke tænkt.

Allerede i November 1922 meddelte Ugebladet nogle opsigtsvækkende Udtalelser af Lord Halifax ved en Kongres i Sheffield. Lord Halifax fortalte om Samtaler med Kardinal Mercier, der havde været enig med ham i, at mange af de Spørgsmaal, der skilte England fra Rom, skyldtes Misforstaaelser og ikke virkelige dogmatiske Uoverensstemmelser. Den protestantiske Lord fortsatte: »I den sidste Krig var eet Hoved af væsentlig Betydning for Udfaldet, og er ikke ogsaa for den kristne Kirke eet Hoved af væsentlig Betydning i Kampen mod Synd og Vantro! Skal vi ikke hilse Pius XI velkommen, som vore Hære hilste Marskal Foch! — — — Der er tilstrækkelige Grunde til at antage den romerske Lære om et Primat af guddommelig Oprindelse, der blev givet til St. Peter. Det er nødvendigt for hele Kristenheden at have et synligt Centrum og Hoved.«

Lord Halifax, der dengang talte saaledes, er Fører for de saakaldte Anglo-Katholikker. Det er en Retning indenfor den engelske Statskirke, der har stærkt katholske Tendenser. Mere og mere nærmer de sig i det ydre den katholske Kirke i hele deres Liturgi; de holder latinske Messer, opbevarer Alterens Sakramente til Tilbedelse i deres Kirker o. s. v. Men ogsaa i selve deres Lære kommer de den katholske Kirke stadig nærmere; de anførte Ord viser dette tilstrækkeligt. Deres Stilling er saaledes, at en udenforstaaende ikke begriber, at de ikke gør Skridtet fuldtud og bliver Katholikker.

I den sidste Tid er det mere og mere blevet klart, at Anglo-Katholikkerne selv følte Tiden nærme sig, da de

ikke mere kunde forsvare deres Stilling. Da Meddelelsen om et Koncilium i en forholdsvis nær Fremtid kom, erklærede Lord Halifax og andre med ham, at Foreningen med Rom maatte finde Sted inden Konciliets Afholdelse, thi den engelske Kirke maatte tage Del i det. Nu maatte man først og fremmest tage Stilling til, om man vilde underkaste sig Pavens Overhøjhed og Ufejlbarhed. Selv et Blad som »Times« havde for ikke længe siden en Artikel derom. Det er i Virkeligheden det brændende Spørgsmaal, men det mærkelige er jo, at en Del af den anglikanske Kirke er meget tilbøjelig til at anerkende Paven. Det første, den anglo-katholske Kongres for et Par Maaneder siden gjorde, var at sende et Hyldesttelegram til Paven.

Anglo-Katholikkerne haaber paa, at Rom vil indrømme den engelske Kirke en Særstilling i Lighed med den, som visse orientalske Kirkesamfund, der er i Forening med den romersk-katholske Kirke, har. Principielt er der naturligvis heller intet i Vejen for, at Rom kan gøre dette, dersom man finder det opportunt. Ejendommeligt er det, at mod denne Særstilling rejses der Modstand fra de engelske Katholikkers Side, ogsaa de sidste Telegrammer i Dagbladene tyder paa denne Modstand.

Den engelske Kirke hævder at have den Apostoliske Succession, saaledes at den har virkelige Biskopper og Præster. En pavelig Kommission har allerede for en Aarrække siden nøje undersøgt dette Spørgsmaal, og den kom til det modsatte Resultat. Nu forlanger Englænderne Sagen undersøgt paany. Det er sikkert meget tvivlsomt, om man fra katholsk Side vil gaa med til nogen ny Undersøgelse, sikkert kun, hvis nye historiske Fakta er kommet for Dagens Lys. I og for sig er det jo ubegribeligt, at man ikke kan blive enig om en rent historisk Ting.

Men nu maa det ikke glemmes, at der ogsaa er et stort Parti i den engelske Statskirke, der aldeles ikke ønsker at anerkende Pavens Overhøjhed. Der er Biskopper, som har forfulgt de anglo-katholske Præster, hvad der i Reglen førte til, at disse Præster blev Katholikker. Derfor er det forbavsende, at Ærkebiskoppen af Canterbury staar bag Forhandlingerne. Men han har vel set det, som saa mange saa, at om ikke lang Tid vil den engelske Kirke

spaltes, idet en Del vil gaa til Rom og en Del blive tilbage. Derfor er han gaaet med til et Forsøg paa at føre hele sin Kirke til Rom. Vil det lykkes? Hans Meddelelse er saa forsigtig, at man intet tør slutte af den. Ellers tyder Situationen paa en kommende Spaltning. Men ogsaa den vil i Virkeligheden være et Skridt fremad mod Kirkens Enhed.

B. J.

St. Knud Hertugs Fest den 7. Januar.

Det bliver sikkert en baade interessant og smuk Gudstjeneste, der paa Mandag Aften vil blive holdt i Jesu Hjerter Kirke. Der bliver sunget tre gamle latinske Hymner, saaledes som de findes i Professor Hammerichs Bog »Musik-Mindesmærker fra Danmarks Middelalder«. Det er »Preciosa mors sanctorum«, »Diem festum veneremur« og den tredje, som gengives her i sin Helhed.

(Hymnus II ad Vesperas primas. Passionsfesten 7. Jan.)

Primo proscriptos patria

Os, som i Tidernes Begyndelse
ved

parentum inprudencia

vore Forfædres Uforstand blev
forjagne fra vort Fædreland,

ad presens premunt propria

os trykker Byrderne af vore

nos peccatorum pondera.

egne Synder.

Alleuiatur sarcina,

Men Byrden lettes,

si non per nostra merita,

om end ej ved vor Fortjeneste,

ob martyris suffragia,

ved den Martyrs Forbøn,

cuius sunt hec sollempnia.

hvis Højtid her fejres.

Dux ora regem glorie,

Hertug, bed Ærens Konge,

qui sponsus est ecclesie,

som er Kirkens Brudgom,

ut nos in eius corpore

at han ved sit Legeme

servet cum pacis federe.

vil bevare os i Fredens Pagt.

Parce, pater, reatibus

Skaan o Fader, os Syndere

patroni nostri precibus.

for vor Helgens Forbøns Skyld.

Deuctis cunctis hostibus

Og efter Sejr over alle vore

pax sit nostris temporibus

giv vore Tider Fred.

Fjender

Patri, proli, paraclito,
 trinus honor uni deo,
 cuius nobis professio
 peccati sit remissio.

Faderen, Sønnen, Helligaanden,
 én Gud være trefoldig Ære!
 Bekendelsen af ham
 blive for os Syndernes

Forladelse.

Amen.

Amen.

Efter den sakramentale Velsignelse synges den danske Salme til Knud Lavard »Hvor herlig er en Helgens Død«.

Ved Festligheden i Salen bliver der holdt et kort Foredrag af Pastor Bernh. Jensen, og derefter opfører St. Knuds Skoles Elever et Skuespil om Helgenen. Billetter til Salen à 75 Øre faas i Katholsk Boghandel i Stenosgade.

„Kirken“ gaar ind.

Bladet »Kirken«, redigeret af Præsterne Just Christensen og O. Rothe, er ophørt at udkomme. Det vilde være uærligt, hvis Ugebladet af den Grund udtalte nogen Beklagelse. Ganske vist hørte i hvert Fald den ene af »Kirken«s Redaktører til Ugebladets ivrigste Læsere, men det var kun for at finde Anledning til at angribe os, hvad han ustandseligt har været i Færd med.

Alligevel skylder vi Pastor Rothe at gøre Ugebladets Læsere bekendt med en Beklagelse, som han udtaler i en »Afskedshilsen til Læserne«. Han skriver bl. a.:

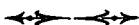
»Efter at have overvejet hele min journalistiske Produktion i disse seks Aar, finder jeg tre Tilfælde, hvor jeg ganske bestemt ved, at jeg handlede Uret.

Den 15. September 1918 gjorde jeg *Katholikerne* Uret ved om den pavelige Bulle »Arduum cane« at skrive en lille Notits, hvori jeg brugte Udtrykket »de katholske Skolers fordærvede Luft«, noget der fremkaldte en ualmindelig uhyggelig Fejde i Dagbladet »København«. Udtrykket var i Ilterhed løbet mig i Pennen, og det tog selvfølgelig kun Sigte paa min Anskuelse af Katholicismen som en fordærvet Form for Kristendommen. Men jeg indrømmer, at Udtrykket var tvetydigt, eller rettere sagt: at det, uheldet læst, kun kunde forstås paa een bestemt Maade, som om jeg vilde sigte de katholske Skoler for i moralsk Henseende at have en fordærvet Luft. Jeg erkender aabent, at jeg handlede Uret ved at bruge et saa slet overvejet Udtryk.«

Iøvrigt er Pastor Rothes Stilling til den katolske Kirke den samme. Efter at have omtalt »den allerede vidtfremskredne Opløsning af Folkekirken«, skriver han: »Alle disse Forhold baner i Forening Vej for den katolske Kirke. Mit Syn paa denne Kirke er i de Aar, jeg har drevet kirkelig Journalistik, blevet uddybet, men ikke ændret.«

Pastor Rothe vil sikkert stadig være en af vore bitreste Modstandere, men det er med Tilfredsstillelse, vi ser ham beklage vel nok det værste Angreb, han har rettet imod os. Blot man dog i al Diskussion kunde bevare Selvbeherskelsen, det ønsker vi baade for vore Modstandere og for os selv.

B. J.

Nye Bøger.

Dr. Olaf Moe: Apostelen Paulus, hans Liv og Gjerning. H. Aschehoug & Co., Kristiania (8°, 10 Hefter à Kr. 1,80, VIII og 488 Sider).

Det er en omfattende Livsskildring af den store Hedningeapostel, skreven fra et troende luthersk Standpunkt. Skønt Værket hviler paa absolut videnskabeligt Grundlag, er Fremstillingen dog saa populær, at enhver dannet Læser let kan følge med. Forfatteren er Professor ved Menighedsfakultetet i Kristiania.

Læser man den indgaaende Skildring, der selvfølgelig ogsaa særlig dvæler ved Apostelens Breve (Brevet til Hebræerne tilkendes ham ikke), fra vort katolske Standpunkt, saa finder man det paafaldende, at der i det store litterære Apparat, blandt de mange Forfattere, der henvises til, kun findes hele 3 katolske. Hvorledes kan man dog fra protestantisk Side bebrejde den katolske Kirke dens »Index« (Fortegnelsen over forbudte Bøger), naar man paa samme Side aflukker sig hermetisk over for det katolske Bogmarked og simpelthen ignorerer saa godt som alle Forfattere?

Dr. Moe polemiserer ikke meget; det er tværtimod velgørende at se, hvor roligt han staar paa sit troende, konservative Standpunkt lige over for de rationalistiske og modernistiske Bibelforskere. Dog kan han paa nogle Steder ikke nægte sig et og andet Sidehug mod den katolske Kirke. Saaledes bemærker han f. Eks. S. 318:

»Trods Romer-brevet bukket den romerske kirke snart under for denne fare« (at føre Kristendommen tilbage til Jødedømmens Ufrihed), »men med hjælp af Romer-brevet lykkedes det ogsaa en Luther at refor-

mere kirken og fra lovens trældom at føre den ud igjen til evangeliets frihet.«

Naa, man har jo Lov til at gøre sig sine Tanker over den Reformation, der gaar fra Splittelse til Splittelse, og over den Frihed for — Loke (havde jeg nær sagt).

Karakteristisk er ogsaa følgende Udtalelse S. 425:

»... er det ikke et tilfælde der ser ud som en tanke, at Paulus's kirke ikke alene dengang laa, men ogsaa til den dag i dag er blit liggende utenfor Roms mure, mens Peterskirken ved byens utvidelse i middelalderen er blit indlemmet i Rom? Saa højt den romerske kirke end ærer »hedningenes lærer« ved siden av »apostelfyrsten«, saa er den dog i virkeligheten blit temmelig uberørt av hans aand. Hadde den bedre til-egnet sig hans store brev til de hellige i Rom, saa vilde den ikke i saa høj grad, som den gjorde, være faldt tilbage i lovmæssighetens og gjerningshellighetens judaistiske retning. Det er blit forbeholdt den germanske kristenhet at genoplive Paulus's tanker og derved at fremkalde en reformation af kirken i evangelisk aand. Den protestantiske og særlig den lutherske kirke er det største og skjønneste mindesmærke, som er reist over apostelen Paulus, ikke hugget i sten, men indskrevet paa hjerternes kjødtavler og dog synlig for alle som har øjne at se med!«

Kirkens Synlighed nægtes ellers af Protestanterne. Hvad Dr. Moe her siger om den katholske Kirke, stammer jo, som enhver Katholik ved, derfra, at Luther mistydede Stedet Rom. 3, 28 og lignende, idet han ikke skelnede mellem den jødiske Ceremonilov og de ti Bud. I øvrigt gælder her Matth. 7, 16: »Af deres Frugter skal I kende dem.« —

Pastor Schjødte i Svendborg faar for saa vidt ikke Medhold af Dr. Moe, som denne bestemt holder paa, at Petrus har været i Rom, men han nægter (imod Cyprian, Irenæus og andre hellige Fædre), at han har været Roms første Biskop. Moe siger:

»Den ældre protestantiske teologi gik i sin anti-romerske nidkjærhet ofte saa vidt som at negte at Peter overhodet hadde været i Rom. Den nyere forskning ogsaa paa protestantisk side har villig indrømmet at dette var en overdrivelse av den rigtige erkendelse at Peter ikke har været Roms første biskop. Der er ingen grund til at tvile paa at Peter virkelig er begravet under den nuværende Peterskirke.«

G. Schmiderer.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. For 14 Dage siden er Pastor Ludv. De Vos ankommet her til Landet fra Belgien. Pastor De Vos er blevet præsteviet af vor Biskop under dennes Besøg i Belgien i Efteraaret og er nu blevet ansat ved St. Ansgars Kirke. Vi byder ham velkommen og haaber, at baade han og vi maa faa Glæde af hans Arbejde her i Landet.

Tyskland. Den nye tyske Rigskansler, Marx, har sendt den Hellige Fader et Telegram, hvori han takker ham for alt, hvad Pavens Repræsentant i Ruhrdistriktet, Mgr. Testa, har udrettet. Henved 300 politiske Fanger er blevet løsladte ved Mgr. Testas Anstrengelser.

Rom. I et Konsistorium den 20. December holdt den Hellige Fader en Tale til Kardinalerne. Paven begyndte med at mindes den i Sommer myrdede Ærkebiskop af Saragossa. Derefter omtalte han Situationen i Europa, som stadig var lige ulykkelig. Med sit Brev til Kardinal Gasparri havde han søgt at fremskynde en Bedring af Forholdene i Centraleuropa, men det var ikke lykkedes. Derimod havde Pavens Raab om Hjælp til alle dem, der led Nød, bragt store Resultater, og han havde været i Stand til at frelse mange fra Døden. Derfor haabede han ogsaa paa mere Hjælp nu i denne Vinter. Paven erklærede, at han var meget ængstelig for Mgr. Cieplaks Liv, thi endnu holdtes han i Fængsel. Til stor Glæde havde det været at se, hvorledes man holdt eukaristiske Kongresser i Paris og Genua, og Jubilæerne for den hl. Thomas og den hl. Josaphat havde ligeledes vidnet om en levende Tro. Paven omtalte derefter Kongen af Spaniens Besøg og sagde, at Kongen havde givet et smukt Eksempel paa Tro og Ærbødighed mod den Hellige Stol. Den Hellige Fader sluttede med at udtale sin Glæde over, at Forholdene i Irland nu endelig var ved at komme i Orden.

— Det Hellige Officium har offentliggjort et Dekret, hvorved forskellige Bind af *Manuel Biblique*, udgivet af Vigouroux, Bacuez og Brassac, sættes paa Index.

Direktoriet for 1924 er udkommet og koster 3 Kr. — Det bemærkes, at det tyske Forlag for Direktoriet for 1923 oprindeligt havde forlangt 5 Kr. pr. Eksemplar, men senere meddelte, at den rigtige Pris var 3 Kr. Ved Indsendelse af Beløb til Bestilling af Direktoriet for 1924 bedes fradraget det Beløb, der er blevet betalt for meget for Direktoriet for 1923.

Det Apostoliske Vikariat.

Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn indbragte 1207 Kr., som uddeltes i Pengegaver til 130 Familier, enligstillede og »skjult Nød«.

Alle Bidragydere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.
Komiteen.

Kirkelig Kalender.

6. Jan. Épifani (H. 3 K.).	13. Jan. Oktav af Epifani.
7. — M. Oktavdag.	14. — M. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.
8. — Ti. Oktavdag.	15. — Ti. Paulus, Eneboer.
9. — O. Oktavdag.	16. — O. Marcellus I, Pave og Martyr.
10. — To. Oktavdag.	17. — To. Antonius, Abbed.
11. — F. Oktavdag.	18. — F. Petri Stol i Rom.
12. — L. Oktavdag.	19. — L. Marias Officium.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag den 6. Januar Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Ansgars Kirke. Søndag den 6. Januar Kl. 8 er der ved Aftenandagten Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes **Hellig tre Kongers Dag** i Følge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

Mødreforeningen holder intet Møde i denne Maaned.

Juleindsamlingen i Rosenkranskirken indbragte 790 Kr., som uddeltes i Pengegaver til 55 Familier og enligstillede. Alle Bidragydere bringes herved en hjertelig Tak. Komiteen.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 9. Jan. Kl. 8 Aften. Søndag den 13. Jan. Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Unios Julefest

bestaaende af **Bal og Fællesspisning** afholdes Onsdag den 9. Januar i **Hotel d'Angleterres** Selskabslokaler. Besøgende, indførte ved et Medlem, kan deltage. Nærmere Meddelelse tilsendes Medlemmerne. Billetter faas hos

A. V. Günther,
Bangertsgade 11.
Telf. 4110.

Aug. Husson,
Stenosgade 5,
Telf. Vester 787.

Jos. Hoffmann & Søn,
Købmagergade 48,
Telf. Byen 6689.

K.D.K. »Katholske Damers Klub« holder Nytaarsfest med Juletræ Mandag den 7. Januar Kl. 8. Nytaarsstale af Højærværdige Pater Sialm. — Adgang for gamle og nye Medlemmer à 1 Kr.

Kalenderen for 1924 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen, Bredgade 64.** (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre.** Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansøgningsskemaet.*

Sankt Knud Lavards (d. 7. Januar 1924.)

Passionsdag fejres med

Føstandagt i Jesu Hjerter Kirke, Stenosgade, Kl 7 Aft hvor de gamle liturgiske Sange fra Ringsted Officium vil blive sunget Derefter i **St. Knuds Skoles Festsal** Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften til Fordel for St. Knuds Kapel i Haraldsted: Foredrag af Hr. Pastor Bernh. Jensen og Skolekomedie af Skolens Elever om St. Knud Lavard. Billetter til Festsalen à 75 Øre faas i Katholsk Boghandel.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Lørdag Aften, fra Trykkeriet Mandag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 2.

Søndag den 13. Januar.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Lydighedens Dyd. — 1. Søndag efter Helligtrekonger. — Nyaarshymne. — Genforening. — Propaganda. — Brev fra Pastor O. Rothe. — Julen har bragt —. — Det trykte Ord. Den internationale Bedeuge — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Ordrup. Randers. — Avertissementer:

Strøtanker om Lydighedens Dyd.

Lydigheden er Frelserens Skole . . . og Stigen til Himmelen.

Lydigheden er et frivilligt og fornuftigt Offer af vor egen Vilje.

Lydigheden er et Skib, paa hvilket man sejler til Himmelen. (St. Bonaventura.)

Christus viste Lydighed, da han kom til Jorden, saa længe han blev paa Jorden, da han gik bort fra Jorden. (St. Bernardin.)

Intet er Gud velbehageligere, end at Mennesket ofrer sin egen Vilje til Herrens Vilje. (St. Thomas Aquin.)

Intet er saa gavnligt for vor Sjæl som Lydighed.

Lydighed er Moder til alle Dyder. (St. Augustin.)

Lydighed er Moder til Ydmyghed og Fred.

Lydighed er et Værk af Troen. (St. Frans af Assisi.)

Hvor der findes uplettet Lydighed, dér findes ogsaa sand Lære. (St. Leo M.)

Ulydighed er Stolthedens førstefødte. (St. Antonin.)

Uden Styrmand naar man ikke Havnen, uden Lydighed undgaar man ikke Livets Farer.

(St. Laurentius Justinian.)

Lydighed er den Nøgle, Christus har aabnet Himmelen med, og som han efterlod sin Stedfortræder.

(St. Katharina af Siena.)

1. Søndag efter Helligtrekonger.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Romerne 12. Kap.

Brødre! Jeg formaner eder ved Guds Barmhertighed, at I hengiver eders Legemer til et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer som eders forstandige Gudsdyrkelse. Og skikker eder ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede ved eders Sinds Fornylse, saa I efterforsker, hvad der er Guds gode, velbehagelige og fuldkomne Vilje. Thi i Kraft af den Naade, der er mig given, siger jeg til alle, som er iblandt eder, at de ikke skal tænke højere om sig, end det sømmer sig at tænke, men tænke med sundt Sind og efter det Maal af Tro, som Gud har tildelt enhver. Ligesom vi nemlig har mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer ikke har samme Gerning: saaledes er vi mange eet Legeme i Christus; men hver for sig hverandres Lemmer i Christus Jesus vor Herre. —

Den anden Del af St. Pauli Brev til Romerne er den Del af Brevet, hvori Paulus formaner Romerne og i dem alle Kristne til et kristeligt Levned og til et ægte kristeligt Menighedsliv. Af denne Del af Brevet har Kirken taget Læsningen paa ikke færre end fire af de seks Søndage efter Helligtrekonger (eller Epifani, d. e. Herrens Aabenbarelse). Det er en Fylde af Belærelser og Formaninger — uden at Paulus har taget Hensyn til en bestemt Orden i det, han vilde sige. Heller ikke havde Paulus særligt den romerske Menighed for Øje, da han skrev disse Formaninger, thi han kendte den dengang endnu ikke af egen Erfaring. Hans Ord har Betydning for alle. Naturligvis havde Paulus ogsaa sine Grunde, da han skrev dette netop til den romerske Menighed. Paulus vidste, at den unge Kristendoms erobrende Magt ikke bestod i menneskelig Visdoms overtalende Ord, men i Kraft og den Helligaand; han vilde, at netop Menigheden i Verdens Hovedstad skulde være i en saadan Tilstand og Forfatning, at den kunde vinde Hedenskabets Agtelse og Beundring.

Vi Kristne, og vi Katholikker, har en lignende Stilling som Romerne dengang. Vi lever i Verden, vi er omgivne af Verden, vi skal omgaas Verden, vi staar under Indflydelse af Verden, Verden ser og betragter os, denne Verden, som har sine Grundsætninger, helt forskellige fra en Kristens Grundsætninger, denne Verden, hvorom Paulus siger: skikker eder ikke lige med denne Verden. Denne Verden, som just ikke er Hedenskab i Ordets egentlige Forstand, men ofte en vantro, en tvivlende, en skeptisk og kristusfjendsk Verden; en Verden, som lever efter sine Grundsætninger, hvorom Apostelen Johannes siger: Børnlille, elsker ikke Verden og alt, hvad der er i den; thi alt, hvad der er i Verden, er Kødets Lyst, Øjnenes Lyst og Livets Hof-

færdighed; og de, som elsker Verden, gaar til Grunde med Verden.

Derfor gælder det om, at vi Kristne lever et Liv, der kan indgyde Verden Respekt og Agtelse; et Liv, der ikke har noget fælles med denne Verden, men er bygget op paa Christi Grundsætninger. En Kristens Liv hviler paa Tro — den barnlige, ydmyge Tro paa den ene sande Gud, paa Guds Søn, der er bleven vor Forløser, paa Kirken, der er indstiftet af Christus; en Kristens Liv er Tillid til Christi Fortjeneste og Haab paa det evige Liv; en Kristens Liv er Ydmyghed og Sagtmodighed, Mildhed og Godhed, Kærlighed og Tilgivelse overfor alle og enhver; en Kristens Liv er Lydighed mod Gud og Kirken; en Kristens Liv er Forsagelse og Selvfornægtelse, Offervillighed og Offerkærlighed; en Kristens Liv er Kærlighed til Korset og Udholdenhed i Genvordighed; en Kristens Liv er Hengivenhed under Guds Vilje i Medgang og Modgang og i selve Døden; om en Kristens Liv er det, Christus har sagt: Den, der hader sit Liv, skal frelse det, og den, der elsker sit Liv, skal miste det — det betyder: den, der hader sit Legeme i dette Liv ved at forsage alt det, som er skadeligt og farligt, han vil frelse sit Liv og sin Sjæl for Evigheden; og den, der elsker sit Legeme i dette Liv ved at tilstaa det alt, hvad det begærer, han vil miste sit Liv og sin Sjæl for Evigheden. —

Om Verdens Liv? »Alt, hvad der er i Verden, er Kødets Lyst, Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed.« Kød, Penge og Hovmod — og deres store Følge, som er: Vantro og Nægtelse af alt, hvad man ikke kan gribe med Fingrene og ikke kan se med Øjnene; Hovmod, Opsætsighed mod hver Autoritet, Kærlighed til dem og det, som behager mig, men Hævnerrighed og Afsky mod alt det, som er mig imod; Nydelse af Livet for Livets Skyld; Kælen for alt det, som hører Kødets til; Selvkærlighed og evig Søgen af og Stræben efter Ære og Anerkendelse; Afsky mod alt, hvad Christus har sammenfattet under Ordene: Selvfornægtelse, Offer, Kors og snæver Sti. Om alt dette og saa meget andet gælder Apostelens Ord: Kødets Lyst, Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed, og igen: Skikker eder ikke lige med denne Verden.

Og denne Verden omgaas vi, i denne Verden lever vi. »Skikker eder ikke lige med denne Verden« — men »vorder forvandlede ved eders Sinds Fornyelse, saa I efterforsker og efterlever, hvad der er Guds Vilje, hvad der er godt, velbehageligt og fuldkomment«, og aller: »hengiver eders Legeme til et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer«, thi »det er eders forstandige Gudsdyrkelse«.

Nyaars-Hymne.

1 Her-re, i Dit gam-le Hus, er den sto-re Livs-ens Rig dom, af din Aand-dens
Fyl-de flød gen-nem al-le Ti-ders Bru. Tve-lys - glans er Jor-dens Lyk - ke
Her-re, hyl os i Din Kaa-be, smykt med Tro-ens Gyl-den - styk - - ke.

29. 12. 23.

Herre, i dit gamle Hus
er den store Livsens Rigdom,
af din Aand dens Fylde flød
gennem alle Tiders Brus!
Tvelys-Glans er Jordens Lykke —
Herre, hyl os i din Kaabe,
smykt med Troens Gyldenstykke.

Lys og Luftes Skiftes om.
Herre, vore Vinterssjæle —
Lys dem nye, døm og skab
indtil Livets sidste Dom.
Giv os Glemsel for vor Lykke,
Herre, hyl os i din Kaabe,
smykt med Haabets Gyldenstykke.

Sank din Sol, dit Stjernefær
i vort Hjerte, lad os gylbnes,
varmes, klares — rens i Lys
vore Livs-Kar af Vegær.
Guldglans-Is er Verdens Lykke,
men med Lys og Fylde straalér
Kærlighedens tunge Smykke.

Himlen staar med store Tegne,
 og i Skæret af en Stjerne.
 Fjærnt er nært og Alt er Gæt,
 Ny-Tid paa hver Himmel-Egne!
 Lad saa Lyset i os sænkes,
 at naar Verdens Aar er omme
 ved din Nadver vi tør bænkes.

Genforening.

1.

Enhver Ulykke har sin Tid og sit Omraade.

Krige, Revolutioner, Farsoter og Dyrtider har altid raset i begrænsede Tidsrum og paa begrænset Plads.

Gud har altid bragt noget Godt ud af enhver Ulykke.

Retfærdige Sejre, aandelig Friheds Gennembrud, social Erkendelse, samfundsmæssig Forsorg har ofte været det Gode, Ulykkerne bragte med sig — foruden en Inderliggørelse af det religiøse Liv, en Opvækkelse af glemte Dyrer. Det Gode sejrer kun, hvis alle Mennesker medarbejder.

God Vilje, Tilsidesættelse af personlige Hensyn, Udholdenhed og ubetinget Lydighed mod Guds Stemme er Betingelserne.

Men hele Forberedelsen er Gud Helligaands Værk, hele Væksten er Naadens Arbejde, hele Resultatet Guds Ære.

2.

Der var mange, der ikke forstod, at Gud havde en dybere Mening, da han tillod Verdenskrigens Rædsler at bryde løs. De saa ikke, at den dog var begrænset i Tid og Omfang, og de kølnedes i Troen paa, at der kunde komme andet Godt ud af den end en personlig Skole for

Mod og Selvfornægtelse. De mistede Troen paa Menne-skenes Enighed om og Samling i Noget, som var mere end Traktaternes Papirlapper. Det saa for mange ud, som om den »gode Vilje«, hvem »Fred paa Jorden« for-jættedes Julenat, var uddød. For mange saa det ud, som om Gud havde trukket sig tilbage fra Verdenshistorien og lod Menneskene rase, som de selv havde Lyst.

3.

Overfor den Verdenskatastrofe, der brød løs i det XVI Aarhundrede, Kirke-Spaltningen, gik det mange Mennesker, som det gik Verdensfredens Skeptikere.

Mange, hvem Kirke-Enhed laa dybt paa Sinde, glemte, at Ulykken — som alle Ulykker — var begrænset baade i Varighed og i Omfang, og at den — som alle Ulykker — af Gud vilde blive vendt til Velsignelse i hans Time.

Kun faa saa paa Fænomenet med det geniale histo-riske Skarpblik, Johannes Jørgensen har i sit mesterlige (men altfor upaaagtede) Forord til Th. Fritsches Bog om St. Kamillus af Lellis.

Nu begynder Begivenhederne at sige baade *Sursum cor-da*, Hjerterne opad! og 'Luk Øjnene op! til alle, der kan og vil se, tænke og forstaa.

Og det, vi faar at se, er saare stort og herligt og er vel egnet til at forkynde Guds Almagt og Miskundhed, som ud af Ulykken drager Velsignelsen.

4.

Der er Tænkere, som har villet se Verdenskrigen som en Konsekvens af Kirkeoprøret, Folkespliden som en Frugt af Sjælespliden — maaske har de Ret. De sidste Dage viser i hvert Fald en indre Sammenhæng mellem disse to af alle alvorlige Kristne beklagede Splittelser.

Verdenskrigen har skabt en Kirkeskikkelse, saa stor at han kan ses og agtes af alle: Kardinal Mercier. Net-op, som han fremgik som en af den splittede Menneske-heds centraleste Figurer, lige stor som Lærd og som Per-sonlighed, lige udstyret med høj kirkelig Autoritet og med prøvet Statsmandskløgt, bliver han den, vore i Kirken fra-

skilte Medkristne henvender sig til som en Genforeningens Talsmand og Forbereder.

Ikke blot de nævnte personlige Egenskaber som Lærd og som Diplomat gør ham saa vel egnet til Gerningen. Ogsaa hans Stilling: ikke Pave men kun Kardinal, hjælper ham; han taler uden Forbindende, han er friere i sin Forhandling, han er mindre højt stillet og kan derfor stige længere ned, gaa videre ud, indtil den endelige Afgørelse skal træffes.

Hans faste Stade i Neo-Thomismen, i den af Kirken anerkendte Filosofi, som han er Foregangsmanden i at sammensmælde med den nyere Videnskabs Resultater, hans Stilling som Skaberen af Skolen i Louvain — og hans egne Værker — borger for, at han ikke vil kunne tænkes at ofre et Haarsbred af det principielle, af det givne, hvor Indrømmelser og Imødekommenhed fordres af ham. Han har hele Kirkens Tillid, som han er ved at vinde Anglikanernes.

5.

Vi, der har fulgt Eenhedsbestræbelserne med Sympathi og Forbøn, idet vi deri saa vort hedeste Ønske og vort højeste Maal, har maaske set med vaagen Skepsis paa de i de senere Aar stedfundne Forhandlinger forskellige Trossamfund imellem.

Der manglede altid eet: de var uden Forbindelse med Rom.

Dette, meddeler Telegrafens os, er nu forandret, idet vor Hellige Fader, Pius XI, har billiget Kardinalens Forhandlinger med de engelske Kirkemænd. Der er derved skabt et Realitets-Basis, som hidtil har manglet.

Det har ikke været vor Sag at dømme om, hvorvidt Roms kølige Holdning hidindtil har været opportun eller ej; vi er blot Arbejderne, Paven er Lederen. Men vi har Lov at udtrykke vor Glæde og vor Taknemlighed over, at man har fundet, at Øjeblikket var kommet til Samtaler og Forhandlinger.

Og vi har Lov at se paa de i den Anledning i Pressen fremkomne Udtalelser og at knytte vore Tanker til dem.

Der er nok at glæde sig over.

Jeg ser bort fra, at der begynder at blæse en katholsk Luft over vort Land.

Foredrag holdes om os, og de har færre ubevidste Fejl end hidtil og slet ingen bevidste (med en enkelt Undtagelse).

»Blæksprutten« synes at blive en humoristisk Udgave af »Ugebladet«, idet baade Paven, Kardinalen og Biskoppen og Johannes Jørgensen indgaar i Stoffet som kendte Faktorer.

»Politiken« bringer Julebillede fra Biskoppens private Kapel og kalder ham i Teksten simpelthen »Biskoppen«. »Berlingerens« Kirkeside angiver Kilder til Kendskab til Kirken — for største Delen Kirkens egne Kilder, paalidelige Dokumenter; hidtil henvistes altid til protestantiske Bøger.

Alt dette betyder blot, at man regner med Kirken, at man beskæftiger sig med den, at der vaagner en vis Sympathi — hvor man hidtil tiede os ihjæl eller gav yderst skæve Billeder af os.

Uden at ville overdrive disse endnu enlige Sommer-Svalers Betydning ønsker jeg dog at konstatere, at den dannede danske Offentligheds Bevidsthed har gjort en Vending, som vi længe har spejdet efter; en Vending henimod den af Kirken paavirkede europæisk-latinske Kultur — bort fra den rigide, stædige Protestantisme — bort fra den illoyale Tavshed, de illoyale Kilder, det kolde Had. Denne Vending skal fra vor Side møde den varmeste Anerkendelse og Gengældelse.

Bortset fra disse — saare uvæsentlige — Ting vil jeg gerne pege paa nogle saare betydelige og glædelige.

6.

Tonen i de mange og lange Meddelelser har været ganske overraskende. Ikke blot de professionelle Journalisters, men ganske særlig Kirkemændenes. Der synes at være — nej, der er allerede Vilje til Genforening og til at gribe den gode Lejlighed nu og straks, skønt man hverken kan skimte Vejen eller Maalet klart.

Vi tager det som et Tegn paa, at forbigangne Tidens polemiske Tone er slut; at den personlige Bitterhed, at

Mistænkeliggørelsen, at Slagordene, at Fraserne er overstaaede. Det er en Oplevelse for os at se vor Kirke, dens Mænd og Tanker omtalt, som det er sket i disse Dage. En Oplevelse, vi takker Gud for, og som vil lette os det pinlige ved eventuelle »Tilbagefald«.

Rom er kommet indenfor danske Kristnes Horisont. Man har tidligere talt og skrevet om Enhed med England, Tyskland, Sverrig . . . men Rom laa udenfor. Nu ser selv den jævne Avislæser, hvad Mennesker ude i Europa (særlig i England) forlængst har set: at enhver Tale om Kirke-Enhed uden Samfund med den katholske Kirke er tom Tale, fordi i saa Fald $\frac{2}{3}$ af Kristenheden stod udenfor.

Genforening var Overskriften i de fleste Blade. Og vi Danske har jo et aabent Øre for det Ord. Det er nyt i den kirkelige Debat herhjemme. Tanken er saa ofte blevet angrebet: at den bedrøvede Datter maa gives tilbage til Moderen, maatte genforenes. Hidtil havde Romerkirken at blive ukatholsk, hvis den vilde gøre sig Haab; nu har dette Ord skabt Følelser, som kan blive lige opbyggelige for begge Parter, om de er tro mod den Gave, der ligger i Ordet. Moderen beder, venter, kalder, ofrer og gaar saa langt, hun kan som Moder — og Datteren længes, leder, staar op og mindes det gamle Hjem, som maaske straks vil synes noget ubekendt, men som dog var »det gamle Hus« og Moderens Hjem. Gud ske Tak, at han selv har inspireret Ordet: Genforening.

Den apostoliske Succession har pludselig faaet den Forgrundsplads, der tilkommer den som Garant for Embedets Ægthed fra Christi Indstiftelse og for Sakramenternes Gyldighed. Uden at danske Kristne faar Forstaaelsen af »Rækkefølgen«, kan end ikke Anglikanerne forhandle med dem; de vil altid være og blive Lavkirke, Sekt uden den.

Jeg har set en luthersk Kirkemand skrive: at i saa Fald maatte vi jo kalde vor hidtidige Tjeneste, vore hidtidige Sakramenter for tomme, og det hverken kan eller vil vi gøre ved at lade os vie om . . . Den Sag kan ses ogsaa fra den positive Side, og det vil hjælpe over Vanskelighederne for Følelsens Vedkommende. Han kunde

(som Konvertitter maa det) sige: Vi har hidtil gjort vort bedste, omend paa usikker Grund, og Gud har ladet sin Naade svare paa vor gode Vilje; nu vil vi gøre det bedste paa Klippegrund, og Guds fulde og hele Naade vil blive Svaret. Daaben er jo gyldig i Folkekirken, og ingen katolsk Theolog vil kunne forkaste en Nadverhandling og en Altergang, udført og nydt *in bona fide*, som fuldgod med, hvad vi kalder en »aandelig Kommunion« (Længslen efter at nyde Alterens Sakramente).

Realitet er det, som hidtil har manglet i alle Enhedsbestræbelserne. Enten udelukkede de et eller flere Kirkesamfund, eller de var blot fromme Drømme uden Virkelighed og Offervilje. Nu staar vi overfor noget reelt, maa-ske det første reelle i Sagen: at hele Kirke-Splittelsen fra det XVI. Aarh. Fire Seklers Bøn og Længsler har nu faaet det første Tegn paa reel Bønhørelse. Selv om Resten, ligesom dette, er Guds Naades Værk, kræver det dog en uhyre Medvirken fra vor Side; den er det værd som en Slutning at se paa.

7.

Folkekirkens officielle Repræsentanter har undret sig over, at den ikke har faaet Indbydelse til at være med i Forhandlingerne — men de har ikke afslaaet at være med, og vi ved, at flere af dem nærer et lige saa brændende Ønske efter Maalet som vi. Skal Enhedsbestræbelsen ogsaa omfatte dem, har vi Pligter fra begge Sider.

Vi til at oplyse og indbyde. Oplyse i Ord og Skrift mer end hidtil, mere systematisk, med større Rækkevidde, mere forstaaeligt for vore Landsmænd, end det hidtil er sket. Oplyse om de evige, aabenbarede Sandheder i Kirken — dem, vi aldrig kan fravige, men som Modparten sikkert ogsaa gærne antog, om den ret forstod dem og indsaa, at det er Sandheder, Gud har aabenbaret; og oplyse om den Side af Kirkens Væsen, der ikke er dogmatisk fastslaaet, men hvor Kirken lempes sig efter Tid, Sted og Race: det menneskelige i Kirken.

De andres Pligt er at lære Kirken at kende efter dens egne Kilder, som den er. At opelske og opøve Haabet om og Viljen til Genforening med Moderkirken. At ud-

rydde Fordomme, hadske Angreb, falske Kilder, Uvidenhed, skæve Fremstillinger og Mistillid til romerske Medkristne.

Og vor fælles Pligt er Bøn — mere, renere, varmere Bøn end hidtil om, at Guds Rige maa komme.

8.

For at være praktisk vil jeg gerne rette en Henstilling til mine Trosfæller, særlig til dem, der som jeg er Konvertitter og har oplevet den lykkelige Genforening. En Henstilling om organiseret Bøn.

Jeg retter den til den Mand, der for nogen Tid siden organiserede en Kampagne af Bøn for Enhed i Troen: Pater Josef Koch S. J.

Jeg beder ham om: paa alle Maader og paa alle Steder at samle Forbøn. For at gøre Begyndelsen lover jeg selv (foruden daglig Bøn) tre hellige Messer. Han vil jo nok selv finde Veje til at opnaa Tusinder og Titusinder af Kommunioner, i Sogne, i Foreninger, i Ordenshuse, i Skoler, overalt i Danmark. Vore tre Blade vil næppe nægte ham deres Bistand; og offentliggør han Deltagernes Løfter, vil Flokken vokse, som tegner sig for saa og saa mange Kommunioner. Jeg gør ham det Forslag (som jeg er vis paa, at en Velgører vil financiere) at lade trykke en Bøn og en Intention (for de forestaaende Forhandlinger), som i Titusindvis skulde spredes ligeligt mellem Katholikker og Protestanter — en Bøn om Genforening med Moderkirken! Vor Biskop, hvis Valgsprog jo er: Alle vorde eet — vil næppe nægte Sagen sin Velsignelse. Og alle, som beder i Forening, vil ogsaa mærke, hvor det bereder Hjerterne til Enighed og Enhed i Troen — til den Fred, som er lovet Mennesker af god Vilje.

Peter Schindler.

„Propaganda.“

Ugebladet viser Pastor Moe den Ære at citere ham, hver Gang han optræder som den vrede Achilles, og det gør Ugebladet vel i. Ganske vist begynder Pastor Moes Indflydelse først der, hvor Kulturen holder op — og uden Tvivl er den megen Harme et Tegn paa Afmagt — men det gør godt at se, at den Moeske Tone ikke er delt af hans Kaldsfæller. Provst Nordentoft og Biskop Ostfeld har kaldt ham til Orden — og har gjort det værdigt og redeligt; vi glæder os over det, vi anerkender det, og vi ser deri et Tegn paa, at vi gaar frem mod en Tid, hvor vi (som vore Trosfæller i England og Holland) kan forhandle *de potence à potence*, paa lige Fod op i samme kristeligt fordragelige Tone.

Naar jeg, som er Katholik af forholdsvis ny Dato, gennemblader gamle Aargange af Ugebladet og gamle polemiske Skrifter, finder jeg to store Grundhindringer for Sandhedens Udbredelse og Sejr.

Den ene var, at Folkekirkenes Præster yndede at sætte os i II Rang, behandle os en Smule som Sekterer.

Den, som har læst og har rejst, og som er et modent Menneske, vil altid smile over at se den lillebitte danske Folkekirke, som endda bor billigt til Leje i gamle katholske Kirkehuse, puste sig op som den store overfor Verdenskirken, overfor Domkirkernes, Helgenernes, Kirkekunstens, Litteraturens, Mystikernes og den i Videnskaben snart to Aartusinder gamle Katholicisme.

Alt som de lutherske Præsters egen sociale Prestige falder, og de kun gælder i Kraft af deres Personlighed og deres Evner, kommer vi paa lige Fod. Hvor ofte har man ikke behandlet de katholske Præster (særlig i Provinserne) med Overlegenhed, fordi man ikke kendte det Perspektiv af Studier, Udvikling, indre Liv og ydre Sammenhæng med Verdenskirken, de har bag sig — mens man kendte den lutherske Præsts korte Perspektiv

til *Alma mater* og til Kultusministeriet i København. Eller man satte et Præstedømme, baseret paa sociale Faktorer som Konge, Ministerium og Rigsdag, over et Præstedømme, baseret paa et Hierarki, hvis Hoved, Paven, maaske er den synligste, mest i Øjne faldende Autoritet i Verden, det ældste og mest aandelige Dynasti, og det eneste, hvis Varighed er sikret . . . Personlig har jeg intet imod at staa »udenfor Rangklasserne«, men jeg finder det latterligt, naar Grundene er de nævnte.

Dette forsvinder mere og mere; man opdager, at vi er til, og at vi ikke ganske kan reduceres i Rang med selvbestaltede, ustuderede Emissærer for alskens Sekter.

Lad være, at endnu den ældre Generation, hvis Afgud var Bureaukratiet, hvis Tro var paa det inden 1914 lilsyneladende saa urokkelige »Samfund«, hvis Haab stod til Karrieren og Ridderkorset, og hvis Kærlighed var hin dvaleligende Ro fra den Gang, da Verden endnu var ilave . . . lad være at det Slægtled har svært ved at vænne sig til at se den Trosfrihed, Grundloven gav, sat om i Virkelighed. Ungdommen er ganske anderledes; jeg finder, at den — fordi den gror op i en Tid, hvor alt synes flydende — har lært: ikke at støtte sig paa det gamle Samfund, paa det Officielles Idé, at den er personlig, at den søger at orientere sig i Virvarret og at finde det eneste solide, hvori Tanke, Vilje og Følelse kan hvile som i sit endelige Maal. Denne »gode Respektløshed« løsriver Ungdommen fra et verdsligt Basis og muliggør en aandelig Forankring i Religionen. Folkekirkens Fald (i 192x), dens Udskillelse fra Staten og Etablering som en fri Kirke i et frit Folk, vil stille os helt lige. Det er klogt af dens ledende Mænd at forekomme denne Fremtidens Tilstand ved en Taalsomhed, de selv før eller senere vil lære at skatte som Basis for en rent aandelig Væddestrid. — Den anden Hindring er Mistænkeliggørelsen. I ældre Skrifter finder jeg ogsaa Synder fra vor Side: man urgerer (som Søren Kierkegaard), at Penge og Præstegaard, Position og Rang var Drivfjeder for mange cand. theol.'er til at søge Embede under Kultusministeriet; maaske det var saadan for nogle i Fortiden, Nutidens Præstelønninger modsiger Tanken, Præstegaar-

dens og Embedets Fald som Autoritet og som Kulturfaktor i den offentlige Mening umuliggør enhver Mistanke i 1923.

Sikkerlig var (og er) Syndernes Mangfoldighed paa vor Modparts Side.

Jeg ser bort fra den rene Raahed, fra Skældsordslyrikken (»Jesuitemoral« o. lign.), fra Kampen med Tavshedens, Haanens og den isnende Kuldes Vaaben — jeg ser paa denne Tankegang: saadan taler han, fordi han er katholsk Præst — medens Sandheden er denne: Han er katholsk Præst, fordi han tænker saaledes.

Under dette Kapitel hører hine to Ord, jeg afskyer mest af alle, og som Pastor Moe, da han talte de Svendborg Konvertitter op (blot var de 5 og ikke 3), atter anvendte, Ordene: *Agitation* og *Propaganda*. Det er paa een Gang at sætte en kristelig Modstander i II Rang og at mistænkeliggøre hans Arbejde, naar man betegner det saaledes.

Maa jeg stille dette Spørgsmaal: Hvor kan det være, at det hedder *Forkyndelse*, Arbejde for Sjælene, Arbejde paa Omvendelse o. s. v., naar Pastor Moe samler en Kreds af Unge eller Gamle om sit Alter, om sin Prækestol eller i sin Stue til Oplysning, Udlæggelse, Forklaring og Opbyggelse med Bøn til Gud, at disse Sjæle maa finde og følge Sandheden . . . mens det hedder »*Agitation* og *Propaganda*«, naar en anden En gør det selvsamme?

Løvrigt kan Pastor Moe ikke klage; vi katholske Præster er stærkt *handicappede*: han — og ikke vi — har Religionsundervisningen i Skolerne, han har de store, skønne Kirker med den sociale Vanes Stempel, han har »Præstegangen«, han har de af alle agtede Ungdomsforeninger, han har Forældre, Omgang og Samfund paa sin Side . . . hvis nogle unge Sjæle ikke, trods alt dette, bliver i Lutheranismen men gaar over til Rom, maa det altsaa have stærke Grunde.

Lad mig nævne nogle.

Maaske de ønsker en Tro, der ikke diskuteres af dens egne Præster, og som ikke afhænger af tysk-rationalistisk Indflydelse, og som ikke er forskellig i hver Kirke haade

i det lille Danmark og endnu mere i Lutheranismens over 300 Sekter i Verden. En Tro, som ikke skal accepteres *mod* Tanken eller forenes med en kantiansk-nihilistisk Filosofi, men som tager Tanken med paa Raad, og som baseres paa en Filosofi, der fører til Gud. (Det er komisk — eller tragisk — at tænke, at Folkekirken sender sin troende Ungdom ind til et Universitet, hvis Filosofi, som er obligatorisk, paastaar ikke at kende Gud . . . det er lige oprørende overfor Religionens Sandhed og Erkendelsens Ret.)

Maaske moderne Ungdom er træt af Ord, af evige Prækener, og ønsker Realitet, *facta!* Ikke Vaghed og taagede Direktiver men en haandgribelig Sjæleledelse; en reel Absolution i Stedet for et Haab om Syndernes Forladelse. Et Altrens Sakramente, der ikke skal »tages Standpunkt til«, men som *er*, hvad det siger sig at være. Et Liv i Bøn, ikke ledet alene af det søgende Hjertes Aspirationer og Dragelser, men ført i deres Fodspor, som var Bønnens Videnskabsmænd: Helgener og Mystikere.

Maaske den samme Ungdom begærer af Gud en Kirke, der er sin Stifters Løfte og Forjættelse værdig; en ufejlbar, uforanderlig, synlig Kirke med klar Erkendelse af Hoved, Organer og Lemmer. En Kirke, der ikke mod Guds Ord opløser Ægteskabsbaand, og som ikke har tabt sin Indflydelse i vor Tids kaotiske Verden. En Kirke, som ikke er en borgerlig Nationalinstitution med et vagt Venskabsforhold til Søstersamfund i Tyskland og England — men en Kirke, der er een for alle Tider og for alle Folk.

Maaske dette er Grunden til, at fler og flere af Nulidens unge gaar over til Rom.

Hvis Pastor Moe (og Folk, der tænker som han) anede, efter hvor lang, hvor grundig og hvor vidtrækkende en Undervisning saadanne Sjæle i fuld Frihed og under personligt Ansvar gør det afgørende Skridt, saa talte han næppe om »Agitation« og »Propaganda«, men om Sjæleudvikling — og saa glædede han sig som god Kristen over Hjerter, der fandt Fred og Lykke — selv om det for ham var uforstaaeligt. »Propaganda« hører hjemme i Hadets Verden, »Konversion« i Kærlighedens.

Viator.

Brev fra Pastor O. Rothe.

Fra den tidligere Redaktør af »Kirken«, Pastor O. Rothe, har jeg modtaget følgende med Anmodning om Optagelse:

Kære Pastor Bernh. Jensen!

De har gjort Deres Læsere bekendt med, at »Kirken« er gaaet ind, og De har været ærlig nok til ikke at beklage Kendsgerningen, hvad jeg jo heller ikke ventede, De skulde gøre. Men samtidigt forekommer det mig, at De — uden at De maaske selv har lagt Mærke til det — sætter en saa grim Plet paa mig, at De skylder mig at vadske den af.

De skriver, at naar jeg har læst og, som De ved, endnu læser »Ugebladet«, da er det »kun for at finde Anledning til at angribe.« Har De egentlig tænkt paa, hvad der ligger i disse Ord? Jeg kan forsikre Dem for, at jeg læser Ugebladet udelukkende i den Hensigt at følge med og for altid at vide, hvad der sker i den katholske Kirke, men sandeligt ikke for at samle Angrebsstof. At jeg adskillige Gange har følt det som en Samvittighedspligt at gaa i Leding imod Dem, er en anden Sag, men Strid med anderledestroende volder mig altid, hvad sikkert ingen drømmer om, personligt Ubehag. Og jeg kan endvidere forsikre, at havde jeg »kun« læst Deres Blad for at angribe, da havde jeg ladet mangen god Lejlighed gaa ubenyttet hen. Der har været adskilligt mere Angrebsstof i »Ugebladet« end, hvad jeg har taget op til Behandling i »Kirken«.

De skriver, at jeg er en af Deres Kirkes »bitreste« Modstandere. Det er et ækelt Ord. Hvis De havde skrevet »mest afgjorte« Modstandere, vilde jeg intet have haft at indvende. En bitter Modstander er en, der lader sig lede af Sindets Bitterhed, og hvorledes kan De sige det om mig, naar De selv en Gang har indrømmet, at jeg var den første — og vist ogsaa den eneste — evangeliske Theolog, der i Anledning af »Bibelord og Pavetale« gjorde opmærksom paa, at Talen om Mariatilbedelse ikke findes i den katholske Kirkelære?

Maaske er disse to Udtryk kun løbet Dem i Pennen uden dybere Overvejelse, det skulde glæde mig.

Sig om mig, at jeg er en af Romerkirkens mest afgjorte Modstandere, og De har Ret. Kan De saa tilføje, at jeg er en af dem, der staar med det frieste Syn for, hvad der i mine Øjne er denne Kirkes Fortrin og Fejl,

saa vil det ikke være helt forgæves, at De i mange Aar har været en trofast Læser af »Kirken«.

Med venlig Hilsen

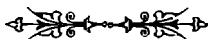
Deres hengivne

O. Rothe.

5. Januar 1924.

Da det selvfølgelig ikke er min Mening, at »Ugebladet«s Læsere skal faa en forkert Opfattelse af noget eller af nogen, giver jeg gerne Plads for Pastor Rothes Brev. Al-lermindst ønsker jeg at sætte en Plet paa nogen. De fleste Læsere vil formodentlig heller ikke have faaet det Indtryk af min Artikel i forrige Nummer. De to Udtryk, Pastor Rothe protesterer imod, var ganske vist skrevet »uden dy-heres Overvejelse«, men ud fra den Følelse, som »Kirken« havde efterladt hos mig. Kun ved at presse mine Ord kan man deri finde en Dom over Pastor Rothes indre Hensigter og Sindelag; i Virkeligheden gengiver de jo kun det Indtryk, som hans Angreb har gjort paa mig. Perso-nen kunde det aldrig falde mig ind at dømme om, og skulde der være kommet en Plet, vadsker jeg den gerne af. Men det er nu ikke blot min Fejl, naar jeg havde faaet det Indtryk.

Bernh. Jensen.

Julen har bragt —

En 14 Dages Tid før Jul sad jeg en Aften som sæd-
vanlig i min lune Stue og røg min Pibe efter Middagen.
Et kort Klemt paa Entréklokken og et lille Klap med
Brevkassen forkyndte, at Postbudet havde bragt et Brev.
Forretningsbrev formodentlig, — næ, det var det ikke, —
en Indbydelse: »Sct. Mariæ Drengeskoles Minde« indbyder
Dem venligst til »gamle Dreng«s Julefest paa Skolen i
Boyesgade 8. — —

Sct. Mariæ Drengeskole?? — — Jeg lænede mig
tilbage i min bløde Stol, lukkede Øjnene og lod i Tan-
kerne min Barndom, mine Dreng- og Skoleaar passere
Revue. — — De allerførste Aar i Skolen, hvor disse
»Sortekjoler«, disse fremmedartede Mænd gav os Dreng
Begyndelsesgrundene i Læsning, Regning, Skrivning og —
Religion. Forberedelsen til Eksaminerne og deres In-
struktion af vore Deklamationer og smaa Komedier, —
selve Dagen, da vi med hele Gejstligheden paa første

Række i Salen maatte vise vore Evner i »Thalia«s Kunst-
 art for bagefter at høre Kammeraternes Kritik. Jeg kunde
 se os Drengene paa Legepladsen, kaade som Føl, springe
 rundt og Brødrene som Anførere i Langbold og andre
 Lege, — og om Vinteren i Frostvej, naar Skolegaarden
 Aftenen i Forvejen var overrislet med Vand og forvandlet
 til den herligste Skøjtebane. Og hvorledes var det med
 Navnene paa mine Lærere, kunde jeg huske dem. — Jo,
 — Br. Weibert, Br. Geraud, Br. Fernandez, — prægtige
 Mænd og ypperlige Pædagoger. — Og vore Julefester. Jo,
 det huskede jeg godt nok. Om Morgenen til Messen, hvor
 vi afleverede vor 10 — eller 5 — Øre til Hedningemission-
 en, jeg havde jo selv gaaet rundt i Kirken med Sølv-
 bakken og samlet ind, bagefter Chokolade, Juleboller,
 Juleknas og en lille Gave. Og huskede jeg ikke Datoen,
 — jo vist saa, den 28. December — jeg saa paa Indby-
 delsen, samme Dato, altsaa en Tradition, der maaske
 skulde føres videre af »de gamle Drengene«. Jo — trods
 alt husker man dog endnu lidt fra sin Barndom, — ikke
 saa lidt endda, naar bare man tænker sig om. Videre:
 — Skolemessen, Ministrant-Tjenesten ved Alteret, min før-
 ste hellige Kommunion og vore Fælleskommunioner hver
 Maaned, Konfirmationen med det obligate Slag paa Kin-
 den, det aandelige Ridderslag, af Kæmpen, den danske
 katholske Kirkes Primas, Msgr. v. Euch. — Jo, jeg hu-
 skede alt fra den Gang og kunde se det tydeligt. — Men
 — — — saa stoppede det op, der blev et stort tomt Rum
 i min Erindring — paa hvor mange Aar? — nogle og
 tredive Aar. — — — Revuen stoppede brat. — —

I de følgende Dage var der en underlig Uro over mig,
 jeg var ikke helt vel. — Men da jeg den 28. December
 Kl. ca. 8 Aften ringede paa Klokken, og jeg saa det hvide
 Skilt paa Døren til »Les frères Mariste«s Kloster og Kirke-
 skole i Boyesgade, genvandt jeg min Ro. Døren aabnedes:
 »God Aften og hjertelig Velkommen« blev budt mig af en
 Broder, der tiltalte mig, som om jeg havde kendt ham i
 mange Aar, — og dog har vi ganske sikkert aldrig set
 hinanden før. Op ad de kendte Trapper, Overtøjet hæn-
 ges paa de altfor lave Knager, der ikke er beregnet for
 »gamle Drengene«. Ind i Skolesalen, Juletræet var tændt,
 Julekrybben ved Træets Fod, Chokoladebordet dækket,
 Prioren holdt Velkomsttale, herlige gamle Julesalmer, sun-
 get af dybe Mandsstemmer og spæde Diskant-Drengestem-
 mer, alle Aargange fra Skolens Eksistens repræsenteret,
 gamle Kammerater opfrisker Minder, udbringer Leve for
 Skolen, Lærerne og Eleverne og Skoleforeningens Frem-
 gang.

— — — —

Det blev sent, inden jeg kunde rive mig løs fra gamle Kammerater og fra de gæstfrie Maristbrødre, der hele Aftenen utrættelig havde sørget for, at vi kunde befinde os godt. Og da jeg vandrede hjem i den frostklare Aften og var alene med mine Tanker, havde jeg Fornemmelsen af, at jeg havde været som et forvildet Faar, der atter havde fundet sin Plads i Flokken, for bestandig at blive der. Jeg bad — for første Gang i mange Aar — en stille Takkebøn og indflettede heri Ønsket om, at det maatte gaa mange af mine Skolekammerater og andre tidligere Elever, der havde glemt deres Barndoms-Lære, paa samme Maade.

Senior.

Det trykte Ord.

Hr. Redaktør.

Jeg har med Glæde set, at der i Ugebladet (Nr. 48-49) slaas til Lyd for det trykte Ord, og jeg beder Dem i den Anledning optage følgende:

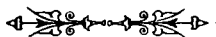
I Amerika har vi en Forening »St. Ansgar's Scandinavian Catholic League of New York«, som i Februar 1910 stiftedes af nogle faa Skandinaver paa Opfordring og med Støtte af de nu afdøde Prælater, Ærkebiskop af N. Y. Kardinal Farley og Biskop McDonald af Brooklyn. Foruden som Formaal at have det at samle skandinaviske Katholikker ved sine 6 Vintermøder, er den Virksomhed, Ligaen særlig helliger sig, netop Udbredelsen af skandinavisk apologetisk Litteratur. Gennem Præster, Nonner og Læg-mænd faar vi Anmodning om Litteratur til Hjælp for Skandinaver, der er interesserede i den katholske Tros-lære, og som ønsker at sætte sig ind i den gennem det trykte Ord i deres eget Modersmaal. I de snart fjorten Aar, denne Liga har eksisteret, har den udbredt sin Virksomhed over alle Stater i Unionen, ja endog til Sydamerika, Frankrig, Belgien og England.

Til alle Steder sender vi vor Litteratur absolut gratis.

Vi har selv trykt en Katekismus i det svenske Sprog samt nogle Flyveskrifter; den øvrige Litteratur forskriver vi fra de skandinaviske Lande, men vi har ogsaa fundet Vanskelighed særlig ved at faa passende dansk Litteratur, da det ikke er de store Bøger, vi trænger til, men netop Pamphletter og Flyveskrifter. De af Hr. cand. mag. N. Hansen omtalte Smaaskrifter vilde finde udmærket An-

vendelse hos os, og med Taknemmelighed vilde vi betale for dem. At denne Maade at gøre Propaganda paa bærer gode Frugter, har vi haft mange Beviser for, og dog vil vi selvfølgelig ikke henede helt faa at vide, hvor vidt denne velsignelsesrige Virksomhed naar.

Karen-Elise Rambusch,
Sec. for St. Ansgar's Scand. Cath. League.

Den internationale Bedeuge om Genforening i Troen fra 18. til 25. Januar.

Det er nu 15 Aar siden, det anglikanske Tidsskrift »The lamp« opfordrede de Kristne af alle Konfessioner til fælles Bøn om, »at alle maa vorde eet!« Den almindelige Tilslutning, som denne Tanke har faaet, viser, hvor dybt Længselen efter Genforening gror i de Kristnes Hjerter, og hvor udbredt den er.

Bønnen har heller ikke været uden Frugt. Den har sikkert bidraget til, at Bevægelsen henimod Enheden i Troen og mod Samarbejde stadig har bredt sig. Mon ikke ogsaa de Forhandlinger, der har fundet Sted mellem den katholske og den anglikanske Kirke, er en Frugt af denne fælles Bøn?

De, som vil deltage i denne internationale Bedeuge, anmodes om foruden andre Bønner, den hl. Messe og den hl. Kommunion daglig at bede følgende

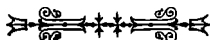
Bøn:

Antifon: At alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig og jeg i dig; at ogsaa de maa være eet i os, for at Verden maa tro, at du har sendt mig! (Joh. 17. 21).

V.: Jeg siger dig, du er Petrus.

R.: Og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke.

Bøn: Herre Jesus Christus, du som har sagt til dine Apostle: Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder, se ikke hen til mine Synder, men til din Kirkes Tro, og giv den efter din Vilje Fred og Enhed, du, der lever og regerer som Gud fra Evighed til Evighed. Amen.

Nye Bøger.

Pax. The quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Autumn 1923. 1 sh. 6 d).

Det er et udmærket hæfte, Benediktinerne fra den lille ø Caldey ved Wales denne gang har sendt ud til deres venner i England og alle andre steder i den katholske verden. Især er den første afhandling: »Det betragtende liv og dets modstandere« overmåde lærerig, ja så nyttig, at nærværende anmelder skal prøve på at oversætte den og indsende den til vort danske Ugeblad. Den bekendte amerikanske læge, dr. James J. Walsh skriver om den hellige Hildegard og fastslår, at middelalderens klostre skabte for kvinderne så fortrinlige vilkår for lærdom og åndelig udvikling, som disse næppe endnu i vore dage har nået. En mængde boganmeldelser afslutter det smukke lille, grønt indbundne hæfte.

N. H.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen.) 11. Hæfte 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal København 1923.)

Den del af den store litteraturhistorie, som professor Vilh. Andersen skriver, nemlig det nittende århundredes, skrider rask og støt frem. I dette ellefte hæfte fortælles på nogle og tyve sider om Johan Ludvig Heiberg, på tyve sider om Henrik Hertz, noget kortere om Årestrup, Carl Bernhard, Fru Gyllembourg og flere andre, mindre fremragende digtere. Stilen og fortællemåden er den samme, d. v. s., jo mere man i forvejen ved, des mere udbytte vil man have af læsningen, og omvendt; for hvor mange har det f. ex. betydning, at nogle af Årestrups prosabreve viser »lighed med Rückerts gengivelser af araberens Hariris makamer«? — Den første del af litteraturhistorien ligger stadig hen som en ruin. Er der dog ikke nogen magt på jorden, der nu efter over fire års forløb kan formå Carl S. Petersen til at fortsætte sit ypperlige værk?

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Ordrup. Den 28. December afholdt St. Andreas Gilde sit Juletræ i Charlottenlund Palmehave. Efterat Børnene havde danset om det pragtfulde Juletræ, der naaede helt op til Loftet i Teatersalen, holdt Sognepræst L. Günther en hjertelig Tale til Ungdommen. Derefter

uddeltes Godter. (I Forvejen var der i Hold drukket Chokolade med Julekage til). Man skred nu til Aftenens Hovedbegivenhed: Fremstilling af »Christi Fødsel« i 5 Tableauer. De ledsagedes af Orgelspil og Salmesang bag Scenen og modtoges hvert især med demonstrativt Bifald og Fremkaldelser. Derefter var der Julebal for de voksne. Festen, som var godt besøgt, var heltigennem meget vellykket. Tombolaen gav et godt Udbytte.

Randers. Den 27. December rejste Pater Joseph Quelen til Frankrig for at varetage en Stilling som Sognepræst i Joudes, Bispedømmet Autun. Et længe næret Ønske er hermed blevet opfyldt, men det var dog med Vemod, at hans Højærværdighed tog Afsked med den By og det Land, hvori han i en Aarrække havde virket. Pater Quelen vil ikke mindst blive savnet i den franske Koloni, hvor han havde mange Venner. Ikke faa gav Møde paa Banegaarden og ønskede ham ved Afskeden Lykke og Tilfredshed med den nye Stilling i Frankrig.

F. S.

Meddelelse

fra

St. Ansgars-, Rosenkrans- og Sakraments sognene.

Ifølge gensidig Overenskomst overtager St. Ansgars Sogn gennem sit Menighedskontor, Bredgade 64 (Telef. Palæ 3762, 1—4. Lørdag 1—2) Opkrævning af Bidrag til Kirke og Skole m. m. til hvert af de tre Sogne.

Forstanderskaberne benytter Lejligheden til at bringe i Erindring, at ifl. Grundloven »er ingen pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen«. Katholikker skal derfor ikke betale Præste-, Degne- og Klokkerpenge samt Kirkebidrag, hvis saadanne staar opførte paa Skattebilletterne, men paatale Sagen paa vedkommende Skattekontor ved Fremvisning af Kirkeskatkvittering for vedkommende Skatteaar.

Endvidere finder Forstanderskaberne Anledning til, at henlede de unge Katholikkers Opmærksomhed paa, at de, naar de har selvstændig Indtægt, ogsaa har Pligt til efter Evne at støtte deres Sogn ved Betaling af Kirkeskat. Ved Gennemsyn af Aarsregnskabernes Bidragstister savnes i alt for høj Grad Bidrag fra disse.

Forstanderskaberne for de tre Sogne.

Direktoriet for 1924 er udkommet og koster 3 Kr. — Det bemærkes, at det tyske Forlag for Direktoratet for 1923 oprindeligt havde forlangt 5 Kr. pr. Eksemplar, men senere meddelte, at den rigtige Pris var 3 Kr. Ved Indsendelse af Beløb til Bestilling af Direktoratet for 1924 bedes fradraget det Beløb, der er blevet betalt for meget for Direktoratet for 1923.

Det Apostoliske Vikariat.

A. C. Nytaarsfest.

Onsdag den 16. Januar Kl. 8¹/₄ i Vesterhus.

Tale af Pastor Schindler: »Nytaars-Tanker«

Tempereret Juleknaa, varme Æbleskiver og isafkølet Punch.

Punchetale af H. Hafstrøm.

Lotteri (Gevinst hver Gang; mange kostbare Gevinster)

Morsomme Sange, Lyseffekter, Gardinophængning (endelig!) og Vernisage (sig.) o. m. a.

Pris: 3 Kr.

Indtegning i A.C.s Lokaler eller hos P. Bernh. Jensen, Bredg. 64 (Palæ 59) og stud. jur. Aa. Børge-Schmidt, Maglekildevej 3, *senest* Måndag den 14. ds.

Festudvalget.

Kalenderen for 1924 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansøgningforeningen.*

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die quarto decimo mensis Januarii loco ac tempore assuetis.

St. Ansgars Kirke. Lørdag d. 19. ds. fejres St. Knud Konges Fest med Levilmesse Kl. 8¹/₄.

De Børn i St. Ansgars Sogn, der til Paaske skal modtage den første hl. Kommunion eller Firmelsens Sakramente, bedes snarest anmeldt til undertegnede. Forældrene bedes ved Anmeldelsen medbringe Børnens Daabsattest. Undervisningen begynder i den kommende Uge.

Ph. v. Kellenburg,
Sognepræst.

Hellig Kong Knuds Fest.

Lørdag den 19. Januar fejres af St. Knuds Skole med Højmesse Kl. 8¹/₄ og derefter Kl. 9¹/₂ en Skolekomedie om St. Knud Lavard. Der er Adgang til Kirken for alle, men til Forestillingen kun for de nuværende Elever.

Skolekomedien gentages Søndag den 20. Kl. 7¹/₂ Aften for Elevernes Forældre og Skolens gamle Elever. Til denne Forestilling faas Billetter à 50 Øre hos Portneren eller paa Skolen.

St. Ansgars Kirke, hver Søn og Helligdag holdes stille Messe Kl. 11¹/₂.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægefolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, lige som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troestæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.

Kirkelig Kalender.

13. Jan. Oktav af Epifani.	20. Jan. 2. Søndag ef. Epifani.
14. — M. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.	21. — M. Agnes, Jomfru og Martyr.
15. — Ti. Paulus, Eneboer.	22. — Ti. Vincents og Anastasius, Martyrer.
16. — O. Marcellus I, Pave og Martyr.	23. — O. Raymund af Pennafort, Bekender.
17. — To. Antonius, Abbed.	24. — To. Timotheus, Biskop og Martyr.
18. — F. Petri Stol i Rom.	25. — F. Pauli Omvendelse.
19. — L. Knud Konge.	26. — L. Polykarp, Biskop og Martyr.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 15. Jan. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^g.

Pastor Schindler: Sankt Bengt og hans Orden.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

»Absalon«. Møde Mandag d. 21. Jan. »Columbus«.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 13. ds. Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 13. Jan. i Messen Kl. 8.

St. Ansgars Kirke. Tirsdag den 15. ds. Kl. 8¹/₄ holdes en højtidelig Sjælemesse for de i Verdenskrigen faldne italienske Soldater.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

Maanedsmøde afholdes Mandag den 14. Januar Kl. 8 Aften i Bredgade 67. *Bestyrelsen.*

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 18. ds. Kl. 7¹/₂.

Sakramentskirken. Søndag den 13. ds. foretager under Aftenandagten Kl. 6 Medlemmerne af *den h. Families Forening* den højtidelige aarlige Fornyelse af deres Indvielse til den h. Familie af Nazareth.

Rosenkranskirken. Søndag den 13. ds. Kl. 5 Efterm. Andagt med Prædiken og Indvielse til den h. Familie af Nazareth.

St. Ansgars Kirke. Søndag den 13. ds. Kl. 6 Aften fejres den h. Families Fest.

Min elskede Hustru, vor opofrende Moder

Annie Henriksen

f. Barfred

hensov stille og roligt den 3. Januar.

Chr. Henriksen.

Direktør.

Gerda, Ida, Aase.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbønner.

R. I P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Lørdag Aften, fra Trykkeriet Mandag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 3.

Søndag den 20. Januar.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Forældre og Børn. — 2. Søndag efter Helligtrekonger. — Rosa mystica. — Den internationale Bedeuge. — »Bibelske Foredrag«. — Hellig Knud Hertugs Fest. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København, Holbæk, Palæstina. — Avertissementer.

Strøtanker om Forældre og Børn.

I den unge Alder dannes Oldingens Sæder.

Børnene er et helligt, Forældrene betroet Gode.

Forældrenes Ord er Bøger, som Børnene skal læse i.

Derfor har Gud givet Forældrene saa stor en Kærlighed, for at Børnene skulde have Lærere i Dyden.

Er det ikke urimeligt at lade Børn undervise i Kunst og Videnskab og ikke at opdrage dem i Herrens Frygt? De første, som vil høste Frugten deraf, er Forældrene selv, naar de opfostrer frække, umaadeholdne, usædelige Sønner.

(*St. Chrysostomus.*)

At lære er godt, hvis du gør, hvad du siger.

(*St. Ignatius.*)

Lad Børnene aldrig lære, hvad de i Fremtiden ikke vil ønske at vide.

Kun med stor Møje vil man kunne udrydde, hvad man i Ungdommen har suget ind.

(*St. Hieronymus.*)

Børnene skylder man den største Ærefrygt.

(*Juvenal.*)

Børnenes Forbrydelser tilskrives Forældrene, som ikke har undervist og tugtet deres Børn.

(*Origenes.*)

Ungdommen ligner Voks, som uden Modstand lader sig omdanne i alle Former.

(*St. Basilius.*)

2. Søndag efter Helligtrekonger.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Romerne, 12. Kap.

Brødre! Naar vi alt efter den Naade, som er os given, har forskellige Naadegaver: hvad enten det er Profeti, da stemme den overens med Troen; eller en Tjeneste, da holde man sig til Tjenesten; hvad heller nogen lærer: til Lærdommen; den som formaner: til Formaningen; den, som uddeler, gøre det i Enfoldighed; den, som er Forstander, være det med Samvittighedsfuldhed; den, som øver Barmhjertighed, gøre det med Glæde. — Kærligheden være uden Skræmt. Hader det onde, holder fast ved det gode! Elsker hverandre med Ærbødighed. Værer ikke efterladende i Omhu, værere brændende i Aanden, tjener Herren. — Værer glade i Haabet, taalmodige i Trængsel, vedholdende i Bønnen. Kommer de hellige til Hjælp i deres Nød, lægger Vind paa Gæstfrihed. Velsigner dem, som forfølge eder; velsigner og forbander ikke. Glæder eder med de glade; græder med de grædende. Haver eet Sindelag indbyrdes; tragter ikke efter de høje Ting, men holder sammen med de ringe.

Apostelen fortsætter med sine Formaninger til Menigheden i Rom, og i den til os alle. Det er en Mængde enkelte Formaninger, der fremsættes og søjes til hinanden, Formaninger om, hvordan den enkelte og hele Menigheden skulde vandre og omgaas hinanden. Enhver Sætning vilde byde Stof til Overvejelse, Belærelse og Fortolkning. I vor korte Betragtning kan vi ikke gaa ind paa den Rigdom af Tanker, her fremføres; Kun een af dem skal her tages ud, den Tanke, der udtrykkes i Epistelens 3 første Vers: Gør din Pligt i det Kald og paa det Sted, Herren har beskikket dig.

I Kristendommens første Tid havde Herren udstyret mange af Menighedens Medlemmer med overordentlige Naadegaver — de saakaldte Charismata —: at de kunde tale i forskellige Tungemaal, virke Undergerninger og Helbredelser, at de kunde profetere og virke andre overnaturlige Ting. Alt dette havde kun Værdi i den ældste Menighed; det var noget, som snart hørte op og gav Plads for de forskellige — verdslige og aandelige — Kald, i hvilke de enkelte Mennesker skulde virke til baade deres eget og Familiens og Menighedens og Samfundets Bedste. De særlige Forhold, som var nødvendige til Kristendommens første Indgang og Fremgang, hørte op, og nu skulde de enkelte Kristne — enhver i sin Stand og i sit Kald — bidrage sit i Handel og Vandel, i Ord og Gerning til den kristne Tros Udbredelse og Befæstelse. Og da gjaldt det for enhver: Gør din Pligt paa den Plads, Herren har kaldet dig til. Det siger Apostelen med de Ord: Naar vi har faaet forskellige Naadegaver: hvad enten det er Profeti, da vil vi udøve den i Overensstemmelse med Troen; eller en Tjeneste, da vil vi holde os til denne Tjeneste; eller til at være

Lærer, da vil vi udøve Lærdommen; den, der formaner, blive ved med Formaning; den, som uddeler, gøre det i Enfoldighed; den, som er Forstander, være det med Samvittighedsfuldhed; den, der øver Barmhjertighed, gøre det med Glæde. —

Kaldet, som man har opnaaet enten ved Guds Forsyn og Førelse eller ved eget Valg, viser ethvert Menneske den Virksomhed, Gud vil, han skal gøre, det Sted, hvor han skal arbejde, de Pligter, han skal opfylde, den Livsmaade, han skal føre. At gennemføre alt dette med Samvittighedsfuldhed, det er for enhver Vejen til Livet, det er Herrens Vilje for den enkelte. Opfyldelsen af dit Kald med dets Forpligtelser — det er i Sandhed Gudstjeneste, fordi du netop deri i alt og til enhver Tid opfylder Herrens Vilje.

Guds Forsyn har ordnet det saaledes, at der findes alle Slags Kald her iblandt os Mennesker; den gejstlige og verdslige Stand, den gifte og ugifte; høje og lave, overordnede og underordnede Stillinger, mere og mindre bemidlede Klasser af Mennesker; Stænder, hvis Formaal er jordisk, og Stænder, hvis Formaal er aandeligt. Da kommer det an paa: Vær tilfreds med det, du er, og med det, du ejer; se ikke med Utilfredshed over din Nabos Hus eller Hegn. Med saadaane Tanker opnaar du ikke noget af det, som skaber Lykke og Fred i Hjertet; du skaber et Liv uden Værdi, uden Frugt, uden Velsignelse, men derimod et Liv fuldt af Utilfredshed, som man jo hver Dag kan være Vidne til det i vort Samfund. —

Det kan ogsaa ske, at du har valgt et Kald, en Stand, som maaske ikke passer og behager dig; du føler dig ulykkelig, bunden med stærke, uløselige Lænker; du vilde gerne tilbage, men du kan ikke; dit Liv er et Helvede for dig. Da raader jeg dig til at gøre, hvad St. Augustin har anbefalet: Er du ikke kaldet, da gør, at du bliver kaldet. Henvend dig i inderlig Bøn til din Herre og Gud, og han vil give dig tilstrækkelig Naade og Kraft til, at du kan bære din Stands Besværligheder og Ofre; og ved Guds Hjælp vil du formaa at bære det, du ikke formaar ved dine egne Kræfter. —

Det kommer jo saa lidet an paa, hvad du er, men kun paa, hvorledes du gør din Pligt. Du indtager maaske en liden, ubemærket Stilling. Kun faa Mennesker kender dig og agter paa dig og din Gerning; men du gør din Gerning i og med Gud. Og der gives Mennesker, hvis Ord og Gerning er kendt over hele Jorden; Aviserne beretter hver Dag om dem, men de tænker kun lidt eller slet ikke paa Gud og det evige Liv. Da er deres Gerninger ganske ringe og smaa i Guds Øjne, men dine er udødelige, evige og forgaar ikke med Døden, fordi de er gjort for Gud og for Evigheden.

Rosa mystica.

Af P. Herring.

Medens Protestantismen er en fuldkomment blomsterløs Kultus, en Gudsdyrkelse uden noget Blomsterornament, uden nogen som helst Sans for florale Skønhedsværdier, har Katholicismen alle Dage haft aabent Øje og Hjerte for disse. I rigt Maal har den taget Blomsterne i sin Tjeneste, udnyttet dem symbolsk og først og fremmest anvendt dem til Pryd i Kirken og som festlig Ramme om de gudstjenstlige Handlinger. Kærligheden til Blomster gaar som en Traad af purt Guld gennem katholsk Trosliv, og den Blomst, der her siden Middelalderens Begyndelse har været *princeps omnium florum*, er Rosen. At paapege dennes Anvendelse og Betydning indenfor den katholske Kirke og det katholsk-religiøse Aandsliv skal være Opgaven for nærværende Studie.

I.

I sin Tale *De Vita et Moribus clericorum suorum* (Sermo CCCLV. Patrol. Lat. XXXIX. 1865) siger S. Augustinus, at han i en Have, som den gamle Valerius havde skænket ham, begyndte at samle Brødre, der var ham lig i gode Forsætter; der intet ejede, ligesom han selv intet ejede, og der tog ham til deres Forbillede. Omkring denne Have i Hippo lagde Augustinus efterhaanden et helt Klosteranlæg, og som bekendt blev i alle Klostre, i Norden som i Syden, Haven den centrale Plads — Stedet, hvor man samledes, og Stedet, hvor man trak sig tilbage til ensom Grublen og verdensfjernt Drømmeri.

Fremfor alle var det Benediktinerne, der gennem hele Middelalderen blev Hortikulturens vigtigste Bærere. Den hellige Benedictus havde jo bestemt, at alt, hvad der var nødvendigt til Munkenes Underhold, skulde findes indenfor Klostermurene, men hertil hørte først og fremmest Haver, der kunde forsyne Brødrene med Grøntsager og Lægeplanter. En tydelig Forestilling om Haveanlæggene ved et stort Benediktinerkloster giver den i St. Gallen opbevarede Mønsterplan fra omkr. Aar 900. Vi finder her

afsat, foruden en Træ og Frugthave, en Køkkenhave og en lille Urtegaard med rektangulære Bede, beplantede med Roser og Liljer, endvidere Salvie, Gladiolus, Rosmarin etc. Ofte har dog Klostrene rummet flere Haver end paa denne Plan angivet, og ikke sjældent har Florikulturen indtaget større Plads end her.

Skønheden og den duftende Blomsterrigdom inde bag Klostermurene anes gennem forskellige Udtalelser og Beretninger. I et Digt fra Slutningen af det 10. Aarhundrede, Munken Purcharts *Carmen de gestis Witigowonis abbatis* (Pertz: *Monumenta Germaniae historica. Scriptorum IV.* 1841), hedder det om Klostreet i Reichenau:

Ante domus sanctae limen post ista Mariae
Excoluit pulchrum, parvi licet acquiris, hortum,
Quem cingens muris ac arcibus undique curvis,
Fecit terrestrem paradysum luce micantem,
Qua longe splendet templi decus atque relucet.

Om den engelske Konge William Rufus fortælles, at da han engang krævede Adgang til Klostreet i Romsey, hvor den lille Mathilde, Henry I.s senere Dronning, opholdt sig, frygtede Abbedissen, at der skulde times Barnet noget ondt, og puttede hende derfor i en Nonnedragt. Men Kongen traadte ind i Klostreet, som vilde han »blot beundre Roserne og de andre blomstrende Planter derinde«, og lod Barnet uanfægtet passere forbi med de andre Nonner (Gothein: *Gesch. d. Gartenkunst I.* 1914).

I denne Kærlighed til Have- og Blomsterdyrkning saa dog enkelte Zeloter en Sjælefare. I Abbedissen Herrad von Landsbergs *Hortus deliciarum* fra det 12. Aarhundrede findes bl. a. et Billede af de kristelige Dyders Himmelstige, paa hvis Top det evige Livs Krone venter (Pl. LVI i Straub & Kellers Udg. 1879—99). Eremitten er alt naaet op til et af de øverste Trin, da ser han nedenunder sig sin lille Have, og flux styrter han paa Hovedet ned mellem sine Blomster. Hans Kærlighed til disse, staar der i Texten, var saa stærk, at den drog hans Tanker bort fra den himmelske Betragtningens Sødhed.

En saadan Synsmaade har dog været Undtagelsen; i Almindelighed har man ikke set noget for den evige Salighed farligt i denne jordiske Passion, den var tværtimod

Kendetegnet paa stille, fredfyldt Leven, paa from Bortvendthed fra Verdens Tant og Tummel. Gud selv havde jo ogsaa i Paradisets Have givet Menneskene et Forbillede at leve efter, og Klosterhaven med dens Skønhed og Stemning, dens lune Hygge og rige Frodighed blev som en Forsmag paa selve det himmelske Paradis.

Herinde bag Klostermurene fremelskedes nemlig en Øjenslyst, et æsthetisk Velbehag, som Barbarerne ikke havde kendt. Sanserne udvikledes og forædledes, lærte at glædes ved Farvespillet eller Formfinheden i en Blomsterkalk, at frydes ved dens sarte eller krydrede Duft. Men bag denne Æstheticisme laa Evangeliets Kærlighedsaand. Det var Kristendommen, der indblæste Barbarerne hidtil ukendte Følelser overfor alt Levende, Himlens Fugle, Skovens Dyr og Markens Urter, thi Naturen med alle dens Skabninger var jo dog Guds Værk, og Kirkefædrene lærte, at man i Værket skulde søge og prise Værkets Mester (V. Vedel: Bag Klostermure. 1911).

Fra Klosterhaven kom Blomsterne ind til Pynt i Kirken. Og i den kristelige Literatur og Kunst spirede de frodigt frem, snart med Virkelighedskarakter, snart med symbolsk Betydning. Især er det Gudsmoder, om hvis Billede de bindes i broget Krans, og den Blomst, der fremfor nogen anden bliver hendes Smykke og Symbol, er Rosen. Selv *Rosa inter flores* elsker hun den farveskære, sødmerige Rose.

II.

For de første Kristne var Rosen en hedensk Blomst. Den havde været saa nøje sammenknyttet med Hedenskabet, at den i deres Øjne maatte være suspekt. I de antike Grækeres og Romeres Liv havde den jo spillet næsten en lige saa stor Rolle som Lotusblomsten hos Hinduerne eller de gamle Ægyptere (Joret: *La légende de la Rose au moyen âge. Études romanes dédiées à Gaston Paris.* 1891). Ved Fester og Ofringer, ved Gilder og Drikkelag havde den været et nødvendigt Tilbehør, og baade i den religiøse Kultus og i det daglige Liv var der gjort en saa udstrakt Brug af den, ofte drevet en saa ødsel Misbrug med den, at den for den nye Religions Tilhængere maatte komme til at stå i et uheldigt Lys.

Tertullianus fordømte Anvendelsen af Kranse og dermed ogsaa Brugen af Roser; han kalder det endog naturstridigt at bekranse Hovedet (*De Corona*, cap. V: »Tam contra naturam est florem capite sectari, quam sonum nare.« Patrol. Lat. II. 1866). Ogsaa Clemens Alexandrinus forkastede Anvendelsen af Blomsterkranse, især Rosen- og Liljekranse (*Pædagogus*, lib. II, cap. 8, ap. Joret: *La Rose dans l'antiquité et au moyen âge*. 1892). Og Minucius Felix udtalte sig skarpt imod den hedenske Skik at give de Døde Blomsterkranse, »thi, siger han (*Octavius*, cap. XXXVIII), hvis de er salige, trænger de ikke til dem, og hvis de er fortabte, har de ingen Glæde af dem« (»cum et beatus non eget, et miser non gaudeat floribus« Patrol. Lat. III. 1865). S. Ambrosius skriver, at han ikke vil strø Blomster paa Valentinians Grav, men overgyde hans Aand med Christi Duft (»Non ego floribus tumulum ejus aspergam, sed spiritum ejus Christi odore perfundam.« *De obitu Valentiniani consolatio*, Patrol. Lat. XVI. 1866). Og Prudentius priser den hellige Eulalia, fordi hun lod haant om Roser og anden Pynt (»Spernere succina, flare rosas, Fulva monilia respuere«. *Liber Peristephanon: Hymnus in honorem B. Eulaliæ martyris*. Patrol. Lat. LX. 1862).

III.

Denne zelotiske Uvilje mod Blomster, navnlig Rosen, holdt sig dog ikke længe. Efter en kort Overgangstid, hvori denne Blomst formørkedes af Hedenskabets Slagskygger, oprandt en ny Æra for den — en Æra, hvori den skulde naa sin højeste Glorifikation. Havde de Kristne til at begynde med vraget den som hedensk, saa tilegnede de sig den snart og knyttede den nøje sammen med den kristelige Kultus.

I S. Martins *Vita* fortæller Abbed Richerius (omkr. 1135), at Nonnerne ved Messen paa Helgenens Festdag frembar Roser og Kranse af hvide Liljer (»Chorus sacrum virginum, sequendo semper dominum, Offert rosas et lilia serta quoque candentia.« Reiners: *Die Pflanze als Symbol und Schmuck im Heiligtume*. 1886). Vi ser endog, at Christi Himmelfartsdag i et Dokument fra 1366 (Joret 1892. p. 393) kaldes »la Feste de la Rose«. Om Pinsen

ved vi, at den mange Steder virkelig var en Rosenfest. I Rom blev der paa Pinsedag i Kirken Santa-Maria Rotonda kastet Roser ned fra Taget, hvad der skulde sindbilledliggøre Hellig-Aandens Gaver. Og denne Skik er ikke kendt fra Rom alene, men ogsaa fra en Del andre Byer, saaledes Rouen, Lisieux, Senlis, Orléans og Tours (Reiners op. cit.).

Størst Rolle spillede Rosen dog ved det hellige Sakramentes Fest. *Cærimoniale episcoporum* foreskriver at bestrø Gaderne, gennem hvilke Processionen drager, med Blomster og grønne Blade. Denne Forskrift, siger Joret, er altid og overalt bleven omhyggeligt fulgt; men man er ikke bleven staaende herved. I det Øjeblik Tilbedelsen af Sakramentet finder Sted, kaster Børn Blomster og især Rosenblade op i Luften. I visse Stifter bærer Officianterne Buketter af Roser — fordum bar de Rosenkranse, som Børnene gør det den Dag idag. Et Dokument fra 1350, tilhørende en Kirke i Provins, taler om »chapeaux de roses pour la fête du Saint-Sacrement«, og i et Dokument fra 1436, tilhørende en anden Kirke i Provins, er der ligeledes Tale om »chapiaux de roses et fleurs« til det hellige Sakramentes Fest.

En særegen symbolsk Anvendelse har Rosen fundet i den af Paven paa den fjerde Søndag i Fasten (*Lætare Hierusalem*) højtideligt indviede gyldne Rose (se Artiklen herom i »The Catholic Encyclopedia« VI. 1913). Kirken byder paa denne Søndag sine Børn, der saa længe har været optagne af Bøn og Faste, at løfte Blikket op og i Paaske solens første Straaler skue den opstandne Forløser. Den gyldne Blomst fremstiller Christus, der er den sande »Markens Blomst«; dens Vellugt betegner Christi søde Duft, der skal brede sig over Verden; og Tornene og den røde Farve taler om hans Lidelse overensstemmende med Jesaja LXIII. 2: »Hvorfor er der Rødt paa dit Klædebon, og dine Klæder som dens, der træder Vinpersen?«

Før Sixtus IV's Tid (1471—84) bestod *Rosa aurea* blot af en enkelt Blomst, forarbejdet af rent Guld og svagt farvet med Rødt. Senere blev det Skik, i Stedet for at farve Guldet, at anbringe en Rubin i Centrum af Rosen og desuden en Mængde Ædelstene paa Blomsterbladene.

Sixtus IV lod den enkelte Blomst erstatte af en Gren med Blade og mange Blomster — en halv Snes og undertiden flere, af hvilke den største udgik fra Toppen af Grenen. I Midten af denne Blomst fandtes et lille bitte Bæger til Optagelse af Moskus og Balsam. Sixtus IV's Dessin er siden blevet fastholdt, omend Rosen har varieret i Henseende til Udsmykning og Størrelse.

Tidspunktet for den gyldne Roses Indstiftelse kendes ikke. Ifølge nogle gaar den tilbage til Tiden før Karl den Store (742—814), ifølge andre tilhører den Slutningen af det 12. Aarhundrede. Det er imidlertid sikkert, at Rosen er ældre end Aar 1050, eftersom Leo IX (1051) taler om den som en paa hans Tid gammel Indretning. Velsignelsen af den er dog af noget senere Datum. Ifølge Kardinal Petra var Innocens IV (1245—54) den første, der velsignede den, hvorimod Benedict XIV hævder, at Velsignelses-Ceremonien stammer fra Begyndelsen af det 15. eller Slutningen af det 14. Aarhundrede.

Velsignelsen finder nu Sted i *Camera dei parimenti*, og den højtidelige Messe celebreres i det pavelige Kapel. Rosen anbringes paa et Bord med tændte Lys, og klædt i rosenfarvet Stola og Kaabø forretter Paveu Ceremonien. Efter Indvielsesbønnen hælder han Balsam og Moskusstøv i det lille Bæger i Midten af Hovedblomsten, tilrøger derpaa Rosen og stænker den med Vievand. Derefter bæres den foran Paven til Kæpillet, hvor den hensættes paa Alteret ved Foden af Korset. Efter Messen føres den i Procession til Sakristiet, hvor den placeres paa et dertil bestemt Sted. Hvert Aar paa Rosensøndagen (*Dominica de rosa*) foretages Velsignelsen, idet samme Rose benyttes, indtil den ved Lejlighed bortskænkes til en af Kirken særligt fortjent Dronning eller Fyrstinde¹⁾.

IV.

Samtidig med at Rosen begyndte at finde Vej ind i Kirkerne, begyndte der at spire en Rosenflor frem i den

¹⁾ Et middelalderligt Exemplar af den gyldne Rose opbevares i Cluny-Museet i Paris.

religiøse Digtning — i Sange og Hymner, i Læredigte og Legender møder vi Rosen, enten som Symbol eller som virkelig Blomst.

I alle Beskrivelser af det jordiske Paradis er den nævnt, ja Dracontius fremstiller Adam og Eva vandrende om mellem hele Rosenbusketter (»Ibant per flores, et tota rosaria bini«. *De Deo*, lib. I. 437. Patrol. Lat. LX. 1862). Efter enkelte Forfatteres Mening var disse Roser tornløse, idet Planten først efter Syndefaldet beklædtes med Torne. Saaledes skriver S. Ambrosius: »Surrexerat ante floribus imista terrenis sine spinis rosa, et pulcherrimus flos sine ulla fraude vernabat: postea spina sepsit gratiam floris« (*Hexaameron*, lib. III. cap. XI. Patrol. Lat. XIV. 1866).

Ogsaa i det himmelske Paradis udfolder Rosen sin duftende Pragt. I en af Prudentius' Hymner hedder det: »I de Retfærdiges Land dufter Jorden, dækket af purpur-røde Roser, og fugtet af hurtigt rindende Kilder frembringer den skinnende Morgenfruer, bløde Violer og sarte Krokus« (»Illic purpureis tecta rosariis | Omnis fragrat humus, calthaque pingua | Et molles violas, et tenues crocos | Fundit fonticulis uda fugacibus.« *Liber Cathemerinon: Hymnus de novo lumine paschalis sabbati*. Patrol. Lat. LIX. 1862). Og Petrus Damianus besynger Paradiset som Stedet, hvor der aldrig hersker hverken Vinterkulde eller Sommerhede, men hvor Rosernes bestandige Blomstring frembringer en evig Vaar (»Hiems horrens, æstas torrens illic nunquam sæviunt. | Flos perpetuus rosarum ver agit perpetuum.« *Hymnus de gloria paradisi*. Patrol. Lat. CXLV. 1867).

Disse himmelske Roser forundes det undertiden jordiske Øjne at skue, idet Gud lader en Engel bringe dem ned som Justifikation eller Æresbevisning til en særligt Udvalgt. Om den hellige Dorothea fortælles følgende (*Legenda aurea*, rec. Graesse. Ed. II. 1850, cap. CCX): Da Fabricius, Statholderen i Kappadokien, hørte, at hun havde omvendt begge sine Søstre til Christus, stillede han hende Valget mellem at ofre til de hedenske Guder eller omkomme under Pinsler. Med glad Mine svarede hun: »Alt, hvad du vil, vil jeg lide for Christus, min Herre og Brudgom, i hvis Have jeg skal plukke Roser og Æbler, og med hvem jeg skal glædes i Evighed.« Da Tyrannen hørte

dette, blev han rasende, lod hende piske med Knipler og dømte hende til Døden. Da hun den næste Morgen førtes til Retterstedet, bad Protonotaren Theophilus hende spottisk om at sende ham Roser fra hendes Brudgoms Have, hvilket hun lovede. Og se, idet hun bøjede sit Hoved for at modtage det dræbende Hug, viste der sig en purpurklædt Dreng med Stjerner paa sit Klædebon, bærende i Haanden en lille Kurv med tre Roser og tre Æbler. Dorothea sagde til ham: »Jeg beder dig bringe dem til Skriveren Theophilus.« Derefter blev hun halshugget. Men da Theophilus var traadt ind i Statholderens Palads, se, da viste der sig en Dreng for ham, som tog ham tilside og sagde: »Disse Roser og Æbler sender min Søster Dorothea dig fra sin Brudgoms Paradis.« Derpaa forsvandt Drengen. Men Theophilus brød ud i Lovprisninger af Christus, Dorotheas Gud, og ved hans Prædiken blev næsten hele Landet omvendt.

I Legenden om den hellige Cæcilia er de himmelske Roser Jomfruelighedens Belønning. Cæcilia, fortæller Jacobus de Voragine (*Legenda aurea*, cap. CLXIX), aflod hverken Dag eller Nat med at samtale med Gud og bede ham bevare hendes Jomfruelighed. Da hun var bleven trolovet med en Yngling ved Navn Valerian, iførte hun sig en Haardragt og trak derover gyldne Klæder. I Brudenatten talte hun saaledes til sin Brudgom: »Jeg har en af Guds Engle til Elsker, der med stor Iver bevogter mit Legeme. Hvis han blot faar ringeste Nys om, at du vil berøre mig med en ukysk Kærlighed, vil han strax dræbe dig, men hvis han erfarer, at du elsker mig med en ren Kærlighed, vil han ogsaa elske dig.« Og hun sendte ham derefter bort til en hellig Olding, der meddelte ham Troen og gav ham Daaben. Da han vendte tilbage, fandt han Cæcilia samtalende i Sovekammeret med Englen. Denne havde to Kranse af Roser og Liljer i Haanden, den første gav han Cæcilia, den anden Valerian, idet han sagde: »Bevarer disse Kranse med uplettet Hjerte og rent Legeme, eftersom jeg har bragt dem til eder fra Guds Paradis; aldrig skal de visne eller miste deres Duft eller kunne ses af andre end dem, hvem Kyskhed behager.« Derefter traadte Tiburtius, Valerians Broder, ind, forundret over

den stærke Rosenduft. »Hvorfra kommer denne Duft, spurgte han, jeg tilstaar eder, at den har ligesom helt forandret mig.«

Som det vil ses, er Rosen i denne Legende ikke blot Kyskhedens Hæderskrans, men noget andet og mere. Man lægge Mærke til Tiburtius' Ord om den Virkning, som de himmelske Rosers Duft har haft paa ham: »ita sum refectus, ut putem me totum subito immutatum«. Disse Ord skal aabenbart udtrykke, at et nyt og helliggjort Menneske er ved at fødes i ham: fra disse Roser udgaar en guddommelig Kraft, der fremkalder en ny aandelig Væxt i ham.

Men den Tankekim, der hos Jacobus de Voragine kun er antydet i et Par naive Ord, den udfoldedes et halvt Aartusinde senere i et storladent Oratorium: den i middelalderlig-katholsk Aand digtede Slutning af Goethes *Faust*, hvor den store, afgørende Kamp mellem Lysets og Mørkets Magter udkæmpes. Strøende Roser over Fausts Lig og over Djævlene, der vil bemægtige sig hans Sjæl, synger Englene:

Rosen, Ihr blendenden,
Balsam versendenden!
Flatternde, schwebende,
Heimlich belebende,
Zweiglein beflügelte,
Knospen entsiegelte,
Eilet zu blühen.
Frühling entspriesse,
Purpur und Grün;
Tragt Paradiese
Dem Ruhenden hin.

Mephistopheles opmuntrer Djævlene til at holde Stand mod de neddalende Roser — men forgæves, deres Kraft udmattes, og Englene vinder mer og mer Overhaand. Kun Mephistopheles søger at holde sin Post, idet han fægter omkring mellem de svævende Roser. Dog ogsaa han maa tilsidst give tabt, og bærende Fausts udødelige Sjæl synger Englene jublende:

Jene Rosen aus den Händen
Liebend-heiliger Büsserinnen
Halfen uns den Sieg gewinnen
Und das hohe Werk vollenden,
Diesen Seelenschatz erbeuten,

Böse wichen, als wir streuten,
 Teufel flohen, als wir trafen.
 Statt gewohnter Höllenstrafen
 Fühlten Liebesqual die Geister;
 Selbst der alte Satansmeister
 War von spitzer Pein durchdrungen.
 Jauchzet auf! es ist gelungen.

Idet de himmelske Roser hjælper Englene til Sejr i Kampen med det Ondes Fyrste om den hensovede Fausts Sjæl, tjener de som et *organum divinum* — et Redskab for den Guddomskraft, der fra Støvels Verden drager Sjælen op mod de evige Stjerner.

V.

Rosen i den katholsk-religiøse Literatur kan ses fra tre forskellige Synspunkter, alt efter som den er knyttet til Martyrer og Helgener, til Maria eller til Jesus.

Den er Martyrernes Løn og Martyriets Symbol. »O i Sandhed lykkelige Moder Kirke, udbryder S. Augustinus i sin Tale »In festo omnium Sanctorum« (Sermo CCIX. Patrol. Lat. XXXIX 1865), hverken Roser eller Liljer mangler den. Kappes derfor, Venner, om at vinde enten Jomfruelighedens hvide eller Passionens purpurrøde Krans. I de himmelske Lejre har Freden og Kampen hver sine Blomster, med hvilke Christi Soldater bekranses« (»O vere beata mater Ecclesia . . . Floribus ejus nec rosæ, nec lilia desunt. Certent nunc, charissimi, singuli ad utrosque honores, amplissimas accipere dignitatum coronas, vel de virginitate candidas, vel de passione purpureas. In cœlestibus castris pax et acies habent flores suos, quibus milites Christi coronantur.«). Og længere henne i samme Tale hedder det: »Han, som har skænket dem, der udstod Forfølgelse, en purpurrød Krans til Løn for deres Lidelser, han vil give dem, der lever i Fred, en hvid Krans for deres Fortjenester af Relfærdigheden« (»Qui coronam in persecutione purpuream pro passione donavit, ipse in pace viventibus pro justitiæ meritis dabit et candidam«).

Men Rosen er ikke blot Martyrernes Løn, den er ogsaa billedlig Betegnelse for dem. »Roser, siger S. Euche-

rius, betyder Martyrer, som Følge af Blodets røde Farve« (*Liber formularum spiritalis intelligentiæ*, cap. IV. Patrol. Lat. L. 1865). Rabanus Maurus skriver: »Rosen betegner Martyrerne« (*De Universo*, lib. XIX, cap. VIII: »Significat autem rosa martyres.« Patrol. Lat. CXI. 1864). Og den hellige Birgitta saa i en af sine Revelationer Martyrerne som Roser (*Revelationes S. Birgittæ*, lib. III, cap. XXVI. 1611). I Anledning heraf bemærker Durantus (*ibid.*): »Da Rosen er en vellugtende Blomst, opstaar paa en tornefuld Busk og er af Farve rød eller hvid, betegner den fortrinligt de hellige Martyrer, thi disse er formedelst Blodets Udgydelse røde, og formedelst den høje Kærlighed, som de viser ved at gaa i Døden, udsender de en stor Vellugt« (»*Rosa cum flos sit odoriferus, & ex spinoso frutice oriatur, rubicundi, aut etiam albi coloris, egregie sanctos Martyres designat, hi enim ob sanguinis effusionem rubicundi sunt, & ob summam quam moriendo ostendunt charitatem, odorem maximum emittunt*«).

Men ikke blot Martyrerne og Blodvidnerne er Roser, ogsaa andre hellige Mænd og Kvinder forherliges under dette Billede — næppe nogen i finere og skønnere, mere mystisk henførte Ord end Sta. Birgitta. I Sange og Hymner prises hun som »*rosa fulgida*«, som »*rosa mundicie*« eller som »*rosa rorans bonitatem*.« Man læse denne dejlige Strofe af Nicolaus Hermannis »*In translatione beate Birgittæ*« (»*Latinska sånger. Sveriges helgon*«, udg. af Klemming 1885):

*Rosa rorans bonitatem,
stella stillans claritatem,
Birgitta, vas gratie,
rora celi pietatem,
stilla vite puritatem
in vallem miserie.*

I Legenderne optræder Rosen ofte som et Vidnesbyrd om de Helliges miskendte eller ikke tilstrækkeligt paa-skønnede Dyder og Fortjenester. Her nogle Exempler:

Om S. Lucius berettes (*Acta SS.*, Augusti, vol. IV. 1739), at da man aabnede hans Grav, fandt man tre Roser paa hans Bryst, men da man vilde borttage dem, forsvandt de strax. — Om den engelske S. Willelmus for-

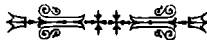
læles (Acta SS., Martii, vol. III. 1668), at da nogle Munke omkring Mikkelsdag plantede et afblomstret Rosensknud fra deres Klosterhave ved hans Grav, slog det strax Rod og skød Blade, ja blomstrede igen til stor Forundring for alle, og Blomsterne holdt sig lige til S. Edmonds Dag (c: 16. Nov.). En heftig Storm brød da løs og slog dem alle af paa nær een, der bevarede sig frisk lige til Jul.

Med S. Johannes Angelus skete følgende Mirakel (Acta SS., Octobris, vol. X. 1861): Under sit Ophold i Klosteret Cavacurta blev han beskyldt for at løbe efter verdslig Tant. Da Prioren saa lod nogle Munke iagttage hans Færd, fandt disse til deres store Forbavselse ham hensunken i Bøn og omgiven af blomstrende Roser, skønt det var streng Vinter, og Jorden var dækket af Sne. — Om Suso, den berømte Mystiker fra det 14. Aarhundrede, hedder det i en Legende (Acta SS., Januarii, vol. II. 1643), at da en Jomfru af stor Hellighed befrygtede, at hun ikke skulde kunne kende ham mellem hans mange Brødre, sagde en Stemme til hende: »Han kan let kendes fra andre, eftersom han paa Hovedet bærer en Krans af røde og hvide Roser; de hvide betyder hans Renhed, de røde hans Taalmod i mangfoldige Lidelser. Og ligesom hin gyldne Ring, der plejer at males om de Saliges Hoveder, betegner den evige Salighed, som de nyder i Gud, saaledes udtrykker denne Rosenkrans de mangeartede Smerter, som Guds Venner maa gennemgaa, mens de i dette Liv modigt kæmper for deres Gud og Herre.«

Skønnest er Symboliken i Legenderne om den unge Kvinde, der i Smug bringer de Fattige milde Gaver, hvilke forvandles til Roser for at vidne om hendes Uskyld og Godhed. Hun hedder enten Casilda af Burgos eller Rosa af Viterbo eller Elisabeth af Thüringen — berømtest er Legenden om den sidste. Trods sin Ægteherres Forbud gav hun alt, hvad hun ejede, til de Fattige. En Dag, da hun bragte Levnedsmidler til dem, mødte hun ham udenfor Borgen. Forbavset over at se hende bære saa tung en Byrde forlangte han at vide, hvad det var, hun bær, og løftede mod hendes Vilje Kaaben, som hun angstfuldt pressede mod sit Bryst. Men o Under! kun duftende Roser bredte sig ud for hans stirrende Øjne.

Dette Møde mellem den varmhjertede unge Kvinde, der med Favnen fuld af Gaver iler ud for at øve Barmhertighed, og hendes nærige Husbond, der vender hjem fra Jagten, er af gribende dramatisk Virkning. Hendes Hjertes dybe Godhed og Medfølelse og hendes rørende Angst over hans bryske Ord og Adfærd lægger en forklaret Skønhed over hendes Skikkelse — en Skønhed, der forhøjes af Glansen fra de lysende Roser i hendes Favn, Symbolet paa hendes kærlighedsvarme Tanker.

Beslægtet er Legendens om den fromme Ada von Bolemir. Denne tog engang en Spedalsk ind i Huset og lagde ham endog i sin Ægtemands Seng for at pleje ham. Men da Husherren kom hjem, hørte derom og forbitret ilede hen til sin Seng, fandt han den kun fuld af Roser (Menzel: Christliche Symbolik II. 1854). Altsaa ogsaa her et Rosenmirakel til Dækning for og samtidig til Forherligelse af en Kvindes Kærlighedsoffer. (Fortsættes.)

Den internationale Bedeuge.*)

(18.—25. Januar)

Bedeugen er begyndt. Fra alle Steder paa Jorden opsliger nu Bønnens lyse Virakskyer mod Himlen, op til Guds Trone, inderlige Bønner fra Hjerter, der er bedrøvede over Splittelsen indenfor de kristne Konfessioner og længes efter Christi enige Kirke i een Tro og under een Hyrde, den gode Hyrde, der har sagt: »Jeg har andre Faar, som ikke er af denne Sti; ogsaa dem bør det mig at føre hid; og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde.« Vi beder alle med vor gode Hyrde: »Hellige Fader, bevar dem, hvilke du har givet mig, i dit Navn, for at de maa være eet, ligesom og vi ere.«

Men ikke blot for Enheden blandt de kristne Trosamfund beder vi i denne Uge, vore Bønner omspænder

*) En nærmere Redegørelse for denne Bedeuges Formaal findes i Ugebladets forrige Aargang Nr. 2, S. 34 og 35.

hele Jordkredsen, og vi beder for hele Menneskeslægtens Enhed i den kristne Tro. En storslaaet, ægte katolsk Tanke, en trofast Efterfølgelse af Jesu Hjerte, der sendte sine Apostle ud i al Verden og bød dem lære og døbe alle Folk.

Hvem der kan, burde i denne Uge (fra 18.—25. Jan.) gaa hver Morgen til Herrens Bord og opofre hver Morgen den hellige Messe for Bedeugens Formaal. De, som ikke kan naa saa meget, bør i det mindste opofre een hellig Kommunion, een hellig Messe samt alle de andre Bønner og gode Gerninger. —

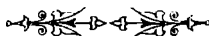
Det har en dybere Betydning, at vi netop samler os om den h. Kommunion og den h. Messe. Jesus i Altrets helligste Sakramente er Midtpunktet, hvortil alle Kristne søger. Vi har jo alle læst om Anglo-Katholikkernes Kongres i London, som sendte følgende telegrafiske Hilsen til Paven i Rom: »16 000 Anglo-Katholikker, samlet paa en Kongres i London, tillader sig at sende deres ærbødige Hilsener til den Hellige Fader, idet de ydmygt beder om, at Fredens Dag snart vil komme.« Paa denne Kongres hang der bagved Præsidentens Bord et stort Flag, hvorpaa der stod: »Lovet og velsignet være i Evighed Jesus Christus paa sin Herligheds Trone og i Altrets allerhelligste Sakramente.« Paa den samme Kongres krævede en Taler under almindeligt Bifald den hellige Messe tilbage som »hele det sociale Livs Midtpunkt«.

Den hellige Kommunion bør ogsaa være vort bedste Middel til at opnaa Bønhørelse i vort store Anliggende. Omtrent samtidig med den nævnte Kongres havde Børnernes eukaristiske Forbund (Christi Legems Korstog) et Møde i Liverpool. Byens største Sal var stuvende fuld, og mange havde maattet vende om. Ærkebiskoppen henvendte sig til Børnene og spurgte dem: »I er altsaa alle Christi Legems Riddere og Tjenerinder?« Alle som een svarede: Ja! »Og hvor mange af Jer gaar saa hver Uge til Herrens Bord?« »Vi alle«, var Svaret, og alle de smaa Hænder gik til Vejrs. »Og hvor mange gaar daglig eller flere Gange om Ugen?« Atter rakte alle deres Hænder i Vejret. Men alle disse smaa Sjæle opofrer den h. Kommunion hver Gang for

Englands Tilbagevenden til den katholske Kirke. (Efter »Der eukaristiske Völkerbund, Monatsschrift für die Einigung der Christenheit«. Wien XVIII, Semperstrasse 45^a. Halvaarlig 1,50 Kr.) —

P. S. I Ugebladets sidste Nummer blev jeg opfordret til at organisere et Bønnens Korstog. En ny Organisation af denne Art trænger vi vel ikke til. Vi har jo »Bønneforeningen for de nordiske Folks Genforening i Troen«, som ledes fra »Assumptionsklostret« i Ordrup, og »Det eukaristiske Folkeforbund«, hvis danske Filial ledes af P. Rektor Kùpferle, Stenogade 4. Men Tanken om et Flyveblad tiltaler mig i høj Grad. Det burde være saadan, at det kunde omdeles i Titusinder af Eksemplarer haade til Katholikker og Protestanter, for at opfordre saa mange som muligt til at bede for Genforening i Troen.

Joseph Koch.

„Bibelske Foredrag.“

Hadet til den katholske Kirke lever endnu. Det lever ogsaa her i Landet saa ondt og saa rasende som nogensinde. Det er kun sjældent indenfor Folkekirken, men hos mange af Sekterne findes det og synes at høre med til den Tro og de Følelser, de udspreder. Der er nogle Mennesker, der rejser rundt og holder »bibelske Foredrag«. Hvilken Religion, de har, siger de ikke, men bl. a. af de rasende Augreb paa den katholske Kirke tør man vel slutte, at det er Adventister. »Bibelske Foredrag« lyder jo smukt, og det lykkes vel paa den Maade at fange nogen.

I Horsens-Bladene fandtes for nogen Tid siden følgende Annonce: »Foredrag over bibelske Emner i Haandværkerforeningens Festsal hver Tirsdag og Torsdag. Torsdag d. 29. Novbr. Kl. 8 Aft.: Den katolske Kirke. Dens Gudsbespottelser og blodige Forfølgelse af Guds Børn. Hvad siger Profeten Daniel om denne Magt? (Illustreret med Lysbilleder.) Fri Adgang! L. Muderspach.«

Et Referat af dette Foredrag er blevet sendt til Redaktionen. Hr. Muderspach søger at bevise, at den katholske Kirke er det lille Horn i Daniels 7. Kapitel, at Paven er Antikrist, at han for Katholikkerne er lig med Gud, ja

mere end det, for selv om Gud har givet en Lov, kan Paven forandre den. En Diskussion med Folk, der udbreder dette Vanvid, er selvfølgelig umulig. Det er for Resten ikke noget nyt, allerede i adskillige Aar er der blevet holdt saadanne Foredrag her i Landet, og det bliver saamænd ogsaa nok ved. Der maa vel være Folk, der holder af at høre paa det.

For os Katholikker er der saamænd ikke noget at gøre, det eneste skulde være at melde Hr. Muderspach og Konsorter til Politiet. De Fornærmelser imod den katolske Kirke, som han tillader sig baade i sin Tale og ved sine Billeder, er nemlig af den Art, at de formodentlig er imod Straffeloven. Men det er maaske næppe Umagen værd at tage Manden alvorligt.

Hellig Knud Hertugs Fest.

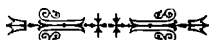
Hellig Knud Hertugs Fest den 7. Januar forløb paa den smukkeste Maade. Jesu Hjerter Kirke var fyldt til Trængsel af en stor Menneskemængde; selvfølgelig var Katholikerne kommet i stort Tal og tillige en Mængde Anderledestroende, som af Aviserne havde erfaret, at man ved denne Gudstjeneste kunde høre de gamle liturgiske Sange til Knud Lavards Ære. I Koret saas Hans Højærværdighed Biskoppen med sin Sekretær, og i Kirken lagde man Mærke til mange af Københavns kendte musikinteresserede med selve Professor Hammerich i Spidsen.

Det kan vel ogsaa uden Overdrivelse siges, at denne Gudstjeneste blev en Oplevelse. Det blev en Oplevelse for alle de musikkyndige, der var begejstrede over de gamle Melodier, som Koret sang fortræffeligt under Pastor Menzingers Ledelse. Og alle maatte det gribe at høre Sangen om »Hertugen, Danmarks Pryd«: »Iført er Hertug Knud Kjortlen, vædet med Blod; en saadan Bryllupsklædning er en Gave af Himlens Naade. . . . Hellige Martyr, givet os til Talsmand, før os, som fejrer Mindet om din Død, med dig ind til den evige Ære.« Efter en Bøn til Alterens Sakramente fulgte Hymnen: »Diem festum veneremur«, »Lad os med Ærefrygt fejre Martyrens Festdag, at vi maa blive hjulpede ved hans Fortjenester!« Den sluttede med det gamle Vers »Lovet være den Herre Jesus Christus, som gjorde Hellig Knud Hertug til Sjællands Værnehelgen« og med Bønnen fra Ringsted Ordinalet.

Efter den i Ugebladets Nr. 1 gengivne Sang »Primo proscriptos patria« had man Bønnen om Nordens Genforening i Troen. Efter den sakramentale Velsignelse sluttede Andagten med Salmebogens Nr. 246 »Hvor herlig er en Helgens Død!«

Den anden Del af Festen holdtes i St. Knuds Sal, der ligesom Kirken var fyldt til sidste Plads. Efter Sangen »Maria Moder, Maria Mø« holdt Pastor Bernh. Jensen en kort Tale, hvori han gjorde opmærksom paa, at for os Katholikker var denne Festdag ikke blot Romantik og Drømmerier om svunden Tid, for os er Knud Hertug levende, og vi vender os til ham som Værnehelgen. Gaaende ud fra Ordene paa Haraldsted-Korset »Sursum corda« viste Taleren, hvordan Knud Hertug havde levet sit Liv efter disse Ord, med Blikket rettet opad, og i det skulde han være vort Forbillede. Saa sang man »Helgen her og Helgen hisset«; og derefter gik Tæppet op for Festspillet, der var forfattet af to af St. Knuds Skoles Lærere, de Herrer Hafstrøm og Rønnow. I et Forspil og tre Akter saa man de vigtigste Begivenheder i St. Knuds Liv, som blev gengivet paa en indtagende og barnlig Maade. Efterspillet foregik i Nutiden: Nogle Spejdere samledes til Bøn og Sang ved Ruinen i Haraldsted; det kendte Landskab var udmærket fremstillet.

Hellig Knud Hertugs Fest er blevet fejret paa en smuk Maade, saa at der sikkert vil strømme rig Velsignelse fra denne Fest.

Nye Bøger.

Almanach catholique français 1924. Pris: 5 fr.

For rigtig at lære Frankrig at kende maa man ikke blive ved med kun at se det i Uroens Feber eller i den største Energianspændelse. Landet er jo næppe kommet sig igen af den frygtelige Krig og det store Blodtab, og det arbejder ustandseligt paa den nødvendige Genopbygning af sine Ruiner.

For rigtig at lære Frankrig at kende maa man først udforske dets Livs inderste Kilder. Saa forstaar man det i dets Tanker og i dets Hjerte.

Læs f. Eks. »*Almanach catholique français*« for 1924. En simpel Almanak, ja, men den straalere af Vidnesbyrd og af Kendsgerninger. Den har en Mængde korte, indholdsrige Kapitler, der er rigt illustrerede; der er lange

Fortegnelser og Billeder, praktiske Raad og Portrætter, Fortællinger og Oplysninger, tekniske Anvisninger og moralske Principper. Denne nyttige og smukke Bog giver os et ædelt og skønt Billede af Frankrig: det katholske Frankrig i Arbejde med de Følelser, som behersker det, og de Idéer, som er de bærende, med dets styrende Autoriteter og dets førende Aander. Det er det katholske Frankrig med dets mægtige Traditioner og dets nye Initiativ, med dets karitative, oplysende, sociale og apostoliske Virksomheder, det katholske Frankrig med dets Helgener.

Første Del er en Kalender. Anden Del handler om det religiøse Liv og tredje Del om det sociale Liv. I fjerde Del faar man et praktisk Udtog af den kanoniske Ret, og i femte Del er der udmærkede Afhandlinger om Kunst og Litteratur. Derefter følger Skildringer fra Frankrigs mange Valfaristssteder og Beretninger fra de katholske Idrætsforeninger, og endelig er der en udførlig Oversigt over det sidste Aars kirkelige Begivenheder.

Atter i Aar kan det siges, at en saa indholdsrig Bog som den franske katholske Almanak finder man sjældent.

J. Orlík: Taksigelse til Gud i Form af et Litani. Tegninger af Gisela Trapp. (Katholsk Forlag 1923. Pris: 1 Kr.)

I Tilknytning til Apostelens Ord i 1. Thess. 5, 18: »Siger Tak for alle Ting« har Mgr. Orlík formet denne Bøn. Han skriver selv til Redaktionen om Meningen med den:

»Det har været min Hensigt at udarbejde noget, der kunde blive et saa vidt muligt praktisk og godt Redskab til Formaalet, og Formaalet er først og fremmest, at Gud i Himmelen faar noget mere Tak for sine Velgerninger, dernæst at opmuntre Katholikerne ved at give dem Lejlighed til stadigt paany at holde sig de uendelige Rigdomme for Øje, som vor hellige katholske Kirke indeholder, og endelig at give anderledestroende et kort og klart Overblik over, hvad de kan vinde ved at vende tilbage til den ene hellige Kirke, Vor Herre Jesus Christus har stiftet.«

Resultatet er blevet smukt. Baade Tanker og Form er saaledes, at man har Glæde af at bruge dette Litani. I en smuk Rytme og i et ophøjet Sprog bæres Takken frem. Ogsaa Udstyret er ualmindeligt; baade Fru Trapps Tegninger og selve Bogtrykkerarbejdet er langt over det, vi er vant til. Der er vist ikke Tvivl om, at denne Bøn vil blive bedt meget, og at det store Arbejde, der er lagt i det, saaledes ikke vil være forgæves; det vil sikkert baade bringe Gud Ære og Mennesker Glæde.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Unios »Julefest« blev en virkelig Fest. Ca. 60 Mennesker havde samlet sig i de nye Mødelokaler paa Hotel d'Angleterre, og de tilbragte en fornøjelig Aften sammen i den bedste Stemning. Ved Souperen udtaltes der mange gode Ønsker for Foreningen og for Bestyrelsen, der nu i flere Aar har arbejdet for Unios Trivsel, og som efterhaanden ser Frugterne af sit Arbejde. I hvert Fald var den Aften et godt Resultat, som nok bliver fulgt af flere.

Holbæk. Søndag den 30. Decbr. afholdt Menigheden i Holbæk Juletræsfest paa Nicolaisens Hotel. Flere Katholikker fra Kallundborg var kommet til Stede. Festen indlededes med en Andagt i St. Lucii Kapel, og Klokkerne 7 samledes Menigheden, baade Danskere og Polakker ca. 70—75, i en Sal i Hotellet, hvor der var pyntet to store, smukke Juletræer. Først fremvistes et Tableau, som forestillede Julekrybben, og derefter blev der sunget nogle Julesalmer, mens Børnene dansede om Juletræerne. Derpaa holdt Pastor Wijnen en Tale til Børnene, og efter at der igen var blevet sunget en Julesalme, optraadte en Julenisse, som uddelte en Pose Juleknas og en lille Gave til hvert Barn. Som Hjælp til Dækning af eventuelt Underskud havde Pastor Wijnen skænket en Statue af Skytsengelen til Bortlodning. Da Julelysene var brændt ned, blev der dækket Chokoladebord. Den vellykkede Fest sluttede med Musikunderholdning og en lille Svingom.

En Deltager.

Palæstina. Meget nedslaaende for Zionismens Tilhængere er en Bog, en af de engelske Embedsmænd i det Hellige Land, C. R. Ashbee, har skrevet. Det er en »Palæstina-Dagbog 1918—23«. Forfatteren var kommet til Palæstina med store Forventninger til den Fremtid, der skulde skabes, men han har opgivet alt Haab. Han paastaar, at Zionismen finansieres mest af engelsk-amerikanske Protestanter, der vil genoplive det Gamle Testamentes Tilstande. Ashbee kritiserer stærkt den engelske Administrations Partiskhed, der lader haant om alle andres Rettigheder, naar blot Jøderne bliver tilfredse. Alligevel tror han ikke paa store Resultater.

*For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, lige som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:
 Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.
 Pater Spaas hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.*

Søndagsgudstjeneste i København.

	Stille Messe	Høj- messe m. Præd.	Efterm. Andagt
*St. Angars Kirke	7 8 11 ¹ / ₂	10	6
Jesu Hjertes Kirke	6 7 8 ¹ / ₂	10	6 (Præd.)
St. Knuds Kapel	7		3 (Præd.)
Klosterkirken paa Jagtvejen	8 (Præd.)		6
Immaculatakirken	7	10	2 ¹ / ₂ (Vesper)
*Sakramentskirken	8	10	6
St. Josefs Kirke	6 ¹ / ₂	9	3
*Rosenkranskirken	8	10	5
*St. Annæ Kirke	6 8 ¹ / ₂	10	6
*St. Andreas Kirke	6 ¹ / ₂ 8	10	4 ¹ / ₂
Assumptionskapellet (Ordrupshøj)	8 (fransk Præd.)		4 ¹ / ₂
St. Hans Kapel (Hørsholm)		9	

* Sognekirker.

Aftensystemens Lodtrækning.

Sofapuden blev ved Lodtrækningen vundet paa Nr. 108.

St. Angars Kirke. Hver Søn- og Helligdag holdes stille Messe Kl. 11¹/₂.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^b, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

20. Jan. 2. Søndag ef. Epifani.	27. Jan. 3. Søndag ef. Epifani. I Messen: Ansgar.
21. — M. Agnes, Jomfru og Martyr.	28. — M. Agnes, Jomfru og Martyr.
22. — Ti. Vincents og Anastasius, Martyrer.	29. — Ti. Frans af Sales, Biskop og Kirkel.
23. — O. Raymund af Pennafort, Bekender.	30. — O. Martina, Jomfru og Martyr.
24. — To. Timotheus, Biskop og Martyr.	31. — To. Petrus Nolasco, Bekender,
25. — F. Pauli Omvendelse.	1. Febr. F. Ignatius, Biskop og Martyr.
26. — L. Polykarp, Biskop og Martyr.	2. — L. Kyndelmisse.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 22. Jan. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.
Pastor Bernh. Jensen: Munkevæsenets Oprindelse.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

»Absalon«. Møde Mandag d. 21. Jan. »Columbus«.

Mødel former sig som ekstraordinær Generalforsamll. Æneste Punkt: Vedtagelse af Lovene til Begravelseskassen.

Hellig Kong Knuds Fest.

Lørdag den 19. Januar fejres af St. Knuds Skole med Højmesse Kl. 8¹/₄ og derefter Kl. 9¹/₂ en Skolekomedie om St. Knud Lavard. Der er Adgang til Kirken for alle, men til Forestillingen kun for de nuværende Elever.

Skolekomedien gentages Søndag den 20. Kl. 7¹/₂ Aften for Elevernes Forældre og Skolens gamle Elever. Til denne Forestilling faas Billetter à 50 Øre hos Portneren eller paa Skolen.

Aarsberetning for St. Elisabeth-Vincentskonferencen F.

1. Januar—31. December 1923.

Konferencen tæller 31 Medlemmer, 21 passive og 10 aktive. 30 Familier og enligstillede er blevet understøttet og besøgt. Paa Systuen forfærdigedes i Vinterhalvaaret 72 Klædningsstykker og 2 Vattæpper. Som Gaver er der modtaget 1 stor Pakke Frottéstof, 1 Stykke Forklædestof og 91 andre Beklædningsgenstande. Alle, der har ydet Konferencen aktiv eller passiv Hjælp, bringes herved en hjertelig Tak.

Pengegaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lign. modtages med Tak paa Systuen, Boyesg. 8¹, Torsdag fra 1¹/₂—4.

INDTÆGTER.

Kassebeh. 1. Jan. 1923...	35,60
Faste aarlige Bidrag...	399,00
Ekstra Gaver	3,92

Kr. 438,52

UDGIFTER.

Indkøb til Systuen.....	83,88
Kontant Hjælp.....	161,00
Fødevarer	24,74
Mælkebilletter	84,00
2 Ugeblade	12,00
Kassebeh. 1. Jan. 1924..	72,00

Kr. 438,52

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Lørdag Aften, fra Trykkeriet Mandag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 4.

Søndag den 27. Januar.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Ydmyghed. — 3. Søndag eiter Hellig-
trekonger. — Rosa mystica (sluttet). — Et Præstjubilæum. — Fra
andre Blade. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Kø-
benhavn. England. Czekoslovakiet. Palæstina. — Avertissementer.

Strøtanker om Ydmyghed.

Ydmyghed er en saa vigtig Ting, at vi ikke kan have
nogen almindelig Lærer i den, men Jesus selv. »Lær af
mig,« siger han, »thi jeg er ydmyg og sagtmodig af Hjerte,
og I skal finde Hvile for eders Sjæle.« (Origenes.)

Ydmygheden er Visdommens Moder.

(St. Chrysostomus.)

Blandt alle gode Gerninger er der ikke een, der kan
undvære Ydmygheden. (St. Basilius.)

Ydmygheden er en saa ærefuld Dyd, at endog den
stolte søger at skjule sig under den for ikke at blive for-
agtet.

Den virkelig store tænker og taler ikke stort om sig
selv, men holder sig for den sidste af alle.

(St. Gregor.)

Det skader dig ikke, naar du sætter dig tilside for alle
andre, men det skader, naar du foretrækker dig selv frem
for en eneste. (Thomas a Kempis.)

3. Søndag efter Helligtrekonger.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Romerne 12. Kap.

Brødre! Værer ikke selvkloge. Gengælder ingen ondt med ondt; belitter eder paa det gode ikke blot for Gud, men ogsaa for alle Mennesker. Om det er muligt, da holder Fred med alle Mennesker, saa vidt det staar til eder. Hævner eder ikke selv, elskede, men giver Vreden Rum; thi der staar skrevet: Mig hører Hævnen til; jeg vil gengælde, siger Herren. Men, naar din Fjende hungrer, da giv ham Mad; tørster han, da giv ham Drikke, thi, gør du dette, vil du samle gloende Kul paa hans Hoved. Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode.

En fortsat Formaning fra Apostelen til Menigheden i Rom. Formaning om ikke at hævne sig paa dem, der har handlet ondt imod os, Formaning om at gengælde ondt med godt, Formaning om at besejre det onde med det gode. Man kan straks se, at vi ikke mere lever under Loven: Tand for Tand, Øje for Øje, Haand for Haand, Fod for Fod, men at vi lever under Christi Devise: elsker eders Fjender, gør godt imod dem, som hader eder, og beder for dem, som forfølger og bagtaler eder; vi er komne ind under et nyt Bud, under en ny Lov: elsker eders Fjender; det gamle Ord: du skal elske din Næste og hade din Fjende, har ophørt at eksistere; det er ophævet ved Christi nye Lære. — I Sandhed et nyt Bud, en ny Lære! Saaledes taler ogsaa Apostelen til Menigheden i Rom — vel med andre Ord, men Læren er den samme. Det var de vantro, det var Hedningerne, der stod fjendsk overfor de troende; de forfulgte dem, pønsede paa ondt imod dem, thi hele deres Lære og Liv var dem imod. Da kunde det ske, at ogsaa de Kristne kunde blive opfyldt af hævngerrige Tanker imod deres Efterstræbere, men saa indprenter Apostelen dem Christi Lære og Christi Aand: Vær god imod alle Mennesker, lev i Fred med dem, overlad Gud Vreden og Hævnen, bevis dem derimod alt det gode, du formaar. Det sømmer sig for en Kristen. Derved vil du besejre og overvinde dem.

Christi Lære gjaldt ikke blot for dem, der levede paa hans Tid; Apostelens Ord var ikke blot skreven til Romerne, men for alle Tider og alle Slægter, ogsaa for os. De første Kristne tog imod denne Lære og levede derefter. Ofte skete det i Forfølgelsernes Tid, at man ikke vidste, om nogen var en Kristen eller ej; og hvad gjorde man da? Man tilføjede dem noget ondt, forfulgte dem og bagtalte dem; og dersom de med Taalmodighed og Sagtmodighed tog imod det, dersom de endog var gode imod deres

Forfølgere, saa vidste man, at de tilhørte de Kristnes Sani-fund; man greb dem og førte dem for Dommeren. Christi Lære om Kærlighed blev til Vidnesbyrd om Kristendom-men, og de Kristne bekendte sig frejdigt til den; de døde for denne Lære, og deres Kærlighed modnede megen Frugt. Saaledes paa Kejser Maximinus's Tid. En Kristen — Apollonius — blev kastet i Fængslet. Iblandt dem, som pinte ham mest, var en Hedning — Philemon; denne pønsede stadig paa nye Pinsler og Kvaler imod den stakkels Kristen. En Dag sagde Apollonius til Philemon: Min Broder, jeg beder hver Dag til Gud, at han maa forbarme sig over dig og ikke tilregne dig alle de Smarter, du tilføjer mig. Disse Ord trængte som et Sværd ind i Philemons Hjerte. Han kastede sig ned for Apollonius og sagde: Jeg er en Kristen. Og da Apollonius blev ført til Martyrdøden, fulgte Philemon ham som Kristen i Døden. —

Et nyt Bud giver jeg eder, siger Christus, at I elsker eders Fjender, at I gør godt imod dem, som forfølger og bagtaler eder. Det er et Bud, det naturlige Menneske ikke kan forstaa; et Bud, vi selv som troende Kristne har svært ved at opfylde, fordi det er imod Menneskets naturlige Tilbøjeligheder og Stræben. Dette Bud er i Ordets bedste Betydning overnaturligt, det gaar over Naturens Kræfter. Men Naaden og Kraften dertil kommer fra ham, som har lært os det, og som ikke blot er Lærer, men ogsaa Mester, Herren, Gud. Ogsaa her gælder: Jeg formaar det i ham, som styrker mig. I ham formaaede de første Kristne det — Apostlene og de hl. Martyrer; i ham har utallige Kristne gennem alle Aarhundreder formaaet det; og i ham vil ogsaa vi formaa det. Naturligvis, vi er ikke født med denne Dyd, den laa ikke som Gave i vor Vugge; vi er nødsaget til møjsommeligt at tilegne os den lidt efter lidt. Men vi er forpligtet dertil! Vi er kun for saa vidt Kristne, som vi efterkommer og efterlever Herrens Bud om Kærlighed. —

Bevæggrunden til at efterleve Christi og Apostelens Ord om at være gode mod alle, selv mod vore Fjender, finder vi i de to mest ophøjede Eksempler, som tænkes kan. Jeg viser mig som den himmelske Faders Barn, som lader sin Sol opgaa over gode og onde og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. Hvor ofte har jeg selv været Vidne til og Genstand for min himmelske Faders Godhed, da jeg levede som hans Fjende! Vé mig, dersom jeg havde maattet føle det fra Guds Side, som jeg viser dem, som handler og taler imod mig! — Jeg er endvidere Christi Broder — forløst ved hans Kærlighed og Godhed imod mig. Kristus har i Sandhed opfyldt, hvad Paulus formaner os til: lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode.

Rosa mystica.

Af P. Herring.

(Sluttet.)

VI.

Men over Martyrernes Rose troner en anden, højere og herligere, Guddommen nærmere, selve Rosernes Rose: Gudsmoder, Englenes og Himlenes Dronning.

Rosen havde jo i Oldtiden været Skønhedens og Kærlighedens Symbol, som saadan besunget og lovprist af de antike Digtere og Prosaister. Intet Under derfor, at den, da Mariaskikkelsen traadte mere i Forgrunden og Mariadyrkelsen fik større Raaderum, fandt Tilknytning til den ny Incarnation af Sjælsrenhed og Hjertegodhed: Himmeldronningen, der selv overfyldt af Naade er fuld af Naade mod alle Syndere.

Naar Rosen fra det 12. Aarhundrede af alter og alter nævnes i Forbindelse med Maria, hænger dette sammen med de nye religiøse Følelsesstrømninger, der omkr. 1100 begyndte at gøre sig gældende. Indenfor Klostrene vakte et inderligere religiøst Følelses- og Fantasiliv, og den første veltalende Repræsentant for denne sværmerisk mystiske Religiositet er den berømte Aabed af Clairvaux, S. Bernardus. Det var ham, der ret bragte Mariadyrkelsen i Vejret, ligesom det ogsaa var ham, der indførte den staaende Sammenligning af Gudsmoder med Rosen. I *De beata Maria Virgine sermo* (Patrol. Lat. CLXXXIV. 1867) kalder han Eva, der bragte Synden og Døden ind i Verden, en Torn, Maria, der bragte Frelse til alle Mennesker, en Rose. Og han fortsætter: »Maria var en Rose, hvid ved Jomfruelighed, rød ved Barmhjertighed, hvid af Kød, rød af Aand, hvid ved at øve Dyd, rød ved at undertrykke Fejl, hvid ved at lutre Lidenskab, rød ved at døde kødelig Handling, hvid ved at elske Gud, rød ved at føle med Næsten« (»Eva ergo spina fuit, Maria rosa exstitit: Eva spina, vulnerando; Maria rosa, omnium affectus mulcendo. Eva spina, infigens omnibus mortem: Maria rosa, reddens salutiferam omnibus sortem. . . . Maria autem rosa fuit candida per virginitatem, rubicunda per charitatem: candida, carne; rubicunda, mente: candida, virtutem sec-

tando; rubicunda, vitia calcando: candida, affectum purificando; rubicunda, actum carnalem mortificando: candida, Deum diligendo; rubicunda, proximo compatiendo.«¹⁾

Paa lignende Maade hedder det i en gammeltysk Prædiken (Beissel: *Gesch. der Verehrung Marias in Deutschland während des Mittelalters.* 1909): »Mit der Rose, welche zweierlei Farbe hat, rot und weiss, ist sie auch bezeichnet: mit der weissen Farbe ihr reines Magdtum und mit der roten ihre vollkommene Minne«.

Fremfor alt er det i de latinske Hymner og Sekvenser, denne Middelalderens kostbareste Literaturskat, dens poesirigeste Digtfrembringelse, at Maria og Rosen sammenføres. Som den skønneste af Jomfruer sammenlignes hun med Rosen, den skønneste af Blomster (P. M.²⁾ p. 339):

Rosæ pulchritudini
Virgo mater Domini
Comparata legitur.
Sicut rosa floribus,
Sic cunctis virginibus
Maria præponitur.

Hun er »rosæ consimilis« (Mone³⁾, Nr. 394), »roscida ut rosa« (P. M. p. 145), hun er »flos virginum, velut rosa, vel lilium« (P. M. p. 353) eller som det andensteds siges (P. M. p. 23):

Est ut rosa cum nitore
Et ut candens lilium.

Men hun ikke blot liges ved en Rose, hun er en Rose, baaret under Annas Hjærte (P. M. p. 387), en blomstrende Rose, fremgaaet af Evas, vor første Moders skyldbetyngede Stamme (P. M. p. 144):

A Rea virga
Primæ matris Evæ,
Florens rosa
Processit Maria.

¹⁾ Allerede Sedulius havde i *Paschale carmen* ladet Evas Skyld søne af Maria, der som en mild Rose skyder frem af stikkende Torne (Ebert: *Allg. Gesch. d. Literatur des Mittelalters im Abendlandc.* I. 2. Aufl. 1889).

²⁾ A. de Balinchem: *Parnassus Marianus.* 1624.

³⁾ Mone: *Lateinische Hymnen des Mittelalters II.* 1854.

Hun er den skyldfri Himmelrose (Mone, Nr. 399):

carens spina veteris
culpæ coeli rosa,

og atter og atter kaldes hun en Rose uden Torne:

Ave rosa sine spina (Mone, Nr. 401).
Salve rosa carens spina (Mone, Nr. 370).

I flere Hymner prises hun som Aarets første Rose, Vaarens fagre Billed (»rosa primula«, »vernans rosa«, »rosa veris gratiosa«). Vinterens Is og Frost har ladet denne skønne Blomst uskadet (P. M. p. 217):

Gaude rosa speciosa,
Non attrita, nec corrosa
Gelu, neque glacie.

Derfor overgaar den alle andre i Farvens Glans og Duftens Sødme (»rosa candidissima«, »rosa fragrantissima«, »rosa suavissima«).

Undertiden kaldes Himmeldronningen endog skønnere end Solen, mere blomstrende end Liljen, herligere end Rosen (Mone, Nr. 512):

Ave sole pulchrrior
stella matutina,
lillo floridior
olens in prulina,
rosis et jucundior.

Ja, i Hymnen »Ave virgo gratiosa« (Mone, Nr. 510) fejrer Digteren hende som rødere end Rosen og hvidere end Liljen:

rubicunda plus quam rosa,
lilio candidior.

Stundom udmales hendes Skønhed nøjere, og hendes Læber, hendes Tale sammenlignes med Roser. I en *Dithyrambus sacer D. Bernardi* (Döring: Die Königin der Blumen oder die höhere Bedeutung der Rose. 1835) hedder det:

Os tuum merus hortulus;
Sed in hoc hortulo
Sunt duæ formosæ,
Tua labia rosæ,

Ex illis per illas
Sermonem destillas,
Plus, quam rosaceum.

Og i *Psalterium majus b. Virginis Mariæ* læses følgende:

Lactifica nos dulcifluo sono oris tui, et liquore tuo
roseo perfund: corda nostra.

De anførte Exempler vil være tilstrækkelige til at vise, hvorledes Madonnaskikkelsen i Middelalderens latinske Digting staar omspunden af Rosenskønhed og Rosenømhed.

VII.

Ogsaa paa Folkesprogene toner et Kor til den hellige Jomfrus Ære. Og i Nord som i Syd er Rosen hende viet. Selv heroppe i det yderste Thule blomstrer Mariarosen. I Bønner og Sange (Brandt & Helweg: Den danske Psalmedigting I. 1846) forekommer Apostrofer som »O myldhe rooss« eller »Eya, wæne rosens blomstær«. Ja, paa vort stammende Modersmaal lyder Toner, der røber en stærk Skønhedsbetagethed. Farverne blusser (Nr. XII):

Thith haar er gulth, thyn kynner ere rødhe,
som rosen standhe i fæyersthe grødhe.

Og Duften bedøver (Nr. VII):

Hennes kledher hauæ møghz sødhre døn (∴ Duft)
en rosser oc mwskathæ bothæ.

I den gammeltyske Kirkesang (Wackernagel: Das Deutsche Kirchenlied. 1841. — Samme: Das deutsche Kirchenlied II. 1867) kaldes Maria jævnligt »ros an allen dorn« eller »rose ane sünden dorn«. Hun er (1867. Nr. 315):

Rose ane dorn, der werlde heyl vnde aller seldom vol.

Jævnfør Konrad von Würzburgs Paakaldelse (*Die goldene Schmiede*, ed. Grimm 1840):

dû pfingestrôse an allen stift.

Gud selv frydedes ved denne Roses lysende Glans (1867. Nr. 63):

Ob allen hymeln ein ros aufgat
 vnd, gar in vollem blüde stat,
 Den leucht in der drlnaltichait,
 got selv hat sich mit ir bechleit.

En Julesang (1841. Nr. 160) fremstiller hende som et af Jesses Rod freimgaaet Rosenshud, hvis guddommelige Blomst er Jesus:

Est ist ein Roess entsprungen
 aus einer Wurtzel zart,
 Als vns die alten sungem,
 aus Jesse kam die art,
 Vnd hat ein blümlein bracht
 mitten im kalten Winter
 wol zu der halben Nacht.

Et andet Sted (1841. Nr. 130) betegnes hun som en Rosenhave, Gud selv har siret:

Marla du zarte,
 du bist ein Rosengarte,
 den Gott selber gezieret hatt,
 mit seiner göttlichen Maiestat.

Hun apostroferes som »zarte ros« (1867. 541), »edle Ross« (1867. 1041), »pluende ros« (1867. 805), »rose rot« (1841.123), »schone himel rose« (1867. 469). I et *Ave Maria* af Konrad von Würzburg (1867. 236) kaldes hun »rose in süezem touwe«, »rose in meientouwe« — jævnfør Udtrykket »röse in himeltouwe« i *Die goldene Schmiede*. En Marienlied af Meister Sigeher (1867. 188) har den mere massive Apostrofe: »du rosenkranz«.

I et Digt (1841. 151) lovprises Maria for de trende Roser, hun har skænket os: den første sprang ud, dengang Jesus blev født, den anden udfoldede sig hin Torsdag, da Alterens Sakramente blev indstiftet, den tredje aabnede sig, dengang Frelseren udaandede paa Korset.

Med størst Inderlighedsglød er Maria forherliget i fransk Digtning. En Trubadur, Peire de Corbiac, synger (Joret 1892. 249):

Roza ses espina
 Sobre totes flors olens.

I en gammel anonym Lovsang (Joret 1892. 252) er hun den Blomst, hvis Sødme overgaar enhver andens:

Tu es la flour, tu es la rose,
 Tu es celle en qui se repose
 La douceur qui tout aultre passee.

Og i en Bøn anraabes hun som:

Rose de grace et de douceur. (Joret 1892. 253).

Gautier de Coincy (Joret 1892. 250 f.) kalder Maria en Rose »en toute douceur emmiellée et souciée«, en duf-
 tende Rose, »qui souef i out seur tote chose«, og han
 hilser hende som Rosernes Rose:

Cele qui la rose est des roses.

Hun er for ham:

la fresche rose,
 La fleur espanie,
 En qui sainz Espirs repose.

Man sammenholde hermed Dantes Udtryk i *Divina Com-
 media* om Maria som Rosen, i hvilken det guddomme-
 lige Ord er blevet Kød (*Paradiso* XXIII. 73 f.):

Quivi è la rosa, in che il Verbo divino
 Carne si fece.

Som denne særligt udvalgte Rose er det, at hun kaldes
 med det Navn, som er hende kærest: *Rosa mystica*, et
 Navn, der samtidigt betegner hende som Blomsternes
 Blomst og henpeger paa hendes Livs sublime Løndom,
 dets mysteriøse Højbenadelse. Gaaderigt og sødmefyldt
 udtrykker det Jomfrunoderens dybeste Væsen.¹⁾

VIII.

Men ikke blot er Jomfru Maria selv en Rose, ogsaa
 hendes Dyder og Hovedbegivenhederne i hendes Liv er
 Roser. Hendes syv Glæder besynges som syv Roser (*Die
 sieben Rosen der heiligen Jungfrau*. Görres: *Altteutsche
 Volks- und Meisterlieder*. 1817). Den første Rose er Eng-
 lens Forkyndelse, den anden Jesusbarnets Fødsel, den

¹⁾ Navnet forekommer første Gang i det lauretanske Litani, hvis æld-
 ste trykte Udgave er fra 1557 (se Artiklen *Litany of Loreto* i
 »The Catholic Encyclopedia« IX. 1913).

tredje Barnets Fremstilling i Templet, den fjerde Kongernes Tilbedelse af Barnet og Moderen, den femte Jesu Opstandelse, den sjette hans Himmelfart, den syvende Marias Kroning i Himlen:

Gott krönt dich selber klar
Wohl mit den sieben Rosen fein.

Ligesaa bindes hendes Dyder i en Rosenkrans til hendes Ære. Den mærkeligste og mest voluminøse er utvivlsomt en prosaisk, forfattet af en lærd Jesuit, H. Drexelius. I 12. Bog af sit store Værk *De Æternitate* (Opera omnia I. 1643) giver han en særdeles vidtløftig Fremstilling af »de fornemmeste Dyders Roser, som Gudsmoder fremholder for Verden«. Femten saadanne Roser afhandles — jeg anfører her deres Navne og Signifikationer:

- Rosa Aurea eller Kærlighed til Menneskene.
- Rosa Cerea eller Mildhed.
- Rosa Ligna eller Kærlighed til Ensomhed og Taushed.
- Rosa Alabastrina eller Tro.
- Rosa Gypsea eller Lyst til at høre Guds Ord.
- Rosa è saccaro eller Evne til at dele Andres Glæder og Sorger.
- Rosa Smaragdina eller Hengivelse i Guds Vilje.
- Rosa acu picta eller Had til Lediggang.
- Rosa Aromatica eller Haug til Bøn og gudelig Betragtning.
- Rosa Argentea eller Jomfruelighed.
- Rosa Crystallina eller Afholdenhed.
- Rosa Plumea eller Foragt for Verden.
- Rosa Cornea eller Sjælsstyrke.
- Rosa è succino eller Tillid til Gud.
- Rosa è Chalybe eller Udholdehed.

Saa mange og endnu langt flere Dyder smykker Gudsmoder, og man forstaar derfor Digterens Udbrud: »Dine Gaver, o Jomfru, er talrige som Himlens Stjerner« (»tot tibi sunt dotes Virgo, quot sidera cælo«).

I Marialegenderne optræder Rosen som Vidnesbyrd om Himmeldronningens Naade og som Løfte om den Belønning, der venter hendes trofaste Dyrkere. En i Middelalderen berømt og i forskellige Versioner forekommende Legende fortæller, at S. Sosius til Ære for den hellige Jomfru dagligt havde sunget de fem Salmer, der begynder med Bogstaverne i Navnet Maria, nemlig:

Magnificat	Luc. 1, 46.
Ad dominum	Psalmé 119. (V. 17),
Retribue	» 118.
In convertendo	» 125.
Ad te levavi	» 122.

Da han var død, udgik der af hans Mund, Øjne og Øren fem Roser, paa hvis Blade stod det første Vers af de fem Salmer (Schleiden: Die Rose. Geschichte und Symbolik, 1873).

En lige saa berømt Legende fortæller om en Yngling, der hverken vilde eller kunde lære noget, men hver Dag gik ud for at samle Blomster til en Krans, hvormed han prydede den hellige Jomfrus Billede. Efter at have klostergivet sig viste han imidlertid saa stor Forstand og saa store Dyder, at han vandt Abbedens Tillid og en Dag fik overdraget Udførelsen af et Hverv udenfor Kloret. Undervejs kom han til en yndig, skyggefuld Lund. Han steg af Hesten og gav sig til at fremsige de halvtredsindstyve *Ave Maria*'er, som han den Dag havde forglemt at bede. Imidlertid havde to Landvejstyre faaet Øje paa ham og beredte sig til at stjæle hans Hest. Men da de kom nærmere, saa de den hellige Jomfru staaende tæt ved Munken, plukkende af hans Læber de til Roser forvandlede *Ave Maria*'er, efterhaanden som han fremsagde dem, og flettende dem til en Krans, som hun satte paa den fromme Mands Hoved, da han havde endt sin Andagt. Derefter forsvandt hun. Men slagne af Forundring afstod Tyvene fra deres Forehavende, og idet de nærmede sig Munken, spurgte de ham, hvem den vidunderlige Dame var. Han fortalte dem, hvad der var sket, og grebne af Miraklet kastede de sig for hans Fødder, tilstod ham deres Synder og indtraadte i hans Kloster for dèr at gøre Pønitense (Joret 1892).

En anden Redaktion af denne Legende beretter om en Adelsmand, der havde aflagt Løfte om dagligt at skænke den hellige Jomfru en Rosenkrans eller, hvis det var umuligt, da at bede et *Ave Maria*. En Dag da han kom igennem en vild Dal, standsede han for at binde den vante Krans, men medens han var beskæftiget hermed, omringedes han af Fjender, der vilde dræbe ham. Dog i det

Øjeblik de skulde iværksætte deres forbryderiske Plan, opdagede de tæt ved Adelsmanden en Dame af stor Skønhed, ligeledes bindende en Krans af Roser. Dette Syn indgød dem baade Forundring og Frygt, og de sagde til sig selv, at de burde skynde sig bort, thi det behagede ikke Gud, at de dræbte denne Mand (Joret 1892).

Som denne Legende viser os Gudsmoder — plukkende Roser, flettende dem i Krans — saaledes elsker Digtningen at forestille sig hende. Hvor hun træder, spirer Blomster, hvor hun dvæler, aander Roser, hendes Liv er som smykket med unge Rosers sarte Ynde. For Slægternes Øje staar hun, som Stephan Lochner eller Martin Schongauer har malt hende: i en *gloria rosarum*.

IX.

I en gammel tysk Pilegrimssang hedder det (Schleiden 1873):

Maria durch den Dornenwald gling,
 Der hatte sieben Jahre kein Laub getragen,
 »Was trug Maria unter ihrem Herzen?
 »Ein kleines Kindlein ohne Schmerzen.
 »Als das Kindlein durch den Wald getragen,
 »Da haben die Dornen Rosen getragen.«

Alt i Moders Liv virker Jesusbarnet et Rosenmirakel: Skoven, der hidtil kun havde baaret Torne, klæder sig i Roser, da Maria gaar igennem den. Og senere, da den unge Moder, paa Flugten til Ægypten, engang havde hængt den Lilles Svøb op paa en Tornebusk, blev denne forvandlet til den vellugtende Æblerose. Ogsaa en anden Roses Opstaaen er knyttet til Frelserens jordiske Liv. Efter en nyere Legende har nemlig Mosrosen sin Tilblivelse fra en Draabe af den Korsfæstedes Blod, der faldt ned i Mos ved Korsets Fod (Menzel).

Som Jesu Blod her forvandles til en Rose, saaledes var Rosen allerede hos Kirkefædrene Billede paa Herrens Blod. S. Ambrosius skriver (*In psalmum David CXVIII expositio*. Sermo XIV. Patrol. Lat. XV. 1866): »Du plukker Rosen, det er Herrens Legemes Blod« (»Carpis rosam, hoc est Dominici corporis sanguinem«), og Mystikerne

taler beslandigt om Jesu rosenfarvede Blod og om hans Blods Roser. Saaledes hedder det i en Paaske-sang (Döring p. 547):

Cujus corpus sanctissimum,
In ora crucis torridum:
Cruore ejus roseo
Gustando vivimus Deo.

Og under et Christus-billede i Nürnberg staar der: »Mundamur roseo sanguine, Christe, tuo« (Schleiden, p. 115). S. Bernardus hilser de fra Christi gennemborede Hænder dryppende Blodsdraaber som Roser (*Rhythmica oratio ad unum quodlibet membrorum Christi patientis*. Patrol. Lat. CLXXXIV, 1867):

Manus sanctæ, vos avete,
Rosis novis adimplete.

Og Forfatteren af Traktaten *Vitis mystica* (Patrol. Lat. CLXXXIV, 1867) skriver: »O med hvor mange Blade er ikke din Rose forsynet og prydet! Hvem kan opregne dem alle? Opregn Draaberne af det fra den søde Jesu søde Legeme udgydte Blod, og du vil have opregnet Kærligheds-Passionens Blade. Thi hver enkelt Draabe af hans Blod er et Blad af hans Lidelses Blodrosæ« (cap. XLI: »O quam multo numero foliorum multiplicata et exornata est rosa tua! Quis omnia ista enumeret? Numera guttas sanguinis effusi de dulcissimo corpore dulcissimi Jesu, et habebis passionis charitativæ folia enumerata. Singulæ enim guttæ sanguinis sui, folia sunt rosæ sanguineæ passionis ipsius«).

Hyppig kaldes Jesu Vunder Roser. Saaledes lader Justus ab Assumptione Maria fra Magdala udbryde (*De Christi vulnere et Magdalenæ lacrymis*, ap. Döring p. 546): »O mit Hjertes Elskede, hvad er hine Saarmærker i dine Fødder? Ja hvad er hine Paradisets Roser, der udbreder en Duft yndigere end alle Vellugte?« Og i en anden Passionsbetragtning af samme Forfatter hedder det (*De Vulneribus Christi*, ap. Döring p. 547): »O Vunder, I som saarer de Frommes Sjæle, I som læger de Troendes Vunder! O Roser af yndig Vellugt, purpurøde Blomster, Per-

ler af uskaterlig Værdi.« Om de fem Vunder, hvormed Christus har forløst os, siger en gammeltysk Mestersanger (Görres p. 239):

Merkt ihr Kristenleutel
Die Rosen ich Euch bedeute:
Das seyn fünf Wunden roth und zart,
Damit er uns erlöset hat,
Die Frauen und auch die Mann.

Og paa et gammelt Billede i Gorkum er de fem Vunder tydeligt malte som Roser (Menzel, p. 566).

Formedelst sin Lidelse kaldes Jesus en Rose — Passionens og Offerkærlighedens blødende Blomst. Med særlig Styrke og Veltalenhed er denne Tanke udviklet af Forfatteren til *Vitis mystica*. Ligesom Rosen, skriver han, lukket ved Nattekulden, aabner sig ved Solens første Straaler og ved sine udfoldede Blades røde Farve fremviser en prægtig Gløden, saaledes har Himlens yndige Blomst, Jesus Christus, der siden det første Menneskes Synd længe har været ligesom lukket i Nattekulden, da Tidens Fylde endelig var kommen, aabnet sig i den brændende Kærligheds Straaler, og Kærlighedens Roses Gløden har lyst i det udgydte Blods røde Farve. Betragt hvorledes vor Vinstok, Jesus, har blomstret med denne Rose. Betragt hans Legeme, hans Hænder, hans Fødder — er det ikke en Rose, du ser?« (cap. XLI: »Sicut enim rosa per frigus noctis clausa, solis ardore surgente tota aperitur, et foliis expansis in rubore demonstrat ardorem jucundum: ita flos cœli deliciosus, optimus Jesus Christus, qui multo tempore a peccato primi hominis, quasi in frigore noctis clausus fuit peccatoribus, nondum plenitudinem impendens; tandem plenitudine temporis accedente, radiis scilicet ardentis charitatis, in omni corporis sui parte apertus est, et rosæ charitatis ardor in rubore sanguinis effusi refulsit. Vide ergo quomodo hoc flore rosæ floruerit optima Vitis nostra, rubicundus Jesus. Vide totum corpus, sicubi rosæ sanguineæ florem non invenias. Inspice manum unam et alteram, si florem rosæ invenias in utraque. Inspice pedem et unum et alterum: numquid non rosei?«). Passionen og Kærligheden kappes om at give denne guddommelige Rose dens brændende Farve,

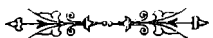
dens glødende Purpur: »Contendunt passio et charitas: illa, ut plus ardeat; ista, ut plus rubeat.« (ibid.) Derfor kan Forfatteren beskrive Jesusrosen saaledes: »Paa vor Vinstok blomstrer en Rose, rød og brændende: rød af Passionens Blod, brændende af Kærlighedens Ild, dugget af Jesu udgydte Taarer« (cap. XXXIII: »Floret in Vite nostra, benigno Jesu, nihilominus rosa rubens et ardens: rubens sanguine passionis, ardens igne charitatis, roscida effusione lacrymarum dulcissimi Jesu«).

Denne Rose — Christusrosen — er den eneste, der endnu blomstrer i de ellers saa blomsterløse lutherske Kirker. I Brorsons Salmes lever og aander den i skønhedsbetaget Inderlighed — uforglemmeligst i Sangen om »den yndigste Rose« (Nr. 10 i Arlauds Udg. 1867):

Lad Verden mig alting betage,
Lad Tornene rive og nage,
Lad Hiertet kun daane og briste;
Min Rose jeg aldrig vil miste.

Fra de ældste Tider af har Rosen tjent som billedligt Udtryk for de Værdier, der gav Livet dets stærkeste og rigeste Indhold. Ogsaa indenfor den katholske Kirke og det katholsk-religiøse Aandsliv har Rosen, som vi saa, tjent de højeste symbolske Formaal. Sin centrale aandelige Betydning her har den haft som Symbol for Gudsmøder. Under Billedet af den mystiske Rose udtryktes, hvad Menneskehjertet i sine skæreste og inderligste Øjeblikke havde drømt om og længtes mod — den unge, rene Jomfru med den klare Pande og de milde Øjne; Moderen, der af alle Mødre har elsket højest og lidt dybest og derfor kan føle med alle andre i deres Glæder og Sorger; Himmeldronningen, der tronende ved Guddommens Side har Moderhjerter for den hele Menneskehed.

Lad den skønneste af Blomster derfor aldrig mangle paa Alteret for *Rosa mystica*.

Et Præstejubilæum.

Mon det skulde være tilfældigt, at Pastor Johannes Sauter er kommet til Danmark for at fejre sit 25 Aars Jubilæum som Præst.

Man fristes til at tro det, naar man ser ham og taler med ham.

Men hvis det var Hensigten, maa det straks siges, at

det er mislykkedes, og naar en Skribent naar saa vidt, at han er vidende om, at den 29. Januar er det 25 Aar siden, at Pastor Sauter i Abbediet i Tongerloos i Belgien blev præsteviet, benytter man Lejligheden til et lille Interview.

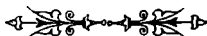
I Pastor Osterhammels hyggelige Studereværelse faar man Jubilæen placeret overfor sig, og med Pastor Osterhammel som Tolk maa Pastor Sauter gennemgaa den Skærsild, det er, at besvare en nysgerrig Interviewers Spørgsmaal.

Pastor Sauter vil først nægte alt, men maa dog tilsidst erkende Rigtigheden af Jubilæets Data. Jubilaren er født den 5. Maj 1872 i Wou i Holland. I 1893 blev han Student, var derefter i Noviciat 1 Aar, og i 1894 begyndte han at studere Filosofi og Theologi, og efter omtrent 6 Aars Forløb blev han præsteviet i Abbediet i Tongerloo den 29. Januar 1899. — Fra Abbediet i Postel i Belgien har Pastor Sauter siden sin Præstevielse assisteret de forskellige Sognepræster i Nærheden, indtil han den 22. November f. A. kom her til Danmark for at virke som Sjælesørger for Søstrene paa St. Josefs Hospital i Randers.

Det er med en inderlig Trang til at hjælpe i Arbejdet, at Pastor Sauter nu befinder sig her, og naar han først faar lært det danske Sprog, som han med Iver har kastet sig over, er det Mening, at Pastor Sauter skal have en Stilling her i Landet.

At faa flere Oplysninger af Jubilaren er en Umulighed, Han ønsker kun, at Jubilæet bliver fejret i Stilhed, men der er dog ingen Tvivl om, at mange Hilsener og gode Ønsker baade fra Ind- og Udland vil finde Vej til Jubilaren paa Jubilæumsdagen med Haab om Lykke og Velsignelse paa Vejen videre frem.

Folmer Schiøtt.

Fra andre Blade.

I »Nationaltidende«'s Aftenudgave den 9. ds. har Musikhistorikeren Dr. phil. Knud Jeppesen skrevet en meget læseværdig Artikel om »Beuron og den gregorianske Sang«. Han skriver bl. a.:

»Thi sjældent træffer man samlede paa eet Sted saa mange højtbegavede og fintdannede Mænd som i Beuron. Dette skyldes vel især den forstaaende og dybt interesserede Holdning, Benediktinerordenen overhovedet indtager overfor alt, hvad der har med Aand at skaffe. Intet er den her fremmed, og den stiller sine Sønner frit i Valget, blot at den forlanger dyb Alvor og Grundighed i det en Gang valgte. Derfor træffer vi Forskere fra snart sagt alle Fag blandt Beuroner-Munkene, Filosofer, Kemikere, Ægyptologer, Liturgikere, Arkæologer, for blot at nævne nogle.«

Om Sangen ved Højmessen skriver Dr. Jeppesen: »Alt i alt, her møder jeg første Gang det, jeg endnu ikke har

oplevet i nogen Koncertsal eller noget Teater, at Kunstværk og Udførelse fuldkomment dækker hinanden. Hvor er det dog herligt for en Gangs Skyld betaget at maatte tilstaa: Det er, som det maa være, og kan ikke være andet!«

Dr. Jeppesen slutter med følgende Ord: »Den Dag som de følgende Uger, jeg tilbragte i Beuron, lærte mig dyb Respekt for den katolske Kirke, for dens Alvor, dens Kultur og dens Evne til at holde Gudstjeneste. Da jeg imidlertid kort efter kommer til Rom og bl. a. bliver Vidne til den, i hvert Tilfælde for en nordisk Smag, ret teatraliske og lidet værdige Musik i Peterskirken, indser jeg, at det ikke er os Protestanter alene, der har noget at lære af St. Benedikts Sønner og deres Sang.«

Professor E d v. L e h m a n n s Artikler i «Nationaltidende» den 18. og 19. ds. skal vi senere omtale. Her blot et Par Citater:

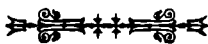
»I det hele taget er dette cølibat, saa dræbende det end kan være for mange af kirkens livsmuligheder og for dens aandelige fornyelse, dog en saa mægtig faktor baade i arbejdslivet og i kampstillingen, at man vel kan begribe, at kirken vender det døve øre til, hvergang man indenfor dens rækker begynder at slaa paa dets ophævelse.

Man betænke, hvad det vil sige for en instution at have en saadan hær af mandlige og kvindelige kræfter til sin ubestridte raadighed, lydighedsforpligtede mennesker, der, uden nogen tanke paa det timelige udkomne, kan vie sig helt til deres samfunds opgaver, deriblandt ogsaa studier og en uhindret intellektuel udvikling hos dem, der egner sig for det teoretiske liv.

Til de ydre virkemidler kommer da endelig den imponerende kultus med dens mange æstetiske værdier og samtidig med dens indstilling paa de mest enfoldiges aandelige behov.«

Om Kirkens sociale Arbejde skriver han:

»Der gaar gennem protestantismens historie en usynlig strøm af indflydelse fra Romerkirken, der paa flere omraader har virket ved sit forbilledes magt. Dette viser sig tydeligst paa det punkt, der altid har været Romerkirkens styrke, og som tidligere i utilgivelig grad var protestantismens, især Lutherdommens, svaghed: det filantropiske. Frygten for »gerninger« og reaktionen mod middelalderens almisse-økonomi satte samfundshjælpen ned paa et nul-punkt, særlig i den første tid efter reformationen, og da pietismen tog denne op som kristelig opgave, var det ikke uden indtryk fra katolsk side.«

Nye Bøger.

Agnes Slott Møller: Folkevisebilleder. Aschehoug 1923. 160 S.
Pris: 6 Kr.

Saa frejdig kække som den friske Maj
og straalende som Sol i Skærsommer.

Shakespeare: Henrik den Fjerde.

Blader man Folkevisebilleder af Fru Agnes Slott Møller igennem, faar man uvilkaarlig den Tanke: Hvor er de ærlige, frejdige, kække og danske, først og fremmest danske, disse Billeder! Og efter 'en lille Tur i Erindringen

Ebbe Skammelsen i Bryllupsgaarden.

gennem Charlottenborgs sidste Udstilling kommer man ved en Tankeassociation til at smile over den berømte Historie om Kejserens nye Klæder. Jo længere man ser paa disse Billeder, des mere tiltalende bliver de. Her er vor skønne Sommer fanget ind paa Lærredet.

Se engang Jomfru Blidelils Flugt, det friske blaanende Vand med Smaabølgerne over Sand og Tangpletterne saa sommerfrisk og lokkende. Og hvor er ikke den smertefyldte Sødme af de lyse, varme Sommernætter lukket inde i Billederne om Ridderens Runeslag. I al denne lykkelige Sommerfred virker de store, stoute Skikkelser med de alvorlige Ansigter dobbelt betagende. Ebbe Skammelsøn med det solbrændte, mutte Ansigt, med den begyndende

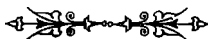
Harme og Sorg over Forræderiet! Hans rolige, stærke Mandighed virker dobbelt mod Søstrenes Uro og Moderens Rædsel og hele den bevægede Baggrund af Bryllupsgæster. Bag den glade Bryllupsgaard hæver de tilforladelige jyske Bakker sig mod en Aftenhimmel, hvor luerøde Skyer varslende om Storm. — Den unge Bondepige, der ved sin Væv og sin Vise glemmer hele Verden, er hun ikke som en alvorlig Hilsen fra en Tid, hvor ens Smag endnu var barnligt enkel og ukendt med alle kunstneriske Spidsfindigheder, det være sig i Digtning, Musik eller Billeder. —

»Danmarks Vaar« virker særlig manende paa Beskueren, disse ranke, stolte Kvinder, der bringer deres Spædbørn til Daaben, giver de ikke en et lille Stik i Hjertet! Som det sidste Billede, der her skal nævnes, staar »Agnete« gribende ved Kirkerummets stille Fred og Moderens Skræk over den forsvundne Datters fantastiske Fremtoning. Moderens Skræk forstaas let af enhver, men som Katholik er man i en særlig Grad i Stand til at forstaa Agnetes haarde Svar til Havmanden: »Lad længes, lad længes enhver, som længes vil, jeg glemte dem alle, nu her jeg blive vil.«

Det er prisværdigt, at Fru Agnes Slott Møller har haft Mod og Kraft til at arbejde for sin Fædrelandskærlighed efter sin egen personlige, frie Opfattelse. Det er svært at gaa mod Strømmen, ja blot at staa fast og ikke lade sig narre til at give efter for Tidens tilfældigt paavirkede Smag. Fru Slott Møller har kæmpet for at bevare Danmarksbilledet for os; om hendes Malemaade kan og maa der være delte Meninger, forskellige efter Folks forskellige kunstneriske Yndlingsteorier, men hun har formaet i en Tid, hvor vi næsten til Sygelighed var paavirkede af udenvælsk Kunstmanér, at skabe Billeder, der gennem alle Tider vil staa danske og

saa frejdig kække som den friske Maj
og straalende som Sol i Skærsommer.

D. V.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den katholske Højskole begyndte den 15. ds. en Serie Foredrag om forskellige Ordener. Til det første Foredrag, der holdtes af Pastor Schindler og handlede om Benediktinerne, var Salen fyldt til Trængsel. Foredragsholderen gav et smukt Billede af St. Benedikt

og hans Orden, dens Betydning og Virksomhed gennem Tiderne. Det var et baade indholdsrigt og stemningsbaaret Foredrag, der fulgtes med største Opmærksomhed.

— Flere Gange har cand. mag. Niels Hansen her i Ugebladet klaget over, at Carl S. Petersen ikke fortsætter sin Del af den for nogle Aar siden paabegyndte Litteraturhistorie. Det vil sikkert glæde mange at erfare, at Fortsættelsen kommer i Løbet af dette Aar. Det lover i hvert Fald Forfatteren, og vi kan da glæde os til endelig at læse videre om Steno.

— Onsdag Aften havde Medlemmerne af »Rosenkranskirken«s Kor deres sædvanlige aarlige Sammenkomst i Skolelokalerne paa Frederiksberg. Hr. og Fru Organist Siegler var de elskværdige Værter, der utrætteligt sørgede for, at Gæsterne fik rigeligt med Chokolade, Kager og Frugt. Til Tonerne fra en Grammofon svang den danselystne Ungdom sig til henimod Kl. 11, da Hr. Pastor Raabe, der havde glædet Selskabet med sin Nærværelse, tog Ordet og takkede Sangerne for deres Ydelser i det forløbne Aar og lagde dem paa Sinde i det ny Aar at møde flittigt, ikke alene til Prøverne, men ogsaa paa Søn- og Festdage, og efter Evne at medvirke til Opnaaelsen af de bedst mulige Resultater. — Til Slut hilstes Pastoren og Hr. og Fru Siegler med kraftige Leve- og Hurraraab, og under Skæml og Latter skiltes man, medtagende Løftet om en Skovtur til Sommer, der formodentlig vil blive mindst lige saa fornøjelig som Vinter-Sammenkomsten var det.

S.-g.

England. Den lige udkomne 87. Udgave af The Catholic Directory giver mange interessante Oplysninger om den katholske Kirke i England. Der findes nu i England 1 965 787 Katholikker med 1981 Kirker og Kapeller, der betjenes af 4 003 Præster. Ærkestiftet Westminster har de fleste Præster, nemlig 525, mens Shrewsbury Stift kun har 92. De fleste Kirker findes i Southwark Stift, nemlig 228. I Løbet af det sidste Aar er 12 406 Personer blevet optaget i den katholske Kirke. — Direktoriets fortæller ogsaa, at i hele det britiske Imperium findes der 14 827 312 Katholikker, og paa hele Jorden 324 328 408.

Czekoslovakiet. Af og til læser man i danske Blade om Protestantismens Fremskridt i dette Land. »Ugebladet« har ofte gjort opmærksom paa det overdrevne i disse Beretninger. Vi er i Stand til at give nogle Tal. Fra Oktober 1918 til Folketællingen den 15. Febr. 1921 mistede den katholske Kirke i Czekoslovakiet 1 350 000 Medlemmer. Af dem erklærede 700 000, at de stod udenfor noget Trossamfund, 525 332 sluttede sig til den nye skismatiske »Nationalkirke«, og 100 000 var gaaet over til for-

skellige protestantiske Sekter, hvis samlede Tal udgjorde 992 083. Dengang var dog endnu 30,21 % af Indbyggerne Katholikker, og det interessante er, at siden 1921 har denne Udvikling bort fra Katholicismen ikke fortsat sig, men er standset.

Palæstina. Den jødiske Indvandring i Palæstina synes at vokse fra Aar til Aar. I 1919 indvandrede 2618, i 1920 7129, i 1921 8607, 1922 9286 og i første Halvdel af 1923 5884. Største Delen af Indvandrerne er Arbejdere.

Bøger

værd at læse

	For	nedsat
„Jesus Kristus” Apologetiske Skrifter af Fr. Esser. I—IV.....	Kr. 6,00	2,50
St. Francisci Minde af Dr. B. Hansen...	» 3,00	0,75
Luther & Grundtvig af J. L. V. Hansen...	» 2,50	0,25
Dagbog & Tanker af Elisabeth Leseur...	» 7,00	4,50
Bag Køje og Klausur Digte af P. Schindler.....	» 5,50	1,00
Sœur Thérèse En Sjæls Historie.....	» 9,00	6,00

Alle disse Bøger og mange andre omfattes af Katholsk Boghandels store Nedsættelse. Nedsættelsen træder ud af Kraft 29. Februar d. A. Benyt derfor Lejligheden inden der melder udsolgt. Efter 29. Febr. gælder altes de normale Priser.

Katholsk Boghandel
Stenosgade 5, Telf. Vestre 3950.

Udkommet er:

f. f. M.: Joachim Rønnow.

↔ Pris: 75 Øre. ↔

Faas i Ugebladets Ekspedition og i
Katholsk Boghandel.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at understøtte Hr. Pater A. Smitz, Nakskov, i hans Bestræbelser for at hjælpe katholske Børn fra Landet og de katholske Børn i Nød, og som har Vanskeligheder ved at forsende Gaverne, kunne blot indlevere dem efter nedenstaaende Adr., telefonere eller skrive, hvorefter de ville blive afhentede og expederede videre. Foruden smaa kontante Beløb ønskes især brugte Klæder, Drengetoj og **Fodtøj**, Undertøj etc.

Gaverne modtages med Taknemmelighed af Aug. J. Diemar, Skindergade 32² K. (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—2.)

Søndagsgudstjeneste i København.

	Stille Messe	Høj- messe m. Præd.	Efterm. Andagt
*St. Angars Kirke	7 8 11 ¹ / ₂	10	6
Jesu Hjertes Kirke	6 7 8 ¹ / ₂	10	6 (Præd.)
St. Knuds Kapel	7		3 (Præd.)
Klosterkirken paa Jagtvejen	8 (Præd.)		6
Immaculatakirken	7	10	2 ¹ / ₂ (Vesper)
*Sakramentskirken	8	10	6
St. Josefs Kirke	6 ¹ / ₂	9	3
*Rosenkranskirken	8	10	5
*St. Annæ Kirke	6 8 ¹ / ₂	10	6
*St. Andreas Kirke	6 ¹ / ₂ 8	10	4 ¹ / ₂
Assumptionskapellet (Ordrupshøj)	8 (fransk Præd.)		4 ¹ / ₂
St. Hans Kapel (Hørsholm)		9	

* Sognekirker.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 27. Januar holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Paa St. Josefs Hospital i Aarhus døde den 22. Jan.
Lærer **Laurids Jensen**.

Begravelsen finder Sted Mandag den 28. Jan. Kl. 10.
Den afdødes Sjæl anbefales til de trøendes Forbøn.

Kirkelig Kalender.

27. Jan. 3. Søndag ef. Epifani. I Messen: Ansgar.	3. Febr. 4. Søndag ef. Epifani. Ansgar. I Højmes- sen: Kyndelmisse.
28. — M. Agnes, Jomfru og Martyr.	4. — M. Andreas Corsini, Biskop o. Bekender.
29. — Ti. Frans af Sales, Biskop og Kirkel.	5. — Ti. Agatha, Jomfru og Martyr.
30. — O. Martina, Jomfru og Martyr.	6. — O. Titus, Biskop og Bekender.
31. — To. Petrus Nolasco, Bekender,	8. — To. Romuald, Abbed.
1. Febr. F. Ignatius, Biskop og Martyr.	7. — F. Johannes af Matha, Bekender.
2. — L. Kyndelmisse.	9. — L. Cyrillus af Alexan- drien, Biskop og Kirkelærer

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 29. Jan. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.
Pastor Ortved: Cistercienserordenen.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

»Absalon«. Møde Mandag d. 4. Febr. »Columbus«.

Den eucharistiske Forenings Medlemmer bedes erindre Til-
bedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 1. Feb. til de aftalte Tider.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse.

Kontingent Restance til Sygekassen bedes indhelalt mellem
1—4 Sct. Jørgens Allé 11^a. Bestyrelsen.

St. Josephs Gilde.

Søndag den 27. Januar Aften Kl. 6 fejres i St. Ansgars Kirke
St. Ansgars Fest, hvortil Br. bedes give Møde og deltage i Pro-
cessionen. Bestyrelsen.

St. Ansgars Kirke. Søndag den 27. Januar, St. Ansgars Fest,
holdes Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften holdes
Procession med St. Ansgars Relikvieskrin.

K.V. Hver fjerde Mandag i Maanedn Foredrag over Nu-
tidsemner og sociale Spørgsmaal fra katholsk Syn-
punkt. Mandag den 27. Januar Kl. 8, St. Knuds Festsal, Steno-
gade 4, Foredrag af Højærværdige Pater Menzinger. Emne: Ka-
tholsk Korstog i vor Tid.

Alle katholske Kvinder er velkomne.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 1. Feb.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 5.

Søndag den 3. Februar.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Kyndelmisse. — 4. Søndag efter Hellig-
trekonger. — Frihed og Protestantisme. — Lidt om Selvmord. — Pro-
paganda. — Lærer Laurids Jensen †. = Efterretninger fra Ind- og Ud-
land: København. Ordrup. Holland. Frankrig. Rom. — Avertissementer.

Strøtanker om Kyndelmisse.

Maria blev udvalgt af Gud til hans Søns Moder, fordi
intet i hele den menneskelige Natur kunde sammenlignes
med hendes Renhed og Hellighed. (St. Basilus.)

Derved alene, at Maria er Guds Moder, overgaar hun
al Storhed, som kan tænkes eller nævnes efter Gud.

(St. Anselmus)

Gud kunde skabe en større Verden, ogsaa en større
Himmel, men skabe en større Moder end Guds Moder
kunde Gud ikke. (St. Bonaventura.)

Den hellige Jomfru er i Sandhed velsignet; thi hun
fortjente ved den Helligaands Kraft at undfange et Barn,
som var Gud, og for stedse at modtage Renhedens Krone
og vedblive at være Jomfruernes Dronning.

(St. Petrus Chrysologus.)

Maria er Stigen til Himmelen, thi ved hende steg
Gud ned til Jorden. (St. Fulgentius.)

Maria skal æres, men Faderen, Sønnen og den Hellig-
aand skal tilbedes. Endskønt Maria er helt fortræffelig og
hellig og værdig til al Ære, saa maa man alligevel ikke
tilbede hende. Maria skal æres, Gud tilbedes.

(St. Epiphanius.)

Vi tager vor Tilflugt til dig, o Maria, for at du vil min-
des os, o helligste og endog efter Fødselen rene Jomfru!

(St. Athanasius.)

4. Søndag efter Helligtrekonger.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Romerne 13. Kap.

Brødre! Bliver ingen noget skyldige, uden at elske hverandre; thi den, som elsker Næsten, har opfyldt Loven. Thi det: du maa ikke bryde Ægteskabet, du maa ikke myrde, du maa ikke stjæle, du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd, du maa ikke begære, og ethvert andet Bud, det indeholdes i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv. Kærlighed til Næsten gør intet ondt. Derfor er Kærlighed Lovens Opfyldelse.

For fjerde Gang i Træk taler Apostelen Paulus til os med de formanende Ord i Brevet til Romerne. I Dag naar han det højeste Emne: Lovens Fuldendelse, Kærligheden. »Bliver ingen noget skyldige, uden at elske hverandre; thi den, som elsker Næsten, har opfyldt Loven.« Det, som Apostelen fordrer, er Kærlighedens Gensidighed, noget, der kun kan opfyldes og naas indenfor de kristelige Brødreminigheder. Det ejendommelige i Kærlighedspligten og Kærlighedsskylden, hvorom Apostelen taler, bestaar deri, at de aldrig kan afbetales og slettes fuldstændig. Enhver anden Skyld ophører og slettes, saa snart den er betalt; enhver Forpligtelse ophører, naar Skylden er betalt. Anderledes forholder det sig med Kærligheden. Den kan aldrig indløses; men den staar efter hver Kærlighedsydelse paany foran vor Dør og kræver sin Ret. Ja, den vokser endog stadig, jo mere den udøves, og jo mere den opfyldes. Enhver Kristen maa vide, at han aldrig slipper dette Gældsforhold, at han aldrig kan ophøre med at afdrage denne Skyld. Men enhver Kristen ved ogsaa, at han derved opfylder sin kristelige Livsopgave, »thi den, som elsker Næsten, har opfyldt Loven«. —

Som Bevis for dette Ord nævner Apostelen en Række af Bud: du maa ikke bryde Ægteskabet, du maa ikke stjæle, du maa ikke myrde, du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd, du maa ikke begære, og han tilføjer: og ethvert andet Bud, som er til — alt dette indeholdes i disse Ord: du skal elske din Næste som dig selv, Ord, som kun er en Gentagelse af Jesu Ord: Alt, hvad I vil, at andre skal gøre imod eder, det skal I ogsaa gøre imod dem; og alt, hvad I ikke vil, at andre skal gøre imod eder, det skal I heller ikke gøre imod dem (Matth. 7). Kærlighed til Næsten gør intet ondt; den vil undgaa alt, hvad der kunde skade eller krænke vore Medmennesker; den vil gøre alt mod Næsten, hvad jeg ønsker, at andre skulde gøre imod mig, og derfor — som Apostelen slutter med — er Kærlighed Lovens Opfyldelse og Fuldendelse. —

En Kristen trænger, vil Apostelen sige, ikke til nogen anden Lov, thi Kærligheden vil for ham være Livskraft og Drivfjeder til at opfylde enhver Forpligtelse og Fordring, som de enkelte Love vil paalægge ham. Og han vil ikke blot opfylde dem, men han vil opfylde dem paa den mest fuldkomne Maade. Enhver Opfyldelse, der kun sker for Lovens Skyld, er til en vis Grad blot en ydre, mangelfuld Handling og derfor ufuldkommen og Stykkeværk; men er Kærligheden den drivende Kraft, da vil Opfyldelsen af Loven være en fuldkommen Gerning, thi det, der sker af Kærlighed, bliver gjort helt og fuldt. Derfor er Kærlighed ikke blot Lovens Opfyldelse, men ogsaa Lovens Fulddendelse. —

Den ægte Kærlighed vil da altid være ensbetydende med den fulde Opfyldelse af vore Forpligtelser mod Næsten. Men den vil allermost være en Rigdom for den, som udøver den. Kærligheden gør Mennesket lykkeligt og glad i hans inderste Sjæl; med Kærlighed i Hjertet er man i Stand til at meddele Velsignelse og Glæde til alle, som staar en nær. Kærligheden giver Mennesket Kraft til ethvert Offer og overmenneskelig Handling. Uden Kærlighed er Livet koldt og surt, dets Bitterhed og Modgang er en næsten utaalelig Byrde; uden Kærlighed slæber man sig frem som en Snegl paa en støvet Landevej. Livet er da en sørgelig, tvungen Pligt, et Maskinarbejde. Med Kærlighed i Hjertet bliver Livet lyst og let; Offeret og Modgangen føles ikke; og hvis den føles, er man glad ved at kunne ofre noget; med Kærlighed i Sind gaar man paa Livets og Pligtens Vej, og man er glad ved Livet og ved Arbejdet. Hvo som ikke har lært at kende Kærlighedens Hemmelighed, for ham er der skjult en helt ubekendt Verden, en Verden fuld af Lys, Glæde og Velsignelse.

Ja, Velsignelse! Der findes vel næppe en Gerning, som Christus har tilsagt Løn paa saa tydelig og klar en Maade som Gerningen til Næstens Vel. Christus siger: Hvo som rækker en af disse et Glas Vand i mit Navn, sandelig siger jeg eder, han vil ikke mangle sin Løn. Og Christus vil engang paa Dommedagen sige til de gode: Kommer og tager det Rige i Besiddelse, som er grundlagt fra Evighed af, thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig . . . thi hvad I har gjort imod den ringeste af dem, det har I gjort imod mig.

Skulde vi da ikke ofte bede om, at Kærlighedens Ild og Lue maatte brænde i vort Hjerte?

Frihed og Protestantisme.

Den i forrige Nummer af »Ugebladet« omtalte Artikel af Professor Edv. Lehmann om »Katholicisme og Liberalisme« i »Nationaltidende«, blev besvaret af Pastor Gamél i samme Blads Aftenudgave den 26. ds. Vi gengiver Pastor Gaméls udmærkede Artikel.

I Bladet for 17. ds. har Professor Dr. Edv. Lehmann i en Artikel betitlet »Katholicisme og Liberalisme« blandt andre Angreb paa den katholske Kirke fremsat den Paa-stand, at den katholske Kirke er »en Magt, der tilfældigvis mangler Ordet *Frihed* i sit Leksikon«, og han ender sin Artikel med følgende Advarsel imod Katholikerne: »*Prøv at række dem en Finger!*«

Her overfor vil jeg kun ganske kort bemærke, at vi Katholiker har Ordet *Frihed* i vore Leksika ligesaa vel som Protestanterne. I det tyske »Kirchenlexikon« af Wetz er und Welte findes i 4. Bind en Artikel paa 2½ Spalte om *Frihed* og i 11. Bind en Artikel paa 13 Spalter om *Religiøs Tolerance*. I det engelske »Catholic Encyclopedia« findes i 6. Bind en Artikel paa 9 Spalter om *Frihed* og i 14. Bind en Artikel paa 24 Spalter om *Religiøs Tolerance*.

Dette er dog af aldeles underordnet Betydning. Thi selv om Katholikerne slet ikke talte om *Frihed*, og selv om Protestanterne ikke talte om andet, saa vilde det jo dog have saa lidt at sige, hvis det siden viste sig, at vel er Katholikerne mindre veltalende end Protestanterne, hvor det gælder at give Løfter om *Frihed*, men at de til Gengæld er mere villige til i Gerning at indrømme andre Folk al den *Frihed*, der tilkommer dem.

Jeg kan efter mange Aars Overvejelse ikke komme til andet Resultat, end at saaledes og ikke anderledes stiller Sagen sig for den, der nøgternt iagttager Kendsgerningerne.

Prof. Lehmann slaar i sin Artikel paa, at netop Danskerne paa Grund af deres *Frihedskærlighed* er i Stand til at fælde en uhildet Dom om *Katholicismen*. Jeg tager Professoren paa Ordet og beder ham om sammen med mig at kaste et Blik paa Forholdene, som de har artet sig

her i vort Fædreland, Danmark, i den Tid, Landet har været kristent.

Danmark blev kristnet af katholske Præster og Biskopper med den hellige Ansgar i Spidsen. Disse Kristentroens Sendebud kom ikke til Landet med store Løfter om Frihed og andre Behageligheder. Nej, de kom med Løfte om Sandhed, og vel gør Sandheden fri, men Mennesket er ikke frit overfor Sandheden. De katholske Sendebud har ikke lokket med store Løfter om religiøs Frihed, heller ikke med Fraser om personligt Ansvar (d. v. s. Frihed for Ansvar overfor andre). Kristendommen er overhovedet i katholsk Opfattelse ikke noget, der tiltaler Egenkærligheden; nej, Kristendom er sagt med faa Ord Kristi egen Dom: »Den, som ikke tager sit Kors paa sig og følger mig efter, *kan ikke være min Discipel*«. Kristendommen bestaar ikke, som visse Protestanter mener, i Selvhævdelse, men i Selvfornægtelse.

Alligevel ser vi, at disse katholske Sendebud, der var saa forsigtige med at love mere religiøs Frihed, end der i Følge Sagens Natur kunde holdes, har været meget varssomme, naar det gjaldt at indskrænke Trosfriheden. Vi kender fra den katholske Middelalder, Danmarks Storhedstid, intet Tilfælde af religiøs Forfølgelse af Anderledestroende; der eksisterer fra denne Tid ingen Lov imod dem, der ikke tilhørte Landets Kirke, den katholske Kirke.

Saa kom den saakaldte Reformation. Det er ligefrem forbavsende, hvilken Uvidenhed der hersker i det ellers saa oplyste danske Folk angaaende Oprindelsen til dette samme Folks nuværende Religion. Denne Uvidenhed er saa stor, at man, hvis man fortæller almindelige Mennesker om, paa hvad Maade den lutherske Religion blev indført her i vort Fædreland, faar Indtryk af, at de nærmest opfatter det som Eventyr, der fortælles dem. En mere brutal Undertrykkelse af al religiøs Frihed end Lutherdommens Indførelse i Danmark kan ikke tænkes. Det er jo selvsagt, at man ikke uden Vold og Tvang kan faa et helt Folk til pludselig at vende sig fra en Religion, som det gennem Aarhundreder har været hengivent. At meget store Dele af det danske Folk har sat sig til Modværge, kan derfor den, der kender den danske Folkekarakter, ikke

nære den mindste Tvivl om. Sporene fra disse Brydninger har Protestanterne sidenhen omhyggeligt søgt at udslutte, men saa meget ved man dog den Dag i Dag, at de katholske Biskopper blev fængslede, de katholske Præster blev jagte ud af Landet, hvis de satte sig til Modværge, de katholske Kirker blev uden videre Omsvøb røvede og omdannede til lutherske Gudshuse, den katholske Forkyndelse blev forbudt og den lutherske Forkyndelse paabudt. Hvad vilde det forholdsvis lille »Københavns Kirkefond« sige, hvis man en skønne Dag tog de Kirker, de har bygget, fra dem og gav dem til Katholikerne?

Hvis Luthers Mænd havde baaret sig ad, som den katholske Kirkes Mænd med Ansgar i Spidsen havde gjort det, hvis de havde sejret i en loyal Konkurrence, saa vilde jeg, hvor meget jeg end er uenig med dem, sænke min Kaarde for dem, som man sænker Kaarden for den, der har sejret i ærlig Kamp. Men saaledes som Lutherdommen »sejrede« i mit Fædreland, har jeg svært ved at føle Respekt for dem, der indførte Lutherdommen i Danmark, hvor megen Respekt jeg end kan føle for mange af dem, der nu hylder den.

Men dette er kun den ene Side af Sagen. Det, som gør det vanskeligt, for ikke at sige umuligt at føle Respekt for dem, der indførte Lutherdommen her i Landet, er særlig dette, at disse Mænd, der faktisk var Voldsmænd eller støttede sig til Voldsmænd, i Munden var de største Frihedshelte. De lovede Frihed i alle Retninger, Frihed til at udlægge Skriften, som man selv kunde og vilde, Frihed overfor den kirkelige Ledelse (Paven og Biskopperne) o. s. v. — Og hvad blev saa Resultatet? Hvad holdt de af det, som de havde lovet? *Intet.* — Løftet om Frihed til selv at granske i Skriften blev indfriet paa den Maade, at hvis man ved sin Granskning i Skriften kom til et andet Resultat end Luther, saa havde man at forlade Landet og gaa i Laudflygtighed.

Det hele er saa forbavsende urimeligt, at hvis det ikke var i højeste Grad tragisk, vilde det nærmest virke komisk paa et Nutidsmenneske. — Og Løftet om Frihed overfor den kirkelige Ledelse (Paven og Biskopperne) indfriede man paa den Maade, at Kongen udnævnte sig selv til Pave

i Danmark, hvem det tilkom at udnævne Biskopper og Præster og anordne alt vedrørende Ordets Forkyndelse og Sakramenternes Forvaltning.

Denne protestantiske »Frihed« varede i tre Hundrede Aar. Den nøjedes ikke med at eksistere i Virkeligheden, nej, den maatte endog lovfæstes. I *Danske Lov* (6—1—3) bestemmes det højtideligt og uden Undseelse, at, hvis katolske Præster eller Munke opholder sig i det frie, protestantiske Danmark, skal de have deres Liv forbrudt, at enhver, der i det frie Danmark giver en katolsk Præst Husly, skal straffes som den, der huser Forbrydere eller fredløse Personer, endelig at det under Ansvar overfor Loven er alle danske Statsborgere, der tilhører den katolske Religion, paa det strengeste forbudt paa nogen Maade at udøve deres Religion i deres Fædreland.

Saaledes blev de store Løfter om religiøs *Frihed* indfrieede her i Danmark.

Og denne Fornægtelse af Friheden blev anvendt ikke alene overfor Katholikerne, men ogsaa overfor protestantiske Kristne, der tilhørte en anden Slags Protestantisme end den tysk-lutherske. Om Salmedigteren Biskop Kingo ved jeg, at han indstillede til Kongen, at hvis en Calvinist og en Lutheraner giftede sig her i Landet, skulde det ikke overlades til Ægtefællerne at bestemme, om deres Børn skulde opdrages i den kalvinistiske eller i den lutherske Tro, men de skulde være forpligtede til uden Hensyn til deres egne Ønsker at lade Børnene opdrage i den lutherske Tro.

Denne »Frihed« varede, til *Grundloven* kom. At Grundloven kom og indførte Religionsfrihed, skyldtes forskellige politiske Grunde. Men det var *ikke* de lutherske Biskopper eller Præster, der arbejdede for at faa Religionsfrihed indført. Som Helhed var de imod, at Religionsfriheden blev indført i Danmark.

Men samtidig og desuagtet talte de stadig og vedbliver de den Dag i Dag at tale om deres Kærlighed til Friheden.

— — Som ovenfor nævnt, ender Professor Lehmann sit Angreb paa den katolske Kirke med at sige: Prøv at række dem en Finger!

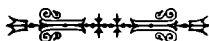
Jeg plejer at være meget varsom med at give andre

Folk Raad eller med at advare andre Mennesker. Som et oftest upaakrævet Forsøg paa at gribe ind i andres Frihed tiltaler det mig ikke. Alligevel vil jeg — som en Modvægt mod Prof. Lehmanns ovenfor citerede Advarsel — have Lov til at sige mine Landsmænd, for saa vidt de interesserer sig for religiøse Spørgsmaal: Tag eder i Agt for dem, der lokker med altfor megen Frihed. De ender altid som de værste af alle Tyranner.

Det gaar paa det religiøse Omraade som paa det politiske. Husk paa, at Bolshevikerne begyndte med at overbyde alle andre med Løfter om Frihed!

I den danske Folkekirke hersker der for Tiden stor Frihed. Denne Frihed er kommet udefra, er blevet paa-tvunget Kirken mest af dem, der ikke vilde Kirkens Vel. Der er stor Frihed i Øjeblikket i den danske Folkekirke, og der vil komme mere endnu. Linen er ikke løbet ud endnu. Men enten ender det hele i Forvirring og Opløsning, eller der kommer en Reaktion, der paany vil vise, at de, der er altfor forelskede i Friheden, ender med at hade Friheden. Dette er ligesaa sikkert, som at Mennesker, selv om de hundrede Gange er Lutheranere, alligevel er Mennesker.

H. Gamél.

Lidt om Selvmord.

I Aaret 1922 blev der begaaet 12.000 Selvmord i de forenede Stater. Blandt Selvmorderne var der 79 Millionærer. 4.000 var Kvinder, af hvilke den ældste var 100 Aar og den yngste 5 Aar gammel. Der var 38 Studenter, 50 Professorer, 19 protestantiske Præster, 52 Dommere og Sagførere, 84 Læger og 100 Ledere af større Virksomheder, hvoriblandt en Bankdirektør der gjorde ti forgæves Forsøg, før det lykkedes ham at begaa Selvmord.

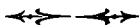
— I Der Selbstmord, en ny Bog af Dr. R. Weichbrodt, Berlin, 1923, har Forfatteren samlet en Del statistisk Materiale om Selvmord; bl. a. henviser han til, at der kun omtales 4 Tilfælde af Selvmord i Biblen. I de sidste 50 Aar er Selvmordshyppigheden taget stærkt til i alle Lande undtagen i Irland og Danmark, medens den

er aftaget i Norge. Interessant er det at høre, at Tilvæksten har været størst blandt Jøder og mindst blandt Katholikker, og at ogsaa blandt Kvinder vokser Selvmordernes Antal. Han naar til den Slutning, at Hovedgrunden til Selvmordene er den stedse haardere Kamp for Tilværelsen. Dette kan man se af den tiltagende Selvmordshyppighed blandt Kvinderne, som jo mere og mere paatager sig de Byrder, der tidligere alene paahvilede Mændene. Den anden Grund maa søges i Menneskenes Lige-gyldighed overfor Religionen, der er en Støtte, naar man stilles Ansigt til Ansigt med Livets Vanskeligheder.

* * *

Ovenstaaende er taget fra et engelsk Tidsskrift, der lige har fuldendt sin første Aargang. Bladet, der er et Kvartalsskrift, kalder sig »The Catholic Medical Guardian« og udkommer hos Burns, Oates & Washbourne, Ltd., 28 Orchard Street, W. 1. London, hvor Abonnement kan tegnes. Det koster 5 sh. aarlig. 1. Aargang er paa 121 Sider. Bladet har særlig Interesse for Læger og er Organ for en Forening af katholske Læger (The Guild of St. Luke, St. Cosmas and St. Damian), men vil sikkert ogsaa kunne interessere Præster og mange Lægfolk. Blandt Artikler i første Aargang kan nævnes: Daaben og den sidste Salvelse, Transplantation af extrauterine Svangerskaber til Uterincaviteten, Mirakler set fra medicinsk Standpunkt, Cosmas og Damianus, Sterilisation af imbecile o. a. Desuden er der talrige mindre Meddelelser (hvoriblandt som nævnt ovenstaaende), Foreningsmeddelelser, Boganmeldelser o. m. a. Desværre er vi kun faa katholske Læger i Danmark. Desto lettere skulde det synes at opnaa, at Bladet ikke manglede hos en eneste. Gid disse Linier kunde hjælpe hertil!

A. Westh-Hansen,
Læge.

Propaganda

(uden Gaaseøjne).

Efter forgæves at have ventet paa at nogen anden skulde have taget Afstand fra »Vialors« Slutningsord i hans Artikel »Propaganda« (Nr. 2, S. 31), finder jeg mig foranlediget til at gøre det. Det er mig, oprigtig talt, uforstaaeligt, hvorledes man kan paastaa at »Propaganda« —

i den Forbindelse i hvilken Udtrykket bruges her — »hører hjemme i Hadets Verden.« Hvis der havde staaet »Fanatisme« eller et dermed beslægtet Udtryk, hvortil Begrebet om Lidenskabelighed er knyttet, saa kunde det maaske nok siges, at den Slags voldelig Fremfærd hørte hjemme i Hadets Verden. Men Propaganda! Dette Ord betyder dog oprindelig slet og ret »Udbredelse«. Vi selv staaar herhjemme i kirkelig Henseende under Ledelsen af »*sacra congregatio de propaganda fide*« — den hellige Kongregation, der har Troens Udbredelse til Formaal; vi havde i Sommer Æren og Glæden af at modtage Besøg af Hs. Eminence, Kardinal van Rossum, Chefen for Propagandakongregationen. Han kom hertil sikkert ikke drevet af Had, men tværtimod netop af Kærlighed, den Kærlighed, der besjælede Apostlen Paulus, da han rejste omkring allevegne, opfyldt af Nidkærhed for Sjælenes Frelse. »Christi Kærlighed trænger os.« (2. Kor. 5, 14).

At drive Propaganda er ikke blot en Ret, men endog en hellig Pligt for den katholske Kirke og dens Sendehud. Deres Opgave er — ifølge Jesu Christi Befaling: »Gaar hen og lærer alle Folk« (Matth. 28, 19) — at forkynde Ordet, at holde ved dermed i Tide og Utide, at overbevise, formane, irettesætte med al Taalmodighed og Belærelse, at gøre en Evangelists Gerning (2. Tim. 4, 3 ff.). Og naar de paa denne Maade øve Propaganda, da gælder om dem: »Hvor dejlige er deres Fødder, som forkynde Fred, som bringe Budskab om gode Ting« (Rom. 10, 15). Thi Frugten af deres Gerning er, at »Guds Kærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Helligaand, som er given os« (Rom. 5, 5).

Ja, det hører endog med til enhver god Katholiks Opgave, det ligger saa at sige i hans Væsen, at gøre Propaganda; og mange gør det uden at være sig det selv bevidst, ved det ægte katholske Liv, de fører, og det gode Eksempel, de derved giver andre. Dette er jo den mest virksomme Maade at øve Propaganda paa i Overensstemmelse med vor Frelsers Ord: »Lader eders Lys lyse for Menneskene, at de maa se eders gode Gerninger og prise eders Fader, som er i Himlene« (Matth. 5, 16).

En saadan Propaganda drev de første Kristne i Saloniki, hvis Fremgangsmaade den h. Paulus skildrer ved at sige: »I er bleven vore og Herrens Efterfølgere, idet I under megen Trængsel annammede Ordet med Glæde i den Helligaand, saa I er blevne et Forbillede for alle de troende i Makedonien og Achaja, men eders Tro paa Gud er og bleven kundbar allevegne, saa vi ikke have behov at sige noget derom« (Thess. 1, 6 ff.).

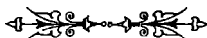
Her har vi altsaa baade Propaganda og dens Frugt, nemlig Konversion.

Propaganda er den aktive, virksomme Kærlighed, Konversion er den dragende Kærligheds Besvarelse, saa at sige dens passive Resultat, saaledes som Jesus Christus siger: »Ingen kommer til mig uden Faderen, som har sendt mig (— netop for at gøre Propaganda! —) har draget ham« (Jo. 6, 44). Konversion og Propaganda forholder sig til hinanden, som Ekkoet til en raabendes Røst, som Virkningen til dens Aarsag. De er ikke Mod-sætninger, ikke Antipoder, men de er begge Emanationer af den samme evige, uskabte Kærlighed, der siger: Med evig Kærlighed har jeg elsket dig og i Miskundhed draget dig til mig.« (Jer. 31, 3.)

At ville opstille ægte Propaganda og Konversion som Antitheser er ikke blot uretfærdigt; det er en paradoxal Paastand, der kan lyde som en Aandrighed, men som i Virkeligheden er usandfærdig og derfor vildledende.

d. 27. Jan. 1924.

Pastor v. Kellenburg.

Lærer Laurids Jensen †.

Der er ingen Tvivl om, at det vil være gaaget mange af Lærer Jensens fordums Elever som mig — at de følte en dyb oprigtig Sorg ved dette Dødsbudskab. Jeg var en af hans første Elever — 1874—78 — i en Tid, da den katholske Menighed i Aarhus endnu var i sin Vorden.

Oprindelig Typograf, en af de virkelig intelligente, som der vel nok dengang fandtes forholdsvis flere af end nu til Dags, fik han ved sin Overgang til den katholske Tro overdraget Lærergerningen i den katholske Skole i Ryesgade i Aarhus.

Et ret brydsomt Hverv var det — ikke just første Klasses Materiale at arbejde med. Og de faa katholske Børn havde ofte ondt ved at hævde sig i en ellers protestantisk By. De var af og til udsatte for Chikanerier. Men han var den rette Mand paa rette Sted. Selv til det yderste et Pligtmenneske forstod han ved en fast, bestemt Vilje, bag hvilken man altid mærkede det kærlige, for-

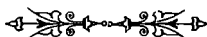
staaende Sind, at tumle Datidens unge Mennesker og hævde den Disciplin, den Følelse af Pligt til Lydighed, der vel næppe er altfor almindelig i Nutidens Skoler. Selv den mest forvorpne af hans Drengene var altid klar over, at Lærer Jensen havde Ret og han selv Uret — det hjælper saa rart paa Disciplinen, naar det Spørgsmaal er i Orden.

Og en solid Ballast af retskafne Grundsætninger gav han dem med ud i Livet, saa hvis der ellers har været nogenlunde god Grund i dem, er de kommet godt frem og har skikkel sig vel. Det kan de for en stor Del takke ham for.

En Arbejdsbi var han — helt optaget af den Gerning, han viede sine Kræfter som Lærer og senere ogsaa som Sakristan ved Aarhus katholske Kirke.

Ære være hans Mindel

Albert Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved paveligt Breve er Direktør Helge Jacobsen blevet udnævnt til Kommandør af St. Silvester-Ordenen. Det er kun faa Aar siden Direktør Jacobsen blev Katholik, men han har i den forløbne Tid paa mange Maader taget virksomt, Del i Arbejdet for Kirken. »Ugebladet« har for kort Tid siden haft Lejlighed til at omtale den store Gave til Sønderborg, og i det skjulte har Direktør Jacobsen været med til at hjælpe mange Steder. Det er kun sjældent, hans Navn naaede frem til Offentligheden. Men offentligt har Kirkens Ledelse villet sige ham Tak ved denne høje Udmærkelse. Vi ønsker af ganske Hjerter til Lykke.

— En Begravelseskasse som er vilkaarlig i Fordelingen af sine Midler, blev ved en ekstraordinær Generalfors. stiftet i Kath. Forening »Absalon«, d. 21. 1. 24. Det bærende Princip i den er, at det er bedre at give end at tage, og Begravelseshjælpen ydes i første Række til dem, som ved Døden ikke har sikret sig tilstrækkelige Midler til Omkostningerne. For at blive Medlem af Begravelseskassen er det kun nødvendigt at være Medlem af »Absalon«. Herved har Foreningen atter naaet et af sine Formaal;

»Næstekærligheden«. Foreningen kan i det hele være glad for sit Arbejde i de to Aar, den har bestaaet. Den tæller nu 65 faste Medlemmer og ejer et af de smukkeste Bannere. Den byder sine Medlemmer ved Siden af Selskabelighed mange forskellige Goder. Foredrag af religiøst saavel som socialt og historisk Indhold er bleven holdt af forskellige Præster og Lægmænd til stor Tilfredshed for Tilhørerne. Enhver hatholsk Mand eller Kvinde er velkommen som Medlem. Dog kan Ægtepar, hvor kun den ene Part er Katholik, ogsaa blive Medlemmer. Foreningen haaber, at den nye Gren af dens Virksomhed, maa blive til lige stor Velsignelse for dem, som yder, som for dem, som nyder.

W. P.

Ordrup. St. Andreas Gilde i Ordrup afsluttede, som omtalt, 1923 med en smuk Julefest. Foruden de sædvanlige maanedlige Foreningssammenkomster holdt Gildet i 1923 en stærkt besøgt Fastelavnsmiddag paa Fastelavnsmiddag med de traditionelle Børneforlystelser og et paafølgende Kostumebal for voksne. Gildets Fødselsdag den 3. Marts fejredes ved et animeret Chokoladebord. Ved samme Lejlighed meddelte Formanden, at Bestyrelsen af Vinterfesterne Overskud havde indbetalt 150 Kr. som Bidrag til den paatænkte katholske Drengeskole i Gentofte Sogn. En paa Stedet foretaget mindre Indsamling overgaves til Mødreforeningen. Grundlovsdagen foretoges en vellykket Udflugt til Strandpavillonen i Klampenborg. Den 8. Juli foretog Gildet sin aarlige særdeles vellykkede Sommertur i to store Automobiler til Gilleleje. Den 19. August afsluttedes Sommerudflugterne med den aarlige Tur til Hørsholm. Deltagerne overværede Messen i Kapellet, hvor Sognepræst Günther prædikede. Den 8. Oktober afholdtes den aarlige Generalforsamling, hvor Formanden aflagde Beretning om Aarets Virksomhed, og Kassereren aflagde Regnskabet, der enstemmigt godkendtes. Formanden, Grosserer Grugni, genvalgtes med Akklamation, og den øvrige Bestyrelse, Urnager Hylleholt (Kasserer) og Redaktør F. Opffer (Sekretær) samt Revisorerne (Hofforgylder Weber og Enkefru Wulff) genvalgtes enstemmigt. Medlemsantallet var 62. Til Mødested genvalgtes Charlottenlund Palmehave. Den 17. Oktober afholdtes Filmsforestilling med paafølgende Dans i Havesalen. Den 30. November afholdtes Gildets aarlige Andespil, og den 28. December afsluttedes Aarets Sammenkomster med den i Ugebladet tidligere omtalte meget vellykkede Julefest. Opmærksomheden henledes paa omstaaende Bekendtgørelse fra St. Andreas Gildet.

Odense. »Bedre sent end aldrig« lyder jo Fyndsprøget, og naar disse Linjer først nu — muligvis — finder Optagelse i Ugebladet, har det vel nærmest sin Grund i,

at — den ene af Menigheden har stølet paa den anden, og saa er Tiden løbet fra os. Men kendes bør det ligefuldt, at Fredag den 4. Januar blev Datoen for en Fests-aften, Sct. Albani herværende Menighed fejrede i Anledning af Redemptoristordenens Indtræden i den danske Missions Tjeneste for 25 Aar siden. Vor nuværende Sognepræst, Hr. Pastor Schmiderer og Hr. Pastor Steidl, Næstved, der repræsenterede Odense-Jubilarene, var specielt indbudt, ligesom Hr. Pastor Resch, Amager, der har virket her i en længere Aarrække, havde gjort Menigheden den Glæde ligeledes at være til Stede. Skolens største Klasseværelse var udset til at være Festsal, og her var med Opfindsomhed og Smag arrangeret et Kaffe-bord, ved hvilket Sang og Tale vekslede, Spøg og Alvor skiftede i Mindet om de ofte ret vanskelige Kaar, hvorunder Ordensbrødrene har virket her i »Knud Konges Helgenby«. Med Kirkeforstanderskabet som Deputation overrakte der om Formiddagen begge Jubilarene en Pengegave, og ved Samværet om Aftenen, hvor hver en cm. Plads var optaget, mødtes Præster og Menighed i smukt udtalte Ønsker for Sct. Albani Kirkes Trivsel og Fremgang — »ad majorem Dei gloriam!« ch.

Holland. I Aar vil der blive afholdt en International Eukaristisk Kongres i Amsterdam den 22. til 27. Juli. Paven har udnævnt Kardinal van Rossum til sin Legat ved Kongressen.

Frankrig. I Følge »Echo de Paris« vil Paven i nær Fremtid i et Brev til de franske Biskopper udtale sin Billigelse af Stiftelsen af de saakaldte »Associations Diocésaines«*), og dermed vil der atter være genoprettet lovlige Tilstande i Forholdet mellem Kirke og Stat i Frankrig. I en Audiens hos den Hellige Fader har General Castelnau for nylig talt med Paven om denne Sag, og han skriver derom: »Paven fortalte mig, at han altid havde vist sit Ønske om at komme til en Forstaaelse, og med en gammel Soldats Frimodighed gjorde jeg da i al Ærbødighed opmærksom paa Vigtigheden af Statsraadets nyeste Afgørelser.«

Rom. Under Ledelse af det romerske Generalvikariat har der været afholdt et stort Møde for at træffe Forberedelser til Jubelaaret 1925. Mange Prælater og Repræsentanter for katolske Foreninger var til Stede. Om kort Tid vil der blive sendt Meddelelser ud til alle Lande med detaljeret Program. Der vil blive udstedt særlige Billetter, som giver billigere Rejse samt Adgang til Delta-gelse i alle Festlighederne i Rom og til Besøg ved Roms Seværdigheder.

*) Se Ugebladets forrige Aargang S. 910 ff.

Musikforeningen „Stringendo“

København.

Dirigent: Violinisten Herr LAURITZ HANSEN.

PRIVAT-KONCERT

SØNDAG DEN 17. FEBRUAR 1924.

STUDENTERFORENINGEN

VESTRE BOULEVARD 6.

Koncerten begynder Kl. 7 Aften.

Af Programmet fremhæves:

MENDELSSOHN: Klaverkoncert Nr. 1 G Mol
(med Orkester).

Solo: Hr. *Axel Petersen*

Direktion: Hr. Kgl. Operarepetitor *E. Borregaard*.

L. VAN BEETHOVEN: Kvartet Op. 18 Nr. 5.
(for Strygere).

Hr. Kgl. Kammermusikus **PEDER MØLLER**
(Solo)

Efter Koncerten Bal.

Billetter til Koncerten faas hos Medlemmerne, gennem Foreningens Telefoner C. 14560 og Nora 1597 v. og i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930.

Andreas-Kollegianer-Samfundet.

Medlemmer med Damer.

Fastelavns Tirsdag den 4. Marts Kl. 7:

Middag i Wivels Selskabslokaler.

Tvangfri Paaklædning.

Pris 14 Kr. pr. Kuvert (incl. Skat og Drikkepenge).

Anmeldelse: Alfr. Silcowitz, Studiestræte 27-29, Telefon 12327.
Red. Hutters, Slotsvej 33, Telefon Ordrup 1583.

Unio. Onsdag d. 6. Febr. Kl. 8 pr. i Hotel d'Angleterres Selskabslokaler: Oplæsning af højærværdige Hr. Pastor L. Günther. Derefter selskabeligt Samvær og Dans til Kl. 1.

Adgangskort à Kr. 1,50 for Medlemmer og Kr. 2,50 for Besøgende (indført ved et Medlem) faas hos Bestyrelsen samt hos Fabrikant Jos. Hoffmann, Købmagergade 48, Tlf. 1389.

Bemærk: 2. Marts Karneval.

Kirkelig Kalender.

3. Febr. 4. Søndag ef. Epifani. Ansgar. I Højmes- sen: Kyndelmisse.	10. Febr. 5. Søndag ef. Epifani.
4. — M. Andreas Corsini, Biskop o. Bekender.	11. — M. Vor Frue af Lour- des.
5. — Ti. Agatha, Jomfru og Martyr.	12. — Ti. Serviterordenens Stiftere.
6. — O. Titus, Biskop og Bekender.	13. — O. Ferialdag.
8. — To. Romuald, Abbed.	14. — To. Valentin, Martyr.
7. — F. Johannes af Matha, Bekender.	15. — F. Faustin og Jovita, Martyrer.
9. — L. Cyrillus af Alexan- drien, Biskop og Kirkelærer.	16. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 5. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.
Pastor Luppes: Franciskanerordenen.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

»Absalon«. Møde Mandag d. 4. Febr. »Columbus«.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 5. Febr. Kl. 8¹/₄ læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 6. Februar Kl. 8 Aften. Søndag den 10. Februar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag den 3. Februar Kl. 8¹/₂.

St. Ansgars Kirke. Søndag den 3. Febr. Kl. 9¹/₂ Lysvielse og Procession, derefter Højmesse.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse.

Det meddeles herved, at Sygekassens Medlemmer ved Forvisning af Sygekassebogen kan faa Moderation ved Tandlægebehandling hos Hr. Tandlæge Westerby, Højbro lads 17. Træffetid 10—3¹/₂ og 6—7. Andre Tider efter Aftale. Telf. Byen 1752 y. Bestyrelsen.

A.C. Onsdag den 6. Febr. Kl. 8¹/₄ i Vesterhus. Stud. mag. H. Kiærulff: Trofilosofi (Skolastik og Intuitionisme). — Gæster kan medtages. Adm.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Mødeaften Onsdag d. 6. Febr. Kl. 8 i Havesalen. Hr. Redaktør Opffer har lovet at holde et Foredrag om Færøerne (m. Lysbilleder). Derefter en lille Svingom. Besøgende er velkomne.

Fastelavnsfest med Karneval Mandag 3. Marts.

6 alm. Rørstole eller Træstole ønskes billigst til Købs. Tilbedelsesklosteret, Sct. Kjeldsgade 3.

Katholsk Dame, som savner eget Hjem, søger et større tomt Værelse snarest. Billet mrkt. »Værelse« modtager Bladets Ekspedition.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanmosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbånd (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 6.	Søndag den 10. Februar.	1924.
--------	-------------------------	-------

INDHOLD: Strøtanker. — 5. Søndag efter Helligtrekonger. — Et typisk Tilfælde. — Den franske Kirkes nye Stilling. — St. Ansgars Fest. — De nye Malerier i Jesu Hjertes Kirke. — Gaaseøjne. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. Fredericia. England. — Avertissementer.

Strøtanker.

Hvis Guds Taalmodighed ikke var kommet Klinten til Hjælp, var der aldrig af en Tolder blevet en Matthæus, af en Forfølger en Apostel Paulus. — Ananias var ved at udrive Hveden, da han — sendt af Gud til Paulus — beklagede sig: »Herre, hvor meget ondt har han gjort de hellige!« Men medens Ananias ansaa ham for en Forfølger, kendte Herren ham allerede som Forkynder, og da Ananias holdt ham for Ukrudt fra Helvede, bragte Kristus ham — Udvælgelsens Redskab — som god Hvede i sin himmelske Lade. *(St. Chrysologus.)*

Havde der aldrig været Vranglærere til, saa havde aldrig den hl. Augustinus's og mange andres Videnskab blomstret. *(St. Thomas Aquin.)*

Tag Forfølgelserne bort — og Martyrerne forsvinder. Tag Martyrernes Kampe bort, og du har berøvet dem deres Kroner; tag deres Lidelser fra dem, og du har taget deres Salighed. Er den hl. Josefs Fristelse ikke hans Dyds Indvielse; er den uretfærdige Fængsling ikke Kronen for hans Kyskhed? *(St. Ambrosius.)*

Uden Kamp ingen Sejr; uden Sejr ingen Krone. Har du kæmpet for Gud og for Himmelen, vil du faa Kronen i Himmelen. *(St. Augustinus.)*

5. Søndag efter Helligtrekonger.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Koloss. 3. Kap.

Saa ifører eder da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Beskedenhed, Taalmodighed, saa I fordrager hverandre og tilgiver hverandre, dersom nogen har Klagemaal imod nogen; ligesom Herren har tilgivet eder, saaledes ogsaa I! Men over alt dette haver Kærlighed, som er Fuldkommenhedens Baand. Og Christi Fred bringe Glæde i eders Hjerter, til hvilken I ogsaa er kaldede i eet Legeme, og værer taknemmelige! Christi Ord bo rigeligt i eder, saa at I med al Visdom lærer og formaner hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Sange, i Naade lovsyngende Gud i eders Hjerter. Og alt, hvad I gøre i Ord eller Gerning, det gør alt i den Herres Jesu Christi Navn, takkende Gud og Faderen ved ham.

Dagens Epistel er taget af den formanende Del af Brevet til Kolossenserne. Brevet er skrevet af Apostelen Paulus under hans første Fangenskab i Rom til den unge Menighed i Kolossæ, som han endnu ikke kendte personlig. Paulus havde Besøg af Menighedens Grundlægger og første Biskop, Epaphras. Denne fortalte Paulus om Livet i de unge Menigheder i Kolossæ, Laodicea og Hierapolis, og om de Vanskeligheder, der var opstaaet ifølge nogle ejendommelige religiøs-asketiske Skikke og Meninger i disse Menigheder. Det var Anledningen til dette Brev fra Pauli Haand; Paulus ønskede, at Brevet ogsaa skulde oplæses i Menigheden i Laodicea.

Apostelens Formaning gaar da ud paa: Ifører eder den Herre Jesus Christus! Apostelen vil sige: de troende er døde med Christus; de er tagne bort fra Verden, i hvilken (som Johannes siger) alt er Kødets Lyst, Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed, just ikke legemligt, men aandeligt i deres Sind. Nu gælder det om, at man ved stadigt Arbejde aflægger alt dette, hvad der minder os om det gamle Menneske med dets Gerninger og Begæringer, og at man i Stedet for det ifører sig det nye Menneske, som er skabt og dannet efter Jesu Christi Eksempel. Da vil alt det forsvinde, som adskille, alle ydre — sociale, nationale, religiøse — Forskelle vil ophøre: »Der er ikke mere Hedning eller Jøde, Omskærelse eller Ikke-Omskærelse, Barbar eller Skythe, Træl eller Fri, men Christus er alt og i Alle« (Koloss. 3, 11).

Hvorledes denne Omforandring skal ske, det viser Paulus os i et Billede. Et Menneske ifører sig de forskellige Klædningsstykker; en Embedsmand ifører sig sin Uniform; en Præst ifører sig de forskellige kirkelige Klæder: Skulderklædet, Messeskjorten, Bæltet, Armdugen, Stolaen, Messesbagelen: saaledes bør vi alle iføre os Jesus Christus, eller

som Apostelen siger i Dag: Christi Dyder, de Dyder, som vi møder i Jesu Christi jordiske Liv. Dem bør vi iføre os ligesom de enkelte Klædningsstykker i det daglige Liv. Det er en herlig Opgave, Herren ufortjent har anbetret os, idet han har kaldet os til denne ophøjede Bestemmelse at blive omdannede til at være Christi Billede; derfor bruger Apostelen i sin Tiltale til Menigheden Udtryk-kene: Guds udvalgte, hellige, elskede.

Paulus anbefaler følgende: inderlig Barmhjertighed, der taler ud af hvert hans Ord og hver hans Gerning; oprigtig Godhed, der for Guds Skyld og af inderste Hjerte er gode mod alle; Ydmyghed, der kun vil hjælpe og tjene; Sagtmodighed og Taalmodighed, der forstaaer at bære over med andres Fejl og Svagheder, og som ikke blot gør det af ydre Tvang, men af Forstaaelse og Kærlighed; Tilgivelse, dersom nogen har handlet ondt imod dig, og selv om du maaske havde berettiget Klagemaal imod ham, thi ligesom Herren har tilgivet os, saaledes ogsaa vi. Hvor finder du et Menneske, som ikke har Fejl og Svagheder, eller som ikke falder andre til Besvær? Det er en let Sag for vore Medmennesker at opdage dem; men de opdages ikke blot, de gør ofte Samlivet bittert og surt. Saaledes er det hos alle Mennesker; og selv om et Menneske ejede den bedste Vilje, selv om han var en Helgen, saa var han alligevel til Byrde og Besvær for andre; da gælder det om at huske: fordrager hverandre og tilgiver hverandre, ligesom Herren har tilgivet eder, saaledes ogsaa I.

»Men over alt dette haver Kærlighed«; ogsaa dette hører ind under Pauli Formaning: ifører eder. Kærligheden er ligesom det sidste Klædningsstykke, som tages paa oven over de andre, den er Fuldendelsen. Kærligheden er ligesom et Bælte, et Baand (*vinculum*), som holder sammen; hvor den mangler, er hver Handling og hvert Værk ufuldendt og ufuldkommet; hvor den findes, dér er Fuldkommenheden. »Christi Lære bo rigeligt i eder,« siger Apostelen videre. Det var Apostelens Ønske, at det glade Budskab om Frelseren med alle sine Sandheder og Forjættelser, med sin Strenghed og med sin Trøst, stadig maatte trænge dybere ind i deres Indre. Jo bedre de lærer Kristus at kende, des mere vil de forstaa hans Godhed, Barmhjertighed og Kærlighed imod dem; og da vil deres Hjerter strømme over af Tak og Jubel i Lovsang og Psalmer; da vil den taknemmelige Erindring om Herrens ufortjente Naade aldrig mere forsvinde, men med et frejdigt Sind og Hjerte vil de synge Gud Lov og Tak, fordi han var god imod dem. —

Et typisk Tilfælde.

Maurice Barrès † 4. 12. 23.

Den tredie December læste man i »L'Echo de Paris« en Fortale af Maurice Barrès til hans nye Rejsebog fra Syrien. I en mesterlig Stil, der for ham var hverdags, hastig, med en elektriserende Sikkerhed i Udtrykket, ligesom en Tegning, hvor Stregen rummer Stemningen, dedicerede han sin Bog til Henri Brémont, den sidst ankomne Katholik i det franske Akademie. Og et Sted i det lille lyriske Tankerids, samlede han ved Omtalen af en ung Araber i eet Punkt *»tout ce qu'il y a de religieux, de poétique et d'inventif dans le monde* — alt det religiøse, det poetiske og det opfindsomme levende« — og dér røbede Maurice Barrès sig. Man finder i det, man beundrer, altid noget af sig selv — eller af det, man gjerne selv vilde virkeliggøre. Og den, som regner Barrès blandt sine Mestre, forstaar at fange ham i saadan et Glimt.

Den sjette December læste man, at han var død.

Han fik en national Begravelse fra Notre Dame-Kirken paa Statens Bekostning; Generaler og Bisper fulgte ham til Graven. Og det er, som alt skal passe typisk paa denne Skribent, denne Digter, denne Politiker og højt kultive rede Intelligens og Skønaand: Pompøs Udvorteshed, officiel Patleos, Kirkens Glans og en Maréchal af Frankrigs glimrende Afskedstale, og — næsten paradoxalt — nogle gribende Ord af det katholske Frankrigs beskedneste Mand; det var Georges Goyau, der endte sine Mindeord om Barrès med den forholdsvis stille Sætning, at »Kirken glemmer ikke en Mand, der har tjent den med Ære«.

Men talte man før Barrès' Død med en Franskmand om Katholicisme og moderne fransk Litteratur, saa fik man hurtigt at vide, at Barrès var ikke Katholik saaledes som f. Ex. Paul Bourget. Det mest katholske, Barrès er gjort til, ligger i et Skuldertræk og Ordene: »Han praktiserer ikke; han gaar ikke til Sakramenterne, han gaar ikke i Kirke, men ellers . . .« Og han blev heller ikke som Skribent regnet blandt det katholske Frankrigs Forfattere.

Og nu da han er død, anfører Georges Goyau, hvad Barrès under en politisk-religiøs Kamp, da Loven om Kongregationerne blev behandlet, engang sagde til en katolsk Politiker: »Jeg er en af Deres, jeg er en af Christi Mænd.« Og der noteres i Pressen om ham: »... han, som nogen Tid før han døde skrev til en af sine Venner: Jeg er Kristen.« — Han faar en national katolsk Begravelse, Rekvie-smesse i Notre Dame og Absolution ved Baaren; — alt ved denne Mand synes at være typisk fransk.

* *

Som ganske ung Mand — engang i Slutningen af 80-erne — skrev Barrès: »Om fyrretyve Aar vil vi strække Armene ud efter en Slags Katholicisme, svagt forandret.« Men om Néo-Katholicismen, der kom op omkring 1892, erklærede han spottende: »Forøvrigt er Néo-Katholikerne bare nogle vage Geister, der ikke er mere Interesse værd, end den Kop The, de ernærer sig ved.« Æstetiker, følsom, overforfinet, skælvende af umættelig Trang til Kunst og Evne til at gengive alskens Viden, alle Iagttagelser og alle Kunstindtryk ved nye kunstneriske, intelligensrige Analyser — overdaadig paa Udtryk, ærgærrig, blaseret og dog pathetisk dyrkede han sig selv, sine Evners og Færdigheders Forhold til alt muligt, saaledes som en rigtig Elev af Renan. En religiøs Følelse udvidet til en Anskuelse var ham baade for banal og for heftig; snarere søgte han en religiøs Sanselighed, sære psykologiske Analyser og en altkrystalliserende Lyrik: »Kunsten at betjene sig af Mennesker, Kunsten at nyde Tingene, Kunsten at opdage det Guddommelige i Verden, ikke sandt, disse tre Glæder, et civiliseret Menneskes fuldkomne Fryd, lærer Rom, med uforligneligt Mesterskab.« I en af sine Rejsebøger fra Spanien beklager han sig over Mistænksomheden hos de Abbeder i Toledo, hvis Klostre han vilde besøge for at se El Grecos Billeder og holde Andagt foran dem. De kloge Munk saae maaske allerede paa den spinkle, sensitive unge Mand, hvordan det lyste ud af ham, som han senere i sin Bog karakteriserede sig selv saa tydeligt med: »Vi er omtrent hundrede Mennesker, som gennem et forgyldt Gitter ser Præsten messe, og jeg lægger Haanden paa en Balu-

strade af Jaspis, kostelig at røre ved som en Kvindes Hud.« Og da han i Lourdes gribes af en mægtig, religiøs Følelse, som han absolut skal have Fom paa, taler han om »Fuglen fra min Sjæls mørke Dybder, som flager i den fulde Dagglass.« Snart er Jeg'et hans Gud; men ingen véd jo rigtig, hvad det er, dersom der ikke enten forstaaes Ens Evner, Talent eller det blotte selvbeskuende Forhold til sig selv — saa Gud er snarere »Summen af Fornemmelser, der er dem selv bevidste«.

Da Barrès udvider sin Jeg-Dyrkelse (hans første Hovedværk var en Roman i tre Dele med Fællestitlen »Dyrkelsen af Jeg'et«) til at være Kulturdyrkelse, Udfoldelse af Forudsætninger fra Familie, Samtid, Nation, Race — da han ved at prædike Samhørighed vil spænde sin bedaarende Indflydelse omkring sin Tid og skabe nationalistisk Traditionsdyrkelse, »gør« han Katholicismen paa den Maade, at vil man have en Religion, saa ligger den jo lige for, Katholicismen er den skønneste Religion, den er traditionel fransk og derfor den mest naturlige.

Og hans Nationalisme faar ham til som Politiker at kaste sig ud i en pragtfuld Kamp mod »Den store Ynk over Frankrigs Kirker«, en glimrende Agitation for at bevare »ikke Kathedralerne (de skulde naturligvis nok blive staaende), men hine smaa ydmyge Kirker, som er Frankrigs virkelige Sjæl og Ansigt«.

Men det er stadig profan Kirketjeneste, profan Skønheds- og Fædrelandsdyrkelse. Han har symboliseret denne sin Religiøsitet i to Billedtanker: Sletten og Kapellet. »Kirken under Løvhanget« (*l'Eglise habillée de feuilles* hed Francis Jammes Omvendelses-Bog) er for ham den altfor sammen-snærende religiøse Disciplin, der er som en streng, indflydelsesstærk Prælat, man kun besøger flygtigt for i nydelsesfuld Fred at samle sit poetiske Sind. Sletten er den absolute, den uendeligt vidstrakte personlige Frihed til at vælge; og Barrès strejfer helst paa Sletten og kommer kun til Guds Hus, naar han skal fortætte sine Indtryk, Tanker og Stemninger til Sprog og Stil.

— I alle Tilfælde — dette er ingen »uklar« Religiøsitet af protestantisk almindelig Slags. Men den fører ud i det fuldkomne værdiløse, naar de Konsekvenser læges, som

et Krigshumør kan presse frem i en fransk Nationalist. Under Krigen indtog Barrès da ogsaa Standpunktet *Ubi Gallia ibi Crux* — hvor Frankrig er, er Korset, og erklærede: »Unser Gott er ikke den hellige Ludvigs Gud, ikke Jeanne d'Arcs, ikke Pascals og Pasteurs«. Og da Historikeren Frédéric Masson beskyldte Luther for at have ødelagt Kathedralen i Reims, korrexede Barrès denne Anskuelse og slog fast, at det var »Odin med hans to Ulve«! —

* * *

Og med denne Mand sker der det typiske, som det skete med en anden halvt troende Skribent, Emile Faguet, paa Dødslejet erklærer han sig for at være Kristen. »Det lille Krucifiks, som laa mellem hans Hænder, var der for at bevise det. Og her skal kun det tale«; saadan sagde Maréchal Lyautey. Og han citerede nogle Ord af Barrès selv om Frankerne, der bemægtigede sig Gallien: »De lærte Umuligheden af at regere uden en Tradition, der passede til dette Gallien, og de blev tvunget til at bøje sig for de Bud, som Kristendommen paalagde dem.« Saadan blev ogsaa Barrès's Skæbne overfor Katholicismen. Overlegent og med den kloge Gennemskuelses Vægt sagde Kardinal Amette engang om ham: »Maurice Barrès har talt pragtfuldt til os som Franskmand, og Hemmeligheden er den, at han ganske naturligt har talt som Kristen.«

Fra Paris blev Barrès's Lig ført til hans Fødeby Charmes i Lothringen. Og ved Jordfæstelsen talte Generalvikar Thouvenot som en sidste Hilsen og Tak fra Kirken om Maurice Barrès's katholske Arbejde, om hans Kamp for Kongregationerne, for Frankrigs Kirker og for Udsoningen mellem Kirken og Republiken.

Og »Kirken glemmer ikke en Mand, som har tjent den med Ære«.

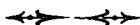
* * *

Udenfor Frankrig er Maurice Barrès's Indflydelse vist meget ringe, kun rent litterær-teknisk og kunstnerisk. Hans Ideer og deres Udvikling er tankemæssigt meget fastere bundet til Katholicismen i Paul Bourgets Forfatterskab, der ogsaa har dybere historisk Perspektiv og en stivere Videnskabelighed i sig.

Her er kun givet et — meget forenklet og forkortet — Rids af hans Religiøsitet. Det typiske er, at denne Religiøsitet, som hele hans Liv igennem var baaren af Pathos, Lyrik og artistisk Følsomhed, af Nationalisme og Tradition, først paa Dødslejet faar bestemt Form og personlig Alvor.

14. 12. 23.

Emil Frederiksen.

Den franske Kirkes nye Stilling.

Allerede i November Maaned i Fjor kunde »Ugebladet« bringe den Meddelelse, at en fransk Regeringskommission havde erklæret et Udkast til Statuter for »Associations diocésaines« i Overensstemmelse med de franske Love. Siden da har man ventet paa, at den Hellige Stol skulde udtale sig, og det er nu sket i et Brev fra Paven til de franske Biskopper. For Kirken i Frankrig betyder det en helt ny Periode, Fred med Statsmagten og Sikkerhed i sine egne Forhold.

Loven af 1905, der ophævede Frankrigs Konkordat med Pavestolen og adskilte Kirke og Stat, overlod det til »Kultusforeninger« at sørge for Kirkens Finanser og deres Forvaltning. Ved Etableringen af disse Foreninger tog man imidlertid aldeles intet Hensyn til Kirkens Organisation og dens Ønsker, og Pave Pius X forkastede derfor Kultusforeningerne og forbød deres Indførelse. Følgen var, at der nu i Frankrig i 19 Aar ikke har været nogen Mulighed for at skabe en økonomisk Basis for Kirken, kirkelig Ejendom var et juridisk ukendt Begreb, og der var ikke nogen juridisk Person, der kunde optræde som Ejer. Det er dette, der nu er forandret ved Indførelsen af »Associations diocésaines«, Diöcesan- eller Stiftsforeninger. Adskillelsen mellem Kirke og Stat bestaar stadig, og der er ikke sluttet noget nyt Konkordat, ligesaa lidt som Paven har anerkendt Loven af 1905. Men Kirke og Stat er enedes om en modus vivendi paa de bestaaende Loves Grundlag.

I fire Aar er der forhandlet mellem den Hellige Stol og den franske Regering, og det er i særlig Grad den pavelige

Nuntius i Paris, Mgr. Ceretti, og den tidligere franske Gesandt ved Vatikanet, Jonnart, Resultatet skyldes. Man har altsaa nu baade fra Statens og Kirkens Side erklæret, at de planlagte Foreninger er i Overensstemmelse med henholdsvis Kirkens og Statens Love. Organisationen bliver saaledes, at Biskoppen i hver Stift er Foreningens Præsident, og ingen kan blive Medlem uden at være foreslaaet af Biskoppen. Foreningen kan ikke blande sig i Ordningen af Gudstjenesten, i Stiftets aandelige Styrelse eller Præsternes Ansættelse. Den har kun til Opgave at bidrage til Omkostningerne ved den katholske Kultus, den bliver den juridiske Ejer af alt, hvad der gives til Kirken eller til religiøse Formaal. Enhver kirkelig Straf overfor et Medlem medfører hans øjeblikkelige Udelukkelse af Foreningen.

Her skabes altsaa et Organ, som ejer og forvalter alt Kirkens Gods, og det er klart, at det er en meget vigtig Forandring, der her er sket. Fra Kirkens Side er det jo slet ikke Idealet, og man er kun gaaet med til det, fordi baade det kirkelige Hierarkis Stilling og den kirkelige Disciplin respekteres. Det er ikke saa underligt, at adskillige franske Biskopper lige til det sidste har bekæmpet denne Ordning, der var stor Uenighed. Den Hellige Fader udtaler selv i sit Brev, at han aldeles ikke er tilfreds med denne Ordning, men han mener dog, at den er bedre end den nuværende lovløse Tilstand. Paven befaler ikke at danne disse Diöcesan-Foreninger, men han tillader det som et Forsøg, og han gør mere, han beder Biskopperne om at vise deres Enighed med den Apostoliske Stol ved at gøre Forsøget.

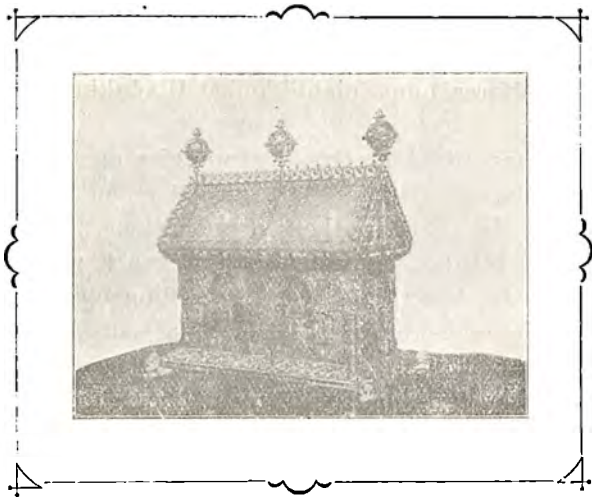
De franske Biskopper har straks begyndt paa Arbejdet. Kardinalerne i Bordeaux og i Lyon, der var de ivrigste Modstandere af denne Plan, har allerede erklæret, at de vil følge Pavens Ønske og ogsaa i deres Stifter grunde saadanne Foreninger. I Løbet af kort Tid vil sikkert den nye Organisation findes i hele Frankrig, og en ny Fredsperiode i Frankrigs Kirkehistorie vil dermed begynde.

B. J.

St. Ansgars Fest.

Sidste Søndag fejredes Festen for Nordens Apostel i alle vore Kirker. Som altid havde Festen en særlig Glans i St. Ansgars Kirke, hvor det skønne Skrin med Relikvierne var udstillet. Den tæt fyldte Kirke modtog Hs. Højærværdighed Biskoppen, der var iført »cappa magna«, en Gave fra den tidligere Apostoliske Visitator, Msgr. Diepen. Under den højtidelige Pontifikalmesse prædikede Biskoppen selv om Kirken og dens Kamp mod alle Fjender. — Ogsaa til Aftengudstjenesten var Biskoppen kommet til

Stede for at deltage i den store Procession med Relikvieskrinet.

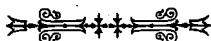
St. Ansgars Fest, som vi fejrede i Søndags, og den dertil holdte Prædiken gav Tilhørerne meget at tænke paa.

Hvor svært kan det være for os Danskere, som dog regner os for ret intelligente, om end vi vel som oftest overvurderer vor Intelligens — at erkende: hvilke store Kampe vor Religion har maattet kæmpe, hvor store Lidelser og hvor mange Genvordigheder dens Kirke har været udsat for lige fra dens Stifters — vor Herre Jesu Christi — og hans Apostles og Disciples Dage ned til vor Tid. Saa var det de romerske Kejseres voldsomme Forfølgelser af de første Kristne, saa Hedningernes Rasen mod Kirke og Menighed, hvorom Historien beretter. Endvidere Mohamedanismen. Senere kom den saakaldte Reformation, hvis Tilhængere simpelthen forlod Kirken og dannede en »ny

Kirke«, alt efter som de mente, den skulde være efter deres Skøn. Og dette afstedkom mange Adsplittelser blandt dem, som lør holdt sammen, i hvert Fald i Hovedsagen, i det vigtigste. Store og sørgelige Stridigheder indenfor Kristendommens egne Tilhængere var Følgerne. Endvidere fulgte Videnskabens Frafald, Fritænkernes hidsige og skarpe Angreb.

Og nu — vor Tids Indførelse af asiatiske Systemer, Religioner, Livsanskuelser og gammel Magi, saa mange bliver vildledte, andre helt raadvilde og atter andre ganske indifferente for Livets vigtigste Spørgsmaal og Maal, som ene den sande Religion kan løse og vise.

Kan det virkelig være saa svært, eller skal det gøres saa svært at konstatere den hellige, gamle, katholske, apostolske Kirkes møjsommelige, utrættelige og flittige Arbejde, paa alle Leder og Kanter, for at føre Kristendommen igennem trods de umenneskelige Anstrengelser for med alle Midler at undertrykke, undergrave og omgaa denne ærværdige Kirke, som i sin Tid bragte os Nordboere Christi Lære ved St. Ansgar? Ære være hans Minde! K. A.

De nye Malerier i Jesu Hjertes Kirke.

Jesu Hjertes Kirke har i Løbet af de sidste Dage faaet en ny Prydelse, idet der er anbragt to store Malerier i Felterne over Maria- og St. Josefs-Alteret.

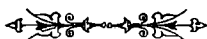
Malerierne er udført af *H. Krahfors*, der har malet en Mængde Billeder i Kirker i Spanien, Frankrig, Tyskland og Amerika. Maleriet over Maria-Alteret fremstiller »De første Løfter i Jesu Selskab«, da St. Ignatius og hans Venner paa Mariæ Optagelsesfest 1534 samledes i et lille Kapel paa Montmartre i Paris. Mod det lille Kapels graalighvide Baggrund ser man en Skare sortklædte Skikkelser, der knæler foran Alteret, hvor en Præst i røde Messeklæder holder den hellige Hostie i sine Hænder. Præsten er den salige Petrus Faber (de andre var jo endnu ikke præsteviede) og de andre, de to Helgener St. Ignatius og St. Frans Xaver og Spanierne Lainez, Salmeron og Babadella samt Portugiseren Rodriguez. Billedet minder en Del om Baumeisters bekendte Maleri¹⁾ med samme Motiv men er mere fast og afsluttet i sin Komposition.

¹⁾ En Gengivelse af dette ses i F. F. Maurer: »Den hellige Frans Xaver« pg. 40.

Det andet Maleri forestiller »St. Frans Xavers Død.« I Forgrunden ses den døde Helgen, liggende udstrakt i sin sorte Ordensdragt, mens en Skare Engle omringer ham, og Frelserens lysende Skikkelse danner Billedets Midtpunkt. Man studser maaske uvilkaarligt ved ikke at se St. Frans Xaver som Maleriets Hovedfigur, men Tanken i Fremstillingen er den saare rigtige, at vi jo ved at ære en Helgen skal forherlige Kristus.

Malerierne, der er udført i friske, klare Farver, indrammes af en dekorativ, lyseblaa Ramme. Denne, der maaske kontrasterer lidt vel stærkt mod Kirkens øvrige Udsmykning, tyder paa, at Kunstneren har tænkt sig Kirkerummet dekoreret, en Plan, der vistnok, i alt Fald foreløbig, ikke er paatænkt. Derimod vil der i Løbet af kort Tid blive anbragt to Malerier af samme Kunstner, forestillende St. Ansgar og St. Knud Konge paa de to af Kirkens forreste Piller.

E. F. R.

Gaaseøjne.

Pastor v. Kettenburg har følt sig foranlediget til at af-
fyre nogle særdeles kraftige Kanoner mod min Graaspurv
af en Artikel om »Propaganda«. Samtidig med at det vir-
ker som en Salut for min Modstander, Pastor Moe, und-
lader det næppe at afsvække Virkningen af mine Ord.
Derfor maa jeg svare, skønt jeg nødig vil; Sagen drejer
sig nemlig om dansk Sprog, og naar det er i Fare, har
jeg ondt ved ikke at blive lidenskabelig — det er en af
de faa Ting, jeg aldeles ikke kan eller vil lade mig belære
om . . . eller, hvori jeg kun modtager Belæring af Lands-
mænd, der har dokumenteret at skrive bedre Dansk end
jeg selv.

Uden at ville ind i Ordskifte fastslaar jeg, at *Propa-
ganda* paa Nutidsdansk har en Bitone af »Fanatisme«,
»Agitation« og »Reklame«, som gør, at det ikke paa nogen
Maade kan bruges om religiøs Paavirkning; denne hedder
(som jeg skrev) *Forkyndelse!* Man kan allerhøjest »drive
Propaganda« for Adventisme, Sektvæsen, Politik eller Sport
— Ordet er ubrugeligt om kirkelig Kristendom, enten
denne saa er katholsk eller folkekirkelig. Naar det alli-
gevel (som af Pastor Moe) bruges, er det ensbetydende med
at sætte vor (*in casu min*) *Forkyndelse* i Klasse med Sek-
ternes. Det er dette, jeg har taget til Genmæle imod.

Intet af Pastor von K's Exempler rammer Sagen. S. G.

de *propaganda fide* bør ikke oversættes ved »Propaganda-Kongregationen« men enten ved »Den hellige Kongregation til Troens Forkyndelse og Udbredelse« eller det kortere og bedre »Den hellige Missions-Kongregation«. (Som *Societas Jesu* rettelig bør hedde »Jesu Samfund« og ikke det kommercielt klingende »Selskab«).

De mange af Pastor v. K. citerede Skriftsteder taler jo netop om at *forkynde*, gøre Troen »kundbar«, »drage« osv. — samtlige paa min Side mod »Propaganda«! Mindst af alt ser jeg noget Bevis i de sidste fire meget kraftige Linjer.

Jeg fastslaaer atter, at Spørgsmaalet er rent sprogligt og anbringer derfor atter de famøse Gaaseøjne, hvor de hører hjemme.

Peter Schindler,
Præst.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Højskolen fortsattes den 29. Jan Foredragene om forskellige Ordener med et Foredrag af Pastor Ortved om Cistercienserordenen. Foredragsholderen gennemgik Ordenens Stiftelse og Udvikling, og med Interesse hørte man de mange levende Træk af Livet i de gamle Klostre. Pastor Ortved er jo Ekspert i Cistercienserordenens Historie, endda i den Grad, at Carlsbergfondet for nylig har bevilliget ham Understøttelse til disse Studier.

— »Hertug Knuds Division« afholder igen i Aar Gamles Fest. Den holdes i Vesterhus den 21. Februar Kl. 7; der vil blive Sang, Oplæsning m. m. — Alvor og Skæmt — og dertil Kaffe. Alle Gamle er velkomne.

Aarhus. Som meddelt i sidste Nummer er Lærer Laurids Jensen i Aarhus efter et langt Sygeleje den 22. ds paa Sct. Josephs Hospital afgaaet ved Døden. Den afdøde blev født d. 11. Juli 1852 i Bælum pr. Aalborg. Efter endt Skolegang skulde han have været Typograf, han stod ogsaa i Lære, men hans Tanker gik i Retning af noget højere. Han var flittig og lærenem, og da han kunde være sin gamle Lærer til nogen Hjælp, fik han ogsaa selv Lyst til at være Lærer. Og siden han under sin Værnepligtstjeneste kom i Berøring med baade Præsten i Randers og i Aarhus, fattede han tillige den Beslutning at gaa over til den katolske Kirke. For dér fandt han en fastlønnet Kirkelære og en rig Naadekilde til at leve et fromt Kristenliv. Da skete det, at han i 26 Aars Alderen gjorde det betydningsfulde Skridt at indtræde som Læg-

broder i Jesu Selskab, og dermed havde hans Liv vundet den Ligevægt og Stabilitet, der kom til at præge hans Gerning. Fra 1876—77 og efter endt Noviciat fra 1878 indtil 1923 var han uafbrudt virksom i Kirkens og Skolens Tjeneste. I de vanskelige Aar, som fulgte Grundlæggelsen af Aarhus Menighed, har han troligt sin Part af Skolearbejdet, der optog det meste af hans Tid og Kraft. Utrættelig var ogsaa hans Arbejde med at indøve Dilettanterne blandt den opvoksende Ungdom, hver Gang der skulde spilles Komædie og holdes Julefest. Samtidig paa- hvilede ham næsten hele Arbejdet i Sakristiet. Han fulgte nøje Menighedens Udvikling og havde den Glæde at se, hvordan hans Gerning bar Frugt. Der var da ogsaa mange, der nu ved hans Død bragte ham en sidste Tak, og mange vil bevare den meget afholdte og i enhver Herseende pligt- opfyldende afdøde Lærer Jensen et taknemmeligt Minde. Den 28. Januar blev han under meget stor Deltagelse fra Menighedens og andre Venners Side stædt til den sidste Hvile.

Fredericia. Siden vor lille hyggelige Kirke fik den grundige Reparation i Foraaret 1923 suppleret med Varmeindlæg, elektrisk Lys, en ny smuk Korsvej og det store prægtige Orgel, er ikke alene Fredericia bleven en Seværdighed rigere, men ogsaa Menigheden er glad for, at det Sted, de holder af, er bleven saadan istandsat, at de alle med Glæde og Tilfredshed kan komme i Guds Hus. Det paaskønnes ogsaa, idet Kirken hver Søndag er fyldt, ja, endog af anderledes troende, saa Kirken er lige ved at være for lille. — Sognepræsten holdt den internationale Bedeuge, og de højtidelige Aftenandagter var talrigt besøgt. Der er indført maanedlig Fælleskommunion, hvor der har været ca. 100 Deltagere hver Gang. Den 1. Februar optoges efter Jesu Hjerterandagten 4 unge Damer, det var en saare smuk og stemningsfuld Højtidelighed, som vel næppe mange tidligere har overværet; mange Protestanter var til Stede, og flere af dem udtalte deres Beundring over den smukke Ceremoni. — I Julen holdt Agnesforeningen et meget animeret Juletræ, og den 3. ds. spillede samme Forening Komædien Bernadette — Hyrdepigen fra Lourdes. — Søster Louise er Foreningens meget energiske Leder og Arrangør.

England. Det nye engelske Ministerium, der er socialistisk, bestaar for største Delen af Mænd, der har taget ivrig Del i kirkeligt Arbejde. Af særlig Interesse for os er, at en Kathlik for første Gang er blevet engelsk Minister, nemlig John Wheatley fra Glasgow, som er Minister for Sundhedsvæsenet. Et andet Medlem af Kabinetet, Lord Parmoor, er ivrig Anglikaner og Generalvikar

hos Ærkebiskoppen af Canterbury; han har altid været en ivrig Forkæmper for de religiøse Skoler. En tredje Minister er Anglo-Katholik og har for nylig paa Kongressen i London holdt Foredrag om den hellige Messe. Flertallet af Ministrene tilhører forskellige protestantiske Sekter. De engelske Katholikker er derfor paa det rene med, at al Antiklerikalisme er udelukket i dette socialistiske Ministerium. Af Interesse er det ogsaa, at den til Gesandt i Moskwa udsele Kaptajn O'Grady er Katholik.

Musikforeningen „Stringendo“

København.

Dirigent: Violinisten HERR LAURITZ, HANSEN.

PRIVAT-KONCERT

SØNDAG DEN 17. FEBRUAR 1924.
STUDENTERFORENINGEN
VESTRE BOULEVARD 6.

Koncerten begynder Kl. 7 Aften.

Af Programmet fremhæves:

MENDELSSOHN: Klaverkoncert Nr. 1 G Mol
(med Orkester).

Solo: Hr. *Axel Petersen*

Direktion: Hr. Kgl. Operarepetitor *E. Borregaard*.

L. VAN BEETHOVEN: Kvartet Op. 18 Nr. 5.
(for Strygere).

Hr. Kgl. Kammermusikus **PEDER MØLLER**
(Solo)

Efter Koncerten Bal.

Billetter til Koncerten faas hos Medlemmerne, gennem Foreningens Telefoner C. 14560 og Nora 1597 v. og i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930.

Trosfæller, der agter at indmelde deres Dreng i St. Knuds Skoles første Underklasse, bedes snarest muligt henvende sig til Skolen angaaende Optagelse, da der ellers ikke bliver Plads til flere Elever.
Fr. Kùpferle, Bestyrer.

Husbestyrerinde.

Proper, paalidelig og økonomisk søges til 1. Marts af en katholsk Præst paa Sjælland. Billet Mrk. »H« til Nordisk Ugeblad.

Kirkelig Kalender.

10. Febr. 5. Søndag ef. Epifani.	17. Febr. Søndag Septuagesima.
11. — M. Vor Frue af Lourdes.	18. — M. Simeon, Biskop og Martyr.
12. — Ti. Serviterordenens Stiftere.	19. — Ti. Ferialdag.
13. — O. Ferialdag.	20. — O. Ferialdag.
14. — To. Valentin, Martyr.	21. — To. Ferialdag.
15. — F. Faustín og Jovita, Martyrer.	22. — F. St. Peters Stol i Antiokien.
16. — L. Ferialdag.	23. — L. Petrus Damiani, Biskop og Kirkelær.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 12. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.
Pastor Küpferle: Jesu Selskab.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

»Absalon«. Møde Mandag d. 18. Febr. »Columbus«.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 10. Februar i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. ds. Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 15. ds. Kl. 7^{1/2}.

Christi Legems Korstog

til Ære for Alterets helligste Sakramente.

Stort Agitationsmøde holdes Søndag den 24. Februar Kl. 7^{1/2} Aften i St. Knuds Skoles Festsal.

Adgang for alle. Nærmere i næste Nr.

Mariaforeningen er rede til ogsaa i Aar at komme trængende værdige Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp i det Omfang, som de stærkt begrænsede Midler muliggør det. Skemaer kan afhentes hos undertegnede (Søgnedage Kl. 9—10 Form. eller Kl. 3—4 Eftm.) og maa afleveres i udfyldt Tilstand inden Søndag d. 17. Februar hos Fru H. Mariboe, Istedgade 3, eller hos Frk. C. Tetzlaff, Paludan Müllers Vej 5 eller hos undertegnede.

Ph. v. Kettenburg,
Sognepræst.

Mariahjemmets Bogudlaan.

Fra Februar Maaned vil Bogudlaanet foreløbigt være lukket den 2. Tirsdag i hver Maaned.

ST. JOSEPH GILDE

stiftet 1885

afholder Søndag den 2. Marts Aften Kl. 6^{1/2}

FASTELAVNSFEST

i Restaurant »Patricia« Selskabslokaler, Fælledvej, for Medlemmer med Damer. — Gæster kan deltage. — Pr. Kuvert 4 Kr.

Anmeldelse: Chr. Dose, Studiestræde 41. Telefon Byen 2297.

— Læsø-Riise, St. Jørgens Allé 11¹, Tlf. Vester 3787.

Mandag den 11. Februar Aften Kl. 8 afholdes Maanedsmøde i Bredgade 67. Bestyrelsen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnemnt 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. særligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 50. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 7.

Søndag den 17. Februar.

1924.

INDHOLD: Strøtanker. — Søndagen Septuagesima. — Nordens Biskopper mødes i København. — Musikhistorie. — Katholicismens Stilling i Storbritannien. — Tommaso Ceva om »Rosenkransens« Oprindelse. — Den eukaristiske Kongres i Amsterdam. — En kort Replik. — Kirkekoncert. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Belgien. Rom. — Avertissementer.

Strøtanker.

Ikke dem, som sover og gaar ledige, men dem, der vaager og arbejder, lover Herren sin Løn.

(St. Ambrosius)

Den, der elsker Lediggang, kan ikke blive Borger i Himmerige.

(St. Augustinus.)

Lediggang er Lidenskabens Skole.

(St. Bernardus.)

Beskæftig dig altid med noget, at Djævelen ikke maa finde dig ledig.

(St. Hieronymus.)

Lediggang fylder Sjælen med Synd og styrter den i Farer for dens Frelse.

(St. Chrysostomus.)

Forestil dig ikke Livet uden Anstrengelse og Frelsen uden Kamp.

(St. Basilus.)

Og I skal finde Hvile for eders Sjæle! O vidunderlige Overraskelse; hvo som tager Aaget paa sig, finder Ro!

(St. Basilus.)

Saa længe vi endnu har Tid i denne Verden, lad os stræbe efter at stride den gode Strid for at vinde det evige Liv.

(St. Ephræm.)

Søndagen Septuagesima.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Korinth I. 9. og 10.

Brødre! Véd I ikke, at de, som løber paa Bauen, vel alle løber, men kun een vinder Prisen? Løber saaledes, at I kan vinde den! Men hver den, som strider i Væddekamp, afholder sig fra alt: hine for at erholde en forgængelig Krone, men vi en uforgængelig. Jeg løber nu ligeledes, ikke som paa det uvisse; jeg kæmper ligeledes, ikke som den, der slaar i Luften; men jeg spæger mit Legeme og holder det i Trældom, at jeg ikke, efter at have prædiket for andre, selv skal blive forskudt. Jeg vil nemlig ikke, Brødre, at I skal være uvidende om, at vore Fædre alle var under Skyen og alle gik igennem Havet, og at de alle blev døbte ved Moses i Skyen og i Havet, og alle spiste den samme aandelige Mad, og alle drak den samme aandelige Drik (de drak nemlig af den aandelige Klippe, der fulgte dem, men Klippen var Christus); dog havde Gud ikke Velbehag i de fleste af dem.

Apostelen Paulus vil opmuntre Korintherne til med utrættelig Iver og Selvfornægtelse at stræbe efter at opnaa den evige Frelse. For at de rigtigt kunde forstaa og opfatte denne Lære, henter han en Lignelse og et Billede fra deres praktiske Liv. Korintherne holdt meget af Væddeløb og Brydekampe, som dannede Hovedbestanddelen i de offentlige Skuespil (de saakaldte isthmiske Lege), som netop afholdtes i Korinth. Den evige Frelse er Prisen og Lønnen for Kampen her i Livet. Ja, Livet er en Kamp. Allerede det naturlige Liv er en Kamp mod mange Modstandere, man maa slaas med for at kunne bestaa, saasom Sygdom, Arbejde, Fattigdom, onde Mennesker og forskellige Farer. Endnu mere gælder det om det aandelige, overnaturlige, religiøse, kristelige Liv. Dér er mindst ligesaa mange og farlige Modstandere, dér er Kampen mindst ligesaa streng og farlig, dér er Kampen uafbrudt og ender først, naar Hjertet hører op med at slaa. Kampen mod Modstandere, som bor sammen med os i vort eget Hus: Kød og Blod, et ondt Hjerte, der er Sæde for et Utal af onde Lyster og Begæringer. Kampen mod Modstandere, der omgiver og omlejrer os: daarlige Eksempler og Forførere, onde Mennesker, Ulve i Faareklæder. Kampen mod Menneskets Arvefjende, der gaar omkring og søger, hvem han kunde opsluge, Kampen mod vor Ubestandighed, vor medfødte Svagbed og Magelighed, saa at vi aldrig kan stole paa os selv. Mange, ja vi kan sige, vi alle har begyndt med Begejstring og Mod at løbe paa Banen for at naa Prisen, Maalet. Det var en Fryd og en Glæde at se os iblandt de første; vi gav begrundet Haab om, at vi skulde være iblandt dem, som bar Sejren hjem; men vi skuffede; vi blev tilbage for de andre — vi gav maaske helt op.

Det kristelige Liv er en Kamp, en Vædekamp. »Løber saaledes, at I kan vinde Prisen.« Ved denne Kamp gælder det om, at ikke blot een, men at alle løber Løbet ud, alle vinder Prisen, thi alle kan være iblandt de sejrende. Eksemplet, som Apostelen fremfører, vil ikke sige, at kun een kan vinde Kronen, men det er valgt for at vise, hvorledes alle burde kæmpe.

»Men hver den, som strider i Vædekamp, afholder sig fra alt, for at erholde Kronen.« I flere Maaneder forberedte de kæmpende (Gladiatorerne) sig ved stor Afholdenhed til Vædekampen og overholdt en nøje foreskreven Leveregel, for at de ikke ved Umaadelighed og anden Forbrug af deres Kræfter paa nogen Maade skulde formindske deres Lemmers Kraft og Smidighed. De bragte mange Ofre og paalagde sig Forsøgelse af forskellig Art, for at de kunde være i Stand til at bestaa Kampen og vinde Prisen. Her gælder Christi Ord: Verdens Børn er klogere i deres Slægt end Lysets Børn. Tænk paa den Tid, det Arbejde, de Anstregelser, de Ofre af Penge, som Verdens Børn lægger paa Sportens Alter i vore Dage. Møjsommelige Forberedelser og Øvelser gennem flere Maaneder, endog Aar, ofte efter et trættende Dagsarbejde, til langt ud paa Natten, Indskud af mange Penge til Idrætsforeninger og Rejser; mange Eftermiddage og Aftener gaar med til Sporten, lange og dyre Rejser foretages — alt for Sportens Skyld. Og saa alle de, som er med til at overvære Kampene. Mandagsbladene fra Foraaret til Efteraaret — og forresten ogsaa om Vinteren — er fyldt med Sportsberetninger. Og allevegne er der mange Tilskuere, ofte mange Tusinder. Og alt dette koster Penge og Tid. Og nøjes man maaske med at overvære een Kamp om Ugen? Nej. For manges Vedkommende gaar der hver Uge flere Kroner til Sport. Verdens Børn — Lysets Børn! Hvad gør en Kristen for at kæmpe den aandelige Kamp, for at vinde den uforgængelige Krone? Hvilke Ofre af Tid, Anstregelse og Penge lægger man paa Hjertets, paa Herrens Alter? Til at overvære Gudstjenesten paa Søndagen finder man ikke Tid; eller man sover om Søndagen indtil Middag, fordi man var til Sportsopvisning om Lørdagen, eller fordi man skal ud Søndag Eftermiddag og Aften. Til at støtte sin Kirke i dens Gerning eller til at yde sit Bidrag til de trængende i Vincentsforeningen har man aldrig Raad.

Ja, i Sandhed, Apostelens indtrængende Formaning: Løber saaledes, at I kan vinde den uforgængelige Krone, er ikke mindre nødvendig og paakrævet i vore Dage end hos de første Kristne i Korinth.

Nordens Biskopper mødes i København.

Biskop Josef Brems.
Apostolisk Vikar for Danmark.

Biskop**Johannes Olav Smit.**

Apostolisk Vikar for Norge.

Biskop**Johannes Erik Müller.**

Apostolisk Vikar for Sverrig.

En enestaaende Begivenhed vil den kommende Uge bringe os, da Biskopperne fra de nordiske Lande vil mødes her i København. Katholikerne i de nordiske Lande føler sig jo meget nær forbundne, og baade Præster og Lægfolk har ofte gæstet hverandre. Først i det sidste Aar har denne Forbindelse ogsaa faaet et officielt Udtryk. Første Gang mødtes Biskopperne for Norge, Sverrig og Danmark i Göteborg sidste Pintse, senere mødtes de i Stockholm og sammen med den nye finske Biskop ved dennes Konsekration i Helsingfors. Denne Gang bliver København Mødestedet, og ogsaa den nye Apostoliske Præfekt for Island vil komme til Stede.

De danske Katholikker og da særlig de københavnske glæder sig over dette Besøg og byder de sjældne Gæster hjerteligt velkommen. Den katholske Kirkes Biskopper er sjældne Gæster her i Danmark, vi er kun vant til at se een, og med Aars Mellemlum har enkelte været her paa Besøg, saa mange som nu har man ikke set siden Middelalderen.

Lige meget hvor disse Biskopper kom fra, vilde de være kære Gæster, men nu drejer det sig ikke om fremmede, men om Nordens Biskopper. Vi følger alle med stor Interesse vore Trosfællers Liv og Arbejde i de andre

Biskop J. Buckx.

Apostolisk Vikar for Finland.

Mgr. Meulenberg.

Apostolisk Præfekt for Island.

nordiske Lande; som Nordens Folk staar hverandre nær i Sprog og Skik og i alt Slags Arbejde, saaledes ønsker ogsaa vi Katholikker at følges ad. Vi vil lære af hverandre, hjælpe hverandre, dele Kampens lunge Kaar og Sejrens Glæde. I Norge og i Sverrig, i Finland og paa Island findes der som her i Danmark en lille beskeden Skare, der er vokset frem i de sidste seks Aartier, og som med store Forhaabninger ser ud i Fremtiden. Det er de Mænd, der skal føre os, som Rom har sendt, som ved Bispevielsens Haandspaalæggelse er Apostlenes sande Efterfølgere, der nu skal mødes her i vor By. Fra alle fem Lande følger Katholikkerne dette Møde med deres varmeste Ønsker og inderlige Bønner om, at det maa virke til Fremgang for vor hellige Kirke i Norden.

Musikhistorie.

Erik Abrahamsen: Eléments Romains et Allemands dans le chant Grégorien et la chanson populaire en Danemark.
(P. Haase & Fils. Copenhague 1923. — Med Resumé paa Dansk. 235 Sider.)

»Romanske og germanske Træk i dansk Koral og Folkeviser« er Titlen paa E. Abrahamsens Doktordisputats, der, skønt trykt herhjemme, udgør ellefte Hefte af »Publications de l'académie Grégorienne de Fribourg (Suisse)«. Som Doktordisputats hører Bogen selvfølgelig hjemme i den lærde Verden. Den søger, baade hvad Stoffet og dets Behandling angaar, til videnskabelige Højder, som kun faa udvalgte har Adgang til. Saaledes har Underlegnede maattet give op overfor Side 57—70, der bringer en Analyse af »neumeskrevne« Melodier fra Grazer Gradualet. Som Anmelder vilde jeg derfor tilegne mig hin Vismands Ord, da han blev bedt om at sige sin Mening om en Bog: »Gode var de Ting, jeg forstod; og derfor vistnok ogsaa de, jeg ikke forstod.« Og naar Bogen omtales i »Nordisk Ugeblad«, er det ikke blot for at understrege den glædelige Kendsgerning, at en dansk Lærd har taget Doktorgraden ved det katholske Universitet i Freiburg i Svejts, og at han har skrevet sin Doktorafhandling over et saa katholsk Emne som gregoriansk Sang. Der er virkelig mange Tanker i Dr. Abrahamsens Skrift, der kan regne med Interesse langt ud over Koralltheoretikernes snævre Kreds og navnlig maa glæde os danske Katholikker. Naar man har læst Bogen, kunde man næsten ønske, den havde faaet Titlen: Det middelalderlige Danmarks Indsats i den gregorianske Sangs Dyrkning og Udvikling.

Ja, de gamle Danske har sunget Korall Side 11—29 anføres der en lang Række middelalderlige Tekster — oven i Købet kun Stikprøver —, der omtaler gregorianske Melodier, sunget i danske Kirker. Ved Hjælp af den Slags ret tilfældige Meddelelser vil man med Lethed kunne rekonstruere omtrent hele det Repertoire, som nu udgør den katholske Kirkes Gradualbog. Hvor populære disse liturgiske Melodier var, fremgaar ikke blot af Folkeviserne, der næsten er som en Genlyd af det, der blev sunget i

Kirken — Folkeviserne behandles i øvrigt, som vi skal se, fra et ganske nyt Standpunkt —, men navnlig ogsaa deraf, at man havde for Skik at datere Lavsskraaer, Gavebreve o. lgn. ikke ved at angive Maaned og Dag, men med tro-skyldige Vendinger som f. Eks. Mandagen efter den Søn-dag, paa hvilken man synger *Lætare*. Det er ikke blot Klerke og Kordrenge, der udfører Koralen. Side 23 hører vi om Abbed Vilhelm i en latinsk Krønike fra det 13. Aar-hundrede: »Han istemte frejdig (audacter) *Te Deum lauda-mus*, saa det rungede i hele Kirken. Og alt Folk, som var samlet til Festen, sang med ikke mindre Begejstring Lovsangen til Ende.«¹⁾ Side 43 meddeles efter Gertz, *Vitæ sanctorum* (Stedet findes ogsaa i Niels Hansen, Danske og islandske Helgener Side 113): »En halt Mand, som i lang Tid havde dvælet i Bøn ved Knuds (Knud Lavards) Grav, blev endelig helbredt under Messen, medens Folket sang *Kyrie eleison*.« I øvrigt har Dr. Abrahamsen alle-rede tidligere behandlet den middelalderlige Menigheds Koralsang i sin Bog: *Liturgisk Musik* (Side 24 f.). Hvor nødvendig man vilde give Afkald paa at høre de gregorianske Melodier, ogsaa de mere udviklede, der aldrig har kun-net komme i Betragtning som Menighedssang, fremgaar maaske (Side 211) af Brudstykker af et Missale (Præstens store Messebog), hvori mærkeligt nok Korets Sange — *Introitus*, *Graduale*, *Offertorium* og *Communio* — er no-teret, »hvilket synes at antyde, at Manuskriptet har til-hørt en eller anden Landsbykirke, der ikke har haft Kor, men hvor Præsten ene og alene har maattet synge hele det vanskelige gregorianske Repertoire — paa samme Tid et kuriøst Vidne om de kirkemusikalske Forhold her-hjemme i Middelalderen og om den høje musikalske Kul-tur, Kirkens Folk maa være blevet opdraget med i vor middelalderlige, i vor Tids Øjne ofte saa foragtede Dom-skole og Præsteskole« — hvis man ikke vil tænke paa en anden Forklaring af denne besynderlige Messebog, nemlig at den ikke i første Linie var »Missale«, men omvendt en

¹⁾ Hverken Forfatter eller Anmelder har lagt Mærke til, at det var i Paris, dette skete; det kan derfor ikke bruges som Eksempel paa Koralsang i Danmark.

for Koret bestemt Gradualbog, der ogsaa indeholdt de Tekster, der bedes eller synges af Præsten alene. Det er indlysende, at dette i høj Grad vilde have lettet det for Sangerne at følge med i Messens tit indviklede Handling. Saadanne Koralbøger med mere eller mindre fuldstændig Messetekst kendes i hvert Fald fra nyere Tid, baade fra Pustets nu kasserede Medicæa-Udgave og fra den nu gældende Vaticana. Hvis altsaa det omtalte Manuskript har tjent samme Formaal, maatte man nærmest tænke paa et Luksus-Graduale, som kun en meget rig Kirke kunde have Raad til.

Medens vi saaledes er vel underrettede om de liturgiske Tekster, der blev sunget i Danmark, er derimod vort Kendskab til Melodierne saa ringe og usikkert, at man næsten ikke tror, det var muligt paa saa spinkelt et Grundlag at naa til et Resultat, der kan paavise særegne Konstruktionsprinciper i middelalderlig dansk Musik. Og dog er hele Undersøgelsen præget af en videnskabelig Forsigtighed og Samvittighedsfuldhed, der er mønsterværdig. Skridt for Skridt prøver Forfatteren sig frem paa den gængende og vigende Grund, og med stor Skarpsindighed finder han de Steder, hvor man kan sætte sin Fod.

Af hele det store middelalderlige Musikrepertoire er kun ynkelige Rester tilbage. Der findes en halv Snes ikke særligt omfattende Manuskripter — deriblandt »Codex Kilonensis« med Knud Lavards Helgen-Officium. Af Folkeviserne haves kun en eneste Melodi som Manuskript fra det 13. Aarhundrede, et Par andre gaar tilbage til det 17. Aarhundrede. Hele Resten er først blevet optegnet i det 19. Aarhundrede — af Folk, der stod helt uforstaaende overfor den Musikverden, i hvilken disse Melodier har hjemme. Hvor er alle de mange andre Musikskatte bleven af, som de danske Kirker ejede?

En stor Del af Kirkens Gradualbøger blev straks i Begyndelsen af Reformationen et Offer for Pøbelens Fanatisme. Ganske vist paabød Synoden fra 1540 at bevare de gamle Messebøger, »indtil der var udgivet nye og bedre«. Men da saa den ny protestantiske Gradualbog kom — 1573 —, blev det Løsenet til ligefrem systematisk Ødelæggelse. Atter lyder en Synodalbestemmelse fra 1577

imod denne Vandalisme — »De gamle Kirkebøger, d. v. s. Messebøger, Gradualbøger, Hymnebøger og Bibler, de være sig af Pergament eller af Papir, maa hverken kastes bort eller bruges til Indbinding af Bøger« — og samme Aar en Klage af en visiterende Præst Jørgen Christiensen: »Et gammelt og smukt Graduale af Pergament er bleven ødelagt her og Pergamentet stjaalet; endnu et Graduale blev ødelagt.« Men forgæves. Henimod Slutningen af Reformationsaarhundredet blev Anvendelsen af det gamle katolske Pergament som Indbindingsmateriale en saa hæderlig Bestilling, at selve Universitetskonsistoriet i København (Side 37) kunde indlade sig derpaa. Og saa var disse Bøgers Skæbne da saa uendelig langt bedre end deres, der maatte tjene som Rakethylstre! De er i det mindste bevaret, og Dr. Abrahamsen er ikke veget tilbage for det brydsomme Arbejde at samle Stumperne og se, hvordan de hører sammen. Den største af de Rekonstruktioner, Forfatteren hidtil har foretaget, omfatter 70 Sider. De enkelte Blade af dette Manuskript er fundet paa vidt forskellige Steder i Rigsarkivet og paa det kgl. Bibliotek. Ligeledes er det lykkedes at rekonstruere Smaadele af Gradualer, der muligvis har tilhørt Cistercienserne i Esrom Kloster, men som nu sidder som Omslag om Regnskaber fra St. Olai Kirke i Helsingør, hvilke i vore Dage opbevares paa Landsarkivet for Sjælland i København.

Det er altsaa lykkedes at fremskaffe et Tonemateriale, som sikkert er blevet sunget i Danmark. Men nu kommer det vanskelige Spørgsmaal: Findes der i disse Melodier specifik danske Toner? Eller er det blot den fælles gregorianske Tradition, der repræsenteres af de danske Nodehaandskrifter. Det er jo paa Forhaand givet, at meget af dette Materiale er kommet til Danmark udefra — gennem Præster, der har faaet deres Uddannelse i Tyskland eller Frankrig, gennem Klostre, der havde livlig Forbindelse med deres Ordensbrødre i Udlandet. Selvfølgelig findes der blandt disse Nodeblade ogsaa nogle, der er »danskfødte«. Men hvilke er det? Kun et eneste er forsynet med dansk »Fødselsattest«, idet Afskriveren troskyldig tilføjer: »I Herrens Aar 1413 er denne Bog skrevet ved Broder Johannes Nielsøn til Ære for den salige Jom-

fru Maria og til Brug i Hendes Kirke i Svendborg paa Foranledning af Præsten Hans Erik og den samme Kirkes øvrige Sognebørn.« To Pergamentblade udgiver sig udtrykkelig for at være af fremmed Herkomst. Alle andre er anonyme.

Hvis nu de danske Afskrivere blot havde kopieret udenlandske Koralbøger, vilde det være meget vanskeligt at skelne deres Manuskripter fra indførte. Der brugtes nemlig ikke nogen afvigende Nodeform i Danmark, men enten de romanske firkantede Noder — mest i den østlige Del af Landet — eller formden de romanske ogsaa de gotiske (hesteskoformede) — i Jylland.

Selvfølgelig har visse Melodier været Danmarks Særeje. Dette er givet med Hensyn til Folkeviserne og kan vistnok ogsaa siges om Koralmelodier, der er ukendte udenfor Landet, idet de hørte til Helgenofficier, f. Eks. Knud Lavards, der var særegne for Danmark. Og selv de laante Melodier — og de udgør det overvældende Flertal — viser jo smaa Afvigelser, der ikke nødvendigvis skyldes Efterladenhed, men kan være tilsigtede af den danske Afskriver. I saa Fald indeholder de et kompositorisk Element.

Angaaende disse danske Originalmelodier og Originalmøliver kan der nu rejses det interessante Spørgsmaal, der udgør Hovedproblemet for Dr. Abrabamsens Arbejde: Har den danske Komponist formet disse Tonelinier efter den gregorianske Traditions Fællesprinciper — saa de altsaa lige saa godt kunde være opstaaet i Paris, Clairvaux eller St. Gallen — eller skyldes de en specifik dansk Inspiration? Repræsenterer de en selvstændig Gren af den gregorianske Tradition?

Ved en meget omhyggelig Undersøgelse slaar Forfatteren først og fremmest fast, at de danske Afvigelser for en stor Del stemmer overens med den saakaldte germanske Tradition indenfor den gregorianske Koral. Den af Pius X indførte *Vaticana* repræsenterer den klassiske, romanske Form for Koralen. Den Omformning, Koralen fik i de germanske Lande, er meget karakteristisk. Vel bibeholdes i det væsentlige den samme Melodilinie, men paa visse Steder — i Begyndelsesformlerne, Slutningskadencerne og inde i Melodien paa særlig accentuerede Steder —

sprænges den »gregorianske Bue« ved, at Tonerne e, b og h ombyttes med deres højere Nabotoner. Saaledes lyder *Rorate* i 4. Adventssøndags Introitus efter romansk Tradition: $c d - d a b - a$; efter germansk: $c d - d a c - a$. Medens *Vaticana* paa Hellig Trekonger synger Begyndelsesordet af Introitus — *Ecce* — paa Tonerne: $a c d e - d$, har den germanske Tradition: $a c d f - d$. Tredje Julemesses romanske *Puer natus est*: $g d - d - d e d - c - c$ bliver i den germanske Koralsangers Mund til $g d - d - d f d - c - c$.

Man skulde vente, at en Koralthoretiker ikke kunde se andet i disse Varianter end Brud paa den gregorianske Melodis rene, ædle, beherskede Formskønhed. Forfatterens æsthetiske Bedømmelse af de germanske Afvigelser er fri for denne Ensidighed. Med en vis Sympathi konstaterer han det musikalske Plus, der ligger i de germanske Omformninger. Hvad Melodien har mistet i Formskønhed, har den vundet i Følelsedybde.

Hvilke Aarsager har hos den germanske Race fremkaldt denne Udvikling, der paafaldende fjerner sig fra den romanske Musikopfattelse? Med Rette afviser Dr. Abrahamsen de hidtil fremsatte musikæsthetiske Forklaringforsøg som utilstrækkelige og søger Grunden til denne ejendommelige Tonefølelse i en psykisk Raceejendommelighed.

At de større Intervaller rent fysiologisk set er Udtryk for større Kraft, er rigtigt, naar man kun holder sig netop til de omdannede Melodiled; men Forklaringen virker mindre overbevisende, naar man betænker, at selve Melodiliniens »Ambitus« (Omfang) i Regelen ikke forandres, og at der tæt op ad det germanske Højdespring i begge Traditioner kan ligge Stigninger, der kræver langt større Kraftudfoldelse.

Naar Dr. Abrahamsen kalder den Raceejendommelighed, der sprænger den gregorianske Bue, for »Gotikkens Aand«, kunde man maaske indvende, at Gotikken netop er opstaaet i de romanske Lande: der har den naaet sin Fuldendelse; den er som færdig Kunst kommet til den germanske Race. Var det »Gotikkens Aand«, der havde affødt de »vide Intervaller«, maatte de vel først og fremmest være kommet frem i den franske Overlevering af

Koralen. At den germanske Korals Linieføring minder om den gotiske Bue, er maaske kun en ydre, tilfældig Analogi.

Men for saa vidt Dr. Abrahamsen med »gotisk Aand« kun vil sige, at det var »den stærke Sindets Spænding«, »en mere lidenskabelig mættet Følelse«, »en urolig sjællig Tilstand«, der fandt sit Udtryk i højere svungne Buer, højere spændte Initialer og uroligere, næsten utilfredsstillende Kadencer« — rammer denne Opfattelse sikkert Sagens Kerne. De romanske Folkeslags »Karisma« er Formsansen, den klassiske Ro, det lovbundne, hvor Enkelthederne absolut underordnes Helheden. Naar det guddommelige Forsyn har tildelt Rom og derved den romanske Race en saa dybtgaaende Indflydelse i Kirken, turde de nævnte Anlæg, der jo ogsaa stammer fra Gud, næppe staa uden Sammenhæng dermed. Var ikke den romanske Race ved sin medfødte Evne til Organisation, til Helhedsopfattelse, til Førmskønhed fremfor Grækerne og Germanerne udrustet til at skabe Kirkens Lovgivning, dens Theologi, dens Liturgi og dens Sangkunst — den gregorianske Koral i dens rene klassiske Form!

Germanernes Evner gaar i en ganske anden Retning, og specielt paa Musikens Omraade er deres Styrke Følelsen, ikke som om den gregorianske Sang var uden Følelse — da vilde den ikke være Musik —, men den germanske Følelse kræver mere umiddelbart Udtryk i Musik. Da saa Germanerne skulde give deres religiøse Følelser Luft i den gregorianske Musik, de modtog af de romanske Folkeslag, blev den germanske Følelse den nye Vin, der sprængte de gamle romanske Læderflasker.

Sammen med de sydlige Landes Kultur bredte ogsaa de to Traditioner for gregoriansk Kunst, den romanske og den germanske, sig mod Nord. Den romanske Tradition banede sig Vej til England, den germanske naaede over Sverrig og Norge helt op til Island. Danmark ligger midt imellem de to Strømninger. Vi vidste forlængst, at den danske Kultur i Middelalderen er præget af begge de store Kulturpaavirkninger, der udgik fra Frankrig og Tyskland. Dr. Abrahamsen viser, at den selvsamme Dobbeltkultur lader sig paavise i vor middelalderlige Musik. Den Koral,

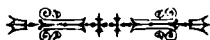
de danske Præster og Munke havde lært at synge i Frankrig eller England, og hvis Afskrifter de bragte med hjem, var selvfølgelig af romansk Type. Men lige saa lidt som Tyskerne var de i Stand til at forholde sig rent modtagende. Mens de sang Melodierne, forbedrede de dem, hvad enten de viste større Modtagelighed for den germanske Koraltradition, der trængte ind fra den anden Side, eller selv var med til at omforme Melodierne efter den fælles germanske Tonefølelse. »Vore Sangere i Kirken i Middelalderen har tit og mange Gange sunget de romanske Melodier i germansk Redaktion; naar de intonerede de liturgiske Melodier, var det ofte det germanske Initial, der indledede Sangene; naar Melodien hævede sig op i den gregorianske Bue, var det lige saa hyppigt den tyske gregorianske Stils højere svungne Tonelinie, de udførte; naar Melodien gled til Hvile inod Slutningen, var det den germanske Kadence, der sluttede den romanske Komposition af« (Side 224).

Den germanske Tradition synes efterhaanden at have fortrængt den romanske herhjemme. Det protestantiske Graduale fra 1573, der er en umiddelbar Fortsættelse af den senmiddelalderlige danske Koraltradition, har overalt de germanske Varianter. Hvor afholdt denne Tonestil var, fremgaar af Folkeviserne. De er det danske Folks første vellykkede Forsøg paa at danne selvstændige Melodier. Lige saa sikkert, som de i deres Grundtræk er bygget efter de gregorianske Kunstprinciper, er de i deres Enkeltheder præget af den germanske Musikopfattelse. Naar »Dronning Dagmar« alligevel har det romanske Initial $d \text{---} d \text{---} a \text{---} b$, er det kun, fordi Halvtonen b falder paa en ubetonet Stavelse. Hvor derimod Halvtonen vilde komme paa en betonet Stavelse som i »Skammel han bor sig«, har Melodien det germanske c .

Medens de romanske Lande til Nedskrivning af de gregorianske Melodier udelukkende brugte de firkantede Nodetegn, og de germanske udelukkende de gotiske, er de danske Nodemanuskripter som ovenfor nævnt skrevet snart med firkantede, romanske, snart med hesteskoformede, gotiske, germanske Tegn. Ved at sammenligne disse to Nodetyper med Melodierne finder Dr. Abrahamsen, at der

ingenlunde til de romanske Noder altid svarer en romansk Melodi, men at der kan opstilles en hel Type af Manuskripter, der har udpræget germansk Tonestil, men er noteret med de romanske firkantede Koralnoder. Den samme Ejendommelighed er iagttaget i Sydtyskland, hvor Manuskripter af Cistercienser- og Dominikanerklostre, der stod under fransk Ordensindflydelse, viser den germanske Koralttype i romanske Noder. Det samme er Tilfældet med Manuskripter, der stammer fra Grænseegnene mellem det tyske og romanske Svejts. Paa lignende Maade mødtes den romanske og germanske Koralttradition i Danmark, og Resultatet blev en Blandingsform. De Afskrivere, der i Frankrig eller under fransk Kulturs Indflydelse havde lært at skrive de firkantede Nodetegn, blev trofast ved med at bruge dem, men samtidig kunde de ikke modstaa Fristelsen, der kom fra den germanske Koraltopfattelse. Saaledes blev disse besynderlige Blandingsmanuskripter til, der af Dr. Abrahamsen med Rette anses for at være Kendemærket for ægte dansk Koralttradition. De Nodeblade, der viser den germanske Meloditype skrevet med romanske Noder, kan vanskelig tænkes opstaaet udenfor Danmark. Alt tyder paa, at denne ganske vist meget udvortes Forening af det romanske og germanske Element efterhaanden blev den for Danmark klassiske Koraltoverlevering. Det var den, der brugtes i Lund, som var Danmarks Ærkebispesæde. Og det er næppe rent tilfældigt, at Arvtageren efter Middelalderens gregorianske Sang, det protestantiske Graduale fra 1573, noterer de strengt germanske Koralmelodier med firkantede Noder.

Folkekirken har forlængst glemt de gregorianske Melodier. I den katholske Kirke er de efter 300 Aars Skyggelilværelse kommet til Ære igen, men i den strengt romanske, klassiske Form. Alene i de danske Folkeviser lever den gregorianske Tonestil videre, som synes at have været Danskerne kærest i Middelalderen. *A. Menzinger.*

Katholicismens Stilling i Storbritannien.

I Aaret 1922 er ikke færre end 12 406 Personer i England og Wales blevet optaget i den katholske Kirke. Det er det nyeste Tal for Konversioner, som angives i det officielle »Catholic Directory«. Kun Aaret 1920 har kunnet opvise et større Tal paa Konvertitter, nemlig 12,621.

Fra Midten af Krigsperioden er Tallet paa Konversioner i England og Wales stadig vokset. Hvis vi begynder med Aaret 1915, der havde 8501, og slutter med 1922, finder vi, at i disse syv Aar er Katholikkernes Tal alene ved Konversioner vokset med 74 161 Voksne; Børn er slet ikke talt med.

Denne Vækst i Konversionernes Tal er af den største Betydning, thi der kan ikke være længe til den Dag, da Katholikerne er det talmæssigt største af alle Trossamfund i Storbritannien. England regnes jo for at være et protestantisk Land, men kun Statskirken har flere Tilhængere end den katholske Kirke. Af de mange protestantiske Sekter har Methodisterne den største Udbredelse, men de kommer først langt efter Katholikerne.

Den engelske Kirkes nyeste Statistik viser, at Statskirken sidste Paaske havde 2 294 190 Kommunikanter, d. v. s. praktiserende Anglikanere. Lægger man dertil Tallet paa praktiserende Anglikanere i Skotland, bliver hele Tallet for Storbritannien højst $2\frac{1}{2}$ Million.

I over tre Aarhundreder var den katholske Kirke forbudt og forfulgt. For hundrede Aar siden havde Katholikerne endnu ikke almindelige borgerlige Rettigheder, og de var udelukket fra alle juridiske og politiske Embeder og fra alle Stillinger i Hær og Flaade. De havde heller ikke noget selvstændigt Hierarki.

Og hvorledes er Katholikkernes Stilling i Storbritannien nu? I England, Wales og Skotland er deres samlede Tal 2 580 000. Dertil kan lægges mindst 10 000 Konversioner, i 1923 og man vil se, at Katholikkernes numeriske Position er langt stærkere, end man i Almindelighed tænker sig.

For 75 Aar siden var England og Wales under Propagandakongregationens Jurisdiktion og blev styret af nogle faa Apostoliske Vikarer. Nu udgør England og Wales fire Kirkeprovinser, der styres af fire Ærkebiskopper med Westminster's Kardinal i Spidsen og 12 Biskopper med flere Hjælpebiskopper. I Skotland er der to Ærkebiskopper og fire Biskopper. Den katholske Kirke i Storbritannien har i alt 28 Ærkebiskopper og Biskopper, endda flere end i den Tid, da hele England adlød Rom.

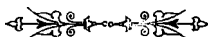
De troende betjenes af 4536 Præster, og de har 2372 Kirker, Domkirker og Klosterkirker medregnet. Det paa-
staas ogsaa, at i Englands 800 Klostre er der nu flere
Nonner, end der har været før Reformationen.

I visse Henseender er den katholske Ophlommstring i
Skotland endda betydeligere end i England og Wales. I
England var Reformationen politisk, men i Skotland reli-
giøs. I England lik Reformationen en hierarkisk Form
i den episkopale Kirke, der beholdt Navnene paa de gamle
katholske Bispesæder. I Skotland var Reformationen vold-
som, og der bley ikke den fjerneste Lighed med et Epi-
skopat eller en ordineret Gejstlighed.

I 1824 var der ikke mere end 70,000 Katholikker i hele
Skotland. Nu, hundrede Aar efter, er der 600,000, og af
dem hører de 500,000 til Ærkestiftet Glasgow.

Denne betydelige Vækst af den katholske Kirke, som
stadig vedbliver, maa uundgaaeligt øve sin Virkning paa
den anglikanske Kirkes fremtidige Skæbne. Statskirken
regnes jo for at være Repræsentant for Nationens religiøse
Stilling; den er skabt af haarde Love, som gjorde den og
den alene til Englands Kirke. I Forfølgelsens Dage kunde
en saadan Stilling opretholdes. Men, som Statistiken viser,
Tilhængerne af »Englands Kirke« er ikke mere i Flertal.
Deres Tal falder stadig, og den Dag synes næsten at være
nær, da den katholske Kirke er det største, mægtigste og
indflydelsesrigeste af alle Landets religiøse Samfund. Naar
den Dag kommer, og dens Komme kan ikke skydes længe
ud, hvad Mening er der saa i en Statskirke, som ikke er
i Overensstemmelse med Nationens religiøse Stilling? Sta-
tens Love har skabt Statskirken; men den repræsenterer
nu kun en Tyvendedel af Nationen. Men den engang
haardt forfulgte og dybt foragtede katholske Kirke vokser
til stedse større Magt og Indflydelse, alt som Aarene gaar.

C. N. S.

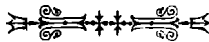
Tommaso Ceva om „Rosenkransens“ Oprindelse.

I et episk Digt om Jesu Barndomshistorie, *Puer Jesus*,
forfattet i Slutningen af det 17. Aarhundrede af den itali-
enske Digter og Mathematiker, Jesuiten Tommaso Ceva
(1648—1737) og oversat paa Tysk af J. D. Müller (1822),
findes i 6. Sang følgende poetisk skønne Fantasi om
»Rosenkransens« Oprindelse;

Da Satan, der efterstræber Jesus, samler sine Stridskræfter til et mægtigt Fremstød mod de himmelske Magter, lader Gud Maria med Jesusbarnet og den lille Johannes bringe i Sikkerhed i det jordiske Paradis. Og medens Kampen raser mellem Himlens og Helvedes Hærskarer, udfolder sig en yndig Idyl i det skønne, fredfyldte Eden. Under kølende Løvkroner taler Maria med Profeten Elias, og paa den blomsterrige Eng leger Jesus og Johannes med Englebørn og plukker Blomster i gyldne Kurve. Da de havde samlet 150 Roser — 50 hvide som Sne, 50 røde som Purpur og 50 gule som purt Guld — foreslog Jesus, at de af hver Farve skulde binde en Rosenkrans, saaledes at der efter hver tiende Blomst indflettedes en hvid Lilje. Da de var færdige hermed, ilede de glade hen til Maria, der sad paa Græsset ved en Bæk, og det skønneste af Børn lagde Kransene om sin Moders Hoved. Hvad følte du da, o Jomfru, hvor farvede Glædens Rødme dine Kinder! Tre Gange tog hun Kransene af sit Hoved for at vinde dem om den guddommelige Dreng, tre Gange gav han hende dem tilbage. Saa tog hun ham op paa sit Skød, trykkede ham ind til sit Bryst og hviskede i hans Øre Ord, der straaledede af al en Moders Æmhed og Kærlighed — Ord, der kunde have faaet Solen selv til at standse sin Gang paa Himlen. Og Digteren slutter:

Dies Spiel war von tausenden immer Ihr das liebste; drum sind ihr auch immer Geschenke von Rosen auf den Altären die liebsten! und unter erhabenen Titeln hört sie am liebsten den: Rose!

Saaledes giver Tommaso Ceva »Rosenkransens« Oprindelse ikke blot en enestaaende historisk Patina men ogsaa en henrivende poetisk Charme. *P. Herring.*

Den eukaristiske Kongres i Amsterdam.

I Anledning af den eukaristiske Kongres, som bliver afholdt i Amsterdam i Aar fra den 22. til den 27. Juli, vil jeg forsøge at skaffe gratis Ophold i Kongresdagene for danske Katholikker, som ønsker at overvære Kongressen. De maa naturligvis selv betale Rejsen.

Derfor beder jeg alle dem, som ønsker at komme i Betragtning, om at meddele mig 1) Navnet, 2) Adressen, 3) Alder, 4) Stilling.

Man bedes indsende Meddelelsen saa hurtigt som muligt. For at man kan gøre sig et Begreb om, hvor stor

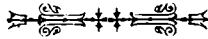
Deltagelse af fremmede Gæster der ventes, kan det fremhæves, at Forberedelseskomiteen søger Logis hos Private for 50,000 Personer.

Fra Amerika kommer Deltagerne med store Dampere, som under Opholdet i Amsterdam bruges som Hoteller.

De Herrer Sognepræster kunde maaske lade denne Meddelelse gaa videre til deres Sognebørn.

3—2—24.

Pater A. Smitz.
Nakskov.

Kort Replik.

Ugebladet er ikke og maa ikke være Stedet for personlig, endsige lidenskabelig Diskussion.

Derfor skal der kun bemærkes rent sagligt og ganske nøgternt følgende:

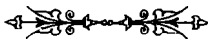
1) Det er fastslaaet og indrømmet, at Propaganda betyder Udbredelse. »Dansk Retskrivnings- og Fremmed-Ordbog« udgivet af Dr. phil. T. Lundbeck, Det Nordiske Forlag, København 1900, indeholder paa S. 227 følgende: »Propaganda, en, *Selskab* til religiøse og politiske Lærdømmes og Grundsætningers Udbredelse; gøre P. for, virke for, søge at udbrede«. (Udhævelserne af mig.)

2) Det er en Kendsgerning, at Udbredelse hører med til den katholske Kirkes Væsen, som det fremgaar af vor guddommelige Frelasers Parabel om Sennepskornet og Surdejgen. Udbredelse udgør en integrerende Bestanddel af Kirkens Katholicitet, idet den er udbredt i alle Verdensdele og vedblivende udbreder sig paa den rette Maade.

3) Det er ikke bevist og kan heller aldrig bevises — fordi det er en Umulighed — at (den katholske Kirkes) Propaganda hører hjemme i Hadets Verden.

At Propaganda baade kan mistydes og virkelig misbruges er sikkert og vist; men hvor i al Verden findes det gode, som ikke er udsat for at lide samme Skæbne?

Pastor v. Kettenburg.

Kirkekoncert.

Med de kirkelige Myndigheders Tilladelse arrangerer Korforeningen »Crescendo« Fredag den 29. ds. Kl. 8 i *Sakramentskirken* en Kirkemusikaften, der afsluttes med sakramental Velsignelse.

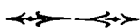
Formaalet med denne Koncert, der for Kørpræstationernes Vedkommende nærmest skal opfattes som en Studie, er at give vore Trosfæller en Lejlighed til at stifte Bekendtskab med en Del af vor Kirkes rige Musikskat, af hvilken vi har fremdraget et lille Udvalg, saavel gamle Værker fra Tiden omkring Palestrina, som nyere Kompositioner, der udføres i de katholske Lande, men formentlig ikke tidligere har været hørt i vore Kirker.

Adgangskort til Koncerten udleveres gratis fra den 25. ds. hos Korets Dirigent, Hr. Albert Husson, Stenosgade Nr. 5, samt hos Sognepræsten, Hr. Pastor F. Ronge. Samstedts faas ogsaa Programmet, som koster 50 Øre og er obligatorisk, idet Salget heraf gerne skulde dække Foreningens Udgifter ved Koncertens Afholdelse.

Da man nærer det Ønske, at benytte Lejligheden til at tilvejebringe et Beløb til Fordel for de fattige, henstilles det til Publikum at yde et frivilligt Bidrag. Dette vil kunne nedlægges dels i en af Sognepræsten hos Kordirigenten deponeret Bøsse, dels i de i selve Kirken anbragte Bøsser. —

Det er vort Haab, at det maa lykkes Koret i nogen Grad at udløse de Skønhedsværdier, som de klassiske Mestre har nedlagt i deres Kompositioner, og som har bevirket, at disse endnu den Dag i Dag, tildels Aarhundreder efter deres Tilblivelse, usvækket har bevaret deres Livskraft og bringer Bud til os om den stærke Tro og varme Kærlighed, som i hine Dage besjælede og opflammede dem i deres Arbejde for Kirken og dens Sag.

For Korforeningen »Crescendo«
Soelberg (Sekretær).

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Søndag den 17. giver »Stringendo« Koncert i Studenterforeningens Sal. Kgl. Kammermusikus Peder Møller medvirker. Baade for den gode Musiks Skyld og for »Stringendo«s altid villige Assistances Skyld bør Salen fyldes til denne Koncert.

— Pater Luppes fra Maribo skulde have talt paa Højskolen den 5. ds. om Franciskanerordenen, men han naaede ikke længere end til Orehoved, det var umuligt at komme over Masnedsund. Tilfældigvis var Redaktør N. P. Nielsen fra Slagelse netop i København, og han var straks rede til at fylde Hullet. Han talte om »Dansk

Folkeliv i det 17. Aarhundrede«; det var meget morsomt at høre om gamle Folkeskikke, hvoraf en Del aabenbart havde deres Oprindelse fra det katholske Liv i Middelalderen.

Belgien. Kardinal Mercier har i et Brev til sin Gejstlighed fortalt om sine Samtaler med Anglikanerne i Malines. Fra adskillige Sider, særlig fra de engelske Katholikkers Side, er der rettet megen Kritik mod Kardinalen, og han forsvarer nu sin Handlemaade. Vi skal i næste Nummer bringe en fuldstændig Oversættelse af Kardinalens meget interessante Brev.

Rom. Den Hellige Fader har modtaget den jugoslaviske Ministerpræsident Pasic og Udenrigsministeren Ninsic i Privataudiens. Ministrene udtalte Ønsket om Afslutning af et Konkordat med den Hellige Stol i Løbet af indeværende Aar.

— Den berømte østerrigske Kirkehistoriker Dr. Ludvig Pastor, der for Tiden er østerrigsk Ambassadør ved Pavestolen, fyldte forleden 70 Aar. I den Anledning var han Genstand for megen Hyldest fra de kirkelige Autoriteters Side. Ved en stor Festlighed overrakte Kardinal Gasparri Dr. Pastor en Guldmedalje, som den Hellige Fader havde ladet præge som en Gave til den berømte Videnskabsmand,

Meddelelse fra Det Apostoliske Vikariat.

Da det er blevet oplyst, at der i det herværende Vikariat er blevet foretaget uberettigede Indsamlinger, meddeles det herved, at i Henhold til Den kirkelige Lovbog Can. 1503 er det forbudt hvemsomhelst at foretage Indsamlinger i Vikarialet i godgørende eller i kirkelige Øjemed, medmindre der er givet skriftlig Tilladelse dertil fra Det Apostoliske Vikariat. — Alle hidtil givne Tilladelser tilbagekaldes herved, og i Fremtiden vil enhver skriftlig Tilladelse være at anse for ugyldig, hvis den ikke er forsynet med Det Apostoliske Vikariats Embedssegl.

København, den 9. Februar 1924.

† Josef Brems,
Apostolisk Vikar.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

Pater Salm **hver Onsdag Aften Kl. 8** i **St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.**
Pater Spaus **hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2}** i **Præstegaarden i Ordrup.**

Musikforeningen „Stringendo“

København.

Dirigent: Violinisten Herr LAURITZ HANSEN.

PRIVAT-KONCERT

SØNDAG DEN 17. FEBRUAR 1924.

STUDENTERFORENINGEN

VESTRE BOULEVARD 6.

Koncerten begynder Kl. 7 Aften.

Af Programmet fremhæves:

MENDELSSOHN: Klaverkoncert Nr. 1 G Mol
(med Orkester).

Solo: Hr. *Axel Petersen*

Direktion: Hr. Kgl. Operarepetitor *E. Borregaard*.

L. VAN BEETHOVEN: Kvartet Op. 18 Nr. 5.
(for Strygere).

Hr. Kgl. Kammermusikus **PEDER MØLLER**
(Solo)

Efter Koncerten Bal.

Billetter til Koncerten faas hos Medlemmerne, gennem Foreningens Telefoner C. 14560 og Nora 1597 v. og i Katholsk Boghandel, Stenogade 3, Telf. Vester 3930.

Trosfæller, der agter at indmelde deres Dreng i St. Knuds Skoles første Underklasse, bedes snarest muligt henvende sig til Skolen angaaende Optagelse, da der ellers ikke bliver Plads til flere Elever.
Fr. Kùpferle, Bestyrer.

Sønderjydske Kirker.

Bøsse Nr. 56 er bortkommet. Bedes tillidsfuldt og discret afleveret til Aug. J. Diemar, Skindergade 32² mellem 10—2. (Uden Kommentarer.)

Mariahjemmets Bogudlaan

Fra Februar Maaned vil Bogudlaanet foreløbigt være lukket den 2. Tirsdag i hver Maaned.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Ordrup Mødreforening

med

»Section for Menighedspleje«.

I Systuen under Fru *Kathinka Hollers* Ledelse er i Aaret 1923 forarbejdet 266 Beklædningsgenstande, som sammen med 46 Par Strømper, 9 Par Sko og Støvler, 4 Dusin Lommetørklæder samt Halstørklæder, Vanter, Kraver, Haarbaand o. lig. er fordelt blandt fattige katholske Børn paa Landet; saaledes er 4 Pakker sendt til Mariibo, 4 til Nakskov, 3 til Slagelse og Resten af Tøjet uddelt til St. Andreas Sogns Trængende.

Hjertelig Tak til Enhver, der har støttet Foreningen med Gaver og Hjælp til Arbejdet.

Gaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj, Sengetøj o. lign. modtages med Tak i St. Andreas Præstebolig.

INDTÆGTER:

Kassebeh. 1. Jan. 1923...	146,30
Renter paa Sparekasse.	2,23
Gaver kontant	55,00
Indsamlinger	30,00
Kollekter ved Maanedsmøderne	102,05

Kr. 335,58

UDGIFTER:

Indkøb til Systuen.....	159,66
Hjælp til Fodtøj & Brændsel	31,40
Kontant Hjælp.....	5,00
Fragt	8,75
Frimærker	2,50
Tryksager	6,00
Messer ved Maanedsmøderne	33,00
Kassebeh. 1. Jan. 1924 ..	89,27

Kr. 335,58

Fru *Agnes West*, Formand Fru *Olinu de Causse*
 Fru *Kathinka Holler* Fru *Johanne Hylleholt* Fru *Valborg Wulff*.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

afholder

**Fastelavnsmandag den 3. Marts i Charlott. Palmehave
 stort Karneval m. Kotillon.**

Indgangen aabnes Kl. 8. Demaskering Kl. 10.

Billetter: Voksne 2 Kr. Besøgende indført ved et Medlem Kr. 2,50.
 Balkon: 1 Kr. for Tilskuere faaes hos Kassereren, Urmager Hylleholt, Jægersborg Allé.

Andreas-Kollegianer-Samfundet.

Medlemmer med Damer.

Fastelavns Tirsdag den 4. Marts Kl. 7:

Middag i Wivels Selskabslokaler.

Tvangfri Paaklædning.

Pris 14 Kr. pr. Kuvert (incl. Skat og Drikkepenge).

Anmeldelse: Alfr. Silcowitz, Studiestræde 27-29, Telefon 12327.
 Red. Hutters, Sl. tsvej 33, Telefon Ordrup 1583.

ST. JOSEPH GILDE

stiftet 1885

afholder Søndag den 2. Marts Aften Kl. 6½

FASTELAVNSFEST

i Restaurant »Patricia« Selskabslokaler, Fælledvej, for Medlemmer med Damer. — Gæster kan deltage. — Pr. Kuvert 4 Kr.

Anmeldelse: før 25. Februar hos Chr. Dose, Studiestræde 41, Telefon Byen 2297. Læsøe-Riise, St. Jørgens Allé 11^a, Telefon Vester 3787. **Bestyrelsen.**

Kirkelig Kalender.

17. Febr. Søndag Septuagesima.	24. Feb. Søndag Sexagesima.
18. — M. Simeon, Biskop og Martyr.	25. — M. Matthias, Apostel.
19. — Ti. Ferialdag.	26. — Ti. Ferialdag.
20. — O. Ferialdag.	27. — O. Ferialdag.
21. — To. Ferialdag.	28. — To. Ferialdag.
22. — F. St. Peters Stol i Antiokien.	29. — F. Ferialdag.
23. — L. Petrus Damiani, Biskop og Kirkelær.	1. Marts L. Marias Officium.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 19. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115³.

Forfatteren H. Laxnes: 1 et Kartheuserkloster.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursuni corda« bedes medtaget.

»Absalon«. Møde Mandag d. 18. Febr. »Columbus«.

Christi Legems Korstog

til Ære for Alterets helligste Sakramente
indbyder alle Trosfæller til et Møde
i St. Knuds Skoles Festsal

Søndag den 24. Februar Kl. 7¹/₂

Der fremvises bl. a. smukke Lysbilleder om Andagten til Altrets helligste Sakramente; de ledsages af Sange ved Jesu Hjerte Kirkes Sangkor.

Adgang: 25 Øre.

Unio. Fastelavns-Søndag d. 2. Marts: **Karneva'**, hvortil man kan tegne sig hos Bestyrelsen, samt hos Fabrikant Jos. Hoffmann, Købmagergade 48, C. 1389.

K.D.K. »Katholske Dammers Klub«. Fastelavnsmandag d. 3. Marts Kl. 7—11 Fastelavnsfest med Komædie etc. Alle Medlemmer anmodes om at give Møde med eller uden Maskering.

Entre 1 Kr.

Mariaforeningen er rede til ogsaa i Aar at komme trængende værdige Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp i det Omfang, som de stærkt begrænsede Midler muliggør det. Skemaer kan afhentes hos undertegnede (Sogndage Kl. 9—10 Form. eller Kl. 3—4 Eftm.) og maa afleveres i udfyldt Tilstand inden Søndag d. 17. Februar hos Fru H. Mariboe, Istedgade 3, eller hos Frk. C. Tetzlaff, Paludan Müllers Vej 5 eller hos undertegnede.

Ph. v. Kettenburg,
Sognepræst.

Vor kære Moder og Søster

Agnes Kunkel, født Siegler

er stille og roligt afgaaet ved Døden d. 8. Februar.

Mathilde og Olga Kunkel

Gabriella Mortensen
f. Siegler.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalei (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 8.	Søndag den 24. Februar.	1924.
--------	-------------------------	-------

INDHOLD: Strøtanker. — Søndagen Sexagesima. — Nogle Artikler om kirkelig Enhed. — Jesu Barndomsforening. — Den katolske Kirkes Stilling i Czekoslovakiet. — En duplik. — Aabent Brev. — Nye Bøger. — Katholske unge Kvinder. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Stubbekøbing. Norge. Rom. Østerrig. — Avertissementer.

Strøtanker.

Intet bidrager mere til et Liv fuldt af gode Gerninger end Iver efter at høre Guds Ord.

Bring altid fra enhver Prædiken noget med hjem til Gavn for din Sjæl. *(St. Chrysostomus.)*

Forandrer eder saa meget, I kan! Pløj om, hvad der er haardt, kast Stenene ud af Hjertet, riv Tornene ud. Hav ikke noget haardt Hjerte, hvor Guds Ord hurtigt gaar til Grunde, hav ikke for lidt Jordbund, hvor Kærlighedens Rødder ikke sidder dybt; kvæl ikke den gode Sæd med jordiske Sørger og Lyster . . . thi Herren saar den gode Sæd; men vi er hans Arbejdere; vær en god Jordbund.

(St. Augustinus.)

Udholdenhed alene fortjener Dyderne Kronen. Uden Udholdenhed naar Krigeren ingen Sejr, Sejrherreren ingen Palme. Den er Kraftens Styrke, Dydens Fuldendelse, Vejen til Lønne. Den er Taalmodighedens Søster, Standhaftighedens Datter, en sikker Borg for Helligheden. Tag Udholdenheden bort, og Lydigheden vil miste sin Løn, Vælgningen sin Tak, Tapperheden sin Hæder. Og endelig: Ikke den, som begynder godt, bliver salig, men den, der holder ud til Enden. *(St. Bernhard.)*

Søndagen Sexagesima.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Korinth. II. Brev, 11.-12. Kap.

Brødre! I fordrager jo gerne Daarer, efterdi I selv er vise. Thi I taaler det jo, naar nogen gør eder til Trælle, naar nogen opæder eder, naar nogen river til sig, naar nogen ophøjer sig, naar nogen slaar eder i Ansigtet. Jeg siger da med Skamfuldhed, som om vi i dette Stykke havde været svage; men i det, som nogen drister sig til (jeg taler i Daarlighed), bruger ogsaa jeg Dristighed. De er Hebræere: det er jeg ogsaa; de er Israeliter: jeg ogsaa; de er Abrahams Afkom: jeg ogsaa; de er Christi Tjenere (jeg taler uforstandigt): jeg endnu mere, i flere Møjsommeligheder, tiere i Fængsel, over al Maade mishandlet, ofte i Dødsfare. Af Jøderne har jeg fem Gange faaet fyrretyve (Slag) mindre end eet; tre Gange er jeg bleven hudstrøget, een Gang bleven stenet; tre Gange har jeg lidt Skibbrud; en Nat og en Dag har jeg været i Havets Dyb; ofte paa Rejser, i Farer paa Floder, i Farer blandt Røvere, i Farer fra Hedninger, i Farer i Stæder, i Farer i Ørkenen, i Farer paa Havet, i Farer blandt falske Brødre; i Møjsommelighed og Kummer, i idelig Nattevaagen, i Hunger og Tørst, i stadig Fasten, i Kulde og Nøgenhed, foruden det, som kommer til udenfra, mit daglige Overløb, Bekymringen for alle Menigheder . . . Heraf vil jeg rose mig, men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af mine Skrøbeligheder. Vilde jeg nemlig rose mig, blev jeg ikke nogen Daare, thi jeg vilde sige Sandhed; men jeg afholder mig derfra, for at ingen skal tænke højere om mig end det, han hører af mig. Og for at jeg ikke skal hovmode mig af de høje Aabenbarelses, er der givet mig en Brod i mit Kød, en Satans Engel, for at han skal give mig Næveslag. Herom bad jeg Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig; men han sagde til mig: Min Naade er dig nok; thi Kraften fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg gerne rose mig af mine Skrøbeligheder, for at Christi Kraft maa bo i mig.

Det er et stort Afsnit af Apostelens 2. Brev til Korinthierne, som Søndagens Epistel omfatter; og det er tillige et Afsnit fuldt af stærke, impulsive Udtryk, som vidner om Apostelens stærke Karakter og om det Forsvar, som Apostelen var nødsaget til at føre for sin Person og sin Menighed.

Menigheden i Korinth var iforvejen svækket ved forskellige Partier, som havde faaet Indgang hos dem. Men nu var der kommen falske Brødre fra Jødedommen, som krævede af enhver ægte Kristen først Gennemgangen gennem den mosaiske Lov, ja som endog frakendte Paulus baade hans Apostelembede og Ægtheden af hans Kristendom. Paulus erkendte Faren for Menigheden, som stod i Begreb med at høre paa disse Forførelser. Apostelen greb til Midler, som han selv var en Fjende af, og som han ogsaa nu kun bruger med megen indre Modstand; men Korinthiernes Uforstand og Modstandernes farlige Optræden nødsagede ham dertil. De kom og roste sig af deres Fortjenester, og deres Forfængelighed og Selvros gjorde Indtryk paa Menigheden. Da revser Paulus med Spydighed Korinthiernes Daarskab, at de — eftersom de holder

sig selv for overmaade kloge — ikke kunde lægge Mærke til, at falske Apostle ved deres Løgn havde lokket dem i deres Garn. Nu skulde de høre Apostelens Selvros: vel vidste han, at han derved bar sig ad som Daare; men Korinthierne var jo kloge og vise nok til ogsaa at kunne fordrage Daarer, efterdi de har fordraget meget mere af denne Slags. Det, Paulus nu kræver af Menigheden (at de skulde høre hans Forsvar), er intet at regne mod, hvad de falske Brødre har krævet af dem, idet de har misbrugt dem, mishandlet dem, gjort dem til Trælle.

Og saa begynder Apostelen med at rose sig selv. Han fortæller om en endeløs Række af Lidelser og Savn. Et Liv af utallige Ofre, Lidelser og Arbejder fremfører han som Bevis paa sin Kaldelse, paa sin Virken for Christus og hans Evangelium. Dertil kommer Møjsommeligheden og Sorger uden Tal som Menighedens Fader og Sjælesørger. Endvidere beretter han om Syner og Herrens Aabenbarelses, om de Henrykkelser til den tredie Himmel og til Paradiset, Herren har gjort ham delagtig i. Alt dette lyder (overfladisk betragtet) lidt mærkeligt i Apostelens Mund, og maaske ikke saa faa har i Apostelens Selvros set noget, som just ikke stemte med hans hellige Vandel som Apostel. Og dog er netop denne Beretning saa fuld af Ydmyghed og Beskedenhed, at den kan betegnes som Eksempel paa Ydmyghed. Det er ligefrem gribende at se, hvor tungt det falder Apostelen, at maatte tale om disse Ting. »Skal jeg rose mig, vil jeg rose mig af min Skrøbelighed; Gud og vor Herre Jesu Christi Fader véd, at jeg ikke lyver. . . . Heraf (hvad Gud har gjort i sin Naade med mig) vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke rose mig, nder af mine Skrøbeligheder. . . . Og for at jeg ikke skal hovmode mig af de høje Aabenbarelses, er der givet mig en Brod i mit Kød, en Satans Engel, for at han skal give mig Næveslag. . . . Min Naade er dig nok. . . . derfor vil jeg gerne rose mig af mine Skrøbeligheder, for at Christi Kraft maa bo i mig.« Saaledes klæder Paulus sit Forsvar. I Sandhed, disse Ord vidner ikke om Hovmod og Forfængelighed, men om den yderste Beskedenhed og Ydmyghed.

Hvad har du, o Menneske, du ikke har modtaget? Spørg dig selv: Hvad ejer jeg paa Legeme og Sjæl, som ikke er en Guds Gave? Legemets Kræfter og Evner, Sundhed og jordiske Goder; Sjælens Liv og Naade. Tro og Kirke, Sakramenter og Naademidler — og saa meget andet, alt er en Gave fra Gud. Har vi da Lov til at hovmode os af det, som om det var vort eget Værk? Nej, tværtimod: med St. Paulus maa vi stadig sige: Jeg vil gerne rose mig af min Skrøbelighed, for at Christi Kraft maa bo i mig. —

Nogle Artikler om kirkelig Enhed.

Redaktør Henning Jensen har i »Dagens Nyheder« skrevet nogle meget interessante Artikler under Titlen »Kristus-Religion og Kirke-Religion«. Hr. Henning Jensen staar os saa fjernt som vel muligt i sine religiøse Anskuelser, men hans Syn paa vor Kirke er dog af den største Interesse. Nogle enkelte Ting af de sidste Artikler vil vi citere, for der er vel adskillige, som ikke har læst dem:

Vi, som ikke slutter os til nogen Kirke-Religion, er derfor alligevel interesserede i *Kirkens Enhed*, fordi det vilde være et Skridt henimod *Folkenes Enighed*. Og er der noget, Europa trænger til for Tiden, saa er det vel Folkenes Enighed. Og jeg tror, der er mange i vor Tid, der er kommet til det Resultat, at i vor Tid er der kun en eneste Kirke, der er stærk nok til at kunne samle de splittede Kirker til en Enhed, og *det er den romersk-katholske*. Vi, som staar udenfor Kirkerne, kan maaske bedre se dette end de, der hører til den lutherske Kirke, skønt meget tyder paa, at mange, som før har sluttet sig til denne Kirke, er kommet til samme Resultat.

Men altsaa, — da det romerske Kejserrige gik under, og Europa var som et stormpisket Hav, da var det den katholske Kirke, der skabte ordnede Tilstande igen.

Vi har for nogle Aar siden set tre Kejserriger styrte sammen. De havde vist alle fortjent den Skæbne, de fik, ligesom i sin Tid det romerske Rige. Ogsaa nu er Europa som et Kaos, og det er vanskeligt at se, hvorfra Frelsen skal komme. Statsmændene har lavet noget, der kaldes »Folkeforbundet«, men der er vist ikke noget tænken- de Menneske, der tillægger det nogen Betydning. De store Magter retter sig kun efter det, saa længe det passer dem. Socialdemokraterne har vistnok selv opgivet at skaffe Europa Fred, og »Kulturen« gør ikke Folk bedre, men værre. Den egentlige Grund til, at det romerske Kejserrige styrte- de sammen, var vel nok den, at det var blevet som en Frugt, hvor Skallen ser glimrende ud, men det indvendige er raadtent. Det forekommer mig, at det nuværende Europa frembyder lignende Tilstande, omend under andre Former. — Spørgsmaalet er nu, synes jeg, om der endnu er saa megen Kraft i den katholske Kirke, at den atter kan rejse Europa efter det dybe Fald. Jeg indrømmer, at jeg ikke kan have nogen begrundet Mening herom. Der- til mangler jeg altfor mange Betingelser. Men det gaar

mig, som det vist gaar mange andre i denne Tid —, man synes, at Europa er som et Vrag, der har mistet baade Ror og Master og driver om paa Havet. Og saa spejder man efter, om der ikke skulde være et eller andet Skib i Nærheden, der kunde komme til Hjælp. *Jeg* kan ikke faa Øje paa noget andet end det gamle Kirke-Skib, den katholske Kirke. Det har altsaa før reddet Europa i en kritisk Situation, — mon det ikke kan gøre det en Gang endnu?

Spørgsmaalet er nu, hvilken af disse Kirker der er den stærkeste, og altsaa bedst i Stand til at tage Kampen op med alle de nedbrydende Kræfter, der truer med at ødelægge Europa. Paa dette Spørgsmaal, synes jeg, kan der kun gives et Svar: *Den romersk-katholske Kirke*. Det er den eneste Kirke, i hvilken der er Enhed, Autoritet og Disciplin. Og det er — saa vidt jeg kan se — den eneste Kirke, der staar fuldkommen uafhængig overfor alle de nationale, politiske og økonomiske Modsætninger, som nu sønderriver de europæiske Folk.

I en følgende Artikel stiller Hr. Henning Jensen følgende Forslag:

Jeg kunde altsaa tænkt mig, at den nuværende Biskop i Roskilde ønskede at hædre sin Forgængers, Biskop Absalons Minde ved en Højtidelighed i Domkirken. — Saa kunde jeg tænke mig, at han henvendte sig til den herværende katholske Biskop og bad ham ordne denne Højtidelighed og forestaa den — altsaa overlod Domkirken til Katholikerne en Dag om Aaret i taknemmeligt Minde om Biskop Absalon. — Jeg kunde tænke mig, at den nuværende Biskop i Roskilde overlod *Ringsted* Kirke til Katholikerne en Gang om Aaret til en Mindefest for Knud Lavard. Det skulde være den 7. Januar, den Dag, da Hertug Knud blev myrdet i Skoven ved Haraldsted. Og *Sorø* Kirke, som er bygget af Absalon, og hvor han selv er begravet — var det ikke rimeligt, om Katholikerne ogsaa fik den til en Mindefest en Gang om Aaret for den Biskop, som dog, naar alt kommer til alt, rager højt op over alle de evangelisk-lutherske Biskopper, vi har haft her i Danmark. — Jeg kunde tænke mig, at den nuværende grundtvigske Biskop i *Odense* henvendte sig til den danske katholske Biskop med Forespørgsel, om de danske Katholiker ikke kunde ønske at benytte *St. Knuds Kirke* en Gang om Aaret til en Mindefest for den danske Helgen, Kong Knud den Hellige.

Og saa er der endnu en Ting at tage i Betragtning. Disse dejlige Kirker, som den katholske Kirke i Middelalderen byggede ogsaa her i Danmark, de egner sig i Virkligheden slet ikke til protestantisk Gudstjeneste. I den protestantiske Gudstjeneste spiller *Prædiken* den absolute Hovedrolle. Det er Præsten, der ikke alene skal fylde Kirken med Tilhørere, men han skal ogsaa sætte disse Tilhørere i en Stemning, der drager Hjerterne opad. Han har ganske vist Salmesangen til Hjælp, og i mange Kirker, især hvor der er grundtvigske Præster, er det en stor Hjælp. Men den forslaar ikke, allermindst i de store Kirker med de høje Hvælvinger, som den katholske Kirke har bygget. Det er kun den katholske Kirke selv, der kan holde en Gudstjeneste i disse Kirker, som i Pragt og Skønhed svarer til selve Kirkebygningens Skønhed. — Jeg kan tænke mig, at en luthersk Præst, som staar og prædiker i en af disse herlige Kirker, han maa have en Følelse af, at han passer slet ikke ind i disse Omgivelser. Mon han ikke kan høre, at der gaar et Længselens Suk hen under Hvælvingerne efter den Tid, da de, som havde bygget Kirkerne, ogsaa holdt Gudstjeneste i dem.

Disse Forslag har givet »Fyens Stiftstidende« Anledning til en Artikel den 15. ds. under Overskriften »Kirkelig Enhed«. Stiftstidende kommer til det Resultat:

»Henning Jensens Forslag kan betragtes som uigennemførligt, men er ikke desto mindre et interessant Vidnesbyrd om, hvorledes selv yderliggaaende »frisindede« Folk kan længes efter at give sig ind under en fast Autoritet. Og det kan ikke nægtes, at Pavekirken er en af de fasteste Autoriteter, Verden har set.«

I Stiftstidendes Artikel forekommer følgende mærkelige Udtalelse:

»Romerkirken vil naturligvis ikke give slip paa det for den ejendommelige, og det protestantiske Kirkesamfund — ogsaa det engelske — vil aldrig gaa med til Læresætninger, som strider mod den hellige Skrift — Jomfru Marias guddommelige Oprindelse, Pavens Ufejlbarehed, Læren om Nadveren osv.« —

I den Anledning stiller en Læser i Odense følgende Spørgsmaal:

»Naar et anset Blad som »Fyens Stiftstidende« (d. 15. ds.) for Alvor paastaar, at den katholske Kirke hævder

»Jomfru Marias guddommelige Oprindelse«, kan det da lønne sig at reagere over for en saa grov Uvidenhed?»

I hvert Fald kunde det være interessant at faa at vide, hvad Stiftstidende mener med det. Skønt jeg er katholsk Præst har jeg endnu aldrig lært noget saadant, og det vilde vel være godt om det fynske Blads Medarbejder lærte den katholske Kirke lidt bedre at kende. B. J.

Jesu Barndoms Forening.

Pastor Gamél har udsendt Jesu Barndoms Forenings Regnskab for 1922. Det viser en stadig og stor Stigning i de indsamlede Bidrag.

A. Danmark.

København

<i>St. Ansgars Sogn</i>	
Drengeskolen	16,00
Pigeskolen	32,33
Den franske Skole	100,00
Kollekten	22,84
<i>St. Maria Sogn</i>	
Drengeskolen	80,00
Pigeskolen	76,00
Den franske Skole	50,00
Kollekten	18,00
<i>St. Andreas Sogn</i>	183,75
<i>St. Anna Sogn</i>	168,00
<i>Sakraments sognet</i>	107,24
<i>Birgittaforeningen</i>	29,50
<i>St. Josephs Hospital</i>	11,40
<i>St. Knuds Skole</i>	350,00
<i>Særlige Gaver</i>	50,00

Aarhus	78,72
Aalborg	70,00
Esbjerg	15,00
Helsingør	50,00
Kolding	15,56
Nyborg	8,00
Nykøbing, F.	13,00
Odense	180,00
Randers	62,00
Ringsted	25,00
Svendborg	23,00
Vejle	23,00

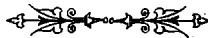
Kr. 1848,34

B. Norge.

Kristiania	
<i>St. Olafs Sogn</i>	478,00
<i>St. Halvards Sogn</i>	60,00
Arendal	18,00
Bergen	158,48
Drammen	10,00
Frederikshald	6,50
Frederikestad	16,00
Hammerfest	21,87
Kristianssand	20,00
Porsgrund	20,00
Stavanger	30,00
Tromsø	10,00
Trondhjem	21,15
	<hr/>
	870,00
Tab ved Omveksling af norske Penge i dansk Mønt	55,68
	<hr/>
	Kr. 814,32

Man har kunnet sende 8000 Francs til Hovedbestyrelsen. Derfor har Foreningens øverste Leder, Mgr. Mério ogsaa udtalt »sin varmeste Tak og sin uforbeholdne Anerkendelse«.

Samtidig tager Pastor Gamél Afsked med Foreningen, som efter Biskoppens Bestemmelse nu skal ledes af Pastor V. Klemp, »der som Vikariatets Konsulent i Skolesager faar meget med Børnene og Skolerne at gøre«. Pastor Klemp kommer jo meget rundt til Skolerne i hele Danmark »og vil saaledes kunne arbejde for, at alle katholske Børn i Danmark kan blive Medlemmer af Jesu Barndoms Forening«.

Den katholske Kirkes Stilling i Czekoslovakiet i 1923.

Naar man sammenligner den katholske Kirkes Stilling i 1923 med Forholdene i 1918 og de to følgende Aar, finder man en synlig Bedring; man ser et mere intenst religiøst Liv, og samtidig er Katholikkernes Indflydelse i det offentlige Liv stadig vokset. Men alligevel er der Mangler nok, og man føler, hvor nødvendigt det er energisk at forsvare Kirkens Rettigheder mod Angrebene fra alle dens Modstandere, Fritænkere, Socialister, Sekterere og Atheister.

De er talmæssigt ikke saa mange, men de er mægtige nok til at beherske den offentlige Mening i Bladene, i Skolen og til Dels i Regeringen.

Det religiøse Liv er taget til. De gamle Valfarter foretages atter; talrige Missioner er blevet afholdt med de bedste Resultater, selv hvor man slet ikke havde ventet det. Indvielsen af nye Klokker i Stedet for dem, der blev taget i Krigen, har givet Anledning til megen Offervillighed og til store kirkelige Højtideligheder. Saa store Skarer som sidste Aar har vel aldrig overværet de tidlige »Rorate«-Messer i Advent, og aldrig har den hyppige Kommunion været saa almindelig. Det er ogsaa længe, siden man har set Prags ellers ret ligegyldige Befolkning tage saa ivrigt Del i Julens Gudstjenester. Et Tegn paa nyt Liv er det ogsaa, at mange af de gamle Kirker for Tiden bliver restaurerede, først og fremmest selve Prags Domkirke, ligesom de gamle Statuer paa Karl IV's Bro bliver meget pietetsfuldt istandsat.

Folkepartiet i Böhmen og Mähren har stadig Del i Regeringen og slutter sig til den nationale Koalition. Dette Samarbejde med andre Partier kan til Tider være vanskeligt nok, men det har bragt gode Resultater for den katolske Sag. Derved er det lykkedes at standse antiklerikale Deputeredes rasende Angreb paa Kirken, at faa Lovforslaget om Adskillelse mellem Kirke og Stat forkastet, at bevare Kirken Indtægter og at beskytte Religionsundervisningen i Skolerne.

Folkepartiet er vokset betydeligt. Resultatet af Kommunevalgene var en stor Overraskelse for de andre Partier; selv paa Steder, hvor Partiet hidtil var uden Tilhængere, vandt det en betydelig Del af Mandaterne. Man regner, at Folkepartiet ved disse Valg fik over en Million Stemmer, det vil sige 400 000 mere end ved Valgene i 1920. Det er derved blevet det største politiske Parti. Ganske vist har det endnu ikke den største politiske Magt; dette vil først blive Tilfældet efter de kommende politiske Valg, og naar det er lykkedes igen at vinde de slovakiske Medlemmer af Partiet for Samarbejdet. Partiet har for Øjeblikket kun to Medlemmer i Regeringen, Msgr. Srámek og Dolansky; men Forholdet vil sikkert snart blive anderledes.

Dr. Hanus.

En duplik og lidt i tilgift.

En replik berettiger anbringelse af duplik, inden en sags behandling afsluttes.

Pastor v. Kettenburg spilder aldeles overflødig papir på at bevise, at »Propaganda« betyder udbredelse og derfor er et godt ord, og at kirkens propaganda er en god ting. Det har hverken pastor Schindler eller vi andre noget imod. Hvad det gælder om, er blot den Kendsgerning, at på dansk har ordet fået en klang, der gør, at ordet er odiøst og derfor skal undgås. Det må tilgives en udlænding, om han har mindre øre for sligt end en dansk.

Med det samme være påtalt et andet ord, slemt ikke som følge af mistydning men i og for sig. I bekendtgørelsen ifjor fra Århus om kirkens indtægter stod det rædselsfulde ord »Klingepungen«. For endel år siden hørtes herhjemme stadig det af tyskerne medbragte »Klingelbeutel«, som har sit navn af den under pungen (Beutel) hængende klokke (Klingel). Nu er man nået til at oversætte Beutel, men også ordets første halvdel, skal oversættes — altså Klokkepungen. Det navngivende er jo nemlig ikke pengene, der i pungen klinger (så »sjælen ud af skærsilden springer«), men klokken, der skal vække kirkegængernes opmærksomhed.

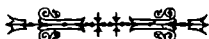
Yderligere være påtalt en anden ordform af tysk oprindelse, nemlig »Priorinde«, der ingen hjemmel har i vort katolske danske sprog. Før op mod reformationstiden, da tyskheden fik endnu mere indpas i vort land, bruges denne form ikke; hele Norden over hed det Priorisse (latinsk priorissa). Deraf at lave »Priorinde« er, som om vi vilde sige »Baroninde« — som det på tysk hedder — istedenfor Baronesse.

Nu fra navn til sag! Betegnelserne munk og nonne, prior og priorisse (»priorinde«) tilkommer udelukkende de gamle, middelalderlige klosterordener. Alle senere kongregationer og sammenslutninger har ingen ret til dem; de har kun ret til betegnelserne patres, brødre, søstre og for sine foresattes vedkommende superior, rektor, forstanderinde o. l. Der eksisterer ingen prior i Danmark, ingen andre nonner end cistercienserinderne i Allerslev og ingen anden priorisse end deres. Overgangen dannedes af birgittinerne i 14.—15. århundrede, hvis stræben det var at regnes for en særskilt orden (S^{mi} Salvatoris), hvad pavestolen modsatte sig, idet den kun betragtede dem som

en gren af Augustinerordenen. Dog ses medlemmerne oftest kaldet brødre og søstre, medens deres forstandere hed abbedisse og prior.

Sidste punkt i dette lille strejfflot være berigtigelsen af en meddelelse i Ugebladets sidste nummers artikel »Musikhistorie«. Det siges her, at på landsarkivet for Sjælland opbevares nogle stykker af korbøger, der muligvis har været cisterciensernes i Esrom. Disse stykker lod rigsarkivaren allerede ifjor overføre til Kgl. bibliotek.

Edw. Ortved.

Aabent Brev.

Kære Hr. Pastor v. Kettenburg!

Uden Opfordring fra nogen Side vil jeg gerne bede Dem vise mig den Venlighed at se bort fra den lidenskabelige *Form* i mit Svar paa Deres Indlæg; jeg vilde meget nødig saare Dem eller give slet Eksempel paa ukærlig Tone, og det er vist sket, frygter jeg. *Indholdet* af min Opsats staar jeg derimod fast ved.

Deres ærbødigt hengivne

confrater *Peter Schindler,*

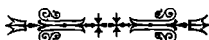
Præst.

12. 2. 1924.

Det var Pastor Schindlers Mening, at dette Brev skulde have været med i forrige Nummer, men det kom Redaktionen for sent i Hænde.

Det er aldeles umuligt at optage alle de Indlæg, som denne Diskussion har fremkaldt, selv om nogle af dem var ret værdifulde. Foruden Pastor v. Kettenburgs og Pastor Schindlers har jeg kun optaget Pastor Ortveds lille Artikel, da den jo giver noget »i Tilgift«. Og hermed er denne Diskussion afsluttet.

Redaktøren.

Nye Bøger.

Bekendtnisse eines Sozialisten. Von Illemo Camelli. Deutsch von Dr. Carl Müller. 2. u. 3. Auflage. Freiburg i. B. Herder & Co. G. m. b. H. Verlagsbuchhandlung s. a. S. 1—184 in 8vo Kr. 2,25.

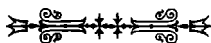
En fængslende Skildring af Socialismens første Tid i Italien, da nogle faa idealistiske, uegennyttige Førere arbejdede paa at forbedre de fattige og undertrykte Arbejders Kaar,

Og en gribende Skildring af en ung Mands, en ung Kunstners Udvikling, fra han i begejstret Tro paa det godes Magt i Menneskene kaster sig ind i Kampen for en retfærdigere Samfundsordning, til han, fuld af Lede og Fortvivelse, ribbet for alle sine Illusioner, forstaar, at et rent jordisk Ideal ikke formaar at hæve Mennesket ud over dets Egoisme, og at Hadet og Misundelsen er stærkere i det naturlige Menneske end Kærligheden.

Efter en frygtelig aandelig og legemlig Krise bryder Illemo Camelli med sin Forlovede, med sit Parti, til sidst ogsaa med sin Kunst, skønt han er i Færd med at vinde baade et berømt Navn og store Indtægter. Han ønsker kun at slettes ud, at blive til intet og drømmer om at flygte bort til en ensom, fattig, lille Landsby højt oppe i Bjergene, leve et enfoldigt Liv uden at kæmpe, uden at tænke — leve som Planterne! Og til sidst smuldre hen paa den mindste og ensomste Kirkegaard i Verden. Det var Fortvivlelsen hos et Menneske, der trænger til Gud, og som er skilt fra ham. Men inden Camelli udfører denne Plan, vil han endnu en Gang se sin Fødeby, Cremona, hilse paa det Par Mennesker, nogle Slægtninge, en gammel from Gudmoder, som han for mange Aar siden har brudt med, men som dog endnu husker ham. Der sker da det, at den gamle Gudmoder i Stedet for at udspørge og krydsforhøre ham som de andre, giver sig til at tale stille og jævnt om hans Barndom, om alle de smaa milde Minder, saadan som ingen har talt med ham i mange Aar, og da er det, som om noget kæmper sig igennem i hans Indre, en Taarestrøm bryder frem og river al Bitterhed, al Sjæleangst med sig.

Gennem den gamle Dame kom Camelli i Forbindelse med nogle Barnabitermunke, og i deres Kloster tilbragte han en rig Udviklingstid. Der lærte han de sande Helte at kende, der ikke blot prædikede Idealet, men ogsaa levede efter det.

Efter fire Aars Studier blev Illemo Camelli præsteviet i 1905, og hans Gerning blev at virke i et Præsteseminarium som Lærer og Fører for unge Mænd. W.

Katholske unge Kvinder til Udlandet.

I Anledning af advarende Artikler i Dagbladene, af hvilke det fremgaar at mange danske unge Kvinder rejser til Udlandet, særlig Paris, uden at sikre sig betryggende Adresser og anden Rejseshjælp ude i det Fremmede, og uden at betænke, at de derved udsætter sig for de største

Farer (større nu end nogensinde), — anmodes alle katolske unge Piger, fra Provinsen saavel som fra København, indstændigt om at henvende sig til »Katholsk Værneforening for unge Kvinder«, der har internationale Forbindelser med alle Lande, og som undersøger Ægtheden af Annoncer og Engagementstilbud samt fremskaffer de fornødne Oplysninger, Adresser og andet Rejseværn, der tiltrænges. Henvendelser sker skriftlig eller mundtlig til

Frk. Amy Anker,

Formand for »Katholsk Værneforening for unge Kvinder«
 Dansk Afdeling af »Association Catholique Internationale pour la
 Protection de la Jeune Fille«.

Gl. Kongevej 19¹. Tlf. Vester 9520 y. Træffes sikrest 9—12.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Højskolen talte Pastor Küpferle den 12. ds. om »Jesu Selskab«. I godt en Time gennemgik han Ordenens Stiftelse, Grundlove og dens indre Liv, ligesom han kastede et Blik ud i Fremtiden, der synes at blive en ny Periode i Ordenens Historie. Det var et meget livligt Billede af en betydningsfuld Gren af Kirkens Liv, saa at en Konvertit bagefter sagde til en anden: »Skal vi ikke gaa ind i Kapellet og takke Gud for, at vi er naaet ind i den katolske Kirke!«

— Der var fuldt Hus til »Stringendo«s Koncert Søndag den 17. Februar i Studenterforeningens Festsal, og den fortjente det, baade Programvalget og den kunstneriske Assistance var saa lødig, at sikkert ingen har anset de Par Timer, som Koncerten varede, for spildt. Man lagde for med Mozarts Ouverture til Titus, præcist og rythmesikkert spillet. Desværre er Salen i akustisk Henseende ikke ideel, navnlig ikke for Orkester. De forskellige Instrumentgrupper smelter ikke godt sammen. Derfor lykkedes maaske ogsaa et Stykke som Beethovens Andante med Variationer for Strygere bedst. Her var den rette varme, mættede Klang i de langsomme Tempi, hvorimod det nok kneb lidt med Renheden i de hurtigere. Derefter fulgte Mendelssohn Bartholdys dejlige Klaverkoncert i G-moll, særdeles flinkt spillet af Hr. Aksel Petersen. At ledsage en Klaverkoncert er ikke nogen let Opgave for et Amatør-orkester, da der kræves den yderste Paapasselighed baade fra Dirigentens (Operarepetitør Borregaard) og Orkesterets Side. Det maa siges, at de slap meget hæderligt fra det. Derefter fulgte Aftenens Clou, nogle Stykker for Violin, aldeles pragtfuldt spillet af kgl. Kammermusikus Peder Møller,

fint og diskret akkompagneret af Operarepetitør Borregaard. Endelig sluttedes af med Mozarts Bortførelse og Blankenburg: Gladiatorernes Afsked. Dirigenten Hr. Lauritz Hansen kan rolig tilskrive sig en stor Del af Æren for den vellykkede Aften. En lille Randbemærkning kunde maaske her være paa sin Plads. Hvorfor kan en Del af Publikum ikke indstille deres Konversation under Udførelsen af Musikstykkerne? Det virker i høj Grad generende for dem, der gerne vil høre lidt, og er desuden en Uartighed overfor de Optrædende.

F. S.

Stubbekøbing. Herfra skrives til Ugebladet om følgende mærkelige Begivenhed: Søndag den 27. Jan. havde vi her i Stubbekøbing den Glæde at ophænge et Udhængsskab med Ugebladet paa Byens Torv. Men Glæden varede lovlig kort, for akkurat 14 Dage efter blev ved Nattetid en af Ruderne slaaet itu og Bladet udtaget. Tegnestifterne, hvormed det var fastgjort, var pillet ud og laa paa Stenbroen under Skabet, saa her kan ikke være Tale om noget Ulykkestilfælde. Vi var i Grunden ret forberede paa, at det vilde gaa saadan, men havde dog knap ventet det saa hurtigt. Vi har meldt Sagen til Politiet — nærmest for at undgaa Gentagelser.

Norge. »St. Olav« meddeler, at »Ugebladet« gamle Ven og Medarbejder Pastor F. F. Maurer, der hidtil har boet i Josefssøstrenes Noviciat paa Vorfrue Villa, Skøien, nu er blevet udvævent til Præst ved Elisabethsøstrenes nyoprettede Noviciat i Urtegaten 31, Kristiania. Pastor Maurer har allerede overtaget sin nye Stilling.

Rom. Rituskongregationen har meddelt, at den i dette Aar vil arbejde med en hel Del Beatifikations- og Kanonisationsprocesser, der sandsynligvis vil føres til Afslutning næste Aar. Det drejer sig bl. a. om Kanonisation af den salige Jean Baptiste Vianney, Sognepræsten fra Ars, den salige Sophie Barat, den salige Sr. Therese af Jesusbarnet og den salige Peter Canisius og om Beatifikation af Bernadette Soubirous fra Lourdes.

Østerrig. En dansk katolsk Dame har fra Wien sendt os en Meddelelse om en stor Fest, der blev afholdt i det gamle Kejserslot Hofburg paa P'avens Kroningsdag den 11. Februar. Det var de katolske Foreninger, der havde indbudt til Festen. Til Stede var Kardinal Piffli, den pavelige Nuntius, Kansleren Mgr. Seipel, der blev hilst med stormende Jubel ved sin Indtræden i Salen, Præsident Hainisch og flere Ministre, flere Biskopper og mange Gejstlige. Koret fra St. Stefans Domkirke sang, og der blev holdt flere Taler om Pavedømmets Betydning, bl. a. af selve Wiens Ærkebiskop, Kardinal Piffli. Fra først til sidst var Festen et Udtryk for de katolske Wieneres dybe Hengivenhed for og Kærlighed til St. Peters Efterfølger.

Meddelelse fra Det Apostoliske Vikariat.

Da det er blevet oplyst, at der i det herværende Vikariat er blevet foretaget uberettigede Indsamlinger, meddeles det herved, at i Henhold til Den kirkelige Lovbog Can. 1503 er det forbudt hvemsomhelst at foretage Indsamlinger i Vikarialet i godgørende eller i kirkelige Øjemed, medmindre der er givet skriftlig Tilladelse dertil fra Det Apostoliske Vikariat. — Alle hidtil givne Tilladelser tilbagekaldes herved, og i Fremtiden vil enhver skriftlig Tilladelse være at anse for ugyldig, hvis den ikke er forsynet med Det Apostoliske Vikariats Embedssegl.

København, den 9. Februar 1924.

† Josef Brems,

Apostolisk Vikar.

Ædle Velgørere,

som ønsker at understøtte det katolske Børnehjem i Nakskov med smaa Bidrag eller Gaver af enhver Art: Beklædningsgenstande, Linned, Tøjrester, Undertøj, aflagte Klæder til Omsyning, Børnefødtøj (ønskes ganske særligt), bedes give personlig, telefonisk eller skriftlig Meddelelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32² (Tlf. Byen 6555 Kl. 10—2), hvorefter Gaverne med Tak afhentes. Indsamlingen har Det Apostoliske Vikariats Besegling.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

afholder

**Fastelavnsmandag den 3. Marts i Charlott. Palmehave
stort Karneval m. Kotillon.**

Indgangen aabnes Kl. 8. Demaskering Kl. 10.

Billetter: Voksne 2 Kr. Besøgende indført ved et Medlem Kr. 2,50.
Balkon: 1 Kr. for Tilskuere faaes hos Kassereren, Urmager Hylleholt, Jægersborg Allé.

Andreas-Kollegianer-Samfundet.

Medlemmer med Damer.

Fastelavns Tirsdag den 4. Marts Kl. 7:

Middag i Wivels Selskabslokaler.

Tvangfri Paaklædning.

Pris 14 Kr. pr. Kuvert (incl. Skat og Drikkepenge).

Anmeldelse: Alfr. Silcowitz, Studiestræde 27-29, Telefon 12327.
Red. Hutters, Slotsvej 33, Telefon Ordrup 1583.

UNIO.

Fastelavnssøndag den 2. Marts Kl. 8 pr. **Karnevalsfest** med **Souper** og **Midnats-Kabaret**. Billetter à Kr. 12,00 for Medlemmer og Kr. 16,00 for Besøgende (indført ved et Medlem) faaes hos Bestyrelsen samt hos Fabrikant Jos. Hoffmann, Købmagerg. 48, Tlf. 1389.

Priserne er inclusive Skat, Drikkepenge og Garderobe. Tegningen sluttet **d. 25. Febr.** og skal Billetten afhentes senest **den 29. ds.**

For de Medlemmer og Besøgende, der ikke ønsker at deltage i Souperen, vil et begrænset Antal Billetter til Karnevallet blive udstedt à Kr. 3,00 for Medlemmer og Kr. 5,00 for Besøgende (incl. Garderobe) og kan disse erholdes hos Kassereren, Fuldmægtig Aug. Husson, Stenosgade 5, Vester 787 x, Kl. 6—7.

Kirkelig Kalender.

24. Feb. Søndag Sexagesima.	2. Marts Sønd. Quinquagesima.
25. — M. Matthias, Apostel.	3. — M. Ferialdag.
26. — Ti. Ferialdag.	4. — Ti. Kasimir, Bekender.
27. — O. Ferialdag.	5. — O. Askeønsdag.
28. — To. Ferialdag.	6. — To. Perpetua og Felicitas, Martyrer.
29. — F. Ferialdag.	7. — F. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkel.
1. Marts L. Marias Officium.	8. — L. Johannes af Gud, Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 26. Febr. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.

Pastor Resch: Redemptoristerne.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

A.C. Onsdag den 27. Februar Kl. 8¹/₄ i A.C.'s Lokaler i Vesterhus. Pas or A. Breitung: Udviklingslærers nuværende Standpunkt. — Gæster kan medtages. *Adm.*

K.V. Fjerde Mandag, den 25. Februar Kl. 8, fortsættes Serien af oplysende katholske Foredrag af Højærv. Pater Menzinger. Emne: »Blandet Ægteskab. Den katholske Kvindes Hjemstavn i Kirken trods blandet Ægteskab. Veje og Midler for at holde sig til Kirken«. St. Knuds Festsal, Stenosgade 4.

Alle katholske Kvinder er velkomne. Tag Trosfæller med!

Christi Legems Korstog

til Ære for Alterets helligste Sakramente

indbyder alle Trosfæller til et Møde

i St. Knuds Skoles Festsal

Søndag den 24. Februar Kl. 7¹/₂—9.

Alle er velkomne. Adgang: 25 Øre.

Der fremvises bl. a. smukke Lysbilleder om Andagten til Alltrets helligste Sakramente; de ledsages af Sange ved Jesu Hjerter Kirkes Sangkor.

NB. Kl. 6 holdes i samme Kirke en Prædiken om Eukaristien.

Trosfæller, der agter at indmelde deres Dreng i St. Knuds Skoles første Underklasse, bedes snarest muligt henvende sig til Skolen angaaende Optagelse, da der ellers ikke bliver Plads til flere Elever.
Fr. Kùpferle, Bestyrer.

Sønderjydske katholske Kirker's

Indsamlingsbøssers Ihændehavere meddeles herved, at Indsamlingen har Det Apostoliske Vikariats Besegling. Bøsser faas ved skriftlig Henvendelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32^a K., og ekspederes hurtigst mulig efter Rækkefølge. Fyldte Bøsser bedes snarest indsendt.

Katholsk Pige, tysk, uddannet i Syge- og Barnepleje, med 1. Klasses Vidnesbyrd, taler dansk og fransk, kan paatage sig Madlavning og husligt Arbejde, søger Plads hos katholsk Familie helst i København.
Elisabeth Rischmüller

pr. Adr. van Tienhoven
Gentofte, Svinget 1, Tel. G. 1002.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Aungariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 9.

Søndag den 2. Marts.

1924.

INDHOLD: Fastemandat. — Søndagen Quinquagesima — Fastelavns-søndag. — Monsignore Anton Neuvel †. — Kardinal Merciers Brev om Samtalerne i Malines. — Monsignore Neuvel in memoriam. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Stubbekøbing. Rom. Frankrig. — Meddelelse fra Det Apostoliske Vikariat. — Avertissementer.

FASTEMANDAT.

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudet — som kun tillader een fuldstændig Mættelse, eet mindre Maaltid og om Morgen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdagene og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Optagelse (∴ den Søndag, hvor Festen fejres offentlig), før Alle Helgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (∴ Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste- og Abstinenspligten paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Middag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kød-suppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fastetiden, alle Tamperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og Aarets samtlige Fredage (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage

*) Theologerne regner indtil 60 Gram.

tillades Nydelsen af Kødspiser, med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage tillades Nydelsen af Kød kun een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af deres Alder eller formedelst Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten paa de Fastedage, som ikke tillige er Abstinensdage.

III. Abstinenspligten bortfalder paa alle paabudte Festedage.

IV. Spiser, der er tilberedte med Flæsk, Fedt eller Blod, for saa vidt de enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag, med Undtagelse af den hellige Langfredag. Paa denne Dag kan heller ikke spises Kødsuppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinensen: a) De i aktiv Tjeneste staaende Militærpersoner og, hvis disse fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster samt alle de, der jævnlig faar deres Mad fra et offentligt Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som holdes med Kost af Ikke-Katholikker. d) De af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. e) Medlemmer af og Tjenestefolk i Familier, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. f) Fattige, rejsende og de paa offentlige Bade eller Kuranstalter under Kur værende Personer.

VI. Alle Sognepræster har, og alle øvrige af Os approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — hvor der nemlig foreligger vægtigere Grunde end blot overdrevent Hensyn til det legemlige Velvære — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræsterne eller Rektorerne gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strenghed for alles Vedkommende er bleven mildnet, skal alle troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som i denne Hensigt bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvemt og let synligt Sted. Disse Fastealmsisser, som anvendes til Bedste for Vikariatets kirkelige Anstalter, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Afslutning. Den, som ikke er i Stand til at give en saadan Almisse, skal paa Søndagene i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncil's Bestemmelser

(S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af en Prædiken, Salmer og Bønner, hvorom vi overlader Sognepræsterne at træffe nærmere Bestemmelse. Disse Andagter skal slutte med den sakramentale Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelse og Død eller et andet dermed i nær Forbindelse staaende Emne til Genstand. — Paa Søgnedagene i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra den første Adventsøndag indtil Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messebryllupper — finde Sted. i Faste- og Adventstiden bør de troende ogsaa afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Tiden for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunionen fastsættes i Medfør af en paveleg Tilladelse at skulle vare fra Palmesøndag indtil Kristi Himmelfart og for de Katholikker, som bor langt borte fra en Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de troende at opfylde deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og de, der har opfyldt den i et fremmed Sogn, bør sørge for at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Nærværende Fastemandat og Hyrdebrev oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima*.

København, den 4. Februar 1924.

† JOSEF,
Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Søndagen Quinquagesima—Fastelavnssøndag.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Korinthierne.
I. Brev 13. Kap.

Brødre! Taleded jeg end med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kærlighed, da var jeg bleven som en lydende Malm eller en klingende Bjælde. Og, havde jeg profetisk Gave, kendte jeg alle Hemmeligheder og vidste alt, og havde jeg al Tro, saa jeg kunde flytte Bjerger, men havde jeg ikke Kærlighed, da var jeg intet. Og, uddelte jeg end alt, hvad jeg ejede, for at bespise de fattige, og gav jeg mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kærlighed, da gavnede det mig intet. Kærligheden er taalmodig, er velvillig; Kærligheden misunder ikke, den handler ikke ubesindigt, den er ikke opblæst, den er ikke ærgerrig, den søger ikke sit eget, den opirres ikke, den tænker ikke ondt, den glæder sig ikke ved Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed, den taaler alt, den tror alt, den haaber alt, den udholder alt, Kærligheden ophører aldrig, om end Profetier skal ophøre, Tungemaal forstumme og Videnskab forgaa. Thi vi erkender delvis og profeterer stykkevis. Men naar det fuldkomne kommer, skal det delvise ophøre. Da jeg var Barn, talte jeg som et Barn, forstod som et Barn, tænkte som et Barn; men, da jeg blev Mand, aflagde jeg det barnagtige. Nu ser vi i Gaade ved Hjælp af et Spejl; men da Ansigt til Ansigt; nu erkender jeg delvis, men da skal jeg erkende, ligesom og jeg er kendt. Men nu bliver Tro, Haab og Kærlighed, disse tre; men den største af disse er Kærligheden.

Her har vi Kærlighedens Lovprisning, Kærlighedens Højsang!

Man har med Rette paastaet, at dette Afsnit hører til de smukkeste, som St. Paulus nogensinde har skrevet; ja overhovedet til det herligste, religiøs Skrivekunst har frembragt. Ligeledes er Sproget med sin næsten overdaadige Rigdom og sine glimrende Sammenligninger et Mesterværk.

Men det er kun det ydre; det indre, Indholdet, staar om muligt endnu højere; det er en Lovprisning og Højsang for det bedste, det højeste, for det, som indtager den første Plads i Himlen, for det, som aldrig hører op eller forsvinder, — for Kærligheden.

Noget stort var de Naadegaver, som ikke saa sjældent fandtes paa Apostlenes Tid og ved Kristendommens Indførelse: Tungemaal og Profetier, Videnskab og Tro. All dette var i Ordets rigtige Betydning: Naadegaver, Gaver, som Gud i sin Godhed og Naade meddelte nogle Mennesker. De udtalte forskellige Lyd ligesom i en Ekstase, ofte uden Sammenhæng og Betydning; ved Profetiens og Videnskabens Gave blev de til belærende Undervisning og Tale, til Oplysning i alle guddommelige Sandheder, saa at intel mere var skjult (»kendte jeg alle Hemmeligheder«). Saaledes har Gud benaadet, for at Kristendommen maatte faa Indgang hos Jøder og Hedninger. Man blev forbavset og ligefrem revet med. I Sandhed, en overnaturlig og underfuld Guds Virken i og igennem Mennesker! Og dog, mang-

lede Kærlighed, da var et saadant Menneske ikke andet end en lydende Malm og en klingende Bjælde, der vel frembragte høje Lyd og meget Spektakel, men ikke havde indre Værd. Og der gaves Mennesker, som fik som Gave fra Gud en saadan fast Tro, at de kunde virke Undergerninger, at de kunde flytte Bjerge, og dog, dersom de ikke ejede Kærlighed, var de intet at regne for. Og dersom der gaves og endnu gives Kristne, som vilde ofre alle deres Ejendele til de fattiges Tjeneste, saa at de selv blev fattige; og dersom nogen gik saa vidt, at han endog vilde hengive sit Legeme, sit Liv i Martyrdøden, men ikke havde Kærlighed, da var alt dette intet — kun en lydende Malm og en klingende Bjælde.

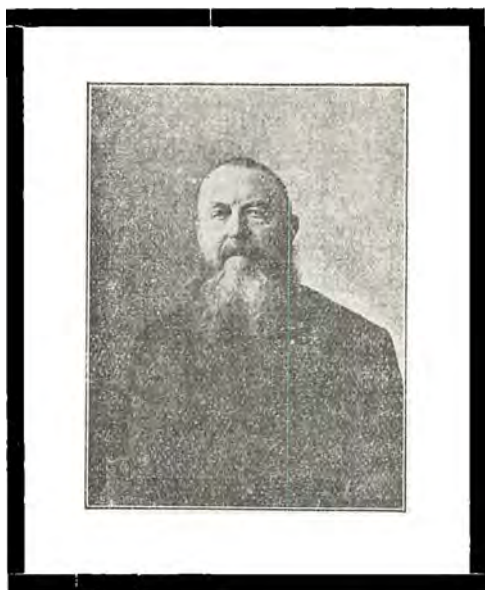
Thi, hvad er højere end Kærlighed, og hvad formaar at frembringe større Frugter i Mennesket end Kærlighed? »Den er taalmodig, den er velvillig, den misunder ikke, den handler ikke ubesindigt, den er ikke opblæst, den er ikke ærgerrig, den søger ikke sit eget, den opirres ikke, den tænker ikke ondt, den glæder sig ikke ved Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed, den taaler alt, den tror alt, den haaber alt, den udholder alt.« Kan der siges mere, eller kan der siges noget, som er højere eller skønnere? Kærlighed er Sjælen og Indbegrebet af alt religiøst Liv og giver igen Livet, saaledes at alt er dødt, som ikke drives og besjæles af Kærlighed. —

Og endnu mere end det! Kærligheden giver ogsaa det evige Liv. Den hører aldrig op. Alt forsvinder, kun ikke Kærlighed. »Profetier vil ophøre, Tungemaal forstumme, Videnskab forgaa, men Kærligheden ophører aldrig.« Ved alt jordisk gnaver Forgængelighedens Orm; alt er ufuldkomment, alt er Stykkeværk; vi forstaar og opfatter alt kun som Børn; ja endog Troen er ufuldkommen; vi ser kun i Gaade ved Hjælp af et Spejl, vor Erkendelse af Gud og det guddommelige er kun Stykkeværk. Først det hinsides Land vil bringe Fuldendelsen — den klare Erkendelse, Skuen Ansigt til Ansigt. Da vil ogsaa Troen og Haabet forsvinde, kun eet hører aldrig op: Kærligheden! Det er Kærlighedens Evighedsværdi.

Behøves der flere Ord for at tilskynde os til et ægte kristent Kærlighedsliv? Bliver vort Hjerte ikke varmt og stort ved at læse Apostelens Lovprisning af Kærlighed? Alt i Livet er ufuldkomment, alt er Stykkeværk, alt er forgængeligt — selv de største Gerninger, dersom ikke Kærligheden ledsager dem. Naar Kærligheden raader i dit Liv, vil det være til Velsignelse for dig og for mange andre. Naar Kærligheden er dit Livs Drivfjeder, vil dit Liv ikke ophøre med Døden, men fortsættes i det evige Kærlighedsliv i Himlen, thi Kærligheden hører aldrig op.

Monsignore Anton Neuvel †.

Igen er en af de gamle gaaet bort; først Biskop von Euch, saa Pastor Braun og nu Pastor Neuvel. Af Præster fra Præfekt Grüders Tid er vistnok kun to tilbage. Og det er ejendommeligt, saa meget de sidste Aar har forandret. Og hver Gang en af disse gamle Præster høres til Graven, er det for mange Mennesker, som var det en af deres nærmeste, de fulgte. De har staaet saa mange

nær, fulgt mange fra Barndommen, ja fra Fødselen af, og de hørte med i vor Tilværelse som en Selvfølgelighed, de kendte os og vore Forældre og maaske Bedsteforældre med. Den gode Præst gaar jo ud og ind i alle Hjem, tager Del i Glæde og i Sorg, i alt, hvad der hænder, og hjælper, hvor man trænger til ham. Han staar midt i sin Menighed som alles Ven og dog som den, der staar udenfor og over alle de dagligdags Ting, og som det derfor er en Velsegnelse at have iblandt sig.

Pastor Neuvel var saaledes hjemme iblandt Københavns og særlig iblandt Nørrebros Katholikker. I 40 Aar har

han været Præst ved St. Josefs Hospital, og i disse 40 Aar har han ikke blot haft sin Gerning blandt de syge, men hele Nørrebro var hans Arbejdsmark, og omkring ham og hans Hospitalskirke samledes Menigheden, indtil Sakramentskirken for faa Aar siden blev færdig. En dobbelt Virksomhed har den afdøde haft, først Sjælesorgen iblandt syge og sunde, og i det var hans Gerning velsignet. Det blev ham givet paa Hospitalet at trøste mange lidende og at berede mange til den sidste Rejse; han kunde gøre det i stor Kærlighed og Fromhed. Og de sunde drog han til sig ved sin helt igennem ærlige og naturlige Personlighed, som kun var til for Gud og for at hjælpe andre.

Den anden Side af Pastor Neuvels Virksomhed var den rent praktiske, næsten forretningsmæssige, at sørge for, at der blev bygget Kirke og Skole paa Nørrebro, saaledes at der kunde dannes et nyt Sogn. Og ogsaa i dette var den afdødes Arbejde ledsaget af stor Velsignelse. Allerede et Aar efter at han var blevet ansat paa Hospitalet, begyndte han, i 1884, med Indsamlingen til Nørrebros Kirke, Præstebolig og Skole, og stolt var han den Dag, han i Hospitalets lille Kapel kunde fortælle, at nu var de første 100 Kr. samlet. I 1890 købtes Ejendommen paa Nørrebrogade, og saa arbejdede Pastor Neuvel videre, baade her og i sit Hjemland Holland, og han oplevede da ogsaa den store Lykke at se Sakramentskirken blive rejst og Skolen nu for nylig aabnet i de rigtige Lokaler. Og hvor var han straalende glad, da for kort Tid siden Klokkerne lød for første Gang.

Et lykkeligt og velsignet Liv er afsluttet. Ikke fordi det har været uden Sorger og Bekymringer, dem har der været mange af, men inderlig Fromhed og et fra Naturen lyst Sind har igennem det, og nu i sin høje Alderdom kunde Mgr. Neuvel se, at hans Liv havde bragt rig Frugt, han kunde se det, som kun de færreste faar det at se.

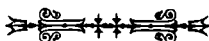
Anton Neuvel var født den 22. Juli 1842 i Werfershoven i Holland. Han studerede Theologi i Propagandakollegiet i Rom fra 1871—75, og først 33 Aar gammel blev han Præst; i sin første Ungdom havde han nemlig ikke tænkt paa det, men været i praktisk Virksomhed. Efter sin Ordination tilbragte Pastor Neuvel 8 Aar i Norge,

de 6 som Sognepræst i Tromsø, hvor han i nogle Aar havde afdøde Pastor Braun som Kapellan. Der sluttede de to et Venskab, som varede hele deres Liv og var dem begge til megen Glæde.

I 1883 rejste Pastor Neuvel til Danmark, og det blev Præfekt Grüders sidste Embedshandling at udnævne ham til Præst ved St. Josefs Hospital den 8. December. Og her kom Pastor Neuvel saa til at udføre sin Livsgerning.

Mgr. Neuvel laa kun syg i otte Dage. Han havde forkølet sig paa Kirkegaarden og maatte Lørdag den 16. gaa til Sengs. Man blev snart klar over, at Sygdommen var alvorlig, men Døden indtraadte dog ganske uventet den 23. om Formiddagen; det var en Blodprop, der gjorde Ende paa Livet. Pastor Gamél naaede lige til Dødslejet og meddelte den døende den sidste Salvelse.

For et langt Livs trofaste og ivrige Arbejde siger vi Monsignore Neuvel Tak og beder Herren lønne ham for alt. Han hvile i Fred!

Kardinal Merciers Brev om Samtalerne i Malines.

Brevet er rettet til
Præsterne i Ærkestiftet Malines.

Kære Brødre, trofaste Medarbejdere!

I over to Aar har jeg staaet i nær og intim Forbindelse med nogle enkelte fremragende Anglikanere, som jeg føler den største Agtelse for, og som jeg holder inderlig meget af. Vi er kommet sammen nogle Gange, og jeg har brevvækslet med dem om den Sag, der ligger mig mest paa Hjerte, vor Moder den katholske Kirkes Udbredelse.

Det var ikke min Tanke at gøre eder bekendt med vore Samtaler af den simple Grund, at Genstanden for dem ifølge sin Natur er fortrolig, og desuden var vi blevet enige om ikke at offentliggøre noget uden efter fælles Aftale.

Denne Aftale gælder endnu. Ærkebiskoppen af Canterbury har ikke meddelt noget om den egentlige Genstand for vore Samtaler eller om de Resultater, vi er naaet til, men han mente, at Øjeblikket for ham var kommet til at vise Medlemmerne af sit Trossamfund, hvilken Stilling han havde indtaget overfor vore Samtaler. Det var fra hans Side ganske loyalt, og jeg gav dette Skridt min fulde Billigelse. Det var ogsaa en modig Handling i Betragtning af den Sindstilstand, som endnu ofte skjult eller aabent findes hos engelske Ikke-Katholikker, og som kan udtrykkes i det ene Ord »Anti-Papisme«. Det var let at forudse, at Ærbødighed, om end kun indirekte og paa Afstand, overfor en af den romerske Kirkes Biskopper og Kardinaler ikke kun vilde fremkalde Sympathi og Lykønskninger.

I et Brev, dateret Julen 1923, rettet til det anglikanske Samfunds Ærkebiskopper og Metropoliter, har Ærkebiskoppen af Canterbury, Dr. Randall Davidson, omtalt »Samtalerne i Malines«, og han erklærer, at han ikke officielt har sanktioneret dem, men han havde Kendskab til dem, interesserede sig for dem og haabede paa gode Resultater af dem.

Protestantiske Kredse og nogle enkelte Katholikker kom i stærk Bevægelse ved disse Meddelelser. I flere Uger har Bladene ført ivrige Diskussioner om dem, og Ekkoet deraf er ogsaa naaet over Kanalen. Offentlighedens Smag for daglige sensationelle Nyheder og Journalisternes Dristighed i at tilfredsstille denne Trang omgav pludselig vore fredelige Møder i Malines med en Atmosfære af kunstig Ophidselse, som det er min Pligt at fri dem for.

Jeg vil fremsætte Kendsgerningerne for eder, saa at man kan se den simple Sandhed. Jeg vil give eder de afgørende Grunde for det, der er sket.

Og jeg vil benytte Lejligheden til af alt dette at drage en Lære, kære Brødre, baade for eder og for mig selv, en Regel for vort Hyrdeembede.

I. Kendsgemningerne.

Alle de religiøse Autoriteter, der følger Udviklingen i Menneskenes Tanker og Begivenhederne i Verden, er forskrækkede over at se Massernes Afkristning og den Hurtighed, hvormed Manglen paa Tro paa det overnaturlige fører til Fornægtelse af al Religion. Fænomenet er ganske almindeligt, men det er mere akut, mere iøjnefaldende i de protestantiske Lande end i de katholske.

Allerede i 1877 skrev Newman: »Jeg har hele denne Tid (50 Aar) tænkt, at der vilde komme en Tid med vidt udbredt Vantro, og i alle disse Aar er Vandene virkelig steget som en Syndflod. Jeg ser frem til den Tid, efter min Død, da kun Bjergtoppene vil kunne ses som Øer i de uhyre Vande.« Og han tilføjer: »Jeg taler hovedsagelig om den protestantiske Verden.«

Ja, »hovedsagelig om den protestantiske Verden«, fordi de Forskelligheder i Læren, som adskiller de mange Konfessioner, berøver religiøse Sjæle i Protestantismen det lysende og styrkende Syn af Enhed i Troen. De protestantiske Samfunds Splittelse fører til Liberalisme i religiøse Spørgsmaal, det vil sige til den vage Tro, der mener, at alle Religioner har Meninger af ens Værdi, fordi ingen af dem kan gøre Krav paa at have en positiv og guddommelig Aabenbaring; og denne Ligegyldighed i religiøse Spørgsmaal fører uundgaeligt til Mangel paa Religion og anti-religiøst Sektvæsen.

Klarsynede Protestanter saa, at Newmans Forudsigelser var ved at blive til Virkelighed. De iblandt dem, som endnu tror paa Christi og hans Kirkes Guddommelighed, de, der beder for sig selv og for de Sjæle, der er betroet dem, ser Faren og ved, at det er deres Pligt at modarbejde den; de tror ogsaa paa Ordene i »Apostulenes Gerninger«: »Og der er ikke Frelse i nogen anden.«

Saadanne Mænd var det, Mænd med Tro og med høj Dannelse, baade intellektuelt og moralsk, som Guds Forsyn førte til os, og som vi havde den Glæde at byde Velkommen.

De to første Gæster var Lord Halifax, som alle i England, hvad Religion eller Parti de end hører til, ærer og

elsker, og Abbé Portal, en Søn af St. Vincent de Paul, Missionspræst, tidligere Seminariefors­tan­der, som under Leo XIII's Pontifikat havde saa meget at gøre med Spørgs­maalet om de anglikanske Ordinationers Gyldighed. For Øjeblikket staar han i et rigt velsignet Arbejde blandt Ungdommen ved Universitetet i Paris.

De besøgte mig første Gang i Oktober 1921, og de kom igen den 6., 7. og 8. December samme Aar ledsaget af to fremragende Anglikanere, Dr. Armitage Robinson, Dekan i Wells, en nær Ven af Ærkebiskoppen af Canterbury, og Dr. Frere, dengang Forstander for Resurrectio-Menigheden, nu Biskop af Truro. Begge to er Forfattere af højt skattede Værker om den Hellige Skrift og gammelkristelig Literatur.

Jeg bad Abbé Portal og vor lærde og betroede Generalvikar Van Roey, Magister i Theologi fra Louvain, om at mødes med dem.

Fra Begyndelsen af blev vi enige om, at den egentlige Genstand for vore Samtaler og deres endelige Resultat skulde være privat, indtil den Tid kom, da vi efter fælles Overenskomst ansaa det for at være nyttigt og raadeligt at offentliggøre dem.

De to Grupper mødtes igen i Malines i Marts 1923. Endelig holdtes der i November et tredje Møde. Foruden Dekan Robinson og Dr. Frere kom denne Gang tillige Dr. Charles Gore, en kendt Mand, der havde nedlagt Bispesværdigheden i Oxford for helt at hellige sig Studium og Videnskab, og Dr. Kidd fra Keble College, en af de ledende Mænd i Oxford.

Mgr. Battifol, Kannik ved Notre Dame i Paris, berømt for sine Værker om Kristendommens Oprindelse, og Abbé Hemmer, Sognepræst i Saint-Mandé, som tidligere underviste i Historie ved Institut Catholique i Paris, viste os den Elskværdighed at komme til Stede og yde os deres Hjælp.

Dette var vore Gæster. Nu vil jeg angive Karakteren af vore Møder.

De var, fra først til sidst, private; det var Samtaler i en privat Dagligstue.

Der var ikke Tale om kirkelige Autoriteter, der sendte officielle Delegerede til Forhandlinger.

Dette kom ogsaa klart frem i Ærkebiskoppen af Canterburys Brev; det synes, at man med Vilje har set bort derfra. Han vidste naturligvis, at hans Venner i Malines var i Forbindelse med Medlemmer af den katholske Gejstlighed; med Sympathi og Interesse fulgte han Udviklingen af vore Samtaler, men fra Begyndelsen af holdt han ligesom jeg fast ved, at vi paa ingen Maade repræsenterede de Trossamfund, vi tilhørte, eller de Autoriteter, vi havde Forbindelse med.

Vore Diskussioner var saaledes aldeles ikke »Forhandlinger«. For at kunne forhandle maa man have en Fuldmagt, men hverken paa den ene eller den anden Side havde vi en saadan. Jeg for min Part havde ikke søgt nogen Fuldmagt; det var nok at vide, at jeg handlede i Overensstemmelse med den øverste Autoritet, velsignet og opmuntret af den.

Vi gik til Arbejdet i et fælles Ønske om gensidig Forstaaelse og broderlig Hjælp, fast besluttet paa at holde Stridens Aand borte.

Selvfølgelig var de to Parters Uoverensstemmelse i forskellige fundamentale Spørgsmaal ganske klar; det vidste vi alle. Men vi vidste ogsaa, at som Sandheden har sine Rettigheder, har Kærligheden sine Pligter. Vi tænkte, at ved aabenhjertig Samtale og den inderlige Overbevisning om, at i en stor aarhundredgammel Konflikt kunde ikke alle Fejl være paa den ene Side, ved klare Udtalelser om Stridspunkter, kunde man maaske bryde forudfattede Meninger og løse Tvivl, jævne den Vej, ad hvilken oprigtige Sjæle ved Guds Naade kunde finde eller genfinde Sandheden.

En Kendsgerning er det, at ved hvert Mødes Afslutning følte vi os alle nærmere forbundet, med større Tillid til hverandre end ved Begyndelsen. Vore Gæster fortalte os det, skrev det til os; vi sagde det samme til dem, og jeg er glad over at kunne gentage det her.

Behøver jeg at tilføje, at i væsentlige Spørgsmaal som Pavens Primat, der er defineret af Vatikanerkonciliet, og som var det første og sidste Spørgsmaal, der rejstes —

har hverken mine Venner eller jeg i falsk Stræben efter Union prisgivet nogen Artikel af vor Katholske, Apostolske og Romerske Tro.

Vore Møder var saaledes private og paa eget Ansvar; de var ganske venskabelige; jeg tilføjer, at de var baade oplysende og opbyggelige. Ingen Bog har den Værdi som personligt Samkvem. Samtaler kaster Lys over indre Ting, der aldrig kommer paa Tryk.

Menneskene er skabt til at elske hverandre. Mennesker, der er fremmede for hverandre, føler sig ofte paa Grund af Adskillelsen næsten som Fjender, men de kan opleve den Glæde at se, at de i Hjertet staar hverandre langt mere nær, end de vidste. Dyb sjælelig Glæde fyldte os alle, da vi tog Afsked med hverandre.

Det er sandsynligvis første Gang i fire Aarhundreder, sagde en af dem, at lærde Mænd, Protestanter og Katholikker, har kunnet tale sammen fuldstændig aabent Time efter Time om de alvorligste Ting, der skiller dem ad, uden at Hjerteligheden i deres Forhold til hverandre og Tilliden til Fremtiden har kunnet rokkes et eneste Øjeblik.

Ganske vist er Hjerternes gensidige Varme ikke Enhed i Troen, men den bereder sikkert Vejen.

Mænd, og særlig Grupper af Mænd, der i mange Aar har været fremmede for hverandre og levet i en Atmosfære, der var fyldt med Mistillid eller endog Had, Mænd, hvis inderste Bevidsthed er fyldt af en 400 Aar gammel Tradition, er daarligt beredte til at møde de Argumenter, som deres Modstandere søger at overbevise dem med.

Siger ikke Konciliet i Trient før Definitionen om Retfærdiggørelsen, at for at være forberedt dertil maa Menneskenes Hjerter være rede til at modtage Guds Ord: »*Præparate corda vestra Domino*«.

Naar Guds Forsyn førte nogle adskilte Brødre til os i Stedet for til andre, der mere direkte har med de religiøse Kontroverser at gøre, saa var det vel, fordi vi netop i Kraft af vor Isolation var i Stand til i en roligere Atmosfære at gøre disse Forberedelser til Forhandlinger og Beslutninger, som eventuelt maatte føres og træffes andet Steds.

Midt i den Storm, som Ærkebiskoppens Brev fremkaldte, skrev den Mand, jeg netop omtalte, til mig: »Det er vanskeligt for nogen udenfor England at forstaa, hvor alvorligt dette Skridt vil synes at være i den offentlige Bevidsthed baade blandt dem, der har dyb Interesse for det, og iblandt de andre. Selv om vi kun kommer en lille Smule videre nu, tror jeg, at det vil betyde et nyt Syn for mange, og at vi vil faa god Grund til at takke Gud. . . .«

Ved hvert Mødes Slutning fornyede vi det gensidige Løfte om Bøn og om at opfordre vore Menigheder til Bøn for den hellige Sag, der førte os sammen.

Jeg husker, at Dr. Kidd ved Begyndelsen af det sidste Møde sagde til mig — jeg haaber ikke, det er nogen Indiskretion at fortælle det —: »Jeg bad sammen med mine Elever, før jeg forlod Oxford, og jeg ved, at de nu beder til den Helligaand om et godt Resultat af vort Arbejde.«

Vi ved jo selv, kære Brødre, at i sin Encyklika »Provida Matris« af 5. Maj 1895 opfordrer Leo XIII hele Verdens Katholikker til at bede særlig til den Helligaand »om Genforeningen med vore adskilte Brødre, som han fast haabede paa«.

Vi ved, at han fulgte den samme Tanke i større Linjer i sin Encyklika »Divinum illud Munus« af 6. Maj 1897, hvori han foreskrev en Novene, som I har holdt hvert Aar fra Christi Himmelfart til Pintse for hurtigere at opnaa Kristenhedens Enhed, »ad maturandum Christianæ unitatis bonum«.

Pave Benedikt XV anbefalede ogsaa varmt en Bønneuge fra 18. Januar, Festen for St. Peters Stol, til den 25. Januar, Festen for Pauli Omvendelse, for at opnaa vore adskilte Brødres Tilbagevenden til Kirkens Enhed.

Og vor elskede Fader, Pave Pius XI, aabner for sin store Sjæls Dyb af Kærlighed og Fromhed i sin Encyklika »Ecclesiam Dei«, hvor han fuld af faderlig Kærlighed opfordrer Latinere og Orientalere til at komme til en bedre Forstaaelse og opfordrer de sidste til ikke at gøre den romerske Kirke ansvarlig for Fortidens Fordomme og personlige Fejl; og han opfordrer begge Parter til Bøn om alle Nationers Samling i almindelig Enhed, »hæc populorum omnium in œcumenica unitate consensio«.

Saaledes er Begivenhederne, lad os nu se, hvorfor disse Samtaler fandt Sted.

II. Hvorfor disse Samtaler?

Hvorfor? Først og fremmest, fordi jeg ikke har Ret til at tilbagevise en given Lejlighed til at vise broderlig Kærlighed og kristelig Gæstfrihed.

Jeg vilde ikke, at en af vore adskilte Brødre skulde have Ret til for hele Verden at sige, at han tillidsfuldt bankede paa en romersk-katholsk Biskops Dør, og at denne romersk-katholske Biskop nægtede at aabne den.

En stor Nation var i mere end otte Aarhundreder vor elskede Søster; denne Nation gav Kirken en Skare Helgener, som vi den Dag i Dag ærer i Liturgien; et forbausende kristeligt Liv har der været i dens store Rige; utallige Missioner er vidt og bredt gaaet ud fra den; men et gabende Saar er i dens Side. Vi Katholikker, der ved Guds Naade er blevet bevaret i hele Sandheden, græder over det forbryderske Slag, som for 400 Aar siden rev den bort fra vor Moder Kirken — og dog er der Katholikker, som vilde have, at en katholsk Biskop ligesom Leviten i Lignelsen om den barmhjertige Samaritan stolt og uden Følelse skulde fortsætte sin Vej og nægte at gyde Olje i det gabende Saar og prøve at føre den forulykkede til Guds Hus, som Guds Barmhjertighed kalder ham til!

En stor Synd havde jeg gjort, havde jeg været saa ubarmhjertig. Aah! Jeg ved nok, at de, der kritiserer os, ikke vil nægte vore kærlige Hensigter, men de betragter vor Mellemkomst som ubelejlig og resultatløs. Ubelejlig, fordi de tænker, at det er klogere at lade de adskilte Kirker gaa helt til Grunde; saa at Modsætningen mellem Sandhed og Fejltagelse blev skarpere; naar det onde er naaet for vidt, vil Frygten blive stor, og da vil Sejrens Time komme for Sandheden. Resultatløs, fordi vi, som det synes, ikke bruger den rigtige apostoliske Methode, Opfordring til Enkeltkonversioner.

Lad os et Øjeblik overveje disse to Indvendinger.

Intet Steds i Evangelierne finder jeg denne yderlig-

gaaende Politik lært eller anbefalet. Tværtimod læser jeg, at den rygende Tande ikke maa slukkes.

Naar troende Protestanter gaar over til religiøs Liberalisme og derfra ved Ligegyldighed overfor enhver positiv Tro mister al Religion, da vokser Atheismens Tilhængere og derefter Anarkiets, det er et Onde, et meget stort Onde.

Oprigtige Kristne, som føler sig magtesløse — en Følelse, vi ogsaa selv har — omend i mindre Grad — overfor dette Onde, beder os om Hjælp; i det mindste indbyder de os til at tale med dem om, hvorledes man kan standse Bevægelsen bort fra Religionen; og Rigoristerne vilde saa blot spærre Vejen.

Her kan vi virkelig hjælpe vore adskilte Brødre, og vi kan byde hjerteligt Velkommen.

For saa vidt godt, vil man maaske svare; men det var ikke det, du hovedsagelig vilde. Hovedsagen var at føre troende Mænd af »High Church« tilbage til Rom.

Hovedsagen! Hvordan kan Kritiken vide det? Vi har aldrig tænkt paa at stille vore ledende Motiver op i Række efter deres Vigtighed.

Vi tog et vidt Syn over et helt Problem, som angik Mennesker, hvis Sjæle var ivrige for deres Pligter mod sig selv og mod andre.

Vi stolede paa, at vi paa Aandens Mark kunde række vore Brødre en hjælpende Haand, og det var en anden Grund til vore Samtaler med dem.

Saa fortæller man os, at vi gaar den forkerte Vej, og at vor Methode er daarlig. Erfaringen har lært os, siger man, ikke at tage Hensyn til Grupper; kun enkelte Konversioner maa søges. Her siger jeg til mine Kritikere: Med hvilken Autoritet sætter I Grænsen for Guds Barmhertighed? Gør eder al Umage for de enkelte; oplys dem, bed og arbejd, saa meget I kan, for enhver Sjæl, Gud sender paa eders Vej; ingen vil dadle eder.

Men hvad giver eder da Ret til at skubbe hele Samfund af Mennesker til Side? Det er eders Eksklusivisme, der maa dadles.

Tillad mig at hjælpe eders Hukommelse. Lyt til Leo XIII's vægtige Ord, da han den 14. April 1895 i sit Apostoliske Brev »Amantissimæ Voluntatis« talte ikke til

enkelte, men til hele det engelske Folk; »ad Anglos«. Læs denne Encyklika endnu engang, den er rettet til en hel Nation, »gens anglorum illustris«; ved Slutningen af sit Brev forudser Paven de Indvendinger, som Pessimister vil fremføre imod hans Optimisme, og skriver: »Der er naturligvis mange Vanskeligheder, men de kan ikke svække vor apostoliske Kærlighed eller mindske eders Iver.« »Ganske vist har Ondet slaaet Rod og sat sig fast i Løbet af de mange Aar; men er det en Grund til at opgive Haabet om Genforening og Fred?« »Aldeles ikke, hvis det er Guds Vilje!« »Alle Begivenheder skal ikke ses alene ud fra menneskelig Beregning, men fremfor alt ud fra Guds Magt og Barmhertighed. Dersom nogen med rent Hjerte paalager sig store og vanskelige Ting, vil Gud være med dem, og hans Forsyn vil netop ved Vanskelighederne forherliges saa inoget mere.«

Halvandet Aar senere, i September 1896, er Paven nødt til bittert at skuffe Anglikanerne; han erklærer deres Ordinationer for ugyldige. Opgiver han derfor sine store Forhaabninger, raader han til kun at prædike for de enkelte? Aldeles ikke: han slutter sit apostoliske Brev »Apostolicæ curæ« med en direkte Appel til de Mænd, som han til sin Sorg havde skuffet, og han kalder baade de enkelte og Masserne til at følge dem til Konversion.

»Vi vil aldrig,« siger han, »holde op med at arbejde af al Kraft for deres Genforening med Kirken; og vi haaber inderligt, at deres Eksempel vil blive fulgt af enkelte og af hele Skarer.«

Til Trods for al højkrøstet Tale om Folkets intellektuelle Fremskridt, om Uafhængigheden af dets Dom og Selvstændigheden af dets Handlinger, saa er det dog stadig sandt, kære Brødre, at Masserne fører ikke, men føres, de befaler ikke, men adlyder. Ogsaa i et Demokrati er Systemet Oligarki. Demagoger paa den ene Side og en Elite paa den anden Side kæmper om Førerskabet over Masserne, de førstnævnte for at ophidse til Vold og Revolution, de andre for at bevare Orden og Disciplin.

Hvis det derfor er Guds Agt, at vore Brødre, der er skilt fra os siden Luthers, Henrik VIII's og Elisabeths Dage, en Dag skal træde ind i Kirken igen, saa bliver det Op-

gaven for en Elite at vise Vejen. Og dersom Mænd med Autoritet, der nyder almindelig Agtelse, faar et klarere Syn paa Forholdet mellem de troende, Episkopatet og Pavedømmet, saaledes som Christus har villet det, saa er der gjort et stort Skridt henimod katholsk Enhed. Det siger Leo XIII saa klart i sit Brev »ad Anglos«; det er den Aand, som vi i Lydighed mod denne store Pave søgte at bringe ind i vore »Samtaler i Malines.«

Og hvis man nu spørger os, hvad vi haabede, og hvad vi stadig ser hen imod, saa kan vi kun svare med vor Hellige Fader Pave Pius XI's Ord, at »Folkenes Enhed i den katholske Tro er frem for alt Guds Værk«.

Guds alt omfattende Forsyn »naar fra Pol til Pol og ordner alt med Kraft og Mildhed«, men den fastsatte Tid er hans egen Hemmelighed. Til sine Formaal gør han Brug af Hjælpere; han nedlader sig til at bede sin guddommelige Søns Tjenere om at arbejde med ham; men af ingen kræver han og ingen lover han Resultat.

III. En Lære.

Følgende Ord af Christi Stedfortræder giver os en god Regel: »Historiens øjeblikkelige religiøse Begivenheder kan ikke vurderes ud fra menneskelig Beregning.« Naar der er Tale om at frelse Sjæle, er den væsentlige Faktor hverken menneskelig Visdom eller taktisk Duelighed, men god evangelisk Enfold, Tro paa Guds Barmhertighed og paa Naadens Magt, der vil erstatte det, der mangler i vore Evner.

Denne brændende Tro er Begyndelsen, Fortsættelsen og Enden i al apostolisk Gerning. Den alene kan gøre Missionæren udholdende, og den sikrer ham Lønnen tilsidst, hvad der end sker.

Det, der betyder noget i overnaturlige Ting, er, som St. Paulus siger, »ikke af ham, der vil, eller af ham, der løber, men af Gud, der viser Barmhertighed«; og igen »derfor er ikke den, der planter, noget, heller ikke den, der vander, men Gud, som giver Væksten«.

Du arbejder utaalmodigt; Resultatet kommer langsomt, din Møje synes forgæves. Vær paa Vagt; den menneske-

lige Natur fører dig fejl i sin Iver; en kærlig Anstrengelse er aldrig spildt, men »bringer Frugt i Taalmodighed«.

Ser du ikke, hvordan Forsynet bruger sine Hjælpere? I Naturens Orden kaster Sædemanden Sæden ud i Furen, han lader Vinterfrosten komme, venter paa Foraarets Solskin og Sommerens Varme, og først efter en lang Ventetid fyldt skiftevis med Haab og Frygt, først da kan han med Glæde køre Høsten hjem.

Arbejdere i Sjølehesten, Christus har paalagt os, at vi skal saa i vort Ansigts Sved og ofte under Taarer, før Høstens Time kommer; og naar den velsignede Time kommer, vil sandsynligvis en anden i vort Sted bringe Høsten i Lade. »At der er en, som saar, og der er en anden, som høster.« »De, der saar under Taarer, skal høste i Glæde. De gik og saae deres Sæd under Taarer. Men de skal komme med Glæde bærende deres Neg.«

Slutning.

Til sidst ønsker jeg, mine kære Brødre, at I skal forstaa, hvorfor jeg har skrevet til eder om et Arbejde, som jeg egentlig havde tænkt slet ikke skulde omtales.

Jeg har talt, fordi nogle af vore Brødre i England, der er falsk underrettede ved fantastiske Nyheder og Kommentarer i Pressen, har misforstaaet min Handlemaade og var fornærmede over den. Jeg har ogsaa talt, fordi jeg nødig vilde savne den fromme Hjælp, jeg venter fra eder i dette som i alt, hvad jeg foretager mig til Guds Ære.

Jeg tror, jeg har været i Stand til at forjage den lille Sky, som for et Øjeblik havde lejret sig imellem os og vore Venner i England.

Jeg haaber ogsaa, at jeg har fornyet eders Kærlighed til denne hellige Sag, Kirkens Enhed, i Overensstemmelse med den øverste Hyrdes Ønske: »At alle vorde eet!«

»Jeg er den gode Hyrde,« siger han, »og jeg kender (og elsker) mine, og mine kender mig, som Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg hengiver mit Liv for mine Faar.« Men paa een Gang tilføjer han: »Men jeg har andre Faar,« — Vorherre siger ikke »Jeg vil have«, eller »Jeg vilde gerne have«; han siger: »Jeg har, de er

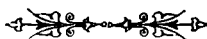
mine, habeo — jeg har andre Faar, som ikke er af denne Sti; ogsaa dem skal jeg føre hid; og de skal høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde.«

Der har I det, kære Brødre, Mesterens eget Ord: »Oportet, jeg skal . . .«, og følgende ham skal ogsaa I gaa ud gennem Skov og langs Fjeldstier, under brændende Ørken-sol, gaa ud overalt, hvor man kan finde Faar og føre dem tilbage.

Vær ikke bekymret for et Resultat; det forlanger Gud ikke af eder; hvad han forlanger af eder, siger St. Bernhard, er Omsorgen for dem, der er i Nød. Han giver Helbredelsen: »Curam exigeris, non curationem. Plejen forlanger du, ikke Helbredelsen.« I hele eders Hyrdeembede bed og slid og giv, arbejde indtil Udmattelse; begynd, hold ud, vær stædig; altid tro imod St. Bernhards Ord: »Tab aldrig Haabet, eders Opgave er Plejen, hans er Helbredelsen.«

Eders i Christus hengivne

D. J. Kardinal Mercier,
Erkebiskop af Malines.

Monsignore Neuvel in memoriam.

Monsignore Neuvel er død, men hans Minde lever.

Hans Navn vil straale som en tindrende Stjerne paa Kirkens Himmel til Verdens Ende. Hans mandige Skikkelse, hans udprægede Virkelyst og hans gejstlige Indsats vil savnes af alle. —

Hvor er de glædefulde Tilraab, de venlige Blikke, som vi, der hver Morgen færdes i Hospitalets Have, modtog? —

Er det virkelig sandt, at vi ikke oftere skal høre den malmfulde Røst, at vi ikke mere skal se den mægtige Kæmpeskikkelse, der var Røstens Ophav? —

Ja, Aandens Læge, — Præsten, har for evigt lukket sine Øjne; Gud har hjemkaldt ham for at give ham den Løn, han fortjener.

Hvor var det tungt, dette lidende Suk, der forkyndte Monsignore Neuvels Sygdom, og endnu tungere det Dødsbudskab, der 8 Dage senere lød. — Det var tungt for os, der hver Morgen saa ham for Guds Alter, og senere paa Dagen talte med ham som med en god Ven, men endnu

lungere for Søstrene, der igennem 39 Aar havde haft ham som Sjælehyrden og Vejlederen, der altid bragte gode Raad. — Monsignoren var aandsfrisk og glad til det sidste. Man hørte aldrig fra ham de Ord, som alderstegne Mennesker er tilbøjelig til at ytre:

»Ok ja, man begynder snart at blive gammel!« — osv. Nej, levende var han i Aand som i Gerning. Altid skulde han være i Virksomhed, — optaget af et eller andet.

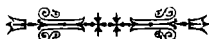
Monsignore Neuvel var en Mand med Ideer og Kræfter til at gennemføre dem. Havde han sat sig et Maal, hagede han mod det og gav ikke op, før det var naaet. Havde han ikke været saa maaltbevidst, og viljestærk, som han var, havde den stolte Sakramentskirke og St. Josefsskole paa Nørrebrogade ikke været rejst. Nu staar de der som et levende Minde om en Ven og Trøster, der med Liv og Sjæl arbejdede for Menighedens Vel og Guds og Kirkens Ære: Som et Udtryk for en Mands Energi! —

Lad os se op til dette Livsværk, og lad det lære os at være tro og udholdende i det smaa som i det store! — Lad os tænke paa denne Mand i Ærbødighed og bede for ham, hvergang vi har Lejlighed til at beskue hans Livsværk, hvergang vi knæler i Sakramentskirken og St. Josefskirken. Gid Børnene vilde tænke paa ham i Taknemlighed, hvergang de betræder den Skole, han aabnede for dem! — Monsignore Neuvel havde den Glæde at modtage Biskoppen i sin Kirke 14 Dage før sin Død; ogsaa han omtalte de Steder, som Monsignoren ved sin Livskraft har helliget for vor Frelses Skyld og for Guds Ære. —

Lad os føre hans Arbejde videre, saa det kan blomstre frodigt og skønt paa Kirkens Ager. Lad os leve som han efter Ordet — *Ora et labora.* —

St. Josefs Hospital den 24. —II—24.

Carlo H. Ohlsen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mødet imellem de skandinaviske Biskopper fandt Sted den 20. Februar. Den norske og svenske Biskop samt den islandske Præfekt var allerede kommet om Morgenen den 19. og benyttede Dagen til at aflægge Besøg i Københavns forskellige Kirker og Klostre. Da den finske Biskop næste Morgen var ankommet, tog Forhandlingerne deres Begyndelse og varede hele Dagen. Torsdag Morgen den 21. afrejste allerede den norske Biskop, mens de andre Biskopper gjorde en Udflugt til Roskilde for at se den gamle Domkirke.

— Paa Højskolen fortsatte Pastor K pferle sit Foredrag om »Jesu Selskab« — Hr. Laxness havde faaet Forfald. Det blev denne Gang n rmost en Forsvarstale, hvor alle de mange Angreb mod Jesuiterne blev gennemgaaet og tilbagevist.

Stubbekøbing. Fanatismen i Stubbekøbing er stadig stor. Man skriver til os: »Nu har det været galt igen i St. I Gaar Formiddags, medens vi havde Gudstjeneste, blev igen en Rude slaaet ind i vort Udhængsskab, de indvendige Hasper trukket fra, Laasen brudt op og Ugebladet fjernet. Jeg fandt senere en Del l se Blade i en Sidegade, hvor Vinden havde ført dem hen Vi havde iøvrigt en dejlig Dag i Gaar; det var først 5. Gang, at Hr. Pastor Janssen l ste den hellige Messe hos os, men vi var dog nu, fra en meget lille Begyndelse naaet op til nogle og tyve Deltagere.«

Rom. Pavens Kroningsdag den 12. ds. blev fejret med stor Højtidelighed i Rom. Kardinal Locatelli holdt Messen, der overværedes af den Hellige Fader, hele Pavens Hof og en Mængde Mennesker, hvoriblandt Dronningen af Rumænien. — Meddelelsen om, at Paven var syg, der ogsaa fandt Vej til københavnske Blade, savner ethvert Grundlag.

Frankrig. Ogsaa i Frankrig er Pavens Kroningsdag blevet h jtideligholdt. At Forholdet mellem Pavestolen og Frankrig er blevet et andet, viste sig klart. Over 1000 af Landets højeste Embedsmænd og Dignit rer aflagde Besøg hos den pavelige Nuntius, Mgr. Cerretti. Om Aftenen afholdtes et stort Festmøde under Ledelse af Dekanen for Paris's juridiske Fakultet, M. Barthélemy.

Meddelelse fra Det Apostoliske Vikariat.

Da det er blevet oplyst, at der i det herværende Vikariat er blevet foretaget uberettigede Indsamlinger, meddeles det herved, at i Henhold til Den kirkelige Lovbog Can. 1503 er det forbudt hvemsomhelst at foretage Indsamlinger i Vikariatet i godgørende eller i kirkelige  jemed, medmindre der er givet skriftlig Tilladelse dertil fra Det Apostoliske Vikariat. — Alle hidtil givne Tilladelser tilbagekaldes herved, og i Fremtiden vil enhver skriftlig Tilladelse være at anse for ugyldig, hvis den ikke er forsynet med Det Apostoliske Vikariats Embedssegel.

København, den 9. Februar 1924.

*† Josef Brems,
Apostolisk Vikar.*

Hans Højærværdighed Biskoppen træffes personlig i Del Apostoliske Vikariats Bygning, Amalievej 14, hver Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 4¹/₂—6¹/₂.

Katholsk Ungdoms Værn

afholder

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

Onsdag den 19. Marts 1924 Kl. 7¹/₂
i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115^a.

Foredrag af P. Jos. Koch: Ungdomsarbejdet.

Adgangs- og stemmeberettigede er kun **katholske** Medlemmer, der er fyldt **21 Aar**.

NB! Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, maa være Formanden i Hænde *senest* den 9. Marts.

Efter Generalforsamlingen Kaffebrød.

»Sursum corda« medbringes!

Eksercitier for Mænd.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag d. 16. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 20. April. Baade ældre og yngre Herrer kan deltage: Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Eksercitier følges. Vederlag 15 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Moschøjvej, Charlottenlund.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved unge Piger til at deltage i et 3-Dages Eksercitiiekursus, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Ordruphøj, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 15. April Kl. 6 Eftm. til Lørdag d. 19. Kl. 11 Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn Ø, senest Fredag d. 11. April.

Det paatænkes ogsaa at afholde Eksercitier i Begyndelsen af Juli Maaned, hvis Tilslutningen bliver stor nok.

Mariakongregationen »Apostlernes Dronning«.

Mariakongregationen »Fredens Dronning«.

Mariabørnskongregationen af »Den ubesmittede Undfangelse«.

Mariakongregationen »Maria Rosenkransdronning«.

Søstrene ved St. Ansgars Skole vilde være meget taknemmelige for ethvert Bidrag til **Børnenes Bispisning**, da Kassen er tom.

2 gode katholske Venner

med lidt Kyndighed i Have- og Dyrehold, og som med Flid og Studium ville interessere sig derfor, kunne faa et idyllisk Stykke Jord i Nordsjælland overladt til gratis Afbenyttelse. Lidt Kapital fornøden. Bill. nrk. A. modt. dette Blads Kontor.

Andreas-Kollegianer-Samfundet

aflyser

Fastelavns-Middagen d. 4. Marts
paa Grund af manglende Tilslutning

Kirkelig Kalender.

2. Marts Sønd. Quinquagesima.	9. Marts 1. Søndag i Fasten.
3. — M. Ferialdag.	10. — M. De 40 Martyrer fra Sebaste.
4. — Ti. Kasimir, Bekender.	11. — Ti. Ferialdag.
5. — O. Askeonsdag.	12. — O. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer. Tamperdag.
6. — To. Perpetua og Felici- tas, Martyrer.	13. — To. Ferialdag.
7. — F. Thomas af Aquino, Bekender og Kirkel.	14. — F. Tamperdag.
8. — L. Johannes af Gud, Bekender.	15. — L. Tamperdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 4. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.
Pastor Luppes: Franciskanerordenen.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtagel.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Søndag den 2. Marts Kl. 8^{1/2}.

Den eucharistiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 7. Marts til de aftalte Tider.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 4. Marts Kl. 8^{1/4} læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag d. 5. Marts Kl. 8 Aften. Søndag d. 9. Marts Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

S.M.D.M. (St. Maria Drengeskoles Minde) afholder Fastelavnstfest Søndag d. 2. Marts Kl. 7 paa Skolen i Boyesgade 8 A. — Alle gamle Elever indbydes.
Bestyrelsen.

Sakramentskirken. Askeonsdag Askeindvielse før begge Messer Kl. 7 og 8. — Paa Fredag og fremdeles hver Fredag Aften i Fastetiden Kl. 8 Korsvejsandagt.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7^{1/2}, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7^{1/4}, St. Josef's Kirke Kl. 7^{1/2}. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Vincentskonferensernes 1. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 9. Marts Kl. 11^{1/2} i Salen i Bredgade 67^a.
Alle aktive og passive Medlemmer indbydes.

I Glyptotekskarreene 1. Sal nær Hovedbanen er 1 stort smukt møbleret **Værelse ledigt** (senere to) straks for stille studerende eller Embedsmand. 100 Kr. om Maaneden, eller 90, hvis vedkommende vil pudse sit Skotøj selv etc. Delsvis Pension (Morgenmad), Centralvarme, elekt. Lys, W. C., varmt Bad, Telefon, alt iberegnet.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogledere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsehaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 10.

Søndag den 9. Marts.

1924.

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — 1. Søndag i Fasten. — Monsignore Neuvels Begravelse. — Er »Ugebladet« polemisk? — Fra andre Blade. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Kolding. Rom. — Avertissementer.

Biskoppeligt Hyrdebrev i Anledning af Fastetiden.

Josef
ved Guds Barmhjertighed
og
den Apostoliske Stols Naade
Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det højrærværdige Præsteskab og det Apostoliske Vikariats troende.

Hilsen og Velsignelse i Herren!

Højtelskede i Herren!

EVANGELIET fortæller, at en ung Mand kom hen til Frelseren og spurgte ham: »Mester, hvad skal jeg gøre for at vinde det evige Liv?« Og Frelseren svarede: »Hvis du vil indgaa til Livet, saa hold Budene.« — »Hvilke, Me-

ster?« — Og korteligt sammenfattende Sinai Lov, svarede Frelseren; »Du skal ikke slaa ihjel, du skal ikke bryde Ægteskabet, du skal ikke stjæle, du skal ikke sige falsk Vidnesbyrd, du skal ære din Fader og din Moder . . .« Der er gaaet Aarhunder, siden Gud højtideligt forkyndte denne Lov fra Sinai Bjerg. Og hvis du idag spørger et af vore Skolebørn: »Mit Barn, hvad skal jeg gøre for at opnaa det evige Liv?«, saa vil det svare med de samme Ord: »Holde Guds og Kirkens Bud og opfylde dine Standpligter.«

Imidlertid er Slægt efter Slægt draget hen; de har grundlagt Riger og Stæder, oprettet og væltet Stater ved disse stadig tilbagevendende Omskiftelser, som i Virkeligheden udgør deres Liv. Den moderne Socialøkonomi har udspurgt disse Folkeslag, studeret deres Historie, undersøgt deres Sæder, ransaget deres Liv, og den har hørt dem enten juble over deres Lod eller klage over deres Vanskæbne. Hvis man nu spørger den: »Hvad skal man gøre for at være lykkelig?«, og den vil give et oprigtigt Svar, da maa den sige: »Lykken ligger i fuldstændig Opfyldelse af Guds Lov!«

Loven og Pligten!

Gud har givet sine Skabninger en Lov. Saalænge de følger den, befinder de sig indenfor den Plan, som Gud har lagt, og skrider hen imod deres Maal. Hvis de derimod bryder med Loven, forlader de den guddommelige Plan og kommer bort fra deres Maal.

Det er et betagende Syn for os, naar vi ser de mægtige Jernbanelokomotiver fare forbi med svimlende Hastighed; det giver os en levende Følelse af bunden og reguleret Kraft! De løber ad disse to Staalskinner, som for dem er Loven, de løber ad dem stolte og utrættelige, lige mod Maalet, som baarne af Stormens Vinger og med Orkanens Brølen. Men saasnart de bryder denne Lov, saasnart de slipper disse Skinner, som for dem betegner Pligten, da bliver alt sønderslaaet med frygteligt Brag. Det er den fuldstændige Ruin, det er Ødelæggelse og Død. Saaledes gaar det ogsaa med Mennesket. Saalænge det følger det Spor, som Guds Lov anviser det, gaar det uhindret frem mod sit Livsmaal, som baaret af den guddommelige Naades Vinger og med den Energi, som Kraften fra oven giver. Men forlader det dette Spor, da kommer Ulykken og Døden over det.

Det med Intelligens og Frihed udstyrede Menneske, der ved et særligt Privilegium har Del i den overnaturlige Sandhed, har Gud foreskrevet en dobbelt Lov, en dobbelt Pligt: en Lov for Fornuften — Troens Lov — en Lov for Viljen — den moralske Lov, den, der fra først af

var en Naturlov, men som siden blev nøjere bestemt i Bibelens ti Bud.

Det er kun den sidste, jeg vil omtale.

Man hører saa ofte tale om Menneskenes Rettigheder, saa sjældent derimod om Menneskenes Pligter, at Begrebet Pligt efterhaanden udviskes af Bevidstheden.

I den stadige Kamp mellem Verden og Gud ser det undertiden ud, som om Gud maatte give efter, som om Gud skulde blive den svage. Hvad er der bleven af Loven? Bryder man sig endnu om den i Verden? Loven — den er for mange kun en forældet Form for aandeligt Tyranni. Man gør Nar ad vore Dogmer og Trossandheder. Man ser med Foragt ned paa os, der har bevaret vor Tro paa det overnaturlige. Man vil helst indrette Livet efter sit eget Behag og som et Skib uden Mast og Sejl følge det menneskelige Instinkt. Mange lader sig nøje med et saadant Liv og finder det behageligt; de længes ikke efter et højere Ideal, de er tilfredse med at krybe i Støvet, stadig fremdrevne af Sanselighedens og Begærlighedens Braad. Loven er dog klar og tydelig, saa tydelig og bestemt, at den ubarmhjærtigt fratager os Uvidenhedens usle Undskyldning. Vi behøver blot at læse en af de første Sider i den h. Skrift for at finde et Bevis for Lovens Klarhed.

»Eva saa, at Frugten var smuk og god,« men hun var ikke et Øjeblik i Tvivl om Loven og Pligten; hun svarer straks: »Gud har forbudt os at spise deraf! Ja, vi maa ikke engang røre derved!«

Efter saa mange Aarhundreder hører vi stadig endnu, naar Fristelsen lokker os, en Stemme, som siger: »Du maa ikke; Gud har forbudt dig at røre ved denne Frugt!« Næppe har Loven og Pligten talt til os, før der opstaar en anden Faktor: Lidenskab.

Paulus beskriver saa smukt den Kamp, der da finder Sted i Sjælen. Kampen mellem Loven og Lidenskab, mellem Pligten og Begærligheden, foran den frie menneskelige Viljes Forum: »Det gode, som jeg vil, gør jeg ikke, men jeg gør det onde, som jeg ikke vil Jeg kender Loven, og jeg finder, at den er god, og jeg har Velbehag i Loven men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod min Aands Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer. Jeg ulykkelige Menneske! Hvo skal befri mig fra denne Døds Legeme?« (Rom. 7, 19-23).

Ja, de ulykkelige Mennesker, der stadig bliver kastede frem og tilbage paa denne aandelige Kamps gyngende Bølger, Kampen mellem vor Forstand, som ser klart og viser op mod Himmelen, og vor skrøbelige Natur, som drager os ned mod Jorden, en Kamp, som stod paa ikke alene i

Gaar, men som vedvarer i Dag, som vedbliver i Morgen og altid! Stadig Kamp, aldrig Hvile, aldrig Fred.

Hvo skal befri os? Dertil svarer Apostelen: »Guds Naade, ved Jesus Kristus, vor Herre!« (Rom. 7, 25).

Medens jeg skriver dette Brev, tænker jeg paa Eder, unge danske Katholikker baade her i København og i Provinsen; jeg tænker paa de Ord, som vor h. Fader fornylig talte til mig; jeg tænker paa de Ord om Troskab mod Kirken, som I saa frejdigt og med ungdommelig Begejstring udtalte forleden ved Ungdomsfesten, i den danske katholske Ungdoms Navn. Tillad mig at sige med en Vens Oprigtighed: Kampen begynder, den er maaske allerede begyndt for Eder. I er komne bort fra Hjemmets velsignede Atmosfære; der blev Tøjlerne holdt stramme; der var I ikke alene i Kampen for Lov og Pligt. Forældrene var der, og de havde bygget ligesom en Fæstning omkring Eder, i hvilken deres Kærlighed vaagede over Eder. Maaske har I ikke altid forstaaet det; maaske har I været meget misfornøjede med denne Fæstnings Mure og med dens Vægtene. Nu er disse Mure faldne, disse Vægtene er maaske langt borte. I er frie, ingen Tøjler mere, ingen Baand mere; I staar alene overfor Livets ukendte Horisont. Nu kommer den usunde Nysgerrigheds Fristelser. Hvorfor, ja hvorfor spiser du ikke af denne Frugt? Du er ikke længere et Barn, du er bleven en voksen Mand. Hvorfor skulde du da ikke kunne se alt? Hvorfor skulde du ikke kunne høre alt? Hvorfor skulde du ikke kunne læse alt? Hvorfor skulde du ikke kunne smage alt? Du er jo da ikke bestemt til at leve i et Kloster, ikke sandt? Men i Verden! I den store Verden! Skal du da ikke vide, hvad Verden er? Hvad Livet er? Ja, hvorfor ikke?

Jeg vil her gengive en Scene fra Frelserens Liv, i hvilken han tillader Fristelsen at nærme sig. Alle Skriftfortolkere er enige om, at det skele for at tjene os til Belæring i Fristelsens Stund.

»Sig, at disse Sten skal blive til Brød« (Luk. 6, 3). Det er Sanselighedens Fristelse i dens laveste Form.

»Jeg vil give dig Magt og Hæder.« Det er Lidenskabens Røst i Sjælens naturlige Liv, Sjælens, som er bleven indtaget i Æren, som vil have Førstepladsen, som fryder sig ved forfængelig Smiger og Lovtale.

»Der staar skrevet: Han har givet sine Engle Befaling om dig, at de skal bære dig paa Hænderne. Styr dig ned og prøv, om det er sandt!« Det er Fristelsen i det overnaturlige Liv, i Troens og Naadens Liv, det er Tvivlens Fristelse. Tvivlen om vore Trossandheder, saa man spørger: Mon det er sandt? Naar jeg betragter eders Liv,

naar jeg trænger ind i eders Sjæle, er det da ikke denne tredobbelte Kamp, jeg ser? Disse tre Fristelser — er de ikke eders Kamp? Ja, Kødets, Ærgerrigheden og ganske stille, som om den ikke turde tale for højt endnu, Tvivlen om vor guddommelige Tros Sandheder. I søgte at tilfredsstille Nysgerrigheden, I vilde læse, I vilde høre, og af jævnaldrende hørte I: Mon det er sandt altsammen, hvad Kirken lærer? — Paa Kontoret, paa Værkstedet, ved enhver Sammenkomst bliver Religionens Sandheder, Lovens Pligter dragne i Tvivl, og du hører efter, du bliver træt af Kampen, du overtræder Loven, du glemmer Pligten.

Det vækker Sorg og Bekymring, naar man ser, hvor mange der forsømmer deres Søndagspligt, Søndagsmessen med Prædikenen. Hvorledes kan da Bevidstheden om Pligten holdes levende, naar man ikke i rette Tid søger hen til det Sted, hvor man bliver undervist om den, og hvor man henter Kraft til at opfylde den? Loven er givet, for at den skal overholdes; thi »Sandelig,« siger Herren, »indtil Himmel og Jord forgaar, skal ikke den mindste Streg eller Prik af Loven forgaa« (Math. 5, 18).

Hvorledes kan man være stærk nok til ikke at røre ved den forbudne Frugt, hvorledes skulde man kunne overvinde Lidenskabens, »som tager os fangen under Syndens Lov«, naar man ikke i Kirkens Naademidler søger »Guds Naade ved Jesus Kristus, vor Herre«, som Paulus betegner som det eneste Middel? Følgen bliver da ogsaa, at man lidt efter lidt ophører med de kristelige Fromhedsøvelser, som man havde vænnet sig til fra Barndomsaarene. Åndelig Sløvhed, religiøs Ligegyldighed dysser Samvittigheden i Søvn, og da er der kun et Skridt endnu til Afgrunden. Loven: de ti Guds Bud og Kirkens fem Bud, som vi lærte paa Moders Skød, er forlængst glemt, følgelig ogsaa Pligten til at opfylde dem.

Det er da en stor Naade, hvis Gud i sin uendelige Barmhjærtighed sender ligesom en Profet hen til os, paa samme Maade som han sendte Nathan til David, at han skulde formane ham.

Til dem, der glemmer Pligten, plejer Gud at sende en streng Profet; det er ikke den strenge Nathan fra Bibelen, men et Sendebud, som er endnu frygteligere, fordi det bor inde i os selv og til Stadighed forbliver i vor Sjæls Inderste, nemlig Samvittighedsnaget.

»Gaa,« siger Herren, »gaa og, efterdi alle andre tier stille, tal du!«

Og Samvittigheden rejser sig, ubøjelig og skaanselsløs i al sin Strenghed. »Dette Menneske, det er dig!« Forgæves vil du da vende det døve Øre til for ikke at høre, lukke dine Øjne til for ikke at se og flygte, flygte langt

hort, at Samviltighedens manende Røst ikke skal naa dig. Den følger dig, hvor du end gaar. I Nattens Mørke som i Dagens Sol, midt under dit Arbejde, under dine Adspredelser som i dine Drømme vil den tilraabe dig: »Denne Mand, det er dig!«

Det er hint Mane, Thekel, Phares fra Babylons Mure, det er hint Øje, hint store Øje, som Kain ikke kunde undgaa, det er Macbeths Blodplet, hin lille Blodplet, som alle Havets Vande ikke kunde afvaske.

Lykkelige er I, hvis I da i det mindste hører efter den formanende Stemme.

»Gid I ikke forhærdede eders Hjærter, hvis I idag hørte hans Røst!« (Ps. 94, 8), hin Røst, som kalder Eder tilbage til Pligten. Men har man forsømt Pligten i længere Tid, da er man bleven afkræftet i sit aandelige Liv, da trænger man til Hjælp, den Hjælp, som Paulus anviser, og som I har hørt om saa ofte, medens I var Børn. Da lærte I i den lille Bog, som vi kalder vor Katekismus: »Hvad er den understøttende Naade? Det er en Hjælp, som Gud skænker os for at gøre det gode og undgaa det onde«, med andre Ord for at kunne overholde Loven og opfylde vor Pligt. Naadens Kilde er fremfor alt Sakramenterne.

Højtelskede i Herren! Maaske I undertiden klager med den store Apostel: »Hvo skal befri mig fra denne Døds Legeme?«. Jeg svarer Eder med den samme Apostel: »Guds Naade ved Jesus Kristus, vor Herre.«

Kilden til vor aandelige Kraft og vor aandelige Energi er i Kristus, og den bliver større, eftersom vor Forening med ham bliver inderligere. Dette ved vi af Erfaring. Tillad mig at opfriske et Minde, som I sikkert endnu har bevaret.

Der er i enhver katholsk Kristens Liv en lykkelig Periode, som man altid dvæler ved med Glæde. Den strækker sig fra den første Kommunion med Kristus til det første Fald, til den første Kommunion med Synd. Sjælens Uskyldighed og Friskhed giver denne Periode af Livet en uforlignelig Skønhed. Sjælen gav sig med Glæde hen til det Gode, og det Onde fyldte den med Afsky. Saa kom der en Dag, en Time, et Øjeblik, i hvilket I faldt, og fra det Øjeblik skiltes eders Veje. Nogle græd, stod op og ilede hen til den store Læge for at bede om nye Kræfter; andre skammede sig, gled nedad, stadig nedad, og saa kom Ligegyldigheden, de blev lede og kedede af alt, og samtidigt med at Kærligheden til Gud døde hen, tiltog Kærligheden til Synden. Hvad der frelste de første, det var, at de tyede hen til Sakramenterne; hvad der førte de andre bort fra Kirken, det var, at de forsømte disse Naadens Kilder.

Rigtignok siger Frelseren: »Mener ikke, at jeg er kom-

men for at opløse Loven og Profeterne. Jeg er ikke kommen for at opløse dem, men for at opfylde dem« (Math. 5, 17). Men han siger ogsaa: »Ikke de sunde, men de syge trænger til Læge, thi jeg er ikke kommen for at kalde Retfærdige, men Syndere.«

Nu da den tilstundende Fastetid maner os til Alvor og til trofast at efterleve Guds og Kirkens Love, vil jeg gentage de Ord, som den gamle Mathatias, da han saa Døden nærme sig, udtalte til sine forsamlede Sønner:

»Vær tro mod Loven . . . I mine Sønner, vær stærke, gør mandigt eders Pligt; thi deri ligger eders Ære« (1 Mak. 2, 64).

Ja, opfyld trofast og udholdende eders kristelige Pligter og særlig Søndagspligten, som man saa ofte og saa let-sindigt forsømmer. Det er vor Pligt og vort Livs Hovedopgave at arbejde uførtødent paa vor Helliggørelse, og dertil maa vi særlig benytte Søndagen, ved at overvære Messeofferet, som den h. Frans af Sales kalder det kostbareste Middel til at opnaa Guds Naade.

Vær mandige, vær modige, I unge danske Katholikker! I Livets Kampe, i Kampen mellem det gode og det onde har I Vidner, som tilskynder og opmuntrer eder; det er Guds Helgeners talløse Skare; det er de unge Mænd og unge Kvinder, som forud er gaaet den samme Vej, som I nu gaar; det er den Legion af Martyrer, som har elsket Pligten mere end Livet. De tilraaber eder: Brødre, vær modige! Vig ikke tilbage! Hvad I maa gennemgaa, det har vi ogsaa gennemgaaet!

Vær modige, I, som for Kirken er Fremtiden og Haabet, »som har en hel Sky af Vidner . . . vær udholdende i den forestaaende Kamp« (Hebr. 12, 1).

Glem ikke, at I ikke kan tjene Kirken og Samfundet, hvis I ikke er pligtopfyldende; at I aldrig kan blive lykkelige, hvis I ikke overholder Loven; at I kun kan naa Maalet ved at følge den Vej, som Guds og Kirkens Bud anviser Eder.

Da jeg fornylig havde den store Lykke at kunne frembære det h. Messeoffer paa den h. Cæcilias Grav, da har jeg bedt for Eder, og jeg vil ikke glemme Eder i Fremtiden; hver Dag vil jeg ved Alteret bede om, at I maa være trofaste overfor Kirken, udholdende i Kampen, værdige til den Tillid og det Haab, som den sætter til Eder.

Højtelskede i Herren! »Ligesom I have annammet den Herre Jesus Kristus, saa vandrer i Ham, rodfæstede og opbyggede i Ham, befæstede i Troen, saasom I have lært, og overvættets rige i Ham med Taksigelse. Ser til, at ingen bedaarer Eder med verdslig Visdom og tomt Blændværk

efter Menneskers Overlevering, efter Verdens Børnelærdom, og ikke efter Kristus« (Koloss. 2, 6-8). »Vor Herres Jesu Kristi Naade være hos Eder.« Amen. (1 Korint. 16, 23).

København, den 12. Februar 1924.

† JOSEF,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

1. Søndag i Fasten.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Korinthierne. II. Brev. 6. Kap.

Brodre, vi formaner eder, at I ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade. Thi han siger: I en velbehagelig Tid har jeg bøn hørt dig, og paa Frelsens Dag hjælp jeg dig. Se, nu er det en velbehagelig Tid, nu er det Frelsens Dag! Og vi giver ingen noget Anstød, for at vort Embede ikke skal blive lastet, men vi vil i alt bevise os som Guds Tjenere ved stor Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Ængstelser, under Slag, i Fængsler, under Oprør, i Arbejder, i Nattevaagen, i Faste, ved Kyskhed, ved Kundskab, ved Langmodighed, ved Venlighed, ved den Helligaand, ved oprigtig Kærlighed, ved Sandhedens Ord, ved Guds Kraft, ved Retfærdigheds Vaaben til højre og venstre, under Ære og Vanære under ondt Rygte og godt Rygte; som Forførende og dog sanddrø, som ubekendte og dog kendte, som døende, og se, vi lever; som revsede, men dog ikke ihjelslagne, som bedrøvede, men stedse glade; som fattige, der dog gør mange rige; som de, der intet ejer og dog besidder alt. —

Med en alvorlig og dog opløftende Formaning indleder Kirken den hellige Fastetid. Kirken bruger dertil Apostelen Pauli Ord til Korinthierne. En mere passende Epistel kunde ikke findes for denne Søndag. Disse Ord skildrer en Kristens Liv og Vandel, saaledes som han skulde leve efter at være kaldet til Troen paa Christus: vi formaner eder, at I ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade. Men ganske særlig gælder disse Ord for den Tid af Kirke-aaret, som stiller de største Fordringer til en Kristen, og som burde være den alvorligste og helligste i hele Aaret, Fastetiden. Derfor selve Guds Ord og Formaning: Se, nu er det en velbehagelig Tid, nu er det Frelsen Dag! Hvem føler ikke disse Ord talt til sig selv ved Begyndelsen af Fastetiden?

Og hvad er det, der kræves? Hør selve Guds Ord! At vi ikke giver nogen Anstød, for at det kristelige Navn og den kristelige Tro ikke skal blive lastet. At vi fører et Liv, som svarer til vor Kaldelse, uden at nogen kan bebrejde os noget, uden at vi i noget giver Forargelse, men

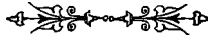
at vi tværtimod i alt viser os som Guds Tjenere ved stor Taalmodighed, i Trængsler, i Nød, i Ængstelser, i Forfølgelser, i Arbejder, i Nattevaagen, i Faste, ved Kyskhed, ved Kundskab, ved Langmodighed, ved Venlighed, ved oprigtig Kærlighed, ved Sandheden, ved Retfærdighed — med eet Ord: ved en ægte kristelig Vandel, baade under Ofre og Besværligheder, og ved frivillige gode Gerninger og ved Udøvelsen af alle kristelige Dyder, thi nu er det Alvorens og Naadens Tid.

Kirkens Lære og Formaning, dens Liturgi og Ceremonier, dens Forskrifter og Love gaar i samme Retning. Derfor oplæses ved Fastetidens Begyndelse Forskrifterne om Fastedagene og de andre Forsagelser for Menigheden, derfor indskærpes Forbudet imod at tage Del i støjende Forlystelser, derfor Formaningen om at være ivrig i Bønnen, derfor Tilskyndelsen til gode Gerninger og Almisse.

Nu kommer det an paa, at vi bevise os som Guds Tjenere, som Jesu Disciple. Christus har tilbragt 40 Dage i Ensomhed under Bøn og Faste. Mon den Undskyldning: Christus har gjort Bod og ydet Fyldest for vore Synder, jeg trænger kun til i Troen at tage Del i hans Bod, mon den Undskyldning er tilstrækkelig til at fritage dig for selv at gøre Bod og selv ved Bøn, Faste og andre Forsagelser at medvirke med Christus til Afsoning af disse Synder? Det er ubegribeligt, at en Slags Kristne kan naa til saa sørgeligt et Resultat. Det er ufatteligt, at den Slags Kristne, som holder sig til Christi, Apostlenes og de første Kristnes Eksempel — og dette Eksempel gaar fuldstændigt i Retning af, hvad vor hl. Moder, den katholske Kirke, endnu den Dag i Dag paalægger sine Børn — bliver til Latter for ellers troende Kristne. Det er sørgeligt, at endog kristelige Søndagsblade tager Del i denne Slags Haan, dér hvor man burde finde mere Forstaaelse for og Overensstemmelse med Apostlenes og Oldkirkens Praksis og Liv.

Nu maa vi altsaa bevise os som ægte Børn af vor hl. Moder, Kirken. Vi maa paatage os det lille — ofte meget lille — Offer, som Faste og Abstinens gør os til Pligt; ofte vil det kun være et ubetydeligt Offer, thi Kirken tager Hensyn til alles Forhold. Vi maa endvidere med Samvittighedsfuldhed overholde Kirkens Bud om at holde os borte fra alle Slags støjende Forlystelser. Vi maa føre et fromt Liv ved ivrig Bøn og Deltagelse i vore Fasteandagter. Vi maa — og det maa ikke glemmes — selv paalægge os frit valgte Ofre, især naar vi ifølge vore Forhold er fritagen for den egentlige Faste og Abstinens; saadanne Ofre, som du til Gengæld kan øve hver eneste Dag i Fastetiden, en lille Forsagelse m. H. t. Mad eller en Fornøjelse. Hvis du f. E. vilde ofre din daglige Cigar paa alle Fastedage? Det

er et Offer, og det bliver det især, naar du gør det hver Dag. Saaledes gør man Bod for sine Fejl, og saaledes viser man sig som Kristen. Lad de andre tænke, hvad de vil. Da gælder du maaske som døende, og se, du lever; som revset, men dog er du ikke ihjelslagen; som bedrøvet, men er stedse glad; som fattig, der dog gør mange rige; som den, der intet ejer og dog besidder alt. —

Mgr. Neuvels Begravelse.

Torsdag d. 28. Februar Kl. 9 begravedes Vikariatets Provikar Mgr. Anton Neuvel fra St. Josefs Kirke, som var fyldt til sidste Plads. Messen blev sunget af Hs. Højærværdighed Biskoppen, assisteret af Præsterne Gamél, Kettenburg og Ronge, og den overværedes af Islands Præfekt, Mgr. Meulenberg, henved tredive Præster i hvide Rochetter, tre Franciskanere i Ordensdragt, St. Josefs Hospitals Læger, Sakramentskirkens Forstanderskab, St. Josefs Skoles Lærere, Lærerinder og Elever samt saa mange af Mgr. Neuvels utallige Venner fra Hospitalet, Nørrebro osv., som Kirken kunde rumme. Efter Messen tog Biskoppen Ordet, ikke for at holde nogen Tale; thi dette havde den afdøende frabedt sig; men for at sige ham Tak: en personlig Tak for den gode Hjælp, han havde ydet Biskoppen under dennes første vanskelige Aar i sit nye Embede, en Tak fra Søstrene, som han havde været en god og omhyggelig Fader, fra de Fattige, hvis forstaaende og opofrende Ven og Velgører han var, og fra Præsterne, der altid kunde faa Raad og Vejledning hos ham. Biskoppen sluttede med at opfordre Menigheden til at bede for Mgr. Neuvel, som staar for os som et Mønster til Efterfølgelse. Derefter sang Korret (»Crescendo«) »Højt over alle Hjerter«, og til Slut bar Præster Kisten ud.

I Spidsen for Ligoget gik tre Ministranter med florumvundet Krucifix, derefter fulgte Ligvognen, en lang Række Ministranter (Skolens ældste Drengeklasse), et langt Vognetog med Biskoppen og Præsterne, en Del St. Josefs Søstre og andre, der fulgte til Fods. Toget gik ad Nørrebrogade forbi Sakramentskirken, hvor Ligvognen standsede et Øjeblik, og ad Nørre Søgade, Ørstedsvvej, Enghaveplads til Katholsk Vestre Kirkegaard, hvor Pastor Ronge foretog Jordpaakastelsen og sluttede med at bede et Fader vor

som Tak til Gud for alt, hvad han har givet os ved Mgr. Neuvel.

Fredag d. 29. Kl. 10 holdt Pastor Ronge, assisteret af P. Merx (Aalborg) og P. Ryckevorsel en højtidelig Requiem-Messe, som overværedes af Biskoppen og en Del Præster. Biskoppen foretog Absolutionen ved Baaren, og der sluttedes med Salmen »Naar min sidste Stund oprinder«. K.

Er „Ugebladet“ for polemisk?

I Nationaltidende for den 3. Marts har res. Kapellan ved Sundby Kirke, Pastor Vald. E. Brenk, skrevet en meget læseværdig Artikel om »Evangeliske og katolske Kristne«. Selv om jeg ikke vilde underskrive hvert Ord i den, var det mig dog en stor Glæde at se en Præst i Folkekirken tale saa forsonligt om os Katholikker og saa varmt om kirkelig Enhed. Saa meget mere gjorde det mig ondt at se, at det Blad, jeg redigerer, blev kendetegnet som et særlig stridbart Blad, og dette vil jeg gerne i Dag sige et Par Ord om.

Pastor Brenk begynder sin Artikel med følgende: »Gennem lang Tid har der været et mærkbart spændt Forhold mellem katolske og evangeliske Kristne her i Landet. »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« har stadig i smaa polemiske Artikler holdt Ilden blussende, idet Bladet ikke har forsømt nogen Lejlighed til at tage en tilkastet Handske op, og fra modsat Hold har navnlig Indre Mission været virksom for i evangeliske Kirkekredse at male den katolske Kirke i de mørkeste Farver.«

Det er vel, ogsaa efter det, Pastor Brenk her skriver, ganske givet, at »Ugebladet« kun har forsvaret. Hvis ingen angreb os, kunde vi ikke tage Handsken op, og al Polemik vilde være forsvundet. Det er ikke os, der angriber Protestanterne.

Men er det rigtigt, at vi benytter enhver Lejlighed? Hvis vi gjorde det, vilde vort Blad næppe kunne inde-

holde andet end Polemik. Adskillige Læsere kan fortælle om, at de har sendt mig Blade med Angreb paa den katholske Kirke, men at jeg har ladet dem ganske uanset. Jeg har kun taget til Genmæle, naar Angrebene kom fra særlig kendte Personer eller paa et Sted, der gav dem særlig Vægt og Udbredelse. Det har i hvert Fald været Principet, men selvfølgelig er det muligt, at noget er kommet med, som man hellere burde have undladt at omtale. Fejl i den Retning kan jo ingen undgaa.

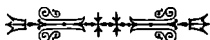
Hvori har »Ugebladet«s Polemik bestaaet? I at sige: Det eller det er ikke sandt, det lærer den katholske Kirke ikke, den katholske Kirke lærer saadan og saadan. Maa-ske har jeg engang givet Udtryk for min Forundring over den store Uvidenhed, der hersker mange Steder. Men det turde være alt; jeg har bestræbt mig for ikke at være skarp imod nogen.

En saadan Polemik kan man ikke med Rette indvende noget imod. Den kan ikke sidestilles med Indre Missions. Lad os huske, at det er dem, der angriber, og vi forsvarer os. Det er os, der ikke faar Lov til at have Fred.

Indre Missions Angreb har jo netop kaldt Pastor Brenk frem. Han skriver længere henne i Artiklen netop derom: »Det er overfor den Slags ukærlige og uforstaaende Udfald, man nødes til at tage til Genmæle og fremføre nogle Overvejelser.« Saa er det jo ikke saa underligt, at vi Katholikker maa svare.

»Ugebladet« vil bestræbe sig for at føre al Polemik i Kærlighedens Aand; men saa længe man angriber os, kan vi ikke tie.

Bernh. Jensen.

Fra andre Blade.

I Tidsskriftet »Musik«s Februarhefte har Frk. Augusta Eschricht skrevet en meget læseværdig, rigt illustreret Artikel om »Ordinale St. Kanuti Ducis et Martyris. Officiet ved Knud Lavards Helgenfester«. Anledningen er Festen i Jesu Hjerte Kirke den 7. Januar, og derom skriver Frøkenen:

Men først i Aar, Hertug Knuds Passionsdag 7. Januar, om hvilket et gammelt dansk Ord siger »Med Hellig Knud rinder Julen ud«, fandt Hymnerne og Sekvenserne deres gamle Hjemsted — den katholske Kirke.

Paa Initiativ af det katholske Broderskab »*Confraternitas Sancti Canuti Ducis*« afholdtes i *Jesu Hjerte Kirke* d. 7. Januar Kl. 7 Aften en Festandagt, hvor Koret, under Kirkens Kantor, Pastor Menzingers kyndige Ledelse, meget smukt sang Sekvenserne uden Orgelledsagelse, som den gregorianske Korall oprindeligt er sunget, alternerende paa den Maade, at hver første Halvstrofe blev sunget af Mandkoret, hver anden af hele Koret, medens begge Kor forenedes i Slutningsversene. Efter Sekvenserne reciteredes Vers fra *Sjællands Krønike* med Responsoriet *Sancte Kanute dux, ora pro nobis*, og Bøn fra Ordinalet paa den fra den katholske Kirke kendte Orationstone.

I Hymnen *Primo proscriptos patria*, med sine mange Stavrim, sang 1ste Kor de ulige Vers, Damerne de lige og begge Kor 5te Vers. Saa fulgte *Tantum ergo*, en af Gradualets skønneste Melodier, med sakramental Velsignelse; og den historiske, smukke Fest, som agtes gentaget hvert Aar, afsluttedes med *Gaudet mater ecclesia*, sunget med en ny dansk Tekst, der ikke rigtig klædte den, for Korallen og Latinen de hører nu en Gang sammen.

I Modsætning til den øvrige Korall blev denne Hymne ledsaget med Orgel, i øvrigt meget fint og diskret af Organist Aagaard, Versene fordelt efter Professor Hammerichs før nævnte Forslag, saa at første Melodi dannede Omkvædet og tilsidst istemtes af hele Menigheden.

I »Odense Avis« læses den 26. Februar under Overskriften »Fru Thit Jensen og Katholikerne«:

»Fru Thit Jensen talte forleden i Haderslev om det sædvanlige Emne: Frivilligt Moderskab. Samme Aften stod følgende Bekendtgørelse imidlertid at læse i »Modersmaalet«:

Katholikker advares mod at overvære Fru Thits
Foredrag. *Katholsk Pastorat.*

Vi har spurgt Lederen af den odenseanske katholske Menighed Pastor Schmiderer, om der vil blive udstedt en saadan Advarsel, naar Fru Thit skal gentage sit Foredrag her i Byen paa Fredag.

»Det tænker jeg ikke,« svarer Pastor Schmiderer. »Vor Biskop har ikke udtalt noget Forbud imod at høre, hvad Damen siger, men forøvrigt tror jeg ikke, at nogen god Katholik gaar hen og hører et Foredrag af den Art, som der her er Tale om.«

»Hvad har Katholikerne imod den Læresætning, som Fru Thit har gjort sig til Talsmand for?«

»Vi har det imod den, at den er uforenelig med vor Kirkes Moral. Ægteskabet er indstiftet af Gud, og dets højeste Formaal er Menneskeslægtens Forplantning og For-
mering.«

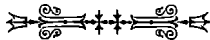
Derfor udtaler Pastor Schmiderer, at »enhver Katholik maa protestere og i hvert Fald ikke støtte hende ved at gaa til hendes Foredrag«. Bladet tilføjer: »Den Bevægelse, der fra Catholicismens Side nu synes at være rejst i Fru Thits Disfavør, er ikke af ganske ny Dato. Der har tidligere været rejst Kritik af den Moral, Fruen har gjort til sin, men den er aldrig tidligere kommet saa stærkt frem som ved denne Lejlighed.«

Iflg. »Folkerøsten« for 26. Febr. har Biskop Ludwigs ved Kirkeligt Samsunds Møde i Frederikshavn holdt et Foredrag om den katholske Kirke, som er refereret i »Vend-
syssel Tidende«. Biskop Ludwigs vil have sit Foredrag betragtet som et Forsvar mod Katholikerne, og det er der ikke noget at sige til. Men ubegribeligt er det, at en Biskop i den danske Folkekirke kan fortælle saa fuldstændig forkerte Ting om den katholske Kirke, som i hvert Fald Referatet udviser. Vi skal anføre et Par Prøver:

»Lægfolk maa ikke læse Bibelen uden af Kirken godkendte Forklaringer, som de forud skal aflægge Ed paa ikke at gaa imod. Og først skal de spørge deres Skriftefader, om de maa læse Bibelen, og han skal i hvert enkelt Tilfælde afgøre, om ikke Faren ved at læse den hellige Skrift overstiger Nyttten.«

Det værste er dog følgende Sætning: »De hævder, at Christus ikke er død for at frelse Verden, men hans Død var nødvendig for at give os Præster.«

Muligvis skal vi senere vende tilbage til dette Fore-
drag.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Opmærksomheden henledes paa, at Vincentskonferenserne afholder deres 1. Generalforsamling Søndag den 9. Marts Kl. 11½ i Salen i Bredgade 67². — Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

— Paa Højskolen talte Pastor Resch forrige Tirsdag om Redemptoristerne. Han fortalte om den hellige Al-

fons Liguori og om den hellige Clemens Maria Hofbauer og den Orden, som disse to Helgener har stiftet og skaffet Udbredelse i hele Verden til særlig Gavn for de mest forladte Sjæle.

Kolding. En katholsk Boghandel har længe været savnet her. Hvor skal man kunne indrette sig rigtig katolsk uden en saadan? Hvor skal man kunne have de rigtige Bøger i Reolen og den rigtige Slags Billeder paa Væggen, og hvor skal man kunne have Rosenkranse og Vievandskar og Krucifikser og indviede Lys og Medaljer og Smaabilleder o. s. v., naar man hver Gang enten skal skrive til København og ikke kan se Tingene, før man køber dem, og maa betale et forholdsvis stort Tillæg i Porto til Bestilling, Forsendelse og Pengeforsendelse? — eller maa sætte Præsten i Bevægelse for disse Smaabøger? — Nu har vi en katholsk Boghandel med alt dertil hørende lige til Skapularer og polske Bønnebøger, idet en af Byens største og smukkeste Forretninger, Chr. Hansens Boghandel i Helligkorsgade, har indrettet en Afdeling i denne Branche efter forud at have truffet Overenskomst dels med Kirken og dels med Katholsk Boghandel i København. J. O.

Rom. I Venedig begyndte man den 14. ds. Afhøringen af Vidner i Sagen om Pave Pius X's Beatifikation. Patriarken af Venedig, Kardinal La Fontaine ledede det første Møde, hvor alle de tilsagte Vidner maatte aflægge Ed paa nøje at holde sig til Sandheden i deres Udsagn.

— Kardinalkollegiet har for Øjeblikket 64 Medlemmer. Af dem er de 6 Kardinalbiskopper, 48 Kardinalpræster og 10 Kardinaldiakoner. Der lever endnu 4 Kardinaler fra Leo XIII's Tid, 24 fra Pius X's og 24 fra Benedikt XV's Tid, medens den nuværende Pave allerede har udnævnt 12. 33 Kardinaler er Italienerne.

Hans Højærværdighed Biskoppen træffes personlig i Det Apostoliske Vikariats Bygning, Amalievej 14, hver Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 4¹/₂—6¹/₂.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die decimo mensis Martii loco ac tempore assuetis.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

Møde afholdes Mandag den 10. Marts Kl. 8 Aften.

Bestyrelsen.

Søstrene ved St. Ansgars Skole vilde være meget taknemmelige for ethvert Bidrag til **Børnenes Bespisning**, da Kassen er tom.

Kirkelig Kalender.

9. Marts 1. Søndag i Fasten.	16. Marts 2. Søndag i Fasten.
10. — M. De 40 Martyrer fra Sebaste.	17. — M. Patrik, Biskop og Bekender.
11. — Ti. Ferialdag.	18. — Ti. Cyrillus af Jerusalem, Biskop og Kirkelærer.
12. — O. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer. Tamperdag.	19. — O. Josef, Jesu Plejefader.
13. — To. Ferialdag.	20. — To. Ferialdag.
14. — F. Tamperdag.	21. — F. Benedikt, Abbed.
15. — L. Tamperdag.	22. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 11. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115³.
Pastor Quaedvlieg: Mariæ Selskab.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Absalon. Møde Mandag den 17. Marts Kl. 8 »Columbus«.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag d. 9. ds. Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 9. Marts i Messen Kl. 8.

Sakramentskirken. Lørdag den 8. ds. synger Skolebørnene en Rekvieemmesse for deres Skoles og Sognekirkens afdøde Stifter Msgr. Anton Neuvel.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken af Hr. Pastor Bach og hver Fredag Aften Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af Pastor Küpferle hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

St. Annæ Kirke. Fasteandagten (Prædiken med Korsvejsandagten) holdes hver Fredag Aften Kl. 8.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7^{1/2}, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7^{1/4}, St. Josefs Kirke Kl. 7^{1/2}. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 9. Marts Kl. 11^{1/2} i Salen i Bredgade 67².
Alle aktive og passive Medlemmer indbydes.

Credo. Februar 1924. Indhold: Bonaventuras betragtelse over Kristi leverne. — Om Kirken i Danmark 1923. — Ur Englands religiøse liv. Oxfordrørelsen III, — Credos böcker. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Pascal. 2. St. Valentins dag. 3. Pilgrimsbön. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

Barneplejerske søges til den 1. Maj. Henvendelse til Grevinde Holstein-Ledreborg. — Ledreborg, Leire.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (1 Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 11.

Søndag den 16. Marts.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Helliggørelsen i Christus. — 2. Søndag i Fasten. — Det betragtende (kontemplative) liv og dets modstandere. — Kardinal Bourne og Malines. — Rosenkranskirkens Paramenter. — Husk Elisabethforeningens Basar! — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Køge. Odense. — Avertissementer.

Strøtanker om Helliggørelsen i Christus.

Vor Fuldkommenhed er intet andet end Foreningen mellem vor Vilje og Guds Vilje, saa at hans og vor Vilje bliver een, og den bliver den mest fuldkomne, hvis vor Vilje ligner den guddommelige mest.

St. Vincents af Paul.

Hvorledes bliver man fuldkommen? »Ingen naar paa een Gang til det øverste Trin. Ved at stige op, og ikke ved at flyve, kommer du øverst paa Stigen. Lad os stige op ligesom med to Fødder — med Betragtning og Bøn! Betragtningen viser, hvad der mangler, Bønnen opnaar Naaden; Betragtningen viser Vejen, Bønnen fører os videre ad den; ved Betragtningen erkender vi de Farer, der truer, ved Bønnen undgaar vi dem.«

St. Bernhard.

Fuldkommenheden bestaar i Sjælens Forening med Gud. . . . Jeg kender ingen anden Fuldkommenhed end den at elske Gud af hele sit Hjerte og sin Næste som sig selv; al anden Fuldkommenhed er falsk. Ikke Mængden af Andagtsøvelser udgør Fuldkommenheden, men den Iver og Renhed i Hensigten, hvormed man udfører dem Den, som er taalmodig under Forfølgelser, sagtmodig i Smerter, rolig ved Svagheder, han er næsten fuldkommen. Fuldkommenheden bestaar ikke deri, at man ikke ser paa Verden, men deri, at man ikke forelsker sig i den.

St. Frans af Sales.

Den, som vil blive fuldkommen, maa ikke se paa andet end Jesus Christus og, hvad der behager ham.

St. Alphonsus.

2. Søndag i Fasten.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Thessalonikerne I. Brev. 4. Kap.

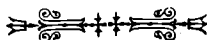
Brødre! Vi beder og formaner eder i den Herre Jesus, at, ligesom I har lært af os, hvorledes I bør omgaaes og tækkes Gud, I da ogsaa maa vandre saaledes, at I bestandig maa tiltage. I véd jo, hvilke Bud jeg har givet eder ved den Herre Jesus. Thi dette er Guds Vilje, eders Helliggørelse: at I skal afholde eder fra Utugt, at enhver af eder skal vide at besidde sit Kar i Hellighed og Ære, ikke i Begærighedens Brynde som Hedningerne, der ikke kender Gud; og at ingen maa undertrykke eller besvige si Broder i nogen Handel, efterdi Herren er en Hævner af alt saadant, ligesom vi tilforn har sagt og vidnet for eder. Thi Gud har kaldet os ikke til Urenhed, men til Helliggørelse i Christus Jesus vor Herre.

Menigheden i Thessalonike (Saloniki) hører til de første, Apostelen Paulus har grundlagt i Europa. Forfølgelser fra Jødernes Side umuliggjorde Apostelens Ophold i denne By; hans Ophold dér varede næppe længere end én eller to Maaneder. Det har været for kort Tid til at fuldende Undervisningen hos dem, og derfor viste der sig forskellige Fejl og Mangler, som Apostelen søgte at rette ved sine Breve. Menigheden var ganske ung, den bestod mest af Kristne fra Hedenskabet, blandt hvem de to Laster — Utugt og Havesyge — ganske særligt var udbredt. Paulus formaner da indtrængende til at afholde sig især fra dem, fordi de stod i den skarpeste Modstrid til den kristne Lære som de netop havde annammet og som paabød dem: Helliggørelse i Christus Jesus vor Herre. —

Fastetiden er den Tid, hvor vi fremfor alt skulde være betænkt paa det, Apostelen formaner til: dette er Guds Vilje, eders Helliggørelse. Disse Ord lagde Apostelen de Kristne paa Hjertet som det Ideal, de skulde stræbe efter og naa; men dermed kunde ikke forenes de to store Laster, som særligt prægede det døende Hedenskab — Utugt og Havesyge. Her gjaldt Frelserens Ord: I kan ikke tjene to Herrer. Kaldelsen til Troen paa Christus og Livet efter Herrens Bud og Helliggørelsen i Christus Jesus udelukker disse Laster ligesom Lyset Mørket og Dagen Natten. Og naar vi efter 1900 Aars Forløb vil bekende os til Christus, og naar vi vil vandre som Kristne: da gælder samme Lov ogsaa for os. Vi véd, hvilke Bud der blev givet os ved den Herre Jesus. Thi det er Guds Vilje, vor Helliggørelse: at vi skal afholde os fra Utugt . . . —; og at ingen maa undertrykke og besvige sin Broder. Det gælder til enhver Tid, det gælder fremfor alt i den hl. Fastetid: Helliggør dig i Christus Jesus. Men først bort med det, som er Helliggørelsens værste Fjende, med Synden og med Lasten, og da vil det være muligt at opføre det kristelige Livs Bygning og føre den til Fuldendelse.

Det burde være vor Stræben i Fastetiden. Men er det ikke den samme Last — Utugten — som rokker ved Samfundets Fundament ogsaa i vore Dage, ligesom det var Tilfældet hos Hedningerne paa Apostelens Tid? Var vel Lasten større, mere udbredt og almindelig, mere skændig, mere fræk dengang end i vore Dage? Forbrydelser og Ødelæggelser imod Børn og hos Børn! Ødelæggelser hos den opvoksende Ungdom! Mange unaturlige Synder med sig selv, daarlig og syndig Omgang med andre ødelægger mange unge Mennesker paa Sjæl og paa Legeme. Maaske er der mange, som ikke kan se det; men der er ogsaa mange, som ser de dybtliggende, mørke Øjne, det blege Ansigt, det nervøse Væsen, den kraftløse Gang; Kraften er opbrugt; — det er den kommende Slægt! Maatte enhver Fader og Moder være opmærksom paa sit eget Barn og ved Vejledning og Formaning og Advarsel være sit Barn en frelsende og beskyttende Engel. Ødelæggelser hos unge og gamle — Sygdomme og Elendighed uden Tal som Følge af Lasten. For 17 Aar siden skrev en københavnsk Læge i et af sine Værker: Naar man véd, at der i Byen København med dens ca. 400,000 Indbyggere findes omtrent 50,000 Mennesker med Syfilis i det smittende Stadium, vil man kunne forstaa, hvilken uhyre Fare, der lurder . . . Saadant ser Lægen fra sit medicinske Standpunkt. Ødelæggelser iblandt Ægtefolkene, naar man husker, i hvor mange — utallige — Ægteskaber denne Last har bragt Splid og Ufred og Adskillelse; Ødelæggelser i selve Ægtestanden, hvor denne Last har ødelagt det ægteskabelige Liv og dets Maal; Ødelæggelser i selve Ægtestanden, hvor en Ægtefælle ikke ved at besidde sit Kar (efter de hl. Fædre: enten sit Legeme eller sin Hustru) i Hellighed og Ære, men i Begærlighedens Brynde som Hedningerne, der ikke kender Gud. Hvor ofte er denne Formaning fra Apostelen ikke nødvendig for kristne Ægtefolk, for at lære at tage Hensyn til hinanden, thi Ægtestanden er en hellig, af Gud indstiftet Stand, hvor Guds Bud og Anordninger har Gylighed ligesom i enhver anden Stand.

Det er en alvorlig Sandhed, som gælder for os alle, en Sandhed, som Kirken ved Apostelens Mund fremstiller for os i Fastetiden, hvor Christi Kærlighed skulde bevæge os baade til at undgaa Synd og Last og til at tage til i alt godt. En alvorlig Sandhed, det Ord, som Apostelen slutter med i Søndagens Epistel: Gud har kaldet os ikke til Urenhed, men til Helliggørelse i Christus Jesus vor Herre!

Det betragtende (kontemplative) liv og dets modstandere.

(Af A. G. H. i Caldey-Benediktinernes Kvartalskrift *Pax*.)

Ved *Niels Hansen*.

Ovenstående titel kunde måske få læseren til at tro, at hensigten med efterfølgende linjer var igen at indlede en diskussion om, hvorvidt det praktiske ordensliv er værdifuldere end det kontemplative og omvendt. Dette er ikke tilfældet; både den hellige Thomas Aquinas og Suarez hævder nemlig så klart, at det praktiske ordensliv er det fuldkomneste, da et menneske deri bedst opfylder begge hovedbudene, kærlighed til Gud og kærlighed til næsten, at yderligere diskussion om dette emne ikke vil kunne føre til noget nytligt.

Hvis nogen tænker på at træde ind i et ordenssamfund, skal vedkommende ikke spørge sig selv: »Hvilken orden og hvilken livsførelse er mest fuldkommen?«, men: »Til hvilken orden og til hvilken livsførelse passer jeg fysisk og moralsk bedst?« Han må overveje, til hvilket arbejde og hvad slags beskæftigelse han føler sig mest dragen. En tiltrækning, enten naturlig eller overnaturlig, er i regelen den vej, ad hvilken Guds vilje giver sig til kende i tilfælde af et kald til ordenslivet. Det er farligt at handle imod den. Den enkelte sjæls fuldkommengørelse er det eneste mål at stile efter, da det jo er enhver sjæls ubetingede pligt ikke at nå en eller anden theoretisk fuldkommenhed, men den fuldkommenhed, til hvilken Gud kalder den. Nu kan vi sikkert gå ud fra, at der i den katholske kirke ikke findes nogen religiøs orden eller kongregation, til hvilken ikke en eller anden sjæl er dragen af Gud uden noget som helst hensyn til vedkommende samfunds formodede overlegenhed eller underlegenhed i forhold til andre. Sjæle, der følger denne indvortes røst, hvorsomhelst den end kalder dem, gør ret og vilde ikke handle viist, hvis de ikke gjorde så. De er fuldt berettigede til at anse dette kald som en angivelse af, hvad Guds vilje er for deres vedkommende.

Det er derfor, at kirken billiger, anbefaler og plejer religiøse samfund af mange forskellige slags, og som følger stærkt afvigende regler. Alle har ligelig del i kirkens moderlige kærlighed og omhu. Enhver har et nyttigt værk at gøre i Herrens vingård, enhver har en nyttig livsvirk-somhed i Christi mystiske legeme, og der må være sjæle, der er villige til at påtage sig disse opgaver. Således er mulige fortrin ved de forskellige religiøse samfund, der alle er udvalgte hærkorps i Christi stridende kirke, ikke noget, der bør tages i betragtning af sjæle, der higer efter fuldkommenhed, således som denne kan nås i ordenslivet. I hver religiøs orden og under enhver ordensregel kan sjæle elske Gud så brændende og tjene ham så oprigtigt og helt, som de på nogen måde kan ønske at gøre, og der er ingen grænse for den ære, de således kan komme til at vise ham.

En anden grund til, at jeg ikke anser det for heldigt at diskutere spørgsmålet om de enkelte ordeners større eller mindre fuldkommenhed, er, at det så let giver anledning til forfængelighed og praleri. Deltagerne i denne diskussion er ofte, hvis de tilhører en orden, alt for tilbøjelige til at tage parti for denne, en ting, der er naturlig og ikke overnaturlig og vanskelig at bringe i overensstem-melse med kristen ydmyghed. I hvert fald er der i så tilfælde altid stor fare for partiskhed. Det får en f. ex. til at smile, når man læser, i hvor høje toner gamle Reif-fenstuel taler om sin franciskanske orden, der må siges »om ikke at være den fuldkomneste af ordener så dog ikke at stå tilbage for nogen anden.« Det er muligvis sandt, men yilde jo være mere overbevisende, hvis det var sagt af en ikke-franciskaner. Jesuiten Suarez ophøjer ligeledes sin orden, og på samme måde bærer mange andre sig ad.

Endnu en grund til, at jeg tænker, det er klogest ikke at indlade sig på dette omtvistede spørgsmål, er, at skønt jeg indrømmer, at et »blandet ordensliv« er det rent be-tragtede overlegent, indser jeg dog ikke, at følgen heraf er, at »virksomme ordenssamfund«, i hvilke alene det »blandede liv« formodes at kunne leves, er fuldkomnere end de betragtede ordener. Men det påstås dog af nogle,

at de »virksomme« ordener, i hvert fald de, i hvilke det virksomme liv består i at undervise andre i religionens sandheder og hemmeligheder, er fuldkomnere end de andre. Der kan imidlertid gøres en mærkværdig indvending herimod, som jeg ikke ved, hvorledes jeg skal afvise, ej heller har jeg truffet nogen, som har været i stand dertil. Indvendingen er den, at kirken tillader medlemmerne af hvilkensomhelst virksom orden at indtræde i Kartheuser-ordenen, medens den ikke tillader en Kartheuser at træde over i en anden orden, hvilket absolut synes at måtte betyde, at den anser Kartheuser-ordenen for den fuldkomneste af alle. Er det troligt, at den vilde tillade en ordensmand at træde over fra en virksom orden til Kartheuser-ordenen, hvis det betød en forringelse for vedkommende, medens den forbyder Kartheusere at stige opad ved at indtræde i en virksom orden? Suarez kommer over denne indvending ved at sige, at grunden til, at kirken tillader alle ordensfolk at blive Kartheusere, er den, at Kartheusernes regel er den strengeste, den hårdste i henseende til tavshed, til afsondrethed fra verden, hvortor dens livsførelse er den sikreste, *securior*. Men dette er en ganske vilkårlig forklaring, som egentlig kun kan kaldes en personlig mening. Men det hele er et spørgsmål af underordnet betydning og ikke mere værd end lige at fremdrage.

Hvad der derimod er værd at overveje, er det afgørende spørgsmål: Hvad betydning har overhovedet et betragende liv? Hvad nytte gør de betragtende ordener? Alle ansete forfattere, også de, som ivrigst forsvarer teorien om de virksomme ordeners overlegenhed over de betragtende, indrømmer dog vigtigheden af de sidstnævnte som en praktisk erkendelse og fuldbyrdelse af det første og det største bud fra den Almægtige, givet af ham først ved Moses til Israels børn og siden bekræftet og udvidet til alle folkeslæg ved Jesus Christus: »Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit hjerte og hele din sjæl og hele dit sind.«

Der er ikke desto mindre mange mennesker, ikke alene uden for kirken, men lige så vel inden for denne, som er ude af stand til at forstå det betragtende liv og derfor ikke bedønner det efter fortjeneste. Mange går endnu videre og

frakender det al eksistensberettigelse. Ikke så få af disse er dog mere eller mindre at undskylde, eftersom deres vildfarelse skyldes, hvad man kan kalde uovervindelig uvidenhed. Desværre deles denne vildfarelse af nogle, som ifølge den stilling, de indtager i kirken, absolut burde vide bedre besked. Vildfarelsen kommer for norges vedkommende vistnok af, at de misforstår, hvad et betragende liv er og betyder. I sådanne menneskers øjne er en »betragende mand« et menneske, som tilbringer hele sit liv med at stirre paa det åndelige firmaments stjerner — en beskæftigelse af meget liden nytte for betragteren og af ingen som helst nytte for andre, ligesom den ære, som derved ydes Gud, er af såre tvivlsom natur, da hovedegenskaberne ved en sådan tilværelse tilsyneladende er dovenskab og egenkærlighed. Hvis et betragende liv var kun det og ikke noget andet, ja, hvis det var kun en frugtesløs stirren på de evige sandheder, vilde det ikke være let at forsvare. Det bedste, der i så fald kunde siges herom, vilde være, at de, som hengav sig til dette liv, var uskadelige folk, der ikke gjorde noget ondt i verden. Men herimod kunde med rette indvendes, at kristne, der var deres navn værdige og medlemmer af en kirke, der betegner sig selv som den »stridende«, og som ønsker at opfylde alle deres pligter mod den, skulde og burde være mere end ret og slet uskadelige. Uskadelighed er kun en negativ dyd. Og selv om man indrømmer, at den overfor vore medskabninger har noget rosværdigt i sig og kan få en lille plads mellem dyderne, kan man på den anden side ikke nægte, at den overfor vore medskabningers fjender, overfor mørkets magter og disses venner blandt menneskene, er en last. Begge slags harmløshed findes hos de betragende ordener efter det synspunkt, som de her omtalte smålige kritikere har anlagt på dem, og derfor dømmer de så ringe om dem.

Men en sådan anklage besvares bedst ved en nøjagtig redegørelse for, hvad der i virkeligheden forstås ved betegnelsen: et betragende liv. Selve betegnelsen, vil jeg gerne indrømme, er misvisende, siden den kun fremhæver en af de sider, hvorefter det betragende liv består. Et medlem af en betragende orden er en mand (eller

kvinde), der, såvidt menneskelig svaghed og de jordiske vilkår tillader det, bringer sig selv som et fuldkomment offer til Guds ære. Hans offer af sig selv har, i begrænset grad, samme egenskaber og kraft, som Forløserens offer paa korset og i messen har i ubegrænset grad. Munken ofrer nemlig sit hele væsen, sjæl og legeme, til Gud, først som anerkendelse af hans absolute overherredømme og herlighed, af hans ret til dyrkelse af alskabningen, til at blive elsket, æret, priset og tjent for hans egen skyld og på grund af hans uendelige fuldkommenheder; for det andet for at sige tak for alle de velgerninger, som Gud har skænket sine skabninger; for det tredje for at gøre fyldest for menneskenes synder og opnå tilgivelse for syndere; for det fjerde for at opnå alle de velgerninger for levende og døde, som mennesker kan håbe ved Christi fortjenester. Dette er, så kort som siges kan, deres livsværk, hvem verden holder for ledige drømmere. Men hvor finder her »betragtningen« en plads? Betragtning er, i den bogstavelige mening af ordet, et middel, som munke og nonner bruger til at dygtiggøre sig til deres livsgerning, d. v. s. til at hjælpe dem til at opnå et inderligere kendskab til Gud og hans gerninger, til religionens hemmeligheder og til de ting, som angår sjælels åndelige liv, for derved at fremme og øge deres kærlighed til Gud og deres iver i hans tjeneste sammen med offervillighedens ånd, der er så nødvendig for at give deres arbejde dets sande farve og nytte.

For dem, der tror på, hvad kirken lærer angående Gud, den menneskelige sjæl, forløsningen og religionens øvrige sandheder, er det overflødigt at påvise det fornuftmæssige og værdifulde i et sådant liv, da det kun er en logisk konsekvens af denne tro. Det er også en måde, på hvilken man kan leve efter troen. Men dem, der ikke tror på, hvad kirken lærer, er det ørkesløst at prøve på at forklare, hvad det betragtede liv er, som det heller ikke vilde være til nogen nytte at diskutere betydningen af Pastors livsgerning med en mand, som nægtede, at der fandtes mikrober. Dog kan man give endog vantro, der spotter »de betragtede« for deres unyttigheds og egenkærligheds skyld, et svar, der i det mindste bør få dem

til at tie. Er sådanne mennesker egenkærlige? Hvad jeg har lagt mærke til, er, at de, der anklager dem for egenkærlighed, i regelen ikke er særlig kvalificerede til at diskutere om næstekærlighed og interesseløshed. Flertallet af disse anklagere er folk, hvis hele tilværelse er en eneste lang, systematisk, uafbrudt jagen efter deres egne fornøjelser. Deres egne interesser er det eneste mål, hvorefter de styrer. De arbejder og de morer sig, de driver forretning, de rejser, de gifter sig, de køber, de sælger, og alt, hvad de så gør, er det i den hensigt at få det så godt og så behageligt som muligt her på jorden. De midler, de bruger, er hæderlige eller uhæderlige, alt eftersom deres samvittighed eller deres opfattelse af moralens krav dikterer dem, men de har alle eet fælles mål: deres egen lykke og velvære, tilfredsstillelsen af egenkærlige ønsker og forfængelige forhåbninger. Folk, som lever i glashuse, skulde ikke kaste med sten.

Og selvom man vilde indrømme, at betragtede mennesker lever et egenkærligt liv, for så vidt som de jager efter, hvad de mener er deres største gode og vil bringe dem mest lykke både her og hisset, kan dog vist ingen nægte, at deres måde at søge deres eget på er den mest uskadelige af alle. Det skader nemlig ingen. Hvorimod det er iøjnefaldende, at de, der har held med sig i livets kamp, kun opnår deres lykke på andre, mindre heldige stræberes bekostning. Hvad der gør livets kamp så hård og får så mange stræbere til at bukke under i den og siden føre en elendig tilværelse, er i en ikke ringe grad, at der er så mange konkurrenter. Trængslen er for stor. Derfor fortjener de en særlig tak, som trækker sig tilbage og overlader deres plads til andre, der således får mere udsigt til at vinde. I den henseende er de i hvert fald til bestemt nytte for andre.

Men alt dette er diskussion på et meget lavt niveau. Lad os derfor lade disse tarvelige indvendinger ligge og rette vor opmærksomhed mod en anden indvending, som meget ofte nu til dags gøres mod det betragtede liv og mod dem, som fører et sådant i religiøse ordener. Denne indvending beror ikke på uvidenhed om det faktiske, d. v. s. om, hvori det betragtede liv består, men har sin

oprindelse i en forkert opfattelse af Gud, og hvad der er menneskenes pligt overfor ham. Indvendingen er ikke vanskeligere at gendrive end andre indvendinger af mere meningsløs art, men den er mere fordømmelig end andre, fordi den vidner om manglende kristelig sans hos dem, der fremkommer med den, og viser, hvorledes deres tankegang er bleven fordunklet ved verdens falske grundsætninger. Andre indvendinger kan ærgre en paa grund af deres illoyalitet eller deres tåbelighed. Denne kan ikke andet end bedrøve en, særlig når den kommer fra kirkens børn, fordi den viser, at de ikke er besjælet af den kirkes ånd, de bekender sig som medlemmer af: de kender ikke Gud, som kirken kender ham. De tænker ikke, som kirken tænker om dette punkt af altovervejende betydning: menneskets pligter mod Gud. Indvendingen er denne: Hvorfor skal man trække sig tilbage fra verden, hvor der er så meget godt at gøre mod ens næstes sjæl og legeme? Hvorfor spærre sig selv inde i et kloster og tilbringe et langt, kostbart liv der i bod og fromhedsgerninger, som kan være nyttige nok for ens personlige helliggørelse, men ikke af nogen praktisk værdi for verden. Hvorfor sådan ødslen med kræfter, tid og evner, som kunde være bleven langt bedre anvendt i næstekærlighedens tjeneste?

Dette er ikke nogen ny indvending. Den er lige så gammel som kristendommen. Den blev fremsat ved en mindeværdig lejlighed af Christi egne disciple. »Hvortil denne Ødselhed? Denne salve kunde jo være solgt til en høj pris og givet til de fattige« (Matth. 26). Og de var vrede paa kvinden. De harmedes over at se hende spille så kostbar en ting på noget så unyttigt. Vi ved, at Kristus satte dem i rette og forsvarede Maria Magdalene, således som han ved en tidligere lejlighed havde forsvaret hende, da hendes søster Martha beklagede sig over hende. Maria var en betragtede sjæl, og så forskellige hendes handlinger ved de to lejligheder end var, blev hun dog dreven af samme følelse af, hvad et menneske var Guddommen skyldig. Hun, synderinden, vidste og forstod bedre sin Gud end Martha, hvem kirken ærer som jomfru, bedre end Christi egne disciple. Hendes hjertes ufejl-

bare instinkt sagde hende, hvad der var ret at give den guddommelige forløser, hvad han vilde glædes ved at modtage af menneskene som udtryk for deres kærlighed, tilbedelse, ærefrygt for hans guddommelige person. Hun havde Christi Ånd, den Ånd, som Christus har givet sin kirke, den Ånd, som fra kristenhedens første morgen bestandig har dreven mennesker ud til ensomme steder eller i klostre for at leve i tavshed for Herrens ansigt. Det er den samme Ånd, som gør alle sande kristne i stand til i hvert fald at forstå dette skjulte liv. De, som slet ikke forstår det, har ikke Christi Ånd. Deres opmærksomhed er for udelukkende henvendt på de ting, som deres sanser alene bringer til deres kundskab, d. e. menneskenes synlige og følelige nød, deres lidende næstes ønsker og trang. De mener, at Gud æres og tjenes bedst i hans skabninger. De har ingen, eller højst en meget mangelfuld opfattelse af den ære og hyldest, mennesker er Gud selv skyldige.

Ja, Maria har altid haft sine kritikere, som har revet ned på hendes »misforståelse« af den tjeneste, der skyldes Gud, fordi hun »spildte« sin tid på egoistiske fornøjelser og »ødslede« kostbare gaver bort, der kunde været brugt på mere »praktisk« måde. Men det forekommer mig, at i ingen anden periode af kirkens historie har disse kritikere været så talrige som i vore dage. Lad os kalde dem humanitetens venner, for at give dem et navn. De findes, som allerede sagt, ikke alene udenfor Christi kirke, men også indenfor denne. Det er tidens materialistiske tankegang, som har besmittet også dem, hvis religiøse overbevisning skulde have bevaret dem derfor. Deres vildfarelse består i en tendens til at sætte mennesket i stedet for Gud som målet for de religiøse pligter, i at give de tjenester, der ydes mennesker, en utilbørlig overvægt i deres tanker og hele liv, til forringelse af, hvad der skyldes Gud. Det er en tilbøjelighed til at mene, at Gud kan tjenes igennem mennesker, at han ikke kræver nogen særlig andagt af hjerte og sind, henvendt direkte til ham selv. Den katholske kirkes tanke er, at mennesket er skabt for Gud. Vore humanisters tankegang er snarere den modsatte, at Gud er skabt for menneskenes skyld, og at hans hovedopgave er at sørge for menneskenes fornødenheder,

give dem en mængde gode ting og gøre dem lykkelige, i grunden en Gud, hvis rette Titel vilde være Leverandør til Hans Majestæt Mennesket.

Jesus Christus gjorde en bestemt adskillelse mellem de to bud: kærlighed til Gud, som han kaldte det første og største bud, og kærlighed til næsten. Det første af disse to bud kræver virkelig det andet som sin uundgåelige konsekvens: vi kan ikke elske Gud uden at elske, hvad Gud elsker. Men det er alligevel ganske uafhængigt af det andet. Hvis der kun fandtes et eneste menneske i verden, vilde dette menneskes pligter mod Gud ikke være det mindste forskellige fra, hvad vore pligter nu er. I vore humanisters tankegang er imidlertid de to bud sammenbandede til eet, og det er det andet, som — tvært imod al sund fornuft — oplsluger det første og bliver det ene gældende.

I denne tankegang er der en uendelig række af afskyninger, lige fra det ringeste, ubevidste anstrøg til de groveste teorier, der fejrer al virkelig religion til side og sætter menneskekærlighed i dens sted, måske med et overtræk af evangelisk fernis for udseendets skyld og for at få uagtsomme til at tro, det er religion. Men alle er de enige om, at et liv, indviet til Gud alene, et liv, hvori sjælen som Maria har valgt den bedste del og har trukket sig tilbage i ensomhed for at indvie sit liv som et brændoffer til sin Skaber, er et spildt liv. De kan forstå, ja måske beundre den barmhjertige søster, som plejer de syge på hospitalet, eller en af De fattiges små søstre, som tager sig af ensomme og ulykkelige gamle, eller endog en Dominikanersøster, der underviser ungdommen, men de kan ikke forstå en Karmeliterinde eller en Klarissenonne, som ikke gør andet end bede og faste bag klosterets gitter. De mere åndelig sindede kan påskønne missionæren, som bringer den kristne tro og kultur ud til dem, der sidder i »mørke og dødens skygge«, men Benediktineren eller Kartheuseren, som tilbringer sit liv indenfor klosteret i Guds tjeneste, er en mand, som overgår deres forstand.

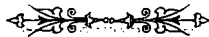
Hvorfra kommer denne vildfarelse, der er i så stor modsætning til, hvad Jesus Christus og hans kirke lærer? Den kommer uden tvivl først og fremmest fra den uorden,

som arvesynden har bragt ind i menneskenaturen, og hvis hovedvirkninger er svækkelse af den åndelige erkendelse og tilbøjeligheden til at foretrække skabningerne for Skaberens og sætte dem forrest i vore tanker og vor interesse. Desuden mener jeg, at denne vildfarelses store udbredelse i vore dage for en stor del må lægges protestantismen til last. Reformatorerne i det sekstende århundrede forkyndte, de vilde rense kirken for de vildfarelser i lære og moral, som Rom havde bragt ind i den. De påstod, at de skulde genrejse den kristne tro i dens oprindelige renhed. Deres egentlige mål var dog at fri sig selv for visse forpligtelser, tunge for den fordærvede menneskenatur, hvilke kirken havde pålagt den. De forkastede kirkens lærende myndighed og satte i dens sted bibelen, fortolket af den enkelte — en behagelig elastisk rettesnor og såre smigrende for den menneskelige forfængelighed. Skriftemålet, faste og andre bodsøvelser, præsternes ugifte stand, søndagspligten og meget andet blev skubbet til side, og de prøvede på at udrydde den ubehagelige, strenge tanke om selvopofrelse ved at undertrykke de religiøse ordenssamfund, da munkenes og nonnernes liv var en stadig brejdelse mod lysten til rigdom og timelige fornøjelser.

For at kaste et lovlighedens skær over de forandringer, de foretog i moral og livsførelse, blev de også nødt til at pille ved troslærdommene, som skulde bringes til at stemme overens med og støtte forandringerne. Derfor de nye lærdomme om retfærdiggørelse, forsoning, skærsild, de helliges dyrkelse og lign. Det var umuligt andet, end at disse forandringer i læren måtte hidføre, om ikke straks, så dog i tidens løb, en forandring i menneskenes tanker om Gud og om det forhold, der rettelig bør bestå mellem Gud og den menneskelige sjæl. De nye lærdomme, som reformatorerne salte i omløb, hang alt for nøje sammen med de ophøjede spørgsmål om Guds hellighed, kærlighed og retfærdighed, til at de ikke skulde medføre en ny opfattelse af disse spørgsmål, og denne forandring i menneskenes tanker om Gud måtte efter psykologiens love få sit praktiske udslag i menneskenes opførsel overfor Gud. Protestanterne mistede især den katholske tanke om Guds kærlighed til menneskene, den, der gør det så let for os

at tro på messeofferet og eukaristiens sakramente, og ligeledes mistede de den katholske opfattelse af, hvad menneskenes kærlighed til Gud skulde være og skulde lede dem til at gøre, dette høje ideal af praktisk kærlighed, der har skabt de kristenhedens helte, vi kalder Helgener. Derfor forstår protestanten i regelen ikke det beskuende liv, d. v. s. det liv, hvis eneste grundlov er den ideelle kærlighed til Gud. For at forstå det betragtede liv må man forstå, som den katholske kirke gør det, naturen af Guds kærlighed til menneskene, og hvorledes denne kærlighed bevæger Gud til at knytte det inderlige bånd mellem sig og sjælen, hvilket de betragtede samfund søger at knytte saa fast og inderligt som muligt.

Af det her udviklede vil man se, hvor nyttige og formålstjenlige de betragtede ordener just i vore dage er som en stående protest mod humanisternes vildledende principper. Disse ordener har altid haft deres egen indre nytte som ikke kan vurderes for højt, nemlig at skaffe sjælene en gunstig og stadig lejlighed til selvfornægtelse og inderligt, fuldt samliv med Gud i trofast kærlighed. Men i vor febrilske, forjagede tid, hvor et menneskes værdi alt for ofte regnes efter den støj, han kan gøre i verden, er et kloster med betragtede munke eller nonner, med dets overnaturlige atmosfære og de herlige livsprincipper, det lægger for dagen, mere end nogen sinde før betimeligt som en modgift mod tidens falske grundsætninger og fordærvelige principper.

Kardinal Bourne og Malines.

Den katholske Kirkes Primas i England, Ærkebiskoppen af Westminster, Kardinal Bourne, har i sit Hverdrebrev i Anledning af Fastetiden omtalt Samtalerne i Malines og det engelske Episkopats Stilling dertil. Udtalelserne er af stor Interesse.

Kardinal Bourne begynder med at sige, at de Diskussioner, der siden dette Aars Begyndelse er blevet ført om

Kristendommens Enhed, der saa længe har været brudt ved Hæresi og Skisma, er af størst Interesse for dem, der som Medlemmer af den katholske Kirke klart ser, hvorledes Enheden kan tilvejebringes.

Kardinalen mener, at man bør takke Gud for denne nye og stærke Længsel efter Enhed, men tilføjer saa: »Imidlertid er det klart, at hos dem af vore Landsmænd, der ikke anerkender den Hellige Stols Autoritet, hersker der en næsten fuldstændig Misforstaaelse af det eneste Grundlag for Enhed, som er i Overensstemmelse med Christi Vilje — nemlig den aabne og fulde Antagelse af Guds aabenbarede Sandhed.

I det Brev, der udsendtes fra Lambeth i 1920 staar følgende Ord, der er taget af en Udtalelse fra 1908, og de nævnes ogsaa i det nyeste Brev fra Hs. Højærværdighed Ærkebiskoppen af Canterbury:

Der kan ikke være nogen Opfyldelse af Guds Vilje i nogen Unionsplan, som ikke omfatter den store latinske vesterlandske Kirke, som vor Historie i forgangen Tid har været saa nær forbundet med, og som vi endnu er knyttet til ved mange Baand af fælles Tro og Overlevering.

Det er os — fortsætter Kardinal Bourne — der nu her i England repræsenterer den latinske Kirke, der fra den første Kristendomsforkyndelse indtil det 16. Aarhundrede var den eneste Kirke, som det engelske Folk kendte, og vi er de eneste, der staar i ubrudt Sammenhæng med den gamle Kirke, og derfor er det af Betydning, at vi klarlægger vor Stilling til de Ønsker og Planer om Genforening, der møder os paa alle Sider«.

Der er en Del af Højkirkens Mænd, der stadig tror, at den virkelige Hindring for en Union mellem Rom og Canterbury ikke saa meget findes i Trosspørgsmaal, men i de engelske Katholikkers og særlig deres Biskoppers uforsonlige Holdning; man siger, at de frygter at miste al Indflydelse, dersom det skulde komme til en Overenskomst mellem den Apostoliske Stol og Statskirken.

Hvor langt dette er fra Sandheden, viser Kardinal Bourne. Det er, siger han, en Gentagelse af de ligesaa grundløse og ukærlige Paastande, der kom fra de samme Kilder i 1896 (da Pave Leo udtalte sig imod den anglikanske Or-

dination). Højkirkens Organ »Church Times« skrev bl. a.: »De engelske romerske Katholikker, hvis Stilling altid fører dem til at bedømme os haardt og til at hindre enhver Tilnærmelse imellem Rom og Anglikanismen, har igen gjort Forestillinger i Rom og med et vist Held.«

I Virkeligheden har de engelske katholske Biskopper slet ikke tænkt paa at gøre Forestillinger i Rom, thi de er, som Kardinal Bourne siger, rede til af ofre alt, hvis det kunde føre England til Kirkens Enhed. »Der er ikke een Biskop imellem os,« siger han, »som ikke med Glæde vilde træde tilbage fra sit Embede og leve fuldstændig skjult Resten af sit Liv, hvis England derved igen kunde blive katholsk.«

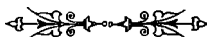
Kardinalen omtaler derefter de Principer, der nødvendigvis maa antages, for at man kan naa til Enhed:

»Der kan ikke bygges noget Kompromis op paa Antagelse eller Forkastelse eller blot Tolerering af et vist Antal af religiøse Meninger. Enheden kan kun komme ved den fuldstændige og oprigtige Antagelse af den af Gud aabenbarede Sandhed. Allerførst maa den Kendsgerning antages, at der kun kan være een Kirke, »Sandhedens Pille og Grundvold«, fordi Sandheden er een.

Vi taler i Almindelighed om Kirker, et Udtryk, der bruges i rent etymologisk Betydning om en Forening af Mennesker, der har fælles Gudstjeneste og fælles kirkeligt Styre. Saaledes bruges Ordet ogsaa til Tider af den Hellige Stol, naar den taler om, »de adskilte Kirker«. Men saa snart vi fra Etymologien gaar over til den exakte Theologi kan Ordet Kirke kun have een Betydning, nemlig den store verdensomspændende Organisation, der er skabt af Jesus Christus selv, for at den ufejlbart skal lære, hvad han lærte, og vedblive dermed indtil Tidernes Ende. I den Betydning maa Kirke ifølge sin Natur være een, for Sandheden er een, og den maa i sit Liv og i sin Historie vise Opfyldelsen af de Løfter, som Christus gav sin Kirke. Der er, som alle maa indrømme, ingen Kirke, som blot gør Fordring paa at virkeliggøre dette, undtagen den hellige, katholske og apostolske Kirke, der har sit Midtpunkt i den romerske Stol. Vi tror, at denne Kirke er givet Ufejlbarhedens Naadegave, baade til dens Biskopper som

Helhed og til dens synlige Hoved, St. Peters Efterfølgere, personligt, og derved har den Guds Beskyttelse imod Vildfarelse, naar den lærer de troende, at noget er en Del af Jesu Christi Aabenbaring.

Dette er den katholske Kirkes fundamentale Lære, og alle Diskussioner er unyttige og nærmest Tidsspilde, saa længe ikke denne Lære antages, thi ingen kan blive Katholik, før han ført og oplyst af den Helligaand er rede til at antage den. Alle andre Spørgsmaal om Disciplin, Liturgi, Andagtsliv er Biting ved Siden af det. Ingen vilde have Ret til at søge Optagelse i den katholske Kirke, og ingen vilde have Ret til at optage nogen i dens Samfund, med mindre den søgende tror, at denne Kirke af Jesus Christus selv er sat til at være den ufejlbare Fortolker af hans Lære. Hvad enten en Landsbypræst søger at tilfredsstille dem, der søger ham, eller en fremmed Kardinal høfligt modtager Forespørgsler fra lærde Medlemmer af dette Lands Statskirke — paa dette Punkt kan de begge to kun give eet Svar uden Tøven.«

Rosenkranskirken's Paramenter.

I Rosenkranssognet er der blevet dannet en ny Forening. Nogle af Menighedens Damer har sluttet sig sammen for at tage sig af Kirkens Messeklæder.

Var det da nødvendigt? Om det var nødvendigt! I alle de mange Aar, Rosenkranssognet og Kirken har eksisteret, har selve Menigheden saa at sige slet ikke taget sig af denne Sag. — De første Messeklæder har Kirken faaet foræret af Vikariatet og nogle gavmilde Damer fra Udlandet. Senere har St. Josefsøstrene trofast værnnet om de faa Paramenter, der fandtes i Rosenkranskirken's Sakristi. Fra Tid til anden kom en eller anden mindre Gave til, men det skete ikke ret ofte og kunde ikke erstatte det Tab, der i Aarenes Løb opstod ved Slid.

Københavns katholske »Vor Frue Kirke« er jo desværre saa lille og ligger saa gemt i en Afkrog, at man som Regel ikke regner med den. Fire Femtedele af Rosenkranssognets Medlemmer betragter den lille bitte Kirke kun som Administrationscentrum. Man lusker den, naar det drejer

sig om mindre Højtideligheder f. Eks. Daab, men kan man paa nogen Maade slippe fra den ved andre Lejligheder f. Eks. Vielse, Begravelser, Konfirmation, saa gør man det. Kirken egner sig nemlig ikke til større Højtideligheder. Men derfor interesserer Folk sig heller ikke for dens Kultusgenstande. Man ser dem jo aldrig eller dog kun sjældent.

Men nu skal der altsaa bødes paa det forsømte. Den nye Forening vil med Menighedens Støtte først reparere det nødvendigeste og efterhaanden, naar Midlerne og Erfaringen bliver større, ogsaa give sig i Lag med nye Arbejder.

Foreningens Regler er ganske lige til. 1) Efter den katolske Kirkes Lovbog skal Sognepræsten alene træffe Afgørelser angaaende Kirkens Inventar og Indretning. Derfor begynder Foreningen aldrig paa noget Arbejde uden først at have talt derom med Sognepræsten.

2) I Herrens Tjeneste skal der bruges det bedste, derfor benyttes saa vidt muligt det bedste Materiale. Der tages fuldtud Hensyn til Medlemmernes personlige Opsindsomhed, dog arbejdes der kun efter Udkast, der kan forsvares fra et kunstnerisk Standpunkt.

3) Foreningens Arbejde er som Regel Hjemmearbejde. Medlemmerne samles ikke til Fællesmøder uden Nødvendighed.

Det er en Selvfølge, at Foreningen ikke vil hindre den private Velgørenhed overfor Sognekirken. Den vil omhyggelig undgaa alt, hvad der smager af det anmassende »Vi alene vide —«.

Nærmere Oplysninger kan faas hos Sognepræsten eller hos Frk. Estrid Selmer, Boyesgade 7^l.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Om 4 Uger har vi Palmesøndag, og saa er der igen Basar i Bredgade 69. Det gælder som hvert Aar de forældreløse og forsømte Børn. I mange Aar har Elisabethforeningen gjort et stort Arbejde for disse Børn, og den har altid i Menigheden fundet Støtte til det. Til Foreningens Hovedindtægter hører Overskudet ved den aarlige Basar. Hs. Højærværdighed Biskoppen har overtaget Protek-

loratet, og det vil jo sige, at alle Katholikker med Glæde vil støtte Basaren. Nu beder Foreningen om Gaver; i de kommende Uger skal alt det samles ind, som skal bringe det gode Resultat. Tænk da paa alle de Børn, der er i Nød, og send for deres Skyld en Gave til Elisabethforeningens Basar. Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg
Bredgade 64³
Telef. Palæ 58.

Fru Osterhammel
Frederiksborggade 54
Telef. Byen 720 y.

Frk. C. Tetzlaff
Paludan Müllersvej 5 St.
Telef. Vester 1190 v.

Frk. F. Stratböcker
Jægersborgallé 19
Telef. Ordrup 386.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Forbindelse med Jubelaaret 1925 vil der i Rom blive afholdt en stor Missionsudstilling. Til at forberede den danske Afdeling har Hs. Højærværdighed Biskoppen udnævnt en Komité, bestaaende af de Herrer: Direktør Helge Jacobsen, Direktør Anton Petersen, Journalist S. P. Fornjotur og Pastor Bernh. Jensen.

— »Unaussprechlich schön singet Gottes auserwählte Schaar«. Disse Linier af Programmet fra Palestrina-Korets Koncert i Glyptothekets Antiksal, Lørdag den 1. Marts, kan man trygt anvende paa Koret selv. En dygtig Dirigent, Hr. Mogens Wøldike, har her samlet en Skare udvalgte Stemmer, hvis Sang det var en Ørets og Hjertets Fryd at lytte til. Programmet, som omfattede italiensk og tysk Kirkemusik, gav Koret rig Anledning til at vise, at det ikke alene mestrede det pragtfuldt pompøse, men ogsaa det hjerteligt inderlige. Den antike Sal var en ejendommeligt, men saare skøn Ramme, hvori de dejlige Toner fuldtud kom til deres Ret. Koncerten gentoges Lørdag den 8. Marts. Det ypperlige Kor kan med Rette bære det stolte Navn Palestrina-Koret.

— Paa Højskolen talte den 26. Febr. for første Gang en Franciskaner, Pater M. Luppes fra Maribo. Han gav en livfuld Skildring af sin Orden og dvælede særligt ved den franciskanske Ydmyghed og Enfold. Ved disse Fore-

drag giver Højskolen interessante Blik ind i Kirkens Liv, og samtidig faar Katholikker i København Lejlighed til at høre Præster fra Provinsen; begge Dele fortjener Paaskønnelse.

— Den af Korforeningen »CRESCENDO« til den 29. Februar planlagte Kirkemusikaften, som blev udsat paa Grund af Mgr. Neuvel's Død, afholdes — i Overensstemmelse med Hs. Højærværdighed Biskoppens Ønske — paa Lætare-Søndagen den 30. Marts Kl. 8 Aften i Sakramentskirken. Programmet omfatter Kompositioner af Ch. Gounod, César Franck, Michael Haydn, Felice Anerio m. fl., og der ydes velvillig Assistance bl. a. af Koncertsangerinde Fru Hertha Bjørvig og Pastor L. De Vos. For de Herrer Gejstlige, som maatte ønske at komme tilstede, vil der blive reserveret Pladser i Koret. Adgangskort udleveres fra Mandag d. 17. Marts gratis hos Kordirigenten, Hr. Albert Husson, Stenosgade 5¹, og hos Hr. Pastor F. Ronge, Nørrebrogade Nr. 27 C. Sammesteds faas ogsaa Programmet. Opmærksomheden henledes paa de i Kirken og hos Kordirigenten anbragte Bøsser for frivillige Bidrag, der vil komme de fattige til Gode.

København, den 10. Marts 1924.

Bestyrelsen.

— Vincentskonferencernes første Generalforsamling, som afholdtes Søndag d. 9. Marts i Bredgade, havde samlet 22 Deltagere. Formanden, Hr. A. V. Günther, indledede med nogle smukke Mindeord om Monsignore Neuvel, hvortil Forsamlingen sluttede sig. Hr. A. Gross gav Meddelelse om Ansgarkonferensens Bibliothek, som nu er omordnet. For St. Mariæ Konferens mødte Formanden, Hr. Holm, som vilde andrage Lokalkassen om et Bidrag, da Konferensen siden sidste Generalforsamling havde haft store Udgifter, særlig til Brændsel. Hr. Günther lovede at forelægge Sagen for Lokalraadet. Forøvrigt gav Formanden Meddelelse om, at Damerne nu havde faaet deres egen Vincentsforening, og haabede, at dette maatte virke ansporende paa den gamle Forening. Damerne havde allerede oprettet Afdelinger paa Nørre- og Østerbro og i den i den indre By. Til Mødested for Generalforsamlingen d. 11. Maj valgte Sundby.

Ordруп. St. Andreas Gilde holdt Fastelavns Mandag et meget vellykket Maskebal i Charlottenlunds Palmehaves smukt dekorerede Teatersal. Der var over 100 Deltagere, og iblandt dem var der mange smukke, kostbare og smagfulde Dragter, som tog sig glimrende ud i den elektriske Projektørs farvevekslende Lysvirkninger, der udstraalede fra Galleriet. Et fikst Kotillonsarrangement, som gjorde stor Lykke, skyldtes Urmager Hylleholt.

Køge. Fastelavnssøndag var der første Gang selskabelig Sammenkomst her i Menigheden. Børnene og Agnesforeningen spillede to morsomme Stykker. Om Eftermiddagen var der Børneforestilling, der var cirka 80 Børn, som morede sig udmærket. Men Hovedet paa Sømmet var Forestillingen om Aftenen, der havde samlet et lille Hundrede Mennesker, deriblandt mange Protestanter (da vi jo desværre kun er faa Katholikker her), saa vor lille Skole var fyldt til sidste Plads. Komedi'en gjorde stor Lykke. Efter Forestillingen takkede Pastor Cortenraad Søstrene for det store Arbejde, de havde gjort for at skaffe Menigheden en hyggelig Aften, og for alt, hvad de gjorde for de unge Piger. Derefter inviterede Søstrene paa Kaffe, det kneb lidt med Pladsen, men hvor der er Hjerterum, er der ogsaa Husrum. Tilsidst blev der sunget en Del Sange af »Sursum Corda«, og da vi skiltes, var vi alle enige om, at det havde været en vellykket Fest.

En Deltager.

Odense. Vor Menighed har lidt et smerteligt Tab, idet vor højtagede Trosfælle, Typograf Lauritz Schou, ganske pludseligt er bleven bortrevet fra sin Hustrus Side den 29. Februar. Hans Hustru er desto haardere ramt, da hun i over en halv Snes Aar har været, om ikke altid sengeliggende, saa dog mere og mere lammet over hele Kroppen. Men begge har baaret deres Skæbne med beundringsværdig Taalmodighed og saaledes naaet Støvels Aar. Hr. Schou var stadig livlig og virksom og almindelig afholdt paa Grund af sin samvittighedsfulde Pligtopfyldelse og aldrig svigtende Tjenstvillighed. Han var en ualmindelig intelligent og dannet Mand og søgt som Forfatter af fint følte Lejlighedsdigte. Til Menighedens planlagte Fastelavnsunderholdning havde han lige skrevet en smuk, poetisk Prolog og indøvet to Enaktere med Ungdommen, da han følte Smerten i Hjertet, en Hjertemuskelbetændelse, som dog ikke afholdt ham fra at arbejde paa sin Plads indtil sidste Aften, før han døde midt om Natten, uden at hans Hustru kunde rejse sig eller give ham den mindste Haandsrækning, hvortil kom, at ingen anden var i Nærheden. Dødsbudskabet følte saa nedtrykkende, at Menighedsfesten blev opgivet. Begravelsen fandt Sted Onsdag den 5. ds. — Gud trøste hans efterladte Hustru, og Himlens Fred være med hans trofaste Sjæl!

Hans Højærværdighed Biskoppen træffes personlig i Det Apostoliske Vikariats Bygning, Amalievej 14, hver Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 4¹/₂—6¹/₂.

Regnskab for St. Elisabeth-Vincentsforeningen R., Ø. & N.

1. Januar 1923—31. December 1923.

INDTÆGT:	UDGIFT:
Aarsbidrag 1134,00	Systuen (Klæde, Kjole- tøj, Symaskine) 396,13
Gaver 1231,25	Fodbeklædning 120,00
Kulpenge 65,00	Kul 215,00
Rest fra 1924 273,71	Urtekram 225,00
	Kødkort 132,00
	Kontant 502,24
	Møder og Indkøb af In- ventar 329,92
	Tryksager, Salmebøger etc. 120,00
	Sjælemesser 11,00
	Kassebeholdning 652,67
<u>Kr. 2703,96</u>	<u>Kr. 2703,96</u>

Foreningen talte 41 Medlemmer og har understøttet 53 Familier og enligstillede.

St. Elisabeth-Vincentsforeningen København R., Ø & N. vil for Fremtiden være delt i St. Ansgars Sogn og Sakramentsogn. Foreningen fortsætter sin Virksomhed under Navnet »St. Vincentsforeningen for katholske Damer«. (Katholsk Menighedspleje.)

Regnskab for Systuen.

1. Januar 1923—31. December 1923.

Uddelt til Piger og Dreng: 47 Chemiser — 25 Par Benklæder — 2 Livstykker — 9 Skorter — 8 Par Strømper — 29 Forklæder — 33 Kjoler — 10 Bluseliv — 3 Natkjoler — 9 Kraver — 3 Par Muffediser — 6 Frakker — 17 Hatte — 38 Skjorter — 38 Drengbluser og 40 Par Benklæder — 4 Par Sko — 2 Par Støvler — 7 Par Kapsko.

Til Voksne: 41 forskellige Beklædningsgenstande og 1 Lagen.

Ialt uddelt: 358 Stk. Tøj — 1 Lagen — 4 Par Sko — 2 Par Støvler — 7 Par Kapsko.

Af Gaver har Foreningen modtaget: 100 forskellige Beklædningsgenstande til Voksne og Børn, 14 Par Sko og Støvler, 2 uldne Veste og 20 Par Muffediser.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved unge Piger til at deltage i et 3-Dages Eksercitiiekursus, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Ordruphøj, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 15. April Kl. 6 Eftm. til Lørdag d. 19. Kl. 11 Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn Ø, senest Fredag d. 11. April.

Det paatænkes ogsaa at afholde Eksercitier i Begyndelsen af Juli Maaned, hvis Tilslutningen bliver stor nok.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

Mariakongregationen »Fredens Dronning«.

Mariabørnskongregationen af »Den ubesmittede Undfangelse«.

Mariakongregationen »Maria Rosenkransdronning«.

Eksercitier for Mænd.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag d. 16. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 20. April. Baade ældre og yngre Herrer kan deltage: Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Eksercitier følges. Vederlag 15 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Katholsk Ungdoms Værn

afholder ordinær Generalforsamling

Onsdag den 19. Marts Kl. 8

i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115³.

Foredrag af P. Jos. Koch: »Ungdomsarbejdet«.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger Beretning.
2. Kassereren aflægger Regnskab.
3. Valg af 5 Raadsmedlemmer.
2 Suppleanter.
2 Revisorer.

4. Eventuelt.

Forretningsudvalget.

Husk Elisabethforeningens Basar!

A.C. D. u. S. Onsdag den 19. Marts Kl. 8¹/₄ i Vesterhus. Journalist S. P. Fornjotur: Smaa Studier over Mennekstyper. — Gæster kan medtages.

Adm.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at understøtte Hr. Pater A. Smitz, Nakskov, i hans Bestræbelser for at hjælpe katholske Børn fra Landet og de katholske Børn i Nød, og som har Vanskeligheder ved at forsende Gaverne, kunne blot indlevere dem efter nedenstaaende Adr., telefonere eller skrive, hvorefter de ville blive afhentede og expederede videre. Foruden smaa kontante Beløb ønskes især brugte Klæder, Drengetøj og Fodtøj, Undertøj etc.

Gaverne modtages med Taknemmelighed af Aug. J. Diemar, Skindergade 32² K. (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—2.)

Udkommet er:

f. f. M.: Joachim Rønnow.

↔ Pris: 75 Øre. ↔

Faas i Ugebladets Ekspedition og i
Katholsk Boghandel.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troslæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B.
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.

Kirkelig Kalender.

16. Marts 2. Søndag i Fasten.	23. Marts 3. Søndag i Fasten.
17. — M. Patrik, Biskop og Bekender.	24. — M. Gabriel, Ærkeengel.
18. — Ti. Cyrillus af Jerusalem, Biskop og Kirkelærer.	25. — Ti. Marias Bebudelse.
19. — O. Josef, Jesu Plejefader.	26. — O. Ferialdag.
20. — To. Ferialdag.	27. — To. Johannes af Damaskus, Bekender og Kirkelærer.
21. — F. Benedikt, Abbed.	28. — F. Johannes af Capistran, Bekender.
22. — L. Ferialdag.	29. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 18. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.

Fru Sigrid Opffer: Fra det katholske Belgien.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Absolou. Møde Mandag den 17. Marts Kl. 8 »Columbus«.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 21. Marts Kl. 7½ i St. Knuds Kapel (Generalabsolution).

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken af Hr. Pastor Bach og hver Fredag Aften Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af Pastor Kùpferle hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

St. Annæ Kirke. Fasteandagten (Prædiken med Korsvejsandagten) holdes hver Fredag Aften Kl. 8.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7½, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¼, St. Josefs Kirke Kl. 7½. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Søstrene ved St. Ansgars Skole vilde være meget taknemmelige for ethvert Bidrag til **Børnenes Bespisning**, da Kassen er tom.

Hvem vil hjælpe

en katholsk Familie paa Landet med et Laan, stort 1000 à 1500 Kr. til Køb af Kreaturer; har købt Ejendom billigt, men uden Besætning. God Rente og Sikkerhed kan gives i Besætningen og et godt Indbo. Tilbagebetaling efter Aftale; nærmere Oplysning faas ved at indlægge Billet mrkt. »Laan« til Ugebladets Redaktion.

Ung Pige til indvendig Gerning kan faa Plads 1. April eller 1. Maj paa mindre Gaard paa Sjælland. Løn 40 Kr. Bill. mrkt. »Plads« modtager Ekspeditionen.

FREMMEsPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften. fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Til. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Til. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 12.

Søndag den 23. Marts.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Skriftemaalet. — 3. Søndag i Fasten. — Det katholske Ægteskab. — Lidt kirkelig Statistik. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Svendborg. Silkeborg. Fredericia. — Avertissementer.

Strøtanker om Skriftemaalet.

Da Herren har givet Præsterne Magt til at beholde Synderne eller forlade dem, saa er det klart, at han har sat dem til Dommere over dem. *(St. Augustin.)*

Den barmhjertige Gud vil, at vi her skal skrifte vore Synder, for at vi hisset ikke skal forkastes. — Og ingen skal sige: Jeg gør Bod i Løndom for Gud; han ser den. Har da Christus forgæves sagt: »Hvad som helst du løser paa Jorden, det skal være løst i Himmelen?« Er Nøglemagten forgæves overdraget Kirken? Skal vi tilintetgøre Evangeliet, Christi Ord? *(St. Augustin.)*

Ved Syndernes Bekendelse maa der gaas frem paa samme Maade, som naar en aabent fremviser Legemets Saar; thi ligesom man ikke uden videre lægger disse aaben for enhver, men kun for dem, der ved, ved hvilke Midler de kan helbredes, saaledes skal Syndernes Bekendelse heller ikke gøres for andre end dem, der har Magt til at anvende Lægemidlet. Det er nødvendigt, at de, hvem Guds Troshemmeligheders Forvaltning er overdraget, bliver bekendt med vore Synder . . . thi det hedder i Ap. Gern. (13, 18): »de kom og bekendte (for Apostlene) og aabnede deres Gerninger.« *(St. Basilus.)*

Præsten maa vide, hvad han skal løse eller binde. *(St. Hieronymus.)*

3. Søndag i Fasten.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Efesierne, 5. Kap.

Brødre! Værer Guds Efterlignere som elskelige Børn, og vandrer i Kærlighed, ligesom ogsaa Christus har elsket os og hengivet sig selv for os til en Gave og et Slagtoffer, Gud til en liflig Lugt. Men Utugt og al Urenhed eller Gerrighed, lad det end ikke nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for hellige; ej heller ublu Væsen eller taabelig Tale eller letfærdig Skæmt, hvilket ikke er sømmeligt, men meget mere Taksigelse. Thi vider og erkender dette, at ingen utugtig eller uren eller gerrig — hvilket er Afgudsdyrkelse — har Arvelod i Christi og Guds Rige. Lader ingen forføre eder med forfængelige Ord: thi derfor kommer Guds Vrede over Vantroens Børn. Bliver derfor ikke delagtige med dem. Thi I vare forhen Mørke; men nu ere I Lys i Herren. Vandrer som Lysets Børn. Men Lysets Frugt er i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed. —

Epistelen begynder og slutter med Formaningen om at vandre som Guds, som Lysets Børn; og imellem disse to Formaninger findes den samme Opfordring som i sidste Søndagepistel: »Utugt og al Urenhed og Gerrighed, lad det end ikke nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for Kristne; hører heller ikke paa den Slags Mennesker, der ved taabelig Tale eller letfærdig Skæmt eller med forfængelige Ord søger at undskyldte og retfærdiggøre deres Laster, men vider og erkender derimod dette, at ingen utugtig eller uren eller gerrig har Arvelod i Christi og Guds Rige.«

»I var forhen Mørke, men nu er I Lys i Herren.« Det gjaldt for de første Kristne, der var gaaet over fra Heden-skabet til Kristendommen. Solens, Kærlighedens, Evig-hedens og Frelsens Lys var gaaet op for dem. Men det gælder for enhver af os, som ved Guds Naade er gaaet ind i Christi Kirke i Daabens Sakramente. Du lever ikke mere i Mørke, nej Solen er gaaet op for dig; i Begyndelsen var det Morgenrøden, saa skred Dagen frem, og det blev lysere og lysere omkring dig, som du lærte Kristendommens Sandheder at kende, maaske er du nu naaet til Middagens klare Lys. Hvilken Velgerning fra Guds Side imod dig! Du har lært den sande Gud at kende og hans Søn, der er bleven din Frelser; du ved, hvad din Frelser har bragt dig i Forløsningen; du ved, hvad du skal tænke om dit Liv hernede, om Døden, om Livet efter Døden, om Synden og dens Tilgivelse, om din Kirke og dens rige Naademidler.

Endnu klarere fremtræder denne Guds Godhed imod dig, naar du sammenligner dig med Tiden før og udenfor Christus. En gammel Filosof, som ikke kendte Guds Lys

og Kærlighed, udtrykte sin Fattigdom saaledes: i Tvivl har jeg levet, i Uvished dør jeg, hvorhen jeg gaar — ved jeg ikke. Og en anden lærd af nyere Dato lod skrive paa sin Gravsten: I Tvivl har jeg levet, dog ikke ugudelig; i Uvished dør jeg, dog ikke særlig urolig. Uvished og Vildfarelser er Menneskenes Lod. Alle Væseners Væsen, forbarm dig over mig! — Hvor kan du se klarere, naar du i barnlig Tro slutter dig til Sandhedens Sol og Evighedens faste Fjæld! Og selv om du i nogen Tid havde lukket Øje og Hjerter for Lys og Kærlighed, og selv om din Fod gik fejl, kan Lyset tændes igen i dit Indre, og det kan blive til et Flammebaal, som det er sket med utallige, der efter mange Vildfarelser har fundet Vejen igen, Vejen til Frelseren. Bevar dette Lys hos dig og se til, at det aldrig mere slukkes. Og sørg for, at Troens Sandheder kommer til at staa klarere og lysere for dig, jo længere du har været udsat for Solens Lys. Som Barn erkendte du som Barn; nu har du levet mange Aar under Solens Indflydelse i din hl. Kirke, skulde det ikke være Tilsældet med dig, som en nu afdød protestantisk Præst, der var bleven Katholik, engang har skrevet: da jeg var Protestant, var det lyst omkring mig, men da jeg blev Katholik, traadte jeg ind i Solens Lys om Middagen. En Maler, Hans Staudenbacher, malede engang, da han var bleven gammel og følte Døden nær, et Billede, sit sidste —: en mørk Egn, hvor Solen lige var ved at staa op; Bjergenes Toppe var alt belyst og saa ud som Guld; og under Billedet skrev han: Quantus in meridie = Hvor herligt vil det være om Middagen! Gid at Middagslyset maatte lyse ind i dit Indre, gid at Frelsens Sandheder maatte oplyse hele dit Liv, gid at du maatte se alt — Liv og Evighed — i Troens Lys!

Vandrer som Lysets Børn og bringer Lysets Frugt! Saaledes formaner Apostelen endvidere. Paa Frugten skal man kende Træet, siger Frelseren. Naar Solen har skinnet hele Foraaret og Sommeren igennem, maa man kunne vente megen Frugt. Og jo varmere Solens Straaler har været, desto bedre skal Frugten være. Nordens Frugt kan ikke sammenlignes med Frugten fra Syden. I den katholske Kirke findes Middagssolen, og den skinner uafbrudt paa dig. Hvilket Ansvar, dersom du ikke vandrer som et Lysets Barn og ikke bærer Lysets Frugt!

Min Fod gik fejl, mit Øje, sløvet,
dit lyse Fodspor havde tabt,
og, himmelsk Sans og Syn berøvet,
jeg fulgte Lys, der kun var skabt.
Nu er det sket, at Naaden vandt,
og for min Sjæl dit Gry oprandt.

Det katholske Ægteskab.

Ægteskabet er den underfulde Pagt imellem Mand og Kvinde, som i Samarbejde med Himmels og Jordens Skaber skal frembringe nye Menneskebørn.

Fordi den menneskelige Slægts Bestaaen er Ægteskabets Hovedformaal, er Ægteskabets livsvarige Uopløselighed et Krav af den menneskelige Natur.

Flerkoneri paa den ene Side og den frie Kærlighed paa den anden Side underminerer systematisk Børnenes gode Opdragelse og gør den praktisk næsten umulig.

I Dyreverdenen ser vi overalt, at Hun og Han bliver saa længe sammen, som Ungernes Opdragelse kræver begges Hjælp. I den menneskelige Natur ligger det, at kun langsomt, normalt i det højeste hvert Aar et Barn bliver født, saa at Tiden mellem det første og Benjamin ofte er hele 20 Aar.

Da begge Forældrenes Omsorg er nødvendig for den gode Opdragelse — i de første 10 Aar særlig Moderens blide Godhed og i de senere Aar Faderens faste Haand — optager under normale Forhold Børnenes Opdragelse Faderens og Moderens hele Livssommer. Derfor fordrer Ægteskabets Hovedformaal, at Ægtefællerne bliver sammen hele Livet igennem, supplerende hinanden med de Dyder, der er særlige for Mand og Kvinde — Fader og Moder.

Men hvor man med de moderne Ægteskabsreformer vender op og ned paa Forholdet og alene eller hovedsageligt lægger Vægt paa at slukke Kærlighedstørsten, og Avlen af Børn bliver degraderet til noget tilfældigt, ja til en Byrde, dér underminerer man det Fundament, som Gud har bygget det menneskelige Samfund paa, og forvandler det til en Ruin.

Verdenshistorien viser os med storslaaet Klarhed, at overalt, hvor det uopløselige Ægteskabs Rettigheder og Pligter holdes i Ære, der hersker Lykke og Fred, — men i alle de Lande, hvor Ægteskabet og dets Pligter lider Vold, der viser sig Forfald, Degeneration, Ufred og Elenighed.

Men der skal Mod til at binde sig livsvarigt ikke kun som Mand og Kvinde, men som Fader og Moder.

Men derfor har Christus, som har bekræftet Ægteskabets Uopløselighed, ophøjet den naturlige ægteskabelige Pagt mellem Mand og Kvinde til et Sakramente.

Hvad den vesterlandske Kultur har Christus og hans Kirke at takke for i denne Henseende, er uberegnelig.

I det tyske protestantiske Blad »Die Reformation« skriver Oscar Lezius i en Artikel om Neo-Malthusianisme: »De antike Folk er gaaet til Grunde ikke saa meget paa Grund af deres Utugt som paa Grund af deres Frygt for Børn. Den kristne Kirke i Middelalderen har ved sin Kamp mod dette Folkemord reddet den indogermanske Menneskehed fra Undergang. Hvad den kristne Kirke har ydet paa dette Omraade, kan ikke roses for meget.«

Saadan er det. Det kristne Ægteskab har i 12 Aarhundreder gjort det dekadente Rom og Grækenland og nogle Barbarer i Urskovene til den halve Verden, hvad Tallet angaar, og til den hele Verden, hvad Kultur og Indflydelse angaar.

Jeg skriver »i 12 Aarhundreder«, d. v. s. fra 500 til 1700. Hvorfor ikke til vore Dage? Fordi det ægteskabelige Liv i vore vesteuropæiske Samfund ikke mere er et kristeligt Ægteskabsliv.

Luther begyndte at løsne de Baand, som Christus havde knyttet, da han gav sin fyrstelige Beskytter Lov til at indgaa et nyt Ægteskab, medens hans første Hustru levede.

Hans Efterfølgere indførte Skilsmissen i de moderne Stater, og de tør ikke offentligt tage Kampen op mod Neo-Malthusianismen. Men endnu værre blev det i det 19de Aarhundrede, da Italien og Frankrig for en stor Del blev Kristendommen utro.

Hvad ser vi nu som Følge af disse slappe Ægteskabsgrundsætninger?

I de fleste vesteuropæiske Lande begynder Tallet paa de døde at nærme sig Tallet paa de fødte paa Grund af Eet- eller To-Børn-Systemet. Neo-Malthusianismen er trængt ind i alle Samfundsklasser, og vi ved, hvordan denne naturstridige Praksis offentligt bliver anbefalet, hvordan man

uden Skam vedkender sig, at man er en praktisk Tilhænger af denne Theori.

Kun Befolkningen i de katholske Egne og Byer staar imod.

Ganske vist, ogsaa der driver de ligegyldige med Strømmen, men den kompakte Masse staar fast.

De ved, at enhver Tilfredsstillelse af Ægteskabslysten uden at ville bære Byrden er en svær Synd mod det 6. Bud.

I 25 Aar, fra 1886 til 1911, gik Tallet paa protestantiske Skolebørn i Preussen tilbage med 26 % og Tallet paa katholske Skolebørn voksede i den samme Tid med 53 %.

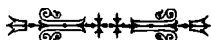
Gaar det videre paa denne Maade, saa vil om 10 Aar Flertallet af de fødte Børn i Preussen være katholske.

Saaledes gaar det i Preussen, saaledes vil det ogsaa gaa i Danmark, ubønhørligt — hvis vore Katholikker vil respektere Ægteskabets Grundlov, givet af Gud selv og bekræftet af Jesus Christus.

Men noget andet er det igen at bevare den Frugt, det katholske ægteskabelige Liv giver os, at bevare Børnene for Troen. Hvis vi vil koncentrere alle vore Anstrengelser om det, saa vil det kristendomsfjendske Samfund selv hæve Kirken op paa dets egne Ruiner.

Nakskov, 7.-3.24.

Pater A. Smitz.

Lidt kirkelig Statistik.

Andet Steds i Bladet anmelder jeg »Kirkelig Aarbog 1923«. Af dens interessante Stof vil jeg gerne hidsætte nogle for os nyttige Oplysninger, let omarbejdede.

Naar Folketællingslisterne udfyldes, skal man ogsaa angive, hvilket Trossamfund man tilhører. Resultatet af denne Optælling bliver skævt, idet »Folkekirken« faar alle, der angiver sig som dens Medlemmer, samt alle, der ikke udfylder Rubrikken om Tro med nogen Angivelse; d. v. s.

den tilskrives enhver, der ikke formelt har brudt med den.

Udtraadt af den er kun 67,459 Personer af Landets 3,267,831 Indbyggere = 21 pro mille. Disse 21 p. m. for- deler sig atter med 21,000 i andre protestantiske Trossamfund, mens 23,000 tilhører ikke-protestantiske Trossamfund, ca. 10,000 Trossamfund udenfor Kristendommen i videste Forstand og 13,000, som har erklæret sig at være udenfor ethvert Trossamfund overhovedet.

Det er lærerigt at studere disse Grupperes Vækst gennem det sidste Aarti — samt at se Katholikkernes For- deling. Jeg hidsætter en Del af Skemaet:

	1911	1921
1) Folkekirken	2,715,187	3,200,372
2) Reformerte	1,142	1,164
3) Anglikanere	192	409
4) Methodister	4,284	4,858
5) Irvingianere	2,778	3,459
6) Baptister	5,664	6,989
7) Kvækere	65	13
8) Adventister	1,282	2,622
9) Unitarer	147	195
10) Hernhutter (Slesvig)	fraskill	463
11) Andre prot. Sekter	1,101	1,299
12) Rom.-katholske	9,821	22,137
13) Græsk-katholske	256	535
14) Andre kristne Samfund ...	153	196
15) Jøder	5,164	5,947
16) Mormoner	797	487
17) Ikke-kristne Samfund	925	3,942
18) Udenfor Trossamfund	8,118	12,744
Befolkning	2,757,076	3,267,831

Katholikkerne fordeler sig saaledes:

Danmark uden det sydl. Jylland: 20,843.

Det sydlige Jylland (med Slesvig): 1,294.

Katholikkernes Vækst angives saaledes:

1845: ca. 600 — 1890: ca. 3,600 — 1901: ca. 5,400 —
1911: 9,821 — 1921: 22,137 : Fordobling i Tiaaret 1911—21,

Til disse Tal kan knyttes nogle særdeles interessante Observationer.

- 1) Folkekirken følger i Stigning Befolkningens naturlige Tilvækst, men Tiaarets Forhøjelse paa 4000 i Gruppe 18 skyldes Udtrædelser. Ligesaa har den ved Konversion til Katholicismen lidt en Fragang — maa-ske den største.
- 2) Reformerte, for en stor Del indvandrede Tyskere og Franskmænd, viser Tilbagegang, idet Tallet ikke stiger med en normal Fødselsprocent; et Samfund i lang-som Uddøen.
- 3) Anglikanerne har en Tilvækst, men ikke en stor. Det drejer sig næppe om Konversioner, men om Vækst i den engelske Koloni.
- 4) Methodisternes Tilvækst er minimal; i Forhold til den normale Fødselsprocent viser de Tilbagegang.
- 5) Irvingianerne synes at staa fast, uden Fra- eller Tilgang.
- 6) Baptisterne ligesaa. 7) Kvækerne er i Uddøen.
- 8) Adventisternes Fordobling i Tiaaret skyldes mere end Fødselstilvækst; den maa tilskrives deres over-ordentlig energiske (for ikke at sige fanatiske) Pro-paganda med det talte og det trykte Ord — særlig i Provinserne og paa Landet.
- 9) Unitarerne, som ved Dom er sat udenfor Folke-kirken, viser stærk Tilbagegang.
- 11) Andre protest. Samfunds Tal viser, hvor daarlig Jordbunden herhjemme er for Sektvæsen. For en Tid kan Smaasekter blomstre, saa falder de hen — den jævne Mand vil nok baade vies og begraves paa van-lig Vis. Den danske Protestantisme har ogsaa be-varet saa megen Kirkelighed og et saadant Forhold til Embedet, at disse Vildskud støder an mod ned-arvede Følelser. Folk gaar nu engang hellere i en Kirke og hører en Præst end i en Sal og hører en Missionær.
- 12) Katholikkernes Vækst gaar langt over det normale Tillæg ved Fødsler. Tallet er for en stor Del Kon-

versionernes Værk. Det vilde være interessant en Gang at se en katholsk Statistik over, hvilke Trossamfund Konvertitterne hyppigst kommer fra; uden Tvivl er det alt overvejende Flertal fhv. folkekirkelige.

- 13) Græsk-Katholikkernes Fordobling skyldes uden Tvivl Revolutionen i Rusland, som har drevet mange Flygtninge hertil.
- 15) Jødernes Tal staar stille \propto : der sker store Tab; denne Religion er næsten overalt børnetalrig, saa Fødslerne skulde have forøget den stærkt. Nu uddør den langsomt i Danmark. 16) Ligesaa Mormonerne — men hurtigt.
- 18) Udenfor Trossamfund \propto : Atheister, Fritænkere osv. fordeler sig med de 8,000 af de ca. 13,000 paa København, Resten paa det øvrige Land. »Borgerlig Konfirmation« og »Borgerlig Vielse« er jo kendte Begreber. I Forhold til andre Lande (f. Eks. til Tyskland) er Tallet ikke stort; Religionen har endnu et stærkt Tag i Befolkningen. —

Gør vi Regnskabet op, finder vi, at af 14 kristne og ikke-kristne Trossamfund er 2 i hurtig og sikker Uddøen, mens 7 langsomt uddør, og 5 vokser (Folkekirken, Anglikanere, Adventister, Katholikker, Græske do.). Denne Vækst er for Folkekirken en naturlig Tilvækst; helt nøje beset er den endda ikke saa stærk som Fødselsprocentens Tilvækst — saa egentlig skulde her noteres et lille Tab.

Anglikanismens og Græsk-Katholikkernes Tilvækst maa tilskrives Tilflytning. Reel Tilvækst \propto : Overgang fra andet Trossamfund finder vi kun hos Adventister og Katholikker.

Nogle Adventister er rimeligvis hjemvendte Dansk-Amerikanere, ligesom noget af vor Tilvækst skyldes indvandrede Polakker*). Tallene er i denne Sag en Tilvækst i Landdistrikterne paa i 1901: 600, i 1911: 3,200, i 1921: 11,300. Det er stadig i København og i de større Provins-

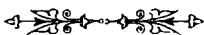
*) Da vel nok Antallet af Polakker atter er dalet stærkt ved Hjemrejse, maa Tilvæksten i overordentlig Grad tilskrives Konversioner.

byer, vi finder de fleste Katholikker, saare naturligt, eftersom Kirkerne findes der.

Tilvæksten er procentvis lige stor i Tiaaret for Adventister og for os, men reelt er vi 10 Gange flere.

Naar dette Tal ses paa Baggrund af alt det, der gør vor Mission sværere: fremmed Kirkesprog, lang Undervisning, bestemte Ægteskabslove, Søndags- og Paaskepligt osv. osv., saa er Resultatet saadant, at vi har Lov at takke Gud og at bede og arbejde for, at Tallene om nye 10 Aar taler et endnu tydeligere Sprog.

Peter Schindler.

Nye Bøger.

H. U. R.: Spredte Træk af St. Joseph-Søstrenes Historie. Kbh. 1923. (133 S.)

Denne Bog er, staar der i Forordet, »trykt som Manuskript og er udgivet med Henblik paa den forholdsviis snævre Kreds, som hører med til St. Joseph-Søstrenes religiøse Familie, eller som føler sig knyttet til samme gennem Slægtskabs- og Venskabsbaand«. Det er en overdreven Beskedenhed, der her kommer til Orde, thi det er ikke nogen snæver Kreds, der føler sig knyttet til Josefs-Søstrene, og desuden vil jeg inderligt ønske, at Bogen maa blive læst af mange, der staar dem fjernt eller slet ikke kender dem.

Det er en ganske fortrinlig Bog. For os Katholikker har den den store Betydning at give os et Bidrag til vor nyeste Kirkehistorie, en Side af det katholske Arbejde herhjemme er her draget frem, og ikke den mindst værdifulde. Men tillige er Bogen en Opbyggelsesbog uden egentlig at ville være det. Men den er skrevet saaledes, at man føler sig grebet. Læs f. Eks. om de fire første Søstres Ankomst til København den 11. Maj 1856: »Saaledes formede sig Sankt Joseph-Søstrenes Komme til Danmark i Aaret 1856. Saaledes maa den skildres, den historiske Begivenhed, som det var, da Kirkens Ordener for første Gang efter 300 Aars Forvisning atter satte Foden paa nordisk Grund. For 300 Aar siden var de blevet jaget bort med Spot og Haan, efter at deres Gods var blevet røvet og deres Helligdomme skændet. I 300 Aar havde Døren været lukket for dem til det Land, som engang

var deres Hjem, og hvis Stortid de havde været med til at bygge op.

Og nu kom de tilbage! Ikke med Prunk eller Pragt, ikke med Nag eller Nid; ikke med Magt kom de for at kræve tilbage, hvad de en Gang havde mistet! Fire fattige Kvinder, ukendte med Landets Sprog, uvante med Nordens Kulde og Blæst — venne- og frændeløse — disse var det, der nu kom for at genrejse det Værk, som 300

De fire første Søstre, der kom til Danmark.
I Midten den daværende Generalforstanderinde.

Aar havde ligget i Ruiner. Fattige og uanselige vendte de tilbage, Kirkens Ordensfolk, men med den samme Ild, Kærlighedens Ild, brændende i deres Hjerter!«

Læs om disse fire Søstres Liv og Kamp, om hvordan de er blevet til 400 i Aarenes Løb, om al den Opofrelse og alt det Arbejde, der er gjort i de snart 70 Aar, Søstrene har været her i Danmark! Det er noget, som alle vi Katholikker bør kende.

Bogen er meget interessant og smukt illustreret, og det gør den endnu værdifuldere.

B. J.

Kirkelig Aarvog 1923, redigeret af Pastor Nedergaard. Gyldendal, 1923.

Jeg vilde gerne henlede Interesseredes (navnlig D'Hrr. Præsters) Opmærksomhed paa denne over 300 Sider store, i mange Henseender nyttige Haandbog.

Selvfølgelig har store Partier af den kun Interesse for Folkekirken, men mange af dens Oplysninger er ligefrem uundværlige for enhver af os, der har med kirkeligt Arbejde at gøre.

Den bringer en fortræffelig Oversigt over Folkekirkens Embedsforhold og Organisation, meddeler korte Oplysninger om alle Sogne i Landet og en skematisk Biografi over alle cand. theol.'er. Der findes ogsaa en Liste over de kgl. anerkendte katolske Præster (de paa Biskoppens Titel anbragte »Gaaseøjne« bør bortfalde; Biskop Bast er jo heller ikke forsynet med saadanne); det kan ogsaa indvendes, at alle *rectores ecclesiae* burde opføres. Vi aftrykker andet Steds en Statistik over de anerkendte Trossamfund. Begyndelsen er gjort; Red. bør forbedre sit Arbejde paa dette Punkt, saa Bogen bliver os uundværlig.

Det for os nyttigste i Bogen er dens »Vejledning for Præsten i hans Embedsgerning«; herunder findes en ogsaa for os gyldig Udredning af de ministerielle Forordningers Virvar; denne er særdeles tydelig og fuld af autentiske Henvisninger. Under dette Kap. burde der i næste Udg. findes et Afsnit om bl. a. den katolske Kirkes retslige Stilling med Angivelse af Afgørelser i Stridstilfælde — en saadan eksisterer, mig bekendt, slet ikke; i hvert Fald da ikke ført op til Dato.

Vejviseren over kirkelige Virksomheder, Arbejder og Institutioner er baade nyttig og interessant; særlig kan den være en god Ledelraad for vore Præster; her er baade Bibelselskab, K. F. U. M., Indre Mission, Menighedspleje, Diakonisser og Kirkesag m. m. klarlagt. Ogsaa findes der en udmærket Oversigt over den ydre Mission, der udøves fra Folkekirken.

Forsøget paa en kirkelig Literatur-Liste er ikke helt vellykket; bl. a. er vi stedmoderligt behandlede; der er bedre Kilder til Forstaaelse af os end de nævnte; vi haaber, at det Afsnit korrigeres og suppleres. Ligesaa mangler »Ugebladet« i Bladfortegnelsen.

At Bogen har gode Registre, tilføjes for Fuldstændigheds Skyld.

Den, der vil kende Folkekirken i Danmark, kan ikke komme udenom denne Bog — en meget mere objektiv og autentisk Kilde findes næppe.

Peter Schindler.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen har foretaget følgende Udnævnelser: Hidtilværende Sognepræst i Fredericia Pastor Peter Schreiber er blevet Sognepræst i Horsens, Sognepræst i Silkeborg Pastor Johs. Frederiksen er blevet Sognepræst i Fredericia, mens Sognepræsten i Horsens Pastor Emil Fiedler skal være Sognepræst i Sønderborg, men midlertidig vil gøre Tjeneste ved Sakramentskirken, Kapellan ved Sakramentskirken Pastor M. Ravelli er blevet Sognepræst i Silkeborg.

— I et smuktformet Foredrag gav Pastor Quaedvlieg fra Slagelse den 11. ds. Højskolens Tilhørere en Fremstilling af Mariæ Selskabs Historie, dets hellige Stifters Liv og den Andagt til Guds Moder, der er denne Kongregations Særpræg.

Svendborg. Pastor Schindler har her holdt fire udmærkede Foredrag over Emnet: »Kirken, som den er«. Trods Pressens Passivitet var Foredragene besøgt af en stadig voksende Tilhørerskare; det begyndte med 200 og sluttede med overfyldt Sal. Pastorens klare Redegørelse af Spørgsmaalene fulgtes med stor Interesse. — Foredragene præciseredes saaledes: 1) Religion i Almindelighed, 2) Den kristne Religion (Christus som Religionsstifter), 3) Kirken op gennem Tiderne, 4) Det sidste Foredrag omhandlede udelukkende de Angreb, der i Almindelighed rettes mod Kirken. — Foredragene maa have været fyldestgørende. Trods Opfordring fra Pastoren, meldte der sig nemlig ingen med Spørgsmaal, og Størstedelen af Tilhørerne var dog Ikke-Katholikker. — Forfatterinden Fru Rose Bruhn rettede til Slut, paa Forsamlingens Vegne, en smuk Tak til Pastoren.

Silkeborg. Det er med tungt Hjerte, Silkeborg Menighed siger: Farvel til Pastor Frederiksen, Vor Frue Kirkes mangeaarige Hyrde, der nu er blevet forflyttet til St. Knuds Kirke i Fredericia. For tyve Aar siden udnævntes Pastor Frederiksen til Præst i Silkeborg. Skønt han allerede da var svag af Helbred, lykkedes det ham med beundringsværdig Energi at fortsætte det Arbejde, Pastor Ronge havde paabegyndt. Kapellet i Vestergade blev efterhaanden for lille; Kravet om en Kirke gjorde sig mere og mere gældende. — Da man imidlertid manglede Penge til at bygge for, holdt Pastor Frederiksen en Række Foredrag forskellige Steder i Danmark og Tyskland, hvorved der indkom saa mange Penge, at han i Aaret 1912 kunde paabegynde Opførelsen af Vor Frue Kirke. Pastor Frederiksen; der har en megel stor kunstnerisk Følelse og en ikke ringe Kunnen, har selv været Arkitekt for Kirken,

hvis ejendommelige, smukke Udseende med Rette vækker Opmærksomhed hos de mange Rejsende, der mellem Aar og Dag besøger Silkeborg. Ogsaa den indre Udsmykning bl. a. de store Vægmalier, der i al deres Ligefremhed virker gribende, er helt og holdent Pastor Frederiksen Værk. Endvidere har Pastor Frederiksen indført gregoriansk Sang i Vor Frue Kirke. Hver Søndag under Højmessens lyder disse enkle, gamle Melodier, vel at mærke ikke fra et Kor, men fra hele Menigheden, som én stor Jubelhymne i den smukke lille Kirke. Naar Pastor Frederiksen nu rejser fra Silkeborg, er det ikke blot Menigheden, men hele Byen, der vil savne ham. Hans venlige Væsen og store Hjælpsomhed har gjort ham afholdt af alle, hvad ikke mindst den lokale Presse nu ved hans Afrejse bevidner.

Messedrengen.

Fredericia. Der er blevet sendt os et Udsklip af et Fredericia Blad, men vi ved ikke hvilket. Det fortæller følgende: »Som kortelig meddelt i Lørdags holdt Sognepræsten ved St. Knuds Kirke, Pastor P. Schreiber, sit 40-aarige Jubilæum. Som den stiltfærdige og beskedne Mand, Pastor Schreiber er, har det sikkert været hans inderligste Ønske, at Dagen skulde gaa ubemærket hen, men Pastorens mange Venner var dog kommen under Vejr dermed, og Dagen igennem modtog Jubilaren Masser af Beviser for, hvor agtet og afholdt han er. I Gaar meddelte Pastor Schreiber fra Prædikestolen sin Menighed, at Biskop Brems havde kaldet ham til Sognepræst i Horsens. Meddelelsen vil blive modtaget med Beklagelse af mange, mange Mennesker, fordi Pastoren er kendt som en godgørende og i alle Maader hjælpsom Mand. Hvad Pastor Schreiber har udrettet af godt for sin Menighed og Kirke og i det stille, er selvfølgelig ikke kendt af Offentligheden, men alene Pastorens Arbejde i de senere Aar for Wienerbørnene er et fuldgyldigt Bevis for hans gode og varme Hjertelag. — Som Pastor Schreibers Efterfølger i Embedet er udnævnt Pastor Johs. Frederiksen, Silkeborg, der er godt kendt her i Byen.«

St. Josephs Gilde, st. 1885.

Forslag, som ønskes behandlet paa Gildets Generalmøde, der afholdes den 14. April 1924, bedes sendt til Formanden, Hr. Chr. Dose, Ahornsgade 13, før 1. April 1924.

Bestyrelsen.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Forslag, som ønskes behandlet paa Foreningens Generalforsamling, der agtes afholdt snarest muligt, bedes indsendt til Formanden, G. Læsøe-Riise St. Jørgens Allé 11¹, som træffes Hverdag fra 1—4.

Bestyrelsen.

„CRESCENDO“

1. Kirkemusikafte i Sakramentskirken Søndag d. 30. Marts 1924 Kl. 8.

Kompositioner af Gounod, César Franck, M. Haydn, Felice Aneric m. fl. Velvillig Assistance bl. a. af Koncertsangerinde Fru Hertha Bjørvig og Hr. Pastor L. De Vos. **Adgangskort** udleveres gratis hos Hr. Alb. Husson, Stenosgade Nr. 5¹ og hos Hr. Pastor F. Ronge, Nørrebrogade Nr. 27 C. Frivillige Bidrag til Fordel for de fattige kan nedlægges i Kirkebøsseerne.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved unge Piger til at deltage i et 3-Dages Eksercitiiekursus, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Ordruphøj, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 15. April Kl. 6 Eftm. til Lørdag d. 19. Kl. 11 Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33¹, Kbhvn Ø, senest Fredag d. 11. April.

Det paatænkes ogsaa at afholde Eksercitier i Begyndelsen af Juli Maaned, hvis Tilslutningen bliver stor nok.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

Mariakongregationen »Fredens Dronning«.

Mariabørnskongregationen af »Den ubesmittede Undfangelse«.

Mariakongregationen »Maria Rosenkransdronning«.

Eksercitier for Mænd.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag d. 16. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 20. April. Baade ældre og yngre Herrer kan deltage: Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Eksercitier følges. Vederlag 15 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Husk Elisabethforeningens Basar!

S. M. D. M. (St. Maria Drengeskoles Minde) afholder Generalforsamling Onsdag d. 2. April paa Skolen i Boyesgade 8 A. Dagsordenen bliver udsendt til Medlemmerne.

Talrigt Møde forventes.

Bestyrelsen.

K.V. Oplysende Foredrag om katholske aktuelle Emner d. 4. Mandag i hver Maaned af Pater Menzinger, St. Knuds Festsal, Stenosgade 4.

Mandag den 24. Marts Kl. 8. Emne: »II, Blandet Ægteskab. Fodfæste i Kirken.«

Adgang for alle katholske Kvinder. Tag Troesfæller med!

A.C. Onsdag den 26. ds. Kl. 8¹/₄ i Vesterhus. Redaktør Otto Timmermann (Sydslesvig): Provst H. P. Kofoed-Hansen og N. F. S. Grundtvig. — Gæster kan medtages.

Adm.

Sakramentskirken. Paa Grund af Kirkekoncerten (Søndag den 30. ds. Kl. 8 Aften) bortfalder den Søndag Aftenandagten, og Hr. Pastor Bach holder sin Fasteprediken om Formiddagen under Højmessens.

Kirkelig Kalender.

23. Marts 3. Søndag i Fasten.	30. Marts 4. Søndag i Fasten.
24. — M. Gabriel, Ærkeengel.	31. — M. Ferialdag.
25. — Ti. Marias Bebudelse.	1. April Ti. Ferialdag.
26. — O. Ferialdag.	2. — O. Frans af Paula, Bekender.
27. — To. Johannes af Da- maskus, Bekender og Kirkelærer.	3. — To. Ferialdag.
28. — F. Johannes af Capi- stran, Bekender.	4. — F. Isidor, Biskop og Kirkelærer.
29. — L. Ferialdag.	5. — L. Vincents Ferrerius, Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 25. Marts Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115°.
Pastor Günther: Oplæsning.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

»Absalon« afholder ordinær Generalforsamling den 7. April Kl. 8. pr. i »Columbus«. Evt. Forslag maa være indsendt senest 1. April til Form. A. Johansen, Birkegade 15°.

Alle Medlemmer bedes indtrængende give Møde.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken af Hr. Pastor Bach og hver Fredag Aften Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af Pastor Kùpferle hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

St. Annæ Kirke. Fasteandagten (Prædiken med Korsvejsandagten) holdes hver Fredag Aften Kl. 8.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₄, St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at understøtte Indsamlingen til Børnehjemmet i Nakskov, hvortil Vikariatet har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver, eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes — her i Byen til Aug I. Diemar, Skinderg. 32° K., Tlf. B. 6555, Kl. 10—2 — i Aarhus og Omegn til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13^a, Aarhus, Tlf. 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, afhenter og videresender Gaverne. Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Fodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, Sølv- og Guldsager til Omsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, Skeer, Mønter og desl. Ligeledes søges: smaat Værktøj til Husflids-Arbejde.

Giv og giv med Glæde.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 13.

Søndag den 30. Marts.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Skriftemaalet. — 4. Søndag i Fasten. — Oberst Paqueron. — Kardinal Mercier. — Kirken i Rusland. — Moder Rosa †. — Biskop Ludwigs's Foredrag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. England. Rom. Nordamerika. — Avertissementer.

Strøtanker om Skriftemaalet.

Se, nu ender snart den hellige Fastetid! Nu maa vi trænge videre frem til Fastens sidste Maal og aflægge et fuldstændigt og nøjagtigt Skriftemaal over vore Synder, for at vi efter disse gode Gerninger paa Paaskedagen maa frydes ved Herrens store Gavnildhed. Thi da Fjenden ved, at vi, naar vi har skriftet vore Synder og fremvist vore Saar for Lægen, er blevet fuldstændigt helbredt for vore Fejl, saa arbejder han af al Magt imod, at vi gør dette.

(St. Chrysostomus.)

Skrift for mig ikke blot din Urenheds Synder og ikke blot, hvad Verden kender til, men aabenbar tillige alle dine hemmelige Bagvaskelser og din onde Tale . . . og alle saadanne Ting.

(St. Chrysostomus.)

Præsterne er givet en Magt, som Gud ikke har villet give hverken til Englene eller til Ærkeenglene, saa at, hvad Præsten udfører heneden, det godkender Gud i det høje, og Herren stadfæster sine Tjeneres Dom. Thi han siger: »Hvem I beholder Synderne, dem er de beholdne; hvem I forlader dem, dem er de forladte.«

(St. Chrysostomus.)

Hos os binder og løser Biskoppen eller Præsten ikke uden videre dem, der er skyldige, men efter at han har hørt Bekendelsen af Syndens forskellige Arter, som det er hans Pligt, ved han, hvem der skal være bunden, og hvem der skal være løst.

(St. Hieronymus.)

4. Søndag i Fasten.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Galaterne, 4. Kap.

Brødre! Sig mig, I, som vil være under Loven! Har I ikke læst Loven? Der staar skrevet: Abraham havde to Sønner, een af Slavinden og een af den frie Kvinde. Men den af Slavinden var født efter Kødet, og den af den frie Kvinde ifølge Forjættelsen. Dette har en billedlig Betydning; thi det er de to Testamenter: det ene paa Bjerget Sinai, som føder til Trældom, og det er Hagar. Sinai er nemlig et Bjerg i Arabien, som staar i Forbindelse med det Jerusalem, som nu er i Trældom tillige med sine Børn. Men det Jerusalem, som er her oventil, er den frie Kvinde, som er vor Moder. Thi der staar skrevet: »Glæd dig, du ufrugtbare, du, som ikke fødte! Bryd ud i Jubelraab, du, som ikke har Fødselsmerte; thi den enlige har langt flere Børn end den, som har Manden.« Men vi, Brødre, er Forjættelsens Børn efter Isaak. Men, ligesom dengang den, som var født efter Kødet, forfulgte den, som var født efter Aanden, saaledes ogsaa nu. Men hvad siger Skriften? »Udstød Slavinden og hendes Søn; thi Slavindens Søn skal ikke arve med den frie Kvindes Søn.« Altsaa, Brødre, er vi ikke Slavindens, men den frie Kvindes Børn i Kraft af den Frihed, hvormed Christus har frigjort os.

Det var stadig de jødiske falske Brødre, som trængte sig frem i de forskellige nye Menigheder for at bevæge de unge, endnu kun lidt befæstede Kristne fra Heden-skabet til at antage Omskærelsen og dermed hele Mose Lov. En Tilbagevenden til Mose Lov ansaa Apostelen som et Frafald fra Kristendommen, og derfor kæmper han med hele sin Kraft mod disse falske Brødre fra Jødedommen baade i Galata og mange andre Steder.

Der er to Tanker, som Apostelen fremfører her i Søndagens Epistel. Det er den historiske Baggrund og dens billedlige Betydning. Abraham havde to Sønner, en med Hagar, som var hans Hustrus Tjenerinde, og een med sin egen Hustru, Sara. Den første, Ismael, var født efter Kødet d. v. s. efter Naturens almindelige Lov; den anden, Isaak, ved et Under efter Guds Forjættelse. I denne af Gud tilladte historiske Begivenhed finder Apostelen en anden, dybere Betydning. Den skulde udtrykke og vise Forskellen mellem det gamle og det nye Testamente, eller som Apostelen forklarer det saa herligt: det ene paa Bjerget Sinai, som føder til Trældom, og som findes i det jødiske Jerusalem, der er trælbanden under Loven, ligesom Slavindens Søn (Ismael) var bestemt til Trældom; det andet (Testamente) paa Golgatha er det Jerusalem, som er heroventil, det er den frie Kvinde med sin Søn (Isaak), og det er Guds Rige, Kirken — vor Moder. Altsaa, Brødre, er vi ikke Slavindens, men den frie Kvindes Børn i Kraft af den Frihed, hvormed Christus har frigjort os. —

Nu har Apostelens Fremstilling og Bevisførelse ikke nogen direkte Nutidsværdi, da vi ikke mere kender noget til den dengang dybtgaaende Strid om Friheden for den mosaiske Lov; dengang havde den Betydning for den kristelige Menighed i Galata. Men alligevel indeholder Apostelens Ord i Søndagens Epistel store Værdier ogsaa for os og vor Tid. —

Med dybtfølt Taknemmelighed burde vi tænke paa, at ogsaa vi tilhører det andet, det nye Testamente, som er født paa Golgatha til Frihed, hvormed Christus har frigjort os. Vi er ikke mere Trælle, som er bundne ved Lovens utallige Forskrifter, som var en Hindring ved hvert Skridt, man gjorde, saaledes at man til hver Tid maatte være bange for at være hjemfalden til Straf og Lovens Strenghed. Men vi er naaet ind til en Frihed, hvor vi kan tale med Gud som Fader, og hvor vi kan kalde ham for Abba (Fader). Aldrig burde vi glemme at takke Gud for denne uendeligt store Velgerning, som vi desværre saa ofte har tabt af Syne i vore Takkebønner, som om den slet ikke eksisterede for os. —

Vi er født som Frihedens Børn, Christus har frigjort os. Det maa ikke være nogen Misforstaaelse, som om vi kunde gøre, hvad vi vil. Det Ord: synd bare tappert, men tro endnu taprere, saa vil Synden ikke skade dig, det Ord har ikke noget at gøre med Kristendommen eller med Christus, det Ord er Letfærdighed og Ugudelighed. Christus har frigjort os fra den gamle Pagts Trældom; han har vist os Gud som Fader, han har taget vore Synder fra os ved sin Forsoningsdød paa Golgatha, ved ham kan vi faa Udsoning med Gud. Ved Christus er det salige Haab om al Naade i Livet og i Døden lagt ind i vort Hjerte, ved ham faar vi Adgang til Himmelen. I Christus har vi faaet en Broder, til hvem vi kan henvende os med samme Tillid, som utallige har gjort, medens han vandrede her paa Jorden; hos ham hører vi det samme fortrøstningsfulde Ord, som han saa ofte har talt: Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig? Stadig hører vi endnu af Forløserens Mund: jeg er ikke kommen for at dømme, men for at frelse eder. Det er den nye Pagts Frihed. Men denne Frihed er ikke Lovløshed, den er ikke Frihed til at kunne gaa efter sine Lyster og Begæringer; det vilde være en Misforstaaelse af vor Stilling i det nye Testamente. Vel er vi frie, men vi staar alligevel under Loven, under Christi Lov, under Kærlighedens Lov; under den Lov, han selv har lært os ved sit Eksempel og sit Ord. Det er Loven om Selvfornægtelse, om Korsets Vej, om Ydmyghed og Sagtmodighed, om Kyskhed og Renhed og Kærlighed — Loven om at tilgive og elske sine Fjender.

Oberst Paqueron.

Paqueron blev født 1791 i Ancerville i Lothringen. Hans Forældre var fromme Folk — havde 14 Børn — og mistede i Revolutionsstormene deres store Formue; men deres Børn fik en helt igennem kristelig Opdragelse og videnskabelig Dannelse.

Da han var 10 Aar gammel, tog en Onkel den lille Paqueron med sig til Paris, hvor han læste og gjorde saa gode Fremskridt, at han 1808 kunde begynde sine Studier ved den polytekniske Skole.

Det var en slem Tid, den 16-aarige unge Mand levede i. Gud, Christus maatte ingen nævne i de lærde Skoler. Man væltede sig i de laveste Lasters Skarn. Paa Militær-Højskolerne var Aanden ikke bedre. En Ungdom uden Tro, uden Sædelighed — hvor svært for de enkelte at svømme mod Strømmen! Men Paqueron havde ved Guds Naades Hjælp denne sjældne Lykke. Han kunde sige ligesom Lafayette, der blev spurgt, hvad han havde gjort med sine Principper under Kejserdømmet: »Je suis resté debout! Jeg har holdt mig oprejst.«

Paqueron's Onkel var hans trofaste Beskytter; men snart døde han. Saa fandt han en god Ven i sin Skriftefader, der ligeledes støttede og beskyttede ham. 1840 forlod han Paris og kom i Artilleriskole i Metz, som han forlod et Aar senere som Løjtnant. Hans glimrende Studier og personlige Egenskaber lovede ham en udmærket Karriere. Men Napoleons Fald begravede den unge Officers Forhaabninger. Han blev sendt til forskellige Steder med vigtige Ordre, og altid løste han sine Opgaver med Glans.

Saa kom han til Danzig til General Rapp. Russerne indesluttede General Rapp og hans Soldater i Fæstningen, hvor de et helt Aar led Nød og maatte udføre de haardeste Arbejder.

Efter Slaget ved Leipzig 1813 maatte Danzig aabne sine

*) Le Colonel Paqueron, notice biographique par Msgr. Saivet, évêque de Meude et Perpignan, 2 édition. Paris 1878.

Porte, og Fæstningens modige Forsvarere maatte vandre i Landflygtighed, 900 Kilometer i 21 Graders Kulde, uden tilstrækkelige Klæder — næsten uden Sko — efter en haard Belejring — det var en slem Tur for den 22-aarige Paqueron. Men han var altid frejdig og gik ud paa at lette andre deres haarde Skæbne. De kom til Kiew, men maatte snart videre til Povieslaw, hvor Aristokratiet tog venligt og gæstfrit imod dem.

I Maj kom Budskabet: Kejseren besejret og fangen. Saa kunde alle vende tilbage. Paqueron fik Tyfus paa Hjemvejen, og da han kom til Ancerville, kunde hans kære ikke kende ham mere.

Saaledes endte hans militære Løbebane. Da der var sluttet Fred, henvendte han sig til den nye Regering og tog imod enhver Post, som Gud og Regeringen maatte anwise ham.

Fra nu af træder hans vidunderlige Karakterdannelse, hans Sjæleliv i Forgrunden.

Har Gud store Planer med et Menneske, saa fører han ham gennem Lidelsens Skole. Paqueron skulde ogsaa erfare det. Straalede Ære og Berømmelse et Øjeblik over ham, saa meldte Smerte og Hjem søgelse sig med det samme.

I den lange officielle Tjenestetid 1815—1852 erhvervede han sig Regeringens Tilfredshed og Tillid, sine Medborgeres Agtelse, sine undergivnes Tak og Kærlighed, men hans Navn vedblev at være skjult i den store Verden. Mens mange af hans Medelever kom frem og gjorde Karriere, levede Paqueron paa afsides Steder i Provinsen og udførte lidet paafaldende Arbejder som Inspektør eller Ingeniør eller Arkitekt.

Regeringen havde snart fundet, at Paqueron var en Mand, som man kunde bruge til de vanskeligste Hverv. Og derfor blev han sendt fra Sted til Sted. Han kunde arbejde 15 Timer daglig, og paa et Sted havde han sparet Regeringen for 200,000 frcs. — 10,000 fik han overladt som Anerkendelse for sin gode Tjeneste.

Han havde for Resten ogsaa Brug for disse Penge. Han var bleven gift og havde 2 Børn. Nu syntes hans Lykke at være paa Højdepunktet. Men brat blev denne Lykke

ødelagt ved det tredje Barns Fødsel. Barnet bragte Moderen i Livsfare. og Paqueron var snart klar over Situationen. I sin Tro fandt han Kraft — skønt det var ham, som om Hjertet skulde briste — til selv at meddele det til sin elskede Hustru. Han kendte og stolede paa sin Hustrus kristelige Sindelag og mindede hende om at modtage de hl. Sakramenter. Lægen var utilfreds dermed, men Paqueron sagde: »Hr. Doktor, er De nu ogsaa sikker paa, at det ikke bliver for sent i Morgen? at hun med fuld Bevidsthed kan modtage den hl. Kommunion? Jeg ønsker, at hun modtager sin Gud med hele sin Tro og af hele sit Hjerte. Jeg kender min Hustru, og jeg har i Dag vist mig hende værdig. Gør det samme, Hr. Doktor!« —

Er det ikke en herlig Scene, et herligt Syn, at se denne store Officer ved sin Hustrus Dødsleje — at se ham personlig forberede hende til den værdige Modtagelse af de hl. Sakramenter! Og hvorledes forbereder han hende! Han læser flere Kapitler af Christi Efterfølgelse for hende! »Af og til,« siger han, »løftede jeg mine taarefulde Øjne mod min dyrebare Hustru. Jeg ser hende endnu i Dag ligesaa tydeligt for mig som hin triste Dag. Jeg ser min stakkels lille Karl knælende ved Siden af Marie, hans Søster, som holder ham ved Haanden. Hvor mange Hjerter har ikke dengang bedt dig, o Gud, om at bevare denne beundringsværdige Hustru for mig! I din evige Visdom har du ikke villet opfylde vort Ønske; du ved bedre end vi, hvad der er nødvendigt for os, og fordi din Ledelse kun vil gøre os bedre, saa vil jeg til Trods for mine Smerter sige dig Tak for denne frygtelige Hjem søgelse.«

Ikke sandt, herlige Ord, et herligt Sindelag! En urokkelig, oplyst Tro, en from Hengivelse i Guds Vilje, som endog kan lakke Gud for den tungeste Hjem søgelse!

Paqueron's Hustru døde; men ved Randen af hendes Grav, som syntes at sluge alle hans jordiske Forhaabninger og Glæder, fattede han som en ægte Kristen den faste Beslutning til Bedste for sine Børn modigt at vandre den ensomme Livsvej. Og hans Venner, som forlængst var vante til at beundre denne Mands store Sjæl, mente, at netop hans Hustrus Død havde givet hans Liv en højere, overordentlig Vielse.

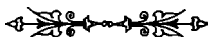
Uden at forsømme sine Standspligter som Inspektør begyndte Paqueron dengang at føre et virkelig inderligt Liv — saa fuldkomment, at man ikke kunde have ventet det bedre af en Munk i en Celle.

»Det vigtige her paa Jorden er ikke at have en behagelig Stilling, men at gøre sit Liv frugtbringende. Den, der ikke forstaar at slaa Kapital af sin Tid og sine Kræfter for at blive bedre, for at gøre vel imod sine Omgivelser, er helt uværdig til at leve. — Et vidunderligt Middel til altid at blive bedre bestaar i den daglige Samvittighedsransagelse; men den skal saa være en omhyggelig og ubarmhjertig, om muligt skriftlig Bedømmelse af de daglige Gerninger. Intet virker bedre end denne Øvelse; den fører de bestandig adspredte Tanker tilbage og fikserer dem. Den udvikler mere og mere den moralske Bevidsthed, den giver Sjælen Magt over dens Kræfter, men den giver især den indre Fred, som overgaar alle Goder. Men dette daglige Regnskab over Tanker og Gerninger er paa ingen Maade tilstrækkeligt; der kræves desuden, at man overvejer, hvad man har iagttaget de enkelte Uger, Maaneder og Aar, for saaledes at faa et nøjagtigt Overblik over sin moralske Situation, over Tab eller Vinding, over gode eller daarlige Indflydelser. Hvor megen Energi og stadig Opmærksomhed kræves der ikke for blot at komme til Erkendelse af det, der foregaar i os!«

Er det ikke sande kristelige Ord? Er ikke Paqueros Liv efter disse Grundsætninger et inderligt Liv — et Liv med Gud, for Gud, et stadig fremadstræbende Liv, maaltbevidst, klart, energisk? Hans Grundsætninger anvendt paa vort Liv vil vise, hvor ophøjet hans Liv var.

For at udelukke Planløshed og Tidsspilde, som særlig let forekommer i Hjem søgelsens Tid, overholdt han en streng Dagsorden. »Min Smerte,« skriver han, »der daglig tager til i Stedet for af, vilde unyttigt tære paa mit Liv, dersom jeg ikke unddrog mig dens Tryk. Men det eneste, der kan forsvare mig imod den, er Reglernes Magt. Jeg maa nødvendigvis med Jernlænker smede min Natur til Pligten og tvinge den ind i Virksomhedens uigennemtrængelige Skranker. Er det sandt, at klare Ideer og Principer paa enestaaende Maade virker ind paa Menneskets

Gøren og Laden, saa er det omvendt ogsaa sandt, at Menneskets Virksomhed voldsomt virker paa hans Ideer og Følelser. Den, der lever et godt Liv, vil mere og mere lutre og ophøje sine Ideer og Tanker og Følelser. Lad os derfor være standhaftige i Gerning!« (Fortsættes.)

Kardinal Mercier.

Nogle personlige Indtryk.

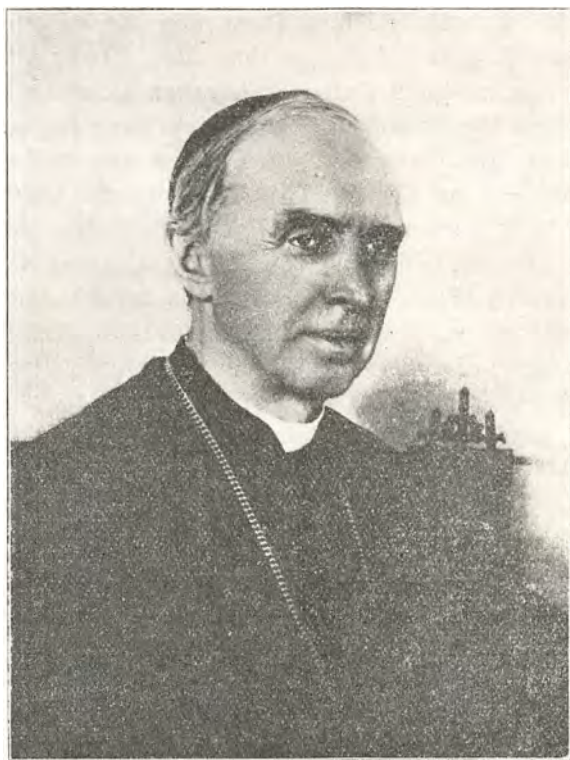
Verden over lyder Navnet Mercier som en Fanfare. Verden over respekteres Kardinal Mercier som kun faa — det være Meningsfæller eller Modstandere, alle bøjer sig i dyb Ærbødighed for den Mand, hvis Ord under Verdenskrigen hørtes gennem Kanonernes Torden, den Mand, hvis store Fromhed præger baade hans Gerning og Ord, gennem hvis fine, stilfærdige Optræden, man tydelig mærker den fødte Gentleman.

Den fjerde April i Aar er det 50 Aar siden, at Kardinal Mercier modtog Præstevielsens hl. Sakramente, 50 Aar siden han begyndte den velsignelsesrige gejstlige Virksomhed, som vi haaber, Kardinalen endnu i mange Aar maa fortsætte til lysende Eksempel for andre og til Gavn for hans Land, hans aandelige Børn, ja, for hele Verden — han er jo nemlig ikke alene den store Kirkefyrste, men ogsaa baade en klog og hjertevarm Politiker og Menneskeven.

I Anledning af Jubilæet bereder saa at sige hele Verden sig til at hylde ham — mons tro ikke den beskedne, milde Prælat i Malines helst var fri for alle disse Ovationer? Jeg tror det næsten. Han, der er travlt beskæftiget fra Morgen til Aften, har næppe nok Tid til at lade sig hylde. Men det er umuligt at afværge, for gennem sin lange Virksomhed og allermest ved sit Arbejde under Krigen har Kardinalen vundet sig en Skare af Beundrere, der ikke lader sig holde tilbage, naar Lejlighed til at vise ham deres Erkendtlighed og Taknemmelighed gives.

Kardinal Mercier er født den 21. Oktober 1851 i Pro-

vinsen Brabant og blev Præst i en Alder af 23 Aar. Nogle faa Aar efter sin Præstevieelse ansattes han som Lærer ved Præsteseminariet i Malines, derefter som Professor i Filosofi ved Undersitetet i Louvain, og 1903 udnævntes han til Medlem af det belgiske Akademi. Han er en berømt Filosof og har udgivet flere filosofiske Bøger, der er oversat paa adskillige Sprog. I 1906 blev han Ærkebiskop, og allerede Aaret efter udnævntes han til Kardinal.

Kardinal Mercier har forstaaet at gøre sig elsket uden at lægge an paa det. Den Højagtelse og Kærlighed, han er Genstand for, skyldes bl. a. hans ualmindelig retfærdige og menneskekærlige Sindelag, der giver sig Udslag i et omfattende filantropisk Arbejde.

Man behøver kun at møde den Mands gode Blik og høre hans sympatiske Stemmes hjertelige Klang for at vide, at han er Menneskehedens Ven.

Udtrykket i hans Øjne og Smilet om hans Mund tyder

paa Hjertensgodhed, men ogsaa paa ubøjelig Villiestyrke og Fasthed. Han taler mildt, men bestemt til sine aandelige Børn i de Hyrdebrevne, han har udsendt baade før, under og efter Krigen. Han kræver ubetinget Lydighed overfor Kirken, inderlig og selvopofrende Kærlighed til Gud.

Kardinalens Dag er travl, hans Liv nøjsomt, hans Arbejde i Kirkens og Næstens Tjeneste ubegrænset, hans Mod under Krigen kendt og respekteret af alle.

Kardinal Mercier rejste saaledes til Rom midt under Krigen for at forhandle med Paven om de sørgelige Forhold, men forinden forlangte han den ubetingede Tillid hos Fjenden, at hans Kufferter hverken aabnedes ved Afrejsen eller Hjemkomsten, og Kardinalen rejste uhindret lige til Rom og tilbage igen uden, at en eneste Laas blev lukket op — hans Ord stod til Troende selv hos Fjender.

Naar man kommer til den lille flamske By, hvor Kardinalen boer, og højt oppe under Taget, der hvælver sig over den forholdsvis store Banegaards Jernbanenet, læser Stationens flamske Navn Mechelen over det franske Malines drager disse Navne Minde paa Minde frem i ens Hukommelse fra Krigens første tunge Tid.

Man gaar op i Byen, hvor Bomberne regnede ned i 1914, forbi den store pragtfulde Domkirke Saint Rombaat, der særlig led Overlast, og er nogle faa Minutter efter ved Kardinalens Bolig, der har en stor fuldstændig enkelt Facade med to Sidesløje.

Allerede tidlig om Morgenen begynder Kardinalen sine Modtagelser, ellers vilde han aldrig kunne overkomme dem.

Man ringer paa Portklokken, og en Mand i ganske almindelig Klædedragt lukker op. Man giver sit Kort og muligvis, hvis man ikke i Forvejen er kendt, et Introduktionskort.

Jeg var saa heldig, da jeg i Efteraaret besøgte Malines — foruden at have et saadant — at være i Følge med en Ursulinerinde, hvis Fætter var Generalvikar hos Hans Eminence. Ad tæppebelagte Trapper føres man til Venteværelset, der allerede, da vi kom ved Halvtitiden var næsten fuldt.

Her er Præster, Ministre og et Par enkelte Damer. Det

varer længe med hver Audiens. Kardinalen giver sig god Tid til at tale med Folk.

Endelig bliver det min Tur, og Lægbroderen, der fungerer som en Slags Tjener, fører mig op til næste Etage, hvor han beder mig vente et Par Minutter i et mindre Værelse, ind til den, der i Øjeblikket er hos Kardinalen, kommer ud.

Man føler sig uvilkaarlig lidt højtidelig til Mode ved at skulle staa Ansigt til Ansigt med den Mand, der har spillet en af de største Roller i Verdenskrigen. Jeg faar dog ikke Tid til at gaa videre i min Betragtning, da jeg hører Broderen sige: »Vær saa god, Frue«.

En sørgeklædt ældre Dame, som jeg kender af Ydre fra Venteværelset, glider forbi mig, og i Døren ind til Kardinalens Stue staar han selv, høj, mager, asketisk, men med et Blik, der lyser én mildt og varmt i Møde.

Jeg træder ind, Kardinalen gør velsignende Korsets Tegn henover mig, mens jeg hurtigt knæler ned, saa rækker han mig sin slanke fine Haand, jeg kysser Ringen, og han beder mig tage Plads.

Samtalen drejer sig selvfølgelig først om Danmark.

Mit egentlige Ærinde er at tale med Kardinalen om de mange socialt opbyggende Foretagender, der er i Belgien, og hvori Kardinalen, for de allerflestes Vedkommende, er den ledende Aand.

»Det glæder mig i høj Grad,« siger han og smiler venligt, »at man ogsaa i Skandinavien har Interesse for vort Arbejde. Ja, her findes mange fortræffelige filantropisk og socialt interesserede Mennesker, og det vil være mig en stor Glæde, om jeg paa nogen Maade kan hjælpe Dem til at sætte Dem ind i det.« Saa rejser han sig — han virker meget høj, maaske højere, end han egentlig er, paa Grund af sin Magerhed, og inde i det andet Værelse skriver han et Par udførlige Anbefalelseskort.

Jeg beder Kardinalen udtale sig om, hvad hans Mening er om Muligheden af en ny Krig.

»Jeg synes at have forstaaet, at Usikkerheden, Ængstelsen hos Befolkningen her er stor,« tilføjer jeg.

»Der er vel ogsaa Grund til det. Selv om der ikke

er Sandsynlighed for en foreløbig Verdenskrig, saa kan vi dog kun sige, at vi kun lever fra Dag til Dag. — «

»Men Folkenes Forbund — mener Deres Eminence ikke, at det vil kunne have Indflydelse?«

»Jeg respekterer i høj Grad dets Arbejde og dets Anstrengelser — det vil jo absolut noget godt — men Fred, virkelig Fred bringer det aldrig. Det varetager de økonomiske og politiske Interesser, hvad der er udmærket, men det undlader at bruge Kristendommen som Fundament for sine Bestræbelser, at lade dens Hovedprincip: Kærligheden til Næsten være Grundvolden, hvorpaa Freden bygges op. Og uden den Grundvold, kan Freden ikke blive af Varighed. Hvorledes skal vel Enigheden ogsaa kunne komme, uden at en fælles Grundvold findes? — En Dag sagde Mussolini, at han vilde træde ud, hvis han ikke fik sin Vilje, og saadan gaar det ikke alene med ham, men med flere af Forbundets Medlemmer. De vil hver især have deres Vilje, de vil ikke enes om at bøje sig lidt for hverandre.«

»Mener Deres Eminence da, at Folkenes Forbund aldrig vil naa et Resultat?«

»Jo, rimeligvis! Jeg gentager, at jeg har stor Agtelse for dets Arbejde og gode Vilje — og der vil maaske ogsaa nok opnaas Overenskomster, der ud ad til kan bringe Ro, men virkelig Fred, den Fred, Jesus Christus vil, der skal herske mellem Menneskene, den Fred, hvorigennem Hadet mellem Folkeslagene dæmpes, saa de enes om i Fællesskab at arbejde paa Menneskehedens og Landenes Genopbyggelse, den kan Folkenes Forbund, som det nu er sammensat, ikke skaffe. Kristendommens Repræsentant, den Hellige Fader i Rom, burde have Lejlighed til at tage Del i Arbejdet. Paven burde være indbudt til at være med i Forbundet. De forskellige Landes Repræsentanter er der, men ikke Pave Pius, — der repræsenterer 300 Mill. Sjæle. Kun Kristendommens Aand kan bringe dyb, varig, virkelig Fred tilbage paa Jorden.«

Kardinal Mercier taler roligt, behersket, mildt. Man mærker ikke paa den mindste Bevægelse, ikke i den mindste Betoning, at denne Mand har følt Krigens alt ødelæggende Luer slaa højt op om sig, at Bomberne har revet

Taget af hans Hus, og at hans Hyrdebrevs Gang efter Gang er bleven tilintetgjorte af Fjenden. Han kender Kristendommens største Bud, og han praktiserer det. — Rig eller fattig, høj eller lav, han er en mild og vejledende Fader for dem alle.

»I Danmark havde man ventet et Besøg af Deres Eminence i Sommer, men blev skuffet,« indskyder jeg.

»Det maatte desværre udsættes af Mangel paa Tid,« svarer Kardinalen. »Biskop Brems havde venligst indbudt mig en Gang, vi var sammen i Averbode, men som sagt, mit Arbejde lægger meget stort Beslag paa min Tid.«

»Maaske kan jeg dog fortælle mine Landsmænd, at Kardinalen kommer i en overskuelig Fremtid?«

»Jeg tør intet love,« svarer Kardinalen, »skønt Lysten er stor.«

Jeg bad om Kardinalens specielle Velsignelse for min Familie og mine Venner. Det er højtideligt at høre ham bede den korte Bøn med sin ret spinkle, men dog smukke Stemme. Saa rækker han mig endnu en Gang Haanden, og jeg kysser hans Ring.

»Mange Tak for Besøget,« siger den berømte, men beskedne, Mand, og følger mig helt hen til Døren. Der staar han rank og værdig, til den næste kommer ind.

Kardinal Mercier er slet ikke smuk. Hans Haar er kridhvidt og tyndt, og paa Issen bærer han den lille røde Kalot; hans Ansigt og hele hans Skikkelse har et meget asketisk Præg. Næsen er ret spids, Munden stor, men Øjnene — vidunderlige, kloge, dybe og milde.

Det ærkebiskoppelige Palads, som det kaldes, er ikke særlig paladslignende, og i det Indre er der gennemført en enkelt, men solid Smag.

Kun Kardinalens Kapel rummer, skønt det i første Øjeblik virker meget enkelt, store Kostbarheder. Det er temmelig lille. Alterets Baggrund er et Tæppe, paa hvis Midte hænger den korsfæstede Frelser. Paa Alteret staar seks svære Lysestager med Voksllys, og mellem dem nogle smukke Asters.

I Midten af Kapellet, foran Alteret, er anbragt Kardinalens Bedeskammel, og langs Væggene er 8 andre Bedeskamler. I et Par Kandelabre paa hver Side af Alteret

bæres Lysene af Elefanttænder, og ved Foden af Alteret staar to mægtige Lysestager, indlagt med ægte Sten. I dette Kapel læser Kardinalen, der staar tidligt op, hver Morgen sin Messe.

Generalvikaren fortalte, at det var rent utroligt, hvad Kardinalen kunde overkomme. Alene alle de Audienser han maa modtage: Europas kronede Hoveder — den norske Konge var der saaledes i 1922 — Ministre, Gesandter, Politikere, Præster, Munke, Lægmand, — Folk i alle Stillingen, og deraf kommer de fleste for at søge hans Raad og Bistand. Ogsaa Kardinalens Korrespondance er ganske selvfølgelig enorm.

Paa Vejen fra Kapellet talte jeg med Portneren, og denne Samtale var virkelig interessant.

»Her kommer daglig mange, mange Mennesker!« sagde den ældre Mand og rystede paa Hovedet, som om han fandt Antallet altfor stort. »Men ingen af alle dem, der kommer her og taler saadan en kort Stund med Hans Eminence, kan dog tænke sig, hvor from og mild og god, han er,« sluttede han med bevæget Stemme. »Den Mand har Hjerte for alle.«

Mens han taler disse Ord, ser jeg uvilkaarligt for mig den høje, asketiske Skikkelse, det ualmindelige Ansigt og de kloge Øjne, hvori Smilet lyser — jeg hører ham sige med sin stille sagtmodige Stemme — denne Personlighed, hvis Ord hele Verden som sagt lytter efter: »Mange Tak for Deres Besøg!« til en Ubetydelighed som undertegnede, og jeg ved, et hans Portner har Ret.

Sigrid Opffer.

Kirken i Rusland.

Gennem sin Statssekretær, Kardinal Gasparri, har den Hellige Fader rettet en Henvendelse til den engelske Premierminister Ramsay Mac-Donald med Anmodning om at bruge al sin Indflydelse i Moskwa for at faa de ka-

tholske Gejstlige, der stadig holdes i Fængsel, frigivet. Paven har ved direkte Forestillinger hos den russiske Regering intet kunnet opnaa, men han mener, at England ved de forestaaende Forhandlinger med Sovjet maa kunne udrette noget.

I Underhuset har Oberst Bury forespurgt, hvad den engelske Regering agtede at gøre i Anledning af Pavens Henvendelse. Premierministeren svarede, at Regeringen ikke officielt kunde blande sig i denne Sag, men hvis der skulde blive Lejlighed til at give venskabelige og uofficielle Forestillinger overfor Sovjet, vilde de blive gjort.

Det kendte engelske Blad »Daily Mail« skriver i den Anledning den 14. ds.: »Disse ulykkelige Præsters Forbrydelse er paa ingen Maade politisk. Hele deres Korrespondence og alle deres Papirer har nu i lang Tid været i Bolshevikernes Hænder, og man har ikke kunnet føre det mindste Bevis for, at de har taget Del i noget andet end, hvad deres Religion foreskrev dem. Deres eneste Fejl var, at de blev ved med at undervise Ungdommen i den kristne Tro. Ved Processen hævdede Bolshevikerne, at Sovjets Love forbød at give Personer under 18 Aar Religionsundervisning. Herpaa svarede de anklagede: Vi vil lyde Gud mere end Menneskene.«

Om de stakkels Fangers Tilstand meddeles det nu, at Ærkebiskop Cieplak ligger meget syg i Fængslet, og Mgr. Maletzky er blevet ramt af et Slagtilfælde og er næsten lam. En af Præsterne, Czajvesky, er død, mens en anden, Eismont, har mistet sin Forstand.

En katholsk Journalist, Kaptajn Francis Mc Cullagh, Korrespondent for *New York Herald*, har udgivet en Bog med Titlen »Bolshevikernes Forfølgelse af Kristendommen« (The Bolshevik Persecution of Christianity). Mc Cullagh har tilbragt flere Aar i Rusland, og han fortæller om sine Oplevelser. Bogen er desuden rig paa officielle Dokumenter, og den er illustreret med Fotografier og Tegninger, der ofte virker gribende. For Eksempel er der et Billede af Ærkebiskop Cieplak og tolv Præster foran Domstolen i Moskwa, hvor Bogens Forfatter selv var til Stede og overværede Processen. Han sammenligner Forfølgelsen i Rus-

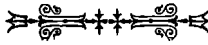
land med den diokletianske Forfølgelse i det tredje Aarhundrede, og det frygtelige er det vilde, dæmoniske Raseri, der synes at have grebet Forfølgerne. »Nu kan ingen Pave i Vatikanet frelse dig,« raabte Krylenko til Ærkebiskoppen, »jeg spytter paa din Religion.«

McCullagh fortæller vidt og bredt en Historie, der er som Martyrernes. Samtidig kaster hans Bog Lys over Religionens Stilling i Rusland, han fortæller om den orthodoxe Kirkes Opløsning og om, hvorledes den er ved at indtage en ny Stilling til den katholske Kirke. Den katholske Kirkes Lidelser i Rusland er jo ikke af ny Dato. Ogsaa under Czarernes Herredømme blev den forfulgt. Ærkebiskoppen af Moghilev, von Ropp, har været fængslet baade under det gamle Styre og under Bolshevikerne, og Ærkebiskoppen af Lemberg, Mgr. Szeptycki, »den største af alle nulevende Slaver«, har tilbragt en Del af sit Liv i østerrigske, russiske og polske Fængsler.

McCullagh tror paa en Forening af Østens Kristne med Rom, og han omtaler den store Betydning af den Hellige Faders sidste Encyklika paa St. Josafats Fest. Nu ved man i Orienten, at Katholicisme ikke betyder Latinisme.

Endelig viser den amerikanske Forfatter hen til, at den katholske Kirke i Rusland har vundet en stor Sejr i denne Forfølgelse. Mens den orthodoxe Kirke er i Opløsning, har Bolshevikerne ikke kunnet ødelægge den katholske Kirke. De katholske Præster blev paa deres Post. »De blev ikke blot i Warszaw og Petrograd, de blev paa alle de Steder, hvor der findes katholske Kirker. Da jeg i Januar 1920 rejste igennem Sibirien fandt jeg en katholsk Kirke og en Præst i hver eneste By langs med den sibirske Jernbane. Hver Morgen tidligt tændtes Lysene, og Præsten sagde nøjagtig den samme Messe, som hver Dag siges i Cordillererne, i Tahiti, i Manila, i Kinas Hjerte, i St. Peter, i Notre Dame, i London, i New York, og han sagde den saa roligt, som om Revolutionens Storme slet ikke kendtes, skønt de hylede omkring Kirken. I denne Ro og Regelmæssighed var der noget umaadeligt imponerende. Det var den Ro og Regelmæssighed, som kun fin-

des i et System, der ikke er afhængigt af menneskelig Vilje. Det var en Ro og Regelmæssighed som Solens, der daglig staar op i Øst.«

Moder Rosa †

I en Alder af 63 Aar er St. Joseph Søstrenes Provincialforstanderinde Mère Rosa afgaaet ved Døden den 22. Marts. Allerede en hel Uge havde Søstrene gaaet i Angst og Bekymring, fordi Forstanderinden laa dødssyg i Odense. En Overgang havde man Haab, men saa blev det dog Døden tilsidst.

I knap 1½ Aar har Mère Rosa virket i sin ansvarsfulde Stilling, og udenfor Søstrenes egen Kreds var hun derfor endnu kun lidt kendt. Hun var første Gang i Danmark fra 1894 til 1902, da hun var Lærerinde ved den

franske Skole paa Toldbodvej og desuden havde en Del Privatelever. Saa tilbragte hun 20 Aar i Brüssel, hvor hun begyndte meget smaat og sluttede med at forlade en Skole med 7—800 Elever. Det vidner jo om hendes store Energi og praktiske Evner.

For Søstrene er Mère Rosas Død et stort Tab. I de 1½ Aar havde hun udrettet meget, og de ventede sig meget af hende, ligesom hun selv med største Glæde gik op i sit Arbejde. Paa en Visitatsrejse i Jylland blev Forstanderinden syg, hun naaede til Odense, men ikke videre, skønt hun længtes hjem til Strandvejen. Dertil kom kun hendes Lig i Søndags Aftes, og fra Kirken paa Strandvejen finder Begravelsen Sted paa Torsdag. Hun hvile i Fred!

»Politiken« indeholdt den 23. ds. en smuk Karakteristik af den afdøde Forstanderinde. Den er aabenhart skrevet af en, der har kendt hende godt, og vi gengiver den derfor her:

Alle, der kender St. Josephs Søstrene og følger deres omfattende, opofrende og samfundsnyttige Gerning, vil med Vemod erfare, at deres Overhoved her i Landet, eller, som den officielle Betegnelse lyder, deres Provincialforstanderinde, Søster Rosa, er afgaaet ved Døden.

Søster Rosa, der af Fødsel var fransk, hun stammer fra Savoyen, virkede for en Del Aar siden ved St. Josephs Søstrenes Skole, som den Gang laa paa Toldbodvejen. Hun gav Timer i Fransk baade i Skolen og til Elever ude fra Byen. Søster Rosa var yndig at se paa, et Par store, bløde, nøddebrune Øjne lyste med en blid, smilende Glans under en klar og ren Pande, og hendes Væsen, der var mildt og behersket, vandt Alle ved sin sjældne Harmoni. Efter syv Aars Virksomhed her i Landet blev hun til Sorg for alle hendes Elever forflyttet til Brüssel, men da Mère Geneviève for ca. halvandet Aar siden trak sig tilbage, hædret baade fra dansk og fransk Side, gik der Bud efter Søster Rosa.

Hun kom og greb med sine hvide Hænder og sin uforanderlige Blidhed fast og sikkert om Styret. Utrættelig tog hun sit nye Arbejde op, og det var under en Inspektionsrejse, som hun trods det barske Vejr foretog rundt i Landet, at hun for otte Dage siden blev syg. Hendes Helbred var for sart til at taale saa mange Anstrengelser, og i Odense blev hun angrebet af en Influenza. Hun blev indlagt paa det derværende St. Josephs Hospital, men Sygdommen gik over til Lungebetændelse, og hendes Kræfter

var for svage til, at hun kunde staa den igennem. I Gaar Morges døde hun.

Inden for St. Josephs Søstrenes egen Kreds er Sorgen over Søster Rosas Død stor og ægte, og i langt videre Kredse uden for de stille Klosterboliger vil man længe mindes hendes stilfærdige, fine og ædle Personlighed.

Biskop Ludwigs's Foredrag.

Vi har modtaget følgende:

Hr. redaktør! I anledning af Nordisk ugeblad for katolske kristne's omtale af et foredrag, jeg efter anmodning har holdt i Frederikshavn om forholdet mellem romersk-katolsk og dansk-evangelisk kristendomssyn, vil jeg gerne bede Dem godhedsfuldt meddele Deres læsere, at de »fuldstændig forkerte ting«, jeg har udtalt om den katolske kirke er følgende:

1. I følge et dekret fra indekskongregationen må ingen katolik bruge andre bibeloversættelser end sådanne, der er foretaget på grundlag af Vulgatas latinske tekst, forsynet med forklarende anmærkninger og approberet af de kirkelige myndigheder.

2. Den katolske kirke formaner til en viis forsigtighed i brugen af den hellige skrift Da ens egen dom let tager fejl, må det være overladt til sjælesørgerens eller skriftefaderens afgørelse om faren [ved at læse skriften] i det enkelte tilfælde overgår nyttens.

3. Enhver katolik er forpligtet til kun at »antage den hellige skrift efter den mening, som den hellige moder kirken har håndhævet og håndhæver«, og herpå aflægger enhver konvertit ed.

4. Som bevis på, hvad den romersk-katolske vurdering af præsteembedet kan føre til, kan tjene følgende udtalelse af en katolsk andagtsbog: »For at forløse verden behøvede frelseren ikke at dø; en blodsdråbe, en tåre, en bøn havde været nok til at skaffe alle mennesker den evige frelse . . . Men Jesu død var nødvendig for at give os præster.«

Det under 1—2 anførte gengav jeg ordret efter fortalen og indledningen til den af biskop *Johannes v. Euch* i 1923 approberede oversættelse af Ny Testamente, det under 3 anførte var ordret citat af Kathoisk katekismus for det apostoliske vikariat, Danmark (1912). Det under 4 anførte blev endelig ordret gengivet efter »*Den daglige Messe*«, over-

sat af cand. mag. *Niels Hansen* og forsynet med »Imprimatur« af biskop *Johannes* den 8. december 1913 (pag. 37—38). Bogen er skrevet af »redemptoristpateren Saint-Omer på grundlag af den h. Alphonsus skrifter«.

Da således det »fuldstændige forkerte« i mit foredrag var ordret gengivelse af officielle fremstillinger, og »det værste« er godkendt af afdøde biskop von Euch og stammer fra en helgens skrifter, veed jeg mig fuldkomment beroliget i min samvittighed. Avisers stærkt forkortede og ikke ordrette gengivelser af mine prædikener, taler og foredrag kan jeg ikke bære ansvar for.

Aalborg bispegård d. 15. Marts 1924.

Chr. Ludwigs.

Ugebladet maa jo som alle andre ofte holde sig til de Referater, der kommer frem i Bladene. Jeg har derfor ogsaa i dette Tilfælde betonet, at Referatet indeholdt det »fuldstændig forkerte«, og hvis Læserne vil slaa op i Ugebladets Nr. 10, S. 198, vil de se Forskellen mellem Referatet og det, Biskop Ludwigs virkelig har sagt. Det kan kun glæde os, at Biskoppen har været saa loyal at bygge sin Fremstilling paa katolske Skrifter. Til Sætningen under 4 »Men Jesu Død var nødvendig for at give os Præster« kunde man tilføje Fortsættelsen for at faa den rigtige Mening frem: »Hvor havde man ellers fundet Offerlammet, som den nye Pagts Præster nu frembærer for Gud —.« Men Hovedsagen er, at Biskop Ludwigs ikke har sagt det, Referatet gav ham Skyld for, og det er det os en Glæde at konstatere.

Redaktøren.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Vil Pastoren være saa elskværdig igennem Ugebladet at bringe Fru Opffer min varme og dybt-følte Tak for Fruens smukke Foredrag om det katolske Belgien.« Disse Linjer modtog jeg forleden Dag fra »en Belgierinde«, efter at Fru Opffer havde talt paa Højskolen den 18. ds. Og alle Tilhørerne den Aften slutter sig sikkert til denne Tak. Det var Minder fra en Rejse sidste Efteraar, Fruen fortalte, hvor hun særlig havde sat sig ind i de katolske Kvinders Arbejde og besøgt mange af deres store Institutioner.

Aarhus. Pastor Nösen har holdt en Foredragsrække i Aarhus i Forsamlingsbygningen paa Østergade over Emnet: »Den katholske Kirke saadan som den er« med en særlig Titel til hvert enkelt Foredrag, ialt 8, hvoraf skal fremhæves »Mysteriet i Kirken«, »Højdepunktet i Gudsdyrkelsen«, »Pavekirken«, »Maria Kirken« og »Folkenes Kirke«. Alle Foredragene var godt besøgte, og kun smukke Ord er hørte derom. At Foredragene har sat deres Præg paa Kirken vil ej heller kunne skjules; vi ser nu ofte mange fremmede i Kirken og »Ikke-Katholiker« overværer baade Messen og Aftenandagten. Kun en Gang er der officielt taget Standpunkt imod Foredragene i Pressen, nemlig en enkelt Artikel mod »Højdepunktet i Gudsdyrkelsen«; men ogsaa denne Artikel førte kun til det gode, idet Forfatteren nu forbereder sig til Optagelse i Kirken. Hr. Pastor Nösen er en glimrende Foredragsholder, og hans store Arbejde her i disse Foredrag burde kendes og høres over hele Landet. Pastoren lægger særlig Vægt paa, at Foredraget er let fatteligt og klart, saa at Polemik falder bort af sig selv. Fs.

England. Ærkebiskoppen af Cardiff fortæller i sit Hyrdebrev, der er skrevet baade paa Engelsk og paa Gælisk, om Kirkens Tilstand i Wales. I 1850 var Wales et Apostolisk Vikariat med 22 Kirker, det blev derefter en Del af den sydengelske Kirkeprovins, men Pave Benedikt XV gjorde det til en særlig Provins og gav det Karakteren af en national Kirke med en egen Ærkebiskop. Der er nu 324000 Katholikker og 136 offentlige Kirker. Og Kirken vokser stadig, saa at Ærkebiskoppen planlægger Deling af mange Sogne og Oprettelsen af nye.

Rom. Aaret 1923 viser en betydelig Vækst i den katholske Kirkes Hierarki. Der er oprettet 3 nye Ærkebispedømmer: Merida i Venezuela, Riga i Letland og Ernakulam i Indien; desuden 14 Bispedømmer: Coros, Cumanà, Valencia og San Cristobal i Venezuela, Huetja og Papantlà i Mexico, Barros do Pirahy og Campos i Brasilien, Wladiwostok i Sibirien, Calicut, Tuticorin, Changanacherry, Kottayam og Trichur i Indien. I Missionslandene er der oprettet et Apostolisk Delegatur i Afrika med Sæde i Kapstaden og 6 nye Apostoliske Vikariater: i Sibirien, i Japan og 4 i Afrika. Dertil kommer endelig 7 nye Apostoliske Præfekturer: paa Island, paa Sydhavsøerne og 5 i Afrika.

— Den Efterretning, der for kort Tid siden gik igennem Bladene om en Overenskomst mellem Pavestolen og Italien var ogsaa denne Gang forhastet. Der foreligger Dementier baade fra Vatikanet og fra Quirinalet.

— Ganske uventet er Ærkebiskopperne af New York og Chicago blevet kaldt til Rom for i et offentligt

Konsistorium den 24. ds. at blive udnævnt til Kardinaler. De forenede Stater har allerede to Kardinaler, Ærkebiskopperne af Boston og Philadelphia. Det er et længe næret Ønske fra de amerikanske Katholikkers Side at faa flere Kardinaler, og det bliver nu opfyldt. Det højtidelige Konsistorium vil for første Gang blive holdt i selve Peterskirken. Ærkebiskoppen af Chicago, Mgr. Mundelein, bliver den yngste af samtlige Kardinaler, han er 52 Aar gammel. Der er nu 33 italienske og 33 andre Kardinaler. Det forlyder, at Kardinalernes Tal vil blive forøget tra 70 til 80, thi ogsaa Spanien og det katholske Sydamerika ønsker at faa større Del i Kirkens Styrelse.

Nordamerika. I Følge *Catholic Press Directory* findes der nu i de forenede Stater 20 103 761 Katholikker, en Femtedel af samtlige Indbyggere. I Ærkestiftet New York findes ca. 1½ Mill. Katholikker, i Chicago 1 150 000; det er over en Tredjedel af Indbyggertallet. Der er i Staterne 22 545 Præster ved 17 062 Kirker under Ledelse af 110 Biskopper og med 59 347 Nonner til Hjælp. Der er 113 Præsteseminarier med 8700 Elever.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver inodtages af:

Pastor von Kellenburg,
Bredgade 64ⁿ
Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5
Tlf. Vester 1190 v.

Fru Osterhammel,
Frederiksborggade 54
Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,
Jægersborgallé 19
Tlf. Ordrup 386.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at understøtte Indsamlingen til Børnehjemmet i Nakskov, hvortil Vikariatet har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver, eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes — her i Byen til Aug 1. Diemar, Skinderg. 32² K., Tlf. B. 6555, Kl. 10—2 — i Aarhus og Omegn til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13⁴, Aarhus, Tlf. 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, afhenter og videresender Gaverne. Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Fodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, Sølv- og Guldsager til Omsmelting eller Salg; Brocher, Kæder, Armbaand, Skeer, Mønter og desl. Ligeledes søges: smaat Værktøj til Husflids-Arbejde.

Giv og giv med Glæde.

Fru Hasselberg, Brørsonsg. 9² ønsker **Arbejde med Broderi,** al Slags Specialitet.

For dem, der ønsker at stifte Bekendskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi i den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialm **hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B**
Pater Spaus **hver Tirsdag Aften Kl. 7½ i Præstegaarden i Ordrup.**

„CRESCENDO“

1. Kirkemusikafte i Sakramentskirken

Søndag d. 30. Marts 1924 Kl. 8.

Kompositioner af Gounod, César Franck, M. Haydn, Felice Aneric m. fl. Velvillig Assistance bl. a. af Koncertsangerinde Fru Hertha Bjørvig og Hr. Pastor L. De Vos. **Adgangskort** udleveres gratis hos Hr. Alb. Husson, Stenosgade Nr. 5¹ og hos Hr. Pastor F. Ronge, Nørrebrogade Nr. 27 C. Frivillige Bidrag til Fordel for de fattige kan nedlægges i Kirkebøsserne.

Sammesteds faas Program à 50 Øre. Der gøres opmærksom paa, at Uddelingen af Adgangskort ophører Søndag Kl. 1, samt at ingen faar Adgang til Kirken uden Kort.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indhyder herved unge Piger til at deltage i et 3-Dages Eksercitiiekursus, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Ordruphøj, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 15. April Kl. 6 Eftm. til Lørdag d. 19. Kl. 11 Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33³, Kbhvn Ø, senest Fredag d. 11. April.

Det paatænkes ogsaa at afholde Eksercitier i Begyndelsen af Juli Maaned, hvis Tilslutningen bliver stor nok.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

Mariakongregationen »Fredens Dronning«.

Mariabørnskongregationen af »Den ubesmittede Undfangelse«.

Mariakongregationen »Maria Rosenkransdronning«.

Eksercitier for Mænd.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag d. 16. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 20. April. Baade ældre og yngre Herrer kan deltage: Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Eksercitier følges. Vederlag 15 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads PaaskeLørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Moschøvej, Charlottenlund.

Jesu Hjertes Budbringer. Marts-April 1924. Indhold: Jesu Herredømme i Familierne. — Hovedformaal for Bønnens Apostolat. — Jesu-Hjerte-Andagts Krønike. — Foran Tabernaklet. — En Heltinde. — Anna Maria Taigi. — Norske Kirkebilleder. — Fra Hedningemissionen. — Boganmeldelser. — Til Missionerne. — Til et Fond for Jesu-Hjertes-Budbringer. — **Børnenes Budbringer.** Indhold: En ung Piges Offer for en hellig Messe. — Troskabens Løn. — Paa Rejse i Japan.

Credo. Marts 1924. Indhold: Tankar för fastetiden av Sankt Bonaventura. — Kyrkan, vår moder. — Maria — Guds moder. — Ett kloster med gamla anor. — Från Credos torn. — Credos böcker. — Våra katolska hem. 1. Din bästa vän. 2. Törnekronan och rosorna. 3. Vårt sista consilium provinciale. 4. Den helige Chad. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

Sakramentskirken. Paa Grund af Kirkekonserten (Søndag den 30. ds. Kl. 8 Aften) bortfalder den Søndag Aftenandagten, og Hr. Pastor Bach holder sin Fasteprediken om Formiddagen under Højmessén.

Kirkelig Kalender.

30. Marts 4. Søndag i Fasten.	6. April Passionssøndag.
31. — M. Ferialdag.	7. — M. Ferialdag.
1. April Ti. Ferialdag.	8. — Ti. Ferialdag.
2. — O. Frans af Paula, Bekender.	9. — O. Ferialdag.
3. — To. Ferialdag.	10. — To. Ferialdag.
4. — F. Isidor, Biskop og Kirkelærer.	11. — F. Marias syv Smertes
5. — L. Vincents Ferrerius, Bekender.	12. — L. Ferialdag.

»Absalon« afholder ordinær Generalforsamling den 7. April Kl. 8. pr. i »Columbus«. Evt. Forslag maa være indsendt senest 1. April til Form. A. Johansen, Birkegade 15².
Alle Medlemmer bedes indtrængende give Møde.

Den eucharistiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 4. April til de aftalte Tider.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 1. April Kl. 8¹/₄ læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken af Hr. Pastor Bach og hver Fredag Aften Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af Pastor Kupperle hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

St. Annæ Kirke. Fasteandagten (Prædiken med Korsvejsandagten) holdes hver Fredag Aften Kl. 8.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7¹/₂, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¹/₄, St. Josefs Kirke Kl. 7¹/₂. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

S. M. D. M. (St. Maria Drengeskoles Minde) afholder Generalforsamling Onsdag d. 2. April paa Skolen i Boyesgade 8 A. Dagsordenen bliver udsendt til Medlemmerne.

Talrigt Møde forventes.

Bestyrelsen.

Min elskede opofrende Datter og min trofaste Søster
Vilhelmine Rosalie Lange

er bortkaldt fra os.

Kjøbenhavn d. 14. Marts 1924.

Lucinde Lange. Vica Lange.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 50. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 14.

Søndag den 6. April.

1924

INDHOLD: Alterens Sakramente. — Passionssøndag. — En Tale af Paven. — Den Almue-Mands Sang. — Oberst Paqueron (sluttet). — Katholicismen og økonomisk Velfærd. — Jubelaaret 1925. — Den eukaristiske Kongres i Amsterdam. — De katholske Børn paa Landet. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Fredericia. Rusland. — Avertissementer.

Alterens Sakramente.

(Væsen og Navn.)

Alterens hellige Sakramente bestaar af to Ting, af Elementernes (Brød og Vins) synlige Skikkelser og Vorherre Jesu Christi usynlige Kød og Blod.

(*St. Cyrillus af Alexandrien.*)

Eftersom Jesus selv siger: Dette er mit Legeme, hvem kunde da tvivle om, at det er sandt? Og eftersom han udtrykkelig siger: Dette er mit Blod, hvem kunde da nære Betænkelighed og mene, at det maaske ikke var hans Blod? Han forvandlede fordem Vand til Vin, og vi skulde ikke tro ham paa hans Ord, naar han siger, at nu vil han forvandle Vin til Blod?

(*St. Cyrillus.*)

Vi bruger disse Ting ikke som almindeligt Brød og almindelig Drik, men ligesom Jesus Kristus, vor Forløser, ved Guds Ord er bleven Kød, saaledes har vi ogsaa modtaget den Lære, at Nadveren er den samme menneske-vordne Jesu Kød og Blod.

De (nemlig Gnostikerne) afholder sig fra den hellige Nadver og Bønnen, fordi de ikke bekender, at i dette Sakramente er vor Forløser, Jesu Christi Kød.

(*St. Ignatius Martyr.*)

Passions søndag.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Hebræerne
9. Kap.

Brødre! Da Christus kom som Ypperstepræst for de vordende Gøder, da gik han igennem et større og fuldkomnere Tabernakel, som ikke er gjort af Menneskehænder, det er: ikke af denne Skabning, og ikke ved Blod af Bukke eller Kalve, men ved sit eget Blod een Gang ind i Helligdommen og fandt en evig Forløsning. Thi, dersom Blod af Bukke og Økane og Asken af en Ko, som strøs paa de urene, helliger til Kødets Renhed, hvor meget mere skal da Christi Blod, han, som i den Helligaand har frembaaret sig selv lydeløs til Gud, rense vor Samvittighed fra døde Gerninger til at tjene den levende Gud. Og derfor er han den nye Pagts Midler, for at de, som er kaldede, i Kraft af den Død, hvorved der er sket Forløsning fra de under den første Pagt begaaede Overtrædelser, skal opnaa den dem forjættede evige Frelse i Christus Jesus vor Herre. —

Passio betyder Lidelse. De to sidste Uger af Fasten, Passionsugen og den stille Uge, udgør tilsammen Passions-tiden, hvor Kirken fordyber sig i Sorgen over Herrens nærførestaaende Lidelse og Død. For ret at udtrykke sin Sorg tilhyller Kirken fra denne Dag indtil Langfredag alle Kors med violette Slør. Paa selve Passionsdagen oplæses for Menigheden den hl. Pauli Ord om Jesu Blods rensende Magt, om den Forløsning, vor Ypperstepræst og Midler Jesus Christus har erhvervet os og hele Verden ved sin Død paa Korset. Vi gøres opmærksom paa, hvilken Forskel der var paa Renselsen i den gamle og i den nye Pagt: der Ofre uden Tal til at borttage Lovens Urenhed, men ingen Syndsforladelse, her Christi Blod, som renser vor Samvittighed fra døde Gerninger til at tjene den levende Gud, det Blod, der fandt en evig Forløsning.

Der fandt paa Jødernes Forsoningsdag en ejendommelig Ceremoni Sted. To Bukke blev stillet for Herrens Ansigt. Den ene skulde slagtes af Ypperstepræsten, dens Blod skulde bæres indenfor Forhængen og stænkes mod Pagts Ark og omkring den. Den anden skulde føres frem for Folket, og Ypperstepræsten skulde lægge sine Hænder paa dens Hoved og over den bekende alle Israels Børns Misgerninger og alle deres Overtrædelser, han skulde lægge dem paa Bukkens Hoved og sende den bort til Ørkenen ved en Mand, som var skikket dertil. Og Bukken skulde bære alle deres Misgerninger paa sig til et udyrket Land, og han skulde lade Bukken løs i Ørkenen. Hvor ofte læser vi ikke i Mose Lov om et Vædderlam, som skulde ofres: f. E. »Og du skal tage det ene Vædderlam, og Aaron og hans Sønner skal lægge deres Hænder paa Lammets Hoved, og du skal slagte det og tage af dets Blod og stænke Blodet paa Alteret trindt omkring.«

Alt dette var kun et Forbillede paa det kommende. Og

selve Paaskelammet, som Jøderne for første Gang spiste i Ægypten og senere hen gentog ved hver Paaskefest, var igen et Forbillede paa det sande Paaskelam, som vilde komme. Om det forbilledlige Paaskelam i Ægypten hed det: »Enhver Husfader skal slagte et eetaarigt, lydeløst Lam, men ikke sønderbryde noget Ben paa det; med Blodet skal han bestryge Dørstolperne og Overkarmen paa Husdøren . . . Jeg vil nemlig i samme Nat ved min Engel slaa alle førstefødte ihjel; men naar jeg ser Blodet paa eders Huse, vil jeg gaa dem forbi.« Gennem alle disse Forbilleder gaar Tanken om et andet Lam, som skal opfylde alt det, disse Billeder har antydnet. —

Christus var født, og han var bleven 30 Aar gammel. Den Tid var kommen, da han vær i Begreb med at træde offentligt frem. Johannes døbte ved Jordanfloden med Bødens Daab, og mange kom ud til ham for at lade sig døbe; Christus, som vilde begynde sin Lærervirksomhed med Ydmyghed, var iblandt dem. Da Johannes saa Christus komme til sig, pegede han paa ham og sagde: Se det Guds Lam, sé ham, som borttager Verdens Synder. Ja, nu var den kommen, som skulde opfylde alle Billeder fra den gamle Pagt. Det er vor Forløser Jesus Christus, paa hvem alle Menneskers Synder kan lægges — ikke blot billedligt, som Ypperpræsten i den gamle Pagt har gjort det i Folkets Navn —, men i Virkeligheden: han har paataget sig alle Menneskers Synder, han tog det Skyldbrev, som var os imod, og udslettede det med sit Blod paa Korset. Og enhver kan lægge alle sit Livs Synder paa ham, han tager dem paa sig og fører dem bort ikke blot ud i Ørkenen, men han tilintetgør og udsletter dem fuldstændigt. Han er det Lam, som blev slagtet som et Skyld- og Syndoffer; det er ham, som har gjort Fyldest for vore Synder: »det er det Blod, som skal udgydes for eder og for mange til Syndernes Forladelse.« Christus er det Paaskelam, det lydeløse Lam, med hvis Blod vi skulde bestænkes, og hvorom det hed: »Men naar jeg ser Blodet paa eders Huse, vil jeg gaa dem forbi og ikke slaa nogen ihjel.« Naar Christi Blod er udgydt over dig i Forløsningen, i den hl. Messe og i de hl. Sakramenter, vil den onde Engel, Satan, ikke kunne skade dig, da du er betegnet med den levende Guds Segl, med Jesu Christi Blod. —

Naar vi har disse Tanker for Øje, vil vi kunne forstaa nogle Bønner i vor Liturgi. I Paaskens Præfation beder og synger vi: . . . da Christus vort Paaskelam er slagtet. Thi han er det sande Lam, som har borttaget Verdens Synder. Før Kommunionen i den hl. Messe, ligeledes naar Præsten uddeler Kommunionen til Menigheden, beder han: Se, det Guds Lam, se ham, som borttager Verdens Synder.

En Tale af Paven.

I et højtideligt Konsistorium den 24. Marts blev Ærkebiskopperne af New York og Chicago udnævnt til Kardinaler. Ved denne Lejlighed holdt den Hellige Fader en Tale, hvori han berørte mange af Tidens brændende Spørgsmaal.

Paven omtalte først den Ordning af de kirkelige Forhold i Frankrig, som nu var tilvejebragt ved den sidste Encyklika »*Maximam gravissimamque*«, og han udtrykte sin Glæde over dette Resultat. Han benyttede ogsaa Lejligheden til at takke for al den Hengivenhed, der havde mødt ham paa hans Kroningsdag for kort Tid siden.

Skønt saaledes mange Ting bragte Paven Glæde og Tilfredshed, var der dog andre Begivenheder, der fyldte ham med stor Sorg. En Kilde til daglig Sorg var det at vide, at mange Præster tilligemed Ærkebiskoppen Mgr. Cieplak stadig var indespærrede i russiske Fængsler, og endnu havde alle Anstrengelser for at befri dem været forgæves.

Stor Gavmildhed fra alle Folkeslag og alle Lande havde gjort det muligt for den Hellige Fader at hjælpe de store Skarer af nødlidende, der henvendte sig til ham, og Paven var uendelig taknemmelig derfor. I denne Henseende havde Gejstlighed og Folk i De forenede Stater været de førende, og derfor havde Paven besluttet at udnævne to nye amerikanske Kardinaler. »Dersom,« fortsatte han, »denne Handling er usædvanlig, saa er ogsaa det historiske Øjeblik, der giver Anledning til det, usædvanligt og uden noget Forbillede.«

Den Hellige Fader omtalte derefter de indre Forhold i Italien og erklærede, at han var glad ved, at Krucifikset igen havde faaet sin Plads i Skolerne, og at Religionsundervisningen var blevet genindført, men han opfordrede Præsterne og Familiefædrene til at vaage over, at det ogsaa blev en god Religionsundervisning. De mange Voldsomheder, der fandt Sted i Italien, var Anledning til Sorg, især naar de øvedes mod Præster og kirkelige Institutioner. Ligesom Kirken afholdt sig fra al Politik, maatte den og-

saa gøre Krav paa at være fri for Overfald af politiske Grunde.

Paven beklagede, at hans Stilling hindrede ham i personligt at tage Del i de Festligheder, der i Aar skal holdes »her i vort Rom« i Laterankirken og i Santa Maria in Portico, og han sluttede med at udtale Haabet om, at det Hellige Aar 1925 vilde bidrage til Opfyldelsen af hans kæreste Ønske »pax Christi in regno Christi, Christi Fred i Christi Rige«.

Den Almue-Mands Sang

(efter at Morten Hegelund havde den forbedret)

se Severinsen: Dansk Salmedigtning i Reformationstiden (1904) S. 85.

Det hel - ligs - Kors, Vor - her - re, han bar, i blo - di - ge Saar og Vun - der det skar, Hans
 Pin - sel skul - de for Ly - sten ra - de, hans Død gav Li - vet og Liv - sens Na - de.

A. Menzinger.

NB: Melodien er en Bearbejdelse af Langfredags-Liturgiens „Ecce lignum crucis“ (Matth. 27:34)

**Det hellige Kors, Vorherre han bar,
 i blodige Saar og Vunder det skar,
 Hans Pinsel skulde for Lyften raade,
 Hans Død gav Livet og Livsens Naade.**

**Vor Sancta Maria, Moder til Christ,
 med alle de Helgen hos Gud er vist,
 aleneste Christ de alle fylde
 for Lys og Frelse og Naadens Fylde.**

Og Helligaand du, vær Tale og Tolk,
 vær Tunge for Jordens Kristne Folk,
 Haab Lovsang og Lys om Livets Fane,
 der frem os fører paa Christi Bane.

Al Ære og Pris som Offer til Gud,
 der sendte sin Søn mod Dødsriget ud,
 raad Du for vor Vej os alle sammen
 i Bøn af Frygt og af Kærlighed. Amen.

Oberst Paqueron.

(Sluttet.)

Det kan være interessant at se denne Mands Timeplan!

»Kl. 5 staar jeg op og beder. Bønnen er min Kraft. En Timestid læser jeg i min Bibel. Henved Kl. 7 klæder jeg Karl paa og beder med ham. En Time til min officielle Korrespondance og derefter en halv Time Undervisning til Karl. Fra 9^{1/2}—11^{1/2} paa Kontoret. I den Tid læser Karl. Fra 11^{1/2} til Middag hører jeg Karl. Derefter spiser vi til Middag, og Underholdningen derefter varer til 1^{1/2}. En Time Undervisning til Karl og derefter fra 2^{1/2}—6 mine Pligter som Inspektør. Kl. 6 Aftensmad. Derefter en halv Time ud at spadsere med Karl, saa Aftenbøn, og Karl gaar til Sengs. Fra 8—10 læser jeg en alvorlig Bog, som jeg bagefter skriftlig analyserer. Jeg slutter Dagen med at læse to Kapitler af Evangeliet, saa sover jeg rolig ved Tanken paa Nazareth eller Golgatha og undrer mig over, at mit stakkels Livs Byrde ikke har tynget sværere paa mig. — Paa Søndagene var Planen lidt anderledes: Kl. 7 gaar jeg paa Kirkegaarden og beder for min Hustru. Jeg hører den hl. Messe og Prædiken, saa er jeg hjemme hos mine Børn, som jeg underviser i Bibelhistorie og Katekismus. De nødvendige Besøg, Vesper og Andagten optager mig til Kl. 5, saa trækker jeg mig tilbage paa mit

Værelse og samler mig, overvejer den forløbne Uge og fatter Forsætter for den kommende Uge.«

Man kunde være fristet til at anse denne Timeplan som noget overspændt, noget, han har gjort i en eksalteret Stemning, noget, som ikke holder. Men saa tager man fejl. Paqueron var ikke en Mand, som i Dag er saaledes og i Morgen anderledes, som fatter Forsætter og saa ikke holder dem. Hans Dagbog og Optegnelser og skriftlige Arbejder over hans Gøren og Laden viser tydeligt, at han holdt sine Forsætter fast og standhaftigt.

Paqueros Liv og Gerning er ligesom en Bog fuld af Belæring og Opbyggelse. Læser man hans Optegnelser, der er ligesom Bekendelser og Aabenbareiser af hans indre, fromme, solide kristelige Liv, af hans Bønner, hans Forening med Gud, saa er man forbavset over de dybe Tanker og geniale Opfattelser. Men ganske særlig fremtrædende er hans Forkærlighed for Pligttopfyldelsen.

»I ni Maaneder har jeg allerede været ensom. Den Tid forekommer mig som et Minut. Og saaledes bliver det ogsaa i min Dødsstund med min Livstid paa Jorden. Som et Lyn vil da den Tid forekomme mig. Vi skal derfor skynde os og bruge den godt. Af dens bestemte Anvendelse kommer en lykkelig eller ulykkelig Evighed til at afhænge. Hvad skal jeg derfor gøre? Jeg skal mere og mere blive klar over mine Pligter og gøre mig Umage for stadig bedre at opfylde dem. Dette er Livets alvorlige Realitet. Jeg har talrige Pligter. Som Kristen skal jeg uafbrudt tænke paa Christus, betragte hans Lære, følge hans Eksempel og gøre mig Umage for at elske ham over alt og med alle min Sjæls Kræfter. Som Fader skal jeg sørge for mine Børn; jeg er forpligtet til alvorlig og mild at opdrage dem og fra deres spæde Barndom af at indgyde dem de højeste Tanker om og den største Kærlighed til vor Religion. Som Husbond skal jeg vaage over Børnene og Tjenestetyende haande i legemlig og aandelig Henseende, behandle dem med Godhed og have Taalmodighed med deres Fejl. . . . Som Statens Embedsmand skal jeg opfylde alle mine Embedspligter, vogte mig for at tale nedsættende om mine foresatte, af ganske Hjerte underkaste mig deres Vilje og oprigtigt højagte dem. Dette er

omtrent Summen af mine Pligter, men er der vel en eneste af dem, som jeg har opfyldt helt? — Den, der ikke forstaaer at være sine Pligters Slave, bliver aldrig Herre over sine Lidenskaber. Her hersker man kun, naar man underkaster sig der.«

Men det er haardt at opfylde sine Pligter, og den trofaste, bestandige Opfyldelse af dem gør dem endnu haardere. Og derfor finder han Midler til med fornyet Kraft at holde sine gode Forsætter. Jeg vil ikke tale om alt det skønne og ophøjede, han har nedskrevet i sin Dagbog om det at vandre i Guds Nærværelse, om Skriftemaal og om den hl. Kommunion, om den aandelige Læsning, om Spægelse og Selvfornægtelse. Efter alt dette er man ikke forbavset over at høre, at han uden Menneskefrygt og uden at agte paa Forhaanelser overalt modig og bestemt optraadte som Kristen og Katholik og daglig mere og mere lutrede sin Sjæl og gjorde sig fri for de mindste Ufuldkommenheder. »Den kristelige Bestandighed er Fremskridt.« Saaledes ser vi f. Eks., at Paqueron en Dag gjorde sig Bebrejdelser over, at han altfor ivrigt havde grebet Lejligheden til at faa en pekuniær Fordel. En anden Gang dadler han sig selv, fordi han ved Opfyldelsen af sine Embedspligter altfor meget saa paa den materielle Fordel, som han kunde drage deraf for sine Børn. »Ved Arbejdet skal man ikke søge at forøge sin Formue, det fornedrer det; vor første Hensigt skal være at overholde Guds Lov . . . og saa at sone vor Skyld. Den, der ikke betragter den menneskelige Virksomhed paa denne Maade, kan aldrig forstaa den, endnu mindre vurdere den.«

To Aar efter Hustruens Død fandt Gud ham værdig til at bringe et nyt Offer: hans yngste Søn August døde. »Stakkels Barn,« skrev Faderen, mens han vaagede ved Barnets Dødsleje, »stakkels Barn, ogsaa du vil forlade mig! Du var vist for elskelig og jeg for stolt af dig — jeg er ikke værdig til at eje dig, du havde gjort mit Liv for behageligt. Kære Barn, glem mig ikke i Himlen. Husk, at ogsaa jeg har bidraget til din Lykke; bed Gud om at velsigne mig, saa at jeg ogsaa kommer til ham — der, hvor Halvdelen af mit Hjerte allerede er.« — Men snart følte Paqueron den Egoisme, der laa i dette Ønske, og saa blev

hans Løsen: »Ikke dø, men lide og arbejde! O min Gud, indtag du den Plads i mit Liv, som mine kære afdøde indtog. Modtag den Tid, modtag de Kræfter, som jeg har viet dem. Jeg overgiver mig til dig uden Forbehold. Jo mere du har taget fra mig, desto mere vil jeg give dig og saaledes fuldende mit Offer og erhverve Ret til hos dig at genfinde alt det, jeg har mistet.« I denne Bøn er allerede Guds Kald til det kristelige Apostolat, som Christi Soldat fra nu af skulde øve.

Store og mangfoldige Arbejder udførte Paqueron; han undrede sig selv over sin Virksomhed. »Aldrig havde jeg troet, at jeg kunde glemme mig selv i den Grad. Uger og Maaneder svinder hen, som om jeg var lykkelig. Og hvem ved, om jeg ikke er det? — Naar jeg betragter den forbigangne Tid, saa føler jeg en gyselig Tomhed; men lukker jeg mig ind i Nutiden, betragter jeg mine Børns rene Pander . . . graver jeg mig ned i mine Arbejder, og tænker jeg paa min Hvile i Himmelen — saa drager Fred og Ro ind i min Sjæl, som om Lidelserne aldrig havde kuet mig. O lad os altid se opad!«

Han brød sig ikke om høje Stillinger, om Diplomati og Avancement, skønt hans mange Venner raadede ham dertil. »Avancement kommer, naar Gud vil — og hvad Æren angaar, saa tænker jeg: vor Ære er Samvittighedens Vidnesbyrd. Af denne Jord vil jeg kun have saa meget, som der kræves for at komme i Himmelen.« — »At udføre de mindste Ting med de mest ophøjede Hensigter, det er at gøre sit Liv behageligt og at hellige det.« — At han alligevel fik adskillige Ordener og avancerede til Oberst, betød kun lidt i hans Øjne.

Til Trods for alle Arbejder og Pligter fandt han dog Tid til de sædvanlige, fromme Øvelser, til Opdragelsen af sin Søn Karl og sin Datter. Desuden mente han som Borger af Angoulême at have den Pligt at stille sine rigc Kundskaber, især sit rige Hjerte, til sine Medborgeres Disposition. Og han gjorde det i saa rigeligt Maal, at Biskop Couseau engang udraabte: »Jeg kan slet ikke tænke mig Angoulême uden vor Oberst.«

Først kom hans Pligt som Fader. Børnene voksede op, men Paqueron var derfor ikke mindre aarvaagen og

streng. »Gud maa afsætte mig, naar han vil, men aldrig gaar jeg af,« plejede han spøgende at sige. »Gud har lagt to Perler i Barnets Sjæl,« sagde han engang, »Lydighed og Renhed. Vé den, der røver en af dem, saa dræber han ufejlbarligt Manden i Barnet.« Det havde Revolutionen lært ham. Og han vidste godt, at »den, der vil opdrage Børn, skal ført selv blive en Helgen«.

I sine Breve til Karl, der studerede i Paris, aabnede han sit Faderhjerter i hele dets Skønhed og Dybde.

»Jeg mener, at alle mine Pligter som Fader lader sig sammenfatte i disse: at forsvare Guds Rettigheder i min Søns Hjerter, thi saaledes forsvaret jeg baade Guds Rettigheder og min Søns Rettigheder og mine egne Rettigheder som Fader. I det gode er der overalt Harmoni.« Efter disse ophøjede Grundsætninger var den stadige Ledelse indrettet, som Sønnen modtog af sin Fader i sine tolv Studereaar. Er den unge Mand modløs, saa forstaar Faderen ved sit Eksempel at styrke ham paany. »Mit Barn, jeg har ogsaa følt Sjælens Slappelse. Med naturlig Kraft kan man ikke overvinde den. Naar den indre Ulyst var draget ind i min Sjæl, havde jeg et ufejlbart virkende Middel, men kun dette ene, jeg aabnede mit Hjerter for min Skriftefader og modtog derpaa den hl. Kommunion. . . . Tror du, at jeg uden den hl. Kommunion kunde bære mit Liv med dets Tab i den forbigangne Tid og dets Bitterhed i denne Tid?« Naar endvidere Faderen advarede Sønnen mod af Menneskefrygt at fornægte sine Principer i den polytekniske Skoles daarlige Atmosfære, saa tegner han vel sit eget Billede: »Hejs med det samme din Fane, saa at man ved, hvem du er. I Løbet af 48 Timer maa ikke en eneste af dine Medelever være i Tvivl om, hvem du er, eller være nødt til at spørge efter dit Sindelag. Dette er det eneste Middel til at undgaa at indtage en falsk Stilling. Vær Kristen, jævn, men fri . . . aldrig den mindste Svaghed. Den, der har den Ære at være en Kristen, behøver ikke at bede om Undskyldning eller Overbærenhed for sin Overbevisning, han har Ret til at fordre Respekt. Frygt ikke for at blive anset for sær. I over 40 Aar har jeg været en saadan sær en, men hverken Gud eller Menneskene har straffet mig derfor.« Sønnen skal ikke drive Politik. »Po-

litikken er kun en Kilde til Uenighed. Ingen har klare Ideer, men i Stedet derfor har enhver sin Lidenskab. Ufreden mellem Følelserne bryder sædvanlig løs, førend Tankernes Modsigelse viser sig. . . . Det er noget, som er mig særlig forhadet. . . . Hvor mange af dem, som uafbrudt taler om Politik, har vel paataget sig det Arbejde at studere, eller hvor mange har derefter dannet sig en Overbevisning? . . . Hav en vidtskuende Aand, arbejd af Pligtfølelse, for at opfylde Guds Hensigter og forberede din Fremtid og gavne dit Land, saa kan du senere drive Politik. Kunsten at sige Nonsens vil ikke saa snart gaa af Mode.«

Hvad Paqueron her anbefaler sin Søn, har han selv overholdt. I hans store Dagbog findes der ikke et Ord om Udenrigspolitik, ej heller chauvinistiske Angreb paa andre Nationer.

Paquerons to Børn blev da ogsaa udmærkede Kristne. Overalt, hvor Oberst Paqueron opholdt sig, viste han et varmt Hjerte for sine Medmennesker og udfoldede en stor karitativ Virksomhed. Som betegnende for denne Mands Karakter skal jeg blot gengive følgende Anekdote: Han var i Paris. En Aften bad General Nègre Oberst Paqueron om at ledsage ham i Theateret. »Meget gerne,« svarede han, »kun beder jeg Dem have den store Godhed at ledsage mig først til et Hus, hvor jeg har noget at gøre omtrent 5 Minutter.« General Nègre gav sit Samtykke dertil, og begge to steg op i et Kvistværelse, hvor en Moder med 5 Børn stod grædende ved Faderens Sygeleje. Scenen var hjerteskrærende ogsaa for en haardfør General. »Hvad mener De, Hr. General, skulde vi ikke hellere lade Pengene for Theaterbilletterne blive her?« hviskede Paqueron til sin Ledsager. »Det er jeg vel nødt til,« brummede denne venlig, »det var ogsaa en af Deres Streger!« Derpaa gav han ham tre Guldstykker og tilføjede med en Smule Ironi: »Ikke sandt, det bliver saa i Aften fortalt hos Notre Dame des Victoires?« — »Ja, hvorfor ikke? De kan for Resten godt gøre det selv.« Og samme Aften knælede begge Mændene foran Madonnas undergørende Billede. Tre Uger var ikke omme endnu, da General Nègre pludseligt døde.

Oberst Paqueron havde et Hjerte for alle — ogsaa for anderledestroende, og blev derfor elsket og æret af alle. »Der er vor Oberst,« sagde man, saa snart han viste sig i Selskab, og hvert Ord forstummede, som kunde have saaret den religiøse Følelse. — »Ak,« hørte man sige, »hvis alle Katholikker var som vor Oberst, saa var vi i Morgen Katholikker.« Paqueron diskuterede aldrig. »Lad os ikke stride med Ord, men leve fromt og godt. De gode Geringers Lys oplyser alle og fornærmer ingen.«

Da Paqueron blev 60 Aar, opgav han sine Stillinger for at kunne leve helt for Gud og sine fattige. Regeringen gav ham den velfortjente Pension. Men hvordan skulde denne saa virksomme Mand kunne taale at trække sig tilbage til Hvile og Ensomhed? »Bare ingen Frygt,« sagde han til sine Venner, »jeg lever blandt eder, og det vil være Lægedom for mit Hjerte. Saa har jeg min Sjæl at sørge for, og det er ikke at gaa ledig, det er ikke en let Forvaltning. Jeg har ogsaa den allestedsnærværende Gud . . . og jeg skulde kede mig? Gud hjælpe eder til at faa bedre Tanker!«

Fra nu af tilbragte han daglig flere Timer med Bøn og Fromhedsøvelser. Fra Paris var han kommen tilbage til Angoulême til sin Datter, og snart havde han erobret alles Agtelse og Kærlighed. I Kommissioner og Foreninger — allevegne skulde han være med. Men desuden var han de fattiges Fader og Ven. Han vilde ikke have Filantropi, men den kristelige Karitas. Det var ogsaa Grunden til, at han var et ivrigt Medlem af Vincentsforeningen. »Paqueron gælder for 10,« plejede man at sige, og Biskoppen kaldte ham »sin Læg-Generalvikar« (grand vicaire laïque). Han var ogsaa Arkitekt for fattige Sognepræster paa Landet og for Ordensfolk. Han byggede ikke mindre end 5 store Klosterbygninger.

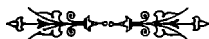
Den eneste Rekreation, den gamle Mand tillod sig, var den Time, han tilbragte i sine opvoksende Børnebørns Kreds. I Stedet for at holde Ferie om Sommeren foretog han en Valfart og holdt en Uges Tid aandelige Øvelser i Ensomhed. 1862 rejste han til Rom, og det var for ham en stor Oplevelse. Næppe et Aar efter slog hans sidste Time. Han havde været ude hos nogle fattige. Paa Hjem-

vejen mærkede han, at han havde Feber. En Lungebetændelse kom til, og 10 Dage senere (28. Dec. 1863) udaandede han sin fromme, stærke Sjæl. »Jesus, Maria, Josef — o ja, de ser!« var hans sidste Ord.

En stor og god Mand var død. Hele Byens Sorg var ubeskrivelig. Den store Domkirke var for lille til at rumme den store Mængde, der havde indfundet sig. Paqueron havde udtrykkelig frabedt sig enhver Højtidelighed og Lig-tale: men ved Synet af det grædende Folk kunde Biskoppen ikke undlade at sige nogle Ord til Ros for den høje afdøde.

Ser vi tilbage paa dette Liv, saa ser vi en ualmindelig kristelig Dyd i de daglige almindelige Forhold. Og uvilkaarlig spørger vi: Hvad er det, der hindrer de Kristne i vor Tid i at naa frem til en lignende Fuldkommenhed. »Lad os vogte os for,« skrev Paqueron til sin Søn, »de skiftende Timers skiftende Indtryk. Denne sanselige Modtagelighed og Foranderlighed er en af vor Tids Sygdomme, der ødelægger det moralske Liv, som ubetinget trænger til Stadighed og Støtte. Vore Fædre var stærke og modstandsdygtige i deres Sjæl, fordi de havde mindre usikre Ideer og en fastere Tro. Deres Liv hvilede paa faste Principer og var viet til evige Idealer. Hjemmets og Smertens Storme og de offentlige Hjem søgelser foer hen over dem uden at ryste og rokke dem. »Jeg kan alt ved ham, som styrker mig« — det var deres Devise. I vore Dage har vi skill os fra Gud, er henviste til vor egen Svaghed og derfor samtidig forfængelige og frygtsomme. Vi begynder hovmodigt og ender ynkeligt. Det mindste Pust kaster os til Jorden og fejer os bort. Det er sørgeligt at se, hvorledes skiftende Følelser og Ideer driver os frem og tilbage som en Bold. Vi vil hænge ved alt, men er altid uden fast Holdepunkt; for alt er vi lidenskabelig begejstrede, men elsker ikke noget; gamle Børn er vi uden Ungdommens Uskyld og uden Alderdommens Visdom. O lad os være stærkere og fastere end denne Tid, aldrig maa vi løsne vort Hjerte fra vor Tro, vort Haab, vor Pligt: Tro, Haab og trofast Pligtopfyldelse d. v. s. virksom Kærlighed, det er de tre Ankere, der giver Livet Stadighed, Sikkerhed og Storhed.«

Paa Paquerons Gravmonument staar der med Rette:
 »Véritable soldat chrétien« — miles Christi — Christi
 Soldat. U. S.

Katholicismen og økonomisk Velfærd.

En af de ofte gentagne Beskyldninger mod den katholske Kirke er den, at Katholicismen bringer de Lande, hvori den er fremherskende, til økonomisk Forfald.

Denne Paastand forsøgte Emile de Laveleyes at bevise i sin Bog »De l'avenir des peuples catholiques«. Det lykkedes Forfatteren virkelig at bibringe den overfladiske Verden Overbevisningen om denne Opfattelses Rigtighed ved at sammenligne de protestantiske Lande med de katholske.

Mennesker i Almindelighed tænker lige saa lidt selvstændigt som Børn, og da mange heller ikke har noget videre Kendskab til Historien, antog de kritikløst hans Sammenligning. Men hvis vi vil gøre os den Umage at se lidt nærmere paa Forholdene, kommer vi til et andet Resultat og maaske til det modsatte.

Det vilde være tilstrækkeligt at genneingaa selve den katholske Lære og bevise deraf, at skønt den foreholder Mennesket del hinsides som Hovedformaal, udelukker den alligevel ikke den fornuftige Omsorg for det daglige Brød i den mest udstrakte Betydning og for Fremtiden (læs Leo XIII's Rundskrivelse »Rerum novarum«). Den har som Grundsætning for det praktiske Liv »bed og arbejd«.

En Faktor af største Betydning til at sprede Velfærd er den katholske Tros Retfærdigheds- og Kærlighedslære, som fordeler de økonomiske Værdier i Stedet for at lade dem hobe sig op paa nogle faa Hænder, og derved gør den praktiske Katholicisme økonomisk Velfærd til alles, ikke alene til de privilegeredes Eje.

Men den Slags Betragtninger har ikke stor Værdi, hvis Kendsgerningerne synes at modsige dem.

Derfor er det nødvendigt at undersøge disse Kendsgeringer og se, hvordan Forholdene er i de forskellige Lande.

Tyskland. Den, som kender noget til Historien, ved, at Tyskland først begyndte økonomisk at blomstre i det 19de Aarhundrede, og Protestantismen blomstrede allerede i det 16. og 17. Aarhundrede.

Det katholske Tyskland fra det 13. til det 16. Aarhundrede var i fuld Blomstring.

Før Krigen var det katholske Westfalen og Rhinlandet de mest blomstrende Egne i Tyskland.

Frankrig. Hvornaar oplevede Frankrig sin Blomstrings-tid? Det var i den katholske Tid under Ludvig XIV.

Fra den Tid af begyndte Frafaldet fra Troen og et økonomisk Forfald.

Italien og Spanien var ægte Kulturspredere i deres katholske Stortid.

Holland gik tilbage fra det 18. Aarhundrede af, da Protestantismen blev stærk.

England var allerede i Blomstring før dets Frafald.

Belgien, det lille, men blomstrende Land er for største Delen katholsk.

Polens Forfald bør tilskrives Undertrykkelse fra tre Sider.

Danmark har ikke endnu glemt, at det var stort og blomstrende, da det var katholsk.

Men lad os tilstaa, at det ikke er Religionen, der har haft den største Indflydelse paa de økonomiske Forhold i de forskellige Lande, og lad os ikke tage Blomstringen til Indtægt for den katholske Kirke, men vi maa frabede os den usande Paastand, at Katholicismen bringer Landene til økonomisk Forfald. Vi har her at gøre med et Komplex af vidt forskellige Aarsager.

At England, Tyskland og Belgien blomstrer i det 19de Aarhundrede, kan ikke tilskrives Religionen, men den Omstændighed, at de er rige paa Kul og Jern, som efter Dampmaskinens Opfindelse er Hovedbetingelsen for den nationale Blomstring.

Og fordi Italien og Spanien er fattige paa disse Mineralier, staar de tilbage for andre Nationer, idet ogsaa deres varmere Klima kan bidrage dertil.

Hver Dag kan der komme en ny Opfindelse eller et Naturfænomen, som kan bringe en Forandring, ligesom Hansestæderne gik tilbage, da Sildestimerne, som var deres store Handelsartikel, ændrede Kursen. Den nye Salpetervinding fra Luftens Bestanddele vil sandsynligvis inden længere eller kortere Tid betyde Chiles økonomiske Forfald.

Derfor kan vi tage den Beskyldning, at Katholicismen bringer Landet til økonomisk Fortald, med Ro.

Og vi Katholikker, vi stræber slet ikke efter den Ære at være de rigeste Mennesker paa Jorden.

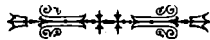
Her faar vist Jøderne første Præmie.

Og det kan ikke nægtes, at Rigdom ikke altid er en Belønning for ædel Foretagsomhed, men ofte har sine Hjæpekilder i den menneskelige Karakters Skyggesider. Havesyge, Hensynsløshed og Mangel paa Kærlighed er gode Betingelser i Kampen om Rigdom, naar man møder en Medbejler, som ogsaa i Erhvervslivet respekterer den kristelige Retfærdighed, Kærlighed og Barmhjertighed.

Nakskov, 28.—3.—24.

Pater A. Smitz.

O. S. Fr.

Jubelaaret 1925.

Efter gammel Skik offentliggøres den pavelige Bulle, der forkynder Jubelaaret eller det Hellige Aar, altid paa Christi Himmelfartsdag. Den 29. Maj vil altsaa Pave Pius XI forkynde det 21. Hellige Aar.

Forbilledet for Jubelaaret finder man i den gamle Pagt. Jøderne holdt et saadant »Jubilæum« hvert halvtredsindstyvende Aar, og det var Gud selv, der havde ønsket det.

Pave Bonifacius VIII indførte Jubelaaret i Kirken og lod det afholde for første Gang i Aaret 1300, da han opfordrede de troende i hele Verden til at gøre Valfarter til St. Peters Grav, og han tilstod derfor Pilegrimmene en fuldkommen Aflad. Denne Pave bestemte samtidig, at Jubelaaret skulde holdes hvert 100. Aar. I store Skarer

fulgte de troende dengang Pavens Opfordring; blandt Aar 1300's Pilegrimme var Dante Alighieri.

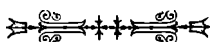
Pave Clemens VI blev fra mange Sider opfordret til at holde et Jubelaar igen i 1350. Paven var dengang i Avignon, men det romerske Folk sendte Petrarca og Cola di Rienzo til ham for at faa ham til det, og det andet Jubelaar holdtes da i 1350, men Paven var selv ikke til Stede i Rom.

Endelig fastsatte Sixtus IV, at det Hellige Aar skulde holdes hvert 25. Aar, og begyndte selv dermed i 1475. Den nuværende Aabningsritus blev indført af Alexander VI i Aaret 1500. Uden Afbrydelse holdtes Aarene nu indtil 1750. 1775 og 1800 gjorde Forholdene alle Festligheder umulige, og Pius VI og Pius VII maatte give Afkald paa at kalde Pilegrimme til Rom.

Men da Kardinal della Genga var blevet Pave under Navn af Leo XII, genoptog han den gamle Skik i 1825. Ved Aabningen af den Hellige Port i St. Peter Juleaften 1824 var Maria Theresia og hendes Døtre til Stede.

Det Hellige Aar har altid draget store Mængder af troende til den evige Stad. De kom fra den hele Verden; i Middelalderen kom de ofte til Fods, som den hellige Birgitta i 1350. I Aaret 1900 under Leo XIII kom over en Million Pilegrimme til Rom. Ustandseligt, Dag efter Dag, gik de store Processioner fra Kirke til Kirke, ført af Biskopper fra al Verdens Egne.

Utvivlsomt vil Tilstømningen ogsaa blive meget stor i 1925. I Rom er Forberedelserne i fuld Gang. Den Hellige Fader har for nylig modtaget Centralkomiteén og faaet Beretning om dens Arbejde.

Den eukaristiske Kongres i Amsterdam.

Kongressen begynder den 22. Juli og slutter den 27. Juli. Forberedelserne er i fuld Gang. Det kan nævnes, at der indøves et Kor paa 3000 Dreng, som skal synge de liturgiske Sange under Pontifikalmessen i det amsterdamske

»Stadion«. Desuden bliver der indøvet et Kor paa 700 Herrer og 500 Drenge til Aftengudstjenesten. Ved et stort Møde paa »Stadion« vil Kardinalen holde en Tale, og Talen vil ad traadløs Vej blive overført til Vatikanet.

Sandsynligvis vil ogsaa Paven ad denne Vej tale til Forsamlingen.

For de forskellige Nationer vil der under Kongresdagene blive afholdt Gudstjeneste i de forskellige Kirker.

Besøget bliver sikkert meget stort. Præster, som agter at deltage i Kongressen, bedes meddele det til

Pastoor van Kersbergen,
Dacostastraat 10
Amsterdam.

inden den første Maj, for at de kan faa Lejlighed til at læse den hellige Messe.

Hvad angaar *gratis* Logis for dem, der har meldt sig, er jeg endnu i Underhandling og kan for Øjeblikket ikke meddele noget med Sikkerhed.

Nakskov, 28.—3.—24.

Pater A. Smitz.

De katholske Børn paa Landet.

Efterhaanden som Forholdene i de krigsførende Lande bedrer sig, slutter de forskellige Børneaktioner deres Arbejde med den trøsterige Tanke, at de har hjulpet saa meget, de kunde, og saalænge der trængtes til Hjælp.

Gid vi ogsaa en Gang kunde slutte vort Arbejde for de katholske Børn paa Landet og trøste os med den Bevidsthed, at disse Børn, skønt de bor langt fra Kirke og Skole, dog i deres eget Hjem nyder en Opdragelse, som forbereder dem omhyggeligt til en Gang at blive deres fromme Forældres værdige Arvtagere. Saa vil ogsaa i Danmark den katholske Kirke gaa en uanet Blomstring i Møde.

Men desværre tyder alt paa, at man ikke vil kunne naa dette Maal i en nær Fremtid, og om det vil lykkes os at nærme os Maalet i det næste Slægtled, er et Spørgsmaal.

Men sikkert er det, at hvis vi ikke af alle Kræfter arbejder paa at sikre disse Børn en katholsk Opdragelse, saa vil det hele ende i et Kaos.

Sagen har endnu samme Betydning, som da jeg skrev mit første Indlæg, og ikke kun i Nakskov Sogn, men hele Landet over, og Kravene vokser fra Dag til Dag.

Derimod svigter Indtægterne næsten fuldstændig.

Dertil kommer de mange Børn, som er i den yderste Fare for at gaa tabt for Troen.

Gang paa Gang bliver der appelleret til os om dog for Guds Skyld at tage et Barn med den lille Bemærkning, at der ikke kan ydes nogen som helst eller kun et ringe Vederlag, men »De maa ikke sige nej«. Og jeg siger heller ikke nej. Det er mig i saadan et Tilfælde, som om Barnet er ved at drukne og for sidste Gang rækker Haanden op over Vandet. Jeg griber den, skønt jeg ved, at jeg paatager mig en stor Byrde, som jeg selv ikke kan bære.

Men jeg stoler paa Vorherre, som igen banker paa Menneskers Hjerter for at faa en Almisse til sine smaa.

Jeg haaber, at jeg ikke gør nogen Fortræd med mine Bønner om Hjælp. — Men nej, jeg er overbevist om, at der findes mange, som hjertensgerne vil hjælpe, men ved alle andre Bekymringer glemmer Børnesagen. Derfor bliver de ikke vrede, men er taknemmelige for en lille Paa-mindelse.

Nakskov, Skt. Josefsfest 1924.

Pater A. Smitz.

Nye Bøger.

Paul J. Reiter: Hvorfor jeg er Katholik. Et katholsk Livssyns Udvikling. (Katholsk Forlag 1924.) 24 Sider.

Dette lille Hefte, der er et Særtryk af »Katholsk Ungdom«, fortjener den største Udbredelse. For det første virker det i sig selv gribende, det er godt skrevet, og det er en ung Videnskabsmands faste Bekendelse af sin Tro, et Udtryk for hans Glæde over den. Dr. Reiter var kun 15 Aar, da han i sit Hjerte konverterede, nogle Aar gik, før det ogsaa udadtil skete. Hvorfor jeg blev Katholik? Ja, der var noget, han trængte til og ikke fandt andre Steder.

»De to Bevæggrunde var: en levende og knugende Syndsnevidsthed, der aldrig trods ærlig Stræben, trods Bønner og Anger, Nattevaagen, K. F. U. M.—Møder og Salmesang fandt Hvile og Modvægt i Frelsesbevidsthed; dernæst en umættelig Trang til Gudhengivelse og Gudsyndelse, en Trang, jeg aldrig fandt tilfredsstillet ved, hvad jeg selv kunde yde, eller hos det Trossamfund, jeg var født i og ny- lig ved Konfirmationen havde sluttet mig fastere til.«

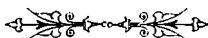
Den 15 Aars Dreng med den dobbelte Trang fandt saa

en Dag mellem gammelt Skrammel Bedstefaders gamle Katekismus. »Bedstefader havde, hvad jeg nu fik at vide — været Katholik, var indvandret sydfra.« Og i den finder han Bodens Sakramente og Alterets Sakramente med Messeofferet. Saa ved han, hvor han skal hen.

Af stor Interesse er ogsaa det sidste Afsnit, hvor Forfatteren skildrer sit Forhold til Troen nu, en Aarrække efter Konversionen: »Kirkens Dogmer og Ethik staar for mig med samme selvfølgelige Klarhed som Naturlovene. Det er mig ligesaa naturligt at tænke paa Helgener og arme Sjæle som paa en Ven i Nabobyen. Messeoffer og Tabernakelnærværelse er mig de højeste Realiteter, lige saa reelle som Christi historiske Liv og Korsoffer«.

Og han slutter med de Ord: »Jeg selv har den Tro, at min Overbevisning kun vil stige i Styrke, hvis det lykkes mig i Tidens Løb at erhverve mere Visdom og Viden.«

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Det vil vække Glæde blandt mange, at Pastor A. Helmke nu vender tilbage til Landet. Hs. Højærværdighed Biskoppen har udnævnt ham til Præst ved St. Josefs Kirke ved Hospitalet og til Apostolisk Provikar. I 19 Aar har Pastor Helmke nu virket i Westfalen, hvor han oprindelig hører hjemme, men Danmark var blevet hans andet Hjem, og nu vender han tilbage. Og den gamle Sognepræst fra Randers og Kolding skal være hjertelig velkommen. — Samtidig er Pastor Sauter, der hidtil var ansat paa St. Josefs Hospital i Randers, blevet udnævnt til Andenpræst ved St. Josefs Hospital i København.

— Den 25. Marts sluttede Højskolen sin Sæson. Det var som saa ofte før Pastor Günther, der var den sidste paa Talerstolen og med sin levende og fængslende Oplæsning beredte Tilhørerne endnu en god Højskoleaften.

— Det første Kirkeregnskab for 1923, vi har modtaget, er Sakramentskirkens. Man ser som altid først paa Menighedsbidragene, og derom staar der: »En lille Fremgang er at notere, idet Bidragydernes Antal er steget fra 239 med 2999 Kr. til 254 med 3270 Kr., hvorfor her ved hjerteligst takkes. Det er smukt at se, at saa mange som muligt baade ældre og yngre, baade ny og gamle Me-

nighedsmedlemmer viser Offervilje og Interesse for deres Sognekirke og Sogneskole. Men Merindtægten er dog langt fra i Stand til at dække de Ekstraudgifter, som Forandringerne i det forløbne Aar har forvoldt; nemlig ikke blot Omkostningerne ved Skolens Flytning, Istandsættelsen af Skolelokalerne og Trappegangen, men ogsaa de forøgede Udgifter til Lærerpersonele, idet det har været nødvendigt at ansætte Lærere for de større Drengeskoler. « Aaret har derfor givet Underskud, men Sognet er jo stadig i Fremgang, saa det indhentes vel nok igen. — Med det samme kan noteres to udmærkede praktiske Forbedringer, som er anbragte i Sakramentskirken, nemlig for det første et stort grønt Forhæng mellem de to Piller udfør Sideindgangen, hvorved den hidtidige ganske ulidelige Træk forhindres, som man ellers var udsat for, naar Skolebørnene om Morgenen gik ind og ud af Kirken. Herved blev imidlertid Sideindgangens Trappetrin indhyllet i et endnu større Mørke end før. Men dette er nu bleven afhjulpet ved en lille stedsebrændende elektrisk Lampe, som til Glæde for de dagligt andagtsøgende er anbragt paa Dørkarmen sammesteds. — Naar der nu blot, om muligt, kunde sørges for, at Temperaturen i Kirken i mildt Vejr blev holdt lidt nede og i meget koldt Vejr kunde sættes lidt op, saa har man snart alt, hvad Hjertet kan begære i denne hyggelige og i alle Maader tiltalende lille Kirke. N.

— Søndag den 30. Marts holdt Korforeningen Crescendo sin første Kirkemusikaften i Sakramentskirken. Kirken var fyldt til sidste Plads og mere til af Nørrebros Menighed, men ogsaa af Katholikker fra alle Hovedstadens Kanter, for at overvære en saa sjælden Begivenhed. Foruden Hs. Højærværdighed Biskoppen var en Del Præster til Stede. Det var et meget afvekslende Program, som Koret under Hr. Hussons dygtige Ledelse gennemførte paa bedste Maade. Nydelig blev Mendelssohn-Bartholdys »Laudate pueri« for Damekor udført. De tre à capella Sange er vel nok dem, der egner sig bedst for Kirken. De blev ogsaa sunget baade kønt og rent og med den rette Forstaaelse. Her burde i Fremtiden Hovedvægten lægges. Der ydedes god Kunst af Solisterne, Koncertsangerinde Fru Herta Bjørvig og Hr. Koncertsanger C. Jacobsen. Hr. B. Husson var den altid sikre og smagfulde Akkompagnatør. I to Orgelstykker af César Franck og Théod. Dubois afslørede Hr. Pastor L. de Vos sig som en habil Orgelspiller. Der sluttedes med sakramental Velsignelse. Fr. S.

Ordrup. Kirkeregnskabet for St. Andreas Menighed i Ordrup virker som sædvanlig imponerende. 129 Bidragydere her betalt 4314,50 Kr.; noget lignende kan vist ikke

opvises noget andet Sted. Man lægger ogsaa Mærke til et Par Gaver: Murermester A. V. Günthers Jubilæumsgave af $20/6$ 1923 paa 3000 Kr. og J. B. og Hustrus Sølvbryllupsgave paa 1000 Kr. Gid det kunde blive Skik ved saadanne særlige Lejligheder at give en Gave til Kirken.

Fredericia. Søndag d. 30. Marts Eftermiddag Kl. 3 samledes i Skolens Festsal ca. 200 af Menighedens voksne Medlemmer for at tage Afsked med vor gode, nidkære og hjælpsomme Sognepræst Pastor P. Schreiber. Salen var nydelig dekoreret og Kaffebordene dækkede. Pastor Schreiber afhentedes af den Komité, som var nedsat i Dagens Anledning, og førtes paa Plads. Kapellanen Pastor van Rijkevorsel holdt en Tale og overrakte Pastor Schreiber en Messekalk og en nydelig grøn, guldbroderet Messehagel som en Erindring fra hans Sognebørn og som en Tak for Pastorens virksomme og uegennyttige Arbejde i de 17 Aar, han havde været Menighedens Sognepræst. Saa serveredes der Kaffe, og der blev holdt Taler: Først af Hr. Lærer Munk, som takkede Pastor Schreiber for hans Virksomhed i Skolens Tjeneste. Pastor Schreiber takkede Menigheden for Gaverne og lovede i hjertelige Ord, at han altid vilde mindes Menigheden. Hr. Forstander E. J. Møller bragte Pastor Schreiber en Tak for hans Hjælpsomhed, Sagtmodighed og gode Hjerte overfor alle i Menigheden. Derpaa talte Pastor Frederiksen, vor ny ansatte Sognepræst, for sin gode Ven og Præstekammerat og ønskede Pastor Schreiber alt det gode, som fandtes. Pastor Frederiksen bad Menigheden ogsaa være ham god og modtage ham med Velvilje. Forstander Møller bød med hjertelige Ord Hr. Pastor Frederiksen velkommen. — Derpaa sang nogle af Menighedens Damer nogle smukke Sange, hvorpaa den smukke Sammenkomst sluttede.

E. I. M.

Rusland. Ærkebiskop Cieplak er endelig blevet løsladt af Fængslet, og han er i Stedet for blevet forvist fra Rusland. Pavens stadige Arbejde og tilsidst hans Henvendelse til England har da endelig bragt et Resultat, som vækker Glæde overalt. Men endnu er der 12 Præster i Moskvas Fængsler.

Hans Højærværdighed Biskoppen træffes personlig i Det Apostoliske Vikariats Bygning, Amalievej 14, hver Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 4 $\frac{1}{2}$ —6 $\frac{1}{2}$.

For den store Deltagelse, der er blevet vist os ved vor Provincialpriorindes korte Sygdom og Død, bringer vi vor hjerteligste Tak.

St. Joseph-Søstre.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved unge Piger til at deltage i et 3-Dages Eksercitiiekursus, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Ordruphøj, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 15. April Kl. 6 Eftm. til Lørdag d. 19. Kl. 11 Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn Ø, senest Fredag d. 11. April.

Det paatænkes ogsaa at afholde Eksercitier i Begyndelsen af Juli Maaned, hvis Tilslutningen bliver stor nok.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

Mariakongregationen »Fredens Dronning«.

Mariabørnskongregationen af »Den ubesmittede Undfangelse«.

Mariakongregationen »Maria Rosenkransdronning«.

Eksercitier for Mænd.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag d. 16. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 20. April. Baade ældre og yngre Herrer kan deltage: Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Eksercitier følges. Vederlag 15 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Udkommet er:

f. f. M.: Joachim Rønnow.

↔ Pris: 75 Øre. ↔

Faa i Ugebladets Ekspedition og i
Katholsk Boghandel.

Ædle Velgørere,

som ønsker at understøtte det katholske Børnehjem i Nakskov med smaa Bidrag eller Gaver af enhver Art: Beklædningsgenstande, Linned, Tøjrester, Undertøj, aflagte Klæder til Omsyning, Børnefodtøj (ønskes ganske særligt), bedes give personlig, telefonisk eller skriftlig Meddelelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32^a (Tlf. Byen 6555 Kl. 10 - 2), hvorefter Gaverne med Tak afhentes. Indsamlingen har Det Apostoliske Vikariats Besegling.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialm **hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B**
Pater Spans **hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.**

Kirkelig Kalender.

6. April Passionssøndag. 7. — M. Ferialdag. 8. — Ti. Ferialdag. 9. — O. Ferialdag. 10. — To. Ferialdag. 11. — F. Marias syv Smerter. 12. — L. Ferialdag.	13. April Palmesøndag. 14. — M. Ferialdag. 15. — Ti. Ferialdag. 16. — O. Ferialdag. 17. — To. Skærtorsdag. 18. — F. Langfredag. 19. — L. Paaskelørdag.
---	---

Absalon's aarlige Fælleskommunion afholdes Palmesøndag den 13. April Kl. 8 i Sakramentskirken. Talrig Tilslutning forventes.

Paaskefesten: se næste Nummer.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 9. April Kl. 8 Aften. Søndag den 13. April Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag d. 11. April Kl. 7½ Aften (der meddeles den pavelige Velsignelse).

Mariakongregationen for Mænd holder Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke Søndag den 6. April Kl. 8½.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken af Hr. Pastor Bach og hver Fredag Aften Korsvejsandagt.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af Pastor Kùpferle hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5.

St. Annæ Kirke. Fasteandagten (Prædiken med Korsvejsandagten) holdes hver Fredag Aften Kl. 8.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8, Rosenkranskirken Kl. 7½, St. Annæ Kirke Kl. 8, St. Andreas Kirke Kl. 7¼, St. Josefs Kirke Kl. 7½, Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for forældrelose Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes Basar **Palmesøndag den 13. April fra 9—8** og **Mandag den 14. fra 10—3** i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver, Tombola, Restauration.** Ved Basarens Slutning om Mandagen holdes **Auktion.** Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3. Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

Eksercitleerne i Ordrup Præstegaard.

De hittil anmeldte Deltagere er alle velkomne; skulde der melde sig flere, end Huset kan modtage, vil de velkommende faa skriftlig Meddelelse. Der mødes Onsdag Aften den 16. til The Kl. 7¼, hvorefter Indledningsforedraget holdes 8½. Salmebogen bedes medbragt.

Pastor Ludv. Günther.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansguriusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 15.

Søndag den 13. April.

1924

INDHOLD: Alterens Sakramente. — Palmesøndag. — Paven taler om den ene Hjord. — Biskop Ludwigs og Katholicismen. — Lægmands Gerning. — En kort Bemærkning om »Kilder«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Strøtanker om Alterens Sakramente.

(Nødvendigheden af en værdig Modtagelse.)

Vi maa frygte og bede, for at den, der ikke nyder Jesu Legeme, ikke maa blive skilt fra Christi Legeme og miste den evige Salighed, da Jesus selv truer og siger: »Hvis I ikke æder mit Kød og drikker mit Blod, da skal I ikke have Livet i eder.«
(St. Cyprian.)

Det er ingen Formastelighed ofte at træde hen til Herrens Bord, men det er formasteligt at gøre det uværdigt eller kun een Gang om Aaret.
(St. Chrysostomus.)

Jeg lægger Mærke til, at nogle afholder sig fuldstændigt fra Nydelsen af den hellige Nadver, og det af den Grund, at deres Samvittighed er tynget af svære Synder. Men jeg siger til dem, at de, hvis de bliver ved med at holde sig borte, stadig forøger deres Skyld, idet de forsømmer Lægemidlet for deres Sjæle. Jeg formaner eder derfor, mine Brødre, at den, der føler sig uværdig, maa gøre sig værdig.
(St. Augustinus.)

Ligesom du hver Dag nyder det jordiske Brød til Næring for dit Legeme, maa du ogsaa hver Dag modtage den himmelske Manna til Næring for din Sjæl.

(St. Augustinus.)

Palmesøndag.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Philipperne
2. Kap.

Brødre! Det samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Christus Jesus, han som, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, men fornædrede sig selv, idet han antog en Tjeners Skikkelse, og blev Mennesker lig og i det udvortes befundet at være som et Menneske. Han ydmygede sig selv og blev lydige indtil Døden, Døden paa Korset. Derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham og givet ham givet ham et Navn, som er over alle Navne, for at i Jesu Navn alle Knæ skal høje sig, deres, som er i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, og enhver Tunge skal bekende, at den Herre Jesus Christus er i Gud Faders Herlighed. —

Vi nærmer os Dagen, da vi mindes Jesu Død paa Korset, hin store Dag, da Jesus tog vort Gælds brev, hæftede det paa Korset og udslettede det med sit hellige Blod. Det er hin store Dag, da alle Mennesker fandt en evig Forløsning ved vor Frelser Jesus Christus. Det var den anden Person i Guddommen, som paatog sig og udførte den store Gerning. Han blev Menneske, havde vore Skrøbeligheder — undtagen Synden —, levede som Menneske, paatog sig alle de Lidelser, den himmelske Fader havde lagt paa ham som Sone for vore Synder, forløste os derved fra den evige Død og aabnede os Vejen til Himlen. Alt dette nævner den hl. Paulus i Søndagens Epistel, og han skildrer det med korte, vægtige Ord. Midtpunktet af hans Fremstilling er hine Ord: Han ydmygede sig selv og blev lydige indtil Døden, Døden paa Korset. Det er disse Ord, Kirken stadig gentager i den stille Uge, og hvori hele Forløsningen er udtrykt.

Lydlighed mod Faderen, det var Ledestjernen for Kristus i hans Menneskevordelse, i hans Liv hernede, det var det afgørende i selve Forløsningen, ja derved har han forløst os. Da han traadte ind i Verden, sagde han: »Et Legeme har du beredt mig, se, jeg kommer for at opfylde din Vilje.« Det er min Spise, at jeg gør hans Vilje, som har sendt mig, siger han igen. Faderen havde bestemt, at Sønnen ved Lidelser skulde forløse Menneskene, og det havde Kristus taget imod som sin Livsopgave, og den vilde han ikke vige fra. Apostelen Matthæus fortæller følgende: Fra den Tid af begyndte Jesus at vise sine Disciple, at han burde gaa til Jerusalem og lide meget og ihjel-slaas. Da tog Petrus ham tilside og begyndte at gøre ham Bebrejdelser, idet han sagde: Det være langt fra dig, Herre; det skal aldrig times dig. Men Jesus vendte sig til Petrus: Vig fra mig, Satan! Du er mig en Forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er. — Jesus følte som Menneske Lidelsernes Tyngde, og derfor

ængstedes han ved Tanken derom ligesom andre Mennesker; men Lydigheden mod Faderen stod øverst: Fader, er det muligt, at denne Kalk gaar mig forbi, uden at jeg drikker den, saa skaan mig for den; dog ikke som jeg, men som du vil. Og Jesu Ord paa Korset: Det er fuldbragt, er ikke andet end en Fuldendelse af det Ord, han har talt, da han traadte ind i Verden: Et Legeme har du beredt mig, se, jeg kommer for at opfylde din Vilje, nu er det fuldbragt. —

For at forstaa Forløsningen ved Jesu Lydighed mod Faderen og hans Lydigheds Kraft og Velsignelse maa man ikke overse, hvad den hl. Paulus skriver om Jesu Lydighed (Hebr. 5, 7—9), det Ord, som Kirken lader oplæse paa den store Forsoningsdag, Langfredagen: Han frembar i sit Køds Dage med stærke Raab og Taarer Bønner og ydmyge Begæring til ham, som kunde frelse ham fra Døden, og blev bøn hørt for sin Fromheds Skyld. Og saaledes, da han var Guds Søn, lærte han Lydighed af det, som han led: og han er, efter at være fuldendt, bleven Aarsag til evig Frelse for alle dem, som adlyder ham.

Han er altsaa ved sin Lydighed og ved sine Lidelser bleven Aarsag til evig Frelse for alle dem, som adlyder ham. Og saa maa vi ikke glemme, at det Ord: han er bleven Aarsag til evig Frelse for alle dem, som adlyder ham, har Bud til os alle og er noget, som vedkommer os alle, fordi det viser os Vejen til vor egen Frelse. Lydighed mod Christus! Hvor er Ordet: *Lydighed* blevet et uvant, et forhadet Ord blandt de nuværende Mennesker, i det mindste hos mange! Hvor har den Opfordring: lad dig ikke byde noget fundet mange Tilhængere! Mange er af den Opfattelse, at Lydighed var Slavetjeneste, der ikke kunde forenes med den Frihed, der tilkom os Mennesker. Hvor mange Forældre, Lærere og Mestre kunde vidne om denne Opfattelse! Frihed ikke blot overfor Mennesker, men ogsaa overfor Gud! Frihed til at kunne tro, hvad man vilde, og til at gøre, hvad man havde Lyst til — det er Parolen for mange, og det er Grunden til den moderne Vantro og til det tøjlesløse Liv, man er Vidne til.

Men Kristendommens Lære og Frelsens Lære gaar i modsat Retning. Apostelens Ord: han blev lydigh indtil Døden, Døden paa Korset, og: han er, efter at være fuldendt, bleven Aarsag til evig Frelse for alle dem, som adlyder ham, viser Vejen for en Kristen, dersom vi ønsker at naa til evig Frelse. Underkastelse under og Lydighed mod Herrens Lære og Opfyldelsen af Herrens Bud og Befalinger; et kristent Liv i Selvfornægtelse, i Kamp mod de onde Begæring — det er den Lydighed, vi alle er forpligtet til, og som bliver Aarsag til vor evige Frelse. —

Paven taler om den ene Hjord.

I sidste Nummer bragte Ugebladet et kort Referat af den Tale, den Hellige Fader holdt ved Konsistoriet i forrige Maaned. I dette Referat manglede imidlertid nogle meget betydningsfulde Sætninger, som gengives i »The Universe« for 4. April. Paven har talt om de Kristnes Genforening og tydeligt udtalt sin Billigelse af Kardinal Merciers Handlemaade og af Samtalerne i Malines. Pavens Ord lyder saaledes:

»En umaadelig Mængde Mennesker, der er nidkære for Sandhed og Kærlighed, der tørster efter Enhed og Fred, ser fra Hæresi og Skisma hen til os og til den Apostoliske Stol, som vildfarne Faar, der længes efter Herrens Faaresti.

Vi behøver næppe at sige, hvor meget vi ønsker at tage dem i Favn, og dersom de følger den ene øverste Hyrdes Indbydelse »Kom til mig«, en Indbydelse, der gentages ved os, da vil vi straks svare dem med en Faders Ord »Alt, hvad jeg har, er dit«.

Vi føler den største Taknemmelighed imod alle Katholikker, som førte af Guds Naade arbejder paa at bane en Vej, saa at de fraskilte Brødre kan tage imod den sande Tro; det sker ved at sprede Fordomme og ved at vise dem den katholske Sandhed i hele dens Fylde, og fremfor alt ved at vise, at man selv i sig har Hovedkendetegnet paa Jesu Christi sande Disciple, Kærligheden.«

Forleden Dag modtog den Hellige Fader en Del engelske Pilegrimme, der var paa Vej hjem fra det hellige Land. Ved denne Lejlighed udtalte Paven: »Fortæl eders Brødre hjemme, at Paven beder med og for dem, at han er forenet med dem i deres daglige Bøn om, at der maa blive een Hjord og een Hyrde.«

Biskop Ludwigs og Katholicismen¹⁾.

1.

Fra flere Sider har jeg faaet tilsendt et Referat af det Foredrag, den Aalborg Biskop har holdt i Frederikshavn, og hvori han sammenholder Folkekirken og vor Kristendom.

En Smule sent, paa Grund af Afstanden og det meget Arbejde, der optager mig, vil jeg gerne knytte nogle Oplysninger til Foredraget.

Jeg har kun et Referat²⁾ at holde mig til — endda et Referat, som i hvert Fald paa eet Punkt maa være forkert — saa helt let bliver det ikke. Desuden er det her som overalt en Skade, at Foredragets Tilhørere næppe faar mit Gensvar at læse; maaske kan dog Ugebladets Red. forsøge at faa det optaget i de refererende nordjydske Blade; eller maaske Foredragsholderen selv vil.

Biskop L. angriber ikke; han ser Folkekirken angrebet af os, og han forsvarer sig og den. Han anerkender os som sine »kristne Brødre«, skønt vi (efter hans Opfattelse) har »forkerte Meninger«. Det er en saa glædelig kristelig Tone, at man faar dobbelt Lyst til at svare — og til at ønske, at al vor Debat, fra begge Sider, maatte være ført i den Tone.

Biskop L. kender en hel Del til os — bl. a. fra vore Blade — og han regner med os; han forsøger aldrig at tie os ihjel; han er fuldtud loyal og helt og ganske kærlig i sin Dom. Var blot hans Kendskab til os lige saa stort som hans Interesse . . . saa kunde bl. a. denne Artikel afkortes med flere Sider.

Det er ikke Angreb, jeg har at tilbagevise — det er Misforstaaelser, jeg maa rette.

¹⁾ Denne Artikel var skrevet før Biskop Ludwigs's Redegørelse i Ugebladets Nr. 13 S. 259 f. Men da den mest berører andre Punkter, vil den sikkert endnu læses med Interesse. Red,

²⁾ fra Vendsyssel Venstreblad, Hjørring, for 20. Februar.

2.

Biskop L. peger først paa, at de fraskilte Trossamfunds ca. 75-aarige Arbejde siden Religionsfriheden kun har ført 2% af Danmarks $3\frac{1}{4}$ Mill. Indbyggere udenfor Folkekirken. Han stiller de $3\frac{1}{4}$ Million op mod de 54,715. Mon Biskop L. anser Talmajestæten for tilbedelsesværdig? Jeg tror det næppe; ingen, der kender ham, tror det. Skulde Tallene tale, saa kunde (og burde) Regnskabets se saaledes ud: Danmarks 23,000 Katholikker er en Part af Verdens 300 Millioner Katholikker, mod hvilke Folkekirkens $3\frac{1}{4}$ Mill. (som ikke udgør nogen organisk Enhed med de 150 Mill. Protestanter af alle Samfund) kun ser magre ud.

Selvom »Tallene taler«, er det dog ikke dér, Vægten skal lægges, men i selve Kirke-Problemet.

Biskop L. paapeger, at vort Antal af Præster er forholdsvist saa stort; at det skulde give en By som Frederikshavn 13 Sognepræster + 25 Kapellaner i Stedet for de 2 Pastorer, Byen nu har.

Dette er kun godt. Folkekirkens »Kirkefond« arbejder selv i samme Retning; blot har de maattet sætte Idealet saa langt ned som til 1 Præst pr. 10,000 Indbyggere.

Det kan vi aldrig tænke os, fordi Præsten hos os har en langt større Kontakt med den enkelte Sjæl — som Skriftefader f. Eks. — end den lutherske Præst. 1000 Sjæle til en Præst er allerede mange, hvis der skal sørges ordentlig for dem. Desuden maa det erindres, at et stort Antal af vore Præster hovedsagelig er Lærere — og at vore »Sogne« er Distrikter af ofte et Bispedømmes Størrelse; det kræver mere Mandskab, end overkommelige Arealer gør det.

Endelig maa det erindres — mens vi er ved Tallene — at Folkekirkens $3\frac{1}{4}$ Mill. Tilhængere er et rent formelt Tal. Optalte man Kirkegængerne og Allergæsterne, blev 1 Million vist Tallet. Det er ikke rigtigt at medregne enhver, der ikke formelt har udmeldt sig af Folkekirken.

3.

Biskop L. ser forkert paa Reformationstiden, naar han hævder (efter Referatet), at baade Lutheranismen og den efter-tridentinske Katholicisme er udgaaede som Grene af den hidtidige Kirkes Stamme, begge rensede og reformerede hver paa sin Vis. Det maa absolut hævdes, at Lutheranismen brød med Oldkirken paa 3 afgørende Punkter:

1. Den afbrød den indtil da værende eneste Livsforbindelse med Apostlene og med Christus: den apostoliske Rækkefølge, Embedet, Sendelsen, Fuldmagten.
2. Den brød med Kirke-Begrebet fra gamle Dage: en af Christus selv stiftet Kirke, som med hans Ufejlbarhed og hans Inkorrumpibilitet skulde fortsætte hans Værk som Lærer, Frelsesmeddeler og Hyrde. Konsekvent brød man derfor ogsaa med Oldkirkens Sakramentslære og paaberaabte sig et »almindeligt Præstedømme« uden dog at føre det ud i Praksis (undtagen i lavkirkelige Sekter).
3. Man brød med den kirkelige Enhed. Reformationen førte ikke til en fraskilt, protesterende »Blok«, men til en uorganisk Samling af Samfund, som hver for sig paaberaabte sig Skriften som eneste Autoritet. Enhedens Sæde og Centrum fornægtedes, og man høstede Splittelse. En Splittelse saa dyb, at germansk-nordisk Lutheranisme maa-ske (skønt næppe tænkeligt) kan forenes med svejtsisk-hollandsk Calvinisme — men aldrig med anglikansk Embedshævdelse og Sakramentalisme. Vil man paapege en Enhed udenfor Romerkirken, bliver den eneste den rent negative: ikke at være katholsk.

Naar Biskop L. hævder, at Folkekirken, mere end Katholicismen, ligner Oldkirken, kan jeg ikke se, at det er nogen Ros. Spørgsmaalet er ikke: hvem ligner Oldkirken, men hvem *er* Oldkirken. Og der kan det ikke nægtes, at vi gennem den apostoliske Rækkefølge, man af

gode Grunde ignorerer i Folkekirken, er den fortsatte Oldkirke.

Var Oldkirken en stillestaaende Mechanisme, da gjaldt det at ligne den; er den en levende Organisme, som har Christi Autoritet og hans Garanti mod Vildskud og Vranglære, mod Overlast og Undergang, da forstaar vi, at den udvikler sig med Seklernes Gang, og at den dog altid er den samme Kirke, Christus har stiftet, og Apostlene har grundlagt. (Jeg henviser i denne Sammenhæng til min Artikel »Under hvilken Garanti?« i Ugebladet for 1923.

4.

Biskop L. er forkert underrettet om Katholikkers Brug af Bibelen. Enhver Præst kan og maa læse den (selv uden Noter) i Grundteksten. Enhver Lægmand maa (og bør!) læse den i en autoriseret Oversættelse forsynet med Noter og Oplysninger efter Kirkefædrene og autoriserede Theologer. En Konvertit aflægger i sit Konversionsløfte Ed paa at forstaa Skriften, som Kirken udlægger den. Ingen Bibellæser aflægger nogen som helst Ed paa »ikke at gaa imod de af Kirken godkendte Forklaringer«. At han ikke kan gøre det alligevel uden at synde mod Troen, følger af Princippet: Kirken er Bibelens Fortolker. Ingen Katholik behøver sin Skriftefaders Tilladelse til Bibellæsning — enhver er opfordret til at nære sit religiøse Liv gennem Læsning af Guds Ord. Men ingen er opfordret til at lave dilettantisk Bibelkritik — hverken Præst eller »oplyst« Lægmand.

5.

Biskop L. hævder »den frie Forsknings« Princip: »Se selv« — mod et formodet katholsk Princip: »Du maa ikke se«. Ak, var det blot saaledes i Praksis, saa kunde jeg give ham Ret. Men er ikke hele vort Arbejde en stadig Prædiken: Se selv, undersøg, studer, sammenlign — imod Fordom, mod Ihjellien, mod Uvidenhed, mod Misforstaaelse? Hvor ofte lyder det ikke netop fra luthersk Side: Gaa ikke i katholsk Kirke, læs ikke i katholske

Skrifter, gaa ikke til katholske Præster. Jeg er mig bevidst i min Undervisning af Konvertitter: at have givet dem alle tænkelige Argumenter fra luthersk Side, ja endog at have henvist dem til lutherske Præster og lutherske Bøger, før de gjorde det afgørende Skridt. *Veritas liberabit vos* er vort Princip (som det var St. Paulus's). Vor eneste Hindring er (foruden Synd og Vantro) den aandelige Ugidelighed, Vane, Slendrian og Konventionalisme — alt det, der hindrer Mennesker i at stille sig Problemet: Hvor er den sande Kirke — i at arbejde sig igennem det og i at løse det.

6.

Biskop L.'s Opfattelse af Dogmet i Romerkirken er ikke rigtig. Kirken, som er den eneste af Christus indsatte Lærer til Sandhed — og til hele Sandheden — kan ikke »opfinde« nye Dogmer, nye Trossandheder. Den kan præcisere omstridte og uklare Tanker om Troen, og den kan afgøre Trosstridigheder. Hvortil havde vi ellers en »lærende Kirke«? Hvortil ellers det Sandheds-Privilegium, Christus har givet den? Guds Aabenbaring er afsluttet med Apostlene, men den er gaaet i Arv til Kirken. Gaaet i Arv som et *depositum fidei* i Skriften og i Traditionen; den sidste langt ældre end det samlede Nye Testamente. Det er Kirkens Opgave at belyse og klarlægge dette Troens Indhold for Menigheden og at besvare dens Spørgsmaal desangaaende. Det begyndte i Aposteltiden (Ap. Gern. IX) og fortsattes gennem Koncilierne. Dagen før Treenigheds-læren var dogmatisk fastslaaet som indeholdt i Guds Aabenbaring, kunde en Sjæl uden Dødssynd mod Troen stille sig skeptisk til den Lære; Dagen efter absolut ikke. Ganske det samme i 1870 — og ganske det samme, hvis Assumptionstroen dogmatisk fastslaaes i 192x. Alt forudsat Kirkens Læremyndighed!

Vender man Sagen om og spørger: Hvor faar en Protestant sin Uklarhed eller Tvivl autoritativt løst? — faar vi et af to Svar. Enten: det faar han sletikke — eller: i Bibelen. Det første er en forfærdelig Tanke, thi den betyder, at Gud har givet os en uklar Tro, som intet Steds kan klares. Den anden viser sig i Praksis som

endnu større Uklarhed, idet den frie Bibeludlæggelse har ført til alle Sekters Ja mod Nej selv i fundamentale Spørgsmaal. Det er Frugten af det ulykkelige Princip om Bibelen som eneste Lærer. Et Princip, hverken Christus, Bibelen selv eller Oldkirken (saa lidt som Romerkirken i vore Dage) nogen Sinde har hævdet.

7.

Jeg tror, Referenten har misforstaaet Biskop L., naar han lader ham sige, at Katholicismen »hævder at Christus ikke er død for at frelse Verden, men hans Død var nødvendig for at give os Præster«. Jeg vilde være glad, om Bisop Ludwigs vilde korrigere den Uhyrlighed, man saaledes har lagt ham i Munden.*)

Selvfølgelig er Christus død for at frelse Verden. »Den objektive Forsoningslære«, som Biskop L. selv deler, er jo netop en Arv fra Oldkirken. Hvor er Korset dyrket som hos os; hvor lyder Ordene om »Lammets Blod« saa stærkt som hos os?

Vor forskellige Opfattelse ligger ikke i Frelsens Faktum, men i Frelsens Tilegnelse.

Protestantismen (i dens danske Form) vil, at vi tilegner os Frelsen ved at tro, at Christus som sand Gud og sandt Menneske har betalt vor Skyld med sin Pine og Død. Kirken lærer, at Christi fuldbragte Gerning paa Golgatha ikke blot skal tros, men at den skal tilegnes sakramentalt — at Christus selv har anvist og indstiftet Daaben, Boden og Nadveren som de Kanaler, hvorigennem hans frelsende Blod, hans Naade, tilflyder os. Vi har altsaa ikke alene et fjernt, tanke- og hjærtømæssigt Forhold til den i Evangeliet skildrede Korsdød — men et reelt, sakramentalt Forhold til Naadens Erhverver og Kilde selv.

Om det ene eller det andet er frommest, hjerteligst eller mest »aandeligt«, kan der strides — det interesserer mig ikke i Forhold til Problemet: hvordan har Christus selv indstiftet sin frelsende Naades Modtagelse og Tilegnelse? Den »Tankegang« er ikke »saa langt borte fra Bibelen, som man kan tænke sig«, eftersom den er øst af

*) Om dette Punkt, se Ugebladet Nr. 13.

Bibelen selv. Daabsbefalingen, Befalingen til at »gøre dette til min Ihukommelse« og Magten til at »forlade Synder« eller at »beholde Synder« og »Nøglemagten«, »Hyrdeembedet« og Tilsagnet om at »hvo, som hører Eder, hører mig«, ligesom Løftet om Helligaandens Vejledning »til hele Sandheden« turde ikke være helt ukendte Skriftsteder. Vil Biskop L. udlægge dem paa anden Vis, end Oldkirken fra Aposteltiden af har udlagt dem, da er han fri dertil, men han kan ikke paaberaabe sig Lighed med Oldkirken deri. Baade de apostoliske Fædre og Katekombe-Indskriftene viser det. Skal vi henvise til Kilder til Oplysning herom, er *Duschesnes* og *Battifols* Skrifter for de lærde — og Kapitlet »En Dogmatik i Sten« i Johannes Jørgensens »Romersk Mosaik« for enhver tænkende Kristen.

Dette som Svar paa det direkte Spørgsmaal: »Hvor i det Nye Testamente findes der eet eneste Ord om en saadan guddommelig Præstestand med en saadan Magt?«

8.

Den sidste Indvending, jeg skal besvare, er den nationale. Biskop L. bebrejder os, at Kirken fordrer »alt ordnet efter romerske Forbilleder og Skikke«. »Samme Guds-tjeneste, paa samme Maade, samme Sprog og samme Melodi (!) overalt i Verden, hvor den udfolder sig i sin Størhed.« Men er det da en Anke? Jo, thi der spørges: »Hvor er der Plads for den ejendommelige kristelige Udvikling, som Gud under Folkene, under Kirken?«

Jeg kan for det første ikke rime dette sammen med Kravet om Lighed med Oldkirken, som først var orientalsk, siden romersk.

Jeg kan dernæst ikke rime det sammen med, hvad mine Øjne ser i Italien, Tyskland, Belgien, Frankrig, England, Østerrig og Danmark. Er ikke netop det det vidunderlige i Kirken, at den kan forene de stærke (ofte næsten altfor stærke) nationale Særpræg med kirkelig Eenhed. Gaa til Messe eller Andagt i Rom, Firenze, Køln, Antwerpen, Svendborg eller Wien . . . hvilket Særpræg, trods det fælles! Hvilken Forening af det stedlige Modersmaal (i privat og offentlig Bøn, i Præken og Salmesang) med Kirkens fælles Latin! Her er Tøjlen, som tæmmer de chauvinisti-

ske Separatist-Tilbøjeligheder — sammen med Sporen til Inderliggørelse paa Hjertesproget. Eller gaa til Messe i Domkirker og i Klosterkirker (af 20 forskellige Ordner), i smaa Nonne-Kapeller og i Skyttegravene eller ved store eukaristiske Kongresser i fri Luft . . . hvilken Mangfoldighed i Eenheden, hvilken Eenhed i Mangfoldigheden! Dette har ingen anden Institution end Romerkirken formaaet.

Kirken er katholsk, den har Børn af alle Nationer, alle Kulturtrin, af enhver Aandsstruktur, af enhver social Klasse, af enhver Smag (ogsaa nogle helt uden Smag), og den lader dem indrette sig efter deres Behov, samtidig med at den vaager over Eenheden. Her er Forskellen paa en Verdenskirke og en Folkekirke; den sidste dyrker den stedlige Ejendommelighed over al Grænse, men den betaler med Tabet af Eenheden.

Tag Aandslivet i Kirken. Sammenlign vor hjemlige »Budbringer« med »Les Etudes«, med »Hochland«, med »Arte christiana«, med »The Tablet« og se, om Ejendommelighederne synes at være trykkede af Eenheden. Tag de uhyrlige Farvetryk fra en tyrolsk Fabrik — og Maurice Denis Billeder . . . Kirken hverken forbyder det ene eller paabyder det andet (desværre — synes man sommetider); den blot overvaager Eenheden i Tro og Kultus.

Biskop L. ender med at hævde, at Gud har vedkendt sig den danske luthersk-evangeliske Menighed«. Han viser hen til, at Gud »har givet den en Salmesang, hvis Mage ikke findes i den hele Verden«, en Række Vækkelser og en Ungdomsvækkelse i vore Dage. »Saaledes handler Gud ikke mod de troløse,« slutter Biskoppen.

Hvad »Vækkelserne« angaar, er de i Omfang og i Dybde ikke rigere end »Vækkelserne« i Romerkirken. Med al min dybe Ærbødighed og Kærlighed til Grundtvig, kan jeg ikke se, at han naar Benedikt af Nursia, Augustin eller Frans af Assisi — og jeg tror ikke, at Grundtvigianismen i aandelig Styrke kan staa Maal med Benediktinere, Franciskanere eller Jesuiter om 500 eller 1000 Aar efter Stifterens Død. Der er Forskel paa Verdensformat og en dansk Alen. Det gør ikke Grundtvig ringere — men det lærer En at se, hvad han var, og ikke at skabe

en Kirkefader af ham ud over Danmarks Grænser. Ej heller ser jeg Vilh. Beck større end Frans af Sales eller Olfert Ricard i Filip Neris Format. Skal vi tale om »Bevægelser« og »Vækkelser«, er vi nok de benaadede.

Jeg giver heller ikke Biskop L. Ret i det nationales Supremati over Eenheden; har vi ikke set en Nation mod Syd udvikle »det nationale« (ofte med Brug og Misbrug af Luthers Navn) paa Eenhedens og Fredens Bekostning? Er ikke Separatismen vor Tids farligste Kætteri og store Ulykke?

Men jeg giver ham Ret i, at Gud har vedkendt sig de ikke-katholske Kristne i Danmark. Han vedkender sig nemlig som sine kære Børn alle, der lever efter det Lys, der er givet dem. Og saa mange de er, vedkender vi os dem ogsaa som Brødre.

Jeg har en Kærlighed fælles med Biskop Ludwigs — en Kærlighed, som er Oprindelsen til vort snart mangeaarige kristne Venskab og Broderlighedsfølelse: den danske Salmeskat. Jeg vil citere Johannes Jørgensen, som en Dag, vi sammen i Assisi læste nogle af de Salmer, sagde: Kom saa og sig, at det ikke er Kristendom!!

Ja, det er Kristendom — efter bedste Evne, af bedste Vilje og af ganske Hjerte. Og det kan det ikke være uden Guds Naade. Men at det er den *hele* Kristendom, kan jeg aldrig indrømme. Alt det, jeg agter, ærer og deler hos protestantiske Kristne, er Arv fra Moderkirken. Det er ogsaa en god Del af de bedste af dens Salmer; jeg har ofte selv Lejlighed til at bruge Originalerne i min præstelige Virksomhed. (Hvem siger for Resten, at vi ikke om 50 eller 100 eller 300 Aar har en lignende Salmeskat; den opstod jo ikke i 1536 men gradvis.)

Jeg kender (maaske bedre end mange) de skønneste Eksempler paa Bøn og paa Dyd hos vore fraskilte Medkristne; men jeg konstaterer, at det er disse Kvaliteter, som har skabt Folkekirken, og ikke Folkekirken, som har produceret dem. I den ser jeg et historisk Produkt, som Gud i sin Naade bruger til at samle Hjerterne om Christus, til den store Genforening kan ske — den Genforening, som ogsaa ligger den Aalborg Biskop saa dybt og inderligt paa Hjerte.

Med al min Kærlighed og Agtelse for Salmerne og for det Liv i Bøn, de er Udtryk for, kan jeg dog godt se, at de rummer en Fare: den, at det religiøse Liv i dem faar et stereotypet Udtryk, at det af dem udestænges fra den grænseløse Mangfoldighed og Variation, som Kirkens Tusinder af Andagter og »Devotioner« (med eller uden Bønnebog) tyder paa. Og navnlig, at de hæmmer Flugten over i den Bøn, hvis Kilde ikke er Menneskehjertet, men Guds Indgivelse: Mystikken.

»Saaledes handler Gud ikke mod troløse,« siger Biskop L. med en Bevægelse, jeg ikke miskender.

Ogsaa jeg tror at turde ane en Guds Finger der; jeg tror, at det religiøse Liv hos vore folkekirkelige Medkristne (særlig som det giver sig Udtryk i Salmerne) er Guds Løn for Troskab mod det Maal af Lys, der er disse Mennesker beskaaret; en Troskab, som har fortjent dem at slippe for Lavkirkens Sektarisme og aandelige Uorden, for altfor meget Hysteri i Pintsens hellige Navn, for altfor megen rationalistisk Fornægtelse af det overnaturlige og af Sakramenterne, for en altfor grov Sammenblenden af Religion og Patriotisme og for Forflygtigelsen af selv den sidste Lighed med, den sidste Kærlighed til Moderkirken — alt det, som er Protestantismens Skade i andre Lande.

Og jeg vil gerne pege paa, at det samme Argument kan (og bør) anvendes overfor Romerkirken.

Havde Gud — efter at have givet den Liv og Aand i over 1500 Aar — villet underkende og forstøde sin gamle Kirke, da havde han (efter menneskelig Fornuft at regne) vel udsløttet den ved Luther og Calvin.

Dette er ikke blot ingenlunde sket — men efter Tridentinum, og det vil sige efter Ignatius af Loyola, efter Filip Neri, efter Carl Borromæus og efter Peter Canisius, har Gud fyldt sin Kirke med Aand og med Høllighed som aldrig før. Ingensinde var den saa stærk som i Nutiden, hvor Videnskab og Kunst, hvor Aand og Intelligens, hvor Nødlidende og Statsoverhoveder flokkes om den som aldrig før — og hvor selv de fraskiltes Blikke rettes mod den. Kirken har visselig ikke været utro mod Guds rensende Naade i det XVI. Aarhundrede!

Lad mig slutte disse Sider, som hverken er Forsvar eller Angreb, med atter at takke Biskop Ludwigs for den kristelige og kærlige Tone i hans Foredrag. —

Naar vi bort fra Fortidens Fordrejelse, Ihjeltien og Mistænkeliggørelser, frem til en redelig, saglig og kærlig Drøftelse, da vil det ske, som staar i en Salme, vi begge elsker:

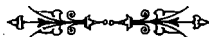
Det gennem Natten luer,
det lysner gennem Sky,
til Broder Broder skuer
og kender ham paany!

Der er Tegn i Tiden, at dette er ved at gry; Pius XIs sidste Allokution tyder derpaa — ligesom de før omtalte Forhandlinger hos Kardinal Mercier i Malines.

Maatte det Morgengry finde os vaagne, bedende og rede.

p. t. Antwerpen, i Marts 1924.

Peter Schindler, Præst.

Lægmænds Gerning.

I Ugebladets Nr. 13 gengav vi en Statistik fra det nyudkomne amerikanske »Catholic Directory«. Denne Bog har bl. a. givet Anledning til en Artikel af F. J. Jansen i Tidsskriftet »America« for 22. Marts. Forfatteren har naturligvis særlig amerikanske Forhold for Øje, men hans Ord passer lige saa godt for os. Han skriver:

Tiden er nu inde til Analyse af den kirkelige Statistik i De forenede Stater. Næppe er »Catholic Directory« blevet udsendt, før utallige Blyanter spidises, og i Pressen ser man indgaaende Afhandlinger over det Fremskridt, vi har gjort i det forløbne Aar. Til Tider omtales ogsaa Tabet. Men hvem har nogen fuldstændig Oplysning om dette vanskelige Problem? Saa gives der Statistik over Tallet

paa Konvertiter. 40—50 000 er det sædvanlige Tal. Dette Tal er kun tilnærmelsesvis rigtigt, da nogle Stifter ingen Oplysninger giver. For et Par Aar siden kom en med den Tanke, at dette Tal kun betød to Konvertiter for hver Præst, som om Præsterne var ansvarlige for, hvor mange Konvertiter der bliver. Min Paastand er, at i de allerfleste Tilfælde er det Lægfolk, det kommer an paa.

Vi ved, at Christus gav sin Kirke den Opgave at prædike Evangeliet. Det udføres af den Hellige Fader og Biskopperne ved de Præster, der har med Sjælesorgen at gøre. I Lignelsen om Sædemanden (Lk. 8, 4—15) faldt noget af Sæden paa god Jord og voksede og bragte hundredfold Frugt. Enhver Landmand ved, at Jord maa gødes, pløjes og harves, før den kan modtage Sæden. Alt dette maa gøres af Lægfolk. Vi hører, at Missionæren i Hedningelandene beder om Hjælp, for at han kan ansætte Kateketer. Vi hører Missionsprædikanten herhjemme opfordre Lægfolk til at bringe deres frafaldne Slægtninge og ikke-katholske Venner med til Missionen. Dersom Lægfolk ikke er ivrige i at rydde Jordbundens Hindringer af Vejen, i at pløje og harve, bliver der intet Resultat.

Saaledes var det ogsaa paa Vorherres Tid, thi vi læser i Johannesevangeliets fjerde Kapitel Detaljerne i Jesu Samtale med den samaritanske Kvinde. Og det 39. og de følgende Vers siger: »Men mange Samaritanere af hin By troede paa ham efter Kvindens Ord, som vidnede: Han har sagt mig alt, hvad jeg har gjort. Da nu Samaritanerne kom til ham, bad de ham, at han vilde blive der; og han blev der to Dage. Og mange flere troede paa ham formedelst hans Tale. Og de sagde til Kvinden: Vi tror nu ikke mere for din Tales Skyld; thi vi har selv hørt det og ved, at han i Sandhed er Verdens Frelser.«

En anden Begivenhed fortælles hos St. Lukas 8, 26-40, da Jesus kom til Gerasenernes Land.

Der kom en Mand ham i Møde, der var besat af en ond Aand, hvis Navn var Legion, thi mange Djævla var faret i ham. Og de bad Jesus om, at han ikke vilde befale dem at fare ned i Afgrunden, men lade dem fare i en Mængde Svin. Han tillod dem det. Derpaa løb Svinene i rasende Fart ned ad en Skraaning til Søen og druknede.

Hyrderne flygtede til Byen og fortalte om denne Begivenhed, og Mængden kom til Jesus og bad ham gaa bort fra deres By. Og den Mand, som Djævlene var faret ud af, bad ham, om han maatte blive hos ham. Men Jesus sendte ham bort med de Ord: Vend tilbage til dit Hus, og fortæl dem, hvor store Ting Gud har gjort imod dig. Og han gik igennem hele Byen og forkyndte, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham. Og da Jesus vendte tilbage, modtog Mængden ham, thi de ventede alle paa ham.

To vidunderlige Eksempler paa, hvad Lægfolk kan gøre. Kvinden og Manden havde modtaget den største af alle Gaver, Troen. De forkyndte det, og deres Alvor og Oprigtighed førte Byernes Befolkning ud til Jesus for at høre det evige Livs Ord. Har Herren gjort mindre for os? Har vi ikke faaet den samme Gave? Han har i Bodens Sakramente drevet Synden og dens Følgesvende ud af os. Han har ernæret os med Livets Brød. Har vi ikke følt Trang til at raabe vor Glæde ud i hele Verden? Men vi er ligesom nogle skjulte Væsener, der er begravet under Vandet. Kun et voldsomt Greb kan bringe os op til Overfladen for at fortælle den fordomsfulde Verden om de store Gaver, Gud har givet os. Naturen forkynder Skaberens vidunderlige Værker, men vi, der har modtaget den største Naade, skjuler Naadens Mirakler og lader en uoplyst Verden gaa Undergangen i Møde.

Hvis der behøves flere Beyiser fra den Hellige Skrift for at overbevise Lægfolk om deres Pligt, kan man finde det i Lignelsen hos Matthæus 13,33: »Himmerige ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og skjulte i tre Maader Mel, indtil det hele var gennemsyret.« Surdejgens Aktivitet er blevet studeret med stærke Mikroskoper. Der ser man en Celle dele sig i to, og de to deler sig igen, og saaledes bliver det ved. En Katholik kan ikke saaledes dele sig, men hvis han vil ernære sig ved at studere den katholske Lære, saa at han kan give et fornuftigt Svar paa Spørgsmaal om Troen, saa deler han sin Tro og fører en Celle, et nyt Individ, en kostbar udødelig Sjæl paa Vej til Christos.

Den første Kirkes gode Resultater skyldtes for en stor Del dem, der havde fulgt Christos i Jerusalem, de spred-

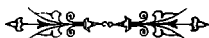
tes ud i Judæa og Samaria. I det ottende Kapital af »Apostlenes Gerninger« hører vi, at »de, der var spredt, gik omkring og prædikede Guds Ord«. Paulus's Resultater i Phrygien og Pamphilien paa hans første Missionsrejse kan sættes i Forbindelse med deres Nærværelse, der var i Jerusalem Pintsedag. Han er ikke tilbageholdende i sin Røst over Thessalonikerne, »thi fra eder har Herrens Ord genlydt, ikke blot i Macedonien og Achaia, men eders Tro paa Gud er og bleven kundbar allevegne«. Paa samme Maade roser han Romerne: »Eders Tro er omtalt i hele Verden.«

Efter Aposteltiden viser den samme Iver for Troens Udbredelse sig. I de mørke Katakomber frembærer Hyrderne Mysterierne og forvalter Sakramenterne, medens Slaverne i den rige Patriciers Hus underviser deres Herskab. Eller det er en fornem romersk Jomfru som St. Cæcilia, der underviser sin Brudgom Valerian om sit Jomfruelighedsløfte og sender ham til Pave Urban til Daab. Og saa lykkedes det dem i Fællesskab at omvende hans Broder Tiburtius. Og hvilket glimrende Eksempel paa Kendskab til Troen og Redehonhed til at forsvare den finder vi i Jomfru-Martyren St. Catharina af Aleksandrien!

Denne Lægfolks Begejstring for Guds Sag er sjælden i vore Dage. Man finder i hvert Sogn et Par Stykker, der gerne vil ofre lidt Tid nu og da. Men hvis man vil se en Mand i Arbejde, der er begejstret for sin Sag, saa lyt paa Gadehjørnet til en socialistisk, anarkistisk eller bolshevikisk Taler. De er ikke bange for at trænge paa. De overvælder hvert Hus med en Syndflod af Smaablade.

Hvis vi havde 1 Million levende Celler iblandt de 20 Millioner Katholikker i De forenede Stater, hvilken Forandring vilde det ikke bringe! En Million Mænd og Kvinder, der kender og lever efter deres Religion, og som søger enhver Lejlighed til at forklare andre den katholske Kirkes Skønhed. Vingaardens Herre gik ud til forskellig Tid paa Dagen for at leje Arbejdere til sin Vingaard. Han spurgte ikke en eneste af dem om, hvilken Erfaring de havde. Dertil havde han Opsynsmænd. Høsten var der, og den maatte bringes i Hus. 60 Millioner Ikke-Kathol-

likker venter paa Mænd og Kvinder, der er Situationen voksen. Skal vi vente paa hans Bebrejdelse: »Hvorfor staaer I her hele Dagen ledige?« Vil vi svare: »Fordi ingen har lejet os!«?

En kort Bemærkning om „Kilder“.

I Samklang med mit Gensvar til Biskop Ludwigs vil jeg gerne have Lov at gøre en kort Bemærkning, som maaske kan have Ærinde videre ud.

Der er sket det morsomme, at Biskoppen ved at citere katholske Skrifter — endda en Helgens — er kommet til at sige »fuldstændig forkerter« Ting.*) Det er sket før, og det vil ske igen, hvis man ikke gør sig klart, hvilke Kilder er autoritative, og hvilke ikke.

1. Det er en almindelig Fejltagelse, at *Inprimatur* paa en Bog betyder, at den udtrykker Kirkens Opfattelse eller blot Flertallet af Theologers Opfattelse i en Sag, hvor der er Frihed. *Inprimatur* betyder som Garanti blot, at der i vedk. Skrift intet findes, som positivt strider mod Kirkens Tro eller Sæder.

2. Det er lige saa forkerter, at tage ethvert Ord af en Helgen som Udtryk for en kirkelig Definition. Ingen Helgen kan have talt eller skrevet noget, som er imod Kirkens Tro — men hans Poesi. hans andægtige Udbrud staaer for hans egen Regning.

3. At en Opfattelse findes i en autoriseret Andagtsbog er ejheller nogen Garanti for Nøjagtigheden — blot for, at Vranglære er udelukket.

Der maa paa det stærkeste advares mod at sammenblande katholsk Lyrik og kirkelig Afgørelse.

Den af Biskop L. citerede Bemærkning om Præstens Stilling over Englene men under Biskoppen, er saaledes Lyrik; som al Lyrik er den lyrisk, hvis den tages i bogstavelig Forstand, men samtidig sand i sin metaforiske Betydning.

Ligesaa er den løsrevne Bemærkning af *P. Saint-Omer* at forstaa. I en vis Forstand er den rigtig, naar Forudsætning og Baggrund er fastslaaet — men i sin bogstavelige Forstand (og særlig løsreven) er den misvisende.

*) Se Ugebl. No. 13, S. 259 ff.

Enhvert Trossamfund, Navnet værd, har visse Skrifter, som er økumeniske, som er det vedtagne, autoritative og gyldige Udtryk for Samfundets Lære. Og ved Siden af har det en Litteratur af Skrifter, som ikke er autoritative, ikke er hindende for Samfundet. Folkekirken selv har det saaledes, at visse »Symboler« udtrykker Læren, og dem staar Folkekirken til Regnskab for — mens andre (Salmebogen f. Eks. og private Opbyggelsesskrifter) er Udtryk for personlig Religion indenfor Folkekirkens Rammer — men dem staar kun Forfatteren til Regnskab for.

Saaledes ogsaa i Romerkirken.

De autoritative Afgørelser kan Biskop Ludwigs (og enhver latinkyndig Læser) finde i det af Dentzinger og Bannwart udgivne *Enchiridion* samt i *Codex juris can.* De allernyeste maa søges i Tidsskriftet *Acta apostolicæ Sedis*. (Argumentationen for disse Afgørelser findes i enhver Dogmatik, som er autoriseret til Præstestudie-Brug). Alt dette staar Kirken inde for som Udtryk og som fuldgyldigt Udtryk for sin Lære. Og alene for dette staar Kirken inde; den vil ikke og kan ikke dømmes paa andet Grundlag.

Ejheller paalægger den os at acceptere noget andet Udtryk for Religionen, end ikke Helgeners.

Aabent tilstaaet, har jeg selv ofte hos Helgener fundet Udtryk og Vendinger, jeg ikke kan dele — jeg vil lige saa lidt tvinges dertil, som jeg vil forbyde vedk. Forfater at udtrykke sig, som han gør.

Normen for, hvad vi accepterer som katholsk Tro, er (som sagt) Kirkens autoritative Erklæring.

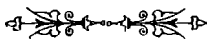
En helt anden Sag er, at enhver Katholik vil vise Forsigtighed i sin Afvisning af visse Udtryk, naar disse skyldes en Helgen eller en anerkendt Theolog. —

Jeg maa tilføje endnu eet: Selv hvor det drejer sig om autoritative Erklæring, maa den dermed ubekendte vise Forsigtighed, idet en ældre Afgørelse kan være modificeret eller ophævet ved en nyere, som han maaske ikke kender (f. Eks. i disciplinære Materier); og selve Formen i Afgørelserne er betydningsfuld; et *affirmative* eller *negative* dækker nøje det omspurgte, hele det omspurgte, og intet uden det omspurgte.

Det er en af Latineus Dyder at være klar og koncis; ogsaa heri er Kirken latinsk.

P. t. *Antwerpen*
1. April 1924.

Peter Schindler,
Præst.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Lørdags Eftermiddag ved 5-Tiden blev St. Josefssøstrenes Provincialforstanderinde, Søster Rosa, begravet i al Stilhed. Søster Rosa fik sin Grav i den inderste Have i Josefssøstrenes Institution paa Strandvejen. Hun hviler saaledes i Nærheden af sine kære Medsøstre, der kan dvæle ved hendes Grav og hente Mod og Kraft til Kampen i Trængselstiderne. — I Søster Rosa har St. Josefssøstrene et ædelt og klart Forbillede. — Paa Vandringen mod det sidste Hvilested var Søster Rosa fulgt af sine Ordenssøstre fra alle Byens St. Josefs-Institutioner. — At de har mistet en betydelig Kraft, en god Trøsterinde, saas bedst af den stille Sorg, der prægede alle. Søstrene vil sikkert aldrig glemme denne Medsøster, hvis Arbejde de saa lykkeligt paaskønner. — Af hendes Personlighed og faste Karakter kan man lære at være udholdende trods Mørke, at være energisk trods Modgang og at være stærk til det sidste trods Overmagt. Man ærer hende bedst ved at fortsætte i hendes Fodspor, og ved Forbøn! —

Hun hvile i Fred.

C. H. O.

— Skoleforeningen »S. M. D. M.« (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholdt Onsdag den 2. April sin aarlige Generalforsamling. I det forløbne Aar har der været en god Tilgang af Medlemmer, ligesom Foreningens Formue ogsaa er vokset. Foreningen er nu approberet af Vikariatet og er den første og eneste Sammenslutning af katholske Sogneskole-Elever her i Landet. — For at opnaa den størst mulige Tilgang af »gamle Dreng« blev man enig om at lade Bestyrelsen bestaa af de ældre Aar-ganges Elever, da disse jo ogsaa genneingaaende har større Indsigt i Forenings-Anliggender. Ved det efterfølgende Valg blev Translatør Johs. Lomholdt-Pedersen Formand, medens Tilskærer Joseph Nielsen enstemmig genvalgte som Kasserer. — Derefter blev der aflagt Beretning om Feriekoloni-Fonden, der for ganske nylig er dannet og allerede har vundet stor Tilslutning blandt Foreningens Medlemmer, og det viser, at mange endnu har Interesse for deres gamle Skole. Fortsættes der blot i samme Spor, vil Planen snart kunne realiseres, da det viser sig, at Offervilligheden ikke er ringe. — Efter Generalforsamlingen var der kammeratligt Samvær og fælles Kaffe-bord.

Sekr.

Gudstjenesten i den stille Uge.

St. Ansgars Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{1}{2}$ højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession, derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikal-

messe, de hl. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 3 foretager Biskoppen den højtidelige Fodtvætning. Kl. 5 Aften Andagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Ved denne synges Lidelseshistorien efter St. Johannes. Forbønner, Korsets Afhylling og Hylding, Procession og Præsantificatmesse. Kl. 6 Andagt m. Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 8 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiets Læsning, Døbevandets Indvielse, Litani til alle Helgener og Kl. henved 9 Højmesse med Vesper.

Jesu Hjertes Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession; Kl. 10 Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteprædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Levitmesse og Procession. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 6 Aften Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7. Levitmesse henved Kl. 8.

St. Knuds Kapel. *Palmesøndag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag*, *Langfredag* og *Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). *Palmesøndag* som en almindelig Søndag. — *Skærtorsdag* stille Messe Kl. 7. Efter Messen lukkes Kirken i denne Uge, og Andagten Kl. 3 falder bort. — *Langfredag* ingen Gudstjeneste. — *Paaskelørdag* kun Andagt Kl. 3.

Immaculatakirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste.

Sakramentskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteandagt m. Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 6 Aften Sakraments- og Gethsemane-Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 6 Aften Andagt med Præd. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse og henved Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Vesper.

St. Josefs Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse. Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Messe og Tilbedelse af det Allerehelligste hele Dagen. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 3 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani og Messe.

Rosenkranskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmeindvielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Prædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 5 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste m. Præd. Kl. 5 Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmessens ca. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Assumptionskapellet (Ordrup-høj) *Onsdag* Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin (ingen Velsignelse). — *Skærtorsdag* Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Matutin. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Form. Gudstjeneste. Kl. 2 fransk Prædiken. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7 $\frac{1}{2}$, derefter Messe.

St. Annæ Kirke. *Palmesøndag* Kl. 6 og 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse m. Lidelseshistorien. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 stille Messe. Kl. 6 Aft. Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 6 Aft. Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og Højmesse ca. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Andreas Kirke (Ordrup). *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{3}{4}$ Palmevielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl.

5 Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste med Korsets Hylding og Præsanclicatmesse. Kl. 6½ Aften Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henvet Kl. 8¼.

St. Hans Kapel (Hørsholm). *Skærtorsdag* Kl. 10.

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for forældreløse Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes Basar **Palmesøndag den 13. April fra 9—8 og Mandag den 14. fra 10—3** i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver, Tombola, Restauration.** Søndag 3—4 Koncert af »Stringendo»; Kl. 4 Oplæsning af cand. Haffstrøm og derefter Koncert til Kl. 5. Ved Basarens Slutning om Mandagen holdes **Auktion**. Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3. Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder herved unge Piger til at deltage i et 3-Dages Eksercitiiekursus, som vil finde Sted i Assumptionsklostret, Ordruphøj, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 15. April Kl. 6 Eftm. til Lørdag d. 19. Kl. 11 Form.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn Ø, senest Fredag d. 11. April.

Det paatænkes ogsaa at afholde Eksercitier i Begyndelsen af Juli Maaned, hvis Tilslutningen bliver stor nok.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«.

Mariakongregationen »Fredens Dronning«.

Mariabørnskongregationen af »Den ubesmittede Undfangelse«.

Mariakongregationen »Maria Rosenkransdronning«.

Eksercitier for Mænd.

De vil finde Sted i Ordrup Præstegaard i den stille Uge fra Onsdag d. 16. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 20. April. Baade ældre og yngre Herrer kan deltage: Den sædvanlige Dagsorden for lukkede Eksercitier følges. Vederlag 15 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther Mosehøjvej, Charlottenlund.

Gaver til Første Kommunion og Firmelse.

Salmebogen Luksus Udgave.....	12,—
Papini: Christi Livs Historie.....	18,—
Sœur Thérèse: En Sjæls Historie, smukt indbundet.....	9,—
Vievandskar: modeleret af Billedhugger Chresten Skikkild	
	2,50. 5,—. 7,—
Steidl: Knud den hellige, Luksusbind.....	15,—
F. F. Maurer: Frans Xaver, indb.	5,—
Perlemorsarbejder fra Jerusalem	
Rosenregn, smukt indbundet.....	4,75
Kommunionsandagter til hver Dag.....	3,—
St. Franciskus-Relief, fra Billedhugger Skikkilds Atelier...	12,—
St. Lor nzo i Assisi, udført i gammelt Nøddetræ	
Pastor Ollriks Takkelitani	1,—

Faas i **Katholsk Boghandel.**

Kirkelig Kalender.

13. April Palmesøndag.	20. April Paaskesøndag.
14. — M. Ferialdag.	21. — M. 2. Paaskedag.
15. — Ti. Ferialdag.	22. — Ti. 3. Paaskedag.
16. — O. Ferialdag.	23. — O. Oktavdag.
17. — To. Skærtorsdag.	24. — To. Oktavdag.
18. — F. Langfredag.	25. — F. Oktavdag.
19. — L. Paaskelørdag.	26. — L. Oktavdag.

Husk Faste-Almissen inden 2. Paaskedag.

»Absalon« afholder Aftenunderholdning m. Dans 2. Paaskedag Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i »Columbus«.

Tintamaresktheater.

Rosenkranskirken. Marlakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 13. April i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke Søndag den 13. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Josefs Gilde, stiftet 1885.

Generalmøde afholdes Mandag den 14. April Aften Kl. 8 pr. i Bredgade 67.

Bestyrelsen,

Palæstina-Kollekt. Den aarlige Kollekt for de hellige Steder i Palæstina finder Sted Langfredag i samtl. Sognekirker.

Paaskekommunionen. Med Palmesøndag begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Den stille Uge. Vor Herres og Frelsers *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesterne i Kirkerne Palmesøndag, Tirsdag, Onsdag og Langfredag henholdsvis efter Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

Unio. Onsdag den 23. April Kl. 8 pr. *Ordinær Generalforsamling.* Dagsordenen vil blive tilsendt. Eventuelle Forslag bedes indsendt til Formanden senest Tirsd. d. 15. ds.

Konvertitter,

som maatte ønske at have en Indsamlingsbøsse, til Bygning af Kirker i Sønderjylland, i deres Hjem til Paafyldning fra Tid til anden i Aarets Løb, bedes skrive til Aug. J. Diemar, Skindergade 32, K., hvorefter Bøssen bliver tilsendt frc.

En Kone søger Arbejde ved **Rengøring.** Henvendelse til Fru Nellemann, Tlf. Amager 220 x.

Eksercitierne i Ordrup Præstegaard.

De hidtil anmeldte Deltagere er alle velkomne; skulde der melde sig flere, end Huset kan modtage, vil de vedkommende faa skriftlig Meddelelse. Der mødes Onsdag Aften den 16. til The Kl. 7 $\frac{1}{4}$, hvorefter Indledningsforedraget holdes 8 $\frac{1}{2}$. Salmebogen bedes medbragt.

Pastor Ludv. Günther.

NB. Da Nummeret for den 20. April ønskes udsendt en Dag tidligere end sædvanlig, bedes alt Stof til Bladet ogsaa indsendt en Dag tidligere end ellers, senest Søndag den 13. April.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblads udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer i alle Boglæder og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Brødgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbånd (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. om Uge. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Brødgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 16.

Søndag den 20. April.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Christi Opstandelse. — Paaskesøndag. — Paaskemorgen. — Om Glæde og Munterhed. — Tapre Missionærer. — Dansk Deltagelse i den eukaristiske Kongres. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Strøtanker om Christi Opstandelse.

Jesus har ved sin Død overvundet Døden og som den førstefødte helligt Opstandelsen. *(St. Cyprian.)*

Ligesom alle dør i Adam, saaledes skal ogsaa alle levendegøres i Christus, ligesom Døden fandt sin førstefødte i Adam, saaledes fandt Opstandelsen sin førstefødte i Christus, og i ham skal vi alle genopstaa! . . . Ikke at ville tro paa hans Opstandelse er en stor gudsbespottende Synd; opstod vi ikke fra de døde, da vilde Christus forgæves være død for os, saa var Christus heller ikke opstanden. Ophøjet Trøst i vor hellige Tro: Christi Opstandelse er os et Pant paa vor Opstandelse. *(St. Gregor.)*

Han, der ikke vilde stige ned fra Korset, er opstanden af Graven; at tilintetgøre Døden ved Opstandelsen var mere end at bevare Livet ved at stige ned fra Korset. *(St. Gregor.)*

Jesu Opstandelse er et Vidunder og et Bevis; et Vidunder, for at du skal tro; et Bevis, for at du skal have Haab. *(St. Augustinus.)*

Paasken.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Korinth. 5. Kap.

Brødre! Udrenser den gamle Surdej, for at I kan blive en ny Dej, ligesom I er usyrede; thi vort Paaskelam, Christus, er ofret. Lader os derfor holde Højtid ikke i den gamle Surdej, ikke heller i Ondskabs og Skalkheds Surdej, men i Renheds og Sandheds usyrede Brød.

Apostelen minder først om Jødernes usynlige Paaske. Det var en Mindedag om deres Befrielse og Udgang af Ægypten, et Minde om den Nat, hvor de skyndte sig efter Herrens Befaling saa meget, at de endog maatte tage Dejen med, uden at den var gennemsyret. Til Minde om det fejrede Jøderne efter Herrens Anordning i Fremtiden Paasken med usyret Brød. Aftenen før Paaske skulde Jøderne skaffe alt syret Brød indtil den sidste Krumme ud af Huset; derefter tilberedtes det nye, usyrede Paaskebrød. Naar Paaskelammet slagtedes, maatte der intel syret Brød være tilbage i Huset. Det var Jødernes Paaske — et Forbillede paa den nye Pagts Paaske, som vi fik ved Jesus Christus, vor Forløser, som blev det sande Paaskelam, der skulde slagtes, og ved hvis Blod vi skulde frelses.

Vi fejrer Paaske, og Apostelen siger, hvorledes vi bør fejre den. — Paaskelammet er slagtet og ofret, Paasken har holdt sit Indtog; og da maa der ikke mere findes noget af den gamle Surdej, vore Synder; — udrenser den gamle Surdej, lyder Apostelens Formaning, for at holde Højtid i Renheds og Sandheds usyrede Brød. Det er netop den Tanke, som er bleven den ledende Paasketanke for alle Kristne. Vi maa holde Paaske i et rent Hjerte. Udrenser den gamle Surdej, gælder endnu stadig for os, naar Paasken vender tilbage. Hvad er det: den gamle Surdej? Det er vore Synder, det er vore onde Lyster, vore onde Tilbøjeligheder, vore daarlige Vaner, det er vore Forsømmeligheder, det er den farlige Lejlighed til Synd. Alt dette maa fjernes fra dit Hjerte. Intel skal blive tilbage, ikke en Krumme af det gamle. Hos Jøderne maatte alt, hvad der var syret, fjernes og brændes. Hold nu Paaske i Renheds usyrede Brød. Fjern Synden, fjern den farlige Lejlighed til Synd, fjern alt dette, hvorom du af Erfaring ved, at det fører dig tilbage til Synd. Opgiv de gamle Vaner, den gamle Magelighed, som var Aarsag til mange Pligtforsømmelser. Fjern alt dette; skub det ikke blot til Side, tildæk og skjul det ikke blot i et Hjørne af dit Indre; nej, du skal fjerne det, du skal alvorligt sige dig løs fra det og brænde det, for at det ikke mere kan vende tilbage.

Alt dette kan du opnaa i et værdigt Paaskeskripte-maal.

Betragt det som en overmaade vigtig og alvorlig Sag, dit Paaskeskripte maal. Du maa ikke mene at have opfyldt din Pligt, dersom du bare kan sige, at du har været til Skrifte; du maa sørge for, at dette Skrifte maal i Virkeligheden fjerner den gamle Surdej, alt det, hvorom du ved, at det til Stadighed hører hjemme i dit Hjerte, skønt det for længe siden skulde være fjernet. Lad Angeren være saa dyb og inderlig, at den ligefrem opbrænder alt det onde i din Sjæl. Lad det gode Forsæt være saa alvorligt, at du i Sandhed bryder med alt, hvad der kunde føre tilbage til Synd. Det er Apostelens Formaning: udrenser den gamle Surdej.

Christus er opstanden, Alleluja! lyder Paaskens glade Budskab. Christus, som var død, som er blevet begravet, han er opstanden, han er gaaet frem til et nyt Liv, til et udødeligt og evigt Liv. Han kan ikke mere lide, ikke mere dø; han er opstanden til et forklaret og saligt Liv. Det er Christi Opstandelse, og du som Kristen bør holde Opstandelse med din Mester. Ogsaa du har været død, eller er det maaske endnu — idet du har givet Synden Adgang til dit Hjerte. Staa op, rejs dig, gaa frem til et nyt Liv og begynd med Paasken at leve et Liv, som kan blive til et udødeligt og evigt Liv. Det skal være din Paaske, din Opstandelse. —

Christus er opstanden, Alleluja! Livets Konge, Livets Herre lever! Han dør ikke mere, thi han er Livets Herre, selve Livet. Og Livets Konge kommer til dig i den hl. Paaskekommunion for at give ogsaa dig Livet. Han siger jo selv: Hvo som ikke spiser mit Kød og drikker mit Blod, skal ikke have Livet i sig, og igen: Hvo som spiser mit Legeme og drikker mit Blod, han har det evige Liv, og jeg vil oprejse ham paa den yderste Dag. Vi stakkels, syndige Mennesker kan være besjælet af den bedste Vilje ved Paaskeskripte maallet, men Svaghed og Skrøbelighed drager os stadig nedad. Da faar vi i den hl. Kommunion det Lægemedel, vi trænger til, Christus selv, som er Livet, og som giver Livet, Sjælens Liv, Naadens Liv; vi modtager Christus, som har Kraft til at bevare og beskytte Livet i os; vi modtager Christus, der giver det evige Liv, som den hl. Kommunion er et Pant paa. Og derfor forpligter Kirken, vor aandelige Moder, os netop i Paasketiden til at modtage de hl. Sakramenter, og fremfor alt Allerets Sakramente, for at vi derved kunde staa op til et nyt Liv med Christus og fejre i Sandhed en aandelig Opstandelse. Det er en Kristens Paaske! Og naar man saaledes har fejret Paaske, bliver der rummelig Plads i vort Hjerte til den sande Paaskefred, som Christus har ønsket os: Fred være med eder!

Paaskemorgen.

For os Kristne har dette Ord en prægtig Blomsterduft, den Klang, hvormed det udtales, er skøn og ren som en Hymnes Strofe. —

Tænk paa den Mængde, som paa Palmesøndag med Jubel raabte . . .

»Hosanna Davids Søn! velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det højeste!« — Hvilken Glædesmusik, hvilken Hyldest rummer denne Jubel ikke! —

Men Skærtorsdag kommer: den Aften, hvor Jesus indstifter Alterets allerhelligste Sakramente: den Stund, hvor han frimodigt tager Afsked med Folket for at lide den Kordsød, han vidste, han skulde lide for at frelse det fra en evig Død. — Han gaar ud i Natten, og styrket ved Bønnens Forberedelse lader han sig fange: thi —

»Fader, ske ikke min, men din Vilje!« — — —

Da kommer Langfredag, denne lidelsesfulde Dag, hvor Musikkens Toner forvandles fra en Glædeshymne til en bitter Disharmoni —

»Korsfæst ham! Korsfæst!« —

Havde Dødsangsten været haard før, maatte det smerte endnu mere at høre disse Ord fra det Folk, han skulde frelse! —

— Men da Dommen var fældet, da alt var fuldbragt, blev der tyst. —

Fra Tavshedens Dyb lød der en spæd, sorgfuld Klagesang. —

Christus var død — men vilde han, som Profetierne meldte, atter opstaa?

. . . Lørdag randt tempelstille hen, og Søndag oprandt med Sol over det triste Land.

Da vandrede de mod Graven for at se det store Under. —

De fandt Graven tom, men paa dens tunge Sten sad en Engel, som med en Liljegren opløftet mod Himmelen sang:

Glæd dig, o Menneske, Jesus er opstanden.
Sprængt er Langfredagens Mørke og Øde,
Lysvældet risler som Vand fra Kilderanden,
Jesus er opstanden, opstanden fra de døde.

Ser du ej Graven, som han nys forlod
for at lindre Smerten, stilne Sorgen?
Vær kun atter trøstlig, og fat fornyet Mod,
Jesus er opstanden, det er Paaskemorgen.

Rejs dig af din Kvide, og gaa ham i Møde,
Stunden er kommen; før Solen gaar ned,
maa du af dit Hjerte sige Tak, fordi han døde
og opstod for at frelse din Sjæl fra Evighed . . .

.

Da lød de atter, disse harmoniske Strofer.

Først lød det, som kom de fra et fjernt Dyb, — Tviv-
lens Dyb. —

Men saa kom de nærmere, stigende paa vuggende To-
ner, der sitrede med en rislende Vellyd i det straalende
Morgengry. —

Og højere og højere steg Hymnens Strofer mod Him-
melen, op mod Kongesalen, hvor Gud modtog dem. —

»Jesus er opstanden,
opstanden fra de døde.«

Aldrig saa snart havde Engelen sluttet, før de med
Jubel vandrede Frelseren i Møde: thi han havde frelst
dem, det var Paaskemorgen . . .

.

Vi fejrer Paasken som et helligt Minde om hint Offer-
lam, Gud sendte os: lad os da lovprise Gud og takke og
ære den hellige Jomfru, som bar Frelseren ved sit Bryst
og led, fordi hun saa ham lide! Lad ogsaa os staa op og
gaa Frelseren i Møde og indtage ham i vor Sjæl i den
hellige Kommunion og af ganske Hjerte syng med i den
stille Hymne, der lød dengang som nu, —

»Christus er opstanden,
opstanden fra de døde.« . . .

Om Glæde — og Morskab.

1.

Gennem Kristendommen, gennem den katholske Tro, gennem Guds Ord, gennem Kirkens Liturgi gaar der en Strøm af Glæde. Den kongelige Sanger, den alvorlige Paulus, den milde Johannes . . . alle taler de om Glæde, om altid at glæde sig, om at vor Glæde skal vorde fuldkommen.

Midt i det violette Klædebon, hvori Kirken hyller sit Hoved gennem to Tider: i Faste og i Advent — lyser en Glædens Bræmme: Søndagene *Gaudete* og *Lætare's* Rosa.

Hedenskab var og er — 400 Aar før Christus som 1924 Aar efter Christus — Uvishedens, Dødsfrygtens, Sorgens Religion. Kristendommen er Sandhedens, Troens Vishedens, Evighedshaabets, Harmoniens og Fredens Religion — og derfor Glædens — en Glæde, som ikke er gratis, men som vi maa bede, lide, ofre og kæmpe os til — men ogsaa en Glæde, som ikke er hin Pjattets, Fjasetts, Pjankets og Sentimentalismens Glæde, der er saa almindelig mellem smaa, flade Sjæle . . . men en Glæde, hvis Dybde naar ind i Evigheden. En Glæde, vi har, selvom vort »lavere Jeg« sørger eller lider; en Glæde, som er os kosteligere end al Lyst, al jordisk Vinding . . . en Glæde som den elskendes og den genelskedes: Glæden over Jesu Christi Kærlighed og Naade . . . *Gaudete! Lætare!*

2.

Mon man for Resten behøver at opfordre Mennesker til at glæde sig — katholske Mennesker til at glæde sig i Gud og i Kirken? Kan man overhovedet faa de »sure«, de »tvære«, de »sløje« til at glæde sig? Ikke med en kristelig Glæde, thi dens Kilde vælder i Hjertet. Skade blot, at der er nogle, som foretrækker Sorg for Glæde — nogle, som ikke vil være lykkelige.

Allerværst er det, at nogle helt misforstaar Glædens Væsen og forveksler den med tarvelige Surrogater.

Som der er Katholikker, der er ivrigere til Dilettantkomedier end til Skriftemaal, hyppigere til Salonskydning

end til Kommunion, trofastere til komisk Oplæsning med Kaffeboard end til Bøn . . . saadan er der Katholikker, der tror, at en vis *Jargon* gør det; en vis Maade at tale *familiært* om hellige Ting, en vis fortrolig Omgangstone angaaende Ens eget religiøse Liv. Der er Folk, som lader sig narre deraf og tænker: Hvor er han (eller: hun) dog en god Katholik. Maaske, ja — men ikke ægte! I Stedet for ægte Glæde er den Slags blot en Art forloren Morsomhed, som udefra lægges over de hellige Ting — ikke noget, som kommer indefra, fra de Ting og fra Hjertet selv.

Det bedste Tegn er, at hele den *Jargon* forsvinder i det Øjeblik, der kommer Alvor ind i saadanne Menneskers Hjerter — Døden, Sorgen, Fare, Nød i deres Nærhed; saa falder Façonen af dem.

Lad endelig ingen lægge sig Manerer til for at synes greben af Glæde!

3.

Der er en hel anden Munterhed, »den hellige Munterhed«, som er et Klædebon om Glæden, et Udtryk for den indre Fred. Den kan give sig yderst barokke Udslag — jeg tænker paa St. Filip Neri og hans fornøjelige Former for Munterhed, hans fromme Drillerier, hans paafaldende Udtalelser. Eller paa den glade St. Franciskus og hans Disciple fra Assisi og La Verna. »Fiorretti« er fuld af Historier af en ofte kostelig Munterhed, et slaaende aandeligt Vid.

Man kan ogsaa træffe den Tone hos moderne Mennesker.

Don Bosco var saadan, Robert Hugh Benson elskede den Slags, Leo XIII var overordentlig aandrig, Pius X ligesaa. De, som har kendt Mogens Ballin, eller som kender Johannes Jørgensen, ved, at de to er særdeles vittige i aandelige Ting. Eller Chesterton!

Mon det ikke er en Maade at lægge et anstændigt Skjul over den indre Ild? Helt modsat af den lattervækkende Gravalvorlighed eller den uanstændige Plapren Vorherres Navn fra Morgen til Aften og til hvem som helst, hvor som helst.

En Slags Omskrivning for det stærke Indhold, der ellers vilde tage en Form, som Tid og Sted ikke tillader.

Det er mig paafaldende, at de frommeste Mennesker, jeg kender, er de morsomste. Ikke anstrengt morsomme, men naturligt. Jeg kan slet ikke tænke mig dem med Rynker i Panden, opløftet Pegefinger og docerende Tone. Jeg kan kun tænke mig deres indre Lys brydes gennem det Krystal, som hedder SMILET.

4.

Smilet har Fjender, Munterheden har Fjender, Glæden har Fjender.

Den første Fjende er hine, som for ingen Pris vil være lykkelige: Synderne, de daarlige Samvittigheder, de forstokkede, de troløse og frafaldne. De kan heller ikke unde andre Glæden, Munterheden, Smilet. Deres Vaaben er Haan. Skal det være Katholicisme . . . ?

Den Klasse kan være os ligegyldig; vi kan intet stille op med dem — kun haabe og bede. —

Den næste Fjende er Farisæerne — hine, som for enhver Pris vil forarges.

Evangeliet kender dem. »Denne æder og drikker, han har Beelzebub« — »Vi fløjtede, I vilde ikke danse«. Søren Kierkegaard kendte dem: Du tage Stokken op, og du faar Prygl — Du lade Stokken ligge, og du faar ogsaa Prygl. . . . Vorherre afskyede Farisæerne — og de er afskyelige. Under Maske af Interesse, Venlighed, Samarbejde sniger de sig ind paa en for »at fange ham i Ord«. Baade »Skattens Mønt« og »Sig os, hvem er du« og »Vi maa ombringe ham, thi Folket følger ham« er i fuld Brug i 1924. Denne uforklariige, men nedrige Lyst til at bringe andre i Ulykke og saa at hovere over Ulykken: Har jeg ikke altid sagt det . . . ?

Hvor de Mennesker hader Smilet. De vil fortælle os, at vi bør sørge, græde, gøre Bod — og gør vi saa det, vil de kalde os slette Kristne og lære os, at Kristendom er Glæde. . . . Lad os se bort fra Farisæerne!

Den tredje Fjende af Glæden, Munterheden og Smilet er de fromme, men mørke Sind. »Pietisterne« kalder man dem i Historien. Gud ske Lov, at de aldrig har faaet Lov

at forstene sig til en Klump i Kirken; men vi kender dem, som Historien har kendt dem. Vi maa se lidt nøjere paa dem.

5.

De er fromme, har jeg sagt. Ofte er de endda inderlig fromme; derfor kan man aldrig blive vred paa dem, selv hvor de virker lidt pinligt. Men de er ængstelige i deres Fromhed; ikke St. Paulus's (og Søren Kierkegaards) »Frygt og Bæven«, men en næsten umotiveret Frygt for at falde ud af Fromheden, en altfor stor Saarbarhed overfor »Verden« og en uklædelig Iver efter at gøre andre Menneskers aandelige Regnskab op. Maaske ikke ligefrem »Dømmesyge«, men Snæverhed; den Tankegang, at naar jeg ikke tør tillade mig dette eller hint, saa tør andre det heller ikke. De gør somme Tider det Indtryk, at Alverdens Frelse hvilede paa deres Skuldre. Hører de Kritik, frygter de straks Frafald; hører de Spøg, frygter de Letsindighed; hører de Munterhed om religiøse Ting, frygter de Blasfemi.

De forstaar ikke, at andre Sjæle, af anden Struktur og i andet Format, har større Behov end de selv. Selv har de nok i Kirkegang og Andagtsbøger; de forstaar ikke et aandeligt Behov efter »verdslig« Musik, Theater, Litteratur, Kunst.

Naar de saa blot vilde være saa frisindede at lade være at formene os andre vort aandelige Behov — saa lidt som vi vil tvinge dem til at følge os i det.

De »tillader sig« at være glade til bestemte Tider og Lejligheder. De »kan finde sig i« Munterhed angaaende verdslige Ting; men de korsrer sig over en aandelig, en kristelig Spøg. Til de Mennesker vil jeg gerne — i Kærlighed og Fredsommelighed — sige et Ord.

6.

Munterhed er ikke blot tilladt, ikke blot taalt — Munterhed er paabudt. *Gaudete! Lætare!* Selv naar vi faster, skal vi »tvætte vore Hænder og salve vort Hoved«.

Hvis I læste jeres kære Helgenlegender (som vi andre ikke forsømmer, trods »verdslig« Lektüre!) til Bunds, saa vilde I se, hvor Munterheden, hvor Smilet har sin Mis-

sion. Ofte har jeg selv oplevet det og hørt det at andre, at en Reprimande, en Irettesættelse, en Belæring, som gives i en spøgefuld, maaske endda en barok Form, virker venligere og stærkere end direkte Tale. Filip Neri gav ofte sine Disciple Ydmygelser, men han gav det altid i Form af en Spøg; det tog Brodden bort, og naar Modtageren blev alene, fik han Tid til at se den dybere Mening.

Naar denne Helgen — og mange med ham — netop spøgede med hellige Ting, kom det vel af, at den anden Verden for ham var langt reellere og langt lysteligere end denne »Taarernes Dal«, som Pietisterne anviser som eneste Kilde til Munterhed. —

Lad mig slutte med to Tanker.

Den ægte Spøg, den ægte Munterhed er kun et Klædebon om Hjertets dybe Glæde, som er for sart og fin og blufærdig til (som sin Søster, Sandheden) at vise sig nøgen. Forbyder I Spøgen og Munterheden, lukker I Glæden inde, saa den kvæles. —

Et Smil er et Lys; den, som tænder et Smil, gør en Lysets Gerning; men den, som slukker et Smil, gør en Mørkets Gerning, selv uden at ville eller at vide det.

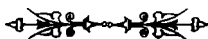
Ingen vil tvinge de tungere Sjæle til at blive lette og lyse, men de har heller ikke Lov at tyngde de glade Sjæle eller at slukke Smilet.

Paa den anden Side har de glade Sjæle, som ejer »den hellige Munterhed« (St. Filip Neris Udtryk!), den Pligt: at være takfulde og at vaage over Smagen, at ingen unødigt forarges.

Naar begge Parter dyrker Gud, hver med sin Evne, virkeliggøres Salmistens Ord

»omnis spiritus laudet Dominum —
Enhver Aand love Herren!

Peter Schindler,
Præst.

Tapre Missionærer.

Forstanderen for »Samfundet for de fremmede Missioner« i Paris, Ærkebiskop de Guébriant, har for kort Tid siden modtaget et Brev fra den engelske Ambassadør i Paris, der er et smukt Vidnesbyrd om et Par katholske Missionærers modige Optræden under vanskelige Forhold. Brevet lyder saaledes:

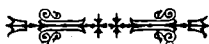
Monseigneur!

Hs. Majestæts Udenrigsminister har paalagt mig at meddele Dem, at han beundrer den modige Optræden, der er blevet udvist af to franske Præster, Patrene Degenève og Savin af »Samfundet for de fremmede Missioner«, idet de har hjulpet en britisk Undersaat, d'Arcy Weatherbe, der var blevet bortført af Røverne i Sydchina.

Weatherbe var blevet overfaldet og bortført af kinesiske Røvere den 15. Juli i Nærheden af Chionchuan. Fra den 15. indtil den 31. Juli var Weatherbe afskaaret fra al Forbindelse med Omverdenen. Men den 31. Juli kom den franske Præst fra Huangchiaping til Lejren for at forhandle med Røverhøvdingen og hjælpe Weatherbe. Den 8. August kom samme Præst, Pater Degenève, igen sammen med Pater Savin for at genoptage Forhandlingerne. Det var umuligt at naa til en Overenskomst med Røverne; og Weatherbe blev nu ført til en Lejr, der laa længere borte. Natten til den 12. August lykkedes det ham at undslippe, og efter flere Dages Lidelser reddede han sit Liv. Saa snart hans Flugt blev opdaget lod Røverne Pater Degenève gribe i hans Bolig i Taipingsu, og de førte ham bort til Bjergene. Han var i otte Dage i deres Vold, indtil det ogsaa lykkedes ham at undslippe.

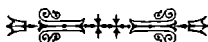
Det er blevet mig paalagt overfor Dem at give Udtryk for den dybe Beundring vi nærer for det Heltemod og den store Opofrelse, der er blevet udvist af begge de nævnte Præster ved deres Optræden overfor Røverne til Fordel for Weatherbe, som de ogsaa forsynede med Levnedsmidler, og hvis Lidelser de paa enhver Maade søgte at lindre, uden Hensyn til den Fare, de udsatte sig selv for.

Efter Lord Curzons Ønske sender jeg ogsaa Hs. Excellence Konsejlspræsidenten og Udenrigsministeren en Meddelelse tilligemed Hs. Majestæts Regerings hjerteligste Tak for disse franske Præsters modige og næstekærlige Opførsel.

Dansk Deltagelse i den eukaristiske Kongres.

Ugebladet har allerede tidligere bragt forskellige Meddelelser om den internationale eukaristiske Kongres, der holdes i Amsterdam den 22.—27. Juli. Hs. Højærværdighed Biskoppen har nu opfordret Ugebladets Redaktør til at undersøge Mulighederne for en samlet dansk Deltagelse i Kongressen. Fra alle Lande møder Katholikerne til disse store Festligheder, og nu skulde ogsaa Danskerne komme, ikke blot enkeltvis, men samlet under Biskoppens Ledelse. Det vilde blive en uforglemmelig Begivenhed for alle Deltagerne, og det vilde være en Demonstration ude i den katholske Verden. I næste Ugeblad kan vi forhaabentlig bringe nærmere Detaljer, men allerede nu opfordrer vi alle, der kan, til at lægge deres Sommerferie saaledes, at de kan tage med. Vi haaber paa en stor Deltagelse. Alle Henvendelser bedes rettet til Ugebladets Redaktion.

Nye Bøger.

H. P. Hanssen: Fra Krigstiden. 1. og 2. Hefte (Gyldendal 1924).

Det vil være vanskeligt at finde nogen interessantere Læsning end de Dagbogsoptegnelser, H. P. Hanssen har begyndt at udgive. Som de danske Sønderjyders Repræsentant i den tyske Rigsdag har hans Stilling under Verdenskrigen været noget for sig, og hans Syn paa alt det, han oplevede, var en selvstændig Mands. Dertil kommer, at denne Sønderjyde aldeles ikke var en isoleret Mand i Berlin, men han havde i Aarenes Løb knyttet saadanne Forbindelser, at han i Krigstiden kunde gaa ud og ind snart sagt alle Steder.

Erindringerne udkommer i 8 à 9 Hefter til 3 Kr. 75 Øre Heftet. De to første Hefter gaar fra 1. August 1914 til 6. Juni 1916. Der kastes et skarpt Lys over mange Begivenheder og over mange Personer. Mest af alt undrer man sig vel over H. P. Hanssen selv. Til ham tager alle de

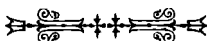
stakkels lidende Sønderjyder deres Tilflugt, og over for hele den mægtige tyske Stat, over for Embedsmænd og Ministre faar han sat sin Vilje igennem, stejl og ikke til at komme udenom. Det varede sommetider længe, før han naaede, hvad han vilde, men han blev ved, indtil det gik.

Det er ogsaa en Bog om Lidelser. H. P. Hanssen er aldeles ikke sentimental, han gaar ikke ud paa at fortælle rørende Historier. Han arbejder kun, men engang imellem kommer der et lille Udbrud: »Hvor er det tungt!« Og en Del af alt det tunge faar man at høre. — Men Slutningen af Bogen vil jo sikkert bringe lysere Toner med sig, og disse Dagbogsoptegnelser vil have en varig Værdi baade historisk og rent menneskeligt. B. J.

Ignatius Schmid: Jesu-Hjerte-Andagten. 5. Udg. (Kbh. 1923.)

Inden sin Død fik Pater Schmid endnu den femte Ud-gave af sin lille meget skattede Bog færdig. Ved første Øjekast ser Bogen ud som de tidligere Udgaver, men ser man nærmere til, opdager man en ikke ringe Forskel. Det er Bogens første Del, »Jesu-Hjerte-Andagtens Historie, Genstand og Udøvelse«, der er blevet helt omarbejdet og betydelig udvidet. Det er Baronesse E. Rosenørn-Lehn, der har foretaget dette Arbejde, og det maa siges at være meget vellykket. Man læse blot de første Sætninger i denne og i den forrige Udgave, og man har hele Forskellen. Der er intet kantet og intet tørt mere, men Sproget og hele Stilen er blevet saaledes, at man glæder sig der-over. Selve Bogens Indhold er naturligvis det samme.

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 19. Marts holdt Katholsk Ungdomsværn sin ordinære Generalforsamling i Vesterhus. Til Raadet genvalgtes Pastor Bernh. Jensen, Murermester A. V. Günther, Ingeniør J. Mika og Ingeniør G. Wissum. Hr. Kandidat Jos. L. M. Hoffmann ønskede ikke Genvalg, og nyvalgt blev da Typograf K. Ferry. — Formanden, Pastor J. Koch, holdt et Foredrag om Ungdomsarbejdets Vilkaar i Storkøbenhavn, og Generalforsamlingen sluttede med et Kaffebord, hvor der herskede en hyggelig og munter Stemning med mange Sange af Sursum corda. — Den 8. April holdtes Raadsmøde. Formanden og Kassere-ren ønskede ikke Genvalg. I Stedet for Pastor Koch valg-

tes Direktør Henrichsen til Formand, og i Stedet for Skatteinspektør Olsen valgtes Ingeniør Mika til Kasserer. Til gejstlig Vejleder valgtes Pastor Günther ind i Raadel, medens Sekretæren genvalgtes.

— Elisabethforeningens Basar blev i Aar besøgt af en Mængde Mennesker. Særlig ved »Stringendo«s Koncert og cand. Haffstrøms Oplæsning Søndag Etermiddag var der overvældende Besøg i de meget snævre Lokaler i Bredgade 69. Men jo mere det kneb med Pladsen, desto større var Glæden, for der kom mange Penge ind til de forældreløse Børn.

Musikforeningen

„Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Onsdag den 30. April 1924 Kl. 7½ Aften
 Studenterforeningens Festsal, V. Boulevard 6

Af Programmet fremhæves:

FR. KUHLAU: Ouverture til »Elverhøj«

CHR. W. GLUCK: »Iphigenie in Aulis«

Assistance:

BODIL LARSEN

Sang

TEO RATNER

Violin

Efter Koncerten Bal til Kl. 2.

Billetter til Koncerten koster 1 Krone (Reserveret Plads 2 Kr.) og faas hos Medlemmerne, i Boghandelen Stenosg. 3 og gennem Foreningens Tilf. C. 14560 og Nora 1597 v.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Tirsdag den 29. April Kl. 8 Aften i Forsamlingssalen Bredgade 67^a o. G. -- Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 4) Eventuelt.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troestæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
 Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7½ i Præstegaarden i Ordrup.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

St. Ansgars Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Morgen: Korsels højtidelige Optagelse, Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 stille Messe med Fælleskommunion. Kl. 10 Højmesse. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe.

Jesu Hjerter Kirke. Paaskesøndag Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken og Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Knuds Kapel. Paaskesøndag Kl. 8 stille Messe. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* som almindelige Søndage.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Paaskesøndag Kl. 8 stille Messe med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* ligesaa.

Immaculatakirken. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen Korsels højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsels Optagelse, Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. — Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Josefs Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 Korsels Optagelse og Højmesse. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse. Kl. 3 Festandagt.

Rosenkranskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsels Optagelse, Prædiken og Højmesse. Anden Højmesse med Prædiken Kl. 10. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj). Paaskesøndag Kl. 8 Messe (den h. Kommunion uddeles ogsaa Kl. 7). Kl. 2 Efte m. sakramental Velsignelse. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Andagt.

St. Annæ Kirke. Paaskesøndag Kl. 7 Korsels Optagelse, Messe med Prædiken og Fælleskommunion. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Messe med polsk Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 6 og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Paaskesøndag Kl. 6 Morgen Korsels højtidelige Optagelse og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at understøtte Indsamlingen til Børnehjemmet i Nakskov, hvortil Vikariatet har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes — her i Byen til Aug I. Diemar, Skinderg. 32^a K., Tlf. B. 6555, Kl. 10—2 — i Aarhus og Omegn til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13^a, Aarhus, Tlf. 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, afhenter og videresender Gaverne. Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, **Børnefødtøj**, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, Sølv- og Guldsager til Omsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, Skeer, Mønter og desl. Ligeledes søges: smaat Værktøj til Husflids-Arbejde. Tænk paa os ved Flytning og Oprydninger.

Giv! — og giv med Glæde.

Kirkelig Kalender.

20. April Paaskesøndag.	27. April Hvide Søndag.
21. — M. 2. Paaskedag.	28. — M. Markus, Evangelist.
22. — Ti. 3. Paaskedag.	29. — Ti. Petrus Martyr.
23. — O. Oktavdag.	30. — O. Katharina af Siena, Jomfru.
24. — To. Oktavdag.	1. Maj To. Philip og Jakob, Apostle.
25. — F. Oktavdag.	2. — F. Athanasius, Biskop og Kirkelærer.
26. — L. Oktavdag.	3. — L. Korsets Genfindelse.

Husk Faste-Almissen inden 2. Paaskedag.

»Absalon« afholder Aftenunderholdning m. Dans 2. Paaskedag Kl. 7½ i »Columbus«.

Tintamaresktheater.

K.D.K. Mandag d. 21. April, 2. Paaskedag, bortfalder Klubaftenen.

St. Ansgars Kirke. Paaskelørdag begynder Ildens og Paaskelysets Indvielse Kl. 7, Højmissen ca. Kl. 8½.

St. Annæ Kirke.

Søndag d. 27. April — Hvide Søndag — meddeles Firmelsens Sakramente i St. Annæ Kirke.

Kl. 6, 7 og 11½ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsen. — Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

Unio. Onsdag den 23. April Kl. 8 pr. *Ordinær Generalforsamling.* Hotel d'Angleterres Selskabslokaler. Dagsordenen vil blive tilsendt. Derefter *Smørrebrødsbord* og *Dans til Kl. 1*, hvortil Adgangskort à Kr. 2,50 for Medlemmer og Kr. 5 for Besøgende (indført ved et Medlem) kan faas hos Bestyrelsen samt hos Fabrikant Jos. Hoffmann, Købmagergade 48, Tlf. 1389.

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Gaver til Første Kommunion og Firmelse.

Salmebogen Luksus Udgave.....	12,—
Papini: Christi Livs Historie.....	18,—
Sœur Thérèse: En Sjæls Historie, smukt indbundet.....	9,—
Vievandskar: modeleret af Billedhugger Chresten Skikkild	250. 5,—
Steidl: Knud den hellige, Luksusbind.....	15,—
F. F. Maurer: Frans Xaver, indb.	5,—
Perlemorsarbejder fra Jerusalem	
Rosenregn, smukt indbundet.....	4,75
Kommunionsandagter til hver Dag.....	3,—
St. Franciskus-Relief, fra Billedhugger Skikkilds Atelier...	12,—
St. Lorenzo i Assisi, udført i gammelt Nøddetræ	
Pastor Olriks Takkelitani.....	1,—

Faas i **Katholsk Boghandel.**

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansguriusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnément 3 Kr. Kvartalei (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1 - 4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag

Nr. 17.

Søndag den 27. April.

1924.

INDHOLD; Strøtanker om Daaben. — Hvide Søndag. — Kirken og Danmark. — Ærkebiskop Cieplaks Løsladelse. — Tre korte bemærkninger. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. — Avertissementer.

Strøtanker om Daaben.

Daaben er Sjælens Lys, en Forpligtelse overfor Gud til et retskaffent Liv. Daaben er en Kraft i vor Svaghed; den tøjler Kødets Lyster, styrker Aanden, gør os egnede til at optage Guds Ord, udsletter Synderne, bortjager Mørket og oplyser os. Daaben fører os til Gud; den er en Vandring med Christus, Troens Støtte, Sjælens Fuldkommengørelse, Nøglen til Himmeriget, Trældommens Ophævelse, Befrielse fra Lænkerne og en Kilde til Lyksalighed. Hvorfor endnu mere? Lad mig sige alt med eet Ord, den er den herligste og fortrinligste blandt alle Guds Velgøringer.

(St. Gregor Naz.)

Ved Daaben bliver vi ikke blot frie, men ogsaa hellige, ikke blot retfærdige, men ogsaa Guds Børn, ikke blot Guds Børn, men ogsaa Christi Brødre, ikke blot Christi Brødre, men ogsaa Medarvinger, ikke blot Medarvinger, men ogsaa Lemmer, ikke blot Lemmer, men ogsaa et Redskab, den Helligaands Redskab. Ser du, hvor mange Gaver, Daaben giver os!

(St. Chrysostomus.)

Hvide Søndag.

Epistelen er taget af den hl. Johannes's I. Brev, 5. Kap.

Højtelskede! Alt, hvad der er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den Sejr, som overvinder Verden, vor Tro. Hvo er den, som overvinder, uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn. Han er den, som er kommen ved Vand og Blod, Jesus Christus; ikke i Vandet alene, men i Vandet og Blodet. Og det er Aanden, som vidner, at Christus er Sandheden. Thi der er tre, som vidner i Himmelen: Faderen, Ordet og den Helligaand; og disse tre er eet. Og der er tre, som vidner paa Jorden: Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre er ett. Antager vi Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, som er større, at han har vidnet om sin Søn. Den, som tror paa Guds Søn, han har Guds Vidnesbyrd i sig.

Det er klare og tydelige Ord, som Johannes her udtaler om Troen paa Guds Søn og om denne Tros vidunderlige Kraft. Christus kom som vor Forløser; han lod sig indvie til sin Frelsergerning med Vand i Jordan-Floden, og han har fuldbyrdet den med Blod paa Korset. Aanden, den Helligaand, har vidnet om Guds Søn ved Profeterne i den gamle Pagt, ved Daaben i Jordan, paa Pintsedagen og ved sin Virksomhed i Kirken gennem Aarhundrederne. Gud Fader selv har vidnet om Jesus Christus, og dette Vidnesbyrd er større end Menneskenes. Vi tror paa Menneskenes Vidnesbyrd, og vi stoler paa det, hvis det forekommer os troværdigt og tilforladeligt. Men Guds Vidnesbyrd er større, thi om det ved vi, at det ikke kan tage fejl. Og hvad siger dette Guds Vidnesbyrd om Jesus Kristus?: »at han er Guds Søn«.

Og selve Christi Vidnesbyrd? »Jeg og Faderen er eet« og »All, hvad Faderen gør, det gør og Sønnen ligesaa«. Og da Christus stod for Ypperstepræsternes og Pilati Domstol — og begge Sleder drejede det sig om Dødsdommen, fordi han havde gjort sig til Guds Søn — og blev besvoret ved den levende Gud om at sige, om han nu i Virkeligheden var Guds Søn, da tøver Christus ikke et Øjeblik; han bekræfter Svaret: »Du har sagt det, jeg er det.« Han er sig Ansvarlet bevidst; han ved, at det drejer sig om Liv eller Død, og han svarer: »jeg er det.«

Troen paa, at Christus er Guds Søn, er klippefast. Der er tre i Himmelen, som vidner om det: Faderen, Ordet og den Helligaand. Og denne Tro har vundet Sejr over Verden. Denne Tro — og den alene — har en vidunderlig Kraft i sig, den er stærkere end hele Verden med alle dens Magtmidler, thi den er almægtig og evig ligesom Kristus selv. »Dette er den Sejr, som overvinder Verden, vor Trø.« Voltaire har sagt, at han var snart ked af stadig at høre om de tolv udannede Mænd, at de havde grundlagt et udødeligt Værk. Han fattede tillige med sine

Venner den Beslutning at tilintetgøre dette Værk, Kirken. Hans Livs Valgsprog og Stræben var: Tilintetgør den ryggeløsel Den 25. Februar 1758 skrev Voltaire til sin »Broder i Beelzebub« d'Alembert disse Ord: Om 20 Aar har Vorherre Fyraften! Intet Menneske vil til den Tid tro paa eller bede til ham. Men denne Gudsbespotter havde glemt, at det ikke var tolv Mennesker, der havde skabt det af ham forhadte Værk, men Troen hos disse tolv, Troen paa, at Christus var Guds Søn. Og da de 20 Aar var omme, da havde Kirken endnu ikke Fyraften, men den levede i bedste Velgaaende. Men det var blevet Fyraften for Voltaire. Det var netop den 25. Februar 1778, at Lægen Troughin fra Paris maatte meddele den syge Voltaire: Sygdommen vil føre til Døden. Og det blev ogsaa Døden; men Kirken stod, og den staar endnu den Dag i Dag.

Hvo kan tælle de Sejre, Troen paa Christus har vundet over Verden lige fra den første Martyr, Stephanus, til den sidste Martyr, der under Bolshevikernes Rædselsherredømme har ofret Liv og Blod for sin Tro paa Kristus? Indtil 313 efter Christus anslaaes Martyrernes Tal til at være 11 Millioner. Et Eksempel af nyere Dato skal tjene til at bekræfte Apostelens Ord i Søndagens Epistel. I Midten af det sidste Aarhundrede rasede i Rusland (Polen) en Forfølgelse, der ikke stod tilbage for den i Oldkirken under de romerske Kejsere. En gammel katholsk Bonde — Lukas — bevogtede med nogle andre Bønder i den stille Uge 1841 sin Kirke. Paa Langfredagen lod den russiske Guvernør dem gribe og forlangte af dem, at de skulde træde over til den russiske Kirke; i modsat Fald skulde de faa 300 Slag. Han fik de første 100 Slag og blev spurgt, om han vilde træde over; ligeledes de følgende hundrede Slag; men forgæves. Da Straffen var udstaaet, bad Oldingen: »Jeg takker dig, Herre Jesus, at du tillod en stakkels Synder paa denne din Dødsdag at taale den samme Straf, som du selv maatte udstaa fra Jødernes Hænder.« Han døde Natten efter Langfredagen.

I Dag fornyer mange Hundrede Børn deres Pagt med Christus. »Tror du paa Jesus Kristus, som er født og har lidt og er død for dig?« Og Svaret lyder: »Ja, jeg tror paa ham.« Vi alle har sagt de samme Ord, ikke blot een Gang, men mange Gange. Vi burde vise, at vi har Troen paa, at Jesus er Guds Søn. Vi burde vise, at ogsaa vor Tro overvinder Verden; at ogsaa vi ved vor Tro har Magt i os til at overvinde den Verden, som omgiver os, og som er en Fare for os. Der kræves ikke af dig, at du skal ofre Liv og Blod, men at du skal kæmpe og stride mod den Verden, du lever i og omgaaes. Vis dig som Ætling af dem, der under Lidelser ofrede alt for Kristus.

Kirken og Danmark.

Det var Sommerferie. Og det var sen Aften, en lys og varm Sommeraften. Der laa to unge Mennesker — eller store Skoledrenge — en 16-17 Aar var de, ved Bred- den af en Fjord. De havde søgt sig et ensomt Sted helt ude ved Vandet, og uimodstaaeligt greb Sommernatten dem med hele sin mægtige Stemning, alt det drengagtige gled af dem, og de begyndte at tale alvorligt og at tale om Ting, som de ellers aldrig vilde have røbet for hinanden.

De havde vandret hele Dagen. I den tidlige Morgen var de gaaet ud jublende glade over den Dag, de havde for sig. Den havde ogsaa bragt dem meget. De havde gaaet mellem bugnende Marker og gennem grønne Skove. De havde staaet paa Gravhøje og set paa ældgamle Rune- stene. De havde været inde i et Par Kirker, den ene havde et gammelt Mariealter, den anden havde Helgen- billeder paa sine Vægge. De havde staaet oppe paa en høj Bakke og set vidt ud over Landet med alle dets Huse og Gaarde og Kirker og ud over Kattegat med Fyns Kyst langt ude i det fjerne. De havde snakket med Bønderne her og der, om Vejret selvfølgelig og om de gode Udsigter for Høsten. Og under en sidste Sang var de naaet ud til Fjorden, der var den Dags Maal.

Nu laa de i Sommernatten og talte alvorligt sammen. De talte om Fremtiden. Næste Aar var Skoletiden forbi, og saa skulde der jo træffes en Afgørelse. De to Dreng- e var store Idealister. Ingen af dem tænkte et Øjeblik paa, hvordan de vel kunde tjene flest Penge eller faa det be- hageligt eller vinde mest Ære og Anseelse. Nej, det drejede sig kun om, hvordan de bedst kunde bruge deres Kræfter, for at de havde store Kræfter, tvivlede de ikke om, det gør de unge jo aldrig. Og det viste sig nu, da de fik talt ud med hinanden, at de begge to vilde vie deres Kræfter til Gud, for hans Kirke vilde de leve og arbejde. Saa lykkelig havde deres Barndom været, at det var blevet dens Resultat. En brændende Begejstring for den kathol- ske Kirke fyldte dem, og den ene var rede til alt for Kir- kens Sag, han gik gerne til de vildeste Hedninger og til

de fjerneste Lande for dens Skyld. Men den anden tog Forbehold. Han vilde ikke ud, ja han erklærede ligefrem, at han vidste ikke, hvad han elskede højest, Kirken eller Danmark. Men han vidste, at han kunde ikke give Afkald paa nogen af dem. Det var ikke, fordi det var behageligere eller lettere at blive hjemme, men fordi han følte, at det var ham fuldstændig umuligt at leve noget andet Sted. Men hvorfor skulde man ogsaa vælge mellem Kirken og Danmark, hvorfor spørge, hvad man helst vilde tjene, naar de to Ting kunde forenes, ja naar i Virkeligheden Arbejdet i begge Tjeneste var det største og skønneste Arbejde for hver enkelt af dem! Et katholsk Danmark var Maalet, det skulde Livet gælde. —

Og de laa og fantaserede om det, de to unge, de var alligevel Børn. »Fantasterier,« vilde de voksne maaske medlidende have sagt. Men hvor er det godt, at den Slags Fantasterier findes, for de driver alligevel mangt og meget i Verden, og det er ikke det daarligste, de fører med sig. Og de to satte deres Liv ind paa det, saa unge de var, og de kom ikke til at fortryde det, de lever paa det den Dag i Dag.

Naar jeg i disse Dage er kommet til at tænke paa den Dag for mange Aar siden og paa den Sommeraften ved Fjorden, og naar jeg nu endda omtaler den i Ugebladet, saa skyldes det, at jeg forleden i en Avis læste den Sætning: »Hvis Danmark blev katholsk — saa var det ikke Danmark længere.« Den Sætning gjorde et ikke ringe Indtryk paa mig, og det har den vel gjort paa mange.

Nu er jeg ikke mere 17 Aar og kan derfor se, at det slet ikke kan øve nogen Indflydelse paa vort Standpunkt, om Danmark skulde gaa til Grunde ved at blive katholsk. Hvis den katholske Kirke er den af Jesus Christus stiftede Kirke, saa maa den anerkendes og adlydes, om saa hele Danmark skulde lægges øde, om hvert Minde af Danmarks Historie skulde forsvinde, om hele dets Aandsliv skulde gaa til Grunde. Det vilde være haardt og tungt, men vi maatte bøje os, hvis det var nødvendigt for at faa Sandheden og Frelsen ved Jesus Christus.

Men selvfølgelig er det ikke saaledes. Det er slet ikke nødvendigt at ødelægge det gamle Ungdomsideal. Det vilde

kun være nødvendigt, hvis alt i Danmark var galt og daarligt. Den katolske Kirke er Sandheden, og derfor vil den fortrænge al Usandhed og al Løgn, og der, hvor den helt og holdent modtages, vil den uddrive alt det, der er ondt.

En Forandring af vort Folk maa den katolske Kirke nødvendigvis bringe med sig, men en Forandring til det bedre, og det er en af Grundene til, at vi haaber og beder om Kirkens Fremgang. Ak ja, gid det kunde blive saadan, at alt det onde, der er i vort Folk, at alt det lave og svage maatte forsvinde! Saa var det maaske ikke Danmark mere? Nej, ikke det Danmark, vi kender fra Virkeligheden, men det Danmark, vi bærer i vort Hjerte, som vi elsker og længes efter, det Danmark, som vi med alle vore Kræfter søger at skabe. Ja, hvis Danmark blev katolsk, saa vilde det gamle forsvinde, og et nyt og stærkt og helligt Danmark opstaa.

Det gamle vilde forsvinde, men kun alt det, der ingen Livskraft har. Alt det, der ikke er af Sandhed, maatte bort. Men alt det i Danmark, som vi elsker, vil leve videre. Alt, hvad vi har af skønt og sandt, vil blive staaende, om det er Aartusinder eller Aarhundreder gammelt. Vi Katholikker i 1924 lever ogsaa paa, hvad vort Folk har skabt i de sidste 400 Aar. Der er meget af det, vi ikke kan bruge; men vore protestantiske Landsmænd har dog ogsaa kastet saare meget af tidligere Tiders Danmark over Bord. Men de forkaster derfor ikke hele Fortiden, lige saa lidt gør vi det. Vi giver kun Afkald paa det, vi finder uforeneligt med den Sandhed, vi har erkendt. Ogsaa det kan maaske til Tider gøre ondt, men Ofre maa jo altid bringes for at naa det bedste. Men vor Opgave er slet ikke den at slaa i Stykker eller at føre noget fremmed ind, men den er at forene det, der er katolsk, almindeligt, fordi det er sandt, fordi det er fra Gud, med det, der er dansk. Det katolske, det guddommelige — og ikke noget tysk eller fransk eller italiensk — ønsker vi vort Land, og dermed ønsker vi det det bedste, vi kan ønske.

Hvorsomhelst vi Katholikker kommer hen her i vort Land, savner vi noget. Jeg plejer at tilbringe min Sommerferie paa Cykletur eller paa Fodtur gennem Danmarks

smukke Egne og minderige Steder, og da er min Glæde over alt det, vi ejer, stadig den samme, men det store Savn er der ogsaa. I de tomme Kirker gaar jeg vemodig omkring, alene maa man gaa med sin Rosenkrans paa de gamle Valfartsveje, og af Klostrene er der kun Ruiner eller Voldsteder tilbage, mens Folket har glemt alt. — Men kommer jeg ud engang til de katholske Lande, er mit Savn ikke mindre. Sidder jeg der i en Domkirkes Kor til Vespersang, eller knæler jeg i store Menneskeskarer, mens Præsten løfter Monstransen til Velsignelse, gaar jeg paa Valfart med Tusinder andre, saa er Glæden stor, men Savnet er ogsaa der, og det er Danmark, jeg savner. Kun hvor de to Ting kan forenes, og det sker til Tider, beskedent og stille, kun der er alle Savn stillet, men det vil jo sige, at der er Himmerige, ja der bliver kun Legemets Savn og Svaghed tilbage! Men Aanden er jublende glad, hver Gang den møder det, hvilken Form det saa end har.

Den 17-aariges Fantasterier er ikke overvundet, vil nogle maaske sige. Selv siger jeg, at Idealet fra dengang er ikke blegnet, men det leves der for den Dag i Dag, og det er mit Haab, at jeg maa kunne leve for det alle Dage, for det, at Danmark kan blive katholsk.

Jeg har et Minde om vor gamle Biskop Johannes, som ofte gør mig glad. Da han laa paa sit Dødsleje, var jeg, nogle Timer før han døde, et Øjeblik hos ham for at tage Afsked. Og det sidste, han sagde til mig, var: »Bliv ved at arbejde som hidtil, saa gavner De ogsaa bedst Deres Fædreland.« Bedre Ord kunde den døende Biskop ikke have givet mig til Afsked.

Desværre er Udsigten til, at Danmark bliver katholsk, foreløbig vist ikke nær saa stor, som nogle mener. Men naar det sker engang, da vil det blive et nyt Danmark, der staar frem. Lykkelige de, der faar det at se!

X.

Ærkebiskop Cieplaks Løsladelse.

Biskop Transuns i Riga var lige staaet op tidlig om Morgenen den 11. April, da der blev banket haardt paa Gadedøren. Han gik selv ned og lukkede op. Ude paa Gaden stod en gammel Mand med langt snehvidt Skæg og med langt hvidt Haar, der faldt ned over Skuldrene, hans Ansigt var magert og gult. Han havde ingen Hat paa og ingen Overfrakke, men var iført en snavset og laset Præstekjole. Mgr. Transuns saa forbavset paa den fremmede. Men den fremmede rystede paa Hovedet og sagde: »Selv min gamle Elev kender mig ikke igen.« »Ærkebiskop Cieplak!« raabte den lettiske Biskop, og de omfavnede hinanden.

Saaledes beretter »Daily Mail«s Korrespondent i Riga om Mgr. Cieplaks Ankomst. Kort efter holdt Ærkebiskoppen en Taksigelsesmesse. Om sit lange Fangenskab fortalte han: »Jeg har været i Fængsel i 16 Maaneder. Efter at være bleven dømt til Døden i April Maaned ifjor sammen med de øvrige Præster blev jeg indespærret i Lubianka Fængslet og ventede nu paa Henrettelsen. Jeg var i Enecelle og har ikke set de andre Præster siden Domfældelsen. Uger tilbragte jeg nu i Bøn. Saa blev jeg en Dag flyttet til et andet Fængsel, hvor jeg var sammen med 26 andre Fanger, men jeg vovede knapt at tale med dem, for da jeg en Dag havde talt i længere Tid med en af mine Medfanger, en Professor, blev han ført bort, og jeg fik ham ikke mere at se. I dette Fængsel fik jeg af og til et Brev og nogle Aviser, og deri saa jeg mit Navn nævnet. Det var mig en stor Trøst, thi jeg frygtede, den kristne Verden helt havde glemt mig.

Jeg fik aldrig at vide, at min Dødsdom var blevet forandret til livsvarigt Fængsel, men jeg var sikker paa, at jeg skulde henrettes, og hver Dag tænkte jeg var min sidste.

Som Næring fik jeg de almindelige Fængselsrationer, et Pund sort Brød om Dagen og tre Gange varmt Vand dertil, desuden Middag og Aften en tynd Suppe. Den

længste Tid var jeg i Enecelle, og hver Dag fik jeg Lov til at gaa en halv Time i Fængselsgaarden.

Flere Gange blev jeg opfordret til at underskrive en Erklæring om, at jeg var skyldig i kontra-revolutionære Handlinger, og at jeg for Fremtiden i alt vilde adlyde Sovjetregeringen, men det nægtede jeg naturligvis.

For tre Uger siden blev jeg ført tilbage til Lubianka Fængslet, og nu tænkte jeg Enden var nær. Saa i Onsdags kom to bevæbnede Soldater ind i min Celle og befalede mig at følge med. Til min Forbavselse forlod vi Bygningen og steg op i et lukket Automobil. Vi kom til Jernbanestationen, hvor mine Vogtere førte mig op i en 3. Klasses Kupé. Jeg anede ikke, hvor vi kørte hen, men tænkte vi var paa Vej til et Fængsel i Provinsen. Mine Vogtere delte deres sorte Brød med mig. Om Morgen fik jeg Ordre til at stige ud. Jeg stod og ventede paa Soldaterne, da en Jernbanefunktionær kom og spurgte, om jeg havde nogen Bagage med til Letland. Da forstod jeg, at jeg var fri. En Soldat kom tilbage og gav mig et Stykke Papir, der meddelte mig, at jeg var udvist af Rusland. Vi var standset ved Grænsen. En ung Lette gav mig Mad og forærede mig en Billet til Riga.«

Saaledes lyder Ærkebiskop Cieplaks første korte Beretning om hans Lidelser i det russiske Fangenskab. Hans Afrejse fra Riga kom til at forme sig ganske anderledes end hans Ankomst. Med Armene fulde af Blomster stod han i Toget til Warszaw, mens Taarerne strømmede ned over hans Kinder, og store Menneskeskarer hyldede ham.

Ved den polske Grænse blev Ærkebiskoppen, der straks havde begivet sig paa Vej til Rom, modtaget af Trafikministeren og forskellige Delegationer fra Warszaw. Og Rejsen gennem Polen blev et Triumftog; ved hver Jernbanestation var Folk strømmet til for at vise denne Bekender deres Hengivenhed. I Vilna standsede Toget en kort Tid, og da Leveraabene fra Tusinder af Mennesker lød, traadte Ærkebiskoppen ud og takkede. »Jeg er slet ikke nogen Helt,« sagde han, »men har kun gjort min Pligt. Det er mig en stor Glæde at se det polske Folks Kærlighed til den katholske Kirke.« I Warszaw blev Mgr.

Cieplak modtaget af hele Gejstligheden med Kardinalen og den pavelige Nuntius i Spidsen, af Ministrene og de højeste Embedsmænd, og et Æreskompagni var opstillet paa Banegaarden. Byens Borgmester holdt en Velkomsttale, og efter at Ærkebiskoppen havde takket og velsignet Mængden, kørte han under Musik og jublende Leveraab til Kardinalens Palæ.

Tre korte bemærkninger om „kilder”.

I.

Korte avisreferater af timelange foredrag er ikke gode »kilder«, navnlig ikke, hvis foredragene har behandlet vanskelige åndelige æmner. Hvis pastor Schindler i stedet for et kort avisreferat havde haft et stenografisk referat af mit foredrag, vilde det meste af hans smukke artikel om »Biskop Ludwigs og katholicismen« kunne have været uskrevet, nemlig stk. 2, stk. 4, stk. 5, stk. 6, stk. 7 og sidste halvdel af stk. 3 og første del af stk. 8. Ligeledes vilde hans korte bemærkning om forskellen på kirkelære og lyrik have været unødvendig. Tilbage bliver så, at pastor Schindler er katholsk præst og jeg evangelisk biskop.

II.

I mit foredrag har jeg med velberåd nu kun anvendt »danske« kilder. Det har jeg gjort af en dobbelt grund. Først: fordi jeg talte til danske tilhørere, af hvilke kun meget få kunde bruge fremmede kilder, hvis de ønskede at studere spørgsmaalet nærmere. Dernæst: af hensyn til det danske romersk-katholske trossamfund, idet jeg er gået ud fra, at dette netop ønsker at kendes her gennem sine på dansk udgivne skrifter. At der bagved mit foredrag ligger studier også af andre kilder, og at det vilde have været mig den letteste sag at citere også sådanne, siger dog formodentlig sig selv.

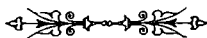
III.

Da jeg efter en fremstilling af den katholske kirkelære om præstestillingen ønskede at give nogle eksempler på, hvor langt videre den katholske andagts- og opbyggelses-

litteratur går, valgte jeg at citere et lille skrift (vistnok oprindelig et hyrdebrev) af den norske biskop Fallize og en på dansk oversat andagtsbog af P. Saint-Omer. At disse skrifter ikke er kirkelære, vidste jeg selvfølgelig og sagde det udtrykkelig. Nu får jeg at vide, at de er lyrik, hvad jeg ikke har kunnet tænke mig. For imidlertid at komme på det rene med, om de er typiske eller ej, har jeg nu slaaet op i Ad. Tanqueray: Synopsis Theologiæ Dogmaticæ (21. udgave, 1922), som en katolsk ven netop har sendt mig som gave, for at jeg skulde kunne retledes af den. Og se: Tanqueray giver netop i sit store værk, der er autoriseret til brug på katolske præsteseminarier, nogle »praktiske følgeslutninger«*) af kirkelæren om præstestillingen (anførte skrift 3. bind, side 574). Her udtaler han, at præsterne, da de har messeofret, sakramenternes uddeling og ordets tjeneste til deres gerning, »angelis præstant«, »Beatæ Virgini, sub aliquo respectu, æquiparantur«**), »dignitate parentes superant... et assimilantur ipsi Deo«. Om jeg nu ellers forstår latin, betyder dette, at de »står over engle«, »i en vis henseende bliver den allersaligste jomfrus lige«, »i værdighed overgår de naturlige forældre... og får lighed med selve Gud.« Dette stemmer godt nok med de af mig citerede »danske« steder. Er så dette lyrik? Eller er det praktiske og logiske følgeslutninger af kirkelæren? Ad. Tanqueray, biskop Fallize, kardinal Manning (»The eternal priesthood«), P. Saint-Omer, Alfonso Liguori og vistnok de allerfleste katolikker synes at mene det sidste. Jeg tror ikke, at de har uret heri.

Aalborg bispegaard d. 14. april 1924.

Chr. Ludwigs.

Nye Bøger.

P. D. Steidl: Vor Frues Psalterbog. (Høst & Søn 1924.) 124 S.

Heldigvis har Pastor Steidl ikke gjort Alvor af sin Trusel om at holde op med at skrive, men der er allerede kommet en ny Bog. Det er den fjerde i Rækken af Bøger om Mariadyrkelsen i Middelalderen. Først kom »Vor Frues Sange«, derefter fulgte »Legenderoser fra Vor Frues

*) *Corollaria practica.*

***) Udhævelserne hos Tanqueray.

Rosenkransmadonna i Engestofte.
 Illustration i »Vor Frues Psalterbog«.

Urtegaard« og »Vor Frues Billedbog«, og nu har vi faaet »Vor Frues Psalterbog«.

»Hvo, som vil vorde vis og klog
og vil Mariæ tjene,
han skal tit læse denne Bog
og hilse Mariam den væne.«

Saadan skrev Sognepræsten ved St. Albani Kirke i Odense Hr. Michael i Aaret 1496 om sin Bog om Jomfru Marias Rosenkrans. Det er dette gamle Digterværk, Pastor Steidl fører os ind i, og det kan ikke nægtes, at det er af stor Interesse. Fra Litteraturhistorien kender vi jo allesammen Hr. Michael fra Odense, men læst noget af ham har vi jo aldrig. Og det har ikke blot Kuriositetens Interesse, Hr. Michael var ikke blot Rimer, han var Digter. I Pastor Steidls Bog faar vi lange Prøver paa hans Kunst, og der er meget smukke Ting iblandt. Om Dommedag f. Eks. hedder det:

»Guds Engel raaber siden i Sønder og Nør,
i Øster og Vester, som han vel tør:
Stander op nu alle døde!
Denne Lyd hører nu al Verden omkring,
Gud vil nu sidde sit Retterling,
I skulle for hannem møde.«

Om Dommen fortælles saa:

»I Josafatsdal sætter han sin Stol,
da græder baade Stjerner og Maane og Sol,
over Verden gaar ynkelig Plage.
Gud kalder da frem baade gode og onde,
vil regne med dem i samme Stunde,
forgangne ere alle Dage.«

Pastor Steidl har gjort Hr. Michaels Værk til Genstand for et større Studium og nøje sammenlignet ham med hans Forbillede, den franske Dominikaner Alanus de Rupe. Og denne Sammenligning viser os den Odense Sognepræst som langt den betydeligste baade som Theolog og som Digter.

Maaske er det en nødvendig Følge af Stoffet, at Fremstillingen til Tider ikke er klar. Pastor Steidl er vanskelig at følge. Ligesom i »Vor Frues Billedbog« er man ogsaa her sommetider ved at løbe vild i en Labyrinth. Mon ikke Forfatteren tager for mange andre Ting med, der saa puttes ind paa Steder, hvor de bryder Sammenhængen og forvirrer Læseren?

Men man har absolut Glæde af at lære den middelalderlige Digter at kende, og den gennemførte Sammenligning med Alanus de Rupe er af betydelig litteraturhistorisk Værdi.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vi gør opmærksom paa »Stringendo«s Koncert paa Onsdag den 30. April. Som Annoncen viser, er Programmet som altid meget indbydende, og det plejer jo at være gode Aftener, man faar, naar man følger »Stringendo«s Indbydelser.

— Rosenkranskirkens Regnskab for 1923 er blevet udsendt. Det viser Forøgelse af Kirkeskatten paa ca. 900 Kr. men desværre en lille Tilbagegang i Bidragydernes Tal; Forøgelsen skyldes altsaa, at nogle har forhøjet deres Bidrag. Legatet »G. J. & H.« er atter blevet forøget med 2000 Kr., saa at det nu udgør 10,000 Kr. Økonomisk synes Sognet at staa godt, men det skyldes ogsaa i særlig Grad det betydelige Statstilskud til Skolerne.

Horsens. »Horsens Avis« skriver den 7. April: Den nye Sognepræst ved katholsk St. Josephs Kirke i Horsens Pastor Peter Schreiber fra Fredericia blev i Gaar indsat i sit Embede ved en smuk og stemningsfuld Højtidelighed. Kl. lidt før 10 gik Præsten, ledsaget af Kirkeforstanderskabet, der bestaar af Blikkenslagermestrene H. Wulffsen. og jun., Faktor Th. Walther, Købm. Chr. Walther og Direktør Th. Hansen, i Procession med Krucifikset og et nydeligt Optog af unge hvidklædte Skolepiger fra Præsteboligen ned til Kirken, hvor Pastor Schreiber fik overrakt Nøglerne og aabnede Kirkedøren. Efter at Indsættelsen var foretaget af Pastor Schreibers nære Ven, Pastor Frederiksen fra Fredericia, og Højmessens var til Ende, blev Præsteboligen overgivet til den nye Præst, og Købmand Walther bød ham i en smuk Tale Velkommen. Pastor Schreiber tog derefter Ordet og takkede for den smukke Velkomst, og dermed var Højtideligheden til Ende. En anonym Velgører har allerede gjort Pastor Schreiber den Glæde at skænke Kirken en ny Korsvej, 14 Malerier, der i Rækkefølge fremstiller Christi Vej til Golgatha.

Gaver til Første Kommunion og Firmelse.

Salmebogen Luksus Udgave.....	12,—
Papini: Christi Livs Historie.....	18,—
Sœur Thérèse: En Sjæls Historie, smukt indbundet.....	9,—
Vievandskar: modeleret af Billedhugger Chresten Skikkild	2,50.
	5,—
Steidl: Knud den hellige, Luksusbind.....	15,—
F. F. Maurer: Frans Xaver, indb.....	5,—
Perlemorsarbejder fra Jerusalem	
Rosenregn, smukt indbundet.....	4,75
Kommunionsandagter til hver Dag.....	3,—
St. Franciskus-Relief, fra Billedhugger Skikkilds Atelier...	12,—
St. Lorenzo i Assisi, udført i gammelt Nøddetræ	
Pastor Orlriks Takkelitani.....	1,—

Faas i **Katholsk Boghandel.**

Musikforeningen

„Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Onsdag den 30. April 1924 Kl. 7¹/₂ Aften
 Studenterforeningens Festsal, V. Boulevard 6

Af Programmet fremhæves:

FR. KUHLAU: Ouverture til »Elverhøj«

CHR. W. GLUCK: »Iphigenie in Aulis«

Assistance:

BODIL LARSEN

Sang

TEO RATNER

Violin

Efter Koncerten Bal til Kl. 2.

Billetter til Koncerten koster 1 Krone (Reserveret Plads 2 Kr.) og faas hos Medlemmerne, i Boghandelen Stenosg. 3 og gennem Foreningens Tlf. C. 14560 og Nora 1597 v.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Tirsdag den 29. April Kl. 8 Aften i Forsamlingssalen Bredgade 67² o. G. -- Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning, 2) Kassereren forelægger Regnskabet, 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer, 4) Eventuelt.

S. M. D. M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder **Festmøde** St. Bededagsaften, Torsdag den 15. Maj Kl. 7¹/₂, paa Skolen, Boyesgade 8 A. Der serveres Smørrebrød (»som vor Mor selv skær' det«), Øl (Skatteklasse I og II efter Behag), The og varme Hveder, alt for 1 Kr. Kom og tilbring en gemytlig Aften sammen med gamle Kammerater og agiter for Tilslutning. — Som Foreningens Gæster vil de med indeværende Skoleaars Udgang afgaaede Elever blive indbudt.

Foreningens Sekretær er som hidtil Laur. Andersen, Søndergade 19³, til hvem alle Forespørgsler Foreningen vedrørende bedes rettet.

Bestyrelsen.

A. C. Onsdag den 30. April Kl. 8¹/₄ i Vesterhus. cand. Hafstrøm: En gammel Mands Erindringer. Gæster kan medtages.

Adm.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867

afholder Generalforsamling 1. Maj Kl. 8¹/₂ i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

Kvindelig katholsk Ungdoms Fællesmøde i »Vesterhus« Onsdag d. 30. April Kl. 8. Dilettantkomedie.

Kirkelig Kalender.

27. April Hvide Søndag.	4. Maj 2. Søndag ef. Paaske.
28. — M. Markus, Evangelist.	5. — M. Pius V, Pave og Bekender.
29. — Ti. Petrus Martyr.	6. — Ti. Johannes Evange- lists Martyrium.
30. — O. Katharina af Siena, Jomfru.	7. — O. Josef, Kirkens Værnehelgen.
1. Maj To. Philip og Jakob, Apostle.	8. — To. Mikael Aabenbaring.
2. — F. Athanasius, Biskop og Kirkelærer.	9. — F. Gregor af Nazianz, Biskop og Kirkelær.
3. — L. Korsets Genfindelse.	10. — L. Antonin, Biskop og Bekender.

Hvide Søndag.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11^{1/2} stille Messe. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirk n Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8^{1/2} højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11^{1/2} stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 5. Maj Kl. 8 i »Columbus«.

Den eucharistiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 2. Maj til de aftalte Tider.

St. Ansgars Kirke. Torsdag den 1. Maj aabnes Majandagten Kl. 8 Aften med Prædiken og Procession. I hele Majmaaned holdes hver Aften Kl. 8 Majandagt.

Sakramentskirken. Torsdag den 1. Maj aabnes Majandagten Kl. 8 med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Majandagten holdes baade paa Søn- og Hverdage Kl. 8 Aften med Prædiken.

Jesu Hjerter Kirke. Fra Søndag den 27. April holdes Aftenandagten Kl. 7^{1/2}.

Trykfejl: Sætternissen har drevet sit Spil. Den fortæller Side 314, 7. Linie om Jødernes »usynlige« Paaske. Det skulde være Jødernes »forbilledlige« Paaske. *P. Jos. Resch.*

Vor Moder

Ingeborg Charlotte Knudsen

f. Haargren

hensov stille Paaskelørdag.

Maria, Knud Erik, Frants

og Valdemar Knudsen Kallan.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer.
I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 50.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 18.

Søndag den 4. Maj.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Firmelsens Sakramente. — 2. Søndag efter Paaske. — Madonna og hendes Følge. — Folkehyldest i Kathedralen. — S. M. D. M.'s Feric-Koloni-Fond. — Eksercitierne i den stille Uge. — Nye Boger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. Nordamerika. Kina. — Avertissementer.

Strøtanker om Firmelsens Sakramente.

Firmelsen er et højhelligt Sakramente i Lighed med Daaben. *(St. Augustinus.)*

I Daaben renses vi fra Synden, ved Krisma (Firmelsen) udgydes den Helligaand over os. Disse Gaver modtager vi ved Biskoppens Haand og Mund, og derved genfødes hele Mennesket og fornyes i Christus.

(St. Pacianus.)

Ligesom vi dør i Christus for at blive genfødte, saaledes bliver vi ogsaa beseglede i den Helligaand, for at vi kan bevare den Helligaands Lys, Billede og Naade i os.

(St. Ambrosius.)

Den aandelige Salvelse er den Helligaand selv, og denne Hemmelighed gives der Udtryk for ved den synlige Salvelse.

(St. Augustinus.)

2. Søndag efter Paaske.

Epistelen er taget af den hl. Petri I. Brev 2. Kap.

Højtelskedel Christus har lidt for os og efterladt eder et Eksempel, for at I skal følge hans Fodspor, han, som ikke gjorde Synd, og i hvis Mund der ikke blev fundet Svig, som ikke skældte igen, da han blev skældt, ikke truede, da han led, men overgav sig til ham, som dømte ham uretfærdigt, som selv bar vore Synder i sit Legeme paa Træet, for at vi, afdøde fra Synden, skal leve for Retfærdighed, og ved hvis Saar I er bleven lægte. Thi I var som vildfarne Faar, men er nu omvendte til eders Sjæles Hyrde og Biskop (Vogter).

Hos de gamle Grækere og Romere, de to store Kulturfolk paa Christi og Apostlenes Tid, var Folkene delt i to store Lejre, de frie og Trællene, Herrer og Slaver. Der var et stort Svælg mellem disse to Klasser af Mennesker, dengang kendte man endnu kun lidt, ja intet til sociale Spørgsmaal. Slaverne var i Ordets rigtige Betydning Slaver, der blev betragtet som et Stykke Kvæg, man handlede med. De kunde købes og sælges, sultes ihjel og slaas ihjel, og ingen kunde gøre Indsigelse derimod. Ogsaa for dem blev Evangeliet forkyndt — thi det var et særligt Tegn paa Jesu Christi Lære og paa hans Guddom, at Evangeliet netop blev forkyndt for de fattige. Til disse kristne Slaver er dette Sted i Apostelens Brev rettel. Kristendommen havde dengang (ved sin Indgang i Verden) endnu ikke saa megen Magt, at den kunde forandre eller afskaffe Slaveriet; men den har løftet og højet deres Stilling. I Kristendommen fandt de det, som deres hedenske Magthavere havde nægtet dem: Agtelse for deres Menneskeværdighed og deres Person. Den fulde Ligeberettigelse, som de opnaede i Kristendommen, hvor hverken den frie eller Trællen gjaldt noget, men den nye Skabning i Christus Jesus, har vistnok været Aarsag til, at mange fandt Vejen ind til den kristne Menighed. —

Den nye Stilling, som de havde opnaaet, kunde hverken unddrage dem deres Forpligtelser eller helt befri dem; men den har løftet dem, og den lod dem se deres Lod i et andet Lys. Udvortes blev de ved med at være Slaver, men indvortes var de frie, ligesom Magthaveren var bleven en Slave i Christus. Det var noget stort; det var en vældig Omvæltning. For en høj Pris, med sit Blod og sit Liv har Christus løskøbt dem, han har gengivet dem deres Menneskeværdighed og gjort dem til sine Brødre lige saa gode som Magthaveren. Nu gjaldt det om at have Christi Eksempel for Øje, og derfor Apostelens Formaning: Christus har lidt for os og efterladt eder et Eksempel, for at I skal følge hans Fodspor. Han, som ikke har gjort Synd, og i hvis Mund der ikke er fundet Svig, skældte ikke igen, da

han blev skældt, han truede ikke, da han led, men overgav sig til ham, som dømte ham uretfærdigt. Hvilket Eksempel for dem! Hvilken Lighed mellem dem og Kristus! Og dog. Han var uskyldig, han har ikke begaaet Synd, der fandtes end ikke Svig i hans Mund, medens de alle maatte bekende, at de var Syndere fra deres Fødsel af: I var som vildfarne Faar. Han har af Kærlighed baa-ret deres Synder i sit eget Legeme paa Korsets Træ. Nu er de forløste, befriede, de er omvendte til deres Sjæles Hyrde og Vogter; nu er de afdøde fra Synden, men saa skal de da leve for Retfærdighed som gode Mennesker og gode Kristne. Hvor maa et saadant Ord have været Balsam for deres Hjerter og Lys for deres Forstand. Nu erkender de, at de er Mennesker, og nu ved de, at deres Liv ikke blot er Slaveri og ubarmhertigt Arbejde og trøstesløs Død, men at de tillige er Guds Søns Brødre, ligedannede med ham i Lidelser og Uretfærdighed og bestemte til et bedre og evigt Liv efter Døden.

Ogsaa vi var trælbundne under Synden og er det maaske endnu. Ogsaa vi var Slaver og er det maaske endnu. Ogsaa vi sukker under Livets Arbejde, Besværligheder og Genvordigheder og under Livets Aag og Lænker. Vi føler det saa til. Ogsaa vi sukker med Apostelen: hvo skal befri mig fra dette Legeme? Tanken om, at man er afmægtig overfor dette Liv — tænk kun f. E. paa en Sygdom, som maaske aldrig mere skal forlade dig, eller paa din underordnede Stand som Arbejder, hvor der ikke venter dig noget andet end Arbejde og Bekymringer for dit Legeme og din Familie — og at kun Døden vil gøre Ende paa alt dette, ja denne Tanke lader dit Liv være for dig som et Slaveri. En Slave er jeg.

Da trænger du til Apostelens Formaning ligesom Slaverne paa Apostlenes Tid: Christus har lidt for dig, han har baa-ret ogsaa dine Synder i sit Legeme paa Korsets Træ, han har efterladt dig et Eksempel, for at du skal følge hans Fodspor, som ikke skældte igen, da han blev skældt. Vi maa huske, at vi er Syndere, at vi har for-tjent et Liv i Besværligheder som Bod for vore Synder. Under Livets Aag og Byrde bør vi opløfte vort Sind og Hjerte til ham, som har efterladt os et Eksempel paa, hvorledes vi bør vandre og se paa Livets Modgang. Ligesom den machabæiske Moder tilraable sin Søn: se op til Himlen, saaledes bør stadig for vore Tanker staa det Ord: Se op til ham, som har lidt for os og efterladt os et Eksempel, for at I skal følge hans Fodspor. Vi var før som vildfarne Faar, men er nu omvendte til vore Sjæles Hyrde og Vogter; vi er afdøde fra Synden, lad os da leve for Retfærdighed som Christi Disciple og Efterfølgere.

Madonna og hendes Følge.

1.

De sidste Uger har bragt ikke saa lidt Bevægelse i Spørgsmaalet: Catholicisme.

En lutheransk Gejstlig har skrevet en Bog, hvis Titel lider af een lille Svagheit — eller maaske af to: den, ikke at hedde *Hvis Danmark blev katholsk igen**) — og den: at den uhildede Beskuer ikke kan opdage, om Bogen er katholsk eller protestantisk, før han har læst den.

Den første Fejl er letforstaaelig; men var den ikke blevet begaaet, havde Bogens Anbefaler, en i Sverrig doce-rende danskfødt Professor, ikke faaet Stof til en yderst bemærkelsesværdig Avisartikel**).

Den ene Halvdel af denne Artikel handler nemlig om, at Catholicismen vil lade alt det forsvinde som Dugg for Solen, som »man kan kalde Dansk i Ordets egentlige For-stand« (ordret). Dette »Danske« er følgende: »det personlige, aabne og frie, Ringeagt for paatvungne Autorite-ter, for Unatur og Samvittighedstvang, for Aandstyranni og Klasseregimente . . .«

Det er ikke beskedent sagt, og det er hult. Mon ikke adskillige Lande vilde tillægge sig de samme Prædi-kater; mon ikke det samme — med lige saa god Ret — kunde siges om f. Eks. Belgien. Det minder i Klängen lidt for meget om Grundlovstaler eller om de folkelige Foredrag, som er Professorens Specialitet.

Tilbage til Bogens Titel!

Havde Forf. sagt ikke blot Sandheden — men *hele* Sandheden, maatte han jo have spurgt: Hvis Danmark blev katholsk *igen* —?

I saa Fald sad Professoren i en slem Klemme, thi hans »danske« Egenskaber blev da noget yngre end Dan-markshistorien, ikke saa faa Aarhundreder yngre end det,

*) O. Rothe: Hvis Danmark blev katholsk —?

***) Prof. Dr. phil. & theol. Edv. Lehmann i »Nationaltidende« for 12. April.

vi andre kalder Danskhed og Fædreland; de var i saa Tilfælde ikke rodfæstede i Danmarks Oldtid, Danmarks Midaldre, Danmarks Stortid; de var end ikke danske — »disse i Ordets egentligste Forstand« danske Egenskaber . . . de var *tyske*, de var importerede i 1536 og følgende Aar.

Det er ikke Forfatteren, der tager fejl; Danmark *var* virkelig katholsk en Gang. Det er nemlig Professoren, som i sin Iver har holdt en altfor svulmende Tale, og som der-ved et Øjeblik har sluppet Logikken og Historien af Øje.

2.

Lad os se lidt paa de nævnte »danske« (og altsaa kun danskel) National-Karaktertræk.

»Det personlige, aabne og frie« — skal vi ikke springe det over som altfor bredt, altfor vagt, altfor almindeligt; det kan jo siges om enhver Nation, der ikke netop er en Balkanstat; og det kan med mindst lige saa god Ret siges om England og Belgien. Det er Lyrik og ikke Logik.

Men saa »Ringeagten for paatvungne Autoriteter«? Nu spørger jeg, med Haanden paa Historien, hvordan saa den Sag ud mellem 800 og 900 og i 1536 — jeg mener i St. Ansgars og i Hans Tausens Dage.

Den »paatvungne Autoritet« er jo nemlig Romerkirken, mens »det personlige, aabne og frie« er Lutheranismen.

Var »Paatvingelsen« nu saa slem i de Dage, da Danmark blev kristnet?

Og var »Ringeagten« saa stor hos Nordboerne? Endelig: var det en Nationalulykke for de »danske« Egenskaber, at de blev underlagt »Autoriteten«, som jo NB! ikke blot betød den romerske Tro — men ogsaa den latinske Kultur?

Og i 1536 . . . var der ikke lidt om »paatvungen Autoritet« paa den Tid? Var det bar »personlig, aaben og fri« Forkyndelse, naar vi ser Historien efter og lader Lyrikken ligge? —

»Unatur« siger Professoren — og dermed mener han: at tilpasse sit Sind og sit Aandsliv (og dermed det nationale Liv) efter Love, der ikke er rundne af vor egen Rod.

Frihed, Personlighed . . . men hvor er Grænsen. Er den Skriften, er den Budene, er den Guds Aabenbaring? Ak nej — det var den i Clausens og Martensens Dage; Professoren er endog saa moderne (eller modernistisk) og saa liberal, at han bebrejder (!) Bogens Forf. altfor stor Afhængighed af Skriften. »Vor Tids theologiske Skriftbetragtning« fritager ham for at »føle sig bunden af de enkelte Skriftord«. Det eneste Baand bliver da *Jeg*'et.

Er nogen i Tvivl om, hvilken Aand det er, der taler om »Unatur«, behøver han blot at læse hin Litteratur, der har ført *Kant* saa vidt, at det eneste og sidste Argument bliver: *Es muss so sein, ich fühle es aus dem innern Bewusstsein heraus — also ist es so!*

Det kaldte man tidligere for Rationalisme, i vore Dage for Modernisme.

Men det er et Spørgsmaal, om »gammeldags troende« Protestantisme er tjent med den Forsvarer. — »Aandstyranni« og »Klasseregimente« er mere Fraser end Bestemmelser af aandelige Tilstande. Hvad værre er, det er forældede Fraser.

Tror Professoren, at moderne intellektuelle Katholikker, særlig at Konvertitter (hvoraf jeg senere skal nævne nogle) vilde underkaste sig »Aandstyranni og Klasseregimente«? Tror Professoren overhovedet, at man kan aandstyrannisere Mennesker i 1924 — eller at Klasseregimente (hvad enten det er Bundens i Bolshevismen eller Toppens i Fascismen) kan etableres i aandelige Sager i vore Dage? Havde det ikke været bedre at præcisere sine Anker end at bruge *magna vox*?

Dette om hine danske — men ikke udelukkende danske — Egenskaber, som jeg selv haaber at være dybt besjælet af, fordi de, foruden at være danske, er saa ægte katholske!

3.

Jeg vilde gerne have svaret paa Professorens religionshistoriske Afsnit, som roser Bogens Forf., fordi han flytter Debatten fra Theologien (Dogmatikken) over i Religionshistorien. Dette er saare »moderne« — og saare behændigt, thi ellers fik vi først at se en lille artig Skærmydsel

mellem Forfatteren som *Wagner* og Professoren som *Faust*, idet de ikke kunde komme tilrette om Skriftens Autoritet (og om Snes af andre principielle Sager). Men dels trænger Ideen om *mana* og *tabu* som Oprindelse til *sacer*-Begrebet — og *Magna Mater* til Mariadyrkelsen — til en lang Udredning — længere, end Pladsen her tillader, og dels er jeg, paa Grund af Rejse, skilt fra mine Kilder. Vil en og anden af mine Trosfæller læse om Sagen, kan han finde den berørt i *Newmans: Development of christian doctrine*.

Enhver anden kan gøre dette Tankeeksperiment: Polynesiernes *Tabu* og »indviiede Ting« er blevet til Kirkens Vievand, Rosenkranse, Medaljer og Haandspaalæggelse (siger Professoren). Men spørg hverken ham eller mig: hvornaar, hvor eller hvordan? Spørg ham derimod, hvorfor Rækken, der jo fortsættes med *Magna Mater* = *Madonna*, ikke sluttes med *Apollo* = *Christus*, *Zeus Pater* (og hans persisk-indiske Rod) = *Gud Fader*? Det vilde blot være Logik — og ikke det, Professoren kalder »Halvlogik«.

Atter maa man opfordre troende Protestanter til at se, om den *Søderblom-Harnack'ske* Religionshistorie egentlig er en egnet Forsvarer for dem. Og inaa maa opfordre Professoren til at kæmpe for sin egen Tro — mere end at føre et »evangelisk Forsvar« for den kirkelige Protestantisme, som han, i Følge sine i Artiklen fremsatte Standpunkter, ikke tilhører.

4.

Jeg maa slutte med at tale om Professorens *Madonna-Idiosynkrasi*.

»Mariadyrkelsen« har »kureret« ham for »Forhaabning om fremtidig Samdrægtighed mellem Protestantisme og Katholicisme« — denne dog »ad Aare reformeret«. »I den (Mariadyrkelsen) har vore Dages Romerkirke koncentreret sin Kraft. Og tro dog ikke, at noget Møde med den er muligt, som ikke *Madonna* har velsignet.« Saaledes sluttes der.

Mit første er: pure at benægte disse Ord, at Kirken i vore Dage har koncentreret sin Kraft i Mariadyrkelsen. De er nemlig forkerte — rimeligvis, fordi Professoren kun ser paa Kirken »med Tilskuerens Interesse«, som Turist.

Kendte han den, inaatte han nemlig give mig Ret i mit næsle:

Kirken koncentrerer i vore Dage sin Kraft i Altreus Sakramente — og det i en saadan Grad, at selvom *Assumptions*-Læren skulde blive dogmatisk erklæret, vilde dog *Eukarislien* være dette Aarhundredes Stjerne paa Kirkens Himmel.

Nu kender Professoren vist nok til katholsk Dogmatik til at vide, at dette betyder den alledirekteste Christus-Dyrkelse, *Christus-Koncentration!*

Vil han (og andre) have Beviser, kan de se hen til de »eukaristiske Kongresser«, til den daglige og tidlige Kommunion og til den nye liturgiske Bevægelse, der er en Koncentration om Messen. Alt dette er Christus-Koncentration!

Han kan se hen til Nutidens katholske Litteratur; hvor den er Christus-orienteret. Og særlig til Konvertit-Litteraturen.

Var det til Christus eller til Madonna, at *Verlaine, Huysmans, Hello, Bloy, Coppé, Péguy, Claudel, Jørgensen, Psichari, Lotte, Benson, Jammes, Chesterton, Papini . . .* omvendte sig?

Det vilde være rigtigere at dømme »den moderne Katholicisme« efter disse Aander end efter de Maj-Digte, Landsbylærerinder publicerer i smaa Kongregationsblade.

Her er Kirke-Opdagerne, som er steget op paa Beskuelsens Bjerg, hvorfra de har øjnet den nye Pagts Jerusalem. Det, de ser, er de store, de betydende Træk, er det konstituerende.

Pladsen tillader mig desværre ikke Citater; Navnene, som er Verdens-Navne, maa tale for sig — og de kan ikke modsiges som Christus-Søgere, Christus-Opdagere, Christus-Dyrkere.

Det bliver ikke nemt at nedsable de Mænd — men kun over deres Lig faar Professoren Lov at frakende Kirken Christus-Koncentration som det altbeherskende Hoved-Kendemærke i det XX Aarhundrede!

5.

Det er en Konsekvens af Kirkens Logik, at en stigende Christus-Erkendelse og Christus-Dyrkelse fører til en proportionalt stigende Maria-Erkendelse og Dyrkelse.

Og det er kun godt. Katholikker ved det, og mange Protestanter begynder at se det: hvor Maria æres, troes Kristus; hvor hun udelukkes, forflygtiges Kristus.

Gøres hun til en »laant« *Magna Mater*, bliver han til et blot Menneske, forkastes hans Guddom som et divinerende »Laan« fra hedenske Religioner.

Saadan har det været i Kirkehistorien, og saadan er det i vore Dage.

Derfor er der en Fare for ortodox Protestantisme i at lade sig forsvare af tysk Modernisme.

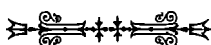
Denne Alliance er den ene af Konsekvenserne af Protestantismens Dobbeltnatur; den anden er Tendensen til Genforening med Rom.

Valget staar mellem Kristus og Maria paa Evangeliets Trogrund — eller *hverken* Maria eller Kristus som Gud og som Guds Moder.

Et Valg, der ikke synes svært at træffe.

p. t. Antwerpen, i April 1924.

Peter Schindler, Præst.

Folkehyldest i Kathedralen.

Man husker fra sin Verdenshistorie Fortællingen om Karl den Stores Kroning til romersk Kejser; stærkest Indtryk gjorde det maaske, da der stod, at alt Folket, som var i Kirken, brød ud i Jubelraab og Bifald. Saa fik man at vide, at en saadan lydelig Hyldest, en folkelig Beundrings simpleste Udtryk endnu den Dag i Dag kan drage gennem Kirkerne i sydlige Lande, hvor »Blodet er hedere og Forestillingerne livligere« — ikke mindst hos dem, der foraarsager den store Begejstring.

Et Brev fra Paris fortæller mig om Palmesøndag i Aar i Notre-Dame Kirken. Dominikaneren Père Janvier prædikede.

Mod Slutningen af sin Prædiken standsede P. Janvier; han samlede sig og fortalte langsomt om de 5 Tusinde, som fulgte Kristus ud i Ørkenen og bispistes af ham derude. P. Janvier skulde nu forlade sine Tilhørere for sidste Gang, og han ønskede, at hans Ord maatte være som de tre Fisk og de fem Brød, til Næring for de mange, mange, som i saa lang Tid havde fulgt hans Prædikener.

Og da han havde sluttet, var der et Øjeblik fuldkommen Stilhed, og saa brød der en Hyldest løs fra de Tusinder, der fyldte Kathedralen. Den kolde, lyse Foraarssol straaede gennem Billedruderne og laa som et gyldent Skær under Hvælvingerne, og under Jubelen stod P. Janvier ubevægelig paa Prædikestolen. Kirkefolkets Hilsen bølgede op mod ham, og hverken han eller Ærkebisen af Paris, som sad ligeoverfor ham, prøvede paa at dæmpe den. Da der atter blev stille, rejste Ærkebisen sig og takkede med sin rene og gennemhørlige Stemme P. Janvier. Og atter løftede Bifaldet sig . . .

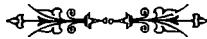
I 22 Aar har P. Janvier prædiket i Notre-Dame, længst af alle de berømte Prædikanter, som har talt i Frankrigs Hovedkirke. Og saaledes som sin store Ordensbroder og sit enestaaende Forbillede Père Lacordaire har P. Janvier samlet Digtere og Filosofer, hele Paris' unge katolske Intelligens foran sin Prædikestol. Da Père Lacordaire talte første Gang i Notre-Dame, sad der en Chateaubriand, en Lamartine og Victor Hugo, som hans Ord fortryllede og inspirerede. P. Janvier har særdedes mellem vor Tid katolske Poeter og Tænkere, har skrevet i den katolske Revue des Jeunes og har gennem sin store Bog om St. Thomas af Akvin givet Frankrigs unge katolske Intelligens baade Grundvold og Grundkræfter.

Og Brevet — fra en ung katolsk Miniaturemaler — fortæller om den stille Uge i Paris; hvert Aar synes Folkemængderne i Kirkerne at blive større, hvert Aar rammes man af en stærkere Appel. Ikke blot kaldes Kunstnere og Digtere hen til Prædikestolene og til Processionerne, men alt er som gennemstrømmet af dette: »det er dig, det gælder, dig, vi stoler stoltest paa, bygger vore rigeste Haab paa, dig vi venter mest . . . det er dig, som Kirken trænger mest til blandt sine ypperste Tjenere.«

Det er mærkeligt heroppe i Danmark at faa en saadan Paaskehilsen, som betyder: Gaa sammen med mig til Prædikebrødrene, du hører jo, hvordan Ord og Gerning kalder, og vore egne Længsler kun er hæmmede af Tvivl, som fødes af aandelige Smaakaar, og dem er det netop vor Opgave at bytte om med større Menneskelighed og Skønhed — Vidder, som er lutter fast formulerede, bestemte Krav.

Og Brevet fortæller, at saaledes som »vi« lønner Père Janvier, saaledes vil vi alle lønnes. Bifaldet forsvinder efter nogle Minutter, men en Mands Virksomhed forstaaes som en Appel, en Hyldest til ham, som en Opfordring til at følge efter. Thi »Kirken glemmer ikke en Mand, der har tjent den med Ære«.

Emil Fr.

S. M. D. M.'s Ferie-Koloni-Fond.

Da Skoleforeningen »St. Mariæ Drengeskoles Minde« for ca. 1 Aar siden rekonstrueredes, efter at den i sit første halve Leveaar havde ført en ret ubemærket Tilværelse, var man i den nye Bestyrelse klar over og enig om, at der maatte gøres noget for at sikre Foreningens Fremtid, saa at den ikke oftere skulde føle den Mangel paa Tilslutning, der tidligere forgæves var kæmpet imod. Man vilde med andre Ord sætte et Maal, som enhver gammel Elev fra Skolen kunde glæde sig over, at Foreningen snarest kunde naa. Paa Initiativ af to ældre Elever blev derfor en Tanke, der tidligere har været fremme, atter draget frem, nemlig at rejse St. Mariæ Drengeskole et Feriehjem. Der blev i den Anledning dannet en Fond under Navn af »S. M. D. M.'s Ferie-Koloni-Fond«, hvis Opgave skal være at samle den fornødne Kapital til Erhvervelse af en Byggegrund, hvor man saa straks kunde opføre et Sommerhus og senere en mere solid Bygning. Her kunde Maristbrødrene og de Drengene, der er anbragt i Skolens Vajsenhus, og som af en eller anden Grund ikke kan komme paa Landet, tilbringe Ferierne. Hertil kunde Brødrene ogsaa foretage deres obligate Torsdagsture med Drengene, hvor disse frit og ugenert kunde tumle sig i den fri Natur; her kunde disse Drengene føle lidt af Landlivets tvangfri Glæder, der for dem vilde være en kærkommen Afbrydelse i Kostskolens Ensformighed.

Det maa siges til alle »gamle Drengene« Ros, at de her straks forstod, hvad det gjaldt, og flere har vist en efter Forholdene endog ret stor Offervillighed. Men ogsaa udenfor Foreningen har Projektet vakt Interesse, idet mange har søgt Oplysninger om og ønsket at bidrage til denne smukke Tankes Virkeliggørelse og Planens Realisation.

Fondens Administration har derfor søgt Vikariatets Tilladelse til at indsamle Bidrag hos enhver, der maatte ønske at støtte Fondens. Hs. Højærværdighed Biskop Josef

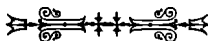
Brems, har straks bifaldet Tanken, har vist sig forsluende overfor den, har givet sin Velsignelse til dette Arbejde og har tilsagt sin personlige Støtte, og Fonden har modtaget den skriftlige Tilladelse.

Som Følge deraf henvender »S. M. D. M.s Ferie-Koloni-Fond« sig nu til alle danske Katholikker og andre, der mener at kunne have Interesse af denne Plans Gennemførelse. Vi gør det ud fra den Forudsætning, at en god Sag fortjener Støtte, og i sikker Tiltro til, at den ikke vil udeblive. Men vi gør det ogsaa af den Grund, at der her vil være Lejlighed til at vise Marist-Brødrene nogen Anerkendelse for deres velsignelsesrige Virksomhed i vort Fædreland. Det er i Aar 35 Aar, siden de første Brødre kom her til Landet (nu findes der 11), og de har altid arbejdet under ret beskedne Forhold, idet de ikke som mange af vore andre katholske Institutioner til daglig kommer i Berøring med Offentligheden. Og dog er deres Opgave ikke af de mindste, dette at gøre Drengene til Mænd, gode katholske Mænd, er vel for os Katholikker, ja for hele Samfundet en Opgave, der i Øjeblikket er af uoverskuelig Rækkevidde. — Ogsaa af denne Grund paaregner vi velvillig Støtte af alle danske Katholikker Landet over.

For at gøre det overkommeligt for enhver at bidrage til vor Plans Realisation har Foreningen ladet fremstille Sparemærker. Det enkelte Mærke fremtræder som et Stykke Murværk og symboliserer, at hver den, som køber et eller flere Mærker, bidrager til at sætte saa mange Sten i den Bygning, »gamle Drengene« i Taknemmelighed vil rejse deres Skole til Gavn for Eleverne og Lærerne efter hvert Skoleaars Slutning.

Mærkerne koster 25 Øre pr. Stk. — men sælges ogsaa i Ark à 100 Stk. De kan købes hos Foreningens Medlemmer, hos Skolens Prior, Boyesgade 8 A, samt hos Fondens Administratorer, Tilskærer Josef Nielsen, Frederikssundsvej 128 A, og Laur. Andersen, Søndergade 19^a. — Sidstnævnte, der desuden ogsaa er Foreningens Sekretær, besvarer i øvrigt alt Fonden og Foreningen vedrørende.

Sekr.

Eksercitierne i den stille Uge

Man kan vel daarligt tænke sig nogen bedre Maade at tilbringe den stille Uge paa end ved at holde Eksercitier. Det var i Sandhed en stille Uge vi havde i Ordrup Præste-

gaard. Pastor Backs Foredrag var stille, rolige og indtrængende, Brødrenes Betjening var stille og diskret, og den ydre Stilhed aflødte en indre Ro, der var velgørende. Det var som at staa stille midt i Livets urolige Løb for at orientere sig og rette sin Kurs, inden man fortsætter Løbet.

En hjertelig Tak til P. Back for de inderlige Foredrag fra Hjerte til Hjerte, en Tak til Brødrene for deres omhyggelige Pleje og opbyggelige Eksempel og

Gud være takket!

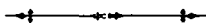
Ignatius.

Nye Bøger.

Pax. The quarterly Review of the Benedictines of Caldey. Nr. 69.
(Winter 1924. 1 sh. 6 d.)

Hvis der engang oprettedes en katholsk læsecirkel for udenlandsk periodisk litteratur, vilde nærværende lille kvartalskrift være berettiget til en plads heri fremfor mange andre. Det har sit ganske særlige præg, ikke alene af benedictinsk ånd, men af den katholske fromhed, der prægede England og de mange småøer rundt derom for tusinde år og mere siden. Af artikler i dette nummer kan fremhæves en redegørelse for vanskelighederne ved at være virkelig missionær blandt Afrikas sorte befolkning, en anden om den h. Fadburga, Alfred den Stores barnebarn, en anmeldelse af René Bazin's bog om den mærkelige opdagelsesrejsende, missionær og eneboer Charles de Foucauld og adskilligt andet. Har en eller anden læser lyst til et ferieophold på den mærkværdige lille ø Caldey inde under Wales's stormfulde kyst eller til at skænke en god engelsk bog til det nyoprettede bibliotek for øens lille landsby, skal her — som så ofte før — sluttes med, at adressen er: *Pax. Caldey Island. Tenby. South Wales. England.* N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vi kan meddele, at Rejsen til Amsterdam til den eukaristiske Kongres vil koste paa 2. Klasse ca. 120 Kr. (København—Amsterdam) og paa 3. Kl. ca. 80 Kr. Nøjagtige Priser kan paa Grund af Valutaens Skiften ikke opgives.

England. I Hyde Park i London holdtes Korsvejsandagt paa Langfredag. Der var rejst to Talerstole; paa den ene stod en Dominikanermunk, der ledede Andagten, paa den anden Talerstol vistes de fjorten Stationer i Billeder. Andagten havde samlet flere Mennesker end noget andet Møde i Hyde Park, og der var baade Katholikker og Protestanter. Lidt efter lidt blev Hattene taget af, og Piber og Cigaretter forsvandt, og det blev til en virkelig Gudstjeneste. Det er første Gang, Forsøget blev gjort, og de engelske Katholikker er meget tilfredse med Resultatet. Deres Tanke er, at der næste Aar skal holdes lignende Friluftsgudstjenester mange Steder i London.

Nordamerika. For kort Tid siden holdtes der i New York et stort Møde til Drøftelse af Religionsundervisningen. Mange Religionssamfunds Ledere tog Del i Mødet, bl. a. den katolske Ærkebiskop, Mgr. Hayes. I Statskolerne i De forenede Stater gives jo ingen Religionsundervisning, og som Følge deraf vokser en stor Mængde Børn op i fuldstændig religiøs Uvidenhed. Baade katolske, protestantiske og jødiske Talere havde Ordet, og det blev særlig fremhævet, at Kriminaliteten i Amerika er større end i noget andet Land. Man var enig om et Arbejde for Religionsundervisning i Skolerne, saaledes at Forældrene kan bestemme, hvilken Undervisning deres Børn skal have.

Kina. I Kina findes der efter den nyeste Statistik 2 208 800 Katholikker, der betjenes af 2518 Præster og 57 Biskopper. Af Præsterne er 1071 Kinesere.

Credo. April 1924. Indhold: Tankar för passionstiden. — Reciprocitet. — Religionsförföljelsens rike. — Invigningen av katolska kyrkan i Stockholm 1784. — Credos böcker. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Långfredag. 2. De många orden. 3. Omkring Arbogamnet. 4. St Göran. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 7. Maj Kl. 8 Aften. Søndag den 11. Maj Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Kardinal Newmans Majbog

110 Sider. 35 Øre. Katholsk Boghandels Forlag.

For dem, der ønsker at stifté Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

*Pater Stalm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegården i Ordrup.*

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Sanfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^B, Charlottenlund.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesldage	Hverdag
	Kl. 6	Kl. 8
St. Ansgars Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Jesu Hjertes Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	
St. Knuds Kapel	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 8	- 8
St. Annæ Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
St. Andreas Kirke	- 6	
Sakramentskirken	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

S. M. D. M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder **Festmøde** St. Bededagsaften, Torsdag den 15. Maj Kl. 7¹/₂ paa Skolen, Boyesgade 8 A. Der serveres Smørrebrød (»som vor Mor selv skær' det«), Øl (Skatteklasse I og II efter Behag), The og varme Hveder, alt for 1 Kr. Kom og tilbring en gemytlig Aften sammen med gamle Kammerater og agiter for Tilslutning. — Som Foreningens Gæster vil de med indeværende Skoleaars Udgang afgaaede Elever blive indbudt.

Foreningens Sekretær er som hidtil Laur. Andersen, Søndergade 19^a, til hvem alle Forespørgsler Foreningen vedrørende bedes rettet. *Bestyrelsen.*

Gaver til Første Kommunion og Firmelse.

Salmebogen Luksus Udgave	12,—
Papini: Christi Livs Historie	18,—
Sœur Thérèse: En Sjæls Historie, smukt indbundet	9,—
Vievandskar: modeleret af Billedhugger Chresten Skikkild	2,50. 5,—
Steidl: Knud den hellige, Luksusbind	15,—
F. F. Maurer: Frans Xaver, indb.	5,—
Perlemorsarbejder fra Jerusalem	
Rosenregn, smukt indbundet	4,75
Kommunionsandagter til hver Dag	3,—
St. Franciskus-Relief, fra Billedhugger Skikkilds Atelier ...	12,—
St. Lorenzo i Assisi, udført i gammelt Nøddetræ	
Pastor Orlriks Takkelitani	1,—

Faas i **Katholsk Boghandel.**

Havemand og Fyrbøder.

Som saadan kan en yngre enligstillet Katholik faa Plads i en herværende større Institution til 1. Juni.

Billet mrk. »Plads« bedes indlagt paa dette Blads Kontor.

SE HER!

Hvis nogen skulde have Eksp. af »Min første Bønebog«, **1. Oplag** (1916) — ikke for beskadiget — ønsker jeg at købe dem til høj Pris.

Arne Skovborg,
Svanemosegaardsvej 4 — Tlf. Nora 1008x.
København V.

Kirkelig Kalender.

4. Maj 2. Søndag ef. Paaske.	11. Maj 3. Søndag ef. Paaske.
I Messen: Josef.
5. — M. Pius V,
Pave og Bekender.	12. — M. Nereus og Fæller,
Martyrer.
6. — Ti. Johannes Evange-
lists Martyrium.	13. — Ti. Oktavdag.
7. — O. Josef, Kirkens
Værnehelgen.	14. — O. Oktav af Josef.
8. — To. Mikael
Aabenbaring.	15. — To. Johannes de la Salle,
Bekender.
9. — F. Gregor af Nazianz,
Biskop og Kirkelær.	16. — F. Ubaldus, Biskop og
Bekender.
I Messen: Marias
Bebudelse.
10. — L. Antonin, Biskop og
Bekender.	17. — L. Kong Erik, Martyr.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 5. Maj Kl. 8 i »Columbus«.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 6. Maj Kl. 8¹/₄ læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggende.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion Søndag den 4. Maj Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertes Kirke.

2. Søndag efter Paaske.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 11¹/₂ stille Messe. Kl. 4 Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6 og 7 og 11¹/₂ stille Messe. — Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion og Fornyelsen af deres Daabsløfter. Kl. 5 Festandagt med Te Deum.

Vincentiskonferensernes 2. Generalforsamling

finder Sted Søndag d. 11. Maj Kl. 11¹/₂ i Sundby, Skolen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2. Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

St. Andreas Gilde (Ordrup),

Afslutning paa Vintersæsonen Onsdag 7. Maj i Palmehaven.

Firmelse i Ordrup

finder Sted Søndag den 25. Maj Kl. 9. Firmanderne bedes om snarest at melde sig til Sognepræsten.

Pastor L. Günther, Charl.

Ellisabethforeningens Basar indbragte 2774 Kr. 27 Øre.

Gevinsterne faldt paa følgende Numre: Tæppet 176. Tasken 131. Thevarmeren 4. Lampeskærmen 66. Billedet 41. Dukke Annelise 56. Dukke Alice 363.

For al den Interesse og Velvilje, som Foreningens mange Venner har udvist mod Basaren, takkes hjerteligst. En særlig Tak til »Stringendo« for dens aldrig svigtende Oflervillighed og til Hr. cand. Hafstrøm, hvis dygtige og fornøjelige Præstation blev en ny og glædelig Attraktion for Basaren.

Bestyrelsen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Aungariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 s, Kbh. K. Tlf. Palæ 50. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 19.

Søndag den 11. Maj.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Lidelsen. — 3. Søndag efter Paaske. — Kgl. belgisk Højkommissær Camille Joset i Danmark. — Den russiske Kirke og Rom. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Strøtanker om Lidelsen.

Jesus siger: »I Verden skulle I have Trængsel« (Jh. 16, 33); ligeledes siger Apostlene: »Vi maa indgaa i Guds Rige gennem mange Trængsler« (Ap. Gern. 14, 21). Derfor kom ogsaa alle Helgeners Trængsler og Lidelser saavel som Jesu Lidelser, som han har baaret og lidt for os Syndere, for at vi skulde lære, at den, der vil blive salig, ikke maa tilbringe dette Liv i magelig Ro og være i Verden uden Trængler. (St. Ephrem.)

Profeten siger ikke, at alle med Jubel skulde samle deres Høst, men kun de, der har saaet med Taarer; d. v. s. de, som ydmyger sig her paa Jorden og lider hver Trængsel med Taalmodighed og Taksigelse. (St. Ephrem.)

Dette Livs Lyksalighed er blandet med Lidelser, for at vi skal søge et andet Liv, som ingen Bitterhed kender. (St. Augustinus.)

3. Søndag efter Paaske.

Epistelen er taget af den hl. Petri I. Brev 2. Kap.

Højtelskede! Jeg beder eder som fremmede og Udlændige: afholder eder fra kødelige Begæringer, som strider imod Sjælen, og før et retskaffent Levned blandt Hedningerne, for at de maa se eders gode Gerninger og prise Gud paa Besøgelsens Dag for det, som de bagtaler eder for som Misdædere. Vær derfor al menneskelig Ordning underdanig for Guds Skyld: det være Kongen som den højeste eller Stattholdere som dem, der sendes af ham for at tage Hævn over Misdædere, men til Ros for de gode; thi saaledes er det Guds Vilje, at I ved at gøre det gode skal bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til Tavshed; som de, der er frie, men ikke bruger Friheden til et Skjul for Ondskab, men som Guds Tjenere. Ær alle, elsk Broderskabet, frygt Gud og hold Kongen i Ære. I Tjenere! vær eders Herrer underdanige med al Frygt, ikke alene de gode og milde, men ogsaa de lunefulde; thi dette er Naade i Christus Jesus vor Herre. —

Søndagens Epistel er taget af samme Brev og Kapitel som Epistelen fra sidste Søndag og indeholder den Tekst, som gaar umiddelbart forud for denne. De to sidste Vers: »I Tjenere! vær eders Herrer underdanige med al Frygt, ikke blot de gode og milde, men ogsaa de lunefulde; thi dette er Naade i Christus Jesus vor Herre« — er ved en uheldig Adskillelse taget med i Dag, skønt de danner Indledningen til Formaningen til de kristelige Slaver, som den sidste Søndags Epistel omhandlede. —

Ellers er Epistelen klar og tydelig: Lad os som fremmede og Udlændige, der stræber efter et andet og bedre Fædreland, vandre retskaffent og kristeligt for Hedningers Skyld. De fremfører mange Beskyldninger mod os Kristne, siger Apostelen. Fordi de Kristne holdt sig fra Afgudstjenesten og ikke tog Del i Fornøjelserne i Cirkus, fordi de holdt sig fjernt fra det offentlige Liv og Stats tjenesten, fordi deres Gudstjeneste og andre Sammenkomster ikke var offentlige, men fandt Sted i al Løndom og Stilhed, derfor opstod det Rygte, at de var ugudelige og statsfarlige Mennesker og hengav sig til unaturlige Laster, til Blodskam og Barnemord. Det var en stor Fare for den kristne Menighed; Had og Forfølgelse mod dem tog mere og mere til, og den Dag nærmede sig, hvor det vilde bryde ud i blodig Forfølgelse. Der gaves kun ét Middel for at modarbejde disse Løgne og Bagvaskelser: en ægte kristelig Vandel. Det vilde være det eneste, som kunde overbevise om disse Beskyldningers Uvederheftighed. Derfor Formaningen om at afholde sig fra kødelige Begæringer, som strider mod Sjælen, om at være al menneskelig Ordning underdanig, at frygte Gud i et retskaffent Liv og om at holde Kongen i Ære.

Det er ikke vanskeligt at finde et Lighedspunkt og en praktisk Betydning under vore Forhold. Vi Kristne lever endnu stadig midt iblandt Hedninger, det moderne Hedenskab, den Vantro, som nægter alt overnaturligt, alt det, som man ikke kan gribe med sine Fingre, som vor lille Forstand ikke kan fatte. Det er de moderne Hedninger, som sætter sig til Højbords med deres Meninger og med et ynkeligt Blik ser ned paa de stakkels troende. Deres Tanker er ofte fyldt med Overlegenhed, Fordomme og Beskyldninger imod os. Da gavner det kun lidet at ville forsøge at overbevise dem om deres Vildfarelse; kun én Ting kan indgyde Respekt: et ægte kristeligt Kærligheds-liv, en ulastelig Livsvandel. — Det moderne Hedenskab er ikke saa sjældent opfyldt af Had mod alt, hvad der hedder eller er kristeligt; Forfølgelse er deres Vaaben, saa snart det staar i deres Magt. Vi selv har oplevet det. Ordet Gud maa ikke nævnes i Skolebøger, Christi Billede bliver fjernet fra Skolestuer, Kirker bliver lukket, Præster og Nonner maa vandre i Landflygtighed, eller de bliver som i det moderne Rusland kastet i Fængslerne og dræbt. Da gælder Apostelens Ord: før et retskaffent Liv blandt Hedningerne, for at de maa se eders gode Gerninger og prise Gud for det, som de bagtaler eder for som Misdædere.

Vi katholske Kristne lever her i Landet midt iblandt anderledestroende. Der hersker mange Fordomme imod vor Kirke og imod os Katholikker; ofte er de vel Misforstaaelser, men lige saa ofte tillærte og ligefrem medfødte Fordomme: at vi tilbeder Helgenerne, at vi ikke giver Kristus den rette Plads i vor Gudsdyrkelse, at vi sælger Syndsforladelse, at vi ligefrem begaar Afgudsdyrkelse, at Kirkens Overhoved er Antichrist, at vor Kirke er den store Skøge (paastaaet og skrevet af ledende Mænd i vore Dage!) o. s. v. Der er skrevet meget i Tidens Løb for at fjerne disse Fordomme, og mange Taler er bleven holdt for at modbevise dem; men ligesaa ofte lever de op igen. Da maa vi huske, at det bedste Middel imod disse Fordomme er en ægte katholsk Livsvandel, at vi viser den katholske Praksis i Ord og Gerning, i Undladelse af al Forargelse, i Afholdelse fra al farlig Lejlighed til Synd, at vi ikke taler ondt om Næsten, at vi hjælper ham i Nød og Forlegenhed, at vi opfylder vor Pligt under alle Forhold — et saadant Liv vil være et ypperligt Middel til at bringe manges Vankundighed om vor hellige Kirke til Tavshed.

Kgl. belgisk Højkommissær Camille Joset i Danmark.

Det er i høj Grad opløftende og opmuntrende paa sin Vej at møde betydelige, handledygtige og intelligente Mennesker, der til disse Egenskaber føjer en grundfæstet, bevidst Gudhengivenhed, en inderlig Kærlighed til vor hl. Kirke, en Kærlighed, der ikke skyer noget Offer, nogen Anstrengelse. En saadan Mand har i denne Tid gæstet vort Land, nemlig den kgl. belgiske Højkommissær over Luxembourg, Camille Joset. Efter Indbydelse har han holdt nogle Foredrag rundt om i Danmark om Belgiens Genrejsning, det Arbejde, som netop han selv har taget overordentlig ivrig Del i.

Camille Joset, der endnu ikke er naaet de halvtreds Aar, har en ualmindelig interessant og indholdsrig Fortid og har ikke ladet Aarene glide fra sig, men har arbejdet af alle sine Kræfter, med al sin Energi, naar Forholdene da tillod det, hvad de ikke altid gjorde, i hvert Fald ikke i de fire og fyrretyve Maaneder, han under Krigen tilbragte som »livsvarig Tugthusfange« i et tysk Fængsel.

Camille Joset var oprindelig Journalist. Da Krigen brød ud boede han i den lille By Arlon og var Belgiens øverste Embedsmand i Departementet Luxembourg. Desuden redigerede han Bladet »L'Avenir de Luxembourg«. Som ivrigt Medlem af »La bonne Presse« ønskede han igennem sit Blad at modarbejde den Strømning, der Verden over var og altid vil være henimod det irreligiøse, det ubundne, og for at faa saa mange Mennesker som muligt i Tale, solgte han Bladet til billig Pris. Under en Samtale fortæller han meget interessant om Fremgangsmaaden med et saadant Blad for at skaffe det Udbredelse.

»Det er givet, at skal man udrette noget gennem en Avis, maa den have stor Udbredelse, og til at opnaa dette er den sikreste Vej at gøre Folk meddelagtige i Foretagendet. Jeg fik da rundt om i Sognene en af de derværende Præster til at paatage sig Ansvaret for Omdelingen af Bladet, hvortil de som Regel anvendte en eller flere af

deres Messedrenge. Der blev hver Dag tilsendt samtlige Præster en Pakke Aviser — L'Avenir de Luxembourg var et Dagblad — og Bladet kostede hver Abonnent ti Centimer om Ugen.«

Jeg studser uvilkaarlig og spørger, om jeg ikke har hørt fejl.

»Nej, det er rigtig nok! De ti Centimer kunde akkurat

betale Papiret og Smaaudgifterne ved Forsendelsen, plus Budets Løn: en Frank om Ugen. — Ja, en Frank var jo ikke nogen høj Betaling for at løbe saa mange Skridt, men alle mine saa at sige »frivillige Medarbejdere« forstod, at vi maatte enes om at tjene Vorherre og hans Sag, uden Enighed i at løfte Arbejdet gik det ikke. Jeg skrev Bladet og lod det trykke, de andre maatte hjælpe mig med at skaffe det Udbredelse og lette mig Omdelingen. Og det gik udmærket! Biskoppen i Luxembourg interesserede

sig meget for Foretagendet og opmuntrede Præsterne til at hjælpe mig. Naar det en Gang imellem skete, at nogen støttede os med et Tilskud af f. Eks. 50 Franks, modtog jeg det under den Form, at de for deres Penge fik en Aktie i Bladet, derved blev de mere interesserede.

Selvfølgelig kunde disse Indtægter ikke dække Udgifterne, men da det heller ikke slog til med, hvad der tjentes paa Annoncerne, paatog vi os at lave alle mulige Tryksager, Plakater, Visitkort og m. a. Personalet behøvede jo ikke af den Grund at være større, hverken paa Trykkeriet eller Kontoret. Varme, Belysning osv. blev ogsaa det samme, Indtægterne derimod betydelig større. Paa den Maade gik det hele rundt. Og gennem et Blad har man en uhyre Indflydelse paa Sindene og kan udrette meget.

Men saa kom Krigen. Under den blev jeg arresteret og maatte forlade baade Hjem og Virksomhed.«

Monsieur Joset gaar ikke nærmere ind paa denne Periode, som jeg forøvrigt ogsaa kender fra hans Foredrag, men da jeg bemærker: »De har maattet lide forfærdeligt i den Tid!« svarer han med ret ligegyldigt Tonefald: »Aah, Frue, det er jo en ganske underordnet Ting!«

Ja, underordnet maaske i Forhold til, hvad der den Gang skete rundt om i Verden, men dog frygteligt for den enkelte. Kort efter, at Krigen var brudt ud, blev »L'Avénir de Luxembourg« standset, og Monsieur Joset fik nu ogsaa meget andet at tage sig af, bl. a. blev 50 Landsbyer overdraget til hans Omsorg samt Tusinder af hjemløse, nødlidende og nedbrudte — Kvinder, Børn og gamle. Der maatte organiseres et stort Hjælpearbejde, som han ledede. Efterhaanden vandt han Fjendens Tillid og fik Lov til at køre rundt baade Dag og Nat med Levnedsmidler, Tæpper og andet til sine nødlidende Landsmænd. Han stod imidlertid ogsaa i Forbindelse med sit Lands Tropper og skaffede dem ved et hemmeligt Kodesystem Underretning om Fjendens Bevægelser. — En skønne Dag gik det galt, Nøglen til Kodesystemet fandtes i hans Lejlighed, han arresteredes og dømtes til Døden. Hans Hustru maatte gennemgaa adskillige Krydsforhør, men uden at røbe det mindste, og da man stillede hende hendes Mands Frifindelse i Udsigt, hvis hun kunde faa ham til at røbe nogle

»ubetydelige Enkeltheder«, erklærede hun, at hun hellere vilde være Enke efter en Martyr end gift med en Pjalt. Der interveneredes fra Paven, Dronningen af Holland og m. a. for at opnaa Frifindelse, men forgæves.

En Morgenstund efter fem Ugers Arrest kom en tysk Præst ind til ham og meddelte ham, at om ti Minutter vilde han blive skudt. Det var nu Tiden til at forberede sig til Døden, og han modtog derfor baade Bodens og Alterets Sakramente. Men Eksekutionen fandt ikke Sted ti Minutter senere — i halvandet Døgn svævede han i Uvished for sit Liv, ventende fra Minut til Minut paa den dødbringende Kugle — da endelig kom Afgørelsen, men i Form af en Benaadning, der lød paa livsværdigt Tugthus. I Fjendens Benaadningsakt stod der, at den skyldtes de store Tjenester, han havde ydet den civile Befolkning i sit Fædreland.

I en lille Celle, to Meter bred og tre Meter lang, henslæbte han nu Dag efter Dag i fire og fyrretyve Maaneder. Det var til at blive gal over for en Mand, der var vant til stærkt pulserende Liv, og den aandelige Sult blev ham en værre Lidelse end den legemlige, indtil en dansk Dame, en af dem, der under Krigen paatog sig den Barmhjertighedsgerning at skrive til en Krigsfange, blev hans aandelige Redningsmand, idet hun baade ganske regelmæssigt skrev til ham og sendte ham Pakker, og gennem hende kunde han nu faa Meddelelser om sine kære i Belgien, til Befrielsens Time slog ved Fredsslutningen.

Erindringen om alt dette, som jeg faa Aftener forud har hørt ham fortælle, staaende i Kjole og hvidt med Pavens Dekoration, den hl. Gregørs Orden, paa sit Bryst og med en pragtfuld Buket Roser, ombundet med dannebrogsfarvede Baand, ved sin Side, gør mig et Øjeblik distræt, men hurtigt følger jeg atter hans Ord, der er lige fængslende, hvad enten han taler privat eller for en stor Forsamling.

»Efter Krigen har mit Arbejde været helliget Belgiens Genrejsning,« fortsætter han. »Jeg blev udnævnt til Højkommissær over Luxembourg, hvad der vil sige det samme som, at 55 afbrændte, ødelagte Landsbyer blev overladt til mig. Jeg fik en Checkkonto af Regeringen og kunde foretage alle de Nybyggelser og Forbedringer, jeg ansaa

for formaalstjenlige i mit Distrikt. Der er i Belgien seks Højkommissærer, men den 15. Maj i Aar fratræder vi vor Stilling, for nu er Belgien genrejst, Krigens Spor er ud-slettet — i hvert Fald de ydre. Kirkerne er restaurerede, Landsbyerne genopbyggede, nye Hjem indrettet, Fabrikkerne sat i Stand osv. Men det har kostet mange, mange Penge, og vi har til Stadighed maattet laane os frem. Men Belgierne har sluttet sig sammen — alle politiske Partier har været enige om at sætte lige til det yderste ind paa at naa det fælles Maal — Belgiens Genrejsning. Vore almindelige Skatter er tidoblede, paa næsten alt muligt er der lagt Ekstra-Skat, men mine Landsmænd finder sig deri med overlegen Ro, fordi de ved, det er nødvendigt for Landets og deres eget endelige Vel. Nu er ogsaa vore Fabrikker i fuld Gang, og vi producerer betydeligt mere end inden Krigen.«

Vi taler om Katholikkernes Stilling i Belgien.

»Den er stærk,« siger Monsieur Joset. »Igennem tre-dive Aar havde vi endda et helt katholsk Ministerium — fra 1884 til 1914. De belgiske Katholikker arbejder ivrigt og selvopofrende, f. Eks. opretholder saa at sige hvert eneste Sogn paa Landet sin egen private Skole, hvor der blandt Lærerkrafterne, der alle er Katholikker, ogsaa findes Præster. Fra Begyndelsen blev disse Skoler oprettet som Modvægt mod Statsskolerne, der var religionsløse, og den Gang maatte de helt og holdent bekostes af Befolkningen. Senere har de opnaaet et minimalt Statstilskud, men det hjælper dog altid noget. —

Forøvrigt er jeg fuldstændig til Deres Disposition, saasnart jeg atter er i Belgien, med hvilkesomhelst Oplysninger, De maatte ønske, om vore katholske Forhold.«

Jeg tager med Tak mod Tilbudet — det kan maaske ved Lejlighed være af Interesse for danske Katholikker at høre lidt mere om vore Trosfællers Virken derovre.

Samtalen glider nu over paa mere private Emner, men til Slut viser Monsieur Josef mig nogle Billeder fra sit Fængselsophold. Paa det ene ses en Kapucinermunk, Tugthusfange som han selv. Der findes ogsaa et, hvor Camille Joset selv staar i Fangedragt med uldent Tørklæde om Halsen og Hænderne lænket paa Ryggen. Jeg kan

uvilkaarligt ikke lade være med at drage Sammenligning mellem den fangeklædte Joet og dette Billede, vi her bringer, hvor den belgiske Højkommissær ses med sine talrige Ordener, Beviser paa Anerkendelser rundt om fra, og med Sankt Gregor Ordenen overstraalende alle de andre. Han følger mit Blik og gaar saa ind i det tilstødende Værelse. Her henter han sin Kjole, hvorpaa kun er hæftet Sankt Gregor Ordenen.

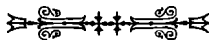
»Det er selvfølgelig den Orden, jeg sætter allerstørst Pris paa,« siger Monsieur Joset, »og den bærer jeg da ogsaa overalt og altid, naar jeg er i Gala, de andre derimod sjældnere.«

Alvor og Smil har skiftet i hans Ansigt, mens han har talt. Der kan med et komme saadan en uendelig dyb Alvor over de Mennesker, der en Gang har kendt Krigens Gru, men over deres Træk kan ogsaa lyse et særlig mildt Smil, formodentlig født af Taknemmelighed, fordi de blev skaanet af Dødens skarpe Le.

Mens Monsieur Joset følger mig ned ad de tæppebelagte Trapper, føler jeg mig helt vemodig over, at denne interessante, højt intelligente Mand med de rige Oplevelser og det varmt begejstrede katholske Sindelag ikke faar Lejlighed til at tale for os danske Katholikker, fortælle os om sit eget og sine Landsmænds store, energiske Arbejde i Kirkens og Næstens Tjeneste, om sine rige Oplevelser, om sit Møde med Døden og om sin Tilbagevendten til Livet:

Maatte det en Gang ske!

Sigrd Opffer.

Den russiske Kirke og Rom.

I Tidsskriftet »*America*« for den 19. April har Prinsesse E. M. Almedingen skrevet en interessant Artikel under ovenstaaende Titel. Vi gengiver Artiklen i sin Helhed:

Et af de mest brændende Spørgsmaal blandt russiske Kristne er Spørgsmaalet om Genforening med Rom. Lige siden det russiske Skismas Udbrud er der fra begge Sider gjort Forsøg paa at bringe den ønskede Udsoning i Stand.

Saa tidlig som i 1165 finder vi Pave Alexander III i en livlig Korrespondance med Metropolitens Johan af Kiew. Deres Korrespondance bærer næppe noget Præg af Fjendskab, og det er tydeligt, at Metropolitens virkelig havde i Sinde at begynde Genforeningsværket i Fredens Aand. Men dette Forsøg blev resultatløst paa Grund af Metropolitens tidlige Død, og hans Efterfølger indtog den strengt byzantinske Holdning overfor den Hellige Stol. Senere ser vi Pave Clemens III gøre talrige Anstrengelser for at faa Rusland til at tage Del i det tredje Korstog. Da senere Rusland var blevet ødelagt ved Tartarernes Indfald, tilbød en anden Pave (Innocens IV) sin Hjælp, men den blev afvist. Alle senere Genforeningsforsøg var frugtesløse, thi i det 14. Aarhundrede blev Rusland forenet med Byzans ved Czarens Giftermaal med Prinsesse Sophia Paleologue, og fra da af indtog det en bestemt fjendtlig Holdning imod Rom.

Fra det 14. Aarhundrede af blev de religiøse Begreber lidt efter lidt blandet sammen med de nationale, og tilsidst blev Czaren betragtet som Kirkens Hoved, og ethvert Forsøg paa Tilnærmelse mellem Rusland og Rom ansaas i Moskva for at være en Slags Landsforræderi og blev behandlet derefter. Den samme Holdning er blevet bevaret i de sidste to Aarhundreder, men da det er min Agt at kaste Lys over den nuværende Situation, skal jeg ikke dvæle ved det forbigangne.

Spørgsmaalet er, hvordan Sagerne ligger for Øjeblikket.

Det maa siges med det samme, at det vilde være ørkesløst at diskutere Muligheden af en samlet Genforening af det russisk-orthodokse Samfund med Rom.

Det er først og fremmest umuliggjort ved den Kendsgerning, at den russisk-skismatiske Kirke for Øjeblikket ikke mere eksisterer som saadan. De sidste Aar har bragt en saadan Splittelse i dens indre Organisme, at man ikke mere kan betragte den under samme Synspunkt som tidligere.

Som før sagt, er Spørgsmaalet om Genforening egentlig aldrig blevet glemt. Dogmatisk staar det paa nøjagtig samme Punkt som for Aarhundreder siden, thi Russerne er aldrig vejet fra det væsentlige, der adskiller, Modstanden mod Pavens Overhøjhed. Der er nogle andre Dogmer, som den russiske Kirke i Virkeligheden accepterer uden nogen Sinde at have defineret dem, f. Eks. det heftigt diskuterede Dogme om Skærsilden, den ubesmittede Undfangelse, Helligaandens Udgang.

I de senere Aar blev det klart, at den russiske Kirke godt kan gøre Indrømmelser paa disse tre Punkter. I

Virkeligheden tror den paa Skærsilden lige saa godt som den katholske Kirke, og den Ære, der vises Vor Frue, er lige saa stor i Østen som i Vesten. I den nyeste Tid har russiske Theologer indrømmet, at man kan ikke diskutere om *Filioque* og dog antage den Athanasianske Trosbenedelse. Men med Hensyn til Pavens Overhøjhed er Russernes Stilling aldrig blevel ændret, og der er heller ikke stort Haab om, at de russiske Biskopper nogen Sinde som Helhed vil forandre deres Syn paa dette Spørgsmaal.

Selv om der derfor har været mange Enkeltkonversioner i den russiske orthodoxe Gejstlighed, vilde det dog være for meget at vente en virkelig Bevægelse for Genforening fra den Side. Men hvis vi antager det som en Kendsgerning (og det er det utvivlsomt), at det orthodoxe Samfund er sønderbrudt, og hvis vi undersøger hver enkelt Del for sig, viser det sig, at Situationen er noget lysere. Der er for Øjeblikket tre Hoveddele i den russiske Kirke. 1. Resterne af det gamle Régime, Gejstlighed og Lægfolk, der mest lever i Udlandet med Centrum i Belgrad i Serbien. 2. Gejstlighed og Lægfolk hjemme, der har foretrukket ikke at antage nogle af Sovjets »modernistiske« Fornyetelser, og som er rede til at tage Konsekvenserne deraf. 3. De Præster og Lægfolk, der er Tilhængere af den saakaldte »Røde kommunistiske levende kristelige Kirke«, nærmest skabt af Regeringen.

Forskellen mellem den første og den tredje af disse Arter ligger i det ydre. Der er den samme Stræben efter verdslig Hjælp og Kryben for den herskende Autoritet — om den er kristen eller ikke — der var karakteristisk for al russisk Kirkepolitik i Fortiden.

Det gamle Régimes Hierarki, der nu residerer i Belgrad, kender kun kirkelig Enhed under Regeringens Styre, og Lederne af den »Levende Kirke« ser ingen Vanskelighed i at rette sig efter Sovjets Krav. Det er klart, at deres Stilling til Katholicismen kan karakteriseres i faa Ord: det er kun Frygt og Had, og fuldstændig Uvidenhed.

Skønt den røde kommunistiske Kirke fører en heftig Kamp imod det gamle Hierarki og förfølger det til det yderste, er den i Virkeligheden selv en Fortsættelse af den gamle Hellige Synode, ført ind paa daarlige Veje. Det er tilstrækkeligt at minde om de varme Ord, som »den røde Biskop« Eudokim rettede til Sovjet i Anledning af Lenins Død, og man vil deraf se, at denne Del af det russisk-orthodoxe Samfund fra dogmatisk Skisma er gaaet over til noget langt værre. Det var denne »røde Gejstlighed«, der i sit store Had til Katholicismen — særlig til den med orientalsk Ritus — iværksatte den sidste Forfølgelse mod Katholikkerne i Moskwa i November 1923.

Skønt disse røde Præsters Politik ikke anerkendes af det store Flertal af de orthodoxe Troende, kan man ikke lukke Øjnene for, at de sikkert vil faa meget at sige i Ruslands kirkelige Forhold i Fremtiden paa Grund af deres nære Forbindelse med Sovjetregeringen. Det er derfor kun blandt Resterne af de gamle russiske Gejstlige og Lægfolk, der hverken har fulgt »den røde Kristendom« eller er udvandrede, at man finder Spor af en ganske svag Bevægelse for Genforening. I mangen en lille Landsbykirke heder Præsten brændende Bønner om »en snarlig Forening af alle Kristne«, »at der maa blive een Hjord under een Hyrde,« og mange af dem føler, at der mangler noget, skønt de fleste er ganske uvidende i Theologi, der ikke har haft nogen større Betydning i den russiske Landsbypræsts Uddannelse.

»De røde Præster« har fuldstændig »reformeret« Liturgi og Rituale. Det gammel-slaviske Sprog er banlyst, og kun faa gamle Ceremonier er tilbage. Da det er deres Tanke »at arbejde sammen med Regeringen«, er det let at forstaa, at ikke-kristne Herskere vilde have den Slags Reformer.

Nu har de sidste Aar været Vidne til en ny Strøm af Kærlighed til den gamle Kirke iblandt de fromme orthodoxe Russere, som jeg sammenfattede under den anden Klasse. Det kirkelige Liv blomstrede op. Der dannedes Komitéer og Foreninger med det Formaal at føre Gejstlighed og Lægfolk sammen. Og man studerede og fordybede sig mere i Gudstjenesterne end nogen Sinde før.

Den russiske Liturgi er virkelig »en Skat af kostbare Ædelstene«, som er arvet fra Orienten paa en Tid, da Enheden endnu var ubrutt. Bortset fra faa ubetydelige Forandringer er den russiske Liturgi den bedste Katekismus med Undervisning om Katholicisme og kirkelig Enhed. Jeg forstaaer ikke, hvordan disse Hymner, som jeg nedenfor giver Eksempler paa, har kunnet synges af Generationer, for hvem Rom var »en Skøge« og dets Biskopper »Anti-Christ«, men der er nu Haab om, at disse skønne Hymner vil omdanne de orthodoxes Bevidsthed, thi de begynder at forstaa og elske deres Liturgi paa en hidtil ukendt Maade.

Jeg giver her nogle faa Eksempler paa disse Hymner. Paa St. Sylvesters Dag synges der om den hellige Pave som »det eneste, det guddommelige Hoved for Kristendommens hellige Biskopper«. I Hymnen til Ære for Leo den Store hedder det: ». . . Efterfølgeren paa St. Peters højeste Trone, Arvingen til den uovervindelige Klippe og Arvingen i hans Kongerige.« Om Martin, Pave i det syvende Aarhundrede, siges: »Du smykkede Peters guddom-

melige Trone, og idet du holdt Kirken oprejst paa Klippen. der ikke kan rokkes, vandt du Ære for dit Navn.« Ligeledes tiltales Pave Leo III: »Øverste Hyrde for Kirken, vis os Jesus Christus.«

Hymnen paa St. Peters Dag hædrer Apostelen som »Kirkens Søjle«, og en Hymne til Gregor den Store kalder Paven »Christi Kirkes straalende Hoved«, og han anmodes om Forbøn.

Den russiske Gejstlighed, der arbejder blandt de udannede Masser og selv kun har liden Dannelselse, bringer nu sin Hjord nærmere til et praktisk kristeligt Liv. Uden at tage Parti for Kommuniste eller Monarkister, uden at bryde sig om Stridigheder, gaar de dybere og dybere ind i deres meget beskedne religiøse Liv, og disse Mennesker er det sundeste Element af de tre. Revolutionen bragte dem naturligvis noget godt, den friede dem ud af timelig Trældom og fra Ansvarligheden overfor de verdslige Magthavere. Den gav dem ogsaa god Lejlighed til uforstyrret at fortsætte deres aandelige Gerning. Disse Menneskers Motto er »Mildhed og Christi Fred til alle«. De fleste af dem har aldrig hørt noget om Katholicismen; nogle kender den i den latinske Form og er naturligvis forsigtige. Men det var blandt disse ydmyge Mænd, der arbejder »for Christi Sag«, at den katholske Kirke i Rusland fik sine første Præste-Konvertitter. Denne Del af det orthodoxe Samfund vil lidt efter lidt blive moden til Genforening, men officielt repræsenterer den intet.

Men naar man igen møder den gamle forbitrede Blok fra den gamle orthodoxe Kirke, der spyr Gift ved enhver Tanke om Enhed, er man Fortvivlelsen nær. Hos dem staar Sagen saadan, at de vil ikke opgive deres Stilling, ikke saa meget, fordi de tror dette eller hint, men fordi de hævder, at deres Kirke er ikke en Del af den hele Kirke (som Anglikanerne hævder), men den hele, omfattende de Dele, som de anser for egnede. Og Rom hører ikke til disse »egnede«. Men for Øjeblikket er deres Stilling ganske haaaløs.

Genforeningsværket vil blive ført frem i Rusland af de udannede Præster og Lægfolk, der just har faaet Øjnene op for Herligheden i deres egen Kirke, thi den er kun et lille Stykke af den store Blok, og før eller siden vil det i sin Helhed gaa op for Masserne i den orthodoxe Kirke.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved Ansgariusforeningens Generalforsamling den 29. f. M. genvalgtes den gamle Bestyrelse med Undtagelse af Kassereren Pastor Bernh. Jensen, der ikke ønskede Genvalg. I hans Sted valgtes Grosserer Nystrøm til Medlem af Bestyrelsen. Formanden aflagde derefter Beretning, og der førtes en livlig Diskussion om Foreningens og Ugebladets Forhold blandt de desværre kun faa Medlemmer, der havde givet Møde.

— Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling afholdes Søndag d. 11. Maj Kl. 11^{1/2} i Skolen ved St. Annæ Kirke, Sundby. Saavel aktive som passive Medlemmer indbydes.

— Det er næsten unødvendigt at meddele, at Stringendo havde fuldt Hus til sin Koncert Onsdag d. 30. f. M. Foreningen har oparbejdet sig et fast Publikum, som sjældent svigter. Programmet var meget populært. Nu kender ganske vist ethvert Menneske i København Ouverturen til Elverhøj baade forfra og bagfra — man kan bl. a. se det af den Forberedelse til at rejse sig, der spores i Rækkerne et Par Takter, før vor herlige og mandige Nationalsang lyder — men som al god Musik ikke trætter ved Gentagelse, saaledes heller ikke Kuhlaus melodiose og festlige Musik, der under Hr. Lauritz Hansens Ledelse fik en smuk Udførelse. — Frk. Bodil Larsen og Virtuosen Hr. Teo Ratner assisterede med Hr. Worm som en habil, men lidt for kraftig Akkompagnatør. Frk. B. L. har en smuk Stemme, men synes slet ikke at kende noget i Musiken dog saa almindeligt som piano. Om Hr. Ratner er kun godt at sige. Håvde han lidt mere Temperament, var han næsten lig en Peder Møller. »Marche lorraine«s ildnende Toner dannede Afslutningen paa Programmet og Optakten til Ballet, der som sædvanlig var livligt; men det kunde være endnu fornøjeligere, hvis vi fik en bedre Balmusik. Det er meningsløst at have 2 Horn og 1 Pianist i et 5 Mands Orkester. Vi er dog ikke paa Dyrehavsbakken.

Bas.

Kardinal Newmans Majbog

110 Sider.

35 Øre.

Katholsk Boghandels Forlag.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troestæren:

Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenøsgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesldage	Hverdag
	Kl. 6	Kl. 8
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

S. M. D. M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde) afholder **Festmøde** St. Bededagsaften, Torsdag den 15. Maj Kl. 7¹/₂ paa Skolen, Boyesgade 8 A. Der serveres Smørrebrød (»som vor Mor selv skær' det«), Øl (Skatteklasse I og II efter Behag), The og varme Hveder, alt for 1 Kr. Kom og tilbring en gemytlig Aften sammen med gamle Kammerater og agiter for Tilslutning. — Som Foreningens Gæster vil de med indeværende Skoleaars Udgang afgaaede Elever blive indbudt.

Foreningens Sekretær er som hidtil Laur. Andersen, Søndergade 19^s, til hvem alle Forespørgsler Foreningen vedrørende bedes rettet. *Bestyrelsen.*

Bøger

til Maj Maaned

- Steidl: Vor Frue Sange.
 — Legenderoser.
 — Vor Frue Billedbog.
 — Vor Frue Psalterbog. (Sidste)
 Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.
 Esser: Lourdes og dets Mirakler.
 Kardinal Newman: Majbog.
 Menzinger: Født af Jomfru Maria.
 Johnsen: Vor Frue Psalter.
 Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Katholsk Boghandel

Stenosgade 3. Telefon Vester 3930. København B.

Vincentkonferensernes 2. Generalforsamling

finder Sted Søndag d. 11. Maj Kl. 11¹/₂ i Sundby, Skolen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2. Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 11. Maj holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarus-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Kirkelig Kalender.

11. Maj 3. Søndag ef. Paaske. I Messen: Josef.	18. Maj 4. Søndag ef. Paaske.
12. — M. Nereus og Fæller, Martyrer.	19. — M. Petrus Coelestin, Pave og Bekender.
13. — Ti. Oktavdag.	20. — Ti. Bernardin af Siena, Bekender.
14. — O. Oktav af Josef.	21. — O. Ferialdag.
15. — To. Johannes de la Salle, Bekender.	22. — To. Ferialdag.
16. — F. Ubaldus, Biskop og Bekender. I Messen: Marias Bebudelse.	23. — F. Ferialdag.
17. — L. Kong Erik, Martyr.	24. — L. Marias Officium.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 19. Maj Kl. 8 i »Columbus«.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 11. Maj i Messen, som undtagelsesvis er Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 11. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

3. Søndag efter Paaske.

Rosenkranskirken. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 5 Festandagt.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

I Anledning af den hellige Josephs Fest afholdes Fælleskommunion i St. Ansgars Kirke Søndag den 11. Maj Kl. 8.

Festmøde afholdes Mandag den 12. Maj (efter Majandagten) i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

St. Knuds Kapel.

Med Søndag den 11. Maj forandres Søndagsgudstjenesten paa følgende Maade: Messen Kl. 7 bortfalder. I Stedet for holdes Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Sangmesse med kort Prædiken. Fra Kl. 8—8 $\frac{1}{2}$ vil der hver Søndag være Lejlighed til Skriftemaal.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 12 Maji loco ac tempore assuetis.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder unge Piger til at deltage i et 3-Dages Eksercitiiekursus i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund fra Søndag den 6. Juli Kl. 7 $\frac{1}{4}$ Aften til Torsdag den 10. Kl. 9 Morgen.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn. Ø., senest Torsdag den 3. Juli.

Mariakongregationen
»Apostlenes Dronning«

Mariakongregationen
»Fredens Dronning«

Mariabørnskongregationen
»Den ubesmittede Undfangelse«

Mariakongregationen
»Maria Rosenkransdronning«

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvarlalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 20.

Søndag den 18. Maj.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Helgendyrkelsen. — 4. Søndag efter Paa-ske. — Katholikker fra det moderne Italien. — En Mariaprædiken. — Ansgariusforeningens Virksomhed i 1923. — Afsluttende Bemærkninger om »Kilder«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fre-dericia. — Avertissementer.

Strøtanker om Helgendyrkelsen.

Ligesom vor Herre og Frelser, der som et Lam blev ført til Slagterbænken og som Offer blev frembaaret paa Korsets Alter, ved sin Lidelse har bragt hele Verden Syn-dernes Tilgivelse, saaledes bidrager Helgenernes Blod sit til Folkets Udsoning: disse ved deres Forbøn, Herren alene ved sin Magt. *(Origines.)*

Vi mindes Helgenerne ved det hl. Offer, ikke som om vi bad for dem, men for at de skal bede for os, for at vi kan følge i deres Fodspor. *(St. Augustinus.)*

Apostelen kalder os for Helgenernes Stalbrødre. Og det maa ikke undre os; thi naar vi lever i Samfund med Fa-deren og Sønnen, hvorfor ikke ogsaa i Samfund med Helgenerne, og ikke blot med dem her paa Jorden, men ogsaa med dem i Himmelen? Thi da Christus ved sit Blod forsonede Himmelen med Jorden, forenede han det jordiske med det himmelske i eet Samfund. *(Origines.)*

Hvo har nogen Sinde hørt, at Kirkens Præst stod ved Alteret og — medens han over en Martyrs Grav frembar Offeret til Guds Ære og Tilbedelse — bad: jeg ofrer til dig, Petrus, Paulus, Cyprianus? Vi indvier ikke Martyrerne Tempel eller Præst eller Alter eller Offer; ikke de, men deres Gud er vor Gud. *(St. Augustinus.)*

4. Søndag efter Paaske.

Epistelen er taget af den hl. Jakobs Brev, I. Kap.

Højtelskede! Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse. Thi, fordi han vilde det, har han født os ved Sandhedens Ord til at være ligesom sin Skabnings Førstegrøde. Dette ved I, mine elskede Brødre! Saa være da hvert Menneske snar til at høre, sen til at tale, langsom til Vrede; thi en Mands Vrede virker ikke, hvad der er retfærdigt for Gud. Aflæg derfor al Urenhed og al Ondskabens Overflod og annam med Sagtmodighed det eder indplantede Ord, som kan frelse eders Sjæle.

Epistelen er skrevet af Apostelen Jakob den Yngre, vor Frelser Slægtning efter Kødets, hvorfor han ogsaa kaldes Jesu Broder. Han var Biskop af Jerusalem. Apostelen er bekendt for at have tilbragt megen Tid i Bøn, saa at hans Knæers Hud var haard som Horn. Mon det ikke var en Nat, som han som saa mange andre Nætter tilbragte paa Husets flade Tag i Bøn, at han løftede sine Øjne op mod Himlen. Og der saa han, medens alt var stille og laa i dyb Søvn, den klare, lyse Nathimmel, oplyst af utallige Stjerner. Det var en uendelig stor Skare af tændte Lys, som lyste ovenfra, en vældig Hjord af smaa lyse Lam, der var ligesom sat paa Uendelighedens Græsgang. Det er en underfuld Verden, et Billede paa Uendeligheden. Bliver Hjertet ikke stort, naar man, medens Ro og Stilhed hviler over hele Naturen, staar ene med sig selv og løfter sine Øjne mod dette Skabelsens Værk, og stiger da vore Tanker ikke endnu højere til ham, som skabte dette Værk?

Saadan var det med Apostelen. Han saa denne Verden af Lys, og han saa endnu klarere og højere, han saa deres Skaber og Fader, og han begyndte at tænke paa Lysenes Fader, fra hvem al den Pragt og Herlighed kommer. Og dette hans Indtryk var saa overvældende, at han ikke mere tabte den Tanke, men han nedskrev den i sit Brev til den jødiske Menighed i Diasporaen. Og Apostelens Hjerte blev fyldt med Tak over Guds Storhed og Godhed, som der ikke kan komme andet end gode Gaver fra, da han selv er Godhed og Kærlighed mod sine Skabninger. Og derfor skriver han — selv greben og opfyldt af disse opløftende Tanker —: Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse. Thi han har født os ved Sandhedens Ord til at være sin Skabnings Førstegrøde. — Vi Mennesker er frem for alt Genstand for hans Godhed, vi er hans Skabnings Førstegrøde.

Saaledes tænkte, følte og skrev Apostelen. Og han skrev

for os alle, for at ogsaa vi skulde være besjælede af samme Følelser. Overvældende er Skabningens Storhed og Skønhed. Underfuld er Stjernernes Pragt. Men endnu større er deres Skaber og Herre; hans Fylde af Lys og Liv overgaar dem saa meget mere, som Himlen er større og prægtigere end Jorden; de er kun en Afglans af hans uskabte Lys og Skønhed. Stjernernes Lys er underkastet Forandring og Omskiftelse; de staar op og gaar ned for vore Øjne; snart straaler deres Lys, snart forsvinder det; den ene Dag lyser de over hele Naturen, Dagen derpaa er alt mørkt, som de ikke eksisterede mere. Som skabte Væsen kan de forgaa og opløses; men Lysenes Fader forgaar ikke, han er den uskabte, den evige, den uforanderlige, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse, han er det evige Lys, det evige Liv.

Og endnu mere underfuldt er det, at Skaberen af al den Glans og Herlighed er *vor Fader*, som ved sin frie Vilje og sin uendelige grænseløse Kærlighed har gjort os til sine Børn ved sin Sandheds Ord og ved Genfødelsens Sakramentes Naadekraft. Saa er vi da i en uforlignelig højere Grad hans Hænders Værk end den synlige Skabning, saa at vi ikke blot kan kalde ham med Apostelen Lysenes Fader, men ogsaa *vor egen Fader*. Han er to Gange *vor Fader*: i Skabningen og i Forløsningen. Hvor meget mere burde vi da — som Stjernerne paa Firmamentet — være en Afglans af det evige, uforgængelige, klare Lys. Vi burde som Skabninger og forløste lyse i ubesmittet Helligheds Glans, som det sømmer sig for Børn af Lysenes Fader.

Apostelen er bleven greben i sin Betragtning; det fremgaar af hans Ord. Han betragter den synlige Skabning, og den aflægger Vidnesbyrd om sin Skabers Godhed og Kærlighed. Fra den udgaar Lys og Varme og Liv, som er til Velsignelse for hele Jorden. Den forkynder den evige, almægtige Skabers Ære og priser hans Barmhjertighed fra Slægt til Slægt. Thi kan der fra hans Haand komme andet end al god Gave og al fuldkommen Gave?

Og han betragter den synlige Skabnings Krone, Menneket, og det taler endnu klarere om Faderens Godhed, thi her aabner sig en ny Verden af Lys og Liv: Tro og Naade og Forløsning og Kirken og den forløste og helliggjorte Sjæl — og alt dette er en Gave fra Gud. Selv om Livet frembyder nok saa megen Kummer og Sorg, selv om Jorden synes at være fyldt med Had og Ondskab, selv om vort eget Liv er fuldt af Kors og Prøvelser — vi ved dog til enhver Tid, at vi har en Fader, som er Godhed og Kærlighed, og at enhver god og fuldkommen Gave kommer fra ham.

Katholikker fra det moderne Italien.

Af Peter Schindler.

I.

Det er efterhaanden blevet gængs Opfattelse, at den moderne intellektuelle Katholiks Hjemsted er Frankrig. Dér er Kilderne, dér er Mændene, dér er Institutionerne. L'art catholique paa St. Sulpice-Pladsen (lige overfor Fabrikker og Magasiner for den Slags kirkeligt Fabriksarbejde, Bloy kalder *bondieusserie*, »Vorherreri«), l'art catholique med Maurice Denis' Billeder og Dom Besses smaa kunstneriske Piccer og med raffinerede Litanier af Lavedan til Jehanne d'Arc . . . ; Revue des Jeunes med den intelligente Ungdoms Studier, med Sertillanges Bøger, med Foredragene og Konferencerne; Les Lettres med Retræten for de katholske Forfattere fra Akademikerne til Begynderne. Dér var det, man paa sine Rejser købte ind for en nordisk kold Vinter; dér var det, man syntes, man levede op mellem ligetænkende og ligestræbende. Og Mændene — Claudel, Lotte, Péguy, Jammes, de Bavier, Psichari . . . var det ikke Frankrigs Folk, alle disse eklatante, nobelt skildrede Omvendelser efter 70'ernes, 80'ernes og 90'ernes Vrag: Verlaine og Baudelaire, og efter forrige Slægtleds katholske Stormænd: Coppé, Bloy, Huysmanns, Hello . . . Alle de Folk, som lod os forstaa, at Kirken ikke har mistet sit gamle Tag i Geni, Talent, Intelligens og Intellektualisme.

Man havde næsten faaet den Idé, at Frankrig havde Monopol paa alt, der laa over Folkets Niveau — havde Monopol paa at være Lyset i Stagen, Staden paa Bjerget.

Vi vidste nok, at der ogsaa i Italien var Stormænd i det kirkelige Aandsliv — men Sprog og Afstand gjorde, at Benson, Jørgensen, Chesterton, Claudel osv. blev mere kendt end deres italienske Aandsfrønder.

»Hver Aand love Herren,« hedder det i Salmen; men har vi ikke hidtil i vor Bevidsthed savnet den vælske Tone i det Kor af nye, store Aander, som i Nutiden er vendt hjem fra Hedenskabet for at love Herren i hans

Kirke. Vi vidste maaske, at de var der, men vi hørte dem ikke. En enkelt Røst naaede os i Giovanni Papinis Christus-Levned, og den vil tale igen i hans *Uomo finito* som snart foreligger paa Dansk fra Magister Ferlovs Haand.

Ikke blot kendte vi de store fra Frankrig, dem, som naar op over Grænsen mellem Talent og Geni — vi hørte ogsaa om hin Række af brave Talenter (Lotte, Péguy, de Leseure, de Bavier, Psichari, Vaussard osv.), som havde deres Betydning ved at formidle mellem Gud og de af Gud beaandede Genier og Folket, som hungrede efter højere Føde end de smaa sorte Bøger med Kors og Palmegren i Guld.

De færreste anede, at ogsaa Italien ejede en Række af saadanne gode Begavelser, saadanne intellektuelle Konvertitter, som satte alt ind paa at dyrke Gud og tjene deres Næste.

Det er ikke Maurice Vaussard, som har opdaget dem, men han har Fortjenesten af at have samlet dem i sin Bog »Den katholske Intellektualisme i Italien i det XX. Aarh.« (Paris, Lecoffre 1921). Gennem ham er deres gode Eksempel, deres opildnende Karakterer gjort anskuelige og tilgængelige for den Verden, der ikke læser Italiensk.

Jeg har selv fulgt flere af Faserne i deres Udvikling; Johannes Jørgensens spejdende Øje har straks opdaget dem, og jeg er ham taknemmelig for, at han har peget paa dem, naar de viste sig.

Nu vilde jeg gerne have Lov at ridse nogle Linjer af deres Træk op.

Lad være, at de ikke interesserer alle; der er vel nogle, som forstaar at glæde sig over Idealskikkelser, selv i Kirkens fjerne Fædreland.

II.

Kardinal Pietro Maffi.

Faa Domkirker i Verden ligger saa dejligt (og er saa dejlige!) som den i Pisa. Udenfor Bymuren, paa en bred grøn Slette, lige opad *Campo santo* med Orcagnas gripende Fresker . . . og med »det skæve Taarn« paa den

ene Side og det herlige Baptisterium paa den anden. Hvidt Marmor, uendelige Rader af Buer og Søjler, hele den romanske Stils Renhed og stilfærdige, tilforladelige, ufantastiske Ro . . . og saa alle de klaprende Duer over Taget mod den dybe, blaa Himmel.

Lidt tilbage, stille og fornem, ligger Ærkebissegaarden.

Det var en Vintereftermiddag med gylden Sol over alt det hvide Marmor, at jeg gik gennem den store Port for at begære Audiens hos Kardinalen.

Uden allfor mange Dikkedarer blev jeg indladt i et stort bogfyldt Værelse, hvor Hs. Eminence selv sad ved et mægtigt Skrivebord, der fik Lys fra et af de store Vinduer.

Saa ægte italiensk-biskoppeligt var hele Palazzoet; saadan ser der ud hos Bisperne i Siena og Firenze, i Assisi og i Subiaco: høje, næsten tomme Værelser; kalkede, dekorede Vægge og Loftter, hvor lokale Freskomalersvende har ladet Genier og Engle svinge sig mellem Kors, Hjerter og Ankre, opslagne Bøger og Bispestave mellem dynelignende Skyer . . . Straamaatter paa Murstensgulvet, faa, gamle Møbler, et Par Statuer, et malet Vaabenskjold — og saa det stærke Lys fra de høje, kappehængte Vinduer uden Gardiner.

Der sad han, tæt og stærk med sit opstrøgne, kortklippede sorte Haar og de buskede Øjenbryn. Da jeg havde hilst, som sig bør, trak han Purpurkalotten op af Lommen og foldede den ud: »Jeg maa vist hellere tage den paa, ellers har De ingen Respekt for mig,« sagde han og lo. Jeg svarede, at hos Kardinalen af Pisa var Hovedet alene, selv uden Kalot, nok til at vække Respekt . . . og det mente jeg.

Saa fortalte han mig — for at tale om Danmark med sin besøgende — at han netop sad og arbejdede paa sine Fasteprædikener, og at han just havde Johannes Jørgensens »Lignelser« i Haanden for at finde et Billede — — og saa fortsattes Samtalen, mens Indtrykket fæstnede sig: en tæt og stærk Mand, mødig, redelig og klog, en Hader af Dikkedarer og Formaliteter, en Autoritet, som ærede Purpuret, men som ikke skabtes af det.

Jeg vidste, at han selv holdt sine Fasteprædikener, og at Folk kom rejsende for at høre dem — og at han selv skrev sine Hyrdebreve, og at Folk, som ellers ikke læste »klerikale Sager«, købte dem, naar de udkom i Særtryk eller i Bind.

Jeg vidste ogsaa, at man betragtede Kardinaleen som en

moderne Mand, men at ingen vovede at antyde »Modernisme« hos ham.

En Slider vidste jeg, han var, og en Fører; Fører for de unge intellektuelle Italienerne, som saa ofte maatte savne en skikket Hyrde.

Da jeg gik, forærede han mig et lille Bind med Bøn-

ner ved Sakramentsbesøg, han havde komponeret; og dér lærte jeg ham at kende indefra. —

Som mangan anden Kirkefyrste er han af saare beskeden Oprindelse, en Landbofamilie fra Posletten; en god katholsk Familie, som havde Medlemmer i Gejstligheden, og som betragtede Pietros Kald som en god Ting. Han kom i Seminariet allerede med 15 Aar; hans Biskop og Vejleder var den berømte senere Kardinal Parocchi, som snart saa, hvad der boede i Drengen; det blev ogsaa ham, der faa Dage før sin Død bispeviede Pietro Maffi.

Allerede før han var præsteviet, gjorde man ham til Professor i Filosofi i Seminariet; netop samtidig satte Leo XIII's Encyklika paany St. Thomas af Aquinos Filosofi i Højsædet, og den unge Don Maffi kom saaledes straks ind i den nye Strømning. Professoratet i Filosofi maatte han imidlertid snart ombytte med et i Fysik og Astro-nomi, og det blev bestemmende for hele hans Liv: Astro-nom-Kardinalen! Saa sled han i det for at sætte Semina-riets daarlige Laboratorium i brugbar Stand og med at skaffe sig selv større Fagkundskab. Hans Yndlingsfag var Astronomi, Geofysik og Meteorologi; han fik senere Lov at indrette et Observatorium, som selve Chefen for Vati-kaner-Observatoriet indviede.

Samtidig begynder han sin Skribentvirksomhed, ja stif-ter selv en videnskabelig Revue.

Selvfølgelig var hans Hovedinteresse heri Forholdet mellem Troen og Videnskaben; Gang paa Gang paaviste han Harmonien mellem dem. Efterhaanden som hans Artikler, Studier og Observationer offentliggøres, »opdager« man ham, og saa følger Udnævnelserne til Æresmedlem af de lærde Selskaber i Frankrig, Belgien og Italien.

Maffi havde en stor litterær Aare, og i sin Bog »Ver-densbilledet i Tassos Værker« strejfer hans to Interesser hinanden.

Han fik ikke Lov at mure sig inde i Observatoriet; hans Biskop udnævnte ham først til Vicerektor, siden til Rektor i Pavia; saa maatte han paa een Gang kigge paa Stjerner, i Regnskaber og efter Studenter; hans dejlige Hu-mør hjalp til, at det gik.

Som det altid gaar: de optagne maa udrette endnu

mere — saaledes ogsaa her. En af hans Venner og Embedsbrødre havde startet et højst fornødent katholsk Blad, men det led (som saadanne Blade ofte lider) af Stofmangel; særlig var det galt med Feuilletoner. Naa, Don Maffi, som forstod Bladets Mission, sadlede Pegasen og skrev . . . to Knaldromaner til Bladets Kælderetage!

Men denne brændende Sjæl var og blev først og fremmest Præst. Som saadan var han Skriftefader, Prædikant, Instruktør og Raadgiver for mange af Byens og Egnens Klostre og Foreninger; han fik endda Tid til at holde flere Rækker Foredrag over den hellige Skrift, prædike Advent i Domkirken og Fasteprædiken bagefter.

Saa blev hans Biskop Kardinal og Ærkebiskop af Ravenna, og straks tog han Don Maffi til Generalvikar. Næppe et Aar efter dør den gamle Kardinal, Maffi bispevis og udnævnes til at bestyre Embedet i Vakancen; og da en Eftermand er udnævnt, faar han selv sit nuværende Ærkebispesæde, Pisa. Derfra var han to Gange i Fare for at blive flyttet til Rom . . . paa Petri Stol. Hvem ved, maaske bliver han det næste Gang!

Hans Forgænger var i Ry for Hellighed — men ikke for Aktivitet, saa der var noget at tage fat paa i Pisa. Den gamle havde f. Eks. aldrig i sine 25 Bispeaar prædikeret for Folket! Saa begynder hans store Livsgerning. Samtidig med at han fører en enorm Korrespondance med lærde og med Førere, med ulykkelige og med søgende i den romanske Verden, tager han fat paa at oparbejde Katekisationen i sit Stift. Han arbejder selv aktivt med — navnlig fra Prædikestolen.

Han arbejdede ogsaa stærkt for en levende og ægte Mariadyrkelse; det er gerne ham, Paven udnævner til Præsident for de marianske Kongresser i Egenskab af pavelig Legat. Dette og de katholske Skoler og Visitatsrejserne optager ham mest. Ja, og saa Ungdomsarbejdet. »De Unges Kardinal« kalder de ham. Han skriver for dem, taler til dem, korresponderer med dem, er deres Sjælesørger; for de katholske Studenter i Pisa har han stiftet Foreninger og Pensionat; ja selv for de ikke-katholske Studenter skaffer han Plads i sine Institutioner, at de kan se og lære.

Han ser Folkets Nød, naar de smaa Landboere er i Hænderne paa Aagerkarle, og saa stifter han en Landbo-bank. Det er ogsaa ham, som lagde Navn (og Ryg) til den Præsteforening for hele Italien, som min prægtige Ven, Mgr. Orlandi, Ærkepræsten i Siena, stiftede for at lette Aaget for de fattige Landsbypræster og for at samle og styrke Gejstligheden mod Antiklerikalismen.

Stadig er han den katholske Presse en god Mand, selvom hans Værdighed (og Tid) forhindrer ham i at skrive Føljetoner. —

Selvfølgelig gaar saadan en Mand ikke fri for Forfølgelser og Had.

En Gang havde to slette Præster faaet et ugudeligt Blad til at insinuere, at Kard. Maffi og hans Sekretær havde stukket til sig af de Penge, der var samlet ind til den nye Kirke i Marina di Pisa. Kardinalen anlagde Sag, og en Maaned efter dømtes Bladets Direktør og Redaktør til hver 15 Maaneders Fængsel og 1800 Lires Bøde samt Omkostningerne. Højesteret stadfæstede, og de to arme Fyre vidste ikke bedre end at bede Kardinalen om Forladelse; han tilgav dem og ansøgte om Benaadning for dem; den blev tilstaaet, men de var blevne saa umulige i Pisa, at det havde været forbi med deres Eksistens, hvis ikke Kardinalen havde taget deres Blad op i sit eget.

Har han Beundrere, har han visselig ogsaa Misundere og Bagtalere, ja aabne Fjender og Forfølgere. Da han i 1907 fik Kardinalshatten, arrangerede de en Pibekonzert langs hans $\frac{1}{2}$ Time lange Indtogsvej gennem Byen. Men Kardinalen er en Mand med robuste Nerver og et ukueligt Humør, han lod sig ikke forstyrre. En af Anstifterne af disse Pøbeloptøjer følte sig slaaet, omvendte sig . . . og Kardinalen viede ham i sit Privatkapel — en ægte kristelig »Hævn«.

Kard. Maffi har altid haft det bedste personlige Forhold til Italiens Kongehus, og han er velset i nationale Kredse som en god Patriot. »Troen og Fædrelandet — patriotiske Taler for et større Italien« er Titlen paa en af hans Bøger under Krigen. Under de farlige Nederlagsdage i 1916 var han en af dem, der holdt Mod og Haab oppe i Folket. Under Krigen stillede han Halvdelen af sit Pa-

lazzo til Raadighed for et Lazaret og for Flygtninge. Sin Sommervilla i Calci gjorde han til Børnehjem for 300 Børn fra de besatte Egne. Regeringen svarede med den sjældne Æresbevisning: Storkorset af St. Mauritius & Lazarus. —

Det er interessant at se, hvorledes han stiller sig overfor de specielle Udslag af Andagtslivet, Nordboere ofte kalder »Overdrivelser«. Det drejer sig om »at stille Kærter op for Madonna«. »Jeg roser det,« siger Kardinalen, — »og selv tror jeg at have været ikke den sidste til at fremme Andagten til Guds Moder og Helgenerne, men overfor visse Ekscesser, visse Fejlspor har jeg den Pligt at sige: Mine Brødre og Søstre, vær fromme, dyrk meget den hellige Jomfru og Helgenerne, men ihukom, at Vorherre er Herren!«

Og saa er Kard. Maffi en Apostel for daglig Kommunion; han har baade i Tale og paa Tryk fremmet den. »I Tabernaklet er Jesu Hjerte, i Vatikanet hans Aand og Ord,« har han sagt.

Enhver Italiener ved, at Kard. Maffi har talt aabne og modige Ord til Paverne før en eller anden Afgørelse, som han ikke har billiget helt; men alle ved ogsaa, at han efter Afgørelsen loyalt har bøjet sig og lært andre at sige som han selv: Ingen Distinktion mellem Paven og Paven eller mellem Pavens forskellige Afgørelser.« Eller »Hvis Bitterheden over Judas Forræderkys blev mildnet ved Johannes Hoved mod Christi Skulder — da taal, hellige Fader, at vi bøjer vore Hoveder mod Din.«

Kardinal Maffi plejer ikke (som han selv sagde ved sin Tiltrædelse i Pisa) at lamentere over »Tidens« Slethed (som synes at være taget til siden Adam), han arbejder, og han sætter noget bedre i Stedet.

Saaledes er han Fortsætter af Italiens bedste Traditioner: St. Filip Neri og Don Bosco. (Fortsættes.)

En Mariaprædiken,

holdt af Kardinal Faulhaber ved Indvielsen af
den nye Domkirke i Linz.

(Efter »Reichspost«.)

Mennesker fødes i det højeste for nogle Aartier, Kirker bygges for Aarhundreder: den nyviede Biskop sender man den Hilsen: »Ad multos annos«, den nyindviede Kirke hilser man: »Ad multa sæcula«. I de gamle Domkirker skuer Aarhundreder ned paa os, og denne nye Domkirke ruster sig nu til som en Kæmpe at skride igennem Aarhundrederne. Da i Dag for 62 Aar siden den ærværdige Guds Tjener Biskop Rudigier lagde Grundstenen til denne Domkirke, da var kun faa af os til Stede, og naar her om 100 Aar fejres et Jubilæum, vil ingen af os være med. Mennesker fødes for Aartier, Domkirker bygges for Aarhundreder.

En Kirke er mere end en Sammenhobning af Sten og Træ og Jern, den er en Bøn, et Credo, en Domkirke er en Kulturgerning og et ypperstepræsteligt Gloria in excelsis deo. En Mariæ-Undfangelses-Kirke er en Aabenbaring af den Ubesmittede. Dersom jeg i Dag vilde tie, vilde Stenene tale, Stenene vilde synge en Højsang om Modet hos den Biskop, der som femte Bygherre har arvet den marianske Biskop Rudigiers Profetkappe og Aand, Stenene vilde synge en Højsang om det østerrigske Folks Offerand og Kærlighed til Maria, Stenene vilde synge et Alleluja om dets Trosglæde. Og vi vil i Dag stille os selv det Spørgsmaal: Har Aarhundrederne bragt Opfyldelsen af den Spaadom: »Fra nu af skal alle Slægter prise mig salig«?

Mariakirken i Linz er ny, men Mariadyrkelsen er gammel som den katholske Kirke selv. Vi vil kalde Aarhundrederne frem som Vidner. Morgen, Middag og Aften ringer vi »Ave Maria«. Saaledes har Engelens Hilsen lydt i den kristne Oldtids Morgen, i den kristne Middelalders Middag, i Nutidens Aften.

Kom, I Mennesker i det 20. Aarhundrede, kom med mig til den kristne Oldtids Morgentimer! I trætte, slappe

Tvivlere, der spørger, om Mariadyrkelsen ikke er et Rov mod Guds Altre, om Mariakirken ikke spærrer Pladsen for Kristuskirken, kom med mig til Kristendommens Morgen, da det glade Budskab endnu læa som Dug paa Bjergene. I Evangeliets første Kapitel staar det Ord: »Maria, som fødte Jesus, som kaldes Christus«; det var Nedlæggelsen af Grundstenen til Mariadyrkelsen, og Lukas har fortalt den vidunderlige Begivenhed, da Himmels Engel traadte hen til Jomfruen og bragte hende Himmels Hilsen: »Hil dig, du naadefulde, Herren er med dig, du er velsignet iblandt Kvinderne.« Elisabeth hilste hende: »Salig er du, fordi du har troet,« og fra Helligaandens Harpe lød dengang Magnificat; Johannes modtog under Korset Mesterens Testamente og bragte det til den unge Kirke, Johannes, Christi særlige Discipel har plantet Guds Moders Evangelium. I »Apostlenes Gerninger« samles Disciplene om Herrens Moder; Mariadyrkelsen havde allerede slaaet Rødder i den nye Pagts udvalgte Folk.

Mariadyrkelsen er altsaa ikke et Stykke Hedenskab, ikke døbt Dianadyrkelse, den er Aand af Evangeliets Aand. Oldkirken sagde: Naar Gud lader et Menneske hilse, kan det ikke være ugudeligt at opfylde denne Spaadom og med alle Slægter at prise hende salig. Hvad Evangeliet har sammenføjet, Barnet og dets Moder, maa Evangeliets Disciple ikke adskille.

Hvad der er saa nær forbundet med Christus som Moderen med sit Barn, det maa i Christi Religion ikke rives fra hinanden. Mariadyrkelsens Fundament ligger paa Evangeliets hellige Bjerg.

I Katakomberne har man fra det 2. Aarhundredes første Halvdel fundet et Mariabillede, Moderen med Barnet paa sit Skød med Stjernen over deres Hoveder, og fra den anden Halvdel af det 2. og fra det 3. Aarhundrede gives der en Mængde Billeder, der viser de tre Konger, der tilbeder Barnet paa Moderens Skød; nu til Dags finder man stadig nye Mariabilleder i Katakomberne. Før den første Mariakirke i det 4. Aarhundrede blev bygget over Jordan, havde man under Jordan Billedet af Guds Moder ved Siden af Billedet af den gode Hyrde. Da Kirken paa den første Kirkeforsamling i Nikæa gav Trosbe-

kendelsen en fast Formel, var den Sætning deri: »Født af Jomfru Maria«. Og da Martyrerne salvede den apostoliske Trosbekendelse med deres Blod, blev ogsaa denne Sætning salvet med Blod. Og da Fædrene paa Kirkeforsamlingen i Ephesus højtideligt havde givet Maria Titlen »theotokos«, Guds Moder, glædede det katholske Folk sig og hyldede Fædrene i en straalende Lysprocession.

Børn af det 20. Aarhundrede, vær ikke bange, Maria-
dyrkelse røver intet fra Gudsdyrkelse. Værket priser sin Mester, og Mesteren er altid endnu større end sit Værk, ogsaa større end sit Mesterværk. Naar Gud ved den naturlige Verdens Skabelse tilsidst sagde, at alt var saare godt, saa kan vi forstaa, at ogsaa Guds overnaturlige Skabning, hans Naades Værk, frem for alt Guds Moder, blev saaledes, at Skaberen kunde sige: »Helt skøn er du, og der er ingen Plet paa dig.« Oldkirken kendte Kvinden klædt i Solen. Den Gud, der klæder Markens Liljer med Liljeklæder, har klædt Guds Moders Sjæl med Solens straalende Renhed fra hendes Livs første Begyndelse. Maria-
dyrkelsen staar som en Morgenstjerne allerede over den kristne Oldtid.

Men Mariadyrkelsen er ikke forsvundet som Morgenduggen eller Morgenskyen, Ave-Maria-Hilsenen har lydt ind i Middelalderen, i de Aarhundreder, da fra det 5. Aarhundrede af Europa skjalv under Folkevandringen, og den gamle Kultur brød sammen, da Kirken bragte de germaniske Folk ikke blot den religiøse Genfødelse, men ogsaa den verdslige Civilisation. Ganske vist saa det først ud til, at Jorden skulde blive ariansk. Men i et eneste Aarhundrede var Jorden blevet mariansk og dermed vundet for Christus. Det var den Tid, da Korsets Missionærer kom til vore Lande. Dermed gik Sangen om Korset og med den Sangen om Herrens Moder gennem de nyvundne Folkeslag. Fra Æthiopien, hvor de gamle tænkte sig Verdens Ende, har vi en Sang, fuld af barnlig Kærlighed til Guds Moder.

Det var den Tid, da Europas Mennesker gik fra Barndommen over i Manddommen, og man kunde spørge, om Mariadyrkelsen ogsaa var noget for Manden. Aah jo, naar Manden er overanstrengt og træt, naar han er

kold og væmmes ved Synden, nedtrykt af Bekymring, da ringer Barndommens Klokker i hans Sjæl, da kalder hans Hjerte paa Moderen. Kejser Frederik kom med en uheldelig Strubesygdhed fra Badet; den statelige Mand paa Troenen var fortabt, da gik han til sin Moder, og hans Moder græd med ham. Hun kunde ikke hjælpe ham, men vi har i saadanne Timer en Moder, der ikke blot græder med sit Barn, men ogsaa kan hjælpe ham. »Se din Moder!« Det blev sagt til Johannes, den modne Mand.

Middelalderens største Tid, det 12. og 13. Aarhundrede, var tillige den varmeste og inderligste Mariadyrkelses Tid.

Videnskabens Mænd var i hine Aarhundreder barnligt tro Tjenere af Guds Moder, Albert den Store, St. Anselm, St. Thomas, St. Bonaventura og frem for alt St. Bernhard, »Salve regina«s mariaberuste Sanger. Og da Vranglæren løftede sit Hoved og igen efterstræbte hendes Hæl, bragte den hellige Dominikus Rosenkransen til Ære igen og bevarede dermed Troen paa Guds Moders Søn. Og da den kristne Kultur truedes af det tyrkiske Barbari, frelste Guds Moder ved Lepanto den kristne Kultur. Da var Halvmaanen under den Ubesmittedes Fødder.

Fra det 14. Aarhundrede af fejredes allerede her og der Festen for den ubesmittede Undfangelse. Skoler, Ordener, Theologer søgte efter Stjernen, omend ikke alle saa klart i dette Spørgsmaal som Pave Sixtus IV eller Pius V eller Paul V. Lidt efter lidt lyser den ubesmittede Undfangelses Stjerne. Og det, som Theologien oplyste og forklarede, som Sjælesorgen skrev ind i Folkets Sjæl, det har den kristne Kunst oversat til Billedets, Sangens, Stenens talende Sprog. Malerkunsten har blandet sine skønneste Farver, Himmelens Blaa og Solens Guld, for at male Jomfruens Billede. Middelalderens Sangere stente deres Harper, Bygningskunsten byggede sine skønneste Domkirker for at prise Jomfruen. Middelalderens Aarhundreder har udfoldet den største Pragt, Kirken var dengang den bydende Magt i det offentlige Liv, derfor søgte man ogsaa i Domkirkerne en gigantisk Udtryksform for Mariadyrkelsen, for at sige til Folket: Kom ind i Herrens Hus og se, hvor rig eders Gud er, hvilken Rigdom

af Naade der strømmer gennem Guds Moders Haand. Højgothikken byggede sine Taarne for at sige: Til Himlene naar hans Miskundhed og til Skyerne hans Trofasthed.

Ligesom Folket plyndrer sine Haver for at smykke Majalteret, saaledes har Kirken samlet til Liturgien fra den Hellige Skrifts Have: Libanons Ceder og Cypressen paa Sion, Palmen fra Kades og Rosen fra Jeriko. Middelalderen, der elskede farvestraalende Billeder, har ved Symbolet ikke glemt Billedets Mening. Da det 16. Aarhundrede kom, blev mange Folkeslag kun reddet fra Frafaldet derved, at de ikke vilde give Afkald paa Guds Moder. De saa det store Tegn paa Himmelen, som reddede Christus-troen. Vranglærens foranderlige Maane var under hendes Fødder.

Nu spørger vi: lyder Ave Maria ogsaa ind i Nutiden?

Lyder Engelens Hilsen ogsaa i Historiens ellefte Time, i denne de frie Aanders og Sværmeres Tid, i denne Tid, da der kæmpes om det daglige Brød, i Teknikkens og Industriens og den materielle Kulturs Tid? Det er en stor Dag for Linz, det er Betydningen af Maria-Domkirken i Linz. Den raaber det i Dag ud over den katholske Verden: ogsaa i Nutiden skal Vor Frues Ave bedes og synges.

Nutiden skal ikke blot bygge Banegaarde og Sporvogne, Varehuse og Banker, Fabrikker og Skibe, den har endnu saa megen oldkristelig og middelalderlig Tro, at den kan bygge en Maria-Domkirke.

Jeg hørte om en dødssyg Moder; Børnene var forsamlet om hendes Dødsleje. En lille en paa fem Aar, der ikke rigtig vidste, hvad det er at dø, og som før havde hørt Moder synges saa mange Sange og nu saa hende paa Dødslejet, sagde barnligt: »Nu kan du ikke mere synges.« Da samlede hun sine sidste Kræfter og sang: »Jeg elsker Maria, der fødte til Jord,« og saa døde hun. Ogsaa den dødsyge Nutid skal endnu synges den Sang: »Jeg elsker Maria.«

Paa Reformationstiden blev Mariaharpen sønderbrudt i de Lande, der staaer vort Hjerte nærmest, og sammen med Alterets Sakramente blev ogsaa Mariabilledet baaret ud af Kirken. Men i det 16. Aarhundrede blev ogsaa Mariakongregationerne stiftet først og fremmest for Mæn-

dene, i en Tid, da det var svært for en katholsk Mand iblandt anderledestroende at bede sit Ave, da saa mange ikke mere vilde hilse Moderen; da skulde enhver bede for to, fordi Broderen ikke mere bad Ave. Disse Kongreganister er Stjernerne i den Ubesmittedes Krone.

Det egentlige Maria-Dogme, som blev forkyndt i Midten af forrige Aarhundrede, er den Trossætning, at Guds Moder fra sit Livs Begyndelse af er blevet bevaret fri for Arvesynden. Hvis jeg kan se ind i Forsynet, har i Guds Aand dette Dogme haft en tredobbel Hensigt:

Forud var gaaet Oplysningstiden, der havde gjort Menneskene kolde; nu skulde der igen komme Varme ind i det katholske Liv. Det var den Tid, da den sociale Bevægelse begyndte, da nye Apostle kom med et nyt Evangelium, prædikede Klassehad og sagde til Folket: vi bringer eder Paradiset paa Jorden uden Torne. Da forkyndte Kirken denne Troslære:

Kun een er undtaget fra Arvesynden, for alle andre følger med Arvesynden Arbejdets og Besværets Tornesæd; det var Kirkens sociale Evangelium imod den første sociale Bevægelses falske Evangelium.

Og for det tredje var det den Tid, da et nyt Hedenskab løftede Hovedet, da det Budskab kom, at Mennesket stammede fra Dyrene, da viste Kirken Folket Billedet af Guds Moder, der har søndertraadt Slangens Hoved. Fra Hedenskabet i det andet Aarhundrede før Christus har vi et Mindesmærke, Laokoongruppen, den favnes og knuses af to Slinger; de tre Ansigter viser Fortvivlelsen. Det var et Billede paa den hedenske, ikke forløste Menneskehed, Stamfader og Efterkommere favnet og knust af Slangen. Overfor det stiller Kirken nu det kristne Evangeliums Billede, Maria Immakulata, med Slangen under Fod, ikke favnet af Slangen, men fri, mens Slangen er knust, det er dette Dogmes store Betydning for vor nyere og nyeste Tid.

Den kristne Kunst har skænket os to Slags Mariabilleder, Billedet af Moderen, der med Barnet bøjer sig ned til Menneskene; hun har venlige Moderøjne, der siger, at Vorherre har ikke fæstet sin Naade til Stjernerne, ikke begravet den i Havets Dybder, men lagt den

i Moderhænder, der gerne deler ud. Det andet Billede er den rene Jomfru, der hæver sig over Jordens Støv, med Hovedet i Skyerne, Blikket opad. Ogsaa dette Billede er et Naadebillede for den nye Tid. Billedet af den Ubesmittede viser os det rene Sjæleliv.

Literatur, Theater og Film er blevet saa dyriske, at man undrer sig over, at Nutidens Mennesker ikke som Dyrene kryber paa fire og æder Støv som Slangerne.

Imod det ser vi Billedet af den rene Jomfru, og dybt under hende ligger det, der angriber os alle, det lave. Ja, Billedet af Guds Moder og den rene Jomfru maa være Balsam for Nutidens Mennesker.

Kom endnu engang, Børn af det 20. Aarhundrede, kom med mig til den Ubesmittedes Billede. Biskop Rudigier kaldte denne Domkirke sit Stifts Livsforsikringsanstalt.

Hør det, katholske Mænd, en Livsforsikring mod Dødens Magter. Domkirken er bygget ved Gaden, en offentlig Bekendelse for hele Verden, og I, katholske Mænd, maa være levende Stene i en aandelig Maria-Domkirke. Lad dem spotte, lad Fuglene kredse om Taarnet, lad dem kradse med deres Grifler som Skoledrengene, lad dem storme frem mod Guds Hus, vi staar fast i Nutidens Storme.

En Livsforsikring mod Dødens Magter, hør det, Kvinder. Domkirken er en Kvindekirke, og I kan særlig sige: det er vor Domkirke. Ved I, at Guds Moder er Forsikringen af Moderværdigheden og Pigeæren og Barnets Ret i Familjens Skød? Ved I, at I som Jomfruer og som Mødre bærer en Krone, at enhver af Guds Moders Søstre bærer en Guldkrone paa sit Hoved, hvis hun har Kærlighed til Guds Moder i Hjertet.

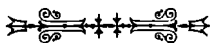
En Livsforsikring mod Dødens Magter, hør det, katholske Ungdom! Du skal bygge dine Fundamenter paa hellige Bjerge, du maa ikke høre paa det nye Evangelium, at Mennesket stammer fra Dyrene og derfor har Lov til at være et Dyr. Den Ubesmittede siger dig, at der er intet Forbund med Slangens Yngel, voks op over det dyriske, op til Stjernerne paa den Ubesmittedes Hoved.

Livsforsikring, hør det, Akademikere. Hvordan kan

man endnu sige, at den katholske Kirke har ikke kygget Domkirker i Nutiden. Den katholske Kirke har i Nutiden bygget aandelige Domkirker, Kirkeretten, katholske Universiteter, Arbejder for Folkeforsoning. Men i Maria-Domkirken i Linz har Kirken i Dag bevist, at den endnu ejer middelalderlig Tro og Fromhed. Sig ikke, der kunde i Kirken være et Kapitæl mindre, en Udsmykning mindre, et Alter mindre, se ikke paa Tvivlens Ord, tag det hele, glæd eder over hele Kirken. Vær ikke hange, Kristendommen er christuskoncentreret til Trods for Mariadyrkelsen, den bliver christuskoncentreret ved den.

Alle har hjulpet med til denne Domkirke, tilsidst har Landbruget bragt store Ofte, Arbejdere har hjulpet med, alle har taget Del, og nu er der Plads til alle. Der gives i Verden en Fredens Ø i Klassekampene og en Hjørnesten for den sociale Udligning mellem Stænderne. I Præster, I er som Monolither i Guds Moders Kapel, I skal bære Pagtens Ark gennem Tidernes Storm, I skal med Folket bestorme Himmelen, for at denne Domkirkes Bygherre, Biskop Rudigier, snart maa kunne æres paa Domkirkens Altre.

Herrens Præster, lær at føre eders Folk til Naadens Moder, det er den korteste Vej til Frelserens Hjerter. Jeg siger eder, som der blev sagt ved en anden Domkirkes Fuldendelse: Nu fuldend det begyndte i Himmels Skyer.

Ansgariusforeningens Virksomhed i 1923.

Foreningens aarlige Generalforsamling, hvori ca. 20 Medlemmer deltog, afholdtes Mandag den 23. April Kl. 8 Aften i St. Knuds Skoles store Sal, Stenosgade 4, og indlededes med et Foredrag af Hr. Pastor Menzinger om »Vor hjemlige katholske Presses Opgaver«.

Hele Bestyrelsen genvalgtes, nemlig de Herrer Arkivar F. West, Formand; Pastor F. Ronge, Næstformand; Direktør Chr. Henriksen, Sekretær; Pastor Bernh. Jensen, Kasserer og Kontorist Johs. Hansen, Assistent. Formanden

valgtes paa 3 Aar, de øvrige Bestyrelsesmedlemmer paa 1 Aar. Ligeledes genvalgtes Revisorerne, de Herrer cand. phil. Jos. L. M. Hoffmann og Bankassistent Henning Messerschmidt.

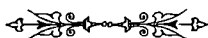
Nordisk Ugeblad har med 1923 fuldendt sin 71. Aargang, hvori der udkom 52 Numre med et Sideantal paa 1032 + XI samt 59 Billeder. Abonnentantallet var omtrent det samme som forrige Aar og Abonnementsprisen uforandret 3 Kr. Kvartalet.

Annonce-Tillæggene, som er forpagtet af Hr. cand. phil. A. Silcowitz, har givet en Indtægt paa 2458 Kr. mod 2645 Kr. forrige Aar, hvilket altsaa er en Nedgang paa ca. 200 Kr.

Kalenderen for 1923 redigeredes af Hr. Pastor M. Back og blev trykt i et Oplag paa ca. 1500. Forsøgsvis blev der udgivet en Lommekalender, men Salget af den var meget ringe, saaledes at den gav et Underskud paa ca. 200 Kr.

Bogforlaget fik i 1923 ingen Forøgelse.

I 1923 lykkedes det atter at faa udgivet »Katholsk Aarbog for Danmark«. Aarbogen er redigeret af Pastor Bernh. Jensen, medens Udgivelsen er bekostet af Annonceafdelingen (Hr. Silcowitz), saaledes at Ansgariusforeningen ikke har haft andre Udgifter end ca. 75 Kr. til Clichéen af Biskoppen og Porto til Bogens Udsendelse.

Afsluttende Bemærkning om „Kilder“.

Afstanden har atter gjort, at Biskop Ludwigs's venlige Bemærkning til mig i Ugebl. Nr. 17 kommer mig i Hænde 3 Uger, efter at den er skrevet.

Min afsluttende Bemærkning er egentlig kun en Streg under det, jeg forud har sagt.

Biskoppen forstærker sine Citater fra »danske Kilder« med et fra *Tanquerays* Dogmatik. Han citerer ikke Afnittene om, hvad der er *de fide*, hvad der er autoritativt erklæret som Kirkelære angaaende Præstestillingen;

han citerer et *corollarion practicum* — og dette Citat maa jeg atter henvise til den Kategori, jeg med et noget bredt (og maaske: et noget hastigt fundet) Ord har kaldt *Lyrik*.

Personlig staar jeg saadan overfor Tanquerays Udvikling (der har været min Lærebog i Rom), at jeg selvfølgelig i eet og alt følger ham, hvor han klarlægger Læren, dokumenterer *fides catholica*, mens jeg stiller mig frit — og af Kirken selv er stillet frit — overfor hans »praktiske Følgeslutninger« (fraset den Ærbødighed, jeg skylder, og som jeg yder Forf. og hans store Meningsfæller).

Mig selv falder det aldrig ind — i mine egne Tanker, i Tale eller i Skrift — at ville *præstare angelis* osv. Jeg finder det mere passende at betragte Sagen fra den anden Side: at undres dybt over, at Herren værdiges at bruge et saa svagt og syndigt Menneske som mig til sin Tjeneste med Ord og Sakramenter . . . som han i Evangeliet brugte Vejens Dynd til at aabne den blindes Øjne.

Dette fylder mig med større Undren og dybere Ydmygelse end at se paa mit hellige Embedes Højhed.

Andre har det omvendt — baade Alfons og Manning, Tanqueray, Fallize og Saint-Omer. Maaske endda »de allerfleste Katholikker« (som Biskop L. mener) har det som disse sidste; men disses Mening er aldrig bleven mig paatvunget, som jeg ikke vil vove at paatvinge nogen min. Hvor Kirken ikke har erklæret sig, er der Frihed — i Kærlighed og Ærbødighed.

Naar jeg har brugt Ordet »Lyrik« om disse »praktiske Følgeslutninger«, betyder det, at de — som den virkelige Lyrik — er sande i en *vis* Betydning, men forkerte i bogstavelig, fra hele Sagssammenhængen løsreven Betydning.

Det er saaledes sandt, at ingen Engel (det vi ved af) »gør dette til min Ihukommelse« eller forlader Synder. Det er saaledes atter sandt, at vor Tjeneste har en vis Lighed med Hendes, som gav Frelseren Kød og Blod, og som stod hans Kors saa nær.

Og det er endelig ogsaa sandt, at Gud ved sit Kald til os har kaldet os op i en forfærdende Nærhed af sig selv — og har kaldet os til den guddommelige Gerning: paa Jesu Ord at fortsætte hans Værk under Helligaandens Vejledning.

Alt dette forstaaet *cum grano salis*, i rette Betydning.

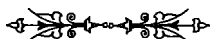
Jeg slutter med atter at pointere, at katholsk Lære bør dømmes efter sine, af Katholikker uomtvistelige — auto-

ritative Udtryk — ikke efter katholske Læreres om tvistelige »praktiske Følgeslutninger«.

For de første staar den hellige rømerske Kirke inde; for de sidste har vi kun Forfatterens egen Autoritet.

Antwerpen,
8. Maj 1924.

Peter Schindler,
Præst.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling fandt Sted Søndag d. 11. Maj i Sundby og havde samlet 19 Deltagere. I Formandens Fraværelse lededes Mødet af Pastor Resch. Da der ikke forelaa noget af Interesse blev Mødet kort. P. Resch vilde under de ekstraordinære Forhold andrage om et Beløb til de fattige, da der var saa megen Nød i St. Annæ Sogn. Sagen henvises til Lokalraadet. Sekretæren gav Meddelelse om, at Formanden for Generalraadet i Paris, Hr. d'Hendecourt, var afgaaet ved Døden, i hvilken Anledning Mødet sluttede med Bønnen for de Afdøde. Det vedtoges, at Sommermødet som sædvanlig skulde afholdes i Ordrup.

— St. Josephs Gilde, der er en af Menighedens ældste Foreninger, idet den er stiftet af afdøde Biskop Johannes i Aaret 1885, afholdt i April Maaned sit Generalmøde. Til Formand genvalgtes Hr. Chr. Dose, ligesom Sekretæren Hr. G. Læsøe-Riise genvalgtes og nu beklæder sit Embede paa 12te Aar. Formuen forøges stadig, saaledes at Gildet kunde vedtage at købe en Obligation paa 1000 Kr., og Gildet ejer saaledes nu 10,000 Kr. Formaålet er jo foruden at yde Begravelseshjælp til Medlemmerne at tilvejebringe en Stiftelse med Fribolig for gamle Katholiker, og St. Josephs Gilde er vel nok den eneste danske Forening, der har dette smukke Formaal. Alene af den Grund burde flere søge hen og blive Medlemmer af Gildet; mange Aar vil der næppe gaa, før Gildet vil købe eget Hus. Hs. Højærværdighed Biskop Josef Brems er Gildets Protektor, og Pastor von der Kettenburg er Præsident.

Fredericia. En vidunderlig Følelse gennemstrømmer én, naar man i Aarevis ikke har haft Anledning til at følge vor hl. Kirkes højtidelige — først til Sorg og senere til Glæde stemmende — Paaskegudstjenester, og man da faar den Lykke atter at kunne deltage i disse. Saaledes var det i hvert Fald for mig, da jeg efter i 7 Aar at have boet fjernt fra en katholsk Kirke fik Lov til for nogle Dage at føle mig som Medlem af den katholske Menighed

i Fredericia, hvor jeg er barnefødt og hvor jeg har Rod. Med stor Spænding og ikke ringe Nysgerrighed stod jeg da i min Barndomskirke for at høre og se Pastor Frederiksen, som jeg ikke havde hørt, siden jeg for 30 Aar siden ministrerede for ham, da han var Kapellan i den Kirke, hvortil han fornylig er bleven kaldet til Sognepræst. Jeg huskede Pastoren med det mørke kraftige Haar og store Skæg — og jeg ventede at finde en graahaaret og graaskægget Gubbe — men hvem skildrer min Forbavselse, da ind foran Alteret træder akkurat den Mand, som stod for mit Blik fra Barndomsaarene. — Aarene synes at være gaaet sporløst henover hans Hoved. Hvor blev der stille i min Sjæl, da jeg blev Vidne til, med hvilken Højtidelighed og Ærbødighed Pastor Frederiksen læste Højmessens. Aarene havde intet vanemæssigt givet denne Kirkens Tjener; han knælede under Forvandlingen i dyb Betagethed, som kunde det være en nyindviet Præsts første Konsekration. Skærtorsdag Aften holdt Pastor F. sin første Prædiken som Sognepræst i St. Knuds gamle ærværdige Kirke; men atter her viste Pastoren sig at være den samme som for 30 Aar siden, idet hans Prædiken over Jesu Dødsangst i Oliehaven — foruden med sit glimrende Ordforraad at være en Nydelse for danske Katholikker — maatte gribe enhver af Tilhørerne og stemme dem til Anger og Andagt; her genkendte vi atter vor unge begavede Pastor Frederiksen, saaledes som han staar indskrevet i mange af de ældre Fredericianeres Erindring. 1. Paaskedags Morgen Kl. 6 var Kirken fyldt til sidste Plads, og 114 modtog den hl. Kommunion.

En Ven af St. Knuds Kirke.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Gudstjenesten i Provinserne.

Hvis Tiden for Gudstjenester er en anden i denne Sommer end i Fjor Sommer, bedes det venligst meddelt Redaktionen snarest muligt.

Kirkelig Kalender.

18. Maj 4. Søndag ef. Paaske.	25. Maj 5. Søndag ef. Paaske.
19. — M. Petrus Coelestin, Pave og Bekender.	26. — M. Filip Neri, Bekender. Bededag.
20. — Ti. Bernardin af Siena, Bekender.	27. — Ti. Beda, Bekender og Kirkelærer. Bededag.
21. — O. Ferialdag.	28. — O. Augustin, Biskop og Bekender. Vigilie og Bededag.
22. — To. Ferialdag.	29. — To. Christi Himmelfart.
23. — F. Ferialdag.	30. — F. Oktavdag.
24. — L. Marias Officium.	31. — L. Angela, Jomfru.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 19. Maj Kl. 8 i »Columbus«.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 22. Maj Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel.

4. Søndag efter Paaske.

Sakramentskirken. Kl. 7 og 11¹/₂ stille Messe. Kl. 9 højtidelig Prælatmesse og Meddelelse af **Konfirmationens** hellige Sakramente. Kl. 5 Festandagt med Prædiken.

A.C. D. u. S. Onsdag den 21. Maj i Vesterhus. Stud. mag. Emil Frederiksen: Nykatholicismen i moderne fransk Literatur. — Gæster kan medtages. Adm.

St. Knuds Kapel.

Med Søndag den 11. Maj forandres *Søndags* gudstjenesten paa følgende Maade: Messen Kl. 7 bortfalder. I Stedet for holdes Kl. 8¹/₂ *Sangmesse med kort Prædiken*. Fra Kl. 8—8¹/₂ vil der hver Søndag være Lejlighed til Skriftemaal. Kl. 3 Efterm. holdes Andagt.

St. Andreas Kirke, Ordrup.

Søndag d. 25. Maj Kl. 6¹/₂ og 11 stille Messer; Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens hl. Sakramente; Kl. 7 Aft. Festandagt.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 29. Juni.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder unge Piger til at deltage i et *3-Dages Eksercitiekursus* i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund fra Søndag den 6. Juli Kl. 7¹/₄ Aften til Torsdag den 10. Kl. 9 Morgen.

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^s, Kbhvn. Ø., senest Torsdag den 3. Juli.

Mariakongregationen

Mariakongregationen

»Apostlenes Dronning«

»Fredens Dronning«

Mariabørnskongregationen

Mariakongregationen

»Den ubesmittede Undfangelse«

»Maria Rosenkransdronning«

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontor i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4. — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 29 Kr. 50 Øst. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 19. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 21.

Søndag den 25. Maj.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Guds Nærværelse. — 5. Søndag efter Paa-ske. — Lidt om Sienas Domkirke (Sibyllerne). — Domkirkeindvielsen i Linz. — Den religiøse Vækkelse i Frankrigs højere Skoler. — Nye Bø-ger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Kirkelige Be- kendtgørelser. — Avertissementer.

Strøtanker om Guds Nærværelse.

Intet er os mere nær end Gud.

En Svamp i Havet er helt omgivet af Havet, og Havets Vand er i den. Saaledes er ogsaa Mennesket nedsænket i den guddommelige Nærværelses Hav, og Gud bor og virker i ham.

Gud er ikke udgydt i et Rum som en Masse, saa at han i den ene Halvdel af Verden kun var delvis tilstede og i den anden Halvdel ligeledes kun delvis; men han er i Himmelen alene helt, og paa Jorden alene helt, og i Him- melen og paa Jorden helt. (St. Augustinus.)

Ikke at have Gud for Øje, hvilken Blindhed!

Hvor Djævelen finder, at man tænker paa Guds Nær- værelse, der flyr han med stor Beskæmmelse.

(Cassiodorus.)

Tanken paa Gud udelukker alle Laster.

(St. Hieronymus.)

Vi flyr Menneskers Nærværelse — og begaar Synden for Guds Øjne.

(St. Ambrosius.)

Kun paa den Maade sker det, at Mennesket aldrig fal- der, naar det nemlig er overbevist om, at Gud altid er nærværende.

(St. Clemens Alexandrinus.)

5. Søndag efter Paaske.

Epistelen er taget af den hl. Jakobs Brev I. Kap.

Højtelskede! Vorder Ordets Gørere og ikke blot dets Hørere, hvorved I bedrager eder selv. Thi, naar nogen hører Ordet, men ikke handler derefter, han ligner en Mand, som betragter sit naturlige Aasyn i et Spejl; thi han betragtede sig selv, gik bort og glemte straks, hvorledes han var. Men den som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og holder ved dermed og ikke er en glemsom Tilhører, men Gerningens Gørere, han skal blive salig i sin Gerning. Mener derimod nogen at være gudfrygtig, men han ikke holder sin Tunge i Tømme og bedrager sit eget Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig. En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er den at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel og bevare sig selv ubesmittet af denne Verden. —

Apostelen Jakob den Yngre maa have været en praktisk Sjælesørger. Han griber Sagen direkte og uden Omsvøb; hans Formaninger er ikke svøbt i høje Ord, men han siger det klart og ligefrem; ethvert Barn kan forstaa dem. Saaledes ogsaa i Søndagens Epistel, som er en Del af hans Brev. Ligesom hele hans Brev dvæler ved Tanken: Nødvendigheden af den levende Tro, som viser sig i gode Gerninger, saaledes ogsaa det Afsnit af hans Brev, som Kirken i Dag lader oplæse for Menigheden: den ægte og rene Fromhed, den sande og ubesmittede Gudsdyrkelse. To Tanker er det, som findes i Dagens Epistel: Lad os ikke blot høre Guds Ord, men ogsaa gøre det, vi har hørt; lad os udføre det i Gerning, thi kun det har Betydning for Gud, Troen, som øves og praktiseres i Gerninger. Lad os endvidere øve en sand og ren og ubesmittet Gudsdyrkelse, idet vi tager os af fattige, faderløse, Enker og trængende, og kommer dem til Hjælp; at vi ikke blot fører Kærlighedens Ord i Munden, men faktisk udøver den, hvor der trænges til Hjælp. Altsaa en praktisk Udøvelse af Kristendom.

Vorder Ordets Gørere og ikke blot dets Hørere, hvorved I bedrager eder selv! Det er det samme, som den hl. Paulus udtrykker: Ikke Lovens Hørere er retfærdige for Gud, men dens Gørere retfærdiggøres. Ved kun at høre Guds Ord forøges vel vor Viden og vort Ansvar, men ikke vor Fortjeneste hos Gud. Et fransk Ordspil siger: Menneskets Fortjeneste bestaar ikke i det, man véd, men i det, man gør. Der er fire Ting, som fører til Maalet: at høre, at vide, at ville, at gøre (at handle). Ved at høre udvides vor Videns Horisont; men det er ikke nok; vi maa gaa over til at ville det. Viljen er Broen over til den anden Side, til Gerningen. Det er Broen; men vi skal gaa over Broen, vi maa ikke blive staaende midt paa Broen. Vi maa begynde med at gaa over til Gerningen. Der gives Mennesker, som er fulde af alle mulige gode Tanker, men bærer dem omkring med sig, ligesom den gerrige skjuler

sine Skatte i en Kasse. Der gives andre Mennesker, som er fulde af gode Forsætter og Beslutninger, men de kommer aldrig til at udføre dem. Imellem at ville og at fuldføre ligger Tøvens mørke Magt og dybe Grøft. Der hviler en Slags Død over dem, de kommer ikke videre ad Livets og Dydens Vej. William Arnot af Edinburg fortæller, at han engang sad længe i et Jernbanetog og ventede paa dets Afgang. Da han ikke kunde se, hvad der var i Vejen — Maskinen stod rede, Kulvognen var velforsynet, alle rejsende havde taget Plads —, spurgte han, om man maa-ske var ved at tage Vand. Svaret lød: Der er Vand nok, men der er ingen Damp! Saaledes gaar det med mange Mennesker: alt er i den skønneste Orden. De ved, hvad de burde gøre, de kender ogsaa Vejen og Maalet, men der mangler den indre Ild, den bestemte Beslutsomhed. De kommer aldrig ud over deres gode Tanker og skønne Planer og svage Beslutninger. Man plejer at sige: Vejen til Helvede er brolagt med gode Forsætter. —

Derfor maa vi ikke blot være Ordets Hørere, men dets Gørere. Den hl. Augustinus skriver: det er ikke noget stort at begynde godt, Fuldendelsen alene er den fuldkomne Gerning. Og den hl. Ephrem: Bygmesterens Opgave bestaar ikke alene i at lægge Fundamentet, men ogsaa i at fuldende Bygningen. Og jo højere den skal bygges, des mere Arbejde og Paapasselighed kræves af ham. Mange har lagt et godt og solidt Fundament, de har begyndt udmærket og med Begejstring, men de naaede ikke Maalet. Det var en Opblussen af en mægtig Ild, men den faldt sammen i sig selv, saaledes som det kan iagttages hos Børn: fulde af Begejstring hører de en Opfordring, farer frem som en Løve til Angreb, men et Øjeblik efter er deres Begejstring styrtet sammen som et brændende Korthus. Saa dan er vi i mange Tilfælde. Vi burde være arbejdsvante, prøvede Mænd, der planlægger en Sag, tager fat paa den og udfører den til Trods for Vanskeligheder og Modstand. Gaa ud til Havstranden, naar Vandet er i Bevægelse, og se: der kommer det ene Bølgeslag efter det andet; Bølgebjerg og Bølgedal følger hinanden uafbrudt. Saaledes ser vort Liv ud: Tilløb og Tilbagefald. Digteren Karl Gerok fortæller: I en By i Hannover oplæste en Mand Søndag Eftermiddag 9. Kap. af Lukas-Evangeliet for sin Hustru: »Hvo, som annammer et saadant Barn i mit Navn, annammer mig.« Da stod netop en 8 Aars Dreng foran deres Dør og bad om Almisse. Manden standsede Læsningen, saa paa sin Hustru og sagde: har du hørt det? Hustruen svarede: Ja. De førte Drengen ind i deres Hjem, og da han var forældreløs, antog de ham som deres eget Barn. — Vorder Ordets Gørere og ikke blot dets Hørere!

Lidt om Sienas Domkirke. (Sibyllerne.)

Den franske Kritiker Taine skal have sagt om Siena, at den er Middelalderens Pompeji. Og det er sandt, at den er som et Stykke genopstanden Middelalder. Man studser over, hvor forunderlig uberørt den er gaaet gennem Tiderne. I dens smalle Gader og paa dens Pladser ligger det ene middelalderlige Palads skønnere end det andet. Den ejer ogsaa en skøn Domkirke.

Denne paabegyndtes 1229. — 1290 arbejdedes der paa Façaden, til hvilken Giovanni Pisano havde givet Tegningen; en Del af Udsmykningen i det indre var da allerede fuldendt. — Arbejdet paa Façaden blev afbrudt 1339, thi den store skønne Kirke (Længden er 89,29 m, Bredden 24,51 m, Bredden over Tværskibet 51,36 m) var ikke stor nok for de pragt- og magtelskende Senesere. Den skulde gøres større; Langskibet skulde være Tværskib, og et nyt Langskib skulde opføres. Dette paabegyndtes, men 1348 hærgede Pesten i Siena; andre Vanskeligheder kom til; man opgav Planen og tog 1377 atter fat paa den gamle Façade. Men en prægtig Række af Søjler og Buer, der udgaar fra den sydlige Arm af Kirkens Tværskib og strækker sig Syd paa hen over Pladsen, vidner endnu om Senesernes Storsind.

Kirken er gotisk, vel en af de mest udpræget gotiske i Italien. Medens man i mange af de italienske gotiske Kirker har den aabne Tagstol, d. v. s. det nøgne Bjælkeværk, der bærer Taget, umiddelbart over sig (saaledes i Orvietos Domkirke og i Santa Croce i Florens), saa har Sienas Dom skønne Hvælvinger, der bæres af pragtfulde Søjleknipper. Kirken er, baade i det ydre og det indre, beklædt med sorte og hvide Marmorfliser, horizontalt afstribede. Den har mange skønne Kunstværker, bl. a. en Prædikestol af Niccolo Pisano, der i sit Arbejde blev hjulpet af sin Søn Giovanni og af Arnolfo di Cambio. Den fuldførtes fra 1266—68. Den er ottekantet og beklædt med Relieffer, der fremstiller Episoder af den hellige Historie. Den hviler paa en arkitektonisk Underbygning: kløverformede Buer, der bæres af korinthiske Søjler, nogle kor-

tere, andre længere. Enhver af de korte hviler paa en Løvinde med diende Unger i næsten naturlig Størrelse. Denne Underbygning giver Prædikestolen en betydelig Højde. Den er pragtfuld. — En smuk Fritrappeløber fører op dertil. Den stammer fra det 16. Aarhundrede.

Det ejendommeligeste i Domen er dog sikkert dens Gulv. Man har mange skønne Gulve i de italienske Kirker: Mosaik, graverede Metalplader (Nigellum) og ærværdige Gravsten med skønne Relieffer; intet af dem danner dog vist som dette eet Værk, baaret af een bestemt Idé.

Domkirken i Siena.

Det er en mægtig Hymne til Gud den ene store, der har været kendt baade af Hedninger og Jøder, og til Sønnen, Frelseren, den bespottede, forhaanede, sejrriige, hvis Komme har været anet og forudsagt fra de ældste Tider, ogsaa i de hedenske Samfund. Det er kristelig Humanisme, ført ud i de yderste Konsekvenser, men Siena var ogsaa Sædet for den humanistiske Aandsretning. Den berømte Humanist og Digter, Æneas Sylvius, den senere Pave Pius II († 1464), var Seneser.

Desværre er største Delen af Gulvet næsten helt dækket af et uskønt Trælag; kun fra d. 15. Aug. til d. 15. Septbr. kan man beundre det i hele dets Skønhed. Side-

skibene og den nederste Del af Midtskibet er dog altid udækkede. Det har taget Aarhundreder at fuldende dette Værk. Fra 1372 til 1551 findes Regnskabsposter, der viser, hvad der er betalt forskellige Kunstnere, der har arbejdet derpaa. Den anvendte Teknik har været noget forskellig gennem Tiderne. Man begyndte med Mosaik efter antikt Mønster. I det 15. Aarhundrede sammenstillede man større Marmorstykker (altsaa ogsaa en Slags Mosaikarbejde) til Figurer. Marmoret var hvidt og graat, tre forskellige Afskygninger. Haar, Folder i Klæderne o. s. v. angaves ved Hjælp af Streger, som indmejsledes i Marmoret, Efter at Indmejslingen havde fundet Sted, indmuredes det ene tilpassede Stykke efter det andet i Gulvet, hvorefter de indmejslede Steder fyldtes med en sort Masse, Beg eller Ler. Endelig blev det hele afslebet og vandet, saa det dannede en Flade. Det er paa en Maade en graffitisk Fremgangsmaade, hvorfor Kunstværkerne ofte kaldes Graffiter. Den italienske Maler og Kunsthistoriker Vasari († 1574) omtaler i sin »Introduzione« til »Maleres, Billedhuggeres og Arkitekters Levned« udførligt denne Teknik. I det 16. Aarhundrede begyndte man at frembringe Lysvirkningerne ved at indlægge Marmor af forskellige Farver. Maleren Beccafumi († 1551) opnaaede den højeste Fuldkommenhed heri.

I et lille Museum overfor Domen findes der farvelagte Tegninger baade over Gulvet i dets Helhed og over dets enkelte Felter.

Paa det ubedækkede Gulv i Sideskibene er de 10 Sibyller fremstillede: i hvert Skib fem mægtige sorte Marmorfelter og i disse, som et kolossalt Mosaikindlæg, de hvide Figurer. De er bleven til mellem 1482 og 1488 og udviser den omtalte Blanding af Marmormosaik og Graffit. Paa hvert Felt staar Sibyllens Navn samt Navnet paa den græske eller romerske Digter, der har omtalt hende. Til lige anføres den Spaadom, hun skal have udtalt om Kristus.

Sibyllerne paa venstre Side er:

Den libyske Sibylle, der, siger Indskriften, mindes af Euripides († 406 f. Chr.). Hun er sort som Menneskene i Libyen, er indhyllt i et hvidt Klædebon og bærer en Bog i Haanden. En Gueridon af sammenslyngede Slan-

ger bærer Spaadommen: »Han vil komme i de uretfærdige Hænder; de vil give Gud Slag i Ansigtet med knyttede Hænder; den elendige og beskæmmede vil skænke de elendige Haab.«

Den hellespontiske Sibylle, om hvem Heraclides (det 4. Arh. f. Chr.) skriver, at hun levede paa Cyrus's Tid. Spaadommen lyder: »De gav ham Galde som Føde; de

Sibyllen fra Cuma.

gav ham Eddike for hans Tørst; et saadant Gæstevenskabs Bord vil blive udpeget. Templets Forhæng vil rives fuldstændig sønder, og midt om Dagen vil der blive mørk Nat i tre Timer.«

Den phrygiske Sibylle, som har profeteret i Ancyra. I sin højt løftede venstre holder hun en aaben Bog, hvori der læses: »Jeg alene er Gud, og der er ingen anden.« Spaadommen er: »Basunen vil udsende sin larmende Røst

fra Himmelen; Tartaros's Mørke vil brede sig; Jorden vil aabne sig, og alle Konger vil komme til Guds Domstol. Gud selv vil dømme fromme saavel som ugudelige; derpaa vil han sende de ugudelige til Ild og Mørke, men de, som holder fast ved Fromheden, skal leve paa ny.«

Den samiske Sibylle, om hvem Eratosthenes (276—196 f. Chr.) taler: »Thi du, taabelige Judæa, kendte ikke din Gud, ham, der er Lyset for de dødeliges Sind, men du kronede ham med Torne og tilberedte ham den frygtelige Galde.«

Sibylla albunea, der ogsaa har faaet Tilnavnet den tiburtinske, fordi hun dyrkedes i Tibur. (Tibur er det nuværende Tivoli tæt ved Rom. Man viser endnu dér Ruinerne af et Sibylletempel. Det er bl. a. kendt af et Billede af Claude Lorrain.) Spaadommen er: »Christus skal fødes i Bethlehem, hans Komme forkyndes i Nazareth, medens den fredelige Taurus, Hvilens Grundlægger, hersker. (Taurus-Tyren er et af Zodiakkens Stjernebilleder. Det svarer til April.) Lykkelig den Moder, hvis Bryster gav ham Die.«

Ved højre Side:

Sibyllen fra Cuma, som Piso omtaler i sine »Annaler«. En ung Kvinde iler fremad i stærkt Løb; Ansigtet er, trods dets Ungdom, furet af stærke Tanker. I sin fremstrakte højre holder hun Opstandelsesbudskabet. »Og Dødsrædselen vil være til Ende. Naar han har sovet de tre Dages Søvn, da vil han, naar han er fremgaaet fra de døde, komme ud i Lyset og vise Opstandelsens Begyndelse.«

Den delfiske Sibylle, om hvem Chrysippus taler. Spaadommen: »Kend selve din Gud, der er Guds Søn!«

Den cumanske Sibylle, som Virgil mindes i den 4de Ekloge: »Den sidste Tid, om hvilken den kumanske Sibylle synger, er allerede kommen. Den store Række af Sekler fødes paa ny. Allerede kommer paa ny Jomfruen. Allerede kommer Saturns Rige. Allerede udsendes en ny Slægt fra den høje Himmel.«

Den cumanske Sibylle havde spaaet om et bestandigt Kredsløb af 4 Tider; i den første af disse var Saturn den herskende. Saturn, Grækernes Kronos, styrtedes af sin

Søn Jupiter. Han landede efter Sagnet i Latium, hvor han blev Konge. Hans Regering var meget lykkelig for Riget, en sand Guldalder. Virgils Digt er skrevet nogen Tid, før Augustus blev Eneherre; den anvendte Spaadom kunde altsaa faa sin første og bogstavelige Opfyldelse paa Augustus, sin anden paa Christus, der fødes under Augustus og stifter et aandeligt Rige. — Jomfruen, der omtales, er Astræa eller Justitia = Retfærdigheden. Efter Digternes Sigende skulde hun være den sidste, der i Undergangstider forlod Jorden.

Sibylla Erythrea, om hvem Apollodorus sagde, at hun var hans Medborgerinde. »Fra Himmelens ophøjede Bolig har Gud set ned til sine ydmyge. Og i de sidste Dage skal han af den hebræiske Jomfru fødes paa Cumabulis's Jord.«

Den persiske Sibylle, som Nicanor mindes. »Med kun fem Brød og to Fisk skal han mætte 5000 Mand, der er lejrede i Græsset, og naar han har samlet Levningerne, da skal han fylde tolv Kurve til Haab for mange.«

Disse Sibylleskikkelser med de mægtige Profetier virker umiddelbart betagende. »Hvem er Sibyllerne?« spørger man. »Er det virkelig muligt, at denne dybe Tone om Messias, der skulde komme, i Tusinder af Aar har kunnet klinge gennem Hedningeverdenen?« — Baade Grækere, Romere og Oldkristne er enige om, at Sibyllerne er Profetinder. Forøvrigt tales snart om een, snart om flere. Varro (54 f. Chr.) fastslaar, at der er ti. Han citeres af Lactantius (ca. 325 eft. Chr.), der paa Grund af sin klare, elegante Stil kaldes Kristenhedens Cicero. Sibyllernes Levetid var meget lang, hvad der har givet Anledning til, at man taler om flere Sibyller paa eet Sted. Varro kløver saaledes Sibyllen fra Cuma i to: den cumanske og den cimmeriske; det maa vel antages, at det er disse to, Sene-serne kalder den cumanske Sibylle og Sibyllen fra Cuma; de lader »Sibylla cumana« fremtræde som en gammel Kvinde, »Sibylla Cumæa« som en ung.

Sibyllernes Spaadomme samledes i Bøger.

Allerede hos Romerne hører man tale derom. Efter Sagnet var de romerske sibyllinske Bøger solgte til Tarquinus Priscus af Sibyllen fra Cuma. Hun bragte ham

9 Bøger. Da han ikke vilde betale den Pris for dem, hun forlangte, brændte hun tre; hun forlangte samme Pris for de tiloversblevne 6, brændte paa fornyet Afslag atter tre og opnaaede endelig sin Pris for de sidste tre. Disse blev betragtede som Romernes hellige Bøger. De opbevaredes paa Kapitol under Tilsyn af dertil udvalgte Mænd. De raadspurgtes, naar man vilde vide, hvorledes man skulde forholde sig under Ulykker, hvorledes man skulde forsone de guddommelige Magter o. l. De maatte kun aabnes, naar Senatet dekreterede det. De blev tilintetgjorte ved Kapitols Brand Aar 83. — Tacitus fortæller, at der efter denne Brand skaffedes sibyllinske Vers til Veje fra Samos, Ilium og Erythris, Africa, Sicilien, Italien. Ogsaa disse raadspurgtes. Sidste Gang, man hører om dem, er 402 eft. Chr.. Næppe 10 Aar efter bliver de tilintetgjorte.

De nuværende sibyllinske Tekster skal være samlede omkring Justinians Tid. De er ordnede i 14 Bøger. Disse Bøger var til Dels forsvundne eller opbevaredes som utilgængelige i Vatikanets Bibliothek. Først 1817 fandt en berømt Litteratuforsker 14de Bog i Milano, omtrent samtidig var Adgangen til Vatikanets Bibliothek bleven gjort lettere, og 1828 udgav han 11te, 12te, 13de og 14de Bog efter Vatikanets Manuskripter.

Nyere Forskere bestrider disse Bøgers Ægthed; de mener, at Spaadommene har været tilføjede af Jøder og Kristne, der har gjort Propaganda.

Lignende Angreb imødegaaes forøvrigt allerede i Begyndelsen af det 18. Aarh. af en Tysker, Nehring, og en Engländer, Floyer. I begge Afhandlinger findes de sibyllinske Bøger gengivne, i Nehrings 9, i Floyers 8. Nehring omtaler, at der i Vatikanets Bibliothek ligger 14 Bøger skjulte, og mener, at naar Vatikanets Bibliothek først i højere Grad bliver tilgængeligt, da vil der komme mere Lys i Sagen. Hans Afhandling er fra 1702. Han giver en Liste paa alle de Forfattere, der har omtalt Sibyllerne eller benyttet deres Vers, lige fra Homer († 950 f. Chr.) til Kardinal Bellarmin († 1621 eft. Chr.). Dog omtaler han ikke to Forfattere, der vil være katholske Kristne meget bekendte: Thomas af Celano og den h. Thomas af Aquino. Thomas af Celano, en af de første Franciskanere, er For-

falter til Hymnen »Dies iræ«, i hvilken han paaberaaber sig Davids og »Sibyllens« Vidnesbyrd om, at Vredens Dag vil opløse Verden i Flamme. — Den hellige Thomas af Aquino († 1274), under hvis Beskyttelse Leo XIII har stillet alle katholske Skoler og Universiteter, taler om Hedningernes Tro paa Sibyllerne som et Bevis paa, at mange Hedninger har haft Aabenbaringer om Christus; han paaberaaber sig St. Augustin. En tysk Forsker, Ferdinand Piper, omtaler disse to Forfattere i en Afhandling af 1847.

Floyer siger i sin Dedikation, der er rettet til Lord-Biskoppen af Lichtfield og Coventry, at Tidens Kritikere mener, de Sibyllinske Bøger er smedede sammen af Gnostikerne i det andet Aarhundrede. — Han er overbevist om, at de er ægte, at de meddeler os den antediluvianske Gudserkendelse samt de moralske Begreber, Japhet og hans Efterkommere har bevaret. Vor Religion og vor Moral har vi efter hans Mening ikke alene fra Jøderne. Da Gudsbegrebet hos Folkene forvirredes og fordunkledes, og de begyndte at tilbede de mange Guder, da sendte Gud til dem kvindelige Profeter, Sibyller, ligesom han, naar Jøderne truede med Frafald, sendte dem mandlige Profeter. Det maatte være kvindelige, der sendtes til Hedningerne, thi hos dem var det Kvinden, der i ekstatiske Tilstand kom Guddommen nærmest (Romernes Vestalinder — Grækernes pyliske Præstinder).

Floyer mener, at Spaadommene har fundet eller vil finde deres Opfyldelse. De støtter og supplerer, mener han, Apostelen Johannes's Aabenbaringer. Forøvrigt er han fuldkommen vilkaarlig i sin Udlægning af disse Spaadomme.

Han anfører Udtalelser af forskellige Forfattere om Sibyllerne. Homer har indskudt Sibyllernes Tale i sine Digte. Platon kalder Sibyllerne Profetinder. Aristoteles siger, at Sibyllerne var inspirerede, og at en af dem levede i en Hule i Cuma. Plutarch siger, at de forudsiger Ødelæggelsen af Byer, Indfald af Barbarer, Udbrud af Etna. Cicero taler i »de divinatione« om Furien (Sibyllen). Justinus Martyr († 129 eft. Chr.) fortæller Grækerne, at de kan finde den sande Religion hos den babylonske Sibylle, som kom til Cuma, og som Platon beundrede som gud-

dommelig. St. Augustin siger, at det ingen Vildfarelse er at tro, at Mysteriet om Christus er aabenbaret for nogle Hedninger, og at de var inspirerede af Profetiens Aand til at forklare det. Da den hellige taler til den romerske Prokonsul Flaccianus om Kristendommen, forelæser denne ham Vers af Sibyllen fra Erythrea, skrevne paa Græsk. Og saa fremdeles.

I Kunsten behandles Sibyllerne ikke i de første Aarhundreder efter Christi Fødsel. Fra det 12. Aarh. ser man Fremstillinger deraf, ofte i Tilknytning til et Sagn om Kejser Augustus og den tiburtinske Sibylle. Sagnet findes baade hos græske og latinske Forfattere og har forskellige Former. En af disse, der anføres af Voragines i Slutningen af det 13. Aarh., er følgende: Kejser Augustus lod den tiburtinske Sibylle komme til sig for at raadspørge hende om, hvorvidt han burde tage mod de guddommelige Æresbevisninger, Senatet vilde yde ham. Hun svarede: »Fra Himmelen vil den Konge komme, der skal være det i al Evighed.« Saa aabnede Himmelen sig; han saa en Jomfru af herlig Skønhed med et Barn paa Armen, og han hørte en Stemme sige: »Haec ara filii Dei est!« (Dette er Guds Søns Alter.) — Kejseren tilbad og underrettede Senatet om sin Vision. Denne havde Kejseren i sit Værelse paa Kapitol dér, hvor nu Kirken »Santa Maria de Capitolio« ligger; derfor kaldes Kirken »Aracoeli« (Himmels Alter). I denne Kirke findes en Mosaik, der er forarbejdet fra 1130—38. Den viser et Lam med en Blodstrøm vældende ud af Brystet. Til højre Maria med Barnet, til venstre Kejser Augustus tilbedende. Visionen er hele Middelalderen igennem ofte fremstillet i Malerkunsten, f. Eks. paa Miniaturer i Bøger. Enkelte Steder, især i Skulpturen, findes ogsaa Fremstilling af de samlede Sibyller allerede i Middelalderen. Det synes dog først at være med Renæssancen, at Kærligheden til Sibyllerne ret vaagner. Sibyllerne i Siena Dom er fra 1482—88. Om trent samtidig har Pinturicchio malt sine Sibyller i Kirken »Santa Maria del Popolo« i Rom, og nogle Aar senere, 1512, maler Michel Angelo sine berømte Sibyller i det sibtinske Kapel.

Den samme sublime Idé, som Seneserne fremfører ved

deres Sibyllefremstillinger, møder os atter i et Felt i Hovedskibet. Det fremstiller Hermes Mercurius Trismegistes. De nyere Kritikere mener, at man ved dette Navn betegnede Ægypternes Gud Thot. Af Ny-Platonikerne (en filosofisk Skole, der delvis sluttede sig til Platons Ideer og havde sit Sæde i Alexandria fra det 3. til det 6. Aarh. eft. Chr.) og af de Oldkristne ansaas imidlertid Hermes Trismegistes for en mægtig ægyptisk Konge. Han var uhyre vis og havde samlet sig Visdom i 20,000 eller 36,000 Bøger, der i Oldtiden opbevaredes i Alexandria. Ogsaa i disse omtales Christus. »Højt har Gud elsket sin egen Søn,« staar der anført paa Feltet, »han kaldes det hellige Ord.«

En endnu stærkere humanistisk Tendens spores i den øverste Tavle i Midtskibet. Den fremstiller Fortuna. Tegningen er sandsynligvis af Pinturicchio; nogle mener af Perugino. En Skare Mænd er forsamlede paa Strandbredden ved Foden af et højt Bjerg. En nøgen Kvinde (Fortuna), der holder et lille Latinersejl over Hovedet, lægger fra Land med sin Baad. En Skare Vismænd vender hende Ryggen og begiver sig tappert paa Vej op ad Bjerget. Vejen snor sig spiralformet op til Toppen, hvor en matroneagtig, skøn Kvindeskikkelse venter. Sokrates har allerede paaet Toppen, og Kvinden rækker ham Fredspalmen. Med den anden Haand rækker hun et Skrin, fyldt med Kostbarheder, hen mod Kynikeren Crates, der kaster de kostelige Skatte i Havet. Over den skønne Kvindes Hoved læses følgende Foraning: »Iler, Mænd! Bestiger dette stejle Bjerg! Fredens Palme vil være den skønne Løn for Arbejdet!« Dette er et Forsøg paa en Forsoning af Kristendommens og Hedenskabets Stræben efter Idealer; i denne Stræben efter Visdommen mødes de, men Visdommen er jo ogsaa, som der staar i »Visdommens Bog«, Guds Magts Aande og en klar Straale af den Almægtiges Herlighed.

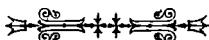
I en mægtig Cirkel under Kuppelen, samt fra Kuppelen op mod Koret og i de to Tværarme findes Fremstillinger af det gamle Testamente, bl. a. af Moses's og Elias's Historie. I højre Tværarm endvidere en Fremstilling af de forskellige Menneskealdre.

Hele Domen er, som sagt, skøn, men denne maalbevidste Gennemførelse af de kristelig-humanistiske Ideer,

som man finder i dette pragtfulde Gulv, giver den en Ejendommelighed, som man vel intet andet Sted finder Mage til.

Som Støtte ved Udarbejdelsen af denne Artikel er benyttet: La grande Encyclopédie. — Bouché-Leclerc: »Histoire de la Divination dans l'Antiquité« (Paris 1879-82). — »The Sibylline oracles, translated from the best Greek copies by Floyer« (London 1713). — Oracula Sibyllina oder neun Bücher Sibyllinischer Weissagungen von Nehringen (Essen 1702). — Ferdinand Piper: »Mythologie und Symbolik der christlichen Kunst« (Weimar 1847). — Rerum Bucolicarum Virgilii Ecloga IV (Francoforti 1539). — Virgilius Maro's Bukoliske Digte, udgivne, oversatte og oplyste ved Meissling 1817. — Rushton Fairclough: Virgil with an english traduction (London 1916). — Giorgio Vasari: »Le vite dei più eccellenti architetti, pittori e scrittori« (Firenze 1846). — »Documenti per la storia dell' arte Senese« (Siena 1854).

Marie Madsen.

Domkirkeindvielsen i Linz.

Det har været en enestaaende Højtidsfest, der blev fejret i Linz i Anledning af den nye gothiske Domkirkes Indvielse den 28. April til 2. Maj. Byen ligger ved Donau, omgiven af herlige Alper og danner Udgangspunktet for den prægtige Tur med Damper til Wien. Alle Flag og Fanner saa lange som Husenes Højder har i de Dage været ude, flittige Hænder har bundet Guirlander tværs over Gader og Stræder, der har straalet i deres fineste Udsmykning, Musikanterne har pudset Hornene skinnende blanke og sat nye Strengene paa Violon, og der er bleven prøvet i Dage og Uger af Sangerne og Instrumentisterne. Biskoppen med sit Domkapitel har haft et stort Arbejde med Forberedelserne og Indbydelsen til Festen, og Pave Pius har ogsaa sendt Kardinal Andreas Frühwirth som pavelig Legat. Det har været travle Dage fulde af glad Forventning. Og kender vi Østerrig ret, saa findes der endnu mange troende begejstrede Mænd, Kvinder og Børn, der ikke skyer nogen Anstrengelse for at arbejde med eller med et fromt Sind at tage Del i Festen. I Kirkernes Sakristier er der rigeligt Arbejde for Sakristianerne fra tidlig Morgen for at betjene de mange tilrejsende Præster, og der er Brug for mange flere andægtlige Ministeranter end ellers.

Mandag den 28. April begyndte Indledningen med en Times Klokkeringning, og den, der har oplevet det i en større katolsk By, hvor der ofte kun er meget kort Afstand mellem Kirkerne, som i Regensburg, hvor man i to eller tre Minutter kan naa fem Kirker, han har saa hørt Luften tone, summe, brumme og drøne, naar alle Kirkeklokker samtidig lader deres Malmstemmer klinge og synge. Det er, som om Mure og Huse summer og brummer med, idet Lyden kastes som et stadigt stillestaaende Ekko fra Mur til Mur op gennem de krogede Gader og Stræder. Kl. 7 Aften begyndte Andagten i de barmhjertige Brødres Kirke og varede indtil Kl. 7 Morgen i de forskellige Skifter. Tirsdag Morgen tidlig har Solen forundret kunnet se ned i Donaudalen paa de Skarer af Landboer, der med Korsbærer og Præster i Spidsen med vajende Faner og Bannere syngende og bedende befolkede alle Vejene ind til og oppe fra Alperne ned til Byen, budt Velkommen af Klokkernes fyldige Malmtoner. Kl. 7 Morgen var der Prædiken foran Kirkens Portal af Biskoppen fra Feldkirch, og Konsekrationen, der varede fra Kl. 6 til henved Kl. 10, efterfulgtes af Pontifikalmesse af Generalabbeden for Mechitaristerne i Wien, Gregor v. Govrik, efter armenisk Ritus med Sang af Præsteseminaristerne og Drengene fra Kollegiet Petrinum paa armenisk Sprog, vel sagtens efter mange og drøje Prøver.

Onsdag begyndte den græske Pontifikalmesse Kl. 8 ved de græsk-rutheniske Biskopper fra Agram og Przemyśl (Galizien) med græsk Ritus og gammel-slavisk Kirkesprog. Sangen udførtes uden Orgel og Instrumenter af ukrainske Studenter fra Wien. Derpaa blev der holdt store Foreningsmøder paa flere Steder med Festtale, blandt andre af Biskop Paul Wilhelm v. Keppler, Rottenburg, Forfatteren af »Mehr Freude«. En anden Taler var Biskop Schreiber fra Sachsen. Pontifikalvesperen blev holdt af Kardinal Fr. Gustav Piffl, Fyrstærkebiskop af Wien med Sangen udført af Koret fra Laterankirken i Rom (det saakaldte »Sixtinske Kor«). Og den, der om Aftenen har kunnet overvære Maria-Kongregationernes Lysprocession til Domen vil vel aldrig kunne glemme det. Den lange flimrende Lysmasse, der snoede sig gennem Gaderne med Sang fra tu-

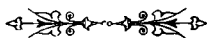
sinde Munde, Fanfarerne og Basunernes Lyd fra Taarnet, den elektrisk straalende Belysning af Kirkens Ydre, de højtluende Festblus oppe paa Alperne omkring Byen og tilsidst det prægtige Fyrværkeri fra Kirkens Taarn, alt det var en storslaaet, vældigt klingende Troesbekendelse fra en hel By, — ja et helt Folks synligt lysende Tegn paa dets Tro, Haab og flammende Kærlighed til Jesus Christus og hans hellige Moder, idet Kirken er indviet til Maria ubesmittede Undfangelse.

Torsdag Morgen den 1. Maj begyndte med Ave Maria-Ringning med alle Byens Klokker og Reveille til Ære for den pavelige Kardinal-Legat foran Bispeboligen. Kl. 8 drog Klerus, Abbøderne, Bisperne, Kardinalerne og den pavelige Legat i festligt Optog til Domen, hvor Kardinal Faulhaber holdt den i forrige Nummer af Ugebladet oversatte glimrende Festprædiken. Pontifikalmessen blev holdt af Kardinal-Legaten, A. Frühwirth, efter romersk Ritus paa Latin med Festmesse i D-moll af Anton Bruckner og Tedeum af Franz Neuhöfer, Domorganist i Linz. Det egentlige store Festtog fandt Sted om Middagen under umaadelig Deltagelse under Afsyngelse af: »Grosser Gott, wir loben dich«! Foruden alle disse Festligheder i og udenfor Kirken var der forberedt et »Liebfrauen-Festspiel« paa Theatret forfattet af Benediktineren P. Bonifaz Rauch med Musik af Professor Schmid, Direktør for Konservatoriet i Karlsruhe, under Indstudering og Ledelse af Franciskaneren, Dr. E. Schmidt.

Den 8. December 1854 forkyndte Pave Pius IX Dogmet om Marias ubesmittede Undfangelse, og allerede i næste Hyrdebrev fremsatte Bekenderbiskoppen Rudigier sin Plan om Domens Bygning til Ære for den ubesmittede Undfangne. Grundstenen blev lagt 1. Maj 1862 og efter 62 Aar staar den nu bygget op i sin fulde Størrelse, ganske vist manglende mange Enkeltheder. Dens indre Flade er næsten 4000 Kvadratmeter, og den rummer 21000 Mennesker. Kirken har for Tiden 12 Altre foruden 3 Altre i Krypten. Den er bygget ved Indsamling af Bidrag fra hele Landet, f. Eks. en Kreuzer om Maaneden, efter Biskop Rudigiers Ønske, for at alle og enhver skulde have

Del i den, saa at den nu slaar der som et Tegn paa hele det østerrigske Folks Offervillighed og Kærlighed til vor guddommelige Frelser Jesus Christus og til den ubesmitet undfangne Jomfru og Gudsmoder Maria.

Jos. Hammermüller.

Den religiøse Vækkelse i Frankrigs højere Skoler.

Paasken, der er Kirkens største Fest, bringer altid de tydeligste Vidnesbyrd om katholsk Liv, og i alle Lande er denne Fest en Lejlighed, der viser hele den religiøse Praksis. I Frankrig begynder den at antage Præget af en stor Revue over de intellektuelle Kræfter, der søger Sandheden og Troen. Intet beviser det mere klart end en simpel Redegørelse for de højtidelige Paaskekommunioner, som Eleverne paa Statens højere Skoler samles til. Og denne Bevægelse, der viser den katholske Kirkes forbausende Fremskridt blandt den franske Nations Elite, vokser fra Aar til Aar i Dybde og Udstrækning.

Forrige Aar kunde der tælles 2000 Polyteknikere og 1800 Elever fra Centralskolen ved Paaskemesserne, de sidste i 20 Kredse, Polyteknikerne i 46 Kredse.

I Aar blev Indbydelserne udsendt paa samme Maade til enhver Elev af Skolerne, baade til de nuværende og til de gamle Elever, og Indbydelsen bar en Underskrift med et imponerende Antal Navne.

Jeg nævner blot: 1502 Polyteknikere, 1372 Elever fra Centralskolen, 387 fra Bjergværksskolen i Paris, 174 fra Bjergværksskolen i Saint Etienne, 56 fra Bro- og Vejbygningsskolen, 52 fra Marineingeniørskolen, 429 fra Skolerne for Kunst og Haandværk i Aix, Angers, Châlons, Cluny, Lille og Paris, 25 fra Elektrikerhøjskolen, 16 fra Institutet for anvendt Kemi, 24 fra Trafikskolen, Komitéen for det katholske Institut for Kunst og Haandværk i Lille. Fra 15 af disse Skoler fandtes i alt 4037 Indbydere.

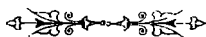
Blandt Indbyderne findes baade Skolernes yngste Elever og Marskaller af Frankrig, Universitetsprofessorer, høje Statsembedsmænd og førende Mænd indenfor Industrien.

Man blev derfor ikke forbausset, da man paa Palmesøndag i Notre Dame saa henved Tredjedelen af Central-skolens nuværende Elever, ca. 950 unge Mennesker, opfylde deres Paaskepligt. I Saint Etienne du Mont gik samme Søndag 1100 Polyteknikere til Herrens Bord, og i 71 Kredse samt i 7 Byer i Ruhr, i Rhinlandet og i Saar-Distriktet samlede den samme Tanke, den samme Bøn og den samme Andagt talrige gamle Elever fra Frankrigs førende Ingeniørskole.

Hvor er nu den Menneskefrygt, som tidligere holdt Eleverne fra de højere Skoler horte fra Kirken eller fra fælles Religionsøvelse! Fjern er den Tid, da, som Montalembert siger, en Mands Nærværelse i en Kirke i Paris gjorde samme Indtryk som en Kristens Indtræden i en af Orientens Moskéer.

Saaledes saa det ud ved Aar 1830; det var det 19. Aarhundredes Begyndelse. Hvad kan vi ikke vente os af det 20. Aarhundrede, som allerede nu har et saa straalende Trosliv at opvise!

Victor Bucaille.

Nye Bøger.

The Catholic Encyclopedia Supplement I Volume XVII. (The Encyclopedia Press. 23 East 41 Street New York 1922. 786 sider.)

Ethvørt værk af karakter som nærværende vil inden ret lang tid trænge til en fortsættelse. Der sker stadig noget nyt i verden, og det er ofte det, som senest er sket, man helst vil vide besked om. Det er derfor såre kærkomment for alle ejere af den store katholske encyclopædi i de 16 mægtige bind, at der nu er udsendt et fyldigt og indholdsrigt supplementsbind dertil. Encyclopædien afsluttedes i 1913, og året efter kom det 16de bind, det største af dem alle, med den overvældende indholdstortegnelse på over 350,000 navne. Siden er der sket meget i verden, måske mere end nogen sinde før på kun en halv snes år. For det første har krigen jo bragt en mængde forandringer, hvilket direkte har ført til oprettelsen af nye

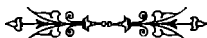
lande og indirekte til omlægning af mange bispedømmer og omordning af kirkelige forhold trindt omkring. Dernæst er den nye kirkelige løvbog udkommen, hvortil der har måttet tages hensyn så vel i adskillige nye artikler som i supplementer til en mængde af de gamle artikler i tidligere bind. End videre har kirken været i mægtig udvikling siden krigen, og der er oprettet talrige nye bispedømmer i alle verdensdele, hvilket også altsammen nøjagtigt er registreret. Og endelig er der død mange fremragende mænd og kvinder i det nævnte tidsrum, hvis biografier nu fremkommer; thi det var et princip, som konsekvent gennemførtes i det store værk, at der ingen specielle artikler bragtes om endnu levende personer.

Af enkelte artikler kunde der naturligvis være mange at fremhæve — her skal jeg dog kun nævne nogle få. Til den lange artikel om Danmark paa 19 spalter i fjerde bind, skreven af en rigsarkivar i München og vrimplende af fejltagelser, er der føjet en net lille supplementsartikel på tre spalter, der er ført op lige til biskop Johs. von Euch's død. Forfatteren begår kun den ene fejl at lade Jeanne d'Arc's statue blive oprejst i Ørstedsparken i anledning af hendes kanonisation. — Af andre artikler kan nævnes en meget interessant om »Pius X's Institut for Liturgisk Musik«, oprettet i 1918 i New York. Der gør man alvor af at realisere Pius X's befaling om, at hele menigheden skal tage del i den liturgiske messesang. »Folket skulde ikke altid være tavse tilskuere til det liturgiske drama. Dets deltagelse svarede oprindeligt til koret i det græske drama; de gav deres tilslutning til præstens bønner med råbet Amen og gav deres glæde udtryk ved at udbryde i Alleluia. *Kyrie* var folkets egen bøn om nåde, *Credo* dets egen trosakt. I mange slægtled var folkets røst bleven holdt nede; men kirken genopretter på ny dets musikalske fødselsret. Siden renaissancens tid har den offentlige gudstjeneste været udsat for en gradvis forringelse. I smug har princippet om kunsten for kunstens skyld sneget sig ind i vore kirker gennem koret. Musikken er blevet et mål i stedet for et middel, og både musik og bøn har lidt derunder. Liturgien er det mægtigste middel til omvendelse og helliggørelse. Kunsterne har, som Herrens ydmyge tjenerinder, adgang hertil, ikke for deres egen skyld, men for at give »tænkerne liv og kraft«. Den gregorianske sang, kirkens egen sang, er mere end nogen anden kunst i stand til at tjene det høje mål, hævder Pius X.« For at fremme dette store mål fik en fremragende musikalsk forfatterinde Mrs. Justine Ward sammen med nogle gejstlige oprettet det nævnte institut. Folket som sådant kunde ikke synge, var ganske afvænnet dermed, det indså

de, og derfor besluttede de at begynde med hørnene rundt om i de talrige katholske skoler. (Husk på, at lidt over halvdelen af New Yorks indbyggere er katolikker.) Mrs. Wards princip er, at musik ikke skal være de enkelte begavede forbeholdt, men maa bringes indenfor hvert eneste barns rækkevidde. Ligesom ethvert barn lærer at læse skrift, skal det også lære at læse noderne og forstå, hvad de siger. I 1920, to år efter skolens oprettelse, holdtes en international kongres for gregoriansk sang i St. Patricks katedral i New York. Her sang 3500 børn fra c. 50 skoler i New York og Philadelphia *Missa de Angelis* på kongressens åbningsdag. De havde kun haft tre samlede prøver, og alligevel sang de med fuldkommen renhed og harmoni og begejstring, så mange hørte på det med tårer i øjnene. Børnenes sang blev højlig prist af de to benediktinermunke fra Solesmes, som ledede kongressen. — Der findes også en speciel artikel om »Lille Nellie af den hellige Gud«, en velfortjent ære for det vidunderlige fire års lille irske barn, som også vil være nogle læsere bekendt af den herlige levnedsbetegnelse af hende, frøken Hoffmann i 1913 udsendte, oversat fra engelsk, en af de skønneste katholske bøger, vi har på dansk.

Der var måske noget inere at fremhæve, men omstændende er vistnok tilstrækkeligt til, at enhver, der ejer den store encyclopædi, vil indse, hvor nyttigt det var også at komme i besiddelse af dette supplement. Var det mon ikke praktisk, at de ikke få ejere af værket foretog en fælles henvendelse til udgiver-selskabet i New-York om at få supplementet tilsendt; det vilde måske kunne blive billigere (også med henblik på de dyre amerikanske penge). Adressen har jeg givet i overskriften.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867 har udsendt sit Regnskab for Aaret 1923. Og det er glædeligt at se den Fremgang i Medlemsantallet og i Formue, som Regnskabet viser; af dette fremgaar det, at foruden at have betalt Sygepenge, Lægehjælp, Hospitalsophold, Begravelseshjælp o. m. a. Udgifter har Sygekassen dog et Overskud paa omtrent 700 Kr. Ogsaa Medlemsantallet er gaaet betydeligt frem, saa det ser ud til, at vor Menigheds eneste Sygekasse skal gaa en lysere Tid i Møde, og naar vor gamle Sygekasse har faaet Navnet »den billige Sygekasse«, saa er dette vist ikke med Urette. Kontingentet

er for Herrer 5 Kr. 05 Øre, for Damer 4 Kr. 40 Øre Kvar-
talet.

— Den 23. April holdt Unio sin ordinære General-
forsamling i Lokalerne paa Hotel d'Angleterre. Af den
gamle Bestyrelse genvalgte Formanden Murermester A. V.
Günther og de Herrer Nystrøm, A. Husson og Boye-Daniel-
sen, medens Hr. Soelberg ikke ønskede Genvalg. I hans
Sted indvalgte cand. phil. Aa. Børge-Schmidt i Bestyrel-
sen. Unios Møder har i det forløbne Aar gennemsnit-
lig været besøgt af ca. 70 Medlemmer. Forskellige
Fremtidsplaner drøftedes livligt. Foreningen har efter-
haanden faaet samlet en trofast Kreds, der aabenbart har
stor Glæde af at mødes. Efter Generalforsamlingen tog
man Plads ved Smørrebrødsbordene, og Vintersæsonen
sluttedes saa paa den fornøjeligste Maade. — Men allerede
paa Søndag tages der fat igen. Se Annoncen!

— Festmødet i »St. Mariæ Drengeskoles Minde«
St. Bededags Aften maa vel nok betegnes som den mest
vellykkede af alle Fester, Foreningen til Dato har afholdt.
I stort Tal havde »de gamle Dreng« givet Møde for at
danne Rammen om Festen for de ganske unge, der med
dette Skoleaars Udgang forlader Skolen og nu tilføres For-
eningens Medlems-Protokol. Saa langt som til Holme-
gaards Glasværk var Rygtet om Foreningens Fest naaet,
og to forhenværende Elever, der bærer Betegnelsen af »ge-
valdig gamle Dreng«, havde tilbagelagt Strækningen der-
fra og hertil for at feste sammen med gamle Kammerater.
Man bød denne Gang paa Smørrebrød, Øl og, i Anledning
af St. Bededags-Aften, varme Hveder og The. — Sogne-
præsten, Pastor Chr. Raabe, var kommet til Stede og
talte smukt for de unge; han udtalte de bedste Ønsker
for Foreningen og lovede at samarbejde med den. Han
omtalte sine Planer om en ny Rosenkranskirke og den
nye Skole, hvor Foreningen i Følge Tidens Fordringer ret
kunde udfolde sig, idet han nok skulde sørge for, at der
her blev en stor Sal til Afholdelse af Møder og Fester.
Sluttelig udtrykte Pastoren sin Glæde over at være For-
eningens Gæst og lovede for Fremtiden at indfinde sig til
Festerne, saafremt hans Tid tillod det. Det gik nu Slag i
Slag med Taler og Sang, og der herskede den bedste Stem-
ning hele Aftenen. Klokkeren var mange, da de sidste
»gamle Dreng« gik fra Skole. L. A.

Foreningens Ferie-Koloni-Fond beder alle, der har støt-
tet Fonden, modtage en hjertelig Tak. Henviser iøvrigt
til Ugebladets Nr. 18, i hvilket Navn og Adresse findes paa
Administrationens Medlemmer. Man kan blot indsende
Beløbet med Posten, og Mærkerne vil omgaaende blive
tilsendt.

Kirkelig Bekendtgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ausgars Kirke at meddele Firmel- sens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag d. 1. Juni Kl. 4.**

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi, at der atter i Aar før Pintsesøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapel- ler. Som fælles **Bønner** foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V.* og *Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om *den Helligaands syv Gaver*, Salmebog Side 505.

Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aften- andagten. København, den 18. Maj 1924.

Josef Brems,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

Unio. Søndag d. 25. Maj arrangerer Foreningen et Besøg til Udgravningerne af det gamle Christiansborg Slot med efterfølgende fælles Kaffebord i Hotel Kongen af Dan- mark. — Deltagerne giver Møde bag Fr. VII's Rytterstatue Kl. 2,45 præcis, da Forevisningen begynder 5 Minutter før Kl. 3. — Medlemmer betaler 1 Krone og Besøgende 2 Kroner, alt iberegnet.

Bestyrelsen.

Den sædvanlige **Kirkekollekt** til Fordel for **Hedningemissio- nen** finder Sted ved Formiddags- og Aftengudstjenesten paa *Chri- sti Himmelfarts Dag* i alle Vikariatets Kirker.

Mariahjemmets Bogudlaan lukkes d. 1. Juni. — De udlaante Bøger bedes tilbageleveret i Bibliotheket, saavidt muligt, Tirs- dagen den 27. ds. mellem 3—4.

Paaskekommunionen.

Christi Himmelfarts Dag udløber Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af **den hellige Paaskekommunion** for deres Vedkom- mende, som bor i Byer, hvor der findes en katolsk Kirke.

Nordisk Ugeblads Annonce-Afdeling, Studiestræde 27-29 har i Sommertiden, fra 15. Maj til 15. Septbr., Kontortid fra 9—4, Lørdag fra 9—3.

Bøger til Maj Maaaned

Steidl: Vor Frue Sange.

— Legenderoser.

— Vor Frue Billedbog.

— Vor Frue Psalterbog. (Sidsted)

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Rosenørn-Lehn: Til Jesus ved Maria.

Katolsk Boghandel

Stenosgade 3. Telefon Vester 3930. København B.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
St. Knuds Kapel	- 3	
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 7 ¹ / ₂
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
	Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Rosenkranssognet.

Opkrævningen af Kirkeskat, Præstebøge m. m. er paa-begyndt og besørget — som tidligere bekendtgjort — gennem **Katholsk Menighedskontor**, Bredgade 64, Tlf. Palæ 3762, Kl. 1 —4, Lørdag til 2, ved dettes Incassator. Dog kan Bidrag som hidtil indbetales til Sognepræsten og Regnskabsføreren, Fuldm. P. Stagno Balestrini, St. Thomas Allé 6², efter Kl. 6.

Til Rosenkranssognet hører alle Katholikker, der bor paa Frederiksberg og i den dertil grænsende Del af Vesterbro indtil Stenosgade, Viktoriagade, Abel Cathrinesgade, Kvægtorvs-gade og den nye Godsbanegaard (den tilstødende Side af de nævnte Gader og Godsbanegaardens Terræn indbefattet), endvidere de, der bor i Valby, Vigerslev og Vanløse Distrikter samt det mellem disse Distrikter og Vestenceinten liggende Landdistrikt.

Ifølge Grundloven er ingen ligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen.

Katholikker skal derfor ikke betale noget som helst Bidrag til Folkekirken, hvis saadant staar opført paa Skattebillerterne, men paatale Sagen paa Skattekontoret ved Frenvisning af Kirkeskatkvittering for vedkommende Aar.

»Enhver Katholik bør derfor yde Bidrag til sin Sognekirke«, hvorfor de af Menigheden, som ikke gør det, indtrængende opfordres til at bidrage til dennes Underhold ved Betaling af Kirkeskat.

Anmeldelser modtages af Katholsk Menighedskontor, men ogsaa af Sognepræsten og Kirkeforstanderne.

Forstanderskabet.

K.V. Sidste Foredrag før Sommerferien (genoptages den fjerde Mandag i September) af Højærværdige Pater Menzinger *Mandag den 26. Maj Kl. 8* efter Majandagten i Kirken, St. Knuds Festsal, Stenosgade 4. Emne: »*Katholsk Flag*«.

Alle katholske. Kvinder er velkomne. Tag Troesfæller med!

Kvindelig katholsk Ungdoms Fællesmøder.

K. K. O. F.

Søndag den 1. Juni: Udflugt til Roskilde. Mødested: Københavns Hovedbanegaard Kl. 8. Tog afaar Kl. 8¹⁴ til Roskilde, hvor Messen overværes.

Roskilde Domkirke beses, og i Tilfælde af gunstigt Vejr tager vi til Boserup.

Madkurve maa medbringes.

Talrig Tilslutning forventes.

Komiteen.

Kirkelig Kalender.

25. Maj	5. Søndag ef. Paaske.	1. Juni	6. Søndag ef. Paaske.
26. —	M. Filip Neri, Bekender. Bededag.	2. —	M. Oktavdag.
27. —	Ti. Beda, Bekender og Kirkelærer. Bededag.	3. —	Ti. Oktavdag.
28. —	O. Augustin, Biskop og Bekender. Vigilie og Bededag.	4. —	O. Frans Caracciolo, Bekender.
29. —	To. Christi Himmelfart.	5. —	To. Oktav af Christi Himmelfart.
30. —	F. Oktavdag.	6. —	F. Norbert, Biskop og Bekender.
31. —	L. Angela, Jomfru.	7. —	L. Vigilie. Fastedag.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 2. Juni Kl. 8 i »Columbus«.

Gudstjenesten i Provinserne.

Hvis Tiden for Gudstjenester er en anden i denne Sommer end i Fjor Sommer, bedes det venligst meddelt Redaktionen snarest muligt.

St. Andreas Kirke, Ordrup.

Søndag d. 25. Maj Kl. 6^{1/2} og 11 stille Messer; Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens hl. Sakramente; Kl. 7 Aft. Festandagt.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 29. Juni.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

Fra nu af til September udsættes Gennemgang af Troeslæren i St. Knuds Sal, Stenogade 4 B. *P. Sialm.*

Credo. Maj 1924. Indhold: Marianska tankar av den heliga Tomas. — Maria — vår Moder. — Några synpunkter på det nuvarande läget. — Den förste katolske biskopen i ett lutherskt Sverige. — Tankar och intryck efter passionsspelen. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Ave Maria. 2. Engelska martyrer. 3. Själinna tröst. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

NB. Paa Grund af Christi Himmelfartsdag udgaar næste Nr. en Dag tidligere end sædvanlig.

Min d. 16. ds. afledne søster

Agnes Ortveds

sjæl anbefales til kristelig ihukommelse.

Med tak for enhver hende ved begravelsen udvist godhed.

Edw. Ortved,
Præst.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigl fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 22.

Søndag den 1. Juni.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Bønnen. — 6. Søndag efter Paaske. — Katholikker fra det moderne Italien. — Kirkeindvielse i Rønne. — Koret i Liturgien. — Et Fingerpeg. — A. C.'s Fremtid. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Sverrig. — Avertissementer.

Strøtanker om Bønnen.

Christus siger ikke: Uden mig kan I intet fuldføre; men han siger: Uden mig kan I intet gøre. Han vil dermed sige til os: Uden mig, uden min Naade kan I ikke engang begynde. (St. Augustinus.)

Vi kan kun gøre det, som Gud med sin Naade virker med os. (St. Leo d. St.)

Vi tror, at ingen kan vandre ad Frelsens Vej, uden at Gud kalder ham; at ingen, som er kaldet af Gud, virker sin Frelse, uden at Gud hjælper ham; at ingen kan erhverve Guds Hjælp, uden at han beder derom. (Gennadius.)

Den første Naade: Kaldelsen til Troen og Tilskyndelsen til Omvendelsen, giver Gud uden vor Medvirkning, uden at vi beder derom. Men alle følgende, og frem for alt at vi er standhaftige indtil det sidste, giver Gud os kun, hvis vi beder ham om dem. (St. Augustinus.)

Ligesom Legemet ikke kan leve uden Mad, saaledes Sjælen ikke uden Bøn. (St. Augustinus.)

Ved Bønnen gør vi os værdige til at modtage, hvad Gud fra Evighed af har besluttet at give os. (St. Gregor.)

6. Søndag efter Paaske.

Epistelen er taget af den hl. Petri I. Brev 4. Kap.

Højtelskedel! Vær kloge og aarvaagne i Bønnerne. Men hav fremfor alt en vedholdende Kærlighed til hverandre indbyrdes: thi Kærlighed skjuler en Mangfoldighed af Synder. Vær gæstfrie mod hverandre uden Knurren. Tjen hverandre, enhver med den Naadegave, han har modtaget, som gode Husholdere over Guds mangelaande Naade; taler nogen, han tale som Guds Ord; tjener nogen, han gøre det som af den Kraft, som Gud skænker, for at Gud maa prises i alle Ting ved Jesus Christus vor Herre.

Apostelen formaner i disse Ord til Samfundsfølelse, til den gensidige Tjeneste. En Kristen bør i sit Sind og i sit Væsen være som et Barn af den himmelske Fader, men tillige ogsaa en Broder af sin Broder. Christus har ikke forgæves og uden Grund stillet Guds Kærlighed og Næstekærlighed paa samme Trin og knyttet dem uadskilleligt sammen. Det er Epistelens Grundtanke. — Dog skal vi i Dag kun dvæle ved Epistelens første Vers: Vær kloge og aarvaagne (efter græsk Tekst: nøgterne) i Bønnerne. Altsaa Klogskab og Nøgternhed i Bønnerne og alle andre Andagtsøvelser. Der var i visse Menigheder en vis Fare for Sværmeri og overdreven Begejstring tilstede under Indtrykket af den nye Lære om en Frelser, som af Kærlighed til Menneskene har hengivet sig i Døden for dem, eller ved Tanken om — som mange holdt for — Christi nærforestaaende Genkomst. Maaske har disse og lignende Tanker været Aarsag til en vis Slags Sværmeri, og derfor Apostelens Formaning: vær kloge og nøgterne i hele det religiøse Liv. Vær kloge og nøgterne — det har ogsaa sin Betydning for mange. Ungdommen og især den kvindelige Ungdom har ikke saa sjældent visse Perioder af religiøs Begejstring. Det er en let Sag for dem, ja, det er ligefrem en Lyst for dem, hyppigt at overvære Gudstjenesten og at modtage de hl. Sakramenter; det er let at faa dem med til gode Gerninger, ja endog til svære Ofre; de giver gerne Afkald paa Fornøjelser, ofte ogsaa helt uskyldige, som de godt kunde være med til; de er i Stand til at ofre Tid og alt, hvad de ejer, ja hele deres Liv til et godt, heroisk Formaal; de vilde være rede til at give Gud et stort og vanskeligt Løfte. Der kommer saadanne Tider, hvor man med Lethed kunde hengive alt dette til Gud og sin Forløser. Da skal enhver huske Apostelens Ord: vær kloge og nøgterne. Husk, at det ofte kun er en Overgang. Lad da gaa nogle faa Uger eller Maaneder — eller højest nogle faa Aar, og dit Hjerte føler maaske kun lidet mere af den Begejstring. — Eller du er ny i Kirken, du er Konvertit. Der er nye Indtryk, nye Tanker, nye Følelser, som

indtager din Sjæl. Bønnen er let for dig, Modtagelsen af den hl. Kommunion er din Lyst, forskellige Andagtsøvelser griber dit Indre; Tanken om, at du er et Barn af den sande Kirke, fylder dig med synlig Glæde; du er ivrig i at opfylde dine Pligter, ja, meget mere end, hvad der er Pligt. Du er med allevegne, og du gør det med inderlig Fryd og Lyst. Da gælder det om at være klog og nøgtern. Du maa huske, at det maaske kun er Nyheden, som griber og driver dig. Du maa nære en vis Bekymring for, at saadan en Stemning kan give Plads for aandelig Tørke, hvor al følelig Begejstring og Lethed er forsvunden.

Vi skal huske, at Følelse og Begejstring for religiøse Ting er en Gave, noget som vi ikke er Herre over. Vel er de af stor Værdi og Betydning i det religiøse Liv; hvis de ledes og styres og holdes i Tømme af Fornuften og Troens Principper, da gøres Opnaaelsen af Dyd og Fuldendelsen af gode Gerninger let, og et Menneske kan føres til at fuldbyrde endog saare vanskelige og heroiske Handlinger til Guds Ære og til Næstens Vel. Men vi maa aldrig glemme, at det ikke staar i vor Magt at give os dem; de er en Støtte, et Hjælpemiddel, men ikke noget, som kunde regnes med til moralsk Gerning eller Handling. Højere end Følelsen og Begejstringen staar Viljen og selve Handlingen. Vi kan virke vor Frelse og Saliggørelse uden Følelser og synlig Begejstring, men ikke uden vor Viljes Medvirken og dens Handlekraft. Vi skal være taknemmelige, hvis Følelsen og Begejstringen løfter og støtter os, men vi maa ikke være ulykkelige, dersom vi savner dem. Det vigtigste er, at vi med trofast og udholdende Viljekraft gør vor Pligt og opfylder Herrens Bud. Vê det Menneske, som venter paa den Helligaands synligt drivende Kraft, som mener kun at skulle handle, hvis han føler sig dragen af den Helligaand. Hvor ufornuftig og skæbnesvanger en saadan Handlemaade vilde være, fremgaar af den Kendsgerning, at mange ikke føler sig draget af den Helligaand i mange Aar og derfor ogsaa i alle disse Aar hverken beder en Bøn eller paa nogen anden Maade træder i Forbindelse med Gud: sølgelig er de fritaget for enhver Guds-tjeneste og enhver Forpligtelse overfor Gud! Værer derfor kloge og nøgterne i eders Gudsyndelse!

Den fromme Thomas af Kempis siger i sin Bog Christi Efterfølgelse: non multa, sed multum, d. e. ikke mange Ting, men meget. Det er en ypperlig Grundsætning, en nødvendig Formaning, som stemmer overens med Apostelen Petri Ord: vær kloge og nøgterne! Ikke mange Ting, min kære Ven, men meget! Gør din Pligt helt og godt, saa gør du meget. Hold dig til Apostelens gyldne Ord: Vær klog og nøgtern!

Katholikker fra det moderne Italien.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

III.

Giosué Borsi.

Den kendteste blandt de litterære og intellektuelle Konvertitter er vel nok Giosué (Josva) Borsi; man taler og skriver stadig om ham; man genoptrykker hans senere Bøger, man udgiver hans efterladte Papirer, og man opkalder katholske Studenterkredse efter ham. Han faldt paa Valpladsen under Verdenskrigen; en østerrigsk Kugle gennemborede hans graa Tertiær-Skapular, og hans Blod farvede den lille Udgave af Dantes *Comedia*, som altid fulgte ham.

Borsi var Toskaner; han fødtes (1888) i Livorno og levede sin meste Tid i Firenze. Han kom i Kontakt med to af de kendteste Kirkenænder i Toscana: Padre *Alfani*, Astronomen, Seismologen og Barnabiter-Pateren — og med Pisas lærde Ærkebiskop, Kardinal *Maffi*.

Faderen var uden Religion; politisk hørte han hjemme i Antiklerikalismen; han redigerede et af Partiets Dagblade. Hjemmet var — som adskillige Hjem i det moderne Italien — uden Forhold til Gud og hans Kirke udover det rent officielle, som gjorde, at Giosué ikke fik nogen troende Opdragelse, men modtog den første Kommunion i 14 Aars Alderen. Det blev samtidig den sidste for hele 13 Aar. Som den livlige Aand, han var, faldt det ham svært at passe Lektierne, men let at studere paa fri Haand efter sin Interesse: Litteraturen. Han blev hele 25 Aar gammel, før han (endda paa et III. Rangs Universitet) fik taget sin Grad som cand. jur.

Da hans Fader døde, maatte han bosætte sig i Firenze og fortsætte Faderens Redaktion af den liberale *Nuovo Giornale* — et Arbejde, han ikke havde Spor af Lyst til.

Hans Lyst stod til Poesien.

Han skrev selv, læste gerne og godt op, levede med i de litterære Kredse, holdt af at spille med i græske Trage-

dier — var charmerende og blev let et Centrum for de unge Poeter. Allerede i 18 Aars Alderen udgiver han sine første Vers, hvori Størsteparten var Efterklange og Manér, men som dog røbede et usædvanligt Haandelag i Ordets Kunst. Han vinder ved denne Evne en Digterpris blandt 472 Konkurrenter fra fem Sprog. Det, han digter om, er ganske hedenske Emner; der er ikke Spor at ane af den senere Borsi.

Italien er hans store Passion; Fædrelandet, dets Sprog, dets Historie, dets Skæbne og dets den Gang beklagelige indre Tilstand.

Denne Passion fører ham til Dante.

Vi begriber kun vanskeligt Dantes Indflydelse paa en Italiener: han betyder det største, det skønneste, de ved; han er paa een Gang Historien og Poesien — og han er katholsk som ingen anden. Selv om de dyrker Leopardi og Carducci, er det dog hos Dante (og i nyere Tid hos Pascoli), at de mærker Italiens Hjerte banke stærkest. Borsi stødte paa Dante.

Han læser ham, studerer ham, oplever ham og forstaar ham i en saadan Grad, at han kun 26 Aar gammel holder Dante-Fortolkninger i den højfornemme Serie *Lectura Dantis* i Or' San Michele i Firenze.

Borsi havde hidtil været Dilettant: haft Evner i forskellige Retninger, men ingen af dem var forbundet med hin Passion, som giver Evnen Vækst og fører fra Talentet hen mod Grænsen af det geniale.

Nu bryder en saadan Passion frem — et Sidestykke til Dantes Beatrice.

Borsi udsender en Bog: Bekendelser for Giulia (1912 —13), hvori hans Sjæleevner midtsamler sig om en Kvinde, han elsker og eksalterer. Naar han paakalder hendes Navn, tilbeder hendes Dyder, er det, som om Straaler fra et højere Lys skinner ind i hans Psyke. Kærligheden gør sin oprejsende Gerning. Men Processen er langvarig; han frigør sig kun langsomt fra sin Dilettantisme, og han kvæler ofte en ægte Følelse i altfor rige Ord — men han er nu orienteret bort fra sig selv, mod et højere Maal.

Skyder han end for højt i sin Elskovspoesi, viser det dog en Retning opefter, som er et Fremskridt.

Det er paa denne Tid, at store Sorger rammer ham. Faderen, en elsket Søster og den lille Dino (en Fætter, han elsker som en lille Bror) dør. Det giver ham ikke det endelige Stød, men det bereder hans Sjæl.

For bedre at lære Dante at kende studerer han Renæssancens og Middelalderens Aandsliv og støder der paa hine Mystikere, som det er moderne Kultur ikke at kende.

Frans af Assisi, Katharina af Siena, Bernardin af Siena og de andre taler til ham — paa hans eget Sprog. Han fordyber sig i deres Aand, og den første Helgenbiografi (St. Christoforus) fremgaar af hans endnu ikke kristne Aand.

Et af de »Tilfælde«, som Vorherre ofte tager i sin Tjeneste, for at Mennesket frivilligt — og ikke blændet af det himmelske Lys — skal tro paa hans Forsyn, fører Borsi sammen med den lærde Pater Alfani.

Hvad der er foregaaet mellem de to, faar vi ikke at vide; Borsi siger kort en Gang: Dig skylder jeg mere end mit Liv.

Resultatet bliver, at han med Iver og Energi paabe- gynder en Beredelse til atter at praktisere som Katholik.

Paa Aarsdagen for sin Søsters Død kommunikerer han atter — den første Kommunion i 13 lange bevægede Ungdomsaaar.

Borsis Liv efter Konversionen var ikke Lediggang eller aandelig Nyden. Han stiller sine Evner i Kirkens Tjeneste, skriver sit meget læste og højt skattede »Aandeligt Testamente«, hvori han frejdigt bekender sin Tro.

I de Kredse af unge Litterater, Poeter og Journalister, han vedblev at færdes i, er han den frygtløse — omend sommetider for voldsomme — Missionær og Apostel.

Det er Kardinal Maffi, som firmer ham, og som benytter sig af hans Kræfter i den litterære og den studerende Verden.

Naturligvis overdrev Borsis Trostfæller hans Betydning; man satte ham i Højde med Pascal og med de store Mystikere; dette var for meget — og han selv har aldrig ønsket det; han har aldrig givet sig ud for en Helgen eller et Geni. Han var en trosglødende Konvertit, som gav Gud alle sine rige Evner — og som fik Lov at føre mange Sjæle tilbage til Kirken, ligesom hans Eksempel har styrket mange frygtssomme mod deres altfor store Respekt for, hvad Mennesker mener.

Et af Borsis Hovedtræk var en hvidglødende Kærlighed til Sandhed. Han kunde ikke lyve, ikke smigre, ikke forstille sig. »Hvo, som siger en Sandhed, dyrker Gud,« sagde han med et Klarsyn, en Thomas af Aquino værdig.

Selvfølge var det katholske Liv ingen let Sag for ham; han maatte kæmpe, som alle maa det; i sin (nu udgivne) Dagbog klager han snart over de langsomme Fremskridt, de nedaddragende Tilbøjeligheder, den vege Vilje — snart jubler han og takker for et Ord, en Bog, en Tanke, der er ved at drukne ham i Lys og Kraft fra Gud.

Ved Guds Førelser dannes han ogsaa til en brugbar Apostel. Han siger selv: For at vinde en Sjæl har jeg altid villet øve Vold og tvinge den, faa den op til Kamp, strides med den — uden at mindes, at det eneste Middel til at vinde den er Kærlighed, Mildhed og Langmodighed. — Eller dette Ord: Den gode Metode er det tavse, diskrete Eksempel, som ikke ydmyger ved at tvinge Modstanderen til at erklære sig for overvunden. — Og: Enhver Sejr koster et Offer, vi maa lide, hvis vi vil vinde Sjæle for Gud. —

Lidelsens Tone begynder nu at spille ind i hans Liv — Tanken om Ofret. »Smerten er Herrens store Forbunds-fælle; ved sin Pine har han genløst Verden . . . skulde den atter helt fortabes, var det nok, at Vorherre tog Smerten bort — saa nødvendig er den for Menneskene«.

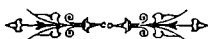
Smerten og Døden skulde snart kalde paa ham. Hans Offer blev at give sit Liv for Fædrelandet. I Skytte-

gravene er han, endnu mere end før, Apostlen. Hans »Breve fra Fronten« taler om Kristendom, som (i allerbøgstaveligste Forstand) kan staa for Skud.

Det er Jesu Kristi Person fra Evangeliet og i Tabernaklet, som er hans store Tanke. En Tanke, som baade gror i den daglige Pligt og samtidig forsøger at se Guds Finger i Verdensbegivenhederne. Kirken er for ham »ikke en vældig Marmorbygning, man beundrer; den er et levende Legeme, hvorefter enhver er et Lem«.

Over disse Emner har hans efterladte Dagbog Sider, der ikke let overgaas i Inderlighed af nogen Dagliglivets Mystiker.

Glad og offervillig giver han Italien sit Liv, sine Venner sit Eksempel og Gud sin Sjæl. —

Kirkeindvielse i Rønne.

I al Stilhed foregik Lørdag den 12. April om Aftenen Indvielsen af den nye Kirke, som den lille Menighed har glædet sig saa meget til. Selve Bygningen havde været færdig allerede et Par Maaneder; men den indre Udsmykning manglede endnu.

I det ydre fremtræder Bygningen ikke saa meget som Kirke, thi Præsteboligen optager en stor Del deraf. Men saa snart man har aabnet en af de to smaa Døre, som fra Vaabehuset fører ind i Kirken, staar man i et rigtigt katholsk Gudshus. Blikket fanges straks af Alteret. Paa Tabernaklets Dør ses en Kalk med Hostien, tilbødt af to Engle. Alteret, Kommunionbænken, Prædike- og Skriftestolen er udført af Billedhuggeren Windfeld-Schmidt og skænket til Kirken af Direktør Anton Petersen, som sammen med Kunstneren og sin Søn var til Stede ved Indvielsen.

Om Søndagen var der først to stille Messer og derpaa højtidelig Messe Klokken 10. Menigheden i Rønne er vist den mindste i hele Danmark; men mange anderledes-troende havde fulgt Kirkens Bygning med Interesse og modtog med Glæde Indbydelsen til at overvære Guds-

tjenesten, saa Kirken var optaget til sidste Plads. Lige til det sidste Øjeblik havde Katholikerne haabet, at Biskoppen vilde komme til Festen; men Monseigneur var forhindret deri. Der havde ogsaa været Tale om, at Dominikanernes Provincial skulde komme; men det blev heller ikke til noget. En stor Glæde fik Menigheden dog: dens første, afholdte Sognepræst, Pater Nielen, der nu

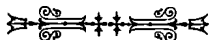
er ansat i Rotterdam, kom til Stede, og ham blev det, der celebrerede den første Højmesse.

Søstrenes lille Kor, som blev smukt støttet af nogle elskværdige Damer fra Byen, sang Missa in hon. Ss. Familiae af P. Griesbacher.

Festprædikenen blev holdt af den nuværende Sognepræst, Pater van Thiel, der meget smukt talte om Kirkens Betydning. Ved denne Lejlighed saas Pater van Thiel for første Gang i Dominikanernes smukke hvide

Dragt med Skapular og sort Kappe. Højtideligheden sluttede med den sakramentale Velsignelse og Te Deum.

Maatte der fra den lille Kirke, som blev indviet til St. Hyacinthus, en Dominikaner, der særlig virkede ved sine Prædikener, udgaa megen Velsignelse for den lille Menighed i Rønne!

Koret i Liturgien.

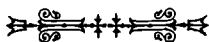
Da det kunde tænkes, at nogen ved Læsning af Ugebladets forrige Nummer S. 419 er bleven usikker i Anskuelsen om Korets Stilling i Kirken, saa vil en Orientering atter være gavnlig.

De virkende Personer ved den højtidelige Liturgi: Messe, Vesper, Vielser og andre liturgiske Handlinger er Celebranten, Leviter, Ministranter, Kantorer (to eller fire) og Koret. Menighedens Sang er meget ønskelig, og Pave Pius X. siger i sit Motu proprio: »I Særdeleshed bør man bestræbe sig for at genindføre den gregorianske Sang hos Folket.« Saa længe Kirken ikke opgiver Liturgien i sin nuværende fra ældste Tid nedarvede Form, saa længe er Koret et nødvendigt af den kirkelige Autoritet foreskrevet Institut, som skal udføre alle de Dele, som en samlet Menighedssang ikke kan magte, og som indeholdes i de ret omfangsrige Bøger til Brug for Koret: Graduale og Antiphonale. Og naar Pius X. i sit Motu proprio siger: »Den klassiske flerstemmige Sang nærmer sig meget godt det højeste Forbillede paa Kirkemusik, den gregorianske Sang, og derfor fortjener den samtidig med denne at blive tilstedet ved Kirkens højtidelige Funktioner saasom ved Funktionerne i de pavelige Kapeller. Ogsaa den maa genoprettes paa bred Basis i de kirkelige Funktioner«, saa viser det, at Koret er en uundværlig Institution. Og sit ydre Stempel og Anerkendelse som en kirkelig Indretning faar Koret ved, at dets oprindelige Plads er ved Alteret i Højkoret, og i saa Tilfælde skal det bære kirkelige Klæder (Talar og Superpellicium), som det ogsaa kan ses endnu mange Steder (Münster, Mainz, London). Det er den af Pius X. omtalte »liturgiske Sang særegen for Leviternes Kor« (Motu pr. V-12), som skal udføres af disse særlig indøvede ansatte Kor. »Den moderne Musik er ogsaa tilladt i Kirkerne, idet ogsaa den frembød Kompositioner af Skønhed, Alvor og Værdighed, saa de paa

ingen Maade er de liturgiske Funktioner uværdige«, saaledes taler Pius X. i sit Motu proprio som den fromme og høje Kultus- og Kulturbærer han var.

Dersom Menighedssangen blev eneraadende, saa vilde det betyde en absolut Nedgang i liturgisk Henseende ligesom ogsaa i kulturel, idet vi maatte undvære al den Musikkultur, som fromme og gudbenaadede Kunstnere har skabt for at forherlige Liturgien, og vi maatte savne Liturgien i sin nuværende herligt straalende Form.

Jos. Hammermüller.

Et Fingerpeg.

Jeg tillader mig herved at opfordre rette Vedkommende, som bestyrer og varetager Vedligeholdelsen af Vaabenhuset i Sct. Ansgars Kirke i Bredgade, til at have deres Opmærksomhed henvendt paa følgende to Ting, som i allerhøjeste Grad tiltrænger en Reformation.

Vand-Zinkbeholderen foran den hl. Jomfrus Statue i Grotten maa have et Afløb, en Hane, ved hvis Hjælp Vandet, som staar i den og bliver raadent, naar det ikke fjernes og fornyes — kan tømmes ud.

Og — de 9 smaa Huller i Stenetagøren foran Madonna-Reliefet maa indrettes saaledes, at Vandet kan fjernes grundigt og ikke, som det nu er Tilfældet, staar og mugner og paa een Dag forvandler de friskeste Forglemmigejer til visne Hængehoveder.

Det maa have været et underligt Tankeeksperiment, der har bragt disse Blomsterhuller til Verden!

Jeg er bange for, at de Troende, som gerne vil anbringe deres Blomster dér, i Længden bliver ked af det, naar de Gang paa Gang ser, hvor lidet tiltalende det er, at deres velmente undertiden ret kostbare Blomster visner paa et Døgn, takket være den elendige Konstruktion Vandhylden har.

Jeg skal antyde for den ærede Kunstner, som har givet Tegningen til Nischen, et Vink, hvorledes man kommer over de bjergerige Vanskeligheder, uden at molestere noget af Murværkets smukke Stil.

Rens Hullerne godt for alt det slimede grønne Slam, der efterhaanden har samlet sig af forraadnede Plantestoffer, saaledes at der er tørt lige til Bunden, og anbring i Hullerne nogle smaa tynde Bægerglas (Glas eller Metal) af en Størrelse saa de lige kan passe til Hullerne.

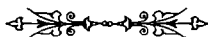
Disse mobile Vandbeholdere kan Folk selv tømme og fylde, naar det tiltrænges, og saa vil de smaa beskedne Blomster eller Buketter sikkert blive glade over at finde et Sted, hvor de kan trives og forlænge deres Aldersgrænse ganske betydeligt.

Dette Arrangement vil sikkert være velkomment for alle de Troende, som gerne vil være med til at pynte op de to Steder til den hellige Jomfrus Ære.

Jeg har længe ventet paa denne Reform, idet jeg har været af den Mening, at andre har observeret disse Ulemper.

Jeg har troet, at Styrelsen for Kirkens Udsmykning, Vedligeholdelse etc. ogsaa vilde faa Øje paa dette uheldige Forhold — men da min Tro har været naiv, tillader jeg mig nu med disse Linier at raabe om Hjælp.

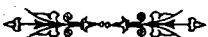
Manden, der ser.

A. C.'s Fremtid.

Onsdag den 4. Juni indkalder A. C. til den aarlige Generalforsamling. Her vil sikkert fremkomme adskillige Spørgsmaal om den Forandring, der er foregaaet i Foreningen i de sidste Aar. Der kommer nemlig nu kun unge til A. C.'s Møder, men de kommer ogsaa i et ret stort Antal. Hvor mon de ældre Medlemmer er blevet af? Man kan da næppe tro, at de er blevet borte, fordi de unge kommer. Det var jo netop nu, de skulde komme og gøre Nytte blandt de unge ved gode Foredrag og lærerige Diskussioner. Det kan vist næppe være Hjemmene, der trækker mere nu end tidligere. Mon ikke enhver katholsk Akademiker, selv om han er Husfader, kunde ofre en eneste Aften i hver Maaned i Vinterens Løb til A. C. Naar man tidligere kunde komme, saa kan man det vel ogsaa nu. Det maa jo sandsynligvis være ganske andre Grunde, der holder de ældre Medlemmer borte. Maaske er der Fejl ved Ledelsen af A. C., ved Aanden i A. C., eller lign. Men hjælper det noget at blive borte?

Tænk lidt over dette og mød saa alle gamle A. C.'ere op til Generalforsamlingen og fremlæg dér Ankerne, saaledes at A. C. igen kan opfylde sin Hovedopgave at være en Forening, hvori unge katholske Akademikere kan faa en god katholsk akademisk Dannelse. X.

Nye Bøger.

Illustreret Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (12. hæfte. Kr. 1,50, Gyldendal. Kbhvn. 1924.)

Med sædvanlig præcision har professor Vilhelm Andersen atter udsendt et hæfte af den del af litteraturhistorien, som han for tiden skriver på. De 80 sider optages for største delen af en omhyggelig gennemgang af Paludan-Müllers og H. C. Andersens digteriske virksomhed og er forsynede med en række interessante billeder af de to digtere og morsomme prøver paa, hvorledes man i Frankrig, Spanien, Tyskland, Indien og andetsteds har forsøgt at tegne illustrationer til Andersens berømte eventyr. Hæftet slutter med en ret indgående behandling af Carl Baggers omtumlede liv og digtervirksomhed.

The Catholic Encyclopedia and its Makers. (New York. The Encyclopedia Press. 1917.)

Tre år efter den store amerikanske encyclopædis afslutning, men vist ikke set i Danmark før nu, udkom et smukt indbundet værk på to hundrede sider med ovenstående titel. Det indeholder omtr. 1000 biografier og lige så mange billeder af de mange præster og andre herrer og ikke så få damer heller, der har skrevet enten mange eller få eller blot en eneste artikel i encyclopædien. Det er overordentlig interessant blot at blade den smukke bog igennem og se på de mange karakteristiske ansigter fra alle lande på jorden; man får bl. a. herigennem også en meget tydelig forestilling om, i hvor høj grad den katholske kirke svarer til sit navn, virkelig er den enestående institution, der har hjemme i alle lande og hos alle folkeslag på jorden. Også Danmark er repræsenteret ved to biografier.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Sverrig. Birgittaföreningen höll sit årsmöte i Stockholm Tisdagen den 15. April. H. H. Biskopen Dr. J. E. Müller hedrade mötet med sin närvaro och uttalade därvid sin tilsfredsställelse med föreningens verksamhet samt sin förhoppning, att allt flera katoliker måtte ansluta sig till föreningen för att därigenom främja dess viktiga uppgift: utgifvande och spridande af katolska skrifter. Val af styrelseledamöter egde rum. Därvid återvaldes den nuvarande styrelsen, bestående af Baron Gustaf Armfelt (Kulla), ordförande; Civilingeniör Ernst Roesler (Stockholm), vice-

ordförande; Doktorinnan Lilly Sundström, sekreterare; Pastor Ansgar Meyer (Stockholm) samt Comtesse Ebba Sparre (Kronovall). Också styrelsesuppleanterna, Dr J. Linders och Magister B. Bodström, återvaldes.

Kirkelig Bekendtgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Søndag d. 1. Juni Kl. 4.**

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Kongregationer indbyder unge Piger til at deltage i et *3-Dages Eksercitiøkursus* i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund fra *Søndag den 6. Juli Kl. 7¹/₄ Aften til Torsdag den 10. Kl. 9 Morgen.*

Deltagerne vil komme til at bo i Klostret og følge den til de lukkede Eksercitier hørende Dagsorden.

Deltagelse bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33², Kbhvn. Ø., senest Torsdag den 3. Juli.

Mariakongregationen
»Apostlenes Dronning«

Mariakongregationen
»Fredens Dronning«

Mariabørnskongregationen
»Den ubesmittede Undfangelse«

Mariakongregationen
»Maria Rosenkransdronning«

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at understøtte Indsamlingen til Børnehjemmet i Naxskov, hvortil Vikariatet har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes — her i Byen til Aug. I. Diemar, Skinderg. 32² K., Tlf. B. 6555, Kl. 10—2 — i Aarhus og Omegn til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13⁴, Aarhus, Tlf. 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, afhenter og videresender Gaverne. Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, **Børnefodtøj**, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, Sølv- og Guldsager til Omsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, Skeer, Mønter og desl. Ligeledes søges: gl. katolske Blade, Bøger og desl. baade danske og udenlandske. Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

Jesu Hjertes Budbringer. Maj og Juni 1924. Indhold: En Konge over hele Jorden. — Hovedformaal for Bønnens Apostolat: Bøn. — Maria, Syndernes Tilflugt. — En Heltinde. — Den salige Robert Bellarmin. — Til et Fond for Jesu Hjertes Budbringer. — Anna Maria Taigi. — Fra Hedningemissionen. — Meddelelse fra Bønnens Apostolats Generaldirektion.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Rosenkranssognet.

Optrævningen af Kirkeskat, Præstepenge m.m. er paa-begyndt og besørges — som tidligere bekendtgjort — gennem **Katholsk Menighedskontor**, Bredgade 64, Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4, Lørdag til 2, ved dettes Incassator. Dog kan Bidrag som hidtil indbetales til Sognepræsten og Regnskabsføreren, Fuldm. P. Stagno Balestrini, St. Thomas Allé 6², efter Kl. 6.

Til Rosenkranssognet hører alle Katholikker, der bor paa Frederiksberg og i den dertil grænsende Del af Vesterbro indtil Stenosgade, Viktoriagade, Abel Cathrinesgade, Kvægtorvs-gade og den nye Godsbanegaard (den tilstødende Side af de nævnte Gader og Godsbanegaardens Terræn indbefattet), endvidere de, der bor i Valby, Vigerslev og Vanløse Distrikter samt det mellem disse Distrikter og Vestenceinten liggende Landdistrikt.

Ifølge Grundloven er ingen pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen.

Katholikker skal derfor ikke betale noget som helst Bidrag til Folkekirken, hvis saadant staar opført paa Skattebilletterne, men paa tale Sagen paa Skattekontoret ved Fremvisning af Kirkeskatkvittering for vedkommende Aar.

»*Enhver Katholik bør derfor yde Bidrag til sin Sognekirke*«, hvorfor de af Menigheden, som ikke gør det, indtrængende opfordres til at bidrage til dennes Underhold ved Betaling af Kirkeskat.

Anmeldelser modtages af Katholsk Menighedskontor, men ogsaa af Sognepræsten og Kirkeforstanderne.

Forstanderskabet.

Kasserer.

Som saadan bliver en stilling ledig i nær fremtid paa et herværende større kontor for en dygtig mand. Gage kr. 300 pr. md. Ansøgere bedes vedlægge alle oplysninger, referencer m.m. Billet: Kasserer, sendes til Nordisk Ugeblad, Bredgade 64.

St. Ansgars Menighed.

Regnskabet fra 1923 er i Henhold til Regulativets § 36 fremlagt til Eftersyn fra Mandag den 2. Juni til Lørdag den 7. Juni paa St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 64 St. Et kortere trykt Uddrag af samme er tilstillet Bidragyderne.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867 anmoder sine ærede Medlemmer om at indbetale deres Kontingent ved Kvar-talets Begyndelse, ligesom man anmoder om at faa Restancer indbetalt.

Hr. *Dr. N. Chr. Schmidt* er bortrejst til midt i Juli.

Praksis besørges af de Herrer *Dr. Jürgens* og *Dr. Mohr*,

St. Kongensgade 70¹, Telf. Palæ 3860.

Consultation 12¹/₂—1¹/₂ og Fredag Aften 6—7.

Bestyrelsen.

A.C. Generalforsamling Onsdag den 4. Juni Kl. 8¹/₄ i »Ve sterhus. Dagsorden: 1) Beretning og Regnskab, 2) Beretning af Sekretæren i K.U.B., 3) Udvalgsberetninger, 4) Valg af Administratores. Adm.

Kirkelig Kalender.

1. Juni 6. Søndag ef. Paaske.	8. Juni Pintse-Søndag.
2. — M. Oktavdag.	9. — M. Anden Pintsedag.
3. — Ti. Oktavdag.	10. — Ti. Tredje Pintsedag.
4. — O. Frans Caracciolo, Bekender.	11. — O. Oktavdag. (Tamperfastedag.)
5. — To. Oktav af Christi Himmelfart.	12. — To. Oktavdag.
6. — F. Norbert, Biskop og Bekender.	13. — F. Oktavdag. (Tamperfastedag.)
7. — L. Vigilie. Fastedag.	14. — L. Oktavdag. (Tamperfastedag.)

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 2. Juni Kl. 8 i »Columbus«.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion Søndag den 1. Juni Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertes Kirke.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 3. Juni Kl. 8^{1/4} læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Den eucharistiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 6. Juni til de aftalte Tider. Det allerh. Sakramente vil blive udstillet hele Dagen. Hermed ophører Tilbedelsen i Maanederne Juli, August og September.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 4. Juni Kl. 8 Aften. Søndag den 8. Juni Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

St. Josefs Gilde, stiftet 1885.

Maanedsmødet, som skulde være afholdt 9. Juni, aflyses paa Grund af Pinsefesten. — Mødet afholdes den **1. Mandag i Maaned**, den 2. Juni, Aften Kl. 8 pr. Kassereren vil være til Stede ^{1/2} Time før Mødets Begyndelse for at modtage Kontingent. *Bestyrelsen.*

St. Ansgars Kirke. Søndag den 1. Juni Kl. 6 slutter Majandagen med Prædiken og Procession, hvori de unge Pigers Forening deltager.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 29. Juni.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

Fra nu af til September udsættes Gennemgang af Troeslæren i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. *P. Sialm.*

Min kære Mand, fhv. Lærer og Sakristan
Frederik Michael Jensen
er Torsdag den 22. Maj afgaaet ved Døden.

Paa Børns og egne Vegne

Isidora Jensen
f. Weidele.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.
Begravelsen har fundet Sted.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer
i alle Bøglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. årligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 23.

Søndag den 8. Juni.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om den Helligaands Naade. — Pintsen. —
Kirkernes Genforening. — Frederik Michael Jensen in memoriam. — Nyt
Alter i Rosenkranskirken. — Vor Frues Klokker. — Den eukaristiske
Kongres i Amsterdam. — Musik. — Efterretninger fra Ind- og Udland:
Norge. Østerrig. — Avertissementer.

Strøtanker om den Helligaands Naade.

Naaden er det, der fuldkommengør Naturen og styrker
den. *(St. Bonaventura.)*

Vort gode Liv er intet andet end Guds Naade; uden
Tvivl er det evige Liv, der gengælder det gode Liv, Guds
Naade. *(St. Augustinus.)*

Naaden kommer til os fra Gud, som Straalen fra Solen.
(St. Augustinus.)

Guds Naade virker med ved alle gode Gerninger, saa
at ingen kan bygge uden Herren, ingen vogte uden Herren
og ingen begynde uden Herren. *(St. Ambrosius.)*

Ligesom Naaden kun gives den ydmyge, saaledes kan
Mennesket ikke være ydmygt, hvis ikke Naaden gives; thi
den gives, for at vi kan begynde at være ydmyge, og den
gives ogsaa, for at vi ikke skal holde op med at være yd-
myge. *(St. Fulgentius.)*

Vi beklager os over, at vi mangler Naade; men kunde
Naaden maaske ikke med større Ret beklage sig over, at
vi mangler den? *(St. Bernhard.)*

Pintsen.

Epistelen er taget af Apostlenes Gerninger II. Kap.

Da Pintsefestens Dag var kommen, var alle Disciplene samlede paa samme Sted. Og der kom pludseligt en Lyd fra Himmelen, som af et vældigt fremfarende Vejr, og fyldte hele Huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem Tunger som af Ild, der delte sig og nedlod sig over enhver af dem. Og de blev alle opfyldte af den Helligaand og begyndte at tale i forskellige Tungemaal, alt som den Helligaand gav dem at udsige det. Men der var i Jerusalem bosiddende Jøder, gudfrygtige Mænd fra alle Folk under Himmelen. Da denne Lyd hørtes, kom Mængden sammen og blev forvirret; thi enhver hørte dem tale i sit Tungemaal. Og de forfæredes alle, undrede sig og sagde: Sé, er ikke alle disse, som taler, Galilæere? Hvorledes hører vi da enhver vort eget Sprog, hvori vi er fødte? Parther og Meder og Ælamiter og de, som bor i Mesopotamien, Judæa, Cappadocien, Pontus og Asia, Phrygien, Ægypten og Libyens Egne ved Cyrene, og de, som er kommen fra Rom, Jøder og Proselyter, Creter og Araber, vi hører dem tale om Guds store Gerninger i vore Tungemaal.

Gud Helligaand! din Pris udsjunger
alt Kristenfolk i denne Stund;
vi mindes dine Luetunger
med Himmelrøst i Støvets Mund.
Sit Løfte holdt den gode Hyrde
om Talsmand ny med Kraftens Ord,
den Aand, som mægtig skal fuldbyrde
Guds Naaderiges Sejr paa Jord.

(Psalmeb. No. 148.)

Saaledes synger vi med Pintsens herlige Hymne. Store Underværker har den Helligaand fuldraget i Apostlene paa den første Pintsedag. Paa en underfuld Maade var han kommen ned fra Himlen, forjættet og sendt af den gode Hyrde. Kirken var grundlagt af vor Frelser, ligesom Gud i Begyndelsen har dannet et menneskeligt Legeme af Jord. Men dette Legeme var dødt; alt var tilstede: Hoved, Krop Hænder og Fødder, Øjne og Øren, Tunge og Mund, dog manglede den levendegørende Aand, Sjælen. Først da Gud indaandede denne Aand i Legemet, var Værket fuldendt. Da vaagnede alt til Liv og Gerning. Øjnene kunde se, Ørene kunde høre, Tungen tale, Hænder og Fødder bevæge sig og virke. Paa lignende Maade gik det til med Christi Værk, Kirken. Alt var tilrettelagt, Sakramenterne var indstiftet, Læren (Evangeliet) var overdraget til dem, som skulde udbrede den og bringe den til alle Folk, Personerne var udpeget, alt var tilstede; der manglede kun een Ting, Sjælen, Aanden, den levendegørende Aand. Ypperligt finder vi det udtrykt i Kirkens Pintsehymne:

I Dag vor Frelseres Værk fuldendtes,
i Dag er Kirkens Fødselsfest.

Og i den Stund, da den Helligaand blev udgydt over Apostlene og Kirken, vaagnede alt til Liv, til det Liv, som ikke siden blev udslukket, og som skal blive ved med at virke indtil Tidernes Fylde.

Men ligesom den Helligaand er en Levendegører for hele Kirken, saaledes ogsaa for det enkelte Menneske. Og derfor er Pintsen og den Helligaands Gerning af uendelig større Betydning for os, end mange maaske kunde tro. Den Helligaand kaldes Levendegøveren, Saliggøveren, alle Naadegavers Uddeler. Christus har forløst os ved sit Liv, sine Gerninger, sin Lidelse, sin Død og sit Blod. Alt dette er Løsepengene for vore og alle Menneskers Synder; det er Prisen, hvormed vi er blevet løskøbt; det er Skatten, som er hengivet som Fyldestgørelse for Verdens Brøde. Men den Helligaands Værk er det at tage af Forløsningen og at tildele de enkelte Mennesker den. Det er ham, som gør Forløsningen frugtbringende i os, derfor Benævnelsen: Naadens Uddeler. — Det er den Helligaand, som helliggør os. Det er ham, som renses os i Daabens hl. Sakramente fra enhver Synd; det er den samme Aand, som styrker os i Firmelsen, som gør Kommunionens Naade virksom i vore Hjerter, som aftvætter os stadig i Bodens Sakramente — »modtager den Helligaand, hvem I forlader Synderne« o. s. v. —; det er ham, som renses i de syges Salvelse fra Livets Levninger og styrker i Dødskampen; det er ham, som giver Præsten Fuldmagt og Naade; det er ham, som i Ægteskabets Sakramente meddeler de kristelige Ægtefolk Naade til deres ægteskabelige Liv. Derfor kalder vi ham: Saliggører, Helliggører. — Du ved, at du er den Helligaands Tempel ligefra det Øjeblik, da han rensede dig i Daaben og opslog sin Bolig i dig. Og der i dit Hjerter bor han — og der virker han uafsladeligt ligesom en Gartner i sin Have; han saar og planter, han renses og vander, han giver Lys og Varme. Enhver god Tanke og Tilskyndelse, enhver Kraft og Naade kommer fra ham. Enhver Blomst og enhver Frugt er hans Værk. Enhver Udfoldelse af religiøst Liv indtil det største Offer er en Frugt af hans Virken i os. Lige fra den Naade at kunne udtale Jesu Navn indtil den at kunne ofre sit Liv for Kristus, er alt et Værk af hans Kærlighed og hans Almagt. Derfor den Bøn: Udsend din Aand og alt vil blive nyskabt, og du vil forny Jordens Aasyn. Derfor de herlige Bønner i vor katolske Bønnebog om den Helligaands syv Gaver, som alt Profeten har bedt om, de syv Gaver, som indeholder alt, hvad det religiøse Liv bestaar af. Derfra ogsaa de 12 herlige Frugter, som den Helligaand modner i de Kristnes Hjerter, og som St. Paulus fremhæver i sit Brev til Galaterne (5,22).

Kirkernes Genforening.

Om dette Thema er der i den sidste Tid — især fra Ikke-Katholikkers Side — skrevet en hel Del. I de fra ikke-katholske Penne stammende Artikler gøres mange Gange de besynderligste Forslag, og de besynderligste Anskuelser om »Genforeningen« kommer for Dagen. Snart lyser overdrevent Haab, snart ogsaa overdreven Frygt af de dertil knyttede Forklaringer, men i alle Tilfælde mærker man næsten overalt, at den katholske Kirkes Lære og Standpunkt er urigtigt opfattet, og deraf følger, at det ventede Resultat snart bliver stærkt overvurderet, snart stærkt undervurderet.

Nogle mener paa den ene Side, at Synet af den katholske Kirkes fuldstændige Enhed og urokkelige Fasthed, som forstærkes ved Gudstjenestens ydre Pragtudfoldelse, vil tiltrække Menneskene, andre paa den anden Side, at Ubehaget ved Splittelsen vil drive Menneskene i stort Tal over i den katholske Kirke.

Andre igen mener, at man gennem Forhandlinger fra Kirke til Kirke kunde finde, skulde finde og ogsaa sandsynligvis vilde finde en egnet fælles Basis.

Atter andre er af den Anskuelse, at den katholske Kirkes traditionelle, stivnakkede Holdning helt og holdent vil tilintetgøre alle Enigheds- og Fredsbestræbelser og de dertil knyttede Forhaabninger og Udsigter.

Alle disse anførte Partier har paa en Maade Ret og paa en Maade Uret. Men Kernepunktet i Sagen fatter man ikke, og derfor træffer man heller ikke det rigtige.

I de følgende Linier vil vi hovedsagelig befatte os med Genforeningen gennem Forhandlinger om en fælles Basis.

Tanken om Kirkernes Enighed og Fasthed kan ikke fremsættes, førend naturnødvendigt ogsaa den »uforsonlige« Holdning kommer paa Tale. Tiltrækningen gennem den »ydre Pragtudfoldelse« vil vi som helt og holdent værende en Biting her lægge til Side og maaske en anden Gang komme tilbage dertil.

Om en Genforening af alle protestantiske, evangeliske o. s. v. Kirker, af hvilke der jo gives ikke faa, er mulig

paa Grundlag af Forhandlinger, gennem gensidig Eftergiven, først theoretisk, saa praktisk, derom vil Medlemmerne af hine Kirker selv bedst kunne dømme. En Genforening paa Grundlag af Eftergivenhed og Forhandlinger om en fælles Basis mellem den katholske Kirke, det være sig med den samlede Protestantisme eller ogsaa kun med en eller anden af de protestantiske Kirker, forudsat at det ved saadanne Forhandlinger vilde dreje sig om Troslæren eller Moralprincipper og ikke blot om kirkelige Indretninger eller kirkedisciplinære Anordninger, en saadan »Genforening« er simpelthen ikke tænkelig, altsaa heller ikke praktisk gennemførlig. Og fremdeles, skulde en Genforening komme i Stand, er dog en Genforening »en bloc«, f. Eks. et helt Land, en hel Provins, en hel Menighed, ja en hel Familie udelukket.

Den katholske Lære, hvorfra vi her maa gaa ud, er (Christi Guddom selvfølgelig forudsat) kort følgende: »Christus har selv grundet en Kirke og kun een, en Kirke, som skal bevare Sandheden ubeskaaret (fuldstændig) og overgive Menneskeheden den uforfalsket, en Kirke, som han har forpligtet alle Mennesker uden Undtagelse til at tilhøre.«

At Christus har maattet træffe nogle Forholdsregler for at fortsætte sit Værk blandt Menneskene, siger allerede den sunde Fornuft os, ellers vilde jo hans Virke og Prædikener for største Delen være illusoriske. At han i denne Hensigt virkelig har stiftet en Kirke, det siger Evangeliet os jo. At der ikke godt kan være mere end een Kirke, siger igen vor Fornuft os, thi ellers havde jo han selv, »Fredens Konge«, baaret en unødvendig Splittelse og tilmed en Grund til Rivaliseren og Stridigheder ind i Verden, som han dog vilde forene og føre til een Faaresti og til Fred.

Dette af Christus stiftede Institut, som vi kalder hans Kirke, maa igen have en Indretning, et Organ, som er i Stand til paa ufejlbarlig Maade fuldstændig at bevare Christi Lære og at give den rigtig videre, i Stand til i fornødent Tilfælde rigtig at fortolke og rigtig at forklare den; Fornuften siger os ogsaa dette, og det samme gør Evangeliet. Uden ufejlbarlig Bevarelse og Videregivelse

vilde Christi Prædikeværk igen være illusorisk for den største Del af Menneskeheden, ogsaa for den sandheds-søgende Menneskehed, thi hvorledes og hvorfra skulde Menneskeheden faa fuld, absolut Vished om de uendeligt vigtige aabenbarede Sandheder med deres for Tid og Evighed gældende Konsekvenser? Og fremdeles, Christus vilde have begaaet en voldsom Uretfærdighed og stadig endnu begaa den — hvad der er umuligt for Guds Søn, saa umuligt, at hvis han gjorde det, vilde han derved have bevist, at han ikke er Gud. Han forlanger jo dog, at man skal tro paa ham, og truer alle dem, som ikke tror paa ham, med evig Fordømmelse. »Hvem der ikke tror, han skal fordømmes.« Hvorledes kunde han forlange af tænkende frie Mennesker, at de skulde tro paa ham, naar han ikke havde stillet et Middel til deres Raadighed, hvorigennem de paa aldeles sikker Maade, der ikke er til at misforstaa, kunde finde og erkende de af Christus prædikede Sandheder, som stiller saadanne Fordringer til Menneskene, at de ofte faar hele deres Levnedsløb tvunget ind paa helt andre Spor og ofte maa hengive Formue og Liv derfor.

Dette er altsaa den katholske Kirkes og Katholikkernes Standpunkt: »Der maa ubetinget være een Kirke i Verden, som er grundet af Christus selv, men ogsaa kun een. Denne ene Kirke kan opvise ubetinget sikre Kendetegn, for at alle de, som i Alvor har begivet sig ud at søge efter Sandheden og en sand Kirke, ogsaa virkelig med Sikkerhed og uden alt for store Besværligheder kan finde denne søgte Kirke.«

Saaledes maa den f. Eks. være 1900 Aar gammel; den maa stamme fra Apostlene og altsaa have en klar efterviselig »Apostolisk Rækkefølge«, den maa være een og enig i Lære og Styrelse, i Haandhævelse af de af Kristus indstiftede Naademidler; den maa være hellig, der maa i dens Lære og Moralprincipper ikke findes noget, som ikke forliges med Guds uendelige Hellighed og Retfærdighed, og dens Grundsætninger saavel som deres Anvendelse i det praktiske Liv maa være egnet til at føre Menneskene til Hellighed og til kristelig Fuldkommenhed; den maa være almindelig (paa Græsk: katholsk), og sluttelig maa den med ovennævnte Legitimationstegn udsty-

rede Kirke være ufejlbar i sin Lære og i sine Moral-principper.

En saadan Kirke maa der findes, og hvis den romerske (nu kaldet den katholske) Kirke, der som bekendt paaberaaber sig disse Legitimationstegn, ikke svarede til disse Fordringer, saa maatte der ubetinget være en anden, hvem Navnet »den katholske« saa var at tillægge, men for Haanden maa den være, og slutte sig til den maa man ogsaa.

Vi Katholikker er saa overbeviste derom, at vi alle, i hvert Fald for saa vidt Spørgsmaalet drejer sig om tænkende og samvittighedsfulde Katholikker, Præster, Biskopper, Kardinaler og Paven først og fremmest, helt og holdent vilde vende den romerske Kirke Ryggen i samme Time, hvor man kunde vise os, at den ikke var den ene sande af Christus stiftede Kirke, og vi vilde dreven af ubønhørlig Pligtfølelse og Samvittighedsfuldhed straks gaa ud at søge at finde den anden Christi Kirke og uden at tøve slutte os til den.

Og til dette Bevis forlanges slet ikke engang saa meget fra vor Side. Netop derved, at den romerske Kirke paaberaaber sig Ufejlbarhed, bliver tilsyneladende Bevisførelsen gjort let. Det vilde være tilstrækkeligt for os, at man kunde eftervise, respektive bevise, at Kirken — jeg siger bevise og ikke blot bebrejde uden at levere noget som helst Bevis, der ikke holder Stik — altsaa kunde bevise, at Kirken nogen Sinde, ligegyldigt naar og ved hvilken Lejlighed, en eneste Gang har fejlet i en eneste af sine Læresætninger eller i en eneste af sine Moral-grundsætninger. Gennem denne Paavisning skulde man dokumentere og helt uden Tvivl og uimodsigeligt bevise, at den ikke var ufejlbar — og er den ikke ufejlbar, kan den umuligt være den ene sande Christi Kirke, men saa maa netop en anden Kirke være Christi sande Kirke og opvise alle for en saadan fornødne Kendetegn, saa at man kan finde den, erkende den og fremfor alt skelne den fra alle andre, falske Kirker. — Altsaa: Enten, eller! —

Vi Katholikker hylder ikke de bekvemme »Grundsætninger«, der forøvrigt ingen Grundsætninger er, men kun bekvemme Undskyldninger for saadanne, der tager sig

deres Religions- og Samvittighedspligter let og som en Biting og endogsaa mange Gange vil skubbe dem til Side som det overflødige af alt, de Grundsætninger, siger jeg: »Det er ligegyldigt, hvad man tror, naar man ellers er et anstændigt Menneske« (se Ugeblad Nr. 2, 1923, »To Breve«), og »Man skal dø i den Tro, hvori man er født«.

Vi staar i Modsætning hertil paa det Standpunkt: Det er ikke ligegyldigt, hvad man tror; man skal tro, hvad Christus foreskriver os, gøre, hvad han har befaleet, og vise ham den skyldige Ærefrygt gennem den Gudstjeneste, som han har anordnet; og den, der ikke gør det, er hjemfalden til den evige Fordømmelse. Det er en Samvittighedspligt, i hvert Fald saasnart en Tvivl om Rigtigheden af Troen hos den Konfession, hvortil man hører, dukker op, da straks med de bedste Kræfter at søge efter den sande Tro og den eneste sande Kirke og at søge saa længe, til man har fundet den, og da uden Tøven slutte sig til den. — Og saa dø i den Tro, som man har erkendt som den rigtige, ligegyldigt om man er født i den eller ej.

Vi skelner nu i Kirken mellem et dobbelt Element, et guddommeligt og et menneskeligt. Det guddommelige Element omfatter alt, hvad Christus selv har lært, befaleet, indsat og anordnet. Det menneskelige Element omfatter alt, hvad Kirken efterhaanden har anordnet. Denne Skelnen maa man ikke tabe af Syne, naar det drejer sig om at bedømme hvilkesomhelst Genforeningsbestræbelser resp. »Forhandlinger« for at vurdere deres sandsynlige Resultat.

Forsaavidt det drejer sig om det guddommelige Element, altsaa hvad Christus har anordnet, da kan intet Menneske, men altsaa heller ingen Kirkeøvrighed og ingen Pave ændre noget derved. — Paa dette Omraade er altsaa enhver Forhandlingsmulighed paa Forhaand udelukket og dødsdømt. Aldrig og ingensinde vil Kirken vige blot et Haarsbred fra den af Christus foreskrevne Vej. Saa vilde den foreholde enhver forhandlingslysten Frelserens Ord: »Himmel og Jord skal forgaa, men mine Ord skal ikke forgaa.« Dette guddommelige Element er netop et Depositum, som Kirken har modtaget af Christus, som den skal forvalte efter hans Vilje og hans Anordninger. Og her vil den aldrig vige fra sin Pligt, ligegyldigt hvad man

siger om den, og hvorledes man finder paa at behandle den derfor. Snarere vil den lade sig rive i Stykker i levende Live end give efter her. De første kristne Aarhundreder viser os dette tilstrækkeligt. I Romertiden har den ladet Millioner af sine mest trofaste Tilhængere gaa i den grusomste Død, bl. a. ogsaa fordi de ikke vilde gøre den ringeste Indrømmelse til Afgudsdyrkelsen. De kunde og turde ikke! I Reformationstiden (for straks at gaa over til os nærliggende Begivenheder) har den ladet hele Riger, altsaa igen Millioner af Mennesker og dermed en uhyre Formue af Penge, Gods, Bygninger, Kunstskatte o. s. v. fare, fordi den m. H. t. sine Læresætninger ikke vilde og kunde give efter. England har den ladet gaa, fordi den ikke overfor Kong Henrik VIII vilde og kunde give efter i et Moralprincip. Saaledes har den alle Tider og overalt holdt sig, og saaledes vil det ogsaa være i al Fremtid. Den maa ikke give efter, fordi det er en den af Christus paalagt Pligt at bevare de betroede Trosskatte uformindskede (fuldstændige og uforfalskede). Denne urokkelige Fasthed i Lære- og Moralprincipper gennem alle Aarhundreder og trods alle Besværligheder og i alle Forfølgelser er netop et Bevis paa dens guddommelige Indstiftelse. Hvis den ikke havde været bygget af Christus, men af Menneskehænder, saa havde den for længst ladet sig forlede til at give efter paa et eller andet Punkt for at beholde eller genvinde Lande, Folk og Formue. Og netop i Nutiden kunde den ikke lettere gøre sig populær og kunde ikke lettere genvinde forskellige Folk (f. Eks. det engelske) end ved Eftergivelse. Men man vil atter gøre den Erfaring, at den paa ingen Maade vil gøre det.

Nu vil man igen komme med de gængse Indvendinger og Slagord: Anmasselse, Uforsonlighed, Herskesyge, Tyranni o. s. v. »Det er en uhørt Anmasselse af den katolske Kirke, naar den paastaar, at den er den eneste sande, den ene saliggørende Kirke« — saaledes siger man; forholder det sig saaledes?

Det afhænger jo helt og holdent af, om Kirken har Ret med denne Paastand eller ikke. Er den ikke den af Kristus stiftede Kirke, ja saa er det naturligvis en ganske uhørt Anmasselse, men i saa Fald inaa en anden Kirke

være for Haanden som med fuld Ret kan og maa hævde denne Udtalelse. Men er den virkelig den sande Christi Kirke, saa gør den kun sin Pligt og Skyldighed, og saa ligger der absolut ingen Anmasselse i dens Paastand, men saa ligger Anmasselsen paa dens Modstanderes Side. Eller er det for at tage et andet berømt Eksempel Anmasselse fra Christi Side, naar han siger: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet.« —

Uforsonlig skal Kirken være. Konsekvent til det yderste, ubønhørlig som Sandheden selv, naar det drejer sig om Bevarelse af og Forsvar for Sandheden, haard som Klippe og Staal, naar man fordrer noget ubilligt, noget af Christus forbudt af den — i Omsorgen for Opretholdelsen af Trosrenhed, tro indtil Døden, — det har den altid været, og det vil den altid vedblive at være. Men dette er ingen Uforsonlighed, men kun uforanderlig Pligttroskab, ellers maatte man jo ogsaa bebrejde Christus Uforsonlighed, fordi han, trods Farisæere, Sadducæere, Ypperstepræster, Øvrighed o. s. v. ikke vilde vige fra den ham af den himmelske Fader betegnede Vej. Paa samme Maade maatte man bebrejde Matematiklæreren Uforsonlighed, naar han vedvarende giver Eleverne Slet for Opgaverne og retter dem, naar de ikke er rigtige.

Sandheden er nu en Gang ubønhørlig, ligegyldig paa hvilket Omraade den optræder, om det nu er Sandheden paa Matematikens Omraade eller paa en anden Videnskabs Omraade eller Sandheden paa Religionens Omraade. Sandhedens Aabenbarelse er og bliver altid Sandhed, hvor forskellig end Kundskabskilderne for Sandheden kan være.

Og derfor kan den katholske Kirke ikke indlade sig paa nogen »Forhandling«, saasnart det drejer sig om Dogmer eller Moralprincipper. Samtalerne kan kun have til Maal at rydde Misforstaaelser af Vejen om Ting, som man i Grunden er enige om, som det f. Eks. for størstørste Delen var Tilfældet ved Englændernes Samtaler med Kardinal Mercier. Nu kan man ogsaa forstaa, hvad Pius IV mente med den Udtalelse, der citeres af »Modersmaalet«, i Artiklen »Romer Kirkens Fremgang« i Nr. 3. 1924, hvori det hedder: »Den latterligste Ting i Verden (er) at forsøge Forening af to Kirker — Hvor taabeligt! Som om

man kunde handle om Trossager. Naar det gælder Politik og Handel, kan man slaa af og give noget for noget, men ikke i Religionsspørgsmaal. Hvor latterligt, naar det gjaldt de syv Sakramenter at sige »tag fire og behold to!« — En moderne Pave vilde jo maaske have udtalt sig paa en noget mere lemfældig Maade, men Tanken er rigtig og derfor ogsaa i Dag den katholske Kirkes Tanke.«

Sandelig, Kirken vilde gøre sig latterlig, hvis den paa den ene Side vilde pukke paa sin Ufejlbarlighed og paa den anden Side indlade sig paa »Forhandlinger« i Religionssager (f. s. v. Spørgsmaalet angaar det guddommelige Element).

Man forestille sig dog en Gang, at der i en Skole vilde opstaa en Strid mellem Lærere og Elever eller ogsaa mellem to forskellige Klasser om 2×2 skulde være fire eller seks. Lad os fremdeles antage, at Rektor for at udjævne Striden indkaldte til en Forsamling for at lade »forhandle« ev. stemme om, hvad man skulde antage for det rigtige, og da Parterne ikke kom til et tilfredsstillende Resultat, saa vilde foreslaa — for at jævne og gøre Ende paa Striden — at man antog Middelvejen, altsaa 2×2 lig 5. Hvad vilde et tænkende Menneske holde dette for? Vilde Rektor ikke gøre sig latterlig? Vilde ikke hele Verden sige »Mennesket er totalt forrykt«. Den katholske Kirke vilde helt og holdent befinde sig i samme Stilling, naar man af den forlanger »Forhandlinger« i Religionssager (f. s. v. Spørgsmaalet drejer sig om det guddommelige Element), og den vilde gaa ind derpaa. Ikke blot vilde den gøre sig latterlig, men ogsaa fuldstændig umulig. Vilde den indlade sig paa »Forhandlinger«, saa vilde den dermed give Udtryk for »Ufejlbarligheden betyder i Grunden intet«, og dermed vilde den selv bekende, at den dog egentlig ikke var Christi sande Kirke, ja endnu mere, den vilde levere Bevis for, at den overhovedet ingen Eksistensberettigelse havde, men at den maatte forsvinde for, resp. gaa op i denne anden, der saa blev fastslaaet som den rigtige Christi Kirke. Men i saa Fald gjorde man den al for stor Ære, hvis man vilde forhandle med den om Betingelserne for dens fuldstændige Fratrædelse og dens fuldstændige Indlemmelse i hin anden som Christi

sande Kirke erkendte Institution. I saa Fald skulde ingen bedrages med den, men ethvert relfærdigt og samvittighedsfuldt Menneske maatte tænke paa Midler og Veje, hvorledes man saa hurtig som muligt kunde skaffe den falske Kirke ud af Verden.

Hvad her er sagt om den katholske Kirke, gælder selvfølgelig ogsaa om hine andre, der vilde komme med »Forhandlings«forslag i Trossager. De vilde gennem deres Forslag bekendtgøre, at de ikke ansaa sig som Repræsentanter for Christi sande Kirke, men ogsaa i alt Fald, at de »heller ikke føler sig saaledes«. Thi følte de sig ganske sikre i deres Rolle som Repræsentanter resp. Medlemmer af den sande Kirke, saa vilde de netop ikke stille et saadant Forslag, tilmed ikke til den katholske Kirke, som de jo saa konsekvent maatte anse for falsk. Det eneste, de kunde gøre og ogsaa samvittighedsfuldt maatte gøre (forudsat at det var muligt) vilde være, at de gjorde Forsøg paa at omvende Katholikerne og føre dem til den eneste rette af dem repræsenterede Kirke.

Uforsonlig skal den være. — Overfor Vildfarelser, ja det er Gud Herren ogsaa: »Den der ikke tror, han bliver fordømt,« — men overfor de vildfarende Personer er den alt andet end uforsonlig; den lader hellere 99 tilbage i Ørkenen og leder efter det vildfarne J'aar, til den har fundet det.

»Den er ikke fredselskende«? — Hvorfor da ikke? Fordi den holder fast ved Sandheden, ogsaa overfor dem, hvem Sandheden synes ubehagelig? I saa Fald maatte man jo ogsaa sige om Christus selv, at han ikke var fredselskende. Fordi den ikke tillader Fejltagelser hverken paa Dogmernes eller Moralens Omraade? Men deri følger den jo kun tro sin guddommelige Stifter Jesus Christus. Fordi den »kæmper« for Sandhedens Gennembrud og Udbredelse over hele Verden? Men derpaa har Christus selv igen givet den det herligste Eksempel, og ikke blot det, men Befaling dertil har han givet den: »Gaa ud i al Verden og lær alle Folk«. — Om ikke her mangan af os, der gør Kirken saadanne Bebrejdelser, forveksler sand Fredskærlighed med Ligegyldighed og Apati i Religionssager, strafbar Søvn-dyssen af Samvittigheden, ukærlig eller hjerteløs Ligegyldig-

hed overfor den vildfarende Del af Menneskeheden for egen Bekvemmeligheds Skyld? Tror man da virkelig for Alvor, at en »Eftergiven« af den katholske Kirke vilde bringe Fred? Er det ikke netop Sandheden, den fulde, klare Sandhed, der alene kan gøre Mennesker frie for Splittelse, Kiv og Strid? Kun Sandheden alene kan bringe Enighed og dermed ægte vedvarende Fred. Hvorfor strides Matematikerne aldrig om Resultatet af Matematikens Problemer? Netop fordi Matematik er en Videnskab, hvor Sandheden paa den letteste Maade kan bevises og demonstreres med den største Nøjagtighed, og saasnart dette sker, er enhver Aarsag til Uenighed og dermed enhver Strid udelukket. Netop fordi Kirken vil give Menneskeheden en ægte, vedvarende Fred, maa den urokkelig holde fast ved Sandheden. — Men, naar nu ethvert Sandhedens Herredømme eller Bestræbelser for at skaffe Sandheden sin Ret og for at hjælpe den til det Herredømme, der tilkommer den, betegnes som »Herskesyge«, »Tyranni« o. s. v. fra den katholske Kirkes Side, saa er det netop et Misbrug af Udtrykket og tilsyneladende (bevidst eller ubevidst) Idé-, Ord- og Sprogforfalskning. — Saa vidt om det guddommelige Element i Kirken.

Naar vi nu betragter det menneskelige Element, d. v. s. hine Indretninger og Anordninger i Kirken, som ikke direkte er skabt af Gud, men af Kirken selv, saa bliver Billedet straks et helt andet. Ting, som Kirken har skabt, kan den igen afskaffe eller ændre, og det gør den stadig. En stor Del af det Arbejde, som de romerske Kongregationer og pavelige Kommissioner yder gennem Aarhundreder, bestaar jo netop i vedvarende at forbedre de kirkelige Indretninger, at fuldstændiggøre og tilpasse dem efter Nutidsforhold, efter Lands- og Folkeanskuelser, Sædvaner og Forhold.

Paa dette Omraade kan Forhandling altsaa finde Sted, og naar saadanne ønskes, vil den katholske Kirke ganske sikkert ikke unddrage sig dem, men gribe enhver givet Lejlighed og enhver tilbuddt Haand, for at man kan naa til Enighed og til Fred.

Saaledes kan der f. E. godt forhandles om, hvorvidt Præster skal være gifte eller ej, om man skal modtage

den hellige Kommunion (Nadver) i fuldkommen fastende Tilstand eller efter et Maaltid, om den hellige Messe skal fejres Morgen eller Aften, i dette eller hint Sprog, om Præsteklæderne skal have denne eller hin Form, om man skal tillade blandede Ægteskaber eller ikke, om (f. Eks. for England) Faste- og Abstinensbudet skal ændres eller ikke og tusinde andre Ting.

Hvorledes var nu praktisk talt en »Forening« mellem den romerske og en anden kristen Kirke tænkelig?

Lad os en Gang anlage, at alle fra Rom adskilte kristne Kirker vilde danne en sluttet Enhed, hvad der jo ikke er Tilfældet i Virkeligheden. Vi havde saa to kristne Kirker; paa den ene Side den katholske og paa den anden Side, lad os sige den »protestantiske«, paa Navnet kommer det jo ikke an her.

Men da nu kun een Kirke kan være den sande, saa maatte ubefinget enten den katholske være sand og den protestantiske falsk eller den protestantiske sand og den katholske falsk. Ved en ev. »Genforening« maatte den falske Kirke give Afkald paa sine Standpunkter til Fordel for den sande og overgaa til den, saa altsaa maatte enten alle Katholikker blive Protestanter eller alle Protestanter Katholikker. — Anderledes kan vi Katholikker ikke tænke os Sagen. — En Enighed i Trossager paa en saakaldt »Middelvej« er udelukket for os, vi kender kun enten — eller; skulde en Genforening mellem den katholske Kirke og en Del af den protestantiske (f. Eks. den anglikanske) hidføres, saa var Sagens Stilling nøjagtig denne, enten maatte alle Katholikker blive Anglikanere eller alle Anglikanere katholske.

Hvis Skyerne skulde forenes med Havet, saa vilde det aldrig og ingensinde være muligt paa en »Middelbasis« derved, at Skyerne daler Halvvejen ned, og Havet stiger lige saa højt op. Den fuldkomne Forening bliver mulig derved, at Skyerne opløser sig i Regndraaber, og alle til og med den sidste falder i Havet.

Hvad nu Masseovergange angaar, som mange haaber paa, og som mange andre frygter for, saa berolige man sig, thi Masseovergange paa den Vis, som mange Folk forestiller sig, nemlig gennem simpel Overskrivning fra en

Kirke til en anden; det gives slet ikke. Det kan vel forekomme, at et stort Antal Mennesker i et Land gaar over til den katholske Kirke; vil man kalde det Masseovergange, ja, saa godt. Men Masseovergange i den Forstand, at en hel Provins, en hel Menighed eller ogsaa kun en hel Familie paa Grund af en fremherskende offentlig Mening, paa Grund af Valgbegivenheder eller paa Grund af et eller andet Dekret simpelthen fra en bestemt Dato skal betragtes som hørende til den katholske Kirke, det gaar slet ikke, naar det drejer sig om Overgang fra Protestantismen til Katholicismen. Saaledes kunde f. Eks. hverken Paven eller Ærkebiskoppen af Canterbury eller begge tilsammen erklære: »Paa Grund af den i Forsamling af D. D. fattede Beslutning, hvor det store Flertal har erklæret sig for Overgang til den romerske Kirke, erklærer vi herved, at Beboerne af Stift Canterbury fra $\frac{1}{5}$ 1924 skal betragtes som hørende til Romerkirken« (paa lignende Vis som ved en Genforening Overgangen fra en Stat til en anden kunde fuldbringes). I vort Tilfælde gaar dette ikke.

Lad os f. Eks. tage Byen London, og lad os antage, at London har 5,000,000 »voksne« Indbyggere, og disse skulde blive katholske, saa vilde det ikke kunne iværksættes paa anden Maade, end at man maatte have 5 Millioner Enkeltoptagelser.

Overgangen fra en Religion til en anden er nemlig en »Samvittighedssag«, en ganske personlig Samvittighedssag, hvor den overgaaende Persons Vilje tilsidst er afgørende. Og enhver, der er naaet til den Alder, hvor der kan skelnes (altsaa ogsaa allerede Børn paa 7 Aar), skal spørges om sin Indvilligelse og kan ikke optages, naar vedkommende ikke af egen fri Vilje indvilliger. En af tvungen Viljeserklæring er ugyldig. Man kan altsaa kun blive Katholik, naar man selv vil, og man forbliver kun katholsk saa længe, som man selv vil. Byen London kunde altsaa kun blive katholsk, naar alle 5 Millioner (over 7 Aar gamle) Indbyggere frivillig meldte sig eller gav deres Indvilligelse efter at være adspurgt.

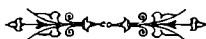
Den katholske Kirke viser sig altsaa ogsaa i dette Punkt som havende den højeste Agtelse for den menneskelige Personlighed og for Virkeliggørelsen af Viljens Frihed og

samtidig som Beskytter og Forsvarer for Personlighed og Frihed.

Af alt dette fremgaar, at Haabet om en snar og fuldstændig »Genforening« paa den ene Side og paa den anden Side Angsten for en saadan maa anlægges efter en rigtig Maalestok.

Dog skal ingen lade de skønne Haab, hvortil nuværende Tider og Begivenheder synes at give Berettigelse, fare. Alle de gode Viljer skal, hvad enten de er Katholikker eller ikke Katholikker, uafsladligt og ivrigt bede til Sandhedens og Fredens Konge, for at han ved sin almægtige Naade og ved sit algode Forsyn maa styre Verdensbegivenhederne og Menneskehjernerne saaledes, at snart een Faaresti og een Hjord forenes under den ene Hyrde, som er Jesus Christus, højlovet i al Evighed.

L. Wolff, Haderslev.

Frederik Michael Jensen

in memoriam.

Som Dreng saa jeg en Dag i Grønnegade, Hjørnet af Peder Madsens Gang, en lyshaaret ung Mand komme springende rask og adræt ud fra Urteboden i Stuen ned i Kælderen, hvor der netop var ankommen et stort Fad Sukker fra St. Croix, for at ordne noget i en Haandevending, før dets Indhold skulde ud og forsøde Livet for Kunderne. Naturligvis blev jeg forundret, da jeg en Søndag nogen Tid derefter saa denne unge lyse Mand i St. Knuds Kapel til Messe og Kommunion. Det var Frederik Michael Jensen, der født 1847 var blevet Katholik 1865 ved Dr. theol. Pastor H. Niehaus. Senere blev han ansat som Handelsbetjent hos Skibsprovanteringshandler Kofoed i Havnegade. Glad og taknemmelig mod Guds store Naade deltog den unge Konvertit ivrigt i Menighedslivet og ofrede al sin smaatbeskaarne Fritid som interesseret og virksomt Medlem af Kirkekoret og af Svendeforeningen. En Handels-

betjent arbejdede den Gang fra 7 Morgen til 8 Aften og var om Søndagen kun fri fra Kl. 9 til 4. Det var ikke megen Fritid, men den kære Gud tog imod hans Offer og vilde ikke, at han længere skulde sørge for Proviant til Skibene, men kaldte ham til at berede Proviant for Sjælene. Efter moden Overvejelse opsagde Hr. Jensen sin Plads og blev 1872 kaldet til Lærer og Sakristan ved den nye Missionsstation i Malmø under Pastor, Greve Stollberg. Jeg glemmer ikke den Dag, Pastor Niehaus tog en Skolekammerat og mig med paa en Tur til Malmø, thi ganske vist husker jeg jo nok de lækre Pandekager med Sylltetøj til Middagen paa Hotel »Svea«, men Besøget hos Pastor Stollberg og Hr. Jensen gjorde et stærkt Indtryk paa mig, thi en saadan Mangel paa Komfort forbavsede mig; saa havde vore Præster i København dog pænere Lejligheder og Værelser. En stor Dag i mere end en Henseende var det, da Præfekt Grüder kom fra København for at indvie den nye Kirke i Malmø, og St. Ansgars Kirkekor under Hr. Michaelsens Ledelse forhøjede Feststemningen ved sin udmærkede Sang. Jeg glemmer heller ikke den Dag for mine lige saa frygtelige og dog temmelig umulige Anstregelser for at holde Ild i Gløderne til Røgelseskarret, som jeg skulde betjene ved Alteret. Her virkede Hr. Jensen saa i 6 Aar og modtog i den Tid gentagende Opfordring fra sin forrige Principal om at komme tilbage til Forretningen. Nogle Aar senere døde Kofoed, og Forretningen gik ind, og som Indehaver af den vilde Hr. Jensen nu muligvis være død som en velstaaende Mand. Men han var tro mod sit Kald, og i Aaret 1878 blev han af Præfekt Grüder ansat som Sakristan og Lærer ved St. Ansgars Kirke og Skole her i København. Den Tid og det Arbejde, som Sakristanens Stilling kræver ved en Sognekirke, der tillige er Biskoppens Residenskirke, er skjult for Almenheden, men Hr. Jensen kunde hver Dag med Præsten i Trinbønnen sige: Jeg træder hen til Guds Alter, som det har været min Glæde fra Ungdommen af. Hans Punktlighed og Pligtfølelse var beundringsværdig, hans flittige og interesserede Arbejde i Skolen fortjener den største Anerkendelse, og hans gode Humør bidrog væsentlig til det gode og venlige Samarbejde med og Forhold til Skolens

Lærere og Elever. Hans religiøse Iver og Interesse bragte ham i Forbindelse med mange Familier, hvis Børn har ham at takke for, at de blev optagne i Skolen og i Kirken.

Han var et ivrigt og godt Medlem af Vincents-Foreningen og Gildebrødrene, og hans Sprogkundskaber satte ham i Stand til at oversætte en Del gode engelske og tyske Bøger paa Dansk, blandt andre flere af Alban Stolz's Værker. En Del Aar var han tillige Organist og Lærer ved St. Knuds Skole, saa at hans Virksomhed i den Tid var ret omfattende. I Aaret 1888 blev Herr og Fru Jensen ægteviede i St. Ansgars Kirke og førte et fromt, arbejdsomt og nøjsomt Liv til Opbyggelse for Menigheden og til et godt Eksempel for de fire dygtige og gode katholske Sønner.

Som Jensens Liv var et Liv i Bøn og Arbejde, saaledes var hans Død en from og opbyggelig Afslutning paa en lang Arbejdsdag i Herrens Vingaard. Han døde efter Modtagelse af de hellige Sakramenter og blev begravet under stor Deltagelse fra Biskoppens, mange Præsters, Forstanderskabets og Menighedens Side fra St. Ansgars Kirke paa Katholsk Vestre Kirkegaard.

Lad os i taknemmelig Anerkendelse af hans Arbejde i den danske katholske Kirke bede den kære Gud lønne ham i sit Himmerig.

Jos. Hammermüller.

Nyt Alter i Rosenkranskirken.

Naar man træder ind i Rosenkranskirken, fanges Øjet straks af det nye lyse Egetræsalter, der har afløst det gamle og skrøbelige.

Det er en Glæde at tage dette Arbejde i nærmere Øjesyn. Først og fremmest virker det ved sin rolige og monumentale Opbygning og den rene nordisk romanske Stil, det er holdt i. Tegning og Arbejde er udført af Arki-

tekt og Billedskærer Caspar Weis i Oberlahnstein, efter Udkast af Hr. Pastor Raabe.

De 3 Relieffer, der pryder Forsiden af Alterbordet, har Hr. Weis selv udført; de forestiller Bebudelsen, Korsfæstelsen og Marias Kroning i Himmelen, og de vidner om stor kunstnerisk Dygtighed.

Tabernaklet, paa hvis Døre der er anbragt to Keruber, der skal vogte det Allerehelligste, er flankeret af Helgenrelieffer. Paa den ene Side staar Sankt Ansgar, Sankt Petrus og Sankta Agnes, og paa den anden Side i samme Orden Sankt Knud Lavard, Sankt Paulus og Sankta Elisabeth; disse seks Arbejder er udført af Hr. Weis's Medhjælpere og viser en udpræget teknisk Færdighed.

Ovenover det hele troner Rosenkransdronningen med Christusbarnet paa Skødet og Rosenkransen i venstre Haand, omgivet af Kirkens Stænder. Paa Gudsmoders venstre Side staar en Biskop med Mitra og Stav. Foran knæler en Munk og en Nonne, den sidste er lidt for massiv i Udførelsen, og en borgerlig Mand, der staar yderst til højre, lider under det samme, derimod staar der som Pendant til Manden en Kvinde med et Barn paa Armen, der virker smukt og naturligt i Opfattelsen.

I det samlede Hele virker Relieffet tiltalende, og man ser straks, at her ikke er Tale om Fabriksarbejde, men at hver enkelt Figur er udarbejdet efter grundigt Studium af Modellen.

Hele Alteret afsluttes af en svær Bue, der paa en smuk Maade indrammer Relieffet, og som Dekoration paa Buen er Rosenkransen bragt i Anvendelse i Forbindelse med den dekorative romanske Tovsnoing, der paa en kraftig Maade indrammer alle Reliefferne og gør sit til, at det hele virker saa harmonisk og roligt.

De seks Lysestager er smukke i Formen, men er alt for store.

Man kan oprigtig ønske Hr. Pastor Raabe til Lykke med det smukke Alter, og naar man saa faar at vide, at dette Alter kun er beregnet som Kongregationsalter i den nye Rosenkranskirke, som snart skal rejses, kan man tilføje Ønsket om, at Omgivelserne nøje maa komme til at svare til dette, baade hvad Stil og Arbejde angaar.

25. Maj 1924.

S. Windfeld Schmidl.

Vor Frues Klokker.

Som en mild melodisk Kalden,
 manende, lokkende, dragende,
 Vor Frues Klokker ringer
 i Aftenen stille klagende:
 Det er, som en Moder sørgende
 savner sit Barn, der drog bort,
 og vanker, stadig spørgende
 og kommer bestandig til kort:
 Barnet har glemt sin Moder
 og hører ej hendes Klage,
 savner ej hendes ømme Favn
 og ønsker sig ikke tilbage.

Vor Frues Klokker ringer,
 og Solen synker bag Staden,
 Arm i Arm med Venner
 jeg vandrer stille paa Gaden.

Og Klokkerne ringer og kalder,
 det er, som de nævnte mit Navn
 og bad mig om ikke at tøve,
 mig venter min Moders Favn.

Men Vennerne holder mig fangen,
 deres Selskab virker saa dragende,
 i Talen, i Smilet, den muntre Skæmt
 jeg finder saa meget betagende.

Og gik jeg, saa vilde de spørge,
 hvorhen jeg styred min Gang,
 og svared jeg saa: »Til Vor Frue!«
 jeg frygter, at Vejen blev trang.

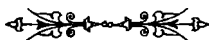
Og videre gaar jeg paa Gaden:
 men Vejen gaar ej til Vor Frue,
 og siden hen sidder jeg stille
 og tænker mig om i min Stue.

Jeg skønner, at hvad saa end Vennerne bød,
 de aldrig gav Fred som i Moderens Skød;

*men fulgte jeg Klengen af Klokkernes Toner,
de førte mig hen, hvor paa Altret han troner
Guds enbaarne Søn, der Freden har bragt,
og selv sig som Offer paa Korset har lagt
og sagde: »Johannes, se det er din Moder!«
Da selv i Johannes ved Korset jeg stod der
og fik til min Moder den reneste Mø. —
Ak! lær mig fra Verden og Selvet at dø!*

*Tak være Vor Frues Klokke,
at frem for Guds Alter de drog mig
og tvang mig i Knæ for den skjulte Gud,
der ind til sit Hjerte tog mig.*

Karl V. Poulsen.

Den eukaristiske Kongres i Amsterdam.

Pastor Smitz i Naskov beder os meddele, at han ikke har kunnet skaffe gratis Ophold til Kongresdeltagere. Men han har faaet anvist Logi hos katholske Familier for 1¹/₂ Gylden om Dagen for Logi og Morgenmad. I de fleste Tilfælde skal der bo to Personer paa eet Værelse. De, der ønsker at benytte dette Tilbud, anmodes om snarest at melde sig hos Pastor Smitz samt indsende 20 Kr., som er Betaling for de 6 Dage, Kongressen varer.

Musik.

Under Camille Josets sidste Besøg her for nylig spillede Fuldmægtig i Bikuben Joseph Kappers en Komposition for ham i Politikens Foredragssal. Kompositionen blev tilegnet Camille Joset og er nu udkommen paa Wilhelm Hansens Musikforlag under Navnet: *Le printemps de la Belgique* (Belgiens Foraar) og sælges til Fordel for Belgiens Genrejsning).

Joseph Kappers, der tidligere har udgivet flere Kompositioner saavel under Pseudonym som under eget Navn, bl. a. *Den lille Proletar*, der solgtes til Fordel for Børnenes Kontor og udkom i 28 Oplag, har følt megen Sympathi med Belgiens ulykkelige Skæbne og især for de stakkels belgiske Børn.

Der er gjort et stort Arbejde for de tyske og østerrigske Børn; de belgiske Børn fortjener ogsaa al den Hjælp, der kan ydes. Intel Land var vel saa uforskyldt inddraget i Krigens Rædsler som Belgien.

Kompositionen kan købes i Katholsk Boghandel, Stenosgade, og koster 1 Kr.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Norge. De norske Katholikker har haft en stor Sorg, idet to af deres Præster er afgaaet ved Døden, Mgr. Dr. theol. Herman Günther og Pater Reginald Hélaine O. P. Den første er den bedst kendte, thi han har virket i Norge, lige fra han blev Præst i Aaret 1895. I disse 29 Aar har Dr. Günther arbejdet dels som Vikariatssekretær og dels som Sognepræst i Kristiania og blev i Fjor udnævnt til Provikar og til Monsignore. I det sidste Aars Tid var Mgr. Günther syg af Kræft, saa at man var forberedt paa hans Død. Men hans Død er et stort Tab for de norske Katholikker, thi den afdøde var en af de Præster, der bedst var inde i de norske Forhold, og Præsterens Tal i Norge er jo kun ringe, saa man kan daarligt undvære nogen.

— Dagen efter Mgr. Günthers Død afgik den franske Dominikaner Pater Reginald Hélaine ved Døden. Han havde kun været i Norge i 3^{1/2} Aar, men havde i denne Tid helt levet sig ind i Forholdene deroppe og vundet megen Tillid og Kærlighed. Han var Leder af de unge Mænds Forening i Kristiania, og i St. Dominikus's Kapel i Neberggaten samlede en stadig voksende Flok til Gudstjenesten og til Pater Hélaines glimrende Prædikener. — Begge de afdøde Præster blev begravet sammen d. 31. Maj.

Østerrig. Afdelingen for Kirkemusik i »Akademie für Musik und darstellende Kunst« i Wien har siden sin Grundlæggelse 1910 haft Lokale i det store Augustiner-Korherrestift i Klosterneuburg udenfor Wien, men har nu faaet Plads hos Franciskanerne i Wien med tre Auditorier og en større Foredragssal og fem Øvelses- og Koncertorgler. Med Anstalten er forenet et Hjem, hvor Gejstlige og Lægfolk kan optages fra Skoleaarets Begyndelse i Sept.

• Gudstjeneste i Kagerup (Gribskov) paa 1. Pinsedag.

Kl. 10 læses en hl. Messe paa Hr. Gross. Diemars Grund, 5 Minutter fra Kagerup St. — Spejdere findes som Førere ved Stationen mellem Kl. 9 og 10. Toget fra København ankommer 9²⁵.

Anmodning.

Saaframt Gudstjenesteordningen paa Christi Legems Fest bliver en anden end i Fjor, bedes dette i Tide meddelt Redaktionen.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl.	Andagt m. Vels. m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» Kl. 3
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Dalum Kloster.....	» 7	» 10	» 3
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Fredericia (Sjællandsgade).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Haderslev.....	» 8	» 10	» 2
Helsingør (Nygade 8).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Holbæk (Kastanievej 19).....	» 8	» 10	» 2
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Kolding (Alhambravej).....	» 8	» 10	» 5
Køge (Elisevej).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Ledreborg.....	» 8 ^{1/2}	» 10	» polsk
Maribo (Ny Østergade).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2}	» polsk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» -	» 10	» -
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8 ^{1/2}	» 10	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ^{1/2}
Odense (Torvet 7).....	» -	» 10	» 8
Randers (Ladegaardsgade).....	» 8	» 10	» 5
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 7	» 9	» 5
Roskilde (St. Olsegade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Rønne (Lille Madsegade).....	» 8	» 10	» 2
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» -
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» -	» 10	» 5
Svendborg (Havnegade 1).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 3
Vejle (Blegbanken).....			

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

Fastealmisse 1924.

Aakirkeby.....	3.27	Overført.....	484.79
Haderslev.....	5.60	Allerslev.....	50.20
Nyborg.....	9.00	Tilbedelseskirken.....	60.00
Rønne.....	13.25	Nykøbing F.....	66.04
Slagelse.....	16.40	Aalborg.....	77.37
Maribo.....	17.41	Roskilde.....	87.12
St. Knud Kapel.....	17.50	Immaculata.....	90.00
Esbjerg.....	20.25	Rosenkranskirken.....	117.00
Hørsholm.....	23.00	Sundby.....	120.00
Holbæk.....	25.00	Randers.....	126.64
Nakskov.....	30.00	Odense.....	136.00
Maribo.....	30.00	Sakramentskirken.....	144.93
Ringsted.....	33.15	St. Josefs Kirke.....	151.13
Køge.....	37.00	Ordrup.....	168.45
Næstved.....	40.00	Aarhus.....	184.88
Silkeborg.....	42.66	St. Ansgar.....	282.30
Helsingør.....	42.95	Jesu Hjerte Kirke.....	598.50
Svendborg.....	43.35	Direkte til Vikariatet....	25.00
Vejle.....	45.00		

At overføre 484.79

Ialt: 2980.35

I Aaret 1923 indkom der som Fastealmisse Kr. 3548.16.

København, d. 14. Maj 1924.

Det Apostoliske Vikariat.

Kirkelig Kalender.

8. Juni Pintse-Søndag.	15. Juni Hl. Trefoldigheds Fest.
9. — M. Anden Pintsedag.	16. — M. Ferialdag.
10. — Ti. Tredje Pintsedag.	17. — Ti. Ferialdag.
11. — O. Oktavdag. (Tamperfastedag.)	18. — O. Ephraem, Bekender og Kirkelærer.
12. — To. Oktavdag.	19. — To. Christi Legems Fest.
13. — F. Oktavdag. (Tamperfastedag.)	20. — F. Oktavdag.
14. — L. Oktavdag. (Tamperfastedag.)	21. — L. Oktavdag.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 16. Juni Kl. 8 i »Columbus«.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 8. Juni i Messen Kl. 8.

St. Ansgars Kirke. 2. Pintsedag Kl. 7 stille Messe; Kl. 8 Messe og Firmelse; Kl. 10 Højmesse; Kl. 11^{1/2} stille Messe.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 29. Juni.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

Fra nu af til September udsættes Gennemgang af Troeslæren i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. *P. Sialm.*

Sankt Knuds Feriekoloni.

Henholdende til Annonce af 15. Juli 1923 følger nedenstaaende afsluttet Regnskab for Sommeren i Fjor.

INDTÆGT:

Tidligere spec.	271,06
Fru M.	10,00
Ceci og Toni	10,00
Søstrene, Østerbro.	5,00

Kr. 296,06

Kr. 296,06

» 296,00

Rest Kr. 0,06

UDGIFT:

Dalum Kloster	295,00
Porto	1,00

Kr. 296,00

Da der paa Dalum Kloster er oprettet en Anstalt for Kommunikanter, beklager jeg at maatte meddele, at Sankt Knuds Feriekoloni paa Grund af Pladsmangel herved er blevet nedlagt —

Jeg benytter Lejligheden til hjerteligt at takke Søstrene for al deres Venlighed imod de smaa Københavnerne. Ligeledes min bedste Tak til alle dem, der ved Bidrag har medvirket til Koloniens Bestaaen.

Hvis nogen kunde ønske at tage en lille Pige eller Dreng i Ferien, bedes Tilbud venligst sendt til undertegnede.

Martha Hansen.

Boyesgade 7^s. København V.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 24.

Søndag den 15. Juni.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om den hellige Trefoldighed. — Helligtrefoldighed — Trinitas. — Katholikker fra det moderne Italien (fortsat). — Fra Lourdes. — Verdesi-Processen. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Odense. Rom. Østerrig. — Avertissementer.

Strøtanker om den hellige Trefoldighed.

Det er den katholske Tros Lære, at vi tilbeder een Gud i tre Personer og tre Personer i Enheden.

(*Symb. Athanas.*)

At ville udgranske den hl. Trefoldighed er Formastelighed; at tro paa den er Fromhed; at tilbede og bekende den er Liv og Salighed.

(*St. Bernhard.*)

Sørg for, at I staar fast i Herrens og Apostlenes Dogmer, for at alt, hvad I foretager eder, ogsaa maa lykkes baade aandeligt og legemligt i Tro og Kærlighed i Faderen, Sønnen og den Helligaand.

(*St. Ignatius Martyr.*)

Ved alle vore Ofre priser vi Skaberen af alle Ting ved hans Søn Jesus Christus og ved den Helligaand.

(*St. Justinus.*)

Vi lægger ringe Vægt paa dette Liv, da vi haaber paa et tilkommende, naar vi bekender Gud og hans Ord, Sønnens Enhed med Faderen, Faderens Enhed med Sønnen, den Helligaands, Sønnens og Faderens Enhed, Forskelligheden og Enheden af disse Personer.

(*Athanagoras.*)

Helligtrefoldighed — Trinitas.

Epistelen er taget af den hl. Pauli Brev til Romerne
11. Kapitel.

O Rigdoms Dyb paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige er hans Domme, og hans Veje usporlige! Thi hvo har kendt Herrens Sind, og hvo var hans Raadgiver? Eller hvo gav ham først, saa der skulde gengældes ham? Thi af ham og ved ham og i ham er alle Ting. Ham være Ære i Evighed! Amen.

Apostelen er greben ved Betragtningen af Guds Uendelighed og hans Egenskaber. O Rigdoms Dyb, som ikke kan udtømmes, saa stor, saa uendelig er du! Jeg er lille, men du er uden Grænser; jeg er en Draabe, men du er et uendeligt Hav. Et Blik ind i din Uendelighed er mig tilladt, men kun et Blik; at fatte, at begribe, det kan jeg ikke; dine Vejes Spor kan ikke findes, dine Domme kan ikke ransages; ingen kender dem, thi vi er Skabninger, du er Skaberen; vi er Støvkorn, men du den, som ikke kan maales! Det er den Lovsang, som Apostelen istemmer, og som vi alle burde istemme.

Dersom vi havde denne Sandhed for Øje, vilde saa meget af den Tvivl forsvinde, som ofte plager os, og hvorved vi bereder os selv mange Vanskeligheder og bitre Timer. Den menneskelige Aand formaar at trænge ind i dybe Spørgsmaal, men staar den overfor Gud og hans Væsen, saa er al vor Visdom kun en Draabe, saa er vi ikke mere end et Sandskorn, som ligger paa Strandbredden eller paa Havets Bund, og overfor os eller oven over os det uendelige Verdenshav. Og dog! Mennesket vover at ransage Herrens Domme og at gennemforske hans Veje. Vi mener at kunne kende Herrens Sind og Tanker, vi holder for at kunne være hans Raadgivere. Og da begynder Skuffelser og Vildfarelser, Tvivl og Vantro. Vi sætter Gud ved Siden af os og os ved Siden af Gud, og saaledes bedømmer vi Gud. Hvad jeg kan fatte og begribe, det er til, og alt andet eksisterer ikke, saaledes tænker og ræsonnerer mange; og derfor forkaster og nægter man Gud, alt overnaturligt, Evigheden og alle andre Sandheder m. H. t. den kristelige Tro. Og det anser man for rigtigt og selvfølgelig — thi Gud og jeg staar paa samme Trin. Fordi jeg ikke kan se, gribe, fatte Gud, fordi jeg ikke har set Himmelen og Evigheden, derfor er intet af det til. Man bedømmer Guds Magt og Egenskaber efter sin egen Magt og sin egen Formaaen. Fordi jeg ikke formaar at opvække en død til Livet, fordi jeg ikke kan opvække mig selv efter Døden, derfor kunde Christus det heller ikke. Fordi jeg ikke formaar at danne et Legeme af lidt Støv, er det

ogsaa umuligt for Gud at opvække Mennesker paa Opstandelsesdagen. Fordi man sætter Gud ved Siden af sig selv m. H. t. hans Magt og Virken, snubler og falder saa mange ved hver Tanke, som overgaar deres Syns- og Tænkeevne. Derfor hører man saa tit det Spørgsmaal: Hvordan er det muligt? Eller det Udraab: Det er umuligt. Eller: Det kan jeg ikke forstaa — med en Bitanke om og et Udtryk for Tvivl. —

Andre Mennesker gaar i Rette med Gud og bebrejder ham hans Handlemaade; de forundres over, at han ikke handler saaledes, som de tænker og ønskede at handle. Fra mange Sider hører man ofte det eller lignende Spørgsmaal: hvordan kunde Gud tillade det? hvorfor har Gud ikke forhindret det? hvorfor lader vor Herre det regne i Dag, hvor vi til hans Ære vil fejre f. Eks. Christi Legemsprocession? hvorfor tog Herren Moderen fra saa mange smaa Børn? og lignende. Eller man vil bestemme for Gud, hvad der var ret og passende. Ikke saa sjældent hører man f. Eks. om Helvedes Evighed Udtrykket: Gud er jo Godhed; han kan ikke tillade, at et Menneske skulde være skilt fra ham for bestandigt; det kan ikke gaa ind i mit Hovede, at Helvedes Straffe skulde være evige. —

Ja, saaledes tænker og ræsonnerer vi, du og jeg og mange, naar vi staar overfor Gud og hans Væsen og hans Egenskaber. Det er som oftest dette Jeg, som er bestemmende, det er Maalestokken, efter hvilken vi dømmer ikke blot os selv, men ogsaa Gud. Vi glemmer saa tit, at Gud og hans Væsen, hans Tanker og Visdom staar saa uendeligt højere end vore, som Himmelen er højere end Jorden. Enten maatte vi være Guder, eller Gud maatte kun være et Menneske. Derfor Apostelens Formaning: O Rigdoms Dyb paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige er hans Domme, og hans Veje usporlige! Thi hvo har kendt Herrens Sind, og hvo var hans Raadgiver? Thi af ham og ved ham og i ham er alle Ting.

Men agter vi paa dette Ord, da finder alle Spørgsmaal deres fyldestgørende Svar under alle Forhold i Livet, i Døden og i Evigheden. Da ved vi, hvorfra vi kommer, og hvorhen vi skal; da faar vi Svar paa Spørgsmaal om Døden og om Livet efter Døden; da bøjer man sig overfor Guds Autoritet, naar det kniber for vor Fornuft at kunne fatte en Hemmelighed, Gud har aabenbaret; da stiller vi os ind under Guds Forsyn og hans Visdom, naar Livets Storme og Prøvelser bryder ind over os; da ved vi, at Herren ikke har glemt os i Modgang; da gaar man ogsaa Opløsningen med Fortrøstning i Møde, fordi jeg ved, at jeg har en Frelser, som er den førstefødte iblandt dem, som skal opstaa.

Katholikker fra det moderne Italien.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

IV.

En moderne Franciskaner.

P. Gemelli. O. F. M.

1.

Tyk, fed, rødmosset — eller tynd, gusten og asketisk — men altid i et fjernt og »mystisk« Kloster i en By, der ender paa o, og som ligger »som en lille Ørnerede mellem Appenninerne«. Staaende ved Vinduet og skuende længselssyg ud over »denne Verden« og »Guds frie Natur«, hjertebrudt af en fejlslagen Elskov, resigneret og fattet . . . eller vandrende mellem halvt forvitrede Piller i en »Korsgang«, hvor Græsset gror højt mellem Stenene, og en stille Springvandsstraale hulker i Skumringen, mens Skæret af en rødlig Lygte flakker over en halvt udslettet Fresco af Madonna . . . med slæbende Sandaler og raslende Rosenkrans, rastløs, mildt trist eller resigneret fortvivlet . . . og »Klokkerne ringer til Ave« . . . Er det ikke det sædvanlige Billede af en Munk? Marstrand har noget af Skylden, Turisterne noget af den og Romanerne Resten.

Findes den Type da ikke? Mit eneste Svar er, at jeg intet Steds i »Italiens hundrede Stæder«, under et næsten syvaarigt Ophold, har fundet den. Jeg kender derimod en anden, som ikke har ret meget med Olietryk og Postkort og Romaner at gøre — men som har den Fordel at være reel, levende . . . enhver kan tage hen og se ham, tale med ham. Kутten er der, og Rebet, Sandalerne, Tonsuren og Rosenkransen — men *non è l'abito che fa il monaco* — det er ikke Kутten, som gør en til Munk — siger de dernede. I dette Tilfælde er det Frans af Assisis Aand, som gør det. Den — og saa en ærlig Konversion uden Theaterfagter og Litteraturpsykologi. Manden hedder Pater *Gemelli*, og han er midt imellem de 40 og de 50, og han bor i Milano, maaske Italiens mest moderne og mindst »italienske« By.

Han er (som sagt) Franciskaner — men han er ogsaa Læge, Filosof, Forfatter, Redaktør, Professor, Prædikant, Ungdomsfører, Stifter af et Universitet og (under Krigen) Militærkapellan, Chauffør og Laboratoriedirektør.

Er det ikke alt, hvad man kan forlange af en Mand? Som Munk er han ikke denne rejsende Type, hvorom St. Bengt allerede talte i sin *regula*, »Bissemunkene«, *gyrovagi* — de, som var alle Steder undtagen i deres Kloster; brave Prædikanter og Foredragsholdere, men sløje Munke. Padre Gemelli er Franciskaner, bebor en simpel Celle, har sit Hjerte og sit Hovedkvarter i Klostret; og han gør ikke eet Skridt uden i Lydighedens Navn, kaldet og sendt. Han er beundret, elsket, forgudet — og kritiseret, mistænkt, lagt for Had. De sure kan ikke lide hans Humør, de verdslige ikke Kутten; de »fødte« finder, at han burde dyrke sin Omvendelse i Stilhed — de emsige frygter hans Styrke; en Sky af »from Sladder« staar om ham; den medbroderlige Jalousi lægger Torne paa hans Vej. Pater Gemelli har nok, naar Paven, hans Ærkebiskop og hans General er for ham, og det er de i højeste Grad. Han har Garderhøjde og Bjørnehelbred, skønt han mestendels lever af Grøntsager og drikker Vand til. Og midt i de mange Affærer har han aldrig sluppet det indre Liv, som er Kilden og Kraften. Han har vel, som alle, sine Fejl; men han er af et Format, som er et Hoved (og et Hjerte!) større end alt Folket — en af sit Folks, en af Kirkens »store Mænd« i 1924.

2.

Først var han Læge og Socialist. Han studerede Psykiatri i Paris og ved tyske Universiteter; hans Studier har faaet Form i ca. 20 lærde Bind, og han har stiftet flere videnskabelige Tidsskrifter.

Han har aldrig beskrevet sin Konversion; det eneste, Verden ved om den, er, at en Ven af ham, Lægen Necchi, har spillet en Rolle deri. Men Konversionen er et Faktum. Han har forsvaret Lourdes mod Angriberne og Skolastikken mod Häckel og Hegel, som endnu spørger i Italien, ligesaa den katholske Moral mod Lombroso. Han var Professor i Medicin ved Universitetet i Turin;

nu er han det ved det litterært-videnskabelige Akademi i Milano. Efter en Række af Aar (1909—14), tilbragt med videnskabelig Polemik og Apologetik, stiftede han ved Krigens Udbrud det kendte Tidsskrift *Vita e pensiero* (»Liv og Tanke«); det udkommer nu, 10 Aar efter Starten, i 20,000 Eksemplarer maanedlig. Han blev mobiliseret som Læge med Majors Grad; naar han ikke var med i Ildlinjen, rejste han Landet rundt og holdt Foredrag. Hans Hovedværk som præstelig Soldat var »De italienske Land- & Marinesoldaters Indvielse til Jesu Hjerte«. Ideen kom fra Frankrig, Benedikt XV støttede den i Italien. Første Fredag i 1917 gik Ceremonien for sig — mer end Ceremoni, thi det betød Indvielse af to Millioner Officerer og Soldater, Uddeling af 3 Millioner Medaljer, som bares synligt paa Kepien, 2 Millioner Kommunioner, hvoraf 500 var første Kommunioner, og det betød, at 2000 løse Forbindelser blev til lovlige Ægteskaber. Han startede et Maanedtsblad for de indviede for at holde Aanden vedlige. Det hele kostede 80,000 Lire, som kom ind ved Kollektor og Basarer, organiserede af alle Italiens Franciskanere.

Da Krigen var forbi, genoptog Pater Gemelli Arbejdet med »Vita e pensiero« og udvidede sit Blad til at blive en litterær Central. Først oprettedes et Blad for Italiens Gejstlighed, saa et videnskabeligt Tidsskrift, saa et Blad for den katholske Kvinde-Ungdom og sidst det udmærkede *Scuola cattolica*, et æstetisk-litterært-videnskabeligt-pædagogisk Tidsskrift af høj Værdi (det sidste var en Udvidelse af Milanos theologiske Fakultets Revu). Han tog sig paa som Opgave in det mindre end: at stifte katholske Blade og Skrifter for enhver endnu tom Rubrik i Kirke, Videnskab og Folkeliv. Alt dette er forenet i eet stort Forlag, som tegner til at blive Italiens største. Ja, saa vidt gaar hans Syn, at Maalet for Forlaget er: en katholsk Bog pr. Uge!!! I Aaret 1920—21 har han selv og hans tro Medarbejder Don *Olgiati* alene udgivet 8 Bind af egne Arbejder: Udvalgte Skrifter af Tonialo (om hvem jeg senere skal fortælle), en filosofisk Studie over Benedetto Croce (Italiens Vald. Vedel), Betragtninger og Tanker over St. Johannes's Evangelium, et Udvalg af franciskansk Poesi, Studier over Crispaltis pædagogiske Ideer, Oversættelse

af Me Lesoeurs Skrifter, do. af P. Bainvels Jesu-Hjerle-Bog, do. af P. Roures Skrift om Spiritismen, Dom Mar-mions »Christi Liv i vor Sjæl« oversat, og Oversættelse af Louis Bertrands berømte Bøger om St. Augustin og om Martyrerne . . . Det er ikke »de lade Munke«! Og det er ikke litterært Gourmandiseri, men reelt katolsk Arbejde med Tanke og Pen. Det er »det trykte Ord« i Guds Tjeneste.

2.

Italien savner et katolsk Universitet som de tre i Louvain, Fribourg og Paris (L'institut catholique). Det betyder, at Italien savner en »Overklasse«, dannet i Kir-kens Skole — Læger, Advokater, Embedsmænd og Politi-kere . . . Det maatte der hjælpes paa.

P. Gemelli holdt det første Møde om Sagen i Milano den 2. April 1918 — og i Dag staar Universitetet der!

Han ejede hin 2. April hele 50 Lire, idag er det et Millionforetagende.

Det gjaldt først om at faa et *Palazzo*; unge Damer af »Bønnens Apostolat« tog sig Opgaven paa, paa Betingelse af at Navnet blev *Sacro Cuore*-Universitetet. En ædelmo-dig (men egensindig) Greve skænkede et stort Palæ i Mi-lano; men da det kom til Stykket, tog han Gaven tilbage. Stor Fortvivelse! Man fik et andet paa Haanden, en Dato blev fastsat for Købet . . . den Dag, Kl. 12 Middag, ellers var det tabt. Man bad, og man liggede — intet hjalp det; Dagen kom, og de unge Piger bad i Kirken foran det ud-stillede Allerhelligste; Klokken blev 10, $\frac{1}{2}$ 11, 11 og $\frac{1}{2}$ 12 — saa fik de den Idé at gaa hen til Paladset for at se deres Drøm en sidste Gang. Dér møder de den rare Greve, og nu slaar han til for Alvor. Kl. 12 slet var de hos No-taren — Sagen var reddet, deres Tro havde staaet Prøve, og Universitetet hedder »Jesu-Hjerte-Universitetet« i Mi-lano.

Nu kom Arbejdet med Oprettelsen. Allerede før man havde Professorer, Studenter og Penge, lod P. Gemelli det fundere som »juridisk Person«. Han satte sig i Forbin-delse med de katolske Universiteter i Europa og i U. S. A., fik deres Love sendt, studerede dem og skrev Lovene for sit. Fyrstbiskoppen af Trient gav 300,000 Lire, en Bank

gav 100,000, Pave Pius XI, som er Milanos tidligere Ærkebiskop, gav andre 100,000, og Eksemplet smittede . . . Kunde Polen i fuld Krigstid rejse 23 Millioner for et lignende Formaal, stod Italien ikke tilbage.

P. Gemelli hader »Fedteri«; han betaler sine Folk med Statens Takster. Professorer stiger fra 15,000 hvert 5te Aar med 2000, Docenter fra 11,000 med 1000 à 1500 Lire, deres Rejser betales med Diæter, Eksamen giver dem 2×5 Lire pr. Elev og 100 Lire pr. Dag 2 Gange aarlig. Hele den lavere Stab af Funktionærer følger samme Skala i Forhold.

Man er foreløbig begyndt med 2 Fakulteter: Filosofien har 12 Professorater og 11 Docenturer, Socialvidenskaben har 3 Sektioner: politiske Studier, administrative og Handels-Studier. Man forudser Studenterne indtræde i Politik, Administration og Højfinans efter endte Studier.

Alle disse Foretagender er saaledes organiserede, at P. Gemelli leder dem, men samtidig har de egne Direktioner, saa de ikke behøver at lide eller falde, hvis den endnu kun 45aarige Stifter en Dag bukker under for Arbejdets Vægt. P. Gemelli er et Bevis paa to Ting: paa Livet i Franciskaner-Ordenen — og paa Nyttens af Ordenslivet. Et Produkt af Frans af Assisis Aand, som ærer sit Ophav, dyrker Gud og gavner sin Næste.

Fra Lourdes.

Naar Foraaret har kulmineret, og Sommeren er nær, forbereder Turistbyer og Badesteder »Sæsonen«. Hvis jeg kan bruge dette profane Ord om hellige Ting, vilde jeg sige, at de store Valfartssteder nu ogsaa forbereder deres »Sæson« 1924. Og Sammenligningen er ikke uden Grund eller uden Undskyldning, naar man husker, at disse Steder, som Himmelen har velsignet, virkelig bringer fromme Sjæle Lys og Hjælp, en sand overnaturlig Kur.

Til de første i Rækken af disse Steder hører utvivlsomt Lourdes. I den lille By i Pyrenæerne hører Bønnen ganske vist aldrig op, heller ikke midt om Vinteren. En uafbrudt Kæde af Pilegrimme forbinder den ene Sæson med den anden. Men saasnart Paasken er forbi, tager det rigtig fat igen med gribende Højtideligheder og store Menneskeskarer. Tilstrømningen i Lourdes begynder tidligt, den er forud for Sommerrejserne, Pilegrimmene har mere travlt end Turisterne. Fra Paaskeugen af har Grotten i Lourdes og de tre Kirker modtaget Tusinder af Mennesker. Sjælenes »Sæson« er aabnet.

Det er »Bønnens Apostolat« og »Sakramentsridderne«, der har gjort Begyndelsen. Selv om jeg risikerer at blive anklaget for religiøs Imperialisme, vil jeg dog minde om, at »Bønnens Apostolat«, der tæller Medlemmer i hele Verden, har sit Midtpunkt her i Frankrig, i Toulouse. Herfra udgaar hver Maaned, med den Hellige Faders Approbation, den Parole, der samler de mange Bønner i een Intention.

En af de skønneste Blomster i denne mystiske Krans er sikkert »Sakramentsridderne«, Eukaristiens Korstog, som udgik fra den internationale Kongres i Lourdes i 1914, og som Krigen ikke fik ødelagt, men tværtimod bragte fremad, takket være Benedikt XV's indtrængende Opfordring til Børnene om at slutte sig til den. Thi imellem disse fredelige, bedende Riddere er der Skarer af Børn. De organiseres i de katholske Skoler og Ungdomsforeninger, og de bidrager i høj Grad til Kirkens Vel og til Verdens Lykke ved den hyppige og daglige hellige Kommunion, og ved deres Bønner og mange smaa Ofre.

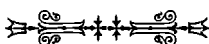
»Sakramentsridderne« havde deres egen Dag i Lourdes under Ledelse af Viebiskoppen fra Paris, Mgr. Roland-Gosselin. 3000 Pilegrimme var kommet til Stede som Repræsentanter for de to Millioner, der nu hører til denne Organisation, og der var ikke blot Franskmænd, men ogsaa Englændere, Svejtsere, Belgiere, Spaniere og Kana-diere.

Efter en straalende Bønnens Dag forlod de Aftenen før Hvide Søndag Lourdes, men derfor blev Marias By ikke tom. »Sæsonen« var begyndt, og den varer lige til

Oktober. Dagen efter kom 5000 Pilegrimme fra Toulouse, og de følgende Dage førte Togene nye Skarer til Byen fra Bretagne og fra Vendée. Nu venter man 3000 Svejtsere og Pilegrimstog fra Spanien og Italien.

Ogsaa i andre Byer samles man nu om Helligdommene. I Nancy afsluttedes en Missionsuge med en stor Procession; 10000 Mænd drog under Salmesang igennem Byen og rejste et Mindekors paa en Bakketop. Og fra mange andre af Frankrigs hellige Steder hører man nu om de Troendes Samling til Bøn.

François Veuillot.

Verdesi-Processen.

Et Stykke Polemik.

I en Polemik mellem Professor Edv. Lehmann og Sekretær Fornjotur i »Nationaltidende«^{*)} fremsatte Professoren igen en af sine Yndlingspaastande: at Skriftemaalet i vor hl. Kirke ikke er betryggende — og han begrundede den ved at henvise til en Proces fra 1911. Professoren skriver (i »Kath. Polemik«): »Hvad jeg omtalte — i øvrigt i en flygtig Strejfbemærkning — var, at Skriftemaalet ikke er betrygget i den katholske Kirke, men kan benyttes af højere Instanser, hvilket man vel kan være berettiget at sige — f. Eks. under Henvisning til Vesseles-Processen i Rom 1911 (mod en Jesuitpater, der paa Basis af et Skriftemaal foranledigede Præsten Vesseles Afskedigelse).« . . . Rent bortset fra — hvad Kap-tajn Beyer kort efter paapegede i »Nationalt.« — at det er ganske umuligt at udlede nogen Paastand af et Undtagelsestilfælde blandt saa mange Millioner og atter Millioner Skriftemaal, der er Tale om hver eneste Maaned — saa var det dog af Interesse at erfare, hvad denne Pro-

^{*)} Prof. Lehmann: Kronikken »Evangelisk Forsvar« 12. April; S. P. Fornjotur: Kronikken »Evangelisk Forsvar« 4. Maj; Prof. Lehmann: »Kath. Polemik« 12. Maj.

ces, der førtes fra 22. Maj til 3. Juni 1911, og som Professoren beraabte sig paa, egentlig gik ud paa. Det er nu sket — og Resultatet er mildest talt overraskende — i det mindste for Prof. Lehmann antageligvis. Dens Forløb er kort gengivet følgende:

Præsten Verdesi var gaaet over til Methodisterne og angav som Grund, at en Jesuitpater uden hans Samtykke havde meddelt Paven Ting, som han havde aabenbaret Pateren i et Skriftemaal ($1\frac{2}{4}$, $1\frac{5}{4}$ 1911). P. Bicarelli anlagde Sag mod Verdesi ved Statens Domstol i Rom for Bagvaskelse (den civile Strafferets 6. Sektion).

Dommen.

1° Af Vidnernes Udsagn ses med tilstrækkelig Sikkerhed, at de Oplysninger, det drejede sig om, havde Verdesi meddelt Bicarelli »hverken i et Skriftemaal eller i Forbindelse med eller Fortsættelse af et Skriftemaal, men i en ren og skær venskabelig Samtale«.

2° Med Hensyn til den Beskyldning, der blev rettet mod Bicarelli, om at have brudt Skrifteseglet, erklærer Dommerne, at den ikke er bevist, ja at lige det modsatte er bevist.

3° Domstolen dømmer Verdesi til 10 Maaneders Fængsel, 833 Lire i Bøde og til Sagens Omkostninger.

NB. Under Processen spurgte Verdesis Forsvarer P. Bicarelli og en anden Præst om Ting, der var behandlet i Skriftestolen, hvorpaa de to nægtede at svare. Saa gav Verdesi dem Lov til at tale; men de vilde ikke. Forsvarerne krævede nu, at Domstolen skulde tvinge Præsterne til at tale. Efter en Raadslågning erklærede Dommerne, at Præsterne nu havde Lov til at tale, men de kunde ikke tvinges dertil, baade *a*) fordi der kunde foreligge Hensyn til Tredjemand, og *b*) fordi Samfundet kunde tage Anstød, hvis der overhovedet fandtes Tilfælde, hvor en Skriftefader kunde tvinges til at meddele noget fra Skriftestolen mod sin Vilje, selv om Skriftebarnet havde givet Lov dertil.

Ja, det er altsaa den Proces, som Professor Lehmann bruger som Bevis for, at Skriftemaalet ikke er betrygget i

den katholske Kirke! Det er mærkeligt at se sligt fra en Mand, der er Professor og baade Dr. theol. og phil. Netop udpræget videnskabelig Argumentation er det nu ikke. —

Her skal desuden henvises til, at disse Oplysninger om Verdesi-Processen fandtes i Ugebladet allerede i 1911, S. 468 og 484. Men de skal sikkert bringes mange Gange endnu, før dette Argument mod Skriftemaalet forsvinder.

Nye Bøger.

P. H. Perch: Gennem Lo og Optrøder. En Bog om Tipperne. (Nyt Nordisk Forlag 1924). 108 S.

Man forbavses først over Titlen paa denne Bog. »Lo og Optrøder«, »Tipperne«? Det var nogle mærkelige Ord. Tipperne forklarer Forfatteren straks i Forordet, det er den ca. 7000 Tdr. Land store Halvø, som skyder sig ud i Ringkøbing Fjords sydlige Del. Senere faar man at vide, at en Lo er de tilbagestaaende Rester af en Vig, og Optrøder er Enge, der danner sig ovre ved Ringkøbing Fjord. Det er Danmarks yderste Vest, denne lille Bog handler om og giver et levende Indtryk af, men kun en meget begrænset Del, Egnen ved Ringkøbing Fjord.

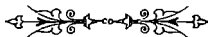
For den, der selv elsker i sine Ferier at vandre omkring og lære Danmark at kende, og som finder lige saa stor Glæde i det, som andre i at rejse til Udlandets verdensberømte Stæder og Egne, for ham er Bogen om Tipperne en Lækkerbidsken. Den er netop saa intim, og den gaar saa dybt, trænger ind til en Egnns allerinderste Væsen, netop saadan som man ønsker at naa det paa sine Rejser, og som det bringer de allerstørste Oplevelser. Det er noget helt andet end Turisters Jagen efter Udsigtspunkter og Seværdigheder; Forfatteren er bleven eet med Tipperne, han kender den Egn i al Slags Vejr, til alle Aars-tider, han kender dens Historie, og han kan ridse Kort op over den, alle dens Planter og dens Dyr ved han god Besked om, og ogsaa de Mennesker, man kan møde derude, er hans Kendinge og Ledsagere. Og saa har han den Fordel fremfor de fleste andre Mennesker, at han kan skrive om det altsammen, og det er heldigt, at han engang gør det, han kan gengiye sine Indtryk paa en saadan Maade, at Læseren er med helt og holdent. Lad os tage et Eksempel:

»Hvor Blæsten er frisk heroppe paa Havklittens Kam, hvor Luften smager salt, og hvor det løbende Sand snakker op og blander sin Hvislen med Hjelmestraaenes Raslen under Vindstødene. Ude fra Strandkanten lyder Havets Tale op til mig hvergang en vældig Bølge vender sig og knuses mod Strandens Rullesten. Saa langt som Øjet rækker, staar Hjelme Vagt paa Klitkammen og ned ad Skraaningerne, for at tage imod Sandflugten, der nærved ses opløst i sine Bestanddele, de enkelte Korn, men som længere ude diser som en graalig Taage, der taber sig i Nord og Syd. — Du stolte Hav, du salte Blæst, du urolige Klit! Hjelme, du trofaste Vogter; men især du Tid, du Hersker over os alle, over Hav og Klit og Blæst og Menneske.«

Og den nøgterne Skildring »Strandvaskeren«, hvor slutter den smukt: »Nogle Dage efter blev Liget stedt til Hvile paa Kirkegaarden i Læ af Klitten. Det har faaet sin Tue med en lille Cementpløk med en Datum og et Nummer, der betegner, hvilken i Rækken, det har været af iland-drevne druknede. Og her skal det hvile til Dommens Dag.

Paa de stille Sommerdage vil Brisen føre Klitrosens Dufte henover den ukendtes Grav; i Stormnætterne vil Sandet knyge henover og pidske de Lyngtotter og Græstraas, som har listet sig til at klæde Tuen; men paa mine ensomme Farter langs Kysten vil jeg mindes ham, naar jeg kommer forbi, og bede for ham Kirkens ældgamle trøsterige: Requiem æternam dona ei, Domine: Herre, giv ham den evige Hvile og lad det evige Lys lyse for ham. Requiscat in pace: Han hvile i Fred. Amen.«

For Ugebladets Læsere er jo Forfatteren, P. H. Perch, Læge i Tistrup, ikke ukendt; han har ofte glædet os ved sine fortrinlige Artikler, og derfor vil sikkert ogsaa mange læse Bogen om Tipperne og have Glæde af den. B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Odense. Lørdag den 31. Maj Kl. 5 Efterm. ankom Hs. Højærværdighed Biskoppen til Odense for Dagen efter at meddele Firmelsens hl. Sakramente til over 100 Børn og voksne. Flittige Hænder havde pyntet Kirken i denne Anledning, og Højtideligheden foregik i den bedste Orden og til almindelig Opbyggelse. Biskoppens Prædiken efter Prælåtmissen gjorde et dybt Indtryk. Om Eftermiddagen Kl. 2¹/₂ var der Takkegudstjeneste med »Te

Deum« og om Aftenen Menighedsfest i Fyns Forsamlingshus's Foredragssal. Efter en sekshændig Festpolonaise udtaltes der en Velkomsthilsen til Biskoppen, og der blev sunget en Velkomstsang, hvorefter 8 af Menighedens unge Damer særdeles smukt udførte en Mysterie-Deklamation, »De syv Ærkeengle som Vogtere for de syv hl. Sakramenter«, som sluttede med Salmen »Fast skal min Daabs-pagt evigt staa«. Festen sluttede med et gemytligt Kaffe-bord, hvorved der holdtes adskillige Taler, deriblandt en af Biskoppen, som paahørtes med særlig Opmærksomhed, da den indeholdt mange gode Ord til Odense Menighed. — Mandag og Tirsdag besøgte vor høje Gæst St. Josephs Hospital, Dalum Kloster og Børnehjemmet og fik paa en Automobiltur Fyns smukkeste Egne omkring Faaborg at se. Tirsdag Aften glædedes endnu Agnesforeningen ved Biskoppens Tilstedeværelse, saa det blev et af dens mindeværdigste Møder. — Desværre maatte Biskoppen allerede Onsdag Morgen vende tilbage til Hovedstaden.

Rom. Paa Christi Himmelfartsdag offentliggjordes den pavelige Bulle om Jubelaaret 1925. Den Hellige Fader forklarer, at dette Bønnens Aar skal have en dobbelt Hensigt: Afbigt og Fornyelse. Afbigt er nødvendig, da Synden hersker saa mange Steder, og en Fornyelse maa komme, særlig en Fornyelse i Kærlighed mellem de enkelte og mellem Nationerne. Paven meddeler Jubelafladen til alle, der efter Skriftemaal og Altergang besøger de fire store Basilikaer i Rom i 20 Dage og beder i Pavens Hensigt. For dem, der ikke er bosiddende i Rom, er 10 Dages Besøg i Kirkerne tilstrækkelig. Der skal særlig bedes om Fred i Verden og om alle Kristnes Forening under den ene Hyrde. Paven opfordrer varmt alle, der er i Stand dertil, til at besøge den evige Stad, ikke som Turister eller nysgerrige, men for at styrke deres Tro og forny deres Iver for det gode.

Østerrig. Den østerrigske Kansler, Mgr. Seipel, har været Genstand for et Attentat og er blevet haardt saaret. Allerede længe har det været ventet, og man fortalte, at Kansleren hver Morgen ved den hellige Messe forberedte sig til Døden. »I Galgen med Præsten«, var et Raab, der ofte lød ham i Møde fra de revolutionære Kredse. Og nu har man forsøgt paa denne Maade at blive af med ham. Forhaabentlig lykkes det ikke. I hele Verden er Mgr. Seipel anerkendt som en af de betydeligste Statsmænd og som Østerrigs Redningsmand.

Valfarten til Haraldsted

holdes Søndag den 29. Juni.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe. Kl.	Højmesse. Kl. 10	Andagt m. Vels. m. Vels. Kl. 3
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels. Kl. 3
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 5
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 3
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 2
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» -
Haderslev	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 8	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej)	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ^{1/2}	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke) »	9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej) »	-	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke) »	8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade)	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken)	» 7 ^{1/2}	» 10	» 3

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

K.D.K. Sidste Klubaften før Sommerferien Mandag den 16. Juni. »Katholske Damer's Klub« lukker Juli og August.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 15. ds. Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Mandag d. 16. ds. Kl. 8 Aften: højtideligt **Slutningsmøde** med Prædiken, Te Deum og sakramental Velsignelse. NB. Der er Adgang for alle. Særligt indbydes de unges Forældre til dette Møde.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juni, Juli, August bortfalder Eftermiddagsandagten Kl. 3.

Katholsk engelsk Dame søger en Stilling som Medhjælp hos en enlig Dame eller som Guvernante for større Børn. Billet mrk. »Plads« modtager Redaktionen.

En velskabt lille Pige, 8 Maaneder gl., ønskes bortadopteret da Moderen er død, og Faderen paa Grund af Arbejdsløshed ikke ser sig i Stand til at give Barnet en ordentlig Opdragelse. Billet mrk.: »Adoption« modtager Redaktionen.

Yngre Enkefrue med 6 Aars Kontoruddannelse og kendt med Bogholderi, Maskinskrivning, Tysk, Engelsk og Fransk søger Plads. Billet mrk. »Kontordame« modt. Ugbl.'s Redaktion.

Ung Lærer, cand. phil., Studentsanger, søger Landophold i Sommerferien mod Undervisning i Sprog etc. Billet mrk. »Ferie-lærer« modt. Ugbl.'s Redaktion.

Kirkelig Kalender.

15. Juni	Hl. Trefoldigheds Fest.	22. Juni	2. Søndag eft. Pintse.
16. —	M. Ferialdag.	23. —	M. Oktavdag.
17. —	Ti. Ferialdag.	24. —	Ti. Johannes Døberens.
18. —	O. Ephraem, Bekender og Kirkelærer.	25. —	O. Oktavdag.
19. —	To. Christi Legems Fest.	26. —	To. Oktav af Christi Legems Fest.
20. —	F. Oktavdag.	27. —	F. Jesu Hjertes Fest.
21. —	L. Oktavdag.	28. —	L. Irenæus, Biskop og Martyr. Vigilie.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 16. Juni Kl. 8 i »Columbus«. Foredrag af Pastor Fiedler (Alvor og Skæmt). Gæster er velkomne.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 20. ds. Kl. 7^{1/2}.

Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke. To. d. 19. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse og Procession. Kl. 11^{1/2} stille Messe. Kl. 8 Aften Andagt. — To. den 26. Juni Kl. 8 Aften Procession.

Jesu Hjertes Kirke. To. d. 19. Juni stille Messe Kl. 6, 7, 7^{1/2} og 10. Kl. 8^{1/4} Levitmesse. Kl. 7^{1/2} Aften Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt Kl. 7^{1/2}. — Søndag d. 22. Juni Aften Kl. 7^{1/2} Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. To. d. 19. Juni Kl. 9 Højmesse. Kl. 4 Eftm. Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Sangmesse Kl. 8. Andagt med Te Deum Kl. 6 Aften.

Sakramentskirken. To. d. 19. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Levitmessens (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6). — Paa Hverdag i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Aftenandagt Kl. 8.

St. Josefs Kirke. To. d. 19. Juni Kl. 6^{1/2} stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 3 Eftm. Andagt.

Rosenkranskirken. To. d. 19. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 7^{1/2} Aften Andagt. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8^{1/4} Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 7^{1/2} fortsættes den Onsdagen før Christi Legems Fest paaabegyndte Novene til Jesu Hjertes Fest.

St. Annæ Kirke. To. d. 19. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 Aften Andagt. — Søndag den 22. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9^{1/2} Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). To. den 19. Juni Kl. 6^{1/2} og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 7^{1/2} Andagt med sakramental Velsignelse. — Sønd. d. 22. Juni Kl. 6^{1/2} stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret og Føret tillader det; efter Processionen stille Messe.

St. Knuds Kapel. To. d. 19. Juni Kl. 8^{1/2} stille Messe.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Brødgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbænd (1 Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Brødgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 25.

Søndag den 22. Juni.

1924.

INDHOLD: Strøtanker til Christi Legems Fest. — 2. Søndag efter Pintse. — Indvielsen til Jesu eukaristiske Hjerter. — Henri Brémond. — Hvad er katolsk? — Fra andre Blade. — Valfarten til Haraldsted. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Randers. Norge. Nordamerika. — Avertissementer.

Strøtanker til Christi Legems Fest.

Hvilken Hemmelighed, værdig til al Ærefrygt, uudsigelige Guds Raadslutning, Selvfornedrelse, som ingen Tanke kan fatte! O uransagelige Godhed! Skaberen giver sig selv som Nydelse for sine Skabninger, Livet giver sig selv for dødelige som Spise og Drik.

(St. Cyrill. Alexandr.)

Hvorledes kan den dø, som nyder selve Livet som sin Næring?

(St. Ambrosius.)

Menneskene har jeg givet mit Legeme til at nyde, og jeg er bleven deres Spise og Gæst.

(St. Hieronymus.)

Ikke det, vi ser, men det, vi tror paa, ernærer os i det hellige Sakramente.

(St. Augustinus.)

Den Kalk, som er Christi eget Blod, og det Brød, som er hans eget Legeme, ernærer og styrker os.

(St. Cyprian.)

Det er overordentlig smukt og saare gavnligt daglig at modtage den hl. Kommunion og blive delagtig i Christi hl. Legeme og Blod.

(St. Basilius.)

2. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Johannes's I. Brev 3 Kap.

Højtelskedel Forundrer eder ikke, om Verden hader eder. Vi ved, at vi er overført fra Døden til Livet, fordi vi elsker Brødrene. Den, som ikke elsker, han bliver i Døden. Enhver, som hader sin Broder, er en Manddraber. Og I ved, at ingen Manddraber har det evige Liv blivende i sig' Derpaa har vi kendt Guds Kærlighed, at han har hengivet sit Liv for os. Ogsaa vi bør hengive Livet for Brødrene. Men, har nogen denne Verdens Gods og ser sin Broder lide Nød, men lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i ham? Mine Børnlille! Lader os ikke elske med Ord og med Tunge, men i Gerning og Sandhed.

Der blev engang holdt en Mission (aandelige Øvelser i 8—10—14 Dage) i en Menighed. Flere fremmede Ordenspræster var kommet for at prædike og føre hele Menigheden til de hl. Sakramenter. Men Menigheden var meget lunken, Tilslutningen ringe; Resultatet af det store Arbejde syntes for største Delen at være forsvindende lille. Præsterne arbejdede med Opofrelse og med Opbydelse af alle deres Kræfter; men lige meget syntes det at hjælpe. Da skete det, at en af Præsterne fik Blodstørtning under en Prædiken, og han døde som Følge deraf. En af hans Medbrødre tog den af Blod gennemtrængte Ordensdragt, viste den fra Talerstolen frem for Menigheden og sagde: For eders Skyld har denne Præst ofret Liv og Blod; for at frelse jer har han hengivet det bedste, han ejede som Menneske, Livet. Og I vil ikke lade jer frelse og tage imod Guds Naade? Kan I blive ved med at være haarde overfor den Kærlighed, som den afdøde har vist jer? Det hjalp. Hele Menigheden blev greben af dette Kærlighedsoffer, og alle tog fra nu af Del baade i at høre Troens Sandheder og i at modtage de hl. Sakramenter. — Og det synes at have været ganske naturligt.

»Vi ved, at vi er overført fra Døden til Livet, og vi har kendt Guds Kærlighed, at han har hengivet sit Liv for os. Ogsaa vi bør hengive Livet for Brødrene,« saaledes taler Kærlighedens Apostel til os. Heri er ogsaa udtrykt Grundtanken i Apostelen Johannes's Brev og i hele hans Liv: Gud har elsket os, og han har hengivet sit Liv for os, derfor bør vi elske ham og vore Brødre, derfor bør vor Kærlighed være saa stor, at vi endog er rede til at hengive Livet for ham og vore Brødre. For Johannes var det, han her udtaler og formaner til, en Selvfølge. Og naar vi spørger vor Forstand og vort Hjerte: hvad synes du om denne din Guds Kærlighed til dig, at han har elsket dig fra Evighed af, at han — for at frelse dig for Synd

og aabne Himlen for dig — er bleven Menneske, er død for dig, har hengivet Liv og Blod af Kærlighed til dig? Burde vi da ikke ogsaa ofre alt, hvad vi besidder og ejer af Kærlighed, af Genkærlighed til denne Gud og hans Børn, vore Brødre, som han elsker lige saa højt som os selv? Ja, siger vi, det vilde være ganske naturligt; og til vissé Tider, hvor vi klarere erkender og dybere føler denne Sandhed, er man ogsaa rede til at gøre det. Men saa drager Kulden, en isnende Kulde, ind i os, og vi synes igen at have glemt Guds store Kærlighed til os. Hvor sørgeligt! Man bliver desværre vant til alt, selv det mest ophøjede, det mest gribende, det helligste.

Har vi nogen Undskyldning for denne vor ubegribelige Haardhed? Hvad vil vi kunne fremføre for Guds Domstol til Undskyldning for, at vi ikke blot ikke har elsket vore Brødre, ikke blot ikke hengivet vort Liv for dem, men at vi har baaret os ad som Hedninger med den Grund-sætning: Haand for Haand, Fod for Fod, Tand for Tand, Øje for Øje? At vi har handlet som Naturens Børn i Stedet for som Kristne, som Brødre i Christus? Har vi maa-ske ikke kendt denne Lov, denne Pligt? Jo, vi har vel kendt den, men vi fulgte Naturens Lov. Naar Missionæ-rerne fortæller de nyomvendte Hedninger om Christi Kærlighed til Menneskene og om, at vi burde elske hverandre som Brødre i Christus, og naar de hører, at de hvide Brødre altid har kendt denne Sandhed lige fra deres Fød-sel og Barndom af, da spørger de ikke sjældent, om de hvide Brødre ikke er meget gode og fromme, thi de slut-ter med Rette: har de altid kendt den gode Gud, saa maa de være helt opflammet af Kærlighed til ham; og de kan ikke forstaa, at der gives Mennesker, der ikke elsker den store Aand og hans Børn. Et sørgeligt, men sandt Faktum.

Under Kristenforfølgelserne i Japan spurgte en fireaarig Dreng en Missionær, om det var sandt, at de Kristne skulde dø. Præsten bekræftede det og spurgte, hvad han vilde gøre, dersom man vilde dræbe ham. »Saa vil jeg gøre saadan,« svarede han og faldt paa sine Knæ, foldede Hæn-derne og bøjede sit Hovede, som om han tilbød sit Hovede til Halshugning. »Og dersom din Forfølger løfter Sværdet for at dræbe dig, hvad vil du da sige?« Da blev Drengen først bedrøvel, fordi han mente, at han maatte sige noget bestemt, som han ikke vidste; men pludselig sagde han, idet han troskyldig saa paa Præsten: »Jeg vil stadig sige: Jesus, Jesus, Jesus! indtil Hovedet falder.« Saa rejste han sig og bad Missionæren: »Kære Pater! dersom jeg skal sige noget andet, saa maa du lære mig det.« — Det var en Dreng, næppe naaet til Fornuftens Brug, men med et Hjerte fuldt af Kærlighed til Frelseren.

Indvielsen til Jesu eukaristiske Hjerte.

Søndag den 22. Juni bliver en betydningsfuld Dag for os Katholikker i Norden. I alle Kirker og Kapeller i hele Skandinavien foretages Indvielsen til Jesu Hjerte i Alterens Sakramente. Biskopperne er blevet enige om, at det skal ske saaledes, og en smukkere Form for Samarbejdet kunde vel ikke findes. Paa denne Søndag samles vi da alle om Alterens Sakramente, vi kommer som de syge til den store Undergører og beder om Hjælp.

»Han gik omkring og gjorde godt«, siger Apostlen om Jesu Liv og Gerning. Han gik ogsaa til de mest foragtede, hans største Kærlighed havde Syndere og Toldere. Jesus lod ikke Tolderen staa nede bagved, nej han gik ind i Zachæus's Hus og spiste hos ham, han kaldte Matthæus til Apostel. Synderinden jog han ikke bort, da hun kom for at vise ham sin store Kærlighed og for at faa den Hjælp, hun saa nødvendigt behøvede til Omvendelsen, men han priste hendes Kærlighed for hele den store Forsamling og brød sig ikke om, at man talte om ham, fordi han ikke var haard mod hende. Vor guddommelige Frelser var Mildheden selv mod alle dem, der trængte til Mildhed. »Det knækkede Rør skal han ikke brække i Stykker, og den glødende Væge skal han ikke slukke,« havde Profeten Isaias sagt, og i Virkeligheden søgte Herren netop de Mennesker, der var som et knækket Rør og en glødende Væge. Det er de samme, han søger den Dag i Dag, og derfor er det, vi kommer til Jesu Hjerte.

»Han skal ikke føre Strid eller raabe, og ingen skal høre hans Stemme paa Gaden,« siger den samme Profet, og dog havde Jesus Grund nok til at klage. Han havde jo altid Fjender lige fra sin første Time af blev Jesus forfulgt. Da han først traadte frem og begyndte at lære og prædike, voksede Fjendernes Tal. Jo mere godt Frelseren gjorde, desto mere blev han hadet og forfulgt. Men fremfor alt viste Jesus sit Hjertes Sagtmodighed da Forfølgelsen naaede sit Højdepunkt, i Lidelsernes bitre Time. »Forsmædelse og Elendighed ventede mit Hjerte; jeg biede

paa, hvem der vilde sørge med mig, og der var ingen; jeg søgte efter en Trøster og fandt ingen,« saaledes lader David Messias tale. Saaledes gik det Herren paa Korset. Der havde han jo kunnet fri sig, han havde kunnet hævne sig og straffe dem, der var saa onde imod ham, men i Stedet for led Frelseren sagtmødt, stille uden anden Klage end Bøn til sin himmelske Fader.

Paa samme Maade viste vor guddommelige Frelser Ydmyghed sig hele hans Liv igennem. Alene det, at han, Guds Søn, selv Gud, blev Menneske, var den største Fornedrelse. Men som Menneske valgte Jesus igen det ringeste, han kunde finde. Han lod sig søde saa fattigt som muligt, lod sig jage af Landet af sine Fjender, og saa levede Guds Søn stille og ukendt som Haandværker den længste Tid af sit Liv, og haanet og mishandlet endte han sit Liv paa Korset. Saaledes er Jesu Hjertes Sagtmødighed og Ydmyghed. »Lærer af mig, thi jeg er sagtmødt og ydmyg af Hjertet!« Ja, hvor forskellig er Jesus fra alle andre Lærere, hvor forskellig er han ikke fra alle Tidens falske Lærere!

Derfor gaar vi til Jesus med Bøn om, at han vil være Lærer for os alle, for alle Nordens Folk. Vi giver os hen til hans store Kærlighed i Alterens Sakramente, og derfra haaber vi paa Frelsen for os allesammen.

Henri Brémond.*)

Saalænge Litteraturen vedbliver at være det vigtigste kulturelle Meddelelsesmiddel, saalænge vil Frankrig ogsaa være den katholske Kulturs Hovedland. Det er ingen journalistisk Aandrigthed, ingen festfødt Glimmerblomst, men en Sandhed, der kan udsmykkes som man vil, at Frankrig er Arvtageren efter Hellas's og Roms Kultur. Frank-

*) Et lille Foredrag, holdt i en privat Kreds.

rig er Arvtager — ikke blot af Hellas's og Roms kulturelle Værdier, men ogsaa af Hellas's og Roms Betydningsfuldhed og aandelige Førerskab.

Ved Synet af Lacordaires Portræt i Louvre kan det staa purt og fast for En, at ikke Helleneren — snarere Jøden — men tydeligt Franskmanden er den moderne Kulturtype. Og blandt de mange kristelig-humanistiske nutidsbevidste franske Prælater, som har noget af Lacordaires Aasyn og Aand, større eller mindre henrivende Pathos svarende til mindre eller større Lærdom, — mindes man som en af de fornemste Henri Brémoud.

*

*

*

Henri Brémoud er blevet Medlem af det franske Akademi. Det er hans vældigt anlagte Værk om »Religiøsitetens litterære Historie i Frankrig«, som har foranlediget ham optaget blandt de fyrretyve Udødelige. Dette Værk, hvoraf Behandlingen af XVII. Aarhundrede alene vil fylde 9 Bind, vil engang staa som et Mønsterværk, der i sine Enkeltheder ligesom i Krystalform bevarer det bedste af de Midler og Metoder, som fransk Kritik har skabt, og i sit Anlæg viser nye Veje.

Henri Brémoud er Jesuit, og man har bemærket, at der i hans Kunst at forstaa religiøst og moralsk Sjæleliv er en Skriftefaders Øvelse. Hvad der for Germaneren er en halvt oprørsk, halvt undskyldende Formel for uklar Selvhævdelse, at nemlig »Hjertet har sine Grunde som Hjernen ikke fatter«, det er for Franskmanden en Appel til Tankens Erobringstrang og Følelsens Forfinelsesstrang. Religiøsitet og Moralitet bliver de Omraader, hvor den psykologiske Sans arbejder for at forstaa Religionens og Moralens Indflydelse paa det menneskelige Sind. Det gælder derfor ikke for Brémoud om »hverken at konstruere eller diskutere en Theorie« — den er for ham nemlig given i hans Katholicismes Troslære og Sædelære — »men at undersøge et Sind.« Hans Læremestre har været Kritikerne i den franske Efterromantik Sainte-Beuve og den halvjødiske engelske Digter og Religionspsykolog Kardinal Newman. »Det er fremfor alt Religionens dybe Indvirkninger, dens Historie, dens Fremskridt eller dens Af-

sving, som interesserer dem,« siger han; det er ogsaa det, han selv studerer og fremstiller i sit Værk: *Religiøsitetens Historie i Frankrig*. Hans Hensigt og Metoder har vist sig at virke baade omskabende og berigende paa de Forestillinger, man hidtil har haft om det religiøse Liv i Frankrig i XVII Aarhundrede. Tidligere har man været tilbøjelig til at gøre det til bare en Strid mellem Jesuiters Slapsind og Jansenisters Strenghed. Det kolde XVII Aarh., saa tørt, saa linjeret, saa blændende gyldent som selve Straalerne fra Solkongen Ludvig XIV. — Ordensaarhundredet, Forstandsaarhundredet, det bliver i Brémonds Fremstilling myldrende frodigt, bliver rigt og rummende adskillig »Skygge, som Roser udbrede«, hvor der er varmt og følelsesmættet at aande. Han skiller i sin Interesse for det Sjælelige Jansenismen i to Skoler, en flamsk og en fransk »den flamske Jansenisme var en metafysisk Lære, og den franske viste sig helst som en moralsk Lære.«*) Og Jansenismens Mænd i Frankrig sættes paa Plads paa samme Maade: »St. Cyrans Tilbøjelighed til større Strænghed som Antoine Arnauld befæstede, saa at sige systematiserede, overdrev og forfalskede, blev Jansenismens Grundlov.« St. Cyran, Hovedmanden for den begyndende Jansenisme, skildrer Brémond som endnu ujansenistisk, en vankelvorn, ærgærrig, men ubestemt, følelsesfuld og indflydelsesrig Fromheds-Charlatan, en Romantiker i Modsætning til Antoine Arnauld, Ærke-Jansenisten, hvis Hjerter var indtørret ved 16-Aarsalderen, Logik-Maskinen, der intet Sjæleliv havde, men tænkte og følte kun Doktriner og Regler; uhyre lærd og utaalelig æresyg. Den Jansenisme, som Arnauld prægede ind i sin Kreds af højtbegavede Kvinder og Mænd i Klostret Port-Royal, stiller Brémond saa i Modsætning til en Fylde af Mystik, som levedes udenom Klostret, gennemtrængte det religiøse Frankrig, ja endda pibede ind i Port-Royal med en Mand som Pascal og i Sammenligning med dette mystikke Liv, som Brémond — selv Jesuit, — har fundet især hos talrige beskedne, asketiske Jesuiter, skrumper den Betydning, man hidtil har tillagt Port-Royal og Jansenismen, ganske betydeligt ind.

*) Georges Goyau. (*Rev. des deux Mondes*, September 1922.)

Brémonds Nyformning af Opfattelsen af Frankrigs religiøse Liv i det XVII Aarhundrede er et Mesterstykke af Livlighed og Lærdom og Kunst og Tendens. Han er Jesuit og Medlem af det franske Akademi; han var den nysafdøde Maurice Barrès's*) Ven og Forsvarer, og han er den fuldblods Jesuit, der aldrig tvivler om, at han har Ret, og som den usvigelige Tro paa hans Meningers Rigtighed og Gavnlighed gør baade stærk og glimrende. Man har angrebet ham for at skrive under Imprimatur-Tvang, og man har haft Held til at afsløre, at kirkelige Autoriteter krævede Tavshed om visse Tildragelser for 200 Aar siden, saa at Brémond har maattet slette nogle og tredsindstyve Sider i 3jde Bind af hans »Religiøsitetens Historie«, og man har slaaet ned paa Bemærkninger i hans Historie-skrivning som denne: » . . . en uimodsigelig Sandhed, men som det er bedst at fortie for skrupuløse, usikre Mennesker, det vil sige for i det mindste Halvdelen af alle religiøse Sjæle.«**) Det kan heller ikke nægtes, at hans Fremstilling netop gaar ud paa at isolere Port-Royal, saa at han forbigaar de Forbindelser, som bestod mellem Klostret og den hellige Frans af Sales og hans Kreds. Der er ogsaa i Brémonds Begavelse en saa stor Lethed til at om-spænde meget, en saa fin Sans for Nuancer, og i hans Stil en saadan Evne til at spille mange Bibetydninger, mange Stemningskulører ind omkring Ordene og mellem Linjerne, at hans Sprog stundom kan lyse af Kulde, og man altid føler en højt overlegen Ironi blinke gennem den fuldendte kritiske Kunst.

Thi Henri Brémond er Kunstner. Han kan, hvad han vil, og han vil det ualmindelige i Retning af rig, klar Fremstilling af sine Tanker og deres Iklædning af tildraget Liv. Og ikke blot er han Kunstner i sin Frembringelses-evne, men ligesaa meget i sin Opfattelsesevne. Han har med en Overdaadighed af Ironi, Elskværdighed og Skarpsind skrevet en Afhandling om Versfødder i Prosastilens Rytme. Hans fundamentale Evne er Skarpsindighed, tindrende Nøjagtighedssans, hvad der jo slet ikke forhindrer,

*) Se »Ugebladet« Februar 1924.

**) 7. Bd. (om Port-Royal) p. 522.

men tværtimod er en Betingelse for, at han kan skrive tendensiøst og dække over, hvad svage Hjerter ikke maa foruroliges af. Og han ved, at hvad man udleverer sig til med sine Evner og Færdigheder, det præger man med sig selv — saaledes brændes det kunstneriske ind i Arbejdet, og han kender Fordelene derved.

»Man skriver ikke et stort Værk om saadanne Emner (d. v. s. religiøse, moralske) eller man holder ikke en Række Prædikener, uden at man, her og der, mod sin Vilje, lader flyde en Smule af sin egen Historie ind mellem Linjerne. Naar man saaledes lægger Vægt paa visse Punkter, vender tilbage til visse Emner, undgaar eller glemmer visse Betragtninger, saa opvejes det af Fortrolighederne,« siger han i sin Bog om Newman — som er skreven længe før det store religiøsitetens historiske Værk, men som paa Forhaand forsvarer den Teknik, han deri har benyttet.

*

*

*

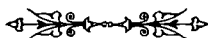
Der er tre ældre fremragende katholske Kritikere i Frankrig: Victor Giraud, Georges Goyau og Henri Brémond. De er alle tre stærkt religiøst prægede; Giraud har vundet Autoritet som Pascal-Kender og Georges Goyau*) har skrevet »Frankrigs religiøse Historie«. Af dem er Brémond utvivlsomt den største Kunstner. Men alle tre røber de en Trang til Udvidelse fra det lille Faktum til den store Helhed, en Omspændelse i en bestemt Aand. Der er en Erobringslyst i deres Forskninger og en klar og bevidst Viden om, hvad de vil benytte det erobrede til. Samtidig med disse tre er der en Hærskare af begavede yngre katholske Kritikere som stræber efter at præge først og fremmest moderne fransk Menneskelighed og derigennem den moderne franske Digtning med en intellektuel Katholicisme. Det er betegnende, at et Bind kritiske Arbejder af en af disse yngre Kritikere hedder ikke — som det vilde have været Tilfældet for 30 Aar siden — »Indtryk«, men derimod »Domme«. Intelligens, Klarhed, Fasthed og Maal-

*) Se »Ugebl.« September 1922.

bevidsthed er denne kritiske katholske Generations fremtrædende Egenskaber — foruden Lærdom og Kunst.

Hvor trangt og træls at maatte sidde her i Danmark langt borte fra og læse sig til de aandelige Strømninger og Nydannelser i Frankrig, som man er bragt i en dog saa lykkelig og berigende Forbindelse med! Og hvilken Appel til indenfor sit eget Lands Omraade at følge disse Nydannelsers Mænd efter i Maal og Midler! — Det maa blive en af dansk Katholicismes videnskabelige Hovedopgaver at bane Vej for romersk og katholsk Kultur gennem et kritisk Værk om Religjositetens Historie i Danmark!

Emil Frederiksen.

Hvad er katholsk?

Nu til Dags tales og skrives der meget om Verdensgaader. Derved forstaar Folk i Almindelighed de Spørgsmaal, som til enhver Tid berører hele Menneskeheden, og som intet tænkende Menneske kan gaa forbi med overlegen Ligegyldighed.

Hvor utroligt, overfladisk set, det end forekommer os: den katholske Religion er en af disse Gaader, og netop en af de mest skjulte, en af de mest skrækkindjagende. Kun faa udenforstaaende kender hele dens Løsning; mange vender sig fra den som fra noget frygteligt, noget grueligt. Selv blandt denne Religions Tilhængere findes saadanne. De er bange for at bekende Kulør, og ud af en Slags Blødhjertethed — for ikke at støde anderledes troende — prøver de paa at lempe og fortynde den katholske Lære. Og de bæver og ryster over hele Kroppen, hver Gang den katholske Kirke med aabent Visir træder frem for Verden og fuldt stolende paa egen Kraft kaster den sin Læres nøgne Sandhed i Ansigtet.

Sandelig, ingen Sjæl har godt af saadan en lempet og forblommet Religionsforklaring. Tværtimod: vil vi være trofaste og oprigtige Børn af den katholske Kirke, saa har vi den Pligt frejdigt og uforknyt at sige, hvad vi er og

hvad vi tror, eller bedre sagt, hvad vor katholske Tro og den katholske Aand tænker og lærer . . . enhver af os kender jo sin Svaghed og er overbevist om, at han ikke i al sin Gøren og Laden, i hele sin Handel og Vandel fortjener Æresnavnet Katholik.

Vor hellige katholske Tro! Den er Jesu Christi Lære; men den uformindskede og uforvanskede Lære. Derfor er den katholske Tro den eneste, der ejer uafviselige Retsgrunde, og som Følge deraf er den den udødelige Tro, Nutidens og Fremtidens Tro, Troen uden mere.

Katholikken tror paa Gud, sin Herre og Skaber, men ogsaa sin Fader, der har antaget ham af Naade og Barmhertighed som sit kære Barn. At vi kaldes og er Guds Børn, det er katholsk. Derfor vil vi tjene Gud som vor Mester og tillige elske ham som en Velgører og Fader. Kærligheden til Gud er hos Katholikken ingen væmmelig Forelskelse eller Blødhed, der mere forlyster sig ved Følelsens Sødme end ved den elskedes Ønsker. Den kan være øm, men vedbliver stedse at være stærk, stærk som Døden; den kan være lidenskabelig, men taber dog aldrig Roen og Fornuften. Katholikken tænker sig ikke sin Gud som en svag og feig Fader, der mangler Mod til at straffe. Nej, hvor højt han end jubler over sin Faders uendelige Godhed og barmhjertige Medlidenhed, bærer han dog for Hans suveræne Vilje til at dømme, at straffe, ja at fordømme i Evighed. Med dybt bøjet Hoved og foldede Hænder knæler han ned foran sin Gud, baade i Sovekammerets Løndom og iblandt de Tusinder i den majestætiske Kathedral. Derfor betragter han ikke de Timer, der er viede til Bøn, Messeoffer og Salmesang, som tabte, men netop de Timer bliver hans mest kostbare Timer, Timer til ydmyg Tjeneste, Timer i kærlig Omgang med hans himmelske Konge.

Den katholske Tro er overnaturlig. De Kræfter, som findes deri, de Løfter, den giver og opfylder, overgaar langt Grænserne for alt, hvad Naturen formaar, ja stiller et Menneskehjertes højeste Forventninger helt i Skyggen. Den er en Tro fuld af Hemmeligheder og Ubegribeligheder, en Gudsdyrkelse med Viljen og tillige en Gudsdyrkelse med Forstanden; fordi Forstanden ogsaa er en

Guds Gave. Stole paa Fornuften er katholsk. Katholikens Forstand staar ikke ubevæbnet og forsvarsløs. Tværtimod; skarpe, blanke Vaaben staar rundt omkring i Tøjhuset: soleklare Begreber, urokkelige Beviser, unægtelige Vidnesbyrd. Katholikken famler ikke omkring i et ægyptisk Mørke blandt uvirkelige Skygger, men staar urokket i Sandhedens og Kendsgerningernes fulde Virkelighed. Hans Tro vækker Begejstring, ikke Overspændthed, den er velsignet rolig.

Den katholske Tro er Jesu Christi Tro. Leve sig ind i denne Tro er det samme som at elske Christus, Frelseren og den førstefødte Broder i den nye Menneskehed, Gud og Gudmenneske. At blive indlemmet i Ham gennem Genfødselen i Daabens Sakramente; at slutte sig til ham i det skrækkelige Korsoffer; at gaa ind med ham i Døden og den kolde Grav, for saa med Ham at dele Opstandelsens Paaskeglæde; at lade sig rense og hellige af Ham i Angerens bitre Taarer; at blive eet med Ham i Eukaristiens Hemmelighed: alt dette er katholsk.

At være katholsk er: at være ydmyg og lydlig, at underkaste sig Autoriteten. Autoriteten, Magten stammer fra Gud; den, der miskender eller foragter Autoriteten, han miskender eller foragter Guds egen Vilje. Gud selv giver de verdslige Autoriteter og de af ham i hans Kirke ansatte Øvrigheder Magten. For dem begge, de verdslige og de kirkelige Magthavere, har den sande Katholik Ærefrygt og Lydighed. Derved forandres han dog ikke til et blindt og viljeløst Redskab. Ikke den første den bedste, der opkaster sig til Magthaver, bliver fulgt af ham. Han vil være overbevist om Magtens Retmæssighed, og kun indenfor denne Retmæssigheds Ramme føler han sig forpligtet til Underkastelse. Han har Ærbødighed for enhver Præst i sin Kirke, større Ærbødighed for Biskoppen, hans Hyrde i Christi Navn. Dog holder han ikke hvert Ord af præstelige eller biskoppelige Læber for bindende. Ufejlbarheden tilkender han kun selve Kirken og dens Overhoved. Ydmygt underkaster han sig med Forstand og Vilje hver Befaling, der kommer fra de kirkelige Styrere, selv om Befalingen falder ham til Besvær og er i Modstrid med hans egen Mening; han underkaster sig, skønt han ved,

at disse Befalinger ikke altid er uforanderlige. Han stoler paa Guds Forsyn, som ofte fører sine Børn ad mørke Veje, men altid nærmest til deres himmelske Maal.

At være katholsk er: ikke at være anmassende, ikke at kræve, at Forsynets evige Tanker stedse skal være Mennesket begribelige. Katholikken søger ikke efter Udflugter, smutter ikke ind paa Snæverhjetethedens Krogveje for saaledes at mene sig forpligtet til det mindst mulige.

Katholsk er: med Stolthed at juble over at være Medlem af den almindelige, ene sande og enesaliggørende Christi Kirke. At tale nedsættende om vor Moder eller ud af en falsk Skamfølelse at tie hende ihjel, bringer den katholske Samvittighed i Oprør. Dog roser Katholikken sig ikke. Han er sig bevidst, at hverken Navnet eller Medlemsretten er nok. Tværtimod; Hjertets rette Stemning, der ytrer sig i Ord og Gerning, i ren Livsvandel og trofast Pligtopfyldelse, kun den bestemmer, om man er virkelig Katholik eller ej.

At være katholsk betyder: at eje et Hjerte fuldt af Velvilje og Broderkærlighed imod sin Næste. Egoisme, haardt hjertet Egenkærlighed, Misundelse, farisæisk Ringeagt, Mistænkeliggørelse og Dømmesyge er ikke katholsk. En rigtig Katholik gaar ikke den trængende ligegyldig forbi. Han er medlidende, hjælpsom og gavmild. Han anmasser sig ikke Ret til at foragte anderledes troende eller til at støde dem fra sig i Hovmod. Han nærer Afsky for Synden, han hader Vildfarelsen, men er rig paa Kærlighed og Medlidenhed med den vildfarende og Synderen. Han kender Frelserens alvorlige Forudsigelse: De fremmede skal komme fra Øster og Vester og fra Norden og Søndnen og sidde til Bords i Guds Rige, mens de arveberettigede Børn bliver kastede udenfor. Tro og Erfaring viste ham ofte, udenfor den synlige Kirkes Magtomraade, en Skat af katholsk Aand, rigere og større, end mangan en Arving til Faderens Rige havde samlet sig.

At være Katholik er derfor: at opføre sig mandigt, holdende paa sin Ret, og dog vise sig imødekommende; at leve i Begejstring og dog afsky al Partiskhed; urokkeligt at forblive i Troen, men at være uindskrænket i Kærligheden.

II.

At være katholsk betyder: at have Begejstring for Forkyndelse og Troens Udbredelse. Klart og tydeligt bevidner vi for hele Verden, at vi hellere end gerne saa hele Menneskeslægten katholsk. Det er vort brændende Ønske; og hver Gang en Straale af Sandhedens Sol trænger ind i en Menneskesjæl, bliver det os til taknemmelig Glæde. Men vor Forkyndelse vil aldrig noget uædelt eller uværdigt; vi begynder ikke med at være den anderledes troende til Besvær, for at han under Pinens Tryk skal handle imod sin Samvittighed. Vor Forkyndelse er ingen skammelig Udbytning af legemlig Nød for at fange en Sjæl; den lægger ingen skjulte Snarer; benytter sig ikke af Kunststykker til at lægge Tvivlens dødelige Gift ind i en ærligt menende Sjæl for saaledes at berøve den Freden og gøre den til et nemmere Bytte for Kirken. Alt dette er nederdrægtigt og samvittighedsløst Proselytmageri. Den sande Forkyndelse, den virkelig apostoliske Forkyndelse prøver paa at vinde frem ved Overbevisning, ved at pege paa den sande Tros Retmæssighed, Skønhed og Elskelighed, ved at vise Værdien af den Naade og Kraft, Trøst og Forløsning, der strømmer ud fra den katholske Kirke. Denne og kun denne Forkyndelse er katholsk, og vi skammer os ikke ved den; den øves af den katholske Charitas, af de Tusinder og atter Tusinder Helte og Heltinder, som ved deres Eksempel tjener til et uimodstaaeligt Vidnesbyrd om vor Kirke, som ved taalmodig Opofrelse borttager Fordomme hos anderledes troende, som ved uafsladelig og indstændig Bøn smeder en gylden Kæde af Naade om Menneskenes Hjerter.

Denne Begejstring for Forkyndelse maa leve, ikke blot i den katholske Præst, men ogsaa i enhver katholsk Mand og Kvinde. Det kan og maa heller ikke være vort Ønske, at vore vildfarende Brødre skal forblive i deres Vildfarelse. Vi vil overbevise dem ved den katholske Sandheds Magt, ved vort gode Eksempels Beviskraft, ved Styrken i vor Bøn, vort Arbejde og vore Ofre. Skulde vi tænke eller handle anderledes, da havde vi ikke nogen Tro paa Christi Brud, da fornægtede vi Bekendelsen af den enesaliggørende Kirke.

Som Følge deraf stræber den katholske Religion efter Magten, Magten over Sjælene, Magten her i denne Verden. Vor Moderkirke vil leve, arbejde, udbrede sig. Kirken kan aldrig tage Afstand fra den Ret, som Gud selv har skænket den, til at forny Verden, til at lade Hjerterne nyde de himmelske Skatte, som blev den betroet. Den lader sig derfor heller ikke lukke inde i Kirkerummet eller i Sakristiet; den vil og skal være udenfor for at tage Del i alt Arbejde for det gode. Hvad Jorden indbringer af værdifulde Ting, kan efter dens Overbevisning ikke skade de højere Goder, Sædelighed og Fromhed. Derfor fremmer den Videnskab og Kunst, Handel og Industri for saaledes at sikre det sociale Liv imod sædelig eller religiøs Vildfarelse. Forgæves vilde man forsøge at lægge Baand paa denne Bestræbelse. Kirken vil dog tage Del i alt dette, uagtet Mistæneliggørelse, Undertrykkelse eller Forfølgelse. Derfor kræver den katholske Tro en vis Indskrænkning af Friheden. Kirken anerkender ingen uindskrænket Ret til at tale og lære ved Ord eller Skrift. Den kan ikke være ligegyldig Tilskuer ved Tabet af en Menneskesjæl; den kan ligefrem ikke tillade, at udenforstaaende forsøger at formindske dens Eje af den fulde, uforfalskede Kristendom eller at franarre den det.

Dog spekulerer den katholske Religion ikke paa at angribe den verdslige Avtonomi. Kirken haandhæver Forskellen mellem Tro og Viden, mellem Kirke og Stat. Den vil ikke føre Staten eller Kommunen ind under Præsteregimente.

Heller ikke vil den opføre en Brandmur mellem det religiøse og det verdslige. Kirken siger rent ud, at katholsk Arbejde stedse fæster Rod i aandelige Motiver. Guds Rige for sig selv og alle sine Medbrødre: det er Katholikkens Ideal. Lider han, maa han gennemgaa Genvordigheder, da gør han det for Guds Skyld; tilgiver han, da kaster han sit Blik paa den Korsfæstede; forsvarer han sig med Mandighed, da haandhæver han Retfærdigheden og kæmper for sit Ideal. Han bruger de verdslige Ting, men ser i dem kun Midler til at fremme himmelske Interesser; trækker han sig tilbage, saa gør han det ikke som den dorske,

den magelige, men som den stærke, den modige, der vover at foragte, hvad der er foragteligt.

Endnu i vore Dage, ogsaa i vort kære Fædreland, sker det ofte, at alt, hvad der hedder katholsk, bliver hadet, bagvasket og latterliggjort. At være katholsk betyder: at leve i Fjendskab med den store Verden, som hverken ejer eller forstaar Guds hellige Aand. Vort Hjerte krymper sig sammen af Smerte ved at se det rasende Hav af Bitterhed, som koger og syder rundt om Kirkens Klippe. Dog er vi stolte af vor Moder; vi jubler højt, skønt Fjenden vil fornede og slaa hende, ja trampe hende ihjel. Roligt bliver vi ved med at arbejde og at haabe. Fornedelsen herøver os ikke Modet, ligesom Lovprisningen ikke gør en sand Katholik til Smigrer. At staa urokket, standhaftig og ubøjelig, hvor det gælder vore Idealer; aldrig at tage Afstand fra det mindste af vore Principper, selv om det bliver betegnet som upraktisk og skadeligt for vort timelige Vel: det er Katholikkens Ære.

Den katholske Tro stammer fra Himlen og fører ind i Himlen. Katholikken føler sig som den lykkelige Borger i to Verdener. Han lever i den ene, den forgængelige, mens den anden, den evige, vinker ad ham ude i det Fjerne. Den første forsøger at binde ham til sig med Tomhed og Forfængelighed; han hader Verdens Omfavelse, han flygter for Verdens forførelseriske Lænker for bedre og friere at kunne vandre den trange, smalle Vej til Himlen. Han støtter sig paa denne Verden som paa et Trin, for saaledes at kunne stige op fra Jorden; han ser i alt, hvad Verden byder, ikke nogen Værdi stor nok til at glemme det eneste, afgørende Spørgsmaal: »Hvad gavner alt dette min udødelige Sjæl?« Dette Spørgsmaal bringer ham til at ringeagte og sejre over Verdens indbildske Klogskab; han bliver Tilhænger af Korsets Daarskab og stræber efter det i Verdens Øjne umulige og afsindige. Han vil hade sit Liv for at finde det, ydmyge og pine sin Sjæl for at frelse den; han løver ikke med at forlade Fader og Moder, Hustru og Barn, Familie og Fædrelandet for en overjordisk Vindings Skyld. Den katholske Kirke frembringer Helgener: men Helgener er

netop Mennesker, der ved Guds Hjælp forsøger det umulige, og det lykkes for dem.

For at spejde efter det ene forvildede Faar vover den gode Hyrde at forlade de ni og halvfems. For at frelse et døende Barns Sjæl sætter den katholske Præst sit Liv paa Spil. Om denne ene Sjæl end betyder lidt i en Verden, dens Frelse er tilstrækkelig for en Begejstring, der gerne for en eneste Sjæls Vinding vil betale enhver Pris, vil bringe det største Offer, vil gaa langs alle Veje, vil hilse hver Slags Død velkommen.

Denne Begejstring gaar ligeledes forbi det sunde og stærke, det smukke og tiltalende for at søge efter det elendige, det hæslige og det afskrækkende, og at vie det hele sit Liv og al sin Livsglæde. Lad Verden betragte det som upraktisk og umoralsk, for Gud er det herligt og fortjenstligt. Troen ansporer Katholikken til saadan en Gerning: han tager ikke det, som ligger foran ham, helt i Nærheden, men han længes efter det, som findes højt oppe bag Skyerne. Og deri er han overmodig. Hans Sjæle-Ønsker stirrer over til [den anden Side af en Afgrund, og denne anden Side henligger i Mørke; der ses kun et lille, svagt Glimt. Hvad der ligger bag de hemmelige Klipper, hvilke Vidundere af Skønhed og Glæde dette Land ejer, udforskes ikke af nogen menneskelig Forstand. Haabet tror paa den Dag, da Springet over denne Afgrund kan gøres. Troen siger til det nuværende: Gaa bare forbi, I Verdens Pine og lokkende Fristelser og forførelseriske Lidenskaber, straalende Glans og fortryllende Forfængelighed; Lykkens og Frelsens Bord staar dækket for mig hinsides. Den, der tror, kan ogsaa vente.

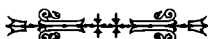
Og vi bliver ikke ulykkelige over denne Ventetid. At leve katholsk er jo det samme som at leve lykkeligt. Katholikkens Hjerte er utilgængeligt for den Angst, der stammer fra Livets Modgang. Han har jo en Fader i Himlen. Han behersker sine Smerter med Korsets Vaaben; han sejrer over Armod og trange Kaar ved Hjælp af sin Sjæls Rigdom. Glad nyder han Naturen, ja elsker den med Guds Barns Kærlighed. Han træder ind i Videnskabens Verden og beundrer den, ligesom Englene gjorde det i den første Time efter Skabelsen. Han tager

fat som en Titan og giver sig i Kæst med det for Verden umulige, fordi han ved sig eet med sin Skaber, der bærer og styrer Verdensrummet.

Katholske Folkeslag er glade, ja legelystne. Det katholske Hjerter er som et Barns Hjerter; det aander Glæde og det spreder Glæde. I de katholske Klostre ligger Kapitaler af Lykke og Glæde opstablede ligesom Guldbarrer i Verdensbanker. Ud fra Forsagelsens, Kyskhedens og Lydighedens Klipper har denne Flod sit Udspring: det saliggørende Liv i og med Gud.

Paa denne Jord lever Katholikken i Landflygtighed, i en Taarernes Dal, men midt i Taarernes Bitterhed trøstes han af et ham ventende, jublende Himmerige.

Efter »Centrum.«

Fra andre Blade.

I »København« for den 10. Juni læstes følgende interessante Artikel under Overskriften »Maa engelske Præster ikke gifte sig?«:

For nogen Tid siden blev Sognepræsten i Letchworth G. K. Olivier udnævnt til Præst ved St. Pauls Kirke i Brighton. Den 1. Maj modtog han et Brev, der kort og godt meddelte ham, at det havde vakt megen Sorg hos den tidligere Præst og i St. Pauls Menighed at læse i Aviserne en Meddelelse om Pastor Oliviers forestaaende Ægteskab, og saafremt han overtog Embedet ved Kirken, maatte han selv finde sig en ny Menighed, idet alle, der arbejder i Kirkens Tjeneste, vilde trække sig tilbage og Menigheden blive opløst. Dagen efter fik han et andet Brev fra en af Kirkeværgerne, som meddelte ham, at saa at sige hele den økonomiske Støtte, som muliggjorde Kirketjenesten, vilde blive trukket tilbage. St. Pauls Kirke har sine væsentligste Indtægter af en Sum, som er skænket den af deres tidligere Præst, den samme, som rejste Kirken, og han stillede som Betingelse for sin Gave, at fremtidige Præster ved Kirken skulde leve i Cølibat.

Pastor Olivier henvendte sig til Biskoppen og tilbød at afstaa fra Udnævnelsen, hvis han mente det var til Kirkens Vel. Biskoppen svarede, at han meget indstændigt

vilde henstille til Pastor Olivier ikke at trække sig tilbage, da det i dette Tilfælde gjaldt om at staa fast paa Præsternes Ret til at gifte sig. Der fulgte nu en lang Brevveksling, som endte med, at Pastor Olivier anmodede om at faa sin Udnævnelse annulleret. Hans Bryllup finder Sted den 27. Juni.

En af Kirkeværgerne har udtalt, at St. Pauls Menighed er opdraget til den Anskuelse, at en Præst bør være ugift. Hvis han har Familie at tage Hensyn til, vil han ikke fuldt og helt kunne hengive sig til Omsorgen for de fattige og nødlidende.

Under Overskriften »Tysk Sortsyn« bragte »Kristeligt Dagblad« den 6. Juni en Gengivelse af en Artikel fra et tysk kirkeligt Blad skrevet af en Dr. Jäger. Den var ikke saa lidt giftig mod den katholske Kirke, som Forfatteren nærer stor Frygt for. Han skriver bl. a.:

I Europa har Fascisterne igen stillet Italien i den katholske Kirkes Tjeneste. Fascistiske Bestræbelser i Frankrig vil ogsaa bringe Kirkens ældste Datter tilbage til Moderskødet, som Paven sagde ved Kanoniseringen af Jomfruen af Orleans. Landbefolkningen og Hæren i Frankrig er katholsk. I Belgien har den katholske Kirke Overmagten. I Polen er den paany indsat. Den hersker i Østrig, Syd-Tyskland, Vest-Tyskland, og det øvrige haaber den, som sagt, snart at vinde. Rigspræsidenten er katholsk, ligesaa Rigskansleren, Finansministeren og Arbejdsministeren, den sidste endog katholsk Præst. Irland er katholsk, Portugal, Spanien og fremfor alt hele det latinske Amerika, Syd, Midt og delvis Nord.

Ledet af Frankrig opbygges et nyt katholsk Verdensherredømme. Det udrækker sin ene Haand mod Islam, den anden mod Buddhismen, og bliver derved selv for den forenede angelsaksiske Kirke en frygtelig Medbejler. For Øjeblikket gaar Bestræbelserne øjensynlig ud paa at optage Tyskland og bekæmpe England. Det er det første Maal. Derefter kommer et andet Maal: at erobre Rusland og at overvinde Nord-Amerika.

Pater Menzinger skriver i »St. Olav« den 6. Juni om Tolerance bl. a.:

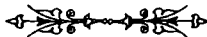
Naar tidligere aarhundreder overfor kjætteriet brukte de samme straffe som av retsplejen anvendtes mot almindelige forbrydere, har det ikke — naar vi ser bort fra torturen — sin grund i de tiders lavere kultur, men i *hele middelalderens eiendommelige samfundsorden*. Det patriarkalske forhold mellem kirke og stat skyldtes ikke Kirkens overgrep, men statsmaktens mangelfulde utvikling. Den

verdslige makt søkte instinktivt støtte hos Kirken, tidt ved liketrem at tilrive sig Kirkens hyrdestav. Sætningen om pavens »potestas directa« (umiddelbare myndighet) over fyrster og i politiske spøragsmaal hører fuldstændig hjemme i den middelalderlige samfundsorden og har dér sin berettigelse. I denne middelalderlige verden hadde ogsaa *kjætteriet* en ganske anden karakter. *Det var et brud paa middelalderens trosenhet, dens største gode og roten til hele dens høje aandskultur.* Frafald fra troen og endnu mere propaganda for avvigende lærdomme føltes ikke blot som synd imot gudsyndskelsen, men som *samfundsforbrydelse, som attentat mot den middelalderlige folkefamilies dypeste livsinteresse.*

Det er kun altfor forstaaelig, at dette ideal fastholdtes endnu længe efter at statssamfundene var vokset fra sit patriarkalske avhængighetsforhold overfor Kirken, og reformationen hadde sprængt den middelalderlige verdens aandelige enhet. Det er derfor ganske unyttig, at katoliker og protestanter beskylder hinanden for, hvad der er sket i hin overgangstid, og mener at ha opnaad noget, naar de har kunnet utregne, paa hvilken side blodstrømmen var dypest og baalene luet længst. Vi skal heller ikke tage en P. Lepiciers — ikke jesuit! — uttalelser for høitidelig, naar han i det Herrens aar 1908 (i en lærebok i dogmatik, Rom) forsvarer dødsstraffen for kjætttere. Hans indskrænkning »absolute loquendo« (i og for sig) maa henføres til den middelalderlige verden med dens ubrutte trosenhet og den direkte maktindflydelse, man dengang indrømmet Kirken i alle livsforhold — hvad der for P. Lepicier synes at staa som ideal.

Dette ideal er i hvert fald en utopi. Middelalderens forhold vender likesaalidt tilbake som vort eget livs ungdoms- og brytningsaar. Det er heller ikke dette ideal, der foresvæver *Pave Leo XIII*, naar han i sine store rundskrivelser »Immortale Dei« (1885) og »Libertas« (1888) skildrer *den moderne idealstat og dens forhold til Kirken og de øvrige trossamfund.* Leo XIII mener ikke, at statens avtonomi (paa dens omraader) vil bli svækket eller kulturens blomstring hemmet, dersom den katolske tro fik lov til at raade. En begunstiging av den sande Kirke vil heller ikke være ensbetydende med undertrykkelse av avvikende religionssamfund. Hvor litet paven tænker paa inkvisition og lignende, fremgaar av følgende tankegang: Kirken er ikke nogen fiende av den moderate (den saakaldte borgerlige) toleranse overfor anderledes troende. Den vil ikke misbillige den statsklogskap — paven tænker paa en katolsk regjering — der (ikke ut fra en anerkjendelse av deres berettigelse som kirker, men) av hensynet til det

almene vel indrømmer og garanterer de avvikende tros-
samfund den religionsfrihet, som de hittil har hat eller
trænger til for ikke at føle sig forurettet. Ogsaa i en saa-
dan katolsk stat vil det være Kirken maktpaaliggende, at
ingen blir *tvunget* til at anta den katolske tro («Immortale
Dei» 43). Vil man endelig finde *et jesuiterprogram fra vor
tid*, behøver man blot at slaa op i større moralfilosofiske
verker av nyere jesuitiske forfattere, f. eks. J. Donat, *Ethica
naturalis*, Innsbruck 1923, eller V. Cathrein, *Moralphilosophie*,
Freiburg B. 1911, og læse avsnittene om stat og tole-
ranse. Da vil man opdage, at de blodtørstige og reaktio-
nære jesuiter ikke avviker et haarsbred fra Leo XIII's
likesaa katolske som moderne statsideal.

Valfarten til Haraldsted.

Den 25. Juni er det atter Hellig Knud Lavards Skrin-
læggelsesdag, og paa Søndag den 29. fortsættes den smukke
Skik, der i Anledning af Jubilæet blev paabegyndt for fire
Aar siden. Denne Valfart er en ny Ting i vort katholske
Liv herhjemme og dog en ældgammel Ting. Den første
Valfart var jo den, der fandt Sted, da Folk fra Ringsted
Dagen efter den hellige Hertugs Mord strømmede ud til
Haraldsted, og saa blev den Valfart ved i Aarhundreder.
Nu er den der igen, en gammel Tanke, der hviler paa den
samme gamle Tro. Ogsaa vi tror paa Hertug Knuds Hel-
lighed. Ogsaa vi tror paa, at det er godt at ære Helgenerne,
og at det er godt at gaa Pilgrimsgang til hellige Steder.
Vi ser i Hertug Knud et af vore store Idealer, som vi efter
ringe Evne søger at følge. Der kan ikke være Tvivl om,
at i de Timer, vi paa Søndag vandrer hen ad Landevejen,
er Knud Lavard selv med os. Og han beder med os, og
det er der sikkert mange i Himmelen, der gør den Dag.
Vi stoler paa, at vi paa den Maade hvert Aar faar noget
af Knud Lavards fromme og stærke Aand, noget af hans
Iver og Opofrelse. Det er derfor, vi kommer, og kun
derfor.

Toget gaar fra København Søndag Morgen Kl. 7⁰² og
kommer til Ringsted Kl. 8⁴².

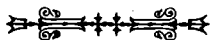
Ligesom i Fjor vil der blive en Messe i Kirken i Ring-

sted lidt over 9, hvor man kan kommunikere før Messen. Derefter bliver der endnu Tid til at spise lidt, Præsternes og Søstrenes Have staar alter til vor Raadighed. Kl. 10 samles man i Kirken til Processionen. Paa Vejen til Haraldsted gøres der et kort Ophold ved Korset ved Lille Svenstrup, og ude i Ruinen læses Messe straks ved Ankomsten. Kl. 4 begynder Hjemturen. —

Mens vi hviler ude i Skoven vil nogle unge opføre en Del af det gamle Hertug Knuds Spil for os.

Fra Ringsted gaar der Tog tilbage til Kbh. 7⁵⁰ og 9²⁰. Deltagerne bedes huske det lille Hefte med Valfartssange, og bedst er det ogsaa at tage Salmebogen med.

Vi haaber paa en smuk og opløftende Dag til Hellig Knud Hertugs Ære.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I St. Ansgars Kirke meddelte Hs. Højærværdighed Biskoppen 2. Pintsedag Firmelsens Sakramente til 58 Voksne.

Randers. Kirkeforstander i Randers, Fabrikant Carl Melchiors, fylder den 24. Juni 70 Aar. I en lang Aarrække har Fabrikant Melchiors taget Del i Menighedsarbejdet i Randers og gjort sig fortjent til sine Trosfællers Taknemmelighed og Agtelse. Mange vil sikkert paa Tirsdag tænke paa ham og takke ham for al hans Trofasthed, og vi vil gerne være med til at lykønske.

Norge. Christi Himmelfartsdag indviedes et nyt Kapel, St. Torfinns Kapel, i Hamar. Kapellet er kun lille med Plads til 35 Personer. Blandt de mange Katholikker, der var mødt til Indvielsen, saas Fru Sigrid Unset. Højtideligheden foretoges af den norske Biskop, Mgr. Smit, assisteret af Pastor Kjelstrup og Franciskanerpater M. Jorna. Foreløbig er Pastor Kjelstrup blevet i Hamar for at holde Gudstjenesterne i det nye Kapel.

Nordamerika. Ærkebiskoppen af Chicago, Kardinal Mundelein, er nu vendt hjem fra Konsistoriet i Rom. Modtagelsen var overvældende, hele Byen hyldede ham. Han fik som Velkomstgave overrakt en Million Dollars til Brug for sit nye Præsteseminarium.

En enlig Dame, event. m. Hjemmearbejde, kan faa et tomt eller møbl. Vær. m. Pension billigt mod Telefonpasning.

Enkefru Christensen,
Nørgaardsvej 3, Lyngby, Telf. 136

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels. Kl. 3
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 5
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 3
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 2
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» -
Haderslev.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 8	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10	polisk » -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 3

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

Processioner paa Christi Legems Fest

To. 19. Juni. Kl. 10 St. Ansgars Kirke. — Kl. 4 Efterm. Haven ved Immaculatakirken.

S. d. 22. Juni. Kl. 9 St. Andreas Kirke og Haven. — Kl. 9^{1/2} St. Annæ Kirke og Elisabeth Hospitals Have. — Kl. 7^{1/2} Aften Jesu Hjertes Kirke.

To. 26. Juni. Kl. 8 Aften St. Ansgars Kirke.

Christi Legems Procession i Ordrup

finder Sted Sønd. d. 22. Juni efter Højmassen Kl. 9, dog kun hvis Vejr og Føre tillader det. Efter Processionen læses en stille Messe. Desuden stille Messe Kl. 6^{1/2} og 8.

St. Josephs Gilde (st. 1885).

Torsdag Aften den 26. Juni fejres Christi Legemsfest med Procession i St. Ansgars Kirke. Gildets Br. anmodes om at komme til Stede og deltage i Processionen.

Maanedsmøde afholdes 14. Juli.

Bestyrelsen,

St Annæ Menigheds Syforening (Elisabethforening) har i den forløbne Saison (den første Aargang) foruden brugte Ting, som er bleven givet til Foreningen og uddelt ved den, forfærdiget følgende nye Klædningsstykker: Frakker 4, Herreskjorter 5, Par Sokker 5, Par Drengbenklæder 5, Drengeskjorter 4, Kjoler 12, Bluser 1, Forklæder 20, Underkjoler 3, Skørter 2, Chemiser 15, Damebenklæder 18, Uldtrøjer 3, Livstykker 7, Par Strømper 38, Par Tøfler 4, Huer 7, Tørklæder 3, Børnelagener og Dynevaar 6; — Communionsdragter (Dreng og Piger) 4.

Kirkelig Kalender.

22. Juni 2. Søndag øft. Pintse.	29. Juni Peter og Paul, Apostle.
23. — M. Oktavdag.	30. — M. Pauls Ihukommelse.
24. — Ti. Johannes Døberen.	1. Juli Ti. Jesu Blod.
25. — O. Oktavdag.	2. — O. Marias Besøgelse.
26. — To. Oktav af Christi Legems Fest.	3. — To. Oktavdag
27. — F. Jesu Hjertes Fest.	4. — F. Oktavdag.
28. — L. Irenæus, Biskop og Martyr. Vigilie.	5. — L. Oktavdag.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 7. Juli Kl. 8 i »Columbus«.

Christi Legemsfest i Roskilde

Søndag den 22. Juni.

Kl. 7: Stille Messe.

Kl. 9: Levitmesse.

Efter Messen Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Maria Hospitals Have. (Sangen under Processionen ledsages af Musikdirektør Sørensens Orkester.)

Kl. 12: Middagspause. Forsamlingssalen staar til Raadighed for udenbys Deltagere i Festen; her kan medbragt Mad nydes, og dertil kan faas Sodavand og Kaffe eller The med Sukker og Fløde (20 Øre pr. Kop).

Kl. 2: Møde ved Lourdesgrotten i Hospitalshaven (i Tilfælde af daarligt Vejr i Forsamlingssalen).

1) Foredrag af Hr. Pater M. Back, S. J. om »Christi Legems-Processionen i Fortid og Nutid.«

2) Sang af Sangforeningen »Crescendo« (Mandskor under Ledelse af Organist A. Kerckhoffs).

Kl. 5 Festandagt i Kirken.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juni, Juli, August bortfalder Eftermiddagsandagten Kl. 3.

Sakramentskirken Søndagen i Oktaven udstilles det allerh. Sakramente efter Levitmessen (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6).

Indtil Torsdag den 26. ds. hver Morgen efter Ottemessen sakramental Velsignelse.

Fredag den 27. ds., *Jesu Hjerte Fest* Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 Højmesse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Hans Kapel i Nørsholm. Søndag d. 22. ds. Kl. 9¹/₂ Messe med sakramental Velsignelse og Indvielse til Jesu eukaristiske Hjerte.

Konvertitter

og andre Katholikker, som maatte ønske at støtte Indsamlingen til Sønderjydske katholske Kirker, bedes forlange Bøsser skriftligt fra *Aug. O. Diemar*, Skindergade 32, Kjøbenhavn K. Samme modtager ligeledes kontante Beløb pr. Post-Anv. eller rekommanderet Brev, med Tak, til Indsamlingen. Fylde Bøsser bedes godhedsfuldt indsendt.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. særlig. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 26.

Søndag den 29. Juni.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Lidelse. — 3. Søndag efter Pintse. — Katholikker fra det moderne Italien (fortsat). — Christi Legems Fest. — Samarbejde mellem de kvindelige Kongregationer. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Odense. England. Kina. — Avertissementer.

Strøtanker om Lidelse.

Ingen Christi Tjener er uden Trængsel; mener du ikke at skulle lide Forfølgelse, saa har du endnu ikke begyndt at være en Kristen. *(St. Augustinus.)*

Gden Ild og Sværd kan vi være Martyrer, naar vi nemlig taaler Modgang med standhaftig Taalmodighed. *(St. Gregorius Magnus.)*

Du er en blødagtig Krigsmand, naar du vil glæde dig med Verden og saa engang vil herske med Christus.

Suk, ti stille, bed, taal Modgang som en Mand. Alt dette og endnu større Kampe er det evige Liv vel værd. *(Thomas a Kempis.)*

Hvorfor klager du? Hvad du lider, er et Lægemedel og ikke en Straf, det er en Tugtelse og ikke en Forbandedelse; stød ikke Svøben fra dig, hvis ikke du vil stødes tilbage fra den evige Arv. *(St. Augustinus.)*

Lidelsen er et Tegn paa Udvælgelse.

(St. Augustinus.)

En Kristen skal glæde sig i Modgang; thi er han retfærdig, saa tjener det ham som Prøvelse, og er han en Synder, til Bedring. *(St. Augustinus.)*

3. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Petri I. Brev, 5. Kap.

Højtelskede! Ydmyger eder u. der Guds mægtige Haand, for at han maa ophøje eder i Besøgelsens Tid, idet I kaster al eders Sorg paa ham; thi han har Omsorg for eder! Værer ædru og vaager! thi eders Modstander, Djævelen, gaar omkring som en brøende Løve og søger, hvem han kan opsluge. Staar ham imod, stærke i Troen, og vider, at de samme Lidelser overgaar eders Broderskab i Verden. Men al Naades Gud, som har kaldet os til sin evige Herlighed i Christus Jesus, han vil efter en kort Tids Lidelse selv fuldkomme, styrke og befæste eder. Ham være Ære og Magt i al Evighed. Amen.

Det Afsnit af Apostelen Peters Brev, som Søndagens Epistel fremfører i Dag er rettet til de Menigheder, der var hjemsogt af Lidelser og Forfølgelser, og det handler om det vanskelige og vigtige Spørgsmaal om Korsets Betydning og Maal, det Kors, som findes i Verden, d. v. s. hos alle Mennesker.

Da Petrus skrev sit Brev til Menighederne, var den Tid kommen, da den romerske Stat rustede sig til Kamp mod den kristelige Religion, og da Begyndelsen af Kristenforfølgelserne kunde ses i det fjerne. Apostelen skuer denne Tid, og han løfter sin advarende og formanende Røst. Han giver de Kristne en Rettesnor for Prøvelsens og Lidelsens Tid; han gør dem fremfor alt opmærksom paa de mægtige og sikre Vaaben, de er i Besiddelse af, og hvorved de kan møde deres Fjender: Tillid til den Almægtiges Hjælp, en ren og god Samvittighed, der ikke bebrejder os noget, Jesu, vor Midlers, Bistand og Tanken paa den evige Løn.

Det, som Apostelen omtaler her, er et saare vigtigt og praktisk Spørgsmaal, thi det Ord: vider, at de samme Lidelser overgaar eders Broderskab i Verden — at alle Mennesker uden Undtagelse er underkastet Prøvelser og Lidelser —, indeholder en Sandhed, som ikke kan nægtes af nogen. Vi er eet Legeme med Christus, som er vort Hoved. Og dette vort Hoved er ikke blevet skaanet for nogen Slags Prøvelser, alt har han paataget sig, hvad man kan kalde Lidelser og Kors, legemlige Lidelser uden Tal; han har drukket Kalkens sidste Draabe. Aandelige, indre Lidelser er han bleven mættet af: saasom Utak, Forræderi, Fornægtelse, Spot, Haan, Mistydning, Tilbagevisning af den tilbudte Naade — han græd over Jerusalems Haardhed og Uimodtagelighed —; Efterstræbelser og Forfølgelser. Og ikke noget af det har han fortjent, thi han var ren og uskyldig, pletfri og hellig. Uretfærdigt har denne Verden

lagt alt det paa ham, som ene af Kærlighed til os Mennesker har paataget sig dette Hav af Lidelser. Og da kunde han sige med Rette til os: har de forfulgt mig, vil de ogsaa forfølge eder, thi Tjeneren er ikke over Mesteren. I vil græde og jamre, men eders Bedrøvelse vil blive forandret til Glæde.

Christi Lidelse er et af de mest fremtrædende og karakteristiske Kendetegn paa Forløseren. Hvo kan tænke paa Frelseren uden tillige at tænke paa hans Lidelse? Og vi kan slet ikke tænke os Frelseren uden at tænke paa det, hvorved han har forløst os. Men saa kan han ogsaa tilraabe os det Ord: »Vil nogen følge mig efter, vil nogen være min Discipel, da fornægte han sig selv og tage hver Dag sit Kors paa sig og følge mig efter.« Det er blevet Løsenet for alle Kristne. Lider Hovedet, maa ogsaa Legemet og dets Lemmer lide. Det er en Selvfølge. Ved Lidelser har Christus forløst os fra vore Synder, Lidelser har han paataget sig — han den uskyldige; og vi de skyldige, vi, som har syndet, vi maa tage Del i Lidelserne. Ved Lidelser har Christus gjort Fyldest for vore Synder, ogsaa vi maa ved Lidelser og Prøvelser yde Sone for vore egne Synder. Christus har ikke ved sine Undergerninger, sin Ophøjelse, sin Triumf forløst os, men ved sine Lidelser. Heller ikke vi kan finde en anden Vej, hvorved vi kan afbøde vor Skyld end den, som Christus kalder for Korsets Vej. Det maa være klart for enhver Kristen.

Saa begynder altsaa Lidelser og Genvordigheder at indfinde sig hos alle Mennesker. Allerede i Vuggen ligger Korset — ligesom i Krybben i Bethlehem; og det følger os troligt hele Livet igennem, snart i den ene, snart i den anden Skikkelse, og selve Døden er den sidste Udløber af det store Korsets Træ, der omfatter hele Livet. Christus siger: tag hver Dag dit Kors paa dig, følgelig gaar der ikke en Dag, uden at der fandtes en Gren af det store Træ. Selve det kristelige Liv er en daglig Selvfornægtelse, en daglig Kamp; og saa alt andet, som er tungt og svært, som ikke behager det naturlige Menneske, om det nu er dit Arbejde eller et Menneske, du daglig maa omgaas, eller Fattigdom eller Modgang eller Sygdom eller indre Lidelser eller Misforstaaelser eller Forfølgelse eller meget andet.

Ved alt dette maa vi huske følgende: 1) Alt dette skal komme, baade fordi vi er Mennesker, og fordi vi er Kristne. 2) Og kommer det, saa maa vi ikke anse det for at være en Ulykke, som vi næsten altid gør, men vi maa betragte det som en Hjem søgelse. 3) Du maa tage Korset op og bære det. 4) Og endelig maa du ikke glemme, at det er kun en liden Stund, det varer.

Katholikker fra det moderne Italien.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

V.

Contardo Ferrini.

1.

I en Tid, hvor en oplyst katholsk Ungdom føler, at katholske Foreninger, »katholsk« Sport, »katholsk« Underholdning og »katholsk« Socialinteresse ikke er nok til at fylde en Menneskesjæl, og hvor denne Ungdom søger op til et intellektuelt Liv i Troens Inspiration for at se den aartusindgamle Alterkærte bryde sit Lys gennem Poesiens, Kunsternes og Videnskabernes Krystalfacetter — i en saadan Tid er der den Fare: at disse hungrende Sjæle, om ikke rige Aander mætter dem, i deres Aandslivs-Begær kommer paa Afveje, kommer ud i det kunstlede — eller at de forsøger at forene uforenelige Strømme.

Jeg tænker paa hine, som skaber en uforstaaelig katholsk Poesi; ikke en vanskelig tilgængelig som *Claudels*, der er svær paa Grund af sin Dybde, sin Rigdom; men paa saadanne, som tror sig hævede over Enfoldighed og partout skal omskrive de simple evige Sandheder i deres egen, anstrengt intellektuelle eller symboliserende mystiske Form.

Jeg tænker ogsaa paa hine, der ikke kan nøjes med at knæle i Bænk med jævne Folk, Koner og Børn, men som er saa sarte, at de maa have et intellektuelt *chappelle* med en eller anden famøs theologisk-litterær eller -videnskabelig Storhed til *aumônier*. Paa hine, for hvem Sogn og Kirke ikke er fine nok, men som maa have et fransøisk Navn for sig selv og hedde »Ny-Katholikker« eller »Ung-Katholikker«. Disse dunhagede *doctores Ecclesiae* minder ofte om begyndende Sektstiftere. Ikke blot er de for indbildt fornemme til at stille deres Kræfter og Evner i det jævne katholske Arbejdes Tjeneste, men de virker endda som kolde Pletter, de splitter og skiller.

Endelig tænker jeg paa hine, som har snust til Alverdens Filosofier, men som aldrig — skønt de er Katholiker og Intellektuelle, ja maaske endda begyndende Videnskabsmænd — har sat sig grundigt ind i Kirkens egen Filosofi, i Thomas.

Af alle disse Brudstykker flikker de saa et »Verdensbillede« sammen, eller de danner sig (i Stedet for en Tro) en »katholsk Livsanskuelse«, overfor hvilken den ægte Tro saa maa »hugge en Hæl og klippe en Taa«, hvis den vil have den Ære at være med paa Parnasset. —

I alle disse Aandsfænomener ligger der dette Grundfænomen: at Intellektualisten vil tilpasse Kirken efter sig selv i Stedet for at tilpasse sig selv efter Kirken.

Dertil kommer en usmagelig Paatrængenhed og en overfladisk Dilettantisme, som imponerer de jævne.

Hvor gør det godt at se intellektuelle Nutidsskikkelser af helt ægte katholsk Støbning paa en saadan Baggrund.

Contardo Ferrini (som har været i København i 1881) var en Fører i Videnskaben, et Eksempel blandt sine Ligemænd, og hans Beatifikations-Proces er begyndt under Pius X.

Han interesserer som Katholik, som Intellektualist, som Apostel og som Helgen . . . mer end ti smaa Talenter.

2.

Ferrini er Norditaliener, født i Milano; hans Livsværk strækker sig paa begge Sider af de Alper, der altfor ofte forlindrer os transalpinske i at se Italien og Italien i at se Resten af Europa.

Hans Hjem var dybt katholsk, et af de stille Hjem; Faderen, som var Professor i Fysik, havde stor Indflydelse paa Sønnen, som voksede sig op til at blive sin Faders fortrolige Ven og jævnbyrdige Medkristen.

Daglig Messe, Bøn og Godhed mod syge og fattige var Familiens Grundpræg. Atmosfæren var den gunstigst mulige.

I 1876 begynder Contardo sine juridiske Studier paa Universitetet i Pavia. Han er allerede vidt fremskreden

i det indre Liv. Lange Kirkebesøg, hvor han var ganske fremmed for det, der omgav ham, Vaagenætter i Bøn og Betragtning, en udpræget og meget familiær Andagt til St. Aloysius og en hyppig Brug af Naademidlerne var hans Fromheds Grundtræk.

Samtidig med at han voksede i Fromhed, voksede han i Viden. Han blev Docent i Jura med 24 Aar, og samtidig havde han lært sig Fransk, Spansk, Engelsk og Tysk til Fuldkommenhed. Jeg glæder mig over at konstatere en saare dyb Kendskab og Kærlighed til Den hellige Skrift hos ham; han kunde St. Paulus udenad og elskede at citere Guds Ord i sine Taler og Samtaler. Hans nærmeste aandelige Lektüre var desforuden: »Christi Efterfølgelse«, Augustins »Bekendelser«, Kirkefædrene, et Bind Meditationer af en spansk Jesuit — og Liturgien, særlig den ambrosianske Ritus, som er i Brug i Milano.

Mystikerne synes ikke at have tiltalt ham; han var og virkede saare dagligdags og var aldrig ekstraordinær.

Sin Disputats udgav han paa Latin i 1880 og drog saa paa Udenlandsrejse.

Det var særlig Berlin, han søgte; Retsstudiet var hans Formaal, men ved Siden af fik han Tid til at studere den standende »Kulturkamp« og til at sætte sig ind i en Missionskirkes trange Liv. Under dette Berlinerophold var det, at han gjorde en Afstikker til København. Han opholdt sig en Maaned i Paris, nogle andre i Rom og Firenze, og i 1883 kaldtes han saa til Docent i Jura ved Universitetet i Pavia — hans Fag var Eksegese over Romerrettens Kilder samt byzantinsk og romersk Retshistorie.

Fra nu af gør han hurtig Karriere; Universiteterne i Messina og Modena kalder ham, men hans Hovedembede blev dog det juridiske Professorat i Pavia. Samtidig bevirker hans (med Tiden) over 200 lærde Offentliggørelser, at han vælges til Medlem af en Række lærde Selskaber og Akademier, og at han dekoreres.

3.

En Katholiks Stilling var ikke let i hine antikeriske Tider i Italien. Det er noget af et »Jammersminde« at

læse om al den Ravage i offentligt og privat Liv, i Politik og Kirkeliv, i Samvittighederne og i Familierne, som det pinlige »romerske Spørgsmaal« fremkaldte fra 1870 til Op-hævelsen af *Non expedit* (Forbudet mod Katholikkers Valgdeltagelse). Ferrini blandede sig ikke i Politik; han maatte sige Ja til at lade sig vælge ind i Milanos Byraad, og han fulgte der de Linjer, Kirkeledelsen foreskrev.

Hans ene og store Beskæftigelse var Juraen. Hans lærde Værker fik selve *Mommsen* til at indrømme, at tallet være Ferrini var Førerskabet i Romerret gaet over fra Tyskland til Italien.

Trods alt dette var og blev han en saare ydmyg Mand. End ikke hans egen Moder fik at vide, naar han blev dekoreret; det maatte hun læse af Avisen.

Ferrini var altid faamælt, og om sig selv altid tavs. Om hans indre Liv ved vi derfor ikke meget. Den Præst, der er Postulator i hans Sag, har udgivet hans efterladte religiøse Noter, som aldrig var skrevne med Offentliggørelse for Øje; de er alle fra Ungdomsaarene; Selvspejler var han mindst af alt.

Om Ydmygheden siger han: at den er den eneste Vej, ad hvilken Mennesket kan stige, nærme sig den Uendelige, forenes med Gud.

Hans Samling og Andagt var paafaldende.

Noterne siger om »Forsæt«: Samling. Tavshed. Hyp-pige aandelige Kommunioner. Indesluttelse i Sjælens Celle...

Overfor vantro var han altid kærlig, aldrig paatrængende, rig paa Bøn. Selv smaa Tjenester blev store for ham: Om vi en Dag blot har glædet eet Menneske, er den Dag da spildt... Langtifra, thi da har vi husvalet en udødelig Sjæl! —

Hans Betydning var saare stor overfor Medprofessorer og Studenter. Uden at presse forstod han at drage. Og her er hans Hemmelighed, en »Beredelse til Altergang«:

Og nu, Fader, herliggør din Søn! Herliggør mig, Herre, i din Kærlighed. Lad mig uophørlig udbrede Christi Yndes Duft; lad min Vandel være i det himmelske, løsreven fra al jordisk Dragelse. Lad mit Hjerte lyse af Englenes Renhed, skælve af uimodstaa-

lig Kærlighed, saa jeg maa begære at bringe den ud til selv den fjerneste Sjæl —

En Universitetsprofessor i vor Tid, der beder saaledes . . . ! Han lagde en uhyre Vægt paa Bønnen; han plejede at opløfte sin Sjæl til Gud før hver Samtale, hver Gerning — og han kendte samlet Bøn i Timer, ja i Nætter. Uden Offer helliggøres ingen. Ferrini blev skaanet for store ydre Ulykker; men hvad der kom af svært for Sjælen, bar han i Glæde for Jesu Skyld.

Han giftede sig aldrig — trods Moderens og andre fromme Sjæles Raad; hans Svar paa deres Paapegen af Ægtestanden som det normale var: I min Faders Hus er der mange Boliger.

Han bar Uret med Glæde. En letsindig Ven laante hele hans Formue, 30,000 Lire, og tabte den; Ferrini reklamerede aldrig, men var endda i Spidsen for at hjælpe Manden paa Fode.

Han var en glad Sjæl; gav med Glæde, bad sig til Glæde, ofrede med Glæde, udstraalede Glæde, men samtidig forstod han til Bunds Smertens Mission i Sjælelivet: Gud havde kun eet at misunde sin Skabning, Mennesket: Smerten, og den steg han ned til os for at smage og dele!

4.

Ferrini var ikke verdensfjern, ikke (som af og til Begyndere i Fromhed er det) fjendsk eller hadsk mod det menneskelige, mod Skønheden, Naturen, Kunsten.

Hans Hovedforøjelse var (som Pius XI's, da han var i Milano) Alpesport, Bjergbestigning.

De høje Steder, de ensomme Tinder, Ødemarken, Udsynet, Højden, Ensomheden deroppe . . . ofte gennem hele Nætter for at se Dagen gry over den evige Sne — alt det fyldte hans Sjæl med pur Glæde.

Han polemiserede mod *Carduccis* Forsøg paa at gøre Naturen hedensk — hans egen Naturbetragtning var Salmistens, som han ihukom oppe i 3000 Meters Højden.

Dante, Shakespeare, Virgil og Manzoni var hans Klas-

sikere. Og angreb nogen Skønheden, svarede han med at citere Filipenserne IV, 7—9.

Han har aldrig skrevet een eneste »direkte katholsk« Bog — hans Apostolat var et andet.

Netop som han beredte sig til en Rejse i Palæstina, kom Sygdommen og Overanstrengelsen over ham, og det gik mod Graven.

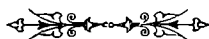
Mod sin Vilje fik han en triumfal Begravelse, hvor selv vantro Aandsførere aflagde Vidnesbyrd om hans levende Tro og gode Eksempel.

Snart begyndte man at tale om Naadesbevisninger, opnaaede paa hans Forbøn, og i 1909 tillod Pius X, at man begyndte hans Proces.

En af hans Venner sagde om ham: I Ferrini var der intet ekstraordinært, alt var fuldkomment!

Rige Evner, brugt til at indleve sig i Kristi Kirke, og ikke til at fremsætte sin lille Mening om den. Et Liv brugt til Helligelse, og som Gud brugte til Eksempel for mange. En Arbejdskraft, der opfyldte Standspligten til Fuldkommenhed. En højt benaadet Sjæl, som forblev eenfoldig — dyrkede Gud, ærede hans Kirke, gavnede sin Næste.

En Intellectuel, i hvem Hjertet havde Overtaget, fordi det var fyldt med Gud og inspireret af Bønnen. En Personlighed, der stræbte efter Altret, og som fik Parnasset i Tilgift . . . mens mangan lille moderne katholsk Intellectualist stræber forgæves efter Parnasset og er i Fare for at miste Altret.

Christi Legems Fest.

(En Mindekæde)

Christi Legemsfesten har nu atter føjet en Juvel til den Kæde af skønne kirkelige Minder, der Aar for Aar paany træder frem i Erindringen. Hvert enkelt af Kædens Led

har sit særlige Mindeblad, der fortæller, som et Minde kan fortælle.

Den første Sten i min Kæde har en egen rolig Glans, til Tider lidt dystert og dunkel. En Glans, der virker betagende hjemlig, og som fylder mit Sind med en vedervægende Følelse af Højhed og Ro og med en højtidsfuld Stemning af Fest.

Mindebladet er over 20 Aar gammelt. Det fortæller om Sankt Ansgars Kirke.

Det er henimod den Tid, da Højmesse skal tage sin Begyndelse, der er endnu kun faa Mennesker derinde, men Kirken er smykket til Fest, til Christi Legemsfest. Den er iklædt sit skønneste Skrud. Til Ære for Frelseren i Tabernaklet pryder store Triumfbuer og Guirlander af Foraarets Pragt Kirkens Midtergang. Faner og Bannere vajer festligt i Kirkerummet, der lidt efter lidt fyldes til sidste Plads.

Orgelet bruser. — Fest, Taksigelser og Hyldest ombølger Christi Legems Hemmelighed.

Se Processionen, Bisp Johannes bærende det Allerseligste under Baldakinen fulgt af Gejstlig og Læg. — Se Sognepræsten, Kapellanen, Sakristanen. Ingen af dem har mere Plads i den stridende Kirke — *requiescant in pace.*

* * *

Min anden Juvel er ogsaa af betagende Skønhed. Dens Klarhed er som Kildens, dens Farvespil og Glans minder om Ungdom, Sol og Vaar.

Mindebladet er af Alder som den førstes, det bærer Navnet »Sankt Josefs Dal«. —

Nogle af de bedste Minder fra Skoleaarene træder frem, naar jeg tænker paa den aarlig tilbagevendende Begivenhed, hvor vi, en halv Snes Drengene fra St. Ansgars Skole blev udtaget til at ministrere ved Christi Legemsfesten i det gamle »Sankt Josefs Dal«. —

Ad Strandvejen ud. — Her pulserer Liv og Travlhed.

Der paa Døren i det graa Plankeværk staar: »Sankt Josefs Dal«. — Et Drag i Klokkestrengen, og vi træder ind som i en bedre Verden. Den gamle Klosterhave er, som den ligger der, uanfægtet af Travlheden og Daglig-

dagens Jag udenfor, en fredfyldt Plot, nærmere Himlen end den øvrige Jord. —

Der er Fest i Sankt Josefs Dal. Havens Gange er om-dannet til Alleer af Bannere og Guirlander. Af Blomster-hoveder er dannet skønne symbolske Motiver paa Have-gangene. —

»Pange lingua gloriosi corporis mysterium . . .« Søstre-nes Sang lyder inde fra Kapellet. — Og der, frem fra Kapellet's Forhal mellem Søjlerne kommer Han, Guddom-men i Monstransen. — Højtidsdag i Christi Kirke! —

Nu er »Sankt Josefs Dal« borte. Kravene om Udvik-ling fandt Vej derind. — Men det var en Udvikling til Guds større Ære.

* * *

Se Juvelen »St. Andreas«. — Hvilken herlig Fylde og Glans. —

Mindebladet fortæller om mange, mange Mennesker fra den store By. De søgte bort fra dens graa Labyrint ud i den Natur, hvis Liv er Skovens Stilhed, og hvis Byg-mester hvælver Skovens Hal i mægtig ubunden Stil. —

Kender alle disse Mennesker Bygmesteren? — Kommer de herud for at vise hans Værk Anerkendelse og ham Taknemlighed? — Nogle gør det — men langt fra alle.

Vi følger dem, der lægger Vejen over Ordruphøj til St. Andreas Kirke ved Kollegiet. —

De gylden-hvide Flag og Bannere i Guds Moders Farve vifter os imøde fra Kollegiets Have og smælder for Vinden sammen med Blodets og Korsets Dug, vort gamle Danne-brog.

Det er Christi Legems Fest.

Vi gaar ind i Kirken. Messen er ikke begyndt; Lysene paa Alteret er end ikke tændt; men Kirken er overfyldt, og hvor er den lille Kirke dog hjertevarmende smuk! —

Festligt jubler i Kirkens Kor Drengenes lyse Stemmer blandet med Brødrenes Bas. —

Ite missa est! — Ja, men Kirken var alt for lille til at rumme alle dem, der vilde bivaane Messeofret, derfor blev den hellige Handling fulgt af en andægtig Skare, der

fyldte ikke blot Vaabenhuset, men ogsaa en stor Del af Forhaven.

Men nu drager Frelseren selv fra Tabernaklet ud til den ventende Mængde, der i Tro og Tilbedelse bøjer Knæ for Ham. — Skønt Brød vi se, vor Hostie er Jesus Christ! — Og under vekslende Bøn og Sang, ledsaget af Kollegiets Hornorkester følger Processionen hele den katholske Verdens Midtpunkt fra Alter til Alter, og Herren velsigner sit Folk. —

Gid Sankt Andreas Kollegium engang igen maa blive, hvad det dengang var.

* * *

Lad mig nu kun nævne mit sidste Mindeblad, »Sankt Michael, Kolding«.

Det er Fredag i Christi Legemsfestoktaven, 1923. En ny Baldakin bliver syet i Præsteboligen. — For første Gang i mange Aar skal det Allerseligste iaar i højtidelig Procession udenfor Kirken. Ingen Anstrengelser er derfor for store og intet Materiale godt nok. —

Der arbejdes med Iver og Interesse. Nogle Hedvigs-søstre og flere af Menighedens Damer syer og syer, og først hen paa Morgenstunden er Baldakinen færdig og fremtræder værdig og smuk til sit Formaal.

Denne Lørdag er i det hele taget en travl Dag.

Polakker bringer frisk Løv fra Skoven, nogle af Grenene er saa store, at de er anvendelige som Triumfbuer i Kirken, naar de stilles to mod hinanden, og saaledes bliver de anvendt. —

Det er Nat, Natten før Søndag i Christi Legemsfest-oktaven. Solen nærmer sig Horisonten i Øst.

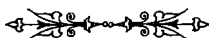
Ubemærket gaar jeg ind i Sankt Michaels Skoles Gymnastiksal . . . Paa Væggene i Salen hænger flere forskellige »Tjeld«, Duge broderede med levende Blomster. De forestiller forskellige symbolske Fremstillinger af Frelseren, Alterets Sakramente, Christusmonogrammet og Guds Morders Navnetræk. — Disse Tjeld er beregnet til at flankere den Vej, Festprocessionen hen paa Dagen skal følge fra Kirken ad Gaden til Alteret, der er rejst udenfor Præsteboligen. —

Et Par af de smukke Tjeld er endnu ikke færdig
 Og paa det lange Bord og paa Gulvet ligger de flittige unge Piger sovende . . . Ja, Naturen har krævet sin Ret! . . .
 Aa nej, men Klokken ca. 2 Nat var de sidste Blomster opbrugt, og at plukke Blomster i Nattens Mulm og tilmed i Uvejr, det er da ikke en Beskæftigelse, der tiltaler unge Piger. Derfor afventer de Solopgangen ved en lille vel-fortjent Hvile. — Et Tordenskrald vækker dem! . . . Klokken er fire. Det er høj Tid; og nu en rask Tur ud paa Marken efter flere Blomster. . . .

Det var daarligt Vejr før, og det blev daarligt Vejr efter; men Processionen med det Allerbhelligste ad den flag-smykkede Vej forløb yderst tilfredsstillende ogsaa i vejrlig Henseende. Og under Menighedens Sang og Kirkeklokker-nes Klang velsignede Frelseren i Sakramentet sin Menig-hed og de Hundreder anderledestroende, der overværede det for dem sjældne Skue.

Kolding i Christi Legemsfestoktaven 1924.

Valdemar Kallan.

Samarbejde mellem de kvindelige Kongregationer.

Som omtalt i »Katholsk Ungdom« af 22. Juni vil der blive afholdt et festligt Kongregationsmøde for alle kvindelige Kongregationer fra København og Ordrup: »Mariabørnskongregationen af den Ubesmittede Undfangelse«, Mariakongregationerne: »Apostlenes Dronning«, »Fredens Dronning«, »Maria Rosenkransdronning« og »Immaculatakongregationen«, hvortil Biskoppen har lovet at komme til Stede, og vore svenske Gæster vil være indbudt. Det vil finde Sted i Vesterhus, Vestervoldgade 115, Onsdag den 2. Juli Kl. 7¹/₂ Aften.

Festmødet begynder med en kort Andagt i St. Knuds Kapel og fortsættes i Festsalen.

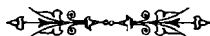
Da det virkelig har Betydning, at Kongregationerne samles engang, og der herved gives Medlemmerne Lejlighed til at lære hverandre — ogsaa vore svenske Gæster — at kende, haaber vi, at alle Kongreganister, der paa nogen Maade kan, vil komme.

Desværre kan Andagten — som oprindeligt tænkt — ikke være offentlig paa Grund af Pladsmangel.

Kongregationsmedaille og Baand, Kongregationsbog og »Sursum corda« bedes medbragt.

Marie Wissum,

Præfekt for Mariakongreg. »Apostlenes Dronning«.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Ansgars Kirkes Regnskab for 1923 er for kort Tid siden blevet udsendt. I 1922 havde kun 199 Mennesker betalt Kirkeskat, nu er det dog blevet til 219, men der burde sikkert være adskilligt flere endnu. Aarets Udgifter er meget betydelige, idet Grundkøbet fra 1922 nu er ført til Udgift, og der har været store Udgifter til Restaureringer både i Kirke og i Præstehus. Alt dette er naturligvis ekstraordinært, men »et skønsmæssigt Budget for 1924 viser, at der sandsynligvis vil mangle nogle Tusinde Kr., for at Regnskabet skal komme til at balancere«. Forstanderskabet retter derfor allerede en indtrængende Appel til Menighedens Medlemmer om at støtte deres Kirke.

Odense. Regnskabet for 1923 viser, at der aabenbart gøres et systematisk Arbejde for at faa alle Sognets Medlemmer til at betale Kirkeskat. I 1921 var der 146 Bidragydere, i 1922 289, og nu i 1923 er der 338. Til trods for disse udmærkede Fremskridt lykkes det dog kun at skaffe Balance ved at lønne Præsterne med 600 Kr. og Skolesøstre med 900 Kr.

England. Et engelsk Pilegrimstog til Lourdes er nylig vendt hjem, og det vækker uhyre Opsigt, at Tom Hoy, der rejste ud som Krøbling, er kommet tilbage som Sygebærer for andre. Denne Helbredelse er endnu til Undersøgelse ved Lægebureauet i Lourdes, men Læger i England har allerede erklæret, at de er ganske ude af Stand til at give nogen Forklaring: »Ingen Behandlingsmaade, hverken medicinsk eller kirurgisk vilde være i Stand til at hidføre en saadan Helbredelse.«

Kina. I Maj Maaned er den første katholske Nationalsynode for Kina blevet afholdt i Shanghaj. Der var mødt Repræsentanter for 64 Apostoliske Vikariater og Præfekturer, og Synoden blev ledet af den Apostoliske Delegat Mgr. Costantini.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ^{1/2} ...	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2} .	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7.....	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7.....	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev.....	» -.....	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8.....	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -.....	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 8.....	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8.....	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -.....	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10	polisk
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 ^{1/2} dansk.	» 10 ^{1/2} polisk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -.....	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8.....	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8.....	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -.....	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8.....	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7.....	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8.....	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)...	» 8.....	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -.....	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 3

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

Konvertitter

og andre Katholikker, som maatte ønske at støtte Indsamlingen til Sønderjydske katolske Kirker, bedes forlange Bøsser skriftligt fra *Aug. O. Diemar*, Skindergade 32, Kjøbenhavn K. Samme modtager ligeledes kontante Beløb pr. Post-Anv. eller rekommanderet Brev, med Tak, til Indsamlingen. Fyldte Bøsser bedes godhedsfuldt indsendt.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at understøtte Indsamlingen til Børnehjemmet i Nakskov, hvortil Vikariatet har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes — her i Byen til *Aug. I. Diemar*, Skinderg. 32^a K., Tlf. B. 6555, Kl. 10—2 — i Aarhus og Omegn til *Cl. Eisenbichler*, Carl Blochsgade 13^a, Aarhus, Tlf. 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, afhenter og videresender Gaverne. Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, **Børnefodtøj**, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, Sølv- og Guldsager til Omsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, Skeer, Mønter og desl. Ligeledes søges: gl. katolske Blade, Bøger og desl. baade danske og udenlandske. Tænk paa os ved Flytning og Oprydninger.

Giv! — og giv med Glæde.

Kirkelig Kalender.

29. Juni Peter og Paul, Apostle.	6. Juli 4. Søndag eft. Pintse.
30. — M. Pauls Ihukommelse.	7. — M. Cyrillus og Methodius, Biskopper og Bekendere.
1. Juli Ti. Jesu Blod.	8. — Ti. Elisabeth af Portugal, Enke.
2. — O. Marias Besøgelse.	9. — O. Ferialdag.
3. — To. Oktavdag	10. — To. Felicitas's 7 Sønner, Martyrer.
4. — F. Oktavdag.	11. — F. Pius I, Pave og Martyr.
5. — L. Oktavdag.	12. — L. Johannes Gualbertus, Abbed.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 7. Juli Kl. 8 i »Columbus«.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 1. Juli Kl. 8¹/₄ læses den hellige Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 4. Juli.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Valfarten.

Husk Toget paa Søndag Kl. 7⁰⁰. I Kirken i Ringsted læses der en stille hl. Messe Kl. 9¹⁰, og før den tudeles den hl. Kommunion, dog bør Kommunikanterne forlade Kirken i Tide og faa Kaffe hos Søstrene, saa at alle kan samles i Kirken Kl. 10 pr. Baa de Præsterne og Søstrene har venligst aabnet deres Haver for Pilegrimmene inden Kl. 10. — Sanghelte faas i Kath. Boghandel og ved selve Valfarten. Pris 50 Øre.

Se iøvrigt Programmet i Ugebladets Nr. 25.

I Anledning af Svenskebesøget ved Valfarten agtes afholdt en »Aften« — Underholdning og Kaffebord — i Vesterhus Tirsdag den 1. Juli Kl. 8. Svenskernes Værter og Medlemmer af Kongregationerne og Academicum Catholicum er velkomne. Prisen for Deltagelse er sat til 1,50 Kr. Deltagelse bedes meldt senest den 29. d. M. til Frk. M. Wissum, Strandboulevard 33^Ø.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juni, Juli, August bortfalder Eftermiddagsandagten Kl. 3.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften. fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer.
I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 27.

Søndag den 6. Juli.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Menneskefrygt. — 3. Søndag efter Pintse.
— Katholikker fra det moderne Italien (fortsat). — »Sankt Michael«,
Kolding. — Kristi Legemsfest i Roskilde. — Fastealmisse 1924. — Avertissementer.

Strøtanker om Menneskefrygt.

At ville behage Menneskene alene betyder at mishage
Gud. *(St. Hilarius.)*

Det betyder ikke meget at have Christus i sit Hjerte,
men ikke bekende ham af Frygt for at haanes.
(St. Augustin.)

Skam dig ikke, hvor det gælder din Frelse; skulde og
alle falde over dig og haane dig, saa agt dem ikke.
(St. Ephrem.)

At skamme sig over det onde er Visdom; men at skamme
sig over det gode er Fejghed. *(St. Gregor.)*

Hvor kan nogen tro, at han er en Kristen, naar han
skammer sig ved at bekende det? Hvorledes kan den en-
gang være med Christus, som skammer sig ved at bekende
at høre til Christus. *(St. Cyprian.)*

Jeg ulykkelige! Jeg havde gjort Menneskefrygten til
min Gud; men giv, o Herre, at jeg kun frygter dig og kun
skammer mig for dig. *(St. Ephrem.)*

4. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Romerne 8. Kap.

Brødre! Jeg holder for, at denne Tids Lidelser er for intet at agte mod den tilkommende Herlighed, som skal aabenbares paa os. Derfor bier Skabningens Forlængsel paa Guds Børns Aabenbarelse. Thi Skabningen er undergivet Forfængelighed, ikke med sin Vilje, men efter hans Vilje, som undergav den samme med Haab, fordi ogsaa Skabningen selv skal frigøres fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Frihed. Thi vi ved, at hele Skabningen sukker og ligger i Fødselsveer indtil nu; og ikke den alene, men ogsaa vi selv, som har Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukker i os selv, i Forventning om Børneret hos Gud, vort Legemes Forløsning i Christus Jesus vor Herre.

Dagens Epistel staar i Samklang med den forrige Søndags Epistel. Lidelser er Menneskenes Lød, men Tanken paa den evige Løn forsøder dette Livs Besværligheder. Dette er begge Epistlers Grundtanke: »Jeg holder for, at denne Tids Lidelser er for intet at agte mod den tilkommende Herlighed, som skal aabenbares paa os.«

Men Apostelen Paulus fremfører i Dag en helt overraskende Tanke og Sandhed, Tanken om hele Skabningens Længsel efter og Haab om Forløsning, Mennesket var skabt til at være lykkeligt baade her i Livet og engang i Evighedens Land. Da kom Synden og med Synden Straffen, som Gud har udtalt over Adam og Eva og i dem over hele Menneskeslægten. Men Guds Straffedom har ikke blot ramt *Mennesket* — Overtræderen af hans Bud — ogsaa *Stedet*, som blev anvist Mennesket til Ophold, blev draget ind under Straffen: »forbandet være Jorden for din Skyld«. Saaledes blev ikke blot det syndige Menneske, men ogsaa den synlige Natur undergivet Forkrænkelighedens Trældom. — Men alt, som er skabt, ønsker at beholde Livet og modstræber i den naturlige Trang efter Selvopholdelse Tilintetgørelsen og Opløsningen. Derfor siger Apostelen, at Skabningen *mod* sin Vilje er bleven undergivet Forfængeligheden. Anderledes forholdt det sig med Mennesket; det havde den frie Vilje, det frie Valg enten at lyde Guds Bud eller at modsætte sig det. Straffedommen, der overgik dem, gaar derfor tilbage til deres frie Vilje og til bevidst Ulydighed mod Gud. Ikke saadan med Skabningen; den tager mod sin Vilje Del i Forkrænkeligheden.

Men ligesom Straffedommen ikke for bestandig og uden Haab har overleveret *Mennesket* til Lidelser og Ulykke, men tillige har knyttet Haabet paa Forløsningen og en Tilbagevenden af det tabte til sin Indtræden i Verden, saa er heller ikke Dommen over den *synlige Skabning* evig og haabløs, men den bærer Haabet paa Forløsningen i sit Skød.

Ogsaa for den vil Dagen oprinde, hvor det tabte vil vende tilbage og hvor den Tilstand atter vil herske i Naturen, som har været før Syndefaldet. Deraf kan vi ifølge Apostelens Lære slutte, at hele Skabningen før Syndefaldet har befundet sig i Uforgængelighedens Tilstand. Hvorledes det har været, det er der ingen, som ved.

Og hvad er det, Skabningen haaber paa? Paa at blive befriet fra Forkrænkighedens Trældom og at tage Del i Guds Børns Herligheds Frihed. Thi naar den har taget Del i den syndige Menneskeheds Straf — skønt den ikke havde nogen Skyld i hans Synd —, saa er det retfærdigt, at den ogsaa tager Del i hans Forløsning og Forherligelse. Naar engang Dagen for den fulde Forløsning bryder frem, da vil ogsaa for Naturen Befrielsen fra Dødens Lænker komme og den evige Dag begynde, hvor der ikke mere vil være Tale om Død og Tilintetgørelse. Det bliver »den nye Himmel og den nye Jord«, som Apostelen Petrus taler om.

Men for at vi ikke skal mene, at den fremførte Sandhed maaske kun har været Apostelens personlige Mening eller Stemning, tilføjer han: »thi vi ved«; en Sandhed, kendt af alle Kristne paa Apostelens Tid: Naturens Deltagelse i Menneskets Synd, Trældom og Død; og Naturens Deltagelse i Haabet paa Forløsningen. Stadig er hele Skabningen undergivet Døden, men stadig hviler ogsaa Haabet paa Uforgængelighed og evigt Liv i Skabningens Skød. »Saa vær dog du, o Menneske,« siger Johannes Chrysostomus, »ikke værre end Skabningen; hvis den haaber paa Forløsningen, hvorfor ikke meget mere du, o Menneske, for hvis Skyld Skabningen vil nyde alle disse Gøder!«

Ja, Haabet paa Forløsningen fra al Død og Trældom, Haabet paa og Forventningen om Børneret hos Gud, Haabet paa vort Legemes Befrielse i Christus Jesus, vor Herre — det er netop det, som giver stadigt Mod og Udholdenhed under dette Livs Omskiftelser og Lidelser! Eller som den fromme, taalmodige Job har udtalt under sin Modgang og Lidelse: Jeg ved, at min Forløser lever, og at han vil opvække mig paa den yderste Dag, Dette Haab hviler i mit Indre! — En Jæger forfulgte engang et Dyr og trængte saaledes ind i Skoven. Da hørte han en mild Stemme, som sang. Han gik efter Stemmen, fandt et Menneske, opædt af Sygdom og Elendighed, og det var ham, som sang med frejdigt Hjerte. Jægeren spurgte ham forundret om Grunden til hans Glæde. »Imellem Gud og mig er der intet andet, som adskiller, end denne Væg, mit Legeme. Nu ser jeg, at det med hver Dag bliver svagere og gaar sin Opløsning imøde, og det glæder mig, thi efter mit Legemes Opløsning gaar jeg til Gud, Kilden til det evige Liv.«

Katholikker fra det moderne Italien.

Af Peter Schindler.

(Fortsat.)

VI.

Giovanni Papini.

1.

Et Lands katholske Kultur skal ikke maales efter, om det i sin Historie har formaaet at skabe eet Geni eller to Talenter og Resten Middelmaadigheder — men efter dets Evne til, gennem en stadig Række af kirke-inspirerede Mænd, at bygge videre paa den nedarvede Kirke . . . Evnen til stadig at udmønte Kirkeskaltens Guld i gangbar Mønt. Ellers bliver det Museum og Arkæologi, Stilhed og Støv.

Faa Lande har som Italien haft sit Geni (eller sin store Helgen) i hvert Aarhundrede og rundt om ham en Kreds af Talenter.

Det synes, som om Papini er Stormesteren i Italiens katholske Nutidskultur — ikke blot, at han er den Legende-figur, Folket altid har behov og enten skaber sig eller opfylder, hvis en blot nogenlunde brugelig Skikkelse er forhaanden.

Ej heller, at han er Geni blot blandt Katholikerne — intet er lettere end at blive »stor Mand«, naar man har Organisationer og Foreninger, Broderskaber og Klerus til at løfte sig — men han er ogsaa stor blandt dem, der er af en anden eller af slet ingen Tro. Saa stor endda, at han har undgaaet at blive gjort til Æresformand eller Forspand for nogen Sammenslutning; saa stor, at han er fri, er uafhængig, er — Papini. (Mange »store Mænd« maa ellers nøjes med at være »den berømte katholske Fører X«, »den store konservative Leder Y«, »den geniale Fører for Z-Kliken« — de bæres af en Sag, bærer ikke Sagen.)

Derfor ved ogsaa enhver, at Papini er redelig, at han ikke skriver efter Ordre, Kladder eller Honorar — men af ganske Hjerte, Sjæl og Sind. Her er hans Styrke som Skikkelse: at han er sig selv, og at det er nok at være

Papini. Selv den, der ikke kender ham som Skribent, begriber, at han er ærlig og redelig, og at det er Alvor, eftersom han ikke af sin Konversion har lavet religiøst Theater med Sjæleri og Krisebulletiner, med et poetisk Kloster som Staffage, en berømt (eller tvivlsom) Prælat som Ræsonnør og Vorherre som Bifigur. Papini — den Gang Italiens mest gudsforgaaene Krop (og Sjæl), den blasfemiske Papini, Papini, som kaldte Tingene ikke blot ved deres rette Navn, men ved saare folkelige Kælenævne, den raa Papini, den ublufærdigt sig selv flaaende og hudstrygende Papini . . . han gaar en Dag hen og skrifter sammen med sine Bønder og Arbejdere og gamle Koner hos sin egen (rimeligvis højst forskrækkede) Landsbypræst. Det kan man ikke, naar man er moderne Italiener, det er *bad form* — gør man det, saa er al Tvivl om Alvorligheden af Foretagendet udelukket.

Papini løb den Risiko at blive Tabu i den litterære Verden, at blive tiet bort som en Person, der havde gjort Skandale.

Der var noget, der for Papini var stærkere end alt i Verden, stærkere end han selv: Evangeliet.

2.

Der er to Slags Mennesker, paa hvem Evangeliet gør Indtryk udover at være en noget kedsommelig Nødvendighed eller et ærværdigt, men ubrugeligt Inventar: de, der aldrig har hørt det — og de, der har hørt det for ofte, og som derfor har forladt det for en Tid.

Aldrig hørt Evangeliet . . . i det katholske Italien . . . en sand Triumf for renlivede Lutheranere! Lad mig straks sige dette: at det ikke netop er Kirkens Skyld, hvis Evangeliet i Aartier var bannlyst fra Italiens offentlige Skoler — det var deres, som i »den moderne Kulturs« Navn har villet borttie Verdenslitteraturens mest klassiske Fortællinger; deraf det simple Faktum, at Evangeliet var en Nyhed for Papini.

Hørt det for ofte — maaske ikke som Bog, som Læsning, som Tryksag, som Prædiken; men Evangeliet omsat i Kirkeliv og Kirkeaar, i Julekrybbe og Majalter, i Rosen-

krans og *De profundis*, i Messe og Sakramenter, i alt det, Evangeliet — som er Historien om Oprindelsen og den første Begyndelse — har ført til i den fuldmodne Kristendom.

Hørt det for ofte — men, ak, ikke som »Dagens Tekst« eller som Kirkens Liturgi — hørt det for ofte og transponeret en eller flere Oktaver nedad til Papirsblomsternes, Olietrykkenes og Fabriksstatuernes fade, dræbende Stil; en Stil, der i Italien mer end noget andet Sted synder mod Kulturen og forraader de herlige Traditioner fra de første Mosaikker over Fra Angelico til Renæssancens Mestre.

Papinis Hedenskab og hans Omvendelses Udtryk, *Storia di Cristo*, kan kun forstaas og faar først deres rette Lys, naar de ses som Reaktioener mod disse to Forhold til Evangeliet: aldrig at have hørt det og at have hørt det for ofte.

Heroverfor er det, at Papini med Tordenstemme (mere end med en Røst, der skælver af Grebetheid) raaber: Evangeliet er til — og Evangeliet er reelt.

For os, der er opdraget i og med Evangeliet, har Papinis Værk ikke den store, den personlige Interesse. Personlig har jeg fra Barnsben af været sikrere paa Kappernaums Eksistens end paa Paris'es og mere overbevist om Jødernes Historie end om Napoleonskrigene, og jeg har haft lettere ved at benægte min egen Tilværelse end tvivle paa Guds.

For Mennesker, der har det saadan, er Papinis Bog interessant, mer end den er gribende; mere en ny Belysning over Teksten end en Aabenbarelse.

Men for alle andre staar den som et Kæmpekors, plantet midt paa den moderne Verdens Markedsplads, saa ægte, saa solidt og saa troværdigt, at den Bog for mange vil blive »et Tegn til Modsigelse, til Fald eller Oprensning«.

3.

Papini ved en Mængde, har læst og hørt og færdedes i næsten alle Aandens Egne. Men han har intet afklaret System, ingen Skole; han er Autodidakt, og derfor mang-

ler han baade Slibning og Kultur. Aandeligt graadig, læste han allerede som Barn alt, hvad han kunde faa fat paa — og det er han aldrig holdt op med.

Som Barn og ung var han, paa Grund af sin higende Aand og sit uheldige Ydre, en »grim Ælling« i Andegaarden. En mægtig Fremdrift drev ham til at ville udrette noget kæmpestort; som næsten alle betydelige Skribenter drømte han 14aarige Drømme om at skrive dybe, lærde, alt omfattende Værker; denne Ærgerrighed blev yderligere sporet af hans Bitterhed over at være et Underklassebarn — han »vilde vise dem, at . . .« ja, det vidste han selv ikke ret — men noget stort, noget næsten knusende.

Selvfølgelig stod der et »Adgang forbudt« paa mange Veje, der kun maa betrædes af Akademikere, Rigmandsønner, pæne og harmoniske Embedsmandsspirer, de autoriserede Føreres Disciple, Klikemedlemmerne og dem, der har Tilpasningsevne. Hvad Under, at Papini dreves over i den aandelige og kunstneriske Bolshevisme, der hedder Futurismen, og hvis Maal det er: at slaa Ruderne ind i Akademiet for at pibe Autoriteterne ud.

Papini satte i de Aar Faklen til alt brændbart: Kirken, Videnskaben, Koryfærne, Regeringen — han blev Nedbrydelsens Forkynder; ikke blot af Had til det bestaaende, men af Had til alt, der ikke var helt ægte, helt fast, helt urokkeligt — til alt, der var blot et Gran mindre end det *Absolute*. Og det Absolute kendte han ikke.

4.

Papini søgte efter det, som er Alts inderste Kærne, og han søgte med Smerte, søgte gennem rent og urent, søgte hos Poeter og Profeter, Filosofer og Terrorister.

Hele den Periode blev — trods sin Lidenskabelighed, trods sin Ild og sin Opdrift — eet stort Nederlag. Han fandt intet, der var stort nok til at være det Største.

Filosoferne kom alle til Hobe i Ragnaroks sorte Gryde (*Crepuscolo dei Filosofi*), og et Par Dusin af Europas Aandshøvdinge blev splintrede som frønnede Gudebilleder (*Stronculture*).

Hans Liv i de Aar var ingen Fiasko, men det blev et Nederlag.

Han begynder saa at mærke, at han selv ikke er den rene, stærke Prøvesten, der ved klare Gnister skelner Guld fra Skarn. Han opdager sit Hovmod, men han kan endnu ikke skelne det fra sin Lidenskab efter det Endelige.

Under denne sidste Søgen er det, at Papini — uden Voltaires og den tyske Dilettant & Kritiks Brillen — paany læser Evangeliet, Augustin og Pascal, og han ser, at Jesus Christus er større end alle andre, end alt andet; at Han er den største, er den eneste Store, er det *Absolute*.

Om denne Konversion har vi ikke faaet meget at vide; Detaljerne tilhører Gud og ham selv.

Han gør nu noget stort; efter i 1912 at have skrevet *Un uomo finito*, og efter at have fortsat den Linje af Foragt og Haan mod de falske Profeter indtil 1919, tier han stille i to Aar.

Som Johannes i Ørkenen, som Paulus i Arabien, saaledes finder Papini i Stilheden paa sit toskanske Landsted Klaring og fuldt Gennembrud. Det er først i 1921 »Christi Levned« udkommer.

Det maa have kostet for ham, der altid havde levet for aabne Døre og Vinduer.

Om hans Bog (og om den, der kommer om faa Maaneder) vil jeg ikke tale; det er en ufortjent Gave til danske Katholikker, at vi faar de to Værker (og det er ikke til vor Ære, at vi faar dem fra fremmed Haand!); det er umuligt at være intellektuel Katholik uden at læse dem, eje dem og genlæse dem. Den, der lader dem gaa sig forbi, har stemplet sig selv.

5.

Papini—Mussolini. Italien har Evnen til at fostre Stormænd — flere ad Gangen i eet Aarhundrede.

De to er Venner. Tør vi ikke se Forsynet deri; tør vi ikke se Papini som Kirkens Ambassadør hos det nye Italien, stærkere end mangan en høflig Nuntius. Den, der vil genskabe det ægte Italien, kan ikke komme udenom Kirken — som Kvaksalverne fra 1870 kunde det, da de samlede det ydre, men splittede det indre Italien. Diktatoren staar ikke overfor et violet Diplomati, som han

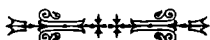
næppe vilde have stor Tillid til — ejheller overfor et politisk-katolsk Parti, som kan gaa hans Interesse i Vejen; det faldt med *Don Sturzo* og *il Partito popolare* — han staar heller ikke overfor Sogneforeninger, Broderskaber, gudelige Sparekasser og Landboforeninger, sportslige og faglige Ungdomsbevægelser . . . han staar overfor en Mand, der er hans Ven, hans gamle Medkæmper — en Mand, hvis Redelighed og Aandsstyrke han kender — en Mand, der er Kød og Blod og Hjerte og Format af hans eget Kød og Blod og Hjerte og Format, overfor en Italiener, smertelig forelsket i Fædrelandet som han selv — men ogsaa en Mand, i hvis højt opløftede, voldsomt knyttede Haand *Evangeliet* er knuget.

Papini har givet Gud sin Aand og Ild og Lidenskab — ofret sig i en Alder, hvor der endnu var mangfoldige Udveje bort fra Gud, slaaet til Jorden af Evangeliets Klarhed, i hvilken han har set »den Jesus, du forfølger«.

For os andre bliver det af højeste Interesse at se, hvorledes denne nye »Lynildsmand«, denne moderne Paulus vil kunne træde i hans Spor, som efter Damaskus-Vejen var baade Apostel og romersk Borger.

Papini vil ikke kunne undgaa baade at »hilse paa Kefas« og at »komme for Cæsar« i begges Efterfølgere.

Antwerpen,
i Maj 1924.

„Sankt Michael“, Kolding

Den 6. December 1885 indviedes St. Michaels Kirke, og Kolding Menighed fik det Gudshus, der endnu i Dag staar som en af Landets smukkeste katolske Kirker.

Den 23. April 1893 indviedes Kirkens dejlige Klokker, og Menigheden og det apostoliske Vikariat havde dermed modtaget anden Del af den storstilede Gave.

Giveren var Sognepræsten, Pastor Clemens Storp, der virkede i Kolding fra 1882 til 1901. Han opholder sig nu i Ahaus i Westfalen,

Alle Katholikker i Kolding nærer den største Beundring

og Hengivenhed for Højærværdige Dekan Storp i Forbindelse med en vis bypatriotisk Stoltthed over at kunne kalde St. Michaels Kirke deres. Menighedens ældre Medlemmer dvæler med Forkærlighed ved Mindet om den Tid, da St. Michaels slanke Spir blev rejst over Kolding By. —

Den 15. April dette Aar fyldte Dekan Storp 70 Aar. I den Anledning sendte St. Michaels Menighed ham en kaligraferet Adresse af følgende Ordlyd:

»Vor gamle Sjælesorger.

Fra Koldinghus Ruinens By ved Danmarks Strande

En Hyldest takfyldt, hjertevarm sig løfter:

Med Tankens Haan for Afstand, Bjerg og Kløfter

Den bølger frem mod Dig i Dag med Bøn til Gud fra

Hjorden. —

Skønt fjern, Du er iblandt os dog! Dit Værk, din Aand i

Norden,

»Sankt Michael« til Kirkens Værn i Nordens Lande

I Sentid stande.

Sankt Michaels Kirke.

Knejs højt vor skønne Helligdom, Stridsenglens Kirke;

Peg med Dit Spir og lad din Malmrøst runge,

Kling mildt og slaa med Alvorstoner tunge;

Forkynd om Klippen, der staar fast trods Storm og Havets

Brusen. —

For Verdens Had og Ondskabs Strøm har Helved aabnet

Slusen;

Men Petri Klippe staar som Grund for Herrens Virke

For Fædres Kirke.

Adressen var prydet med haandtegnede Vignetter af Kirken, Skolen, Præsteboligen og Koldinghus Ruin.

Søndag d. 6. Juli besøger Pastor Storp sin gamle Menighed, der vil fejre ham ved en Fest —.

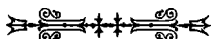
Højærværdige Hr. Dekan Storp!

Naar De i Dag som Olding besøger den Menighed, De viede Deres Manddoms første Kraft, og hvor De rejste Gud en værdig Bolig, saa vær forvisset om, at der fra alle danske Katholikker og fra Sankt Michaels Menigheds Med-

lemmer i Særdeleshed vil lyde Dem imøde et taknemligt og hjerteligt »Velkommen til Danmark og til Deres gamle Sogn. Gud velsigne Dem i Deres Alderdom og naar det bærer mod Deres Livsaften.

Kolding i Juli 1924.

Valdemar Kallan.

Kristi Legemsfest i Roskilde.

(Efter »Roskilde Dagblad«.)

Kristi Legemsfest samlede i Aar en større Procession end nogensinde tidligere i Roskilde. Der kommer jo Folk fra hele Sjælland.

Som sædvanlig vajede Dannebrog og det gul-hvide Paveflag samt en Del Bannere ved St. Laurentii Kirke og St. Maria Hospital.

Ved 10¹/₄-Tiden begyndte Processionen. Forrest gik Korskæreren, flankeret af blaa Kordrengene. Saa kom Børn med smaa Bannere, derefter de polske Kvinder, de danske Kvinder, Søstrene, Blomsterpigerne, der strøede Blomster, Kordrengene med Røgelseskarrene, saa Baldakinen, omgivet af Fakkeltærere — under Baldakinen gik Præsten fra Slagelse (han hedder noget saa mærkværdigt som Quaedvlieg) med Monstransen (Sakramentet); ved sin Side havde han Pastor Back fra København og Præsten fra Køge. Tilsidst kom Menighedens mandlige Medlemmer. Sørensens Orkester blæste Salmer, og Menigheden sang — uheldigvis havde Polakkerne taget fat i eet Hjørne, medens Musiken bevægede sig om et andet . . . Men fra-regnet denne Mislyd forløb Processionen i smuk Harmoni.

Fra Kirken gik man over til Skolen, derefter rundt i Haven. Der blev bedt ved hvert af de 3 Altere, der var rejst her — det ene ved Hovedindgangen til Hospitalet. Senere drog man tilbage til Kirken. Her gik Børnene med deres Bannere og Mændene med deres Fakler op til Alteret. Der blev knælet, men staaende sang man Lovsangen Tedeum (»Store Gud, vi løve dig«) til Hornmusik og Kirkeklokkernes Kimen.

Kl. 2 samledes man nede ved Lourdesgrotten i St. Maria Hospitals Have.

Pastor Hoppers bød velkommen.

Derefter talte Baronesse Rosenørn-Lehn om

Kirken og Pressen.

Et lille Resumé af det smukt holdte Foredrag:

— Folk vil læse Aviser, Tidsskrifter og Ugeblade. Børn lærer stundom at stave efter Avisen, og vi kan høre en 5 Aars Purk afgøre Spørgsmaalet: Hvorfra vidste Adam og Eva, at de ikke maatte spise af Kundskabens Træ? med Svaret: Ih, de havde naturligvis set det i Avisen! (Munterhed.)

Pave Pius d. 10. sagde, at alle gode Bestræbelser blev tilintetgjort, hvis man ikke forstod at bruge den ærlige katholske Presse. Ogsaa Benedict d. 15. og vor nuværende Pave har i høj Grad Blik for Pressens Betydning. I Fjor lod Pave Pius d. 11. i en hel Maaned »Bønnens Apostolat« — 30 Mill. Katholikker, der hver Morgen beder samme Bøn — bede for de katholske Journalister . . .

Selvfølgelig findes der alle Steder, hvor der er Katholikker, katholske Presseorganer. I Holland er den Sag taget op med forbløffende Energi. For 10 Aar siden fandtes dér 105 katholske Dagblade og Tidsskrifter, nu 250. Hovedparten er smaa, virksomme Sogneblade.

Under lidet gunstige Kaar er der i Frankrig skabt en katholsk Presse, »La bonne presse«, den gode Presse. Stifteren, Bailly, var Direktør ved Telegrafvæsenet og Privattelegrafist hos Napoleon III. Han havde kort sagt gjort Karriere. Da han under et Besøg i Svejts styrtede ned i en dyb Afgrund og trods al menneskelig Beregning slap levende derfra, følte han, at han ikke længere frit kunde disponere over det Liv, Gud havde ladet ham beholde. Han blev Munk. Siden tog han den Opgave op, at genkristne Frankrig.

Man hører saa meget om det ugudelige Frankrig. Hol­lænderne har et Mundheld, der siger om den, der har det ondt, at han har det som Vorherre i Frankrig. Men Pave Pius X sagde: Vist er der et ugudeligt Frankrig, men der er ogsaa et helligt Frankrig! Her i Danmark læses megen slet fransk Litteratur — Skade, at vi ikke faar oversat den Mængde gode, franske Bøger, der er. Der er et glimrende Flor af dybt kristne Forfattere i Frankrig. Intet Land har saa mange Helgener. Tusinder af Mænd lever hver Aften i Tilbedelse og Bøn. Alt dette skyldes for en Del Pressen.

Begyndelsen blev gjort med Ugebladet »Pilgrimmen«. Aarligt føres der jo Hundredtusinder paa Pilgrimstur. Bladets Abonnenttal gik i Løbet af to Aar op fra 200 til 80,000. Senere kom et Tillæg »Helgenernes Liv«. Og derefter stiftede Bailly Dagbladet »La Croix« (»Korset«). Det blev startet mod Jødernes Magt. Georg Brandes sagde

engang, at nogle Forbrydelser overfor polske Jøder var Gengæld for en Forbrydelse, der, var begaaet for 2000 Aar siden. Han glemmer, at Jøderne den Dag i Dag stræber Kristus efter Livet i hans Efterfølgere og Lære. Hadet til Jesus Kristus dør aldrig. Det er en levende Nationalarv. Kirken har aldrig hadet Jøderne. Hvad enkelte fanatiske Katholikker har gjort, kan den ikke tage Ansvaret for. Paverne har til enhver Tid beskyttet Jøderne. Og vi beder hver Fredag Bønnen for »de troløse Jøder«. De praler selv af, at de er de egentlige Ophavsmænd til den franske Revolution, Frimureriet, den internationale Socialisme . . .

»La Croix« tog Offensiven mod den Verdensmagt, som de udgjorde.

»Den gode Presse« har efterhaanden startet ca. 30 andre Blade (Sømandens, Barnets, Jordbrugerens osv.). Og der dannedes et Samfund »Den gode Presses Familie«.

Da den tredje Republik dannedes, og Folket var delt i Republikanere, Bourbon'er, Orleans'er og Bonapartister, bejlede man fra alle Sider til »La Croix«. Svaret lød: Vi har taget Parti — for Kristus!

Religionsfølgelserne kom. »La Croix« fik organiseret det katholske Vælgerfolk, og der kunde være vundet en glimrende Sejr. Men Pave Leo 13. troede, at man kunde stole paa den gudløse Regering. Han opfordrede »La Croix«s Ledelse til at nedlægge Vaabnene. Uden en Klage forlod Bailly Bladet med hele sin Stab. De var de første, der blev ramt af Udvisning, og den gamle Munk døde i Landflygtighed.

Men hans Værk blev velsignet. Katholske Lægmænd overtog »den gode Presse«, og »La Croix« har nu over 300,000 Abonnenter, mere end noget andet fransk Dagblad.

— — —

Baronessen nævner de katholske Blade, der eksisterer i Danmark: »Nordisk Ugeblad«, »Katholsk Ungdom« og »Budbringeren« og siger derpaa:

— Det kunde være dejligt, om vi herhjemme havde ogsaa et katolsk Dagblad. Jeg ved, at Tanken mødes med en Masse Betænkeligheder. Fremtidsmusik! siger man. Men hvis vi ikke lytter til den, faar vi den aldrig at høre. Det er en Tanke, vi maa gøre os fortrolig med, tale om, først og fremmest bede for. Vi trænger til et Dagblad, der lader os se Dagens Begivenheder med katholske Øjne — et Dagblad skrevet af katholske Journalister for katholske Læsere.

— — —

Sangkoret Crescendo sang — dirigeret af Organist

Kerckhoffs — nogle Fædrelandssange og Folkeviser, der hilstes med Bifald.

Derefter talte Pastor Back, Stenosgades Kirke om

Kristi Legemsfesters Historie og Betydning.

Han indledede med at sige, at han havde set mange og store Kristi Legemsfester, men ingen mere from og stilfuld end denne.

Overalt i den katholske Verden er denne Fest fejret i Dag. Det er godt, naar vi er i Mindretal, at huske paa, at vi har Verdenskirken bag os! sagde Pastor Back.

Han oplyste i sit Foredrag, at Kristi Legemsfest er indstiftet af Pave Urban d. 4. i 1264. Pave Johannes d. 22. indførte i 1317 Processionen.

Kristi Legemsfest er tænkt som en offentlig og frejdig Trosbekendelse. Den skal være en Glædens Dag, hvor vi jubler vor Glæde ud og deler den med andre. Den rigtige Glæde kan vi aldrig begrave i vort Hjertes Lønkammer. Det daglige Jag lader os ingen Tid til Glæde; det dræber megen Glæde. Men denne ene Dag skal vi give os hen i den dybeste Fællesglæde. Derfor tændes Lysene paa Millioner af Altere og i utallige Hjerter. Det er en Sejrsfest, men en Sejr, der giver Liv, og ophøjer og beriger. Den giver os Lejlighed til at takke Gud for alt, hvad han har givet. Den samler Verden i Fællesbøn og Bod.

Pastor Back udtalte til Slut bl. a.:

— Roskilde vil give os Mod til at prøve i andre Byer, hvad vi har set her i Dag, og fortsætte dermed, indtil den Dag kommer, da vi ikke behøver blot at drage over i en stille Klosterhave, men kan komme ud paa Hovedgaderne og de store Pladser, saa at i København den sakramentale Velsignelse kan gives paa Kongens Nytorv. Gid den Tid maa komme, da Kirkeklokkerne fra vore Domkirker igen ledsager vort »Tedeum«. Gid snart de evige Lamper maa blive tændt igen og aldrig mere slukkes her i Landet, som da Reformationen holdt sit Indtog her.

— — —
Dagen sluttede med Andagt i Kirken.

Pastor Bernh. Jensen er bortrejst i Juli Maaned. Alle Henvendelser til Redaktionen bedes sendt til Pastor Jaworski, Hans Bogbinders Allé, Kbh. S.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møder i Juli og August bortfalder.

Fastealmisse 1924.*)

Aakirkeby.....	3.27	Overført	484.79
Haderslev.....	5.60	Allerslev.....	50.20
Nyborg.....	9.00	Tilbedelseskirken.....	60.00
Rønne.....	13.25	Nykøbing F.....	66.04
Slagelse.....	16.40	Aalborg.....	77.37
Maribo.....	17.41	Horsens.....	81.00
St. Knud Kapel.....	17.50	Roskilde.....	87.12
Esbjerg.....	20.25	Immaculata.....	90.00
Hørsholm.....	23.00	Rosenkranskirken.....	117.00
Holbæk.....	25.00	Sundby.....	120.00
Nakskov.....	30.00	Randers.....	126.64
Silkeborg.....	30.00	Odense.....	136.00
Ringsted.....	33.15	Sakramentskirken.....	144.93
Køge.....	37.00	St. Josefs Kirke.....	151.13
Næstved.....	40.00	Ordrup.....	168.45
Kolding.....	42.66	Aarhus.....	184.88
Helsingør.....	42.95	St. Ansgar.....	282.30
Svendborg.....	43.35	Jesu Hjerte Kirke.....	598.50
Vejle.....	45.00	Direkte til Vikariatet....	25.00
	At overføre 484.79		Ialt: 3061.35

I Aaret 1923 indkom der som Fastealmisse Kr. 3548.16.

København, d. 28. Juni 1924. Det Apostoliske Vikariat.

*) Da der havde indsneget sig en Fejl i den forrige Meddelelse, og da der er kommet et nyt Bidrag til, fremkommer denne Meddelelse.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10	polsek
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsek	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 3

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

Kirkelig Kalender.

6. Juli 4. Søndag eft. Pintse.	13. Juli 5. Søndag eft. Pintse.
7. — M. Cyrillus og Methodius, Biskopper og Bekendere.	14. — M. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.
8. — Ti. Elisabeth af Portugal, Enke.	15. — Ti. Henrik, Bekender.
9. — O. Ferieldag.	16. — O. Karmel- Skapularfest
10. — To. Felicitas's 7 Sønner, Martyrer. (Kong Knuds Død.)	17. — To. Alexius, Bekender.
11. — F. Pius I, Pave og Martyr.	18. — F. Kamillus af Lellis, Bekender.
12. — L. Johannes Gualbertus, Abbed.	19. — L. Vincents af Paul, Bekender.

Katholsk Forening »Absalon«. Møde Mandag den 7. Juli Kl. 8 i »Columbus«.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion Søndag den 6. Juli Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertes Kirke.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867

anmoder sine Medlemmer om at betale deres Kontingent ved Kvartalets Begyndelse, og anmoder man ligeledes om at faa Restancer indbetalt.

Bestyrelsen.

St. Josef Gilde, stiftet 1885

Medlemmerne bedes erindre den ekstraordinære Generalforsamling den 7. Juli Aften Kl. 8. Mødet den 14. Juli bortfalder.

Bestyrelsen.

Ædle Velgørere,

som i Juli Maaned maatte ønske at betænke Børnehjemmet i Nakskov, bedes godhedsfuldt indlevere eller give Meddelelse om Gaverne til Fru Andersen, Asger Ryggsgade 9² B eller Fru Lenander, Colbjørnsensgade 33⁴ B, som begge modtager dem med Taknemmelighed.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juni, Juli, August bortfalder Eftermiddagsandagten Kl. 3.

Dannet ung Pige

dygtig til Husgerning, ønsker Plads med familiær Stilling til 1. August i katolsk Hjem.

Billet mrk. »Plads« modtager Ekspeditionen.

Vor kære Moder og Svigermoder

Nielsine Spangenberg

født Verhufen døde Onsdag den 25. Juni efter Modtagelsen af de hl. Sakramenter.

Blanche Hoffmann,

Jos. L. M. Hoffmann.

f. Spangenberg.

Begravelsen har fundet Sted.

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Aengariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer.
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 28.

Søndag den 13. Juli.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om de gode Gerninger. — 5. Søndag efter
Pintse. — Moder Marie-Eugénie de Jésus. — Valfarten til Haraldsted.
— Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. — Brev-
kasse. — Avertissementer.

Strøtanker om de gode Gerninger.

Ikke blot gode Ord, men gode Gerninger er nødven-
dige; thi Gud spørger efter disse og ikke efter Ord, som
ingen Frugt bringer. *(Lyræus.)*

Det er er ikke nok at afholde sig fra det onde, naar
man ikke ogsaa øver det gode. *(St. Augustinus.)*

Taler du om Tro, saa se efter, om dine Gerninger
stemmer overens med den. *(St. Ephrem.)*

Af de ydre Gerninger skal man erkende din Tro.
(St. Gregor. M.)

Uden Blomst er der ingen Frugt og uden Tro ingen
god Gerning. Troen uden Gerninger er død, ligesom
Blomsten spirer forgæves, naar den ikke bliver til Frugt.
(St. Bernhard.)

Troen uden Gerninger er død, ligesom Gerninger uden
Tro er døde. *(St. Gregor. Naz.)*

Gerningerne har deres Tunge, de har deres Veltalenhed,
selv om Tungen tier; thi førend der siges noget, beviser
Gerningerne ens Kærlighed. *(St. Cyrillus.)*

5. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Petri I. Brev, 3. Kap.

Højtelskede! Værer alle enige i Bønnen. deltagende, broderligsindede, barmhjertige, sagtmodige, ydmyge; gengælder ikke ondt med ondt eller Skældsord med Skældsord; men tværtimod velsigner, thi dertil er I kaldede, for at I kan arve Velsignelse. »Thi den, som vil elske Livet og se gode Dage, han bevare sin Tunge og sine Læber, at de ikke taler Svig. Han vende sig fra det onde og gøre det gode, han søge Fred og jage efter den. Thi Herrens Øjne vaager over de retfærdige, og hans Øren agter paa deres Bøn; men Herrens Ansigt er over dem, som gør ondt.« Og hvo kan skade eder, naar I eftertragter, hvad der er godt? Men, om I og maa lide for Retfærdigheds Skyld, da er I salige. Frygter derfor ikke deres Rædsler og forfærdes ikke. Men holder den Herre Christus hellig i eders Hjerter.

Dagens Epistel har ligesom hele Brevet det Formaal at styrke de troende i Kampen for deres Tro, der stod som en truende Sky paa Horisonten. Apostelen kunde se, at Kampen vilde og skulde komme, og derfor hans Formaning til Menighederne. Vi ser her det samme som hos Frelseren, som gør Apostlene bekendt med de forestaaende Forfølgelser og Lidelser. De troende skulde bestyrkes og befæstes; først i deres daglige kristelige Liv ved at øve sig i Bønnen, ved at være deltagende overfor hinanden, ved at vise sig barmhjertige, sagtmodige og ydmyge i deres daglige Omgang. De skulde lære at bære over med hinanden og ikke gengælde ondt med ondt. Og naar de saa i det daglige Liv havde lært at være sagtmodige og overbærende indbyrdes, vilde Forfølgelsen og selve Kampen fra den hedenske Omverden finde dem styrket og prøvet. Frygter derfor ikke — saa lyder hans faderlige Ord — deres Rædsler og forfærdes ikke. Og saa tilføjer han: Men holder den Herre Christus hellig i eders Hjerter! Dersom de gjorde det, vilde det være for dem som den bedste Støtte i Kampens Tid. Den Herre Christus er almægtig og stærk for alle dem, som bærer ham i deres Hjerter.

De romerske Soldater havde deres Feltherres Navn brændt i deres Haand. Det skulde opmuntre dem til Udholdenhed, til Tapperhed i Kampen mod deres Fjender. I Lighed med det brændte ogsaa de første kristne Jesu Navn med Brændejern paa deres Bryst og paa deres Arm. Men endnu vigtigere end det er, at Christus er og lever i deres Hjerter. Det ydre betyder kun lidet, det indre er alt. »Christi Efterfølgelse« lader Christus klage: »Mange fører mig i deres Mund, men i Hertet findes der kun lidet af mig.« I vort Indre maa Christus leve, der maa han bo med sine Dyder, derfra skal de ydre Handlinger dirigeres og ordnes. Da den hl. Biskop Ignatius af Antiochia blev op-

fordret til at fornægte sin Tro paa Jesus, svarede han: »Dette Navn kan ikke vige fra min Mund.« Man truede med at halshugge ham, men han svarede igen: »Selv om I kan slette dette Navn af min Mund, saa kan I dog ikke fjerne det fra mit Hjerte.« Dette Ord kan have været Anledning til hin Legende, at man efter hans Død fandt Jesu Navn skrevet med gyldne Bogstaver i hans Hjerte. Det fortælles om Dronning Maria af England, som i Krigen med Franskmændene tabte den sidste Besiddelse i Frankrig, Byen Calais, at hun af Bedrøvelse derover har udraabt og sagt: »Dersom man efter min Død vil aabne mit Hjerte, skal man finde i det Navnet: Calais.« Hun vilde sige med dette Ord, at Tabet af denne By faldt saa tungt paa hendes Hjerte, at hun aldrig mere kunde faa dette Savn ud af Hjertet. Saaledes burde ogsaa Jesus vor Frelser indtage vort Hjerte i den Grad, at han og hans Gerning aldrig mere kan udslettes i vort Hjerte; der skulde han opslaa sin Bolig, derfra burde han lede og styre hele vor Gerning og alle vore Handlinger, saa at man kunde se i vort Liv, hvad Apostelen formaner os til: »Holder den Herre Christus hellig i eders Hjerter.«

Mange Mennesker foretager en Pilgrimsfærd til de hellige Steder i Palæstina. Jeg har hørt af en lærd Professor, at han og hans Ledsagere kyssede Jorden, da de for første Gang satte deres Fod paa det hellige Land. De besøger Bethlehem og Jerusalem, Oliebjerget og Kalvaria, Galilæa med Nazareth og Søen Genesareth, og dvæler alle vegne med Andagt i Betragtningen om de forskellige Himmelheder, som de enkelte Steder minder dem om. Enhver af os har det inderlige Ønske: kunde dog ogsaa jeg være saa lykkelig og sé og gennemvandre dette Land, hvor min Frelser har levet, hvor han har virket, hvor han er død for mig. Det vilde være dejligt og herligt; men kun de færreste sér sig i Stand dertil. Dog én Ting kan enhver af os: du formaar, at Christus kan bo i dit Hjerte; saa ofte du i Kærlighed staar i Forbindelse med ham. Og da maa du agte paa, at han faar Lov til at kunne leve og vokse i dig, at kunne vokse sammen med dig saaledes som den indpodede ædle Kvist med den vilde Stamme. Lad ham bo hos dig, lad ham vokse i dig, med sin Sagtmodighed, sin Mildhed, sin Godhed, sin Ydmyghed, sin Renhed, sin Offervillighed. Naar du bliver et Genbillede af Christus, naar man kan kende Christus i dig, da gælder Apostelens Ord: »Holder den Herre Christus hellig i eders Hjerter«. Dit Hjerte maa være hans Bolig, derfra maa Livet, Livet efter Christus, komme, og da først er du en Kristen, d. v. s. et Menneske dannet efter Christus.

Moder Marie-Eugénie De Jésus.

Stifterinde af
Assumptions-Kongregationen.

1817—1898.

Dette korte Udtog, hvis Offentliggørelse Ugebladet paa-begynder i Dag, er et Resumé af en Levnedsbetragtning, som for kort Tid siden er udkommet paa Fransk. Denne udmærkede Bog har bidraget til en dybere Forstaaelse af den ærværdige Moder Marie de Jésus, Stifterinden af Assumptions-Søstrenes Kongregation. For nogle Aar siden har Assumptions-Søstrene oprettet et Pensionat i det nedlagte Sankt Andreas Kollegium i Ordrup.

I

Før Kaldet.

En Dag i Aaret 1825 bad en ung Præst foran den undergørende Statue i Sainte-Anne d'Auraykirken. Det var l'abbé Combalot, dengang 28 Aar gammel. Lamennais havde været hans Lærer og Vejleder, og han var opfyldt af en brændende Trang til at udbrede Jesu Christi Herredømme, Kundskab om Guds Moders herlige Privilegier og den romerske Kirkes Love og Fortrin. Som han nu lod al sit Hjertes sønlige Kærlighed og sin glødende apostoliske Iver strømme ud i Bøn, lød en hemmelighedsfuld Røst i hans Øre: »Tiden er inde til at grundlægge en Kongregation, hvis Maal skal være et Genrejsnings og Fornyelsens Værk, som skal hedde »Assumption«. Søstrene af denne Kongregation skal undervise Adelens og Borgerstandens unge Døtre og give dem en solid kristelig Opdragelse«.

Tolv Aar senere var en 20-aarig lothrinsk Pige, Eugénie Milleret, paa Besøg i Paris. En Nat drømte hun, at hun opholdt sig i en stor og smuk Kirke, hun aldrig havde set før. Der var mange Mennesker til Stede, og paa Prædikestolen stod en ærværdig udseende Præst. Det forekom hende, at hans Blik dvælede længe ved hende, og samtidig hørte hun en Stemme i sit Indre sige: »Her er den Fører, du søger, han skal vise dig Vejen, du skal gaa.« Næste Dag gik Eugénie sammen med to af sine Slægtninge til Saint-Eustachekirken for at høre Combalot,

og til sin store Forbavselse genkendte hun Kirken, Alteret, Prædikestolen, Præsten, alt som hun havde set det i Drømme.

Anne-Eugénie Milleret de Bron blev født d. 25. August 1817. Hendes Fader, der var Skattedirektør, var en kølig og streng Natur uden religiøs Overbevisning, og sluttede sig politisk til den yderliggaaende Liberalisme. Hendes Moder, Datter af Generalløjtnant ved Ingeniørerne, Baron de Bron, var ogsaa temmelig ligegyldig i Trossager, men hun var blid og kærlig, omend bestemt og energisk, og meget hjælpsom over for fattige og syge. Eugénie var et opvakt og indtagende Barn med et føjeligt og yderst modtageligt Sind, men holdt mere af Leg end af Arbejde, og i barnlig Enfold aabnede hendes unge Sjæl sig for al Naturens Skønhed. Sine første Barndomsaar tilbragte hun sammen med sin to Aar ældre Broder, Louis, paa Godset »Preisch«, en Ejendom paa 200 ha., som smukke Træer, en Flod og en Sø, omgivet af dyrkede Marker og Skove, gjorde til et henrivende Opholdssted.

Hendes relligiøse Opdragelse begyndte ved Forberedelsen til hendes første hl. Kommunion. Denne Modtagelse af Herren bragte en saadan Klarhed i hendes Sjæl, at hendes Fromhed derved antog en af sine mest fremtrædende Former. »Ved min første Kommunion blev jeg grebet af Guds uendelige Storhed og min egen Ringhed; den gjorde et saadant Indtryk paa mig, at alt omkring mig forsvandt, og jeg følte mig som løftet op til Guds Trone for at lovprise og lakke Ham, ikke ved mig selv — jeg, der var saa ringe — men gennem Jesus Christus, som jeg nylig havde modtaget. Denne Tilstand varede kun et Øjeblik, men Mindet herom har aldrig forladt mig. Heller ikke har jeg nogensinde glemt, hvad der hændte mig, da jeg anden Gang nærmede mig det hellige Bord. Jeg var meget frygtsom ved at skulle gaa gennem Koret, hvor alle Kannerne opholdt sig, og tænkte med Ængstelse paa, hvorledes jeg igen skulde finde min Moder i Mængden. Da lød en Stemme i mit Indre: »Du skal miste din Moder, men jeg vil være mere end en Moder for dig. En Dag skal du forlade alt, hvad du elsker for kun at leve for

min Hæder og for at tjene den Kirke, du endnu ikke kender.« Det var Guds første Kald i min Sjæl.»

Denne udvalgte Sjæl skulde Gud modne i Sorg og løsrive fra Verden gennem mange Prøvelser. Efter sin første Kommunion blev Eugénie sat i Pensionat i Metz for at faa en mere regelmæssig Undervisning, end hun hidtil havde faaet. En langvarig Sygdom gjorde imidlertid snart Ende paa hendes Studier, og da hun senere optog dem, var hun ene og uden Vejledning. Derpaa fulgte pludselig efter et Liv i Rigdom en forholdsvis Fattigdom foraarsaget ved uheldige Pengeoperationer; men en endnu haardere Hjem søgelse ramte hende, da hendes Moder paa faa Timer blev bortrevet af Kolera i Sommeren 1832. Alt for ung til at styre Huset for sin Fader blev hun betroet til en Veninde af hendes Moder, men derved kom hun ind i en Atmosfære af Vantro og Verdslighed, der lidt efter lidt berøvede hende Erkendelsen af Trossandhederne og næsten alle et kristeligt Livs praktiske Øvelser. Dog bevarede hun Trangen til Bøn og Troen paa Eukaristien. Efter tre Aars Forløb maatte den unge, moderløse Pige atter skifte Opholdssted og kom nu ind i en Kreds, hvor hun blev Vidne til en Fromhed, der i Forbindelse med en lidet oplyst Tro, forekom hende snæverhjertet og frastødende. Denne Prøvelse var maaske endnu farligere end den foregaaende.

Med sorgbetyngt Hjerte og ene mellem Mennesker hun ikke sympatiserede med, søgte Eugénie at finde Sandheden, bad med Tillid til Gud og anraabte Ham om at oplyse det Mørke, der indhyllede hendes Fremtid, og Gud skulde snart bøn høre hende. Da der i Fasten 1836 blev Tale om at følge en Række Prædikener, valgte Eugénie den, der skulde holdes af Pater Lacordaire i Notre-Damekirken. For at faa Plads var det nødvendigt at møde flere Timer før Prædiken begyndte, men Ventetiden faldt ikke lang for den unge Pige, der var grebet af Naaden fra det Øjeblik, hun traadte ind i Basilikaen. Hun had meget og inderligt om, at Gud vilde oplyse hende, og da Præsten talte, forekom det hende, som om han henvendte sig direkte til hende og gav hende Svar paa alle hendes Spørgsmaal. Forvirringen i hendes Sjæl forsvandt, og efter

Tvivlens Uro og Mørke fulgte et roligt, klart og straalende Lys. Fra nu af erkendte hun Mesterens Bud og derigennem den absolute Pligt for hende til at tjene Sandheden, Gud og Kirken.

Men hvad forlangte Herren af hende? Til hvem skulde hun henvende sig for at faa det at vide? Ganske naturligt tænkte Frk. Milleret først paa Pater Lacordaire og udbad sig nogle Minutters Samtale med ham. Hun begyndte med at tale om sine Tvivl og Vanskelighederne ved sin Stilling og kom saa tilsidst ind paa Spørgsmaalet om sit religiøse Kald. Med stor Værdighed, med nedslagne Øjne og Armene over Kors paa Brystet sagde Pateren: »Kender De »Takkens Orden«? Det var Mænd, der vidste, at andre Mænd var Slaver, og som tilbød at ofre deres egen Frihed for at løskøbe dem. Saadant er Klosterlivet: en Selvhengivelse for at frelse Sjælene.« Iøvrigt mente han, at det endnu var for tidligt for hende at tage en endelig Bestemmelse, og sluttede med de to Ord: »Vent, og bed.«

Mens Eugénie ventede, søgte hun at forøge det Lys i sin Sjæl, hun havde modtaget i Notre-Dame-Kirken, følge Naaden og styrke sin Tro: Pater Lacordaire havde givet hende en Liste over en Række meget alvorlige Bøger, og Eugénie fordybede sig i dem med den største Iver. Hun følte sig især slaaet af »Mystères« af Bourdaloue og »Mélanges« af Bouald, men mest af alt blev hun tiltrukket af Joseph de Maîtres Værker, »af denne stærke, ironiske Tænkere«. Med Pennen i Haanden studerer hun, uddrager og sammenligner de forskellige Meninger, søger et Grundlag for sin Tro, som hun vil skal hvile paa Fornuft og Oplysning. Til Arbejdet føjer hun saa Bøn og Kommunion, der er hendes største Glæde. Efter nogle Maaneders Forløb har Hjertet forenet sig med Forstanden, og hendes Sjæl har faaet Varme og Liv.

Det er paa dette Tidspunkt, at hendes første Møde med l'abbé Combalot finder Sted. Han bliver hendes Skriftefader, og hun taler til ham om, at hun ønsker at virke i Guds Tjeneste. »Nærer De en stor Hengivenhed for den Hellige Jonfru?« »Ikke saa stor, som jeg gerne vilde have, den skulde være,« svarer Frk. Milleret. »Aa, ja saa er der

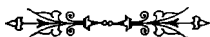
ingen Brug for Dem.« Men nogle Dage efter har den hastige Combalot skiftet Mening. Den unge Piges Forstand, hendes levende Tro i Forbindelse med hendes stærke og dog saa milde Iver synes at gøre hende velegnet til Virkeliggørelsen af hans store Plan. Han udvikler for hende sit paatænkte Værk: at genopbygge alt paa Christus, og erklærer, at hun er udvalgt til at være den første Sten. »Jeg kender intet til Klosterlivet og er ganske uskikket til at grundlægge noget i Guds Kirke.« »Det er Jesus Kristus, som skal være Grundlæggeren af vor »Assomption«, vi skal kun være hans Redskaber, og i Guds Haand bliver den svage stærk.« Eugénie forlanger nogen Tid til at løse de Baand, der binder hende til hendes Familie, og til at forberede sig til Klosterlivet. L'abbé Combalot skal netop lede en Retraite for Dominikanerne i Paris, og det er saa heldigt, at Eugénie kan deltage heri.

Nogle Linier, skrevne den sidste Dag, viser os Resultatet af denne Tid tilbragt i Bøn og Betragtning:

»Selvopofrelse er Betingelsen for at kunne udrette noget til Gavn for andre, Betingelsen for alle Dyder. At forlade mine kære synes mig et Offer, der kan sammenlignes med Døden. Men skulde jeg, der tror at kunne dø for min Frelser, skulde jeg tøve, naar Herren forlanger det af mig. Naar i det forløbne Aar mit Hjerte har banket ved at høre Navnene paa mine samtidige, disse berømte Troens Forsvarere: Lamennais før sit Fald, Montalembert, Lacordaire og alle de andre, hvor har jeg da ikke ønsket at være en Mand for at kunne virke som de til Fædrelandets Frelse ved at lade det gennemstrømmes af Sandhedens rene Kilde. Da tænkte jeg ikke paa, at ogsaa jeg maaske, i al min Usselhed og Ringhed, skulde forene mig med dem i deres store Gerning. Og dog er det saaledes, thi Gud vil velsigne mit Offer, som Han har velsignet deres store Tanker.«

Retraiten endte med det dobbelte Løfte om Lydighed og Kyskhed og tillige med Løftet om at vie sit Liv til »Assomption«.

(Fortsættes.)

Valfarten til Haraldsted.

Søndag den 28. Juni foretoges den aarlige Valfart til Haraldsted. Det, der udmærkede denne Valfart fremfor de tidligere, var, at vor Højærv. Hr. Biskop kom til Stede efter at have meddelt Firmelsens Sakramente i Roskilde, og der opførtes et Spil, som vel ogsaa for Fremtiden bliver fast Led i Valfarten. Samtidig foretog »Historisk Samfund for Præstø Amt« en Udflugt til Haraldsted; hvorom Østsjællands Avis meddeler følgende:

Stor Festlighed i Haraldsted.

Historisk Samfund for Præstø Amt havde en meget vellykket Udflugt. — Det fik Lejlighed til at overvære Katholikkernes Opførelse af St. Knuds Helgenspil.

Historisk Samfund for Præstø Amt holdt som nævnt i Søndags Udflugt til Haraldsted og Ringsted under Ledelse af Kammerherre, Amtmand Vedel.

Fra Ringsted kørte man i Biler til Kapelruinen ved Haraldsted.

Samme Dag holdt de sjællandske Katholikker deres aarlige Valfartsgang til Kapellet, og de var netop færdige med Messen, da Historisk Samfund ankom.

Kammerherre Vedel bød Historisk Samfund velkommen og gav Ordet til Dr. phil. Nørlund, der talte om

Knud Lavard:

For et Øjeblik siden knælede Danmarks Katholikker paa dette Sted i stille Andagt for den hellige Knud Lavard. De er gaaet den lange Valfartsgang herud til Fods for at ære denne Danmarks Helgen; men ogsaa vi kan med Andagt i Sindet dvæle paa dette Sted, thi med den gloriekransede Hertug Knud begyndte Indledningen til det stolteste Afsnit af Danmarks desværre ikke altid lige glørværdige Historie. Da indledes Valdemarenes Storhedstid. Her forbi gik den gamle Kongevej fra Roskilde over Skjoldenæsholm til Ringsted, og her paa denne Plads var det, at Prins Magnus kløvede Hjerneskallen paa Hertug Knud. Hans Søster Cecilie og Svogeren Erik Jarl fra Haraldsted er ileet hertil sammen med Skjalmsønnerne og mange andre af Sjællands bedste Mænd. Knud havde jo været i Pleje hos Skjalm Hvide.

Efter denne Indledning skildrede Taleren Knud Lavard

som en Mand af ædel Karakter, i Besiddelse af Tidens højeste Dannelse, som han havde erhvervet sig ved den senere Kejser Lothars Hof. Der lærte han Fæstningsbyggerikunsten, Kendskabet til Rytteriets Anvendelse i Kampen, hvilket senere kom Erik Emune til gode i Slaget ved Fodevig, og saa lærte han at kende den Skatteform, der hedder Told. Som Statsmand var han tyskvenlig, dengang anede man ikke Dybden i Faren fra den Kant, og som den første Hertug i Sønderjylland tog han Kampen op mod Rigets største Fare dengang: Venderne. Som Obotriternes Konge tog han dette sit erobrede Rige til Len af Kejser Lothar. Var han blevet Danmarks Konge, vilde han muligt paa dette Punkt have ført en forfejlet Politik. Hans Søn, og især Biskop Absalon saa anderledes klart Faren fra Tyskland og afviste den.

Knud var elsket af alle i Landet, og naar Folk kom sammen, drejede Sauntalen sig om ham som Kong Niels's Efterfølger; men saa vaagnede Prins Magnus Nielsøns Misundelse, og den førte saa til Drabet her i Haraldsted.

Knud blev ikke Danmarks Konge; men han blev Sjællands Værnehelgen, dyrket over hele Danmark. Det gik ikke saa hurtigt. Femten Aar efter hans Død brød hans 15aarige Søn Valdemar og dennes jævnaldrende, Svend, Søn af Erik Emune, ind i Ringsted Kirke og tog under Abbedens Protest Knuds Ben op og lagde dem i et Helgenskrin. Da siden Valdemar blev Konge, var Kirkens vidtgaaende Undersøgelser fuldendt, og Knud blev erklæret for Helgen. Der var stor Valfart til dette Sted gennem hele Middelalderen, og Klostret i Ringsted havde en Munk herude for at varetage Kapellet's Sager.

Siden forfaldt Kapellet, og dets Plads blev glemt; men 1880 opdagedes dets Plads paany, og det blev saa afdækket.

Tror vi ikke paa, at en hellig Kilde udsprang her, saa er der det, vi kan tro, og det er, at Knud Lavards Død blev Udspringet for et stort Kapitel i Danmarks Historie.

Kammerherre Vedel takkede Doktoren for det yderst interessante Foredrag.

Valfartsgangen,

som Dr. Nørlund hentydede til, var udgaaet fra Ringsted katholske Kirke om Formiddagen Kl. 10 efter Messen der og foregik under Ledelse af Pastor Bernhard Jensen ved St. Ansgarkirken. Den foregaar ligesom i Middelalderen og i katholske Lande den Dag i Dag. I Spidsen bæres det store Processionskors. Skaren deler sig i to Rækker, der følger hver sin Side af Vejen, og med visse Mellemlum gaar der Præster mellem Rækkerne til at lede Salmé-

og Hymnesangen, til at bede for ved Bønnerne og oplæse de Tekster, der knytter sig til Valfartsgangen; thi denne er helt og holdent Andagt fra Begyndelsen til Enden. De gamle Litanier bedes og Bønnerne til Knud Lavard om dennes Forbøn o. s. v.

Da Katholikkerne erfarede, at Historisk Samfund gerne vilde se Opførelsen af det middelalderlige St. Knuds Spil, »Ludus de Sancto Canuto duce«, tillod Valfartstogets Leder, Pastor Bernhard Jensen, ved elskværdig Imødekommenhed dette, og efter Mødet i Ruinen gik Historisk Samfunds Medlemmer derfor ned til den Skoveng, hvor Helgenspillet, der, som Pastor Jensen til Indledning oplyste, i sin nuværende Form stammer fra det 15. Aarhundrede, blev udført af katholske Studenter og Spejdere af den katholske »Hertug Knuds Division« indenfor den danske Spejderorganisation.

Før Opførelsen kom Biskop Brems pr. Bil fra Roskilde, hvor han havde holdt Firmelse. Tillige saas Repræsentanter for de svenke katholske Menigheder med den kvindelige Dr. phil. Sundstrøm i Spidsen. Der plejer hvert Aar til Valfarten at komme en Del svenske Katholikker.

»Ludus de Sancto Canuto Duce«
og Knud Kanniks Indstudering.

Det Spil, hvis Slutning nu er blevet et Led i Valfarten til Haraldsted, indtager en ganske særlig Stilling i den danske Litteratur, idet det er det første dramatiske Værk paa fransk, der behandler et dansk Emne. Det er antagelig skrevet af en katholsk Gejstlig kort før »Reformationen«, findes paa Universitetsbibliotheket i et Samlingsbind, der har tilhørt den sidste Abbed i Ringsted, og er en Dramatisering af Breviaret's Legende, fortællende om hele den Helliges Liv, begyndende med Erik Ejegods Rejse til det hellige Land. Det er aabenbart bestemt til Opførelse bl. a. ved Valfarten for tydeligt at fremstille Hertug Knuds efterlignelsesværdige Liv for de Troende. Efter at have slumret i Forglemmelse snart 400 Aar er det nu atter fremdraget af det kgl. Theater og opførtes i sin Helhed ved Den danske Skueplads' 200 Aars Jubilæum 1922, og Hr. Kannik har givet det tilbage til Kirken, saa det Søndag d. 29. Juni atter opfyldte sin oprindelige Bestemmelse.

Dette Spil maa ikke bedømmes som et moderne Skuespil og tilfredsstillers slet ikke selv de simpleste sceniske og dramatiske Regler, det er ikke Kunst, men Undervisning. Dette har Hr. Kannik ogsaa stadig haft for Øje og har ivrigt været paa Vagt for ikke at falde for nogen kunstnerisk Fristelse. Det skulde vel være videnskabeligt korrekt, men først og fremmest i den rette Aand. Til

Spillere — eller Legere for at bruge en gammel Benævnelse — har K. ikke valgt rutinerede Skuespillere, men Katholikker, der var villige til at ofre Tid og Kræfter paa et Arbejde til de Troendes (og maaske Anderledestroendes) Opbyggelse og Guds og Hellig Hertug Knuds Ære. For yderligere at fremhæve, at det intet Skuespil er, men en religiøs Handling, en Del af Valfarten, og for at knytte det nøjere til de nærmest foregaaende Opførelser (lige før »Reformationen«) opføres det ikke som man kunde tænke sig, det er gaaet til 1170, men som man tænker sig, det er spillet ca. 1530. Legerne kommer derfor gaaende i Procession, og i denne gaar ogsaa nogle Pilegrimme. Processionen tænkes kommende fra Ringsted eller maaske fra Kapellet i Haraldsted, hvor Pilegrimmene har hørt Messe, og ankomne til en bekvem Plads begynder Legerne Spillet, og de øvrige Pilegrimme sætter sig for at se til; naar Spillet er færdigt, gaar Processionen atter syngende hjemad.

Kun Slutningen af Spillet bliver opført: Mordet og Forberedelserne hertil : en Tredjedel; skulde vi opføre det hele, vilde det tage henved 2 Timer, hvilket der ikke er Tid til. Scenen er delt mellem de tre Steder, hvor denne Del af Handlingen foregaa: Roskilde, Haraldsted og Balstrop med Haraldsted i Midten, baade fordi det i Virkeligheden ligger mellem de to andre, og fordi den vigtigste Handling foregaa der. Personerne er 1) Hertug Knud, lys, aaben, from og ligetil. Stadig venlig og elskværdig mod sin Fætter Mogens, fuld af Tillid til ham, glædest for ham, da han taler om at drage paa Pilegrimsfærd til Rom, men ogsaa da Mogens i Haraldsted siger sig at ville hævne sig paa en Uven, er Knud rede til at hjælpe ham, naar blot han vil vente, til den hellige Juletid er til Ende. Da Mogens endelig bekender Kulør, bliver Knud bedrøvet over ham og angst for hans Sjæl: »Min Hu monne derfor værke, at du din Sjæl vil saa fortabe«. Først da han forgæves har advaret Mogens, bereder han sin Sjæl til Døden som en from Katholik. 2) Hertug Knuds Førstesvend (*primus servus*), indtager den fornemste Stilling efter Hertugen, bestyrer hans Godser, den unge Hertugs ældre, fornuftige Raadgiver: »Værer ej saa hastig i Eders Sinde —«, har mere Forstand paa Verdens Ondskab, indser det farlige i Rejsen til Haraldsted og vil hellere staa paa sin Herres Side i Farens Stund. 3) Mogens, Kong Niels's Søn, falsk og magtbegærlig, omfavner og kysser Knud som en anden Judas endog lige før Mordet (»*Magnus amplectitur ducem, osculans ac blande loquens*«¹⁾), kender Knuds »ømme Punkt«, hans Fromhed, og taler om Pilegrimsfærd for at

¹⁾ Alle Replikkerne er paa Dansk, men Overskrifterne paa Latin.

gøre ham tryg. Men er samtidig forsigtig, planlægger Mordet langt ude i Skoven, »i den tykke Lund«, og sørger for at faa Medskyldige. Men da Mordet er fuldført, viser hans Fejghed sig: han er angst for »Kongens store Skare« og flygter. 4) Tyrne Hette, Mogens' Herold, har ikke andet at bestille end at synge, altsaa Dagdriver og Drukkenbolt, derfor skikkelig og pjokket, staar i Kongens og Mogens' Sold for at kunne nyde Livet paa Kongeborgen, men han kan jo ikke gaa med til Mogens' morderiske Planer, M. stoler ikke paa ham (». . . gaar henover til en

MØDET I ROSKILDE.

Ved Bordet Knud Hertug og Magnus.

Harald, Knud Hertugs Smaadrenge, Knud Hertugs 1ste Svend, Tyrne Hette, Hage Skoning, Erik Skadelaar, Gref Ubbe og Hage Nordmand.

2 Pilegrimme.

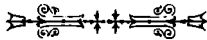
Side . . . du skal ej røbe vor Tale.«), og han søger da ogsaa at advare Knud, dog uden at sige for meget (og tilstrækkeligt): »Mit Brød jeg ikke svige vil«. Dog piner hans Samvittighed ham tilsidst saa meget, at han forlader sit Brælspeil og sin Stob og gaar ud for at se, hvad der bliver a Hertugen. 5) Første Forræder, Greve Ubbe fra Nordtyskland, 6) Anden F. Erik Skadelaar, 7) Tredje F., Hage Normand, samvittighedsløse Slagsbrødre, der er rede til at slaa enhver ihjel for gode Ord og Betaling. Hage Nordmand »kan saa mange Liste«. De er dog ikke meget ivrige til deres Arbejde, men ligger og driver inde i

Skoven, til det hele er forbi; først da kommer de frem og hugger løs paa Liget, og saa snart de har faaet deres Penge, stikker de af uden Mogens. 8) Fjerde Forræder («*Quartus proditor*»), Hage Skaaning, en hæderlig Ridder, der tjener ved Kongens Gaard, men ikke vil handle mod sin Samvittighed, vil ikke deltage i Mordet og advarer Mogens derimod, lover dog at lade være at røbe sin Herre.

Spillet opføres med det gamle Sprog, paa hvilket det er skrevet, for at fremhæve, at det ikke er noget nyt (som Spillet i St. Knuds Sal 7. Januar i Aar), men en gammel Tradition, der her genoptages. Ved BegyndelsesproceSSIONen synges den gamle danske Hymne til Hertug Knud »Skönt at kvæde om Sankte Knud«, og ved SlutningsproceSSIONen, hvor den kanoniserede Hertug gaar i Spidsen som skaaret ud af Hvidbjerg Kirke (se f. Eks. »Vore Helgener«, S. 97), synges »*Gaudet mater ecclesia*«.

Det er et stort og fortjenstfuldt Værk, Knud Kannik her har fuldført. Flere Aars Studium og et halvt Aars intensivt Arbejde ligger til Grund herfor, men Maalet var jo ogsaa: at genoplive Danmarks Storhedstid, den katolske Middelalder.

Tyrne Hette.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Tirsdag d. 1ste samledes nogle Kongreganister og nogle Medlemmer af A. C. i »Vesterhus« med de syv svenske Pilegrimme, der var kommet til Landet i Anledning af Valfarten til Haraldsted. Efter en kort musikalsk Underholdning lejrede man sig i de unge Pigers Stue om en Kop Kaffe og et Glas Vin. Stud. jur. Børge-Schmidt holdt en meget beaandet Tale for den katolske Skandinavisme, og Magister Bodström (der for at kunne deltage i denne Aften maatte flyve hjem) talte for Danmarks Katholikker. Desuden talte P. Menzinger, Fru Dr. phil Sundström og Lærer Kinzi. Imellem Talerne blev sunget en Del svenske og danske Fædrelandssange og nogle Salmer. Den hjertelige Stemning lovede godt for Fremtidens katolsk-skandinaviske Samarbejde.

— Rejsen til den eukaristiske Kongres. — Grundet paa Kronetaldet varierer Biletpriserne en Del — ifølge sidste Opgivelse vil de koste ca. 120 og 75 for Enkelttur paa henholdsvis II. og III. Klasse. — Kongreskort koster ca. 20 Kr. og en Del af Deltagerne (maaske alle) kan indkvarteres privat for ca. 20—25 Kr. Nærmere Oplys-

ninger (Afrejsetid etc.) ved Henvendelse enten adresseret til Pastor B. Jensen (Bredgade 64) eller S. P. Fornjotur (Gl. Kongevej 85, 1. Telf. Vester 3781 — bedst mellem 10—12 Form.).

Horsens. Lørdag d. 21 Juni ankom den højærværdigste Hr. Biskop til Horsens for den følgende Dag at meddele Firmelsens hl. Sakrament. Om Højtideligheden bragte Horsens Avis følgende korte, velsindede Referat: Den katolske Kirkes Øverste her i Landet, Biskop Joseph Brems besøgte Søndag og Mandag Horsens og deltog i en Række højtidelige og smukke Ceremonier i St. Josephs Kirken i Nørregade. Om Søndagen drog Biskoppen med Firmanderne i Spidsen fra Præstegaarden til Kirken, hvor han efter den højtidelige Prælatmesse holdt en gribende Tale og firmede ca. 40 af Menighedens Medlemmer. Om Eftermiddagen samledes man i Foredrags-salen, hvor Biskoppen hilste paa hver enkelt af de mødte og talte, særlig henvendt til Børnene. Mandag Morgen var der stor Højtidelighed i Kirken. Alteret blev konsekreret (indlagt en Helgenrelikvie), en meget sjælden Handling, der kun foretages af den øverste Kirkemyndighed, og under den ledsagende lange Ceremoni blev Biskoppen bistaaet af Pastor Schreiber, Horsens, og Pastor Maurer, København. Det højforfemte Besøg sluttede Mandag Eftermiddag med en Biltur i Horsens Omegn, bl. a. til Væhr Kirke, som de katolske Præster og Biskoppen samt Kirkeforstanderskabet besaa med megen Interesse. Mandag Aften rejste Biskoppen med Følge til Vejle, hvor der for Tiden bygges en smuk katolsk Kirke.

Brevkasse.

Selv om »Ugebladet« har gengivet mit Foredrag forleden efter »R. Dagbl.'s« Referat, vilde jeg dog sætte Pris paa, at en Fejltagelse, Referenten har gjort sig skyldig i, blev rettet i næste Nr. af »Ugebladet«. Der staar nemlig, at P. Bailly døde i Landflygtighed, men det passer ikke; han var vendt tilbage til Paris, hvor han døde i December 1912. — Referenten har ogsaa skrevet, at Kirken lader bede for Jøderne »hver Fredag« — skal naturligvis være »hver Langfredag« — men det er en mere uvæsentlig Fejl, som vel nok enhver Katholik vil rette for sig selv.

Deres ærbødigst heng.

E. Rosenørn-Lehn.

Pastor Bernh. Jensen er bortrejst i Juli Maaned. Alle Henvendelser til Redaktionen bedes sendt til Pastor Jaworski, Hans Bogbinders Allé, Kbh. S. Telef. Amag. 3202 10—2 Efterm.

Kirkelig Kalender.

13. Juli 5. Søndag eft. Pintse.	20. Juli 6. Søndag eft. Pintse.
14. — M. Bonaventura, Biskop og Kirkelærer.	21. — M. Praxedis, Jomfru.
15. — Ti. Henrik, Bekender.	22. — Ti. Maria Magdalena, d. bodfærdige.
16. — O. Karmel- Skapularfest	23. — O. Apollinaris, Biskop og Martyr.
17. — To. Alexius, Bekender.	24. — To. Vigilie.
18. — F. Kamillus af Lellis, Bekender.	25. — F. Jakob, Apostel.
19. — L. Vincents af Paul, Bekender.	26. — L. Anna, Marias Moder.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867

anmoder sine Medlemmer om at betale deres Kontingent ved Kvartalets Begyndelse, og anmoder man ligeledes om at faa Restancer indbetalt.

Bestyrelsen.

Søndag den 13. Juli vil Hans Højærværdighed Biskoppen foretage Hr. Diakon Cay Benzons Præstevieelse i Sankt Ansgars Kirke Kl. 9 Formiddag.

Højmessen Kl. 10 **bortfalder** i den Anledning. De andre hl. Messer læses Kl. 7, 8, 11 $\frac{1}{2}$.

Sakramentskirken.

Mandag d. 14. Juli Kl. 8 frembærer Hr. Pastor Cay Benzon i al Stilhed sit første hl. Messeoffer. — Den højtidelige første Messe finder Sted Søndag den 20. Juli Kl. 10. — Festprædikenen holdes af Hr. Pastor Josef Koch.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juni, Juli, August bortfalder Eftermiddagsandagten Kl. 3.

Ædle Velgørere,

som i Juli Maaned maatte ønske at betænke Børnehjemmet i Nakskov, bedes godhedsfuldt indlevere eller give Meddelelse om Gaverne til Fru Andersen, Asger Ryggsgade 9² B eller Fru Lenander, Colbjørnsensgade 33⁴ B, som begge modtager dem med Taknemmelighed.

Jesu Hjertes Budbringer. 7.—8. Hæfte — Juli—August 1924. Indhold: Bønnens Apostolat. — Den sal. Robert Bellarmine. — Foran Tabernaklet. — Anna Maria Taigi. Takkekirke. — Efterr. — **Børnenes Budbringer:** Hvorledes Aksel og Olaf blev Katholikker. — Pe Lou. — Da hun var 11 Aar g. — Billedgaade.

Dannet ung Pige

dygtig til Husgerning, ønsker Plads med familær Stilling til 1. August i katholsk Hjem.

Billet mrk. »Plads« modtager Ekspeditionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Brødgade 64 St. Kbh. K.
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Brødgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 29.

Søndag den 20. Juli.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Kærlighed til Næsten. — 6. Søndag efter
Pintse. — Moder Marie-Eugénie de Jésus (fortsat). — En Valfartsbetragt-
ning. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København.
Ordrup. Tyskland. — Brevkasse. — Avertissementer.

Strøtanker om Kærlighed til Næsten.

Enhver er den andens Næste, da der ikke kan findes
noget fjernt Slægtskab, hvor der er een og samme Natur.

(St. Augustinus.)

Man maa først og fremmest lære at elske sig selv efter
Kristendommens Lærdomme for at kunne elske sine Med-
mennesker.

(St. Augustinus.)

Vi elsker i Sandhed vor Næste, naar vi sørger lige saa
omhyggeligt for ham som for os, at han er retskaffen og
naar til det evige Liv.

(Sal. Prosper.)

Kærligheden forener det sønderdelte, ordner det forvir-
rede, forbinder det ulige og fuldkommengør det ufuldkomne.

(St. Gregor. M.)

Det gode Menneske er udrustet med Kærlighed, ikke
med Vaaben.

(Salvianus.)

Du elsker ikke dit Medmenneske, hvis du ikke under
ham den Lykke, du selv stræber efter.

(St. Augustinus.)

6. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Romerne, 6. Kap.

Brødre! Vi alle, som er døbte i Christus Jesus, er døbte i hans Død. Thi vi er begravne med ham ved Daaben til Døden, for at, ligesom Christus er opstanden fra de døde ved Faderens Herlighed, saaledes ogsaa vi skal vandre i et nyt Levned. Er vi nemlig blevne forenede med ham til Lighed med hans Død, da skal vi ogsaa være det til Lighed med hans Opstandelse, efterdi vi jo ved, at vort gamle Menneske er bleven korsfæstet med ham, for at Syndens Legeme skal blive til intet, og vi ikke længere skal tjene Synden. Thi den, som er død, er retfærdiggjort fra Synden. Men, er vi døde med Christus, da tro vi, at vi ogsaa skal leve med Christus, saasom vi ved, at Christus, som opstod fra de døde, dør ikke mere; Døden skal ikke mere herske over ham. Thi, da han døde for Synden, døde han een Gang, men hvad han lever, det lever han for Gud. Saaledes skal ogsaa I anse eder for at være døde for Synden, men levende for Gud i Christus Jesus vor Herre.

Til de dybeste Mysterier hører Guds Naade. Skønt vi har til daglig at gøre med den, beskæftiger den langt fra i den Grad vor Forstand og vort Hjerte, som den opfylder vort inderste Væsen. Vi maa derfor takke Apostelen Paulus for, at han skrev sit Brev til Romerne om dette Emne. Derved henledte han vor Opmærksomhed paa Naaden, derved kastede han ogsaa Aabenbaringens Lys over Naaden. I dette Brev fortæller de første Kapitler om naadeløse Mennesker, om Hedningen, der er »opfyldt med al Uretfærdighed«; om Jøden, »der vel lærer andre, men ikke lærer sig selv«; om alle, der er »afvegne«. Saa fastslaas, at vi Kristne, som er retfærdiggjorte ved Jesus Christus, har en overstrømmende Fylde af Naade til vor Raadighed. Arvesyndens Forbandelse blev taget fra os, den jødiske Lovs Stavnsbaand løstes, det evige Liv slaar os i mægtige Bølger imøde. Selv vore personlige Synder drukner i Naadens Hav. — Dette Naadevæld vækker hos Paulus en Tanke, som ogsaa findes hos den hl. Augustin i Paaskelørdagens »Exultet«: O lykkelige Brøde! Ja, naar al denne Velsignelse var Guds Svar paa Syndefaldet, paa Synden, saa er jo Synden ligefrem et Gode! Naar Syndens Høst er saa sød, hvorfor i det hele taget, holde op med at synde! »Skal vi ikke gøre Ondt, for at der kan komme Godt af det?« (3,8.) Lad os paany aabne Naadens, Himlens Sluser ved vor Uretfærdighed!

Her ligger en Vanskelighed! Her er et Problem! »Hvad skal vi da sige? Skal vi blive i Synden, for at Naaden kan blive desto fyldigere?« (6,1.)

Svaret paa dette Spørgsmaal finder vi i Dagens Epistel. Stop, siger da den hellige Paulus ligesom til vor Indvending. Du taler jo om Synden, som om den var stadigvæk

i Live. Det er den aldeles ikke. Synden er i og for sig umulig i et Kristenliv. Synderen i dig skal være død. Syndernes Slægt eksisterer ikke mere, den er uddød som gamle Slægter uddør eller som Tasmaniernes Folk er forsvundet. Hver Kristen er jo forpligtet til et nyt Liv, et Liv, hvor der ikke kan være Tale om Synd. »Vi, som er døde for Synden, hvorledes skal vi endnu leve i den?«

Vi er af to Grunde forpligtet til et nyt, syndefrit Liv. For det første er vi døde for Synden i Daaben. Dette symboliseres klart i Oldkirkens Maade at meddele Daabens Sakramente paa. Da blev Katekumenerne dykket helt ned i Døbefonten. De blev begravet i Vand, et Minde om, at det gamle Menneske i dem skulde dræbes med alle dets Lyster og Synder. Den af Vandet opstandne skulde begynde et nyt og helligt Liv. — Men ikke blot ved Daaben bliver den gamle Adam dræbt og begravet. Vi har ogsaa oplevet en Korsfæstelse. Paa Korset hang Christus for 1900 Aar tilbage, paa Korset hang vi med ham, vi Lemmer paa hans mystiske Legeme. Ogsaa da døde vi for Synden, ogsaa da uddøde Syndernes Slægt. Skal vi nu leve, skal det være et nyt Liv. Og dette Liv tør ikke kende noget til Tilbagefald. En Gang for alle er Syndens Menneske dræbt; Synden skal ikke mere løfte sit Slangehoved. Hvad der fra nu af lever, lever ene og alene for Gud.

At leve udelukkende for Gud, det forstod de første Kristne sig godt paa. Var de engang døbt, kunde de næsten ikke tænke sig et Tilbagefald i Synd. De syntes, fra Daaben førte Vejen i lige Linie til et Liv i Christus, til evig Opstandelse med Christus. »Her er Fortunatianus' Hvilested«, udtrykker en ældgammel Indskrift det, »der genfødt i det himmelske Vand, lever i evig Fred«. Med al Bestemthed maatte de nysomvendte forsage Djævelen og alle hans Gerninger, Syndens mangfoldige Løkkelser. Strenge Straffedomme overgik alle, der blev deres Daabsløfte utro.

Denne Alvor er efter Apostlens Aand. Han vil for Alvor Syndens Død. Denne Død skal ikke blot være et Ord, den bør være Virkelighed. Verdens Fristelser skal derefter ikke mere bide paa os. Ved dagligt, haardt Arbejde skal vi korsfæste den onde Lyst i os, faa Bugt med alle Lidenskaber, blive Herre i vor Sjæls Hus. Og saa det andet: vi skal leve for Gud. At leve for Gud vil sige at se paa sig selv, sit Liv, sit Kald, sit Arbejde, sit Kors, sine Sorger med Guds og Evighedens Øjne. Med andre Ord: »Alt under Evighedens Synsvinkel« eller »Alt til Guds større Ære«.

Moder Marie-Eugénie De Jésus.

Stifterinde af
Assumptions-Kongregationen.

1817—1898.

(Fortsat.)

II.

Værkets Forberedelse.

Den utaalmodige Combalot vilde straks begynde det Værk, der saa længe havde optaget hans Tanker. Eugénie, der var klogere, fordi hun var en mere maadeholden og besindig Natur, ønskede at gaa langsomt frem for ikke at ødelægge noget, men løse Vanskelighederne en for en. Desuden var hun umyndig og som Følge deraf nødt til at forelægge sin Familie sin Beslutning, der maatte synes meget besynderlig i en saa lidt troende Kreds. Ved hendes første Erklæring om, hvad hun havde i Sinde (i September 1837), blev hendes Fader forfærdet og forlangte i det mindste et Aars Opsættelse. Brevet, der bragte dette Svar til den unge Pige, var holdt i en stiv og kold Tone og kastede hende ud i den pinefuldste Ubeslutsomhed. »Bør jeg ikke ofre mine egne Ønsker, mine Forhaabninger, ja selv mit Kald af Hensyn til min Fader, som forlanger det af mig? Barnlig Ærbødighed og Lydighed, Guds Kærlighed og Bodens Aand — thi jeg vil komme til at lide — byder, ja tvinger ikke alt dette mig til at bringe Offeret?« Mod denne Fristelse af menneskelige Fornuftgrunde satte l'abbé Combalot Hengivelse til Forsynet, der lader den samme Kærlighed strømme ud over dem, der med lukkede Øjne kaster sig i dets Arme, som over alle dem, de elsker. Men for at undgaa nye Kampe opfordrer han Eugénie til at skille sig fra sin Familie. »Det, som De nu har at gøre, er, at tage et Aars Ophold i et Kloster, som fri Pensionær, med det Formaal at indøve Dem i de fuldkomne Dyder og erhverve de Kundskaber, der er nødvendige til vort store Forehavende. Dette er mit Raad, som jeg beder Dem om at følge, om fornødent befaler jeg Dem det.«

Dermed var det afgjort. Eugénie maatte straks forlade alt, hun maatte skaffe sig Tilladelse til en Beslutning, som maatte forekomme saa meget mere ufornuftig, som hun

slet ikke omtalte, hvilket Kloster hun vilde vælge. M. Milleret gav imidlertid sit Samtykke omend efter mange Kampe og ledsaget af bitre Behrejdelse.

L'abbé Combalot havde foreslaaet Benediktinerinder-nes Kloster i Rue Sainte-Geneviève som Opholdssted for hende i dette Aar. Straks efter sin Ankomst til Paris fra Lothringen aflagde Eugénie sammen med sin Fader et Besøg i Klosteret. Det var en Bygning med et skummelt og koldt Udseende, beliggende i et af Paris's tristeste Kvarterer, og Søstrene levede i fuldstændig Afsondring fra Verden. Eugénie følte sit Hjerte snøre sig sammen, da hun betraadte dette Sted; hendes Fader bemærkede det med Glæde og tænkte, at Opholdet her vilde egne sig fortræffeligt til at give hans Datter Afsmag for Klosterlivet. Det samme tænkte hendes Broder Louis og alle hendes Bekendte. Man lovede sig selv, at man nok skulde lade hende i Fred paa dette trøstesløse Sted, og naar hun saa let kunde skille sig fra sine Slægtninge, saa skulde hun ogsaa faa Lov til at nyde hele Ensomhedens Sødme.

Opholdet i dette Kloster egnede sig kun lidt til at ud-danne Eugénie til hendes fremtidige Kald. Udelukket fra al Forbindelse med Søstrene som med den ydre Verden levede hun alene i sit Værelse, delende sin Dag mellem Studier og Bøn. Ingen tog sig af hende eller gjorde hende opmærksom paa hendes Fejl, ja hun havde end ikke Lejlighed til at vise dem og saaledes faa dem rettede. Hun havde ikke l'abbé Combalot til at opretholde sit Mod, og om han end havde givet hende en af sine Venner til Skriftefader, saa var det paa den Betingelse, at hun ikke indviede ham i deres Fremtidsplaner, det eneste, der op-tog hendes Tanker. Denne Tilværelse i fuldstændig En-somhed, som den unge Piges heltemodige Sjæl bar med Glæde, udtømte imidlertid lidt efter lidt hendes fysiske Kræfter, og da skiftede hendes Familie Taktik. De over-vældede hende med Besøg, foreslog Spadsereture og Ud-flugter paa Landet, ja talte endog om Theaterbesøg.

Ført af Guds Aand og sin sunde Fornuft forstod Eugénie snart, at for at kunne befale godt er det nødven-digt, at man selv har lært at lyde. Hun forstod, at Klo-sterets Traditioner ikke erhverves ved Indskydelse, men

at man med egne Øjne maa se en Regel anvendt i Praxis for at gribe Aanden i den og forstaa Vanskelighederne og Fordelene ved den. Hun grundede da paa, hvorledes hun skulde slippe ud af sin nuværende pinlige Tilværelse, undgaa sin Families Plagerier og samtidig arbejde paa sin religiøse Opdragelse. Omsider fandt hun et Middel hertil og skrev til l'abbé Combalot: »Det vilde glæde mig meget, om De vilde give Deres Samtykke til, at jeg indtræder som Novice i et Kloster langt fra Paris, forudsat at det kan ske, uden at jeg har til Hensigt at forblive der. Det vilde jeg kunne lære meget af, og det vilde være Begyndelsen til den endelige Adskillelse fra min Familie, Her lærer jeg Engelsk og Latin, men intet om Klosterlivet.«

L'abbé Combalot syntes godt om hendes Forslag og tænkte, at Søstrene i Visitationsklostret Côte-Saint-André, nær ved Châtenay, hans Fødeegn (i Dauphiné), vilde paa tage sig Uddannelsen af hans Datter i Christus. Han kendte den fuldkomne Regelbundethed, som fandtes i dette Kloster, Kapellanen var en af hans Venner, og han haabede, at alt med Lethed lod sig ordne gennem ham. M. Mille-ret, som syntes godt om Opholdet i Bjergene, gav sit Samtykke, og den 15. August 1838, paa Assumptionsdagen, blev Eugénie modtaget som Novice i Klosteret og tilbragte derefter otte Maaneder i den hellige Frans af Sales Skole.

Forstanderinden, Moder Thérèse Marmonier, følte sig hurtigt tiltrukken af den unge Postulant og betroede hende til Søster Marie Carolines Omsorg. Denne ildfulde, energiske Natur, der var streng overfor sig selv som overfor andre, søgte med hele sin Iver at indgive sin Novice alle Dyder og lære hende alle Klosterlivets Sædvaner. Under denneaarvaagne Lærerindes Ledelse lærte Eugénie snart at vogte paa sig selv, at overvinde sig, naar noget bød sig hende imod, at ydmyge sig og at erkende sine Ufuldkommenheder.

I Klosteret lagde man snart Mærke til hendes store og milde Fromhed, hendes Sjælsligevægt, hendes Føjelighed og Selvfornægtelse og hendes Kærlighed til den hellige Kommunion, som hun modtog hver Dag. Man glædede sig over hendes Livlighed og friske Latter og morede sig

over hendes muntre Indfald. Man følte sig opbygget af hendes Samtaler, hvis almindelige Emne var Frelserens Liv, Evangeliet og de hellige Skrifter.

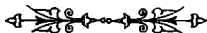
I sit fattigt udstyrede, men temmelig store Værelse, hvorfra der var en smuk Udsigt over Egnen, fortsatte den ydmyge Novice de Studier, som l'abbé Combalot havde foreskrevet hende, og som hun havde begyndt hos Benediktinerinderne. Hendes daglige Arbejde bestod i en Time Dogmatik efter St. Thomas, en Time kristelig Moral efter St. Liguori, en Times Læsning i det gamle og det nye Testamente, og en Time brugtes til Studiet af asketiske Forfattere. Dertil kom to Timers Arbejde til Rettelse og Fortsættelse af et Værk om den Hellige Jomfru, et Værk, som l'abbé Combalot havde paabegyndt, men som hans Datter i Christus nu maatte fuldende. Langt fra at udtørre den unge Piges Sjæl aabnede disse strenge Studier Fromhedens sande Kilder for hende. »Mine Studier gaar ind i mine Betragtninger, og jeg er forbavset ved at se, hvorledes alt, hvad jeg lærer af St. Thomas, gennemtrænger mine Fromhedsøvelser, gør dem levende og behersker dem . . . Det er vist ham, der siger, at Kærlighed og Kundskab er Kerubernes to Vinger; det er en Tanke, der behager mig meget, og jeg tror gerne, at næst efter Kærlighed, er der intet, der hæver os saa højt op mod Gud, som Kundskaben om hans Fulkommenhed og hans Gerninger.

Medens Eugénie med aldrig svigtende Iver hengav sig til dette Sjæls- og Aandsarbejde: at erhverve sig Dyder og Kundskaber, fulgte l'abbé Combalot paa Afstand under sine apostoliske Rejser disse Fremskridt med de største Forhaabninger og opmuntrede dem med sine ildfulde Breve. Han glædede sig ved Udsigten til at se sit Værk sikret, og med berettiget Stolthed talte han til sine Venner, l'abbé Sibour og l'abbé d'Alzon, om den skønne Sjæl, han havde fundet, viste dem hendes Skrifter og Breve og bad dem støtte Værket med deres Raad og Bønner. Med stedse voksende Ihærdighed, som Eugénie undertiden maatte dæmpe, søgte han at finde Medarbejdersker, der var ligesaa velegnede som Eugénie, til at bære Byrderne af den første Begyndelse. Da tre havde meldt sig, mente han Øjeblik-

ket kommet til at aabne Noviciatet, og Frøken Milleret blev opfordret til at komme til Paris.

De sidste Dage af sit Ophold i Visitationsklosteret benyttede hun til at gøre Optegnelser over en Mængde praktiske Smaating, gøre sig bekendt med Korets Ceremonier og Maaden at fremsige Breviaret paa, samt læse og lade sig forklare de Arbejder og Traditioner, der er særegne for Visitationskongregationen. Da Afskedsstunden nærmede sig, blev hun greben af en stærk Angstfølelse ved Tanken om at vie sit Liv til en ubekendt Fremtid. Hendes egen Uerfarenhed forfærdede hende, men endnu mere l'abbé Combalots brændende, men blinde og hurtigt skiftende Ivrighed, den hun nu kendte saa godt. Vilde det ikke være en sikrere og tusinde Gange blidere Tilværelse at forblive i Visitationsklosteret under den hellige Frans af Sales's saa kloge Regler? Disse Tanker strømmede saa stærkt ind over hende, at hun maatte forelægge dem for sin Skriftefader. Denne tøvede ikke et Øjeblik med Svaret. »De bør adlyde Gud og lukke Øjnene for hele Resten. Jeg nærer stor Agtelse for M. Combalot, men jeg har ingen Tillid til ham som Grundlægger. Derimod tror jeg paa Dem og paa Guds Bestemmelse med Dem. Gaa derfor modig fremad og frygt ikke.«

Paa samme Maade talte Moder Thérèse Marmonier og Moder Marie Caroline, de to i Klosteret, der elskede hende højest og havde den største Indflydelse paa hende. Føje- lig som altid bøjede Eugénie sig for deres Raad og Mening, og Afskeden fandt Sted, ikke uden Sorg og Taarer. Men i deres Hjerter skiltes de aldrig. Moder Eugénie glemte ikke det Sted, der havde været Vuggen for hendes religiøse Liv. To Gange paa sine Rejser i Syden benyttede hun Lejligheden til et Besøg i Côte-Saint-André, og de Regler hun senere skrev for sine Klosterdøtre, minder i mange Enkeltheder om Teksten og Aanden i Reglementet for Visitations søstre.

En Valfartsbetragtning af Kai Jerlev.

I

Et gammelt Valfartsmærke, der blev fundet i Jorden paa Karupegnen, har nogenlunde formaaet at give Efterverdenen en Forestilling om det Naadebillede, hvis Magt *der* gennem Aarene drog Pilgrimme i tusindvis til sig. Det er ogsaa dette Billede, som en dansk Digter har søgt at rejse en Skamstøtte i Litteraturen ved sit Digt om »Præsten i Karup«.

Men til Trods for at man gennem over tre hundrede Aar har søgt at tildænge de Naadekilder, der dengang var det *danske Folks Kirkes* hellige Skatte, baade med Spottens Skarn og — senere — med Fornuftens Støv, saa bæres dog paany Bodsbønnernes Ord fra Pilgrimmenes Læber ud over danske Egne.

Valfarten til Hellig Hertug Knuds Martyrsted er atter blevet Led i *den gamle danske Kirkes* Liv, — i den Kirke, der endnu bærer det for saa sørgelig mange fremmede Navn: Den katholske Kirke.

Det er her ikke Meningen at give en historisk Forestilling af Valfartslivet og dets Skæbne her i Landet, ligesaa lidt som der er tænkt paa en topografisk Beskrivelse af Valfartssteder. Der skal derimod søges vist, hvad Valfartens saa at sige aandelige Kærne er, og hvorfor man maatte ønske, at stadig flere og flere fandt frem til Pilgrimsfærdens »smalle Vej«.

II

Foruden at være en Sjælens Bodsgang er Valfarten en *Barnetroens Triumf*.

Den, der i et katholsk Land har staaet i et Naadebilledes Kapel, vil forstaa, hvad der menes med *Barnetroens Triumf*.

Har ikke Mesteren selv sagt: »Uden at blive som Børn paa ny, kan I ikke indgaa i Himmeriges Rige« — og var ikke Mesterens Hjerte netop det, der bankede varmest

mod Barnesjælens bævende Længsel, naar hans milde Ord lød: »Lader de smaa Børn komme til mig«. —

Og hver Kærte, der brænder for et saadant Naadebillede afspejler Bønnens Varme i Barnetroens Sjæl. Hvert lille Vokshjerte, hvert Baand, hver Tavle, hver Medalje er rakt med Barnehaandens fortrøstningsfulde Vished, — og Tak og Tro og Haab jubler her sit skønne, stille Sprog. —

Derfor er en Valfart Barnetroens Triumf.

III

De Beretninger, som kan fylde Bøger, om Underværker sket paa hellige Steder — Helbredelse af legemlige og sjælelige Skader — er den Side af Valfartens Betydning, der vender frem mod Kendsgerningernes kritiske Dagslys.

Atter og atter fortælles om den og hin, som haabløst opgivet af Læger vendte tilbage som sund blandt sunde. Det er Valfartens hellige Hemmelighed. Kun hørlig for den enkelte lyder Syndens og Sygdommens Forladelse, og han mærker den ufattelige Kraft, der gennemstrømmer hans Lemmer og helt tager hans Legeme i Besiddelse og atter giver det tilbage til Sundheden. Den Magt, der overgaar al Forstand, anes i et flygtende Nu. Den, der vender helbredet tilbage, har et Sekund skimtet det guddommelige Lys, og vender tilbage med et Glint af Evigheden i sit Hjerte.

Dette er Valfartens Positivitet.

IV

Menneskets Begavelse har endnu ikke formaaet at erkende, at var alle Gaader løste, alt ufatteligt forklaret, da var Jorden i samme Nu befolket med lutter Hverdagsguder.

Nu derimod maa den ærligt erkendende give sig det mystisk guddommelige i Vold. Pilegrimskappen er — aandelig talt — Mystikkens Kaabe som man kaster over sine Skuldre. De hemmelighedsfulde Kræfter, der befolker Naadebilledernes og Kildernes Helligdomme, aander paa vor Sjæl, saa vi synes at ane Gud i den stille Susen.

Vort Sind er som Vindharpens brogede Glas, paa hvilke

den usynlige Magt spiller sælsomme Klange, der ikke har hjemme i den synlige Verden. *Dette er Valfartens Mystik.*

Enten maa det føles saadan eller ogsaa er det hele kun Rariteter bag et laaset Gitter, — Mærkværdigheder som Øjet betragter med et ironisk Glimt.

V

Det genopstaaede Valfartsliv i Danmark har endnu kun eet Brændpunkt: Haraldsted. Men ligesaa lidt som det, for at genopleve Langfredagens Tragedie, er nødvendigt at rejse til de Steder, hvor den udspillede, lige saa lidt er det paakrævet absolut og ene at søge Haraldsteds mindeværdige Plet.

Hvert Sted, hvor Tempellampens evige Flamme er tændt foran Sakramentets hvide Hemmelighed, kan den betragtede Andagt dvæle ved fjorten smerterige Steder — Korsvejens Stationer — men her staas *først og fremmest* Ansigt til Ansigt med Eukaristiens ufattelige Mysterium.

Derfor maa man ønske at stadig flere og flere af dem, der søger mod Sandheden og mod Gud i Sandheden, maatte finde Vej til de katholske Kirkers *levende* Helligdomme. Maatte mærke den Strøm af Naade, der rinder mod Sjælene fra Tabernaklets Gemme, — maatte dykke sig deri, til Rummets Mure ikke havde Højde og Hvælvingerne ingen Dække, for da skete det sursum corda, der løfter Hjertet op i Evighedens hvide Lys og lader Almagtens Fader annammende aande paa din Sjæl, der i ydmyg Nøgenhed har gjort Pilgrimsgangens sidste Valfartsskridt.

Nye Bøger.

Pax. The quarterly Review of the Benedictines of Caldey. Nr. 69 (Winter 1924. 1 sh. 6 d.)

Dette forårshæfte, hvis større halvdel optages af en mængde interessante anmeldelser af hovedsagelig engelsk og tillige fransk litteratur, indeholder desuden et hidtil utrykt Brev fra mgr. Rob. H. Benzon til en universitetslærer, som havde klaget over den hindring, travlhed voldte

det åndelige liv, endvidere små afhandlinger om kunstens mål, om messens canon, om øen Caldeys navn o. s. v. — Abbediet på Caldey udsender også et andet lille periodisk skrift, *Notes for the Month*, hvorfor der med det første skal blive givet en oversættelse her i bladet af en god lille praktisk artikel om dåben. N. H.

Til Anmeldelse i Ugebladet er indsendt til Redaktionen fra Herder & Co., Freiburg i Tyskland, følgende Bøger:

Römisches Sonntagsmessbuch, lateinisch und deutsch von P. Bihlmeier O. S. B. (kl. 12° (XXI u. 560 S.) 1924. — Pris Kr. 4,75 (indb.)).

I denne Messebog har den kendte Beuroner-Munk udgivet den latinske og tyske Tekst af Kirkeaarets Søndags messer. Alle Oplysninger og liturgiske Forklaringer (som de f. Eks. findes i A. Schott's Messbuch) bortfalder her, kun Messens Indhold taler til os og har Bud til alle dem, der forstaar sig paa at bede i Samklang med Kirkens ældgamle Bønner. Udstyrelsen er særdeles vellykket. Enhver Ven af Liturgien kan glæde sig over denne Udgave, der frembyder Hovedmesserne i nydeligt Lommeformat.

Eine moderne deutsche Mystikerin von Karl Richtstätter S. J. (Mit 5 Bildern. 8° (VIII u. 232 S.) 1924. Pris Kr. 5,70 (indb.)).

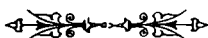
»Den største af alle Psykologer er ikke nogen Videnskabsmand, maaske ikke engang nogen Mand, mange mener, at det er selve den katholske Kirke.« Saaledes skrev Helge Rode forleden i »Berl. Tid.« Han tilføjede: »De religiøse Erfaringers Tid er ikke forbi, sjælelige Gennembrud sker.« Disse Ord kommer man til at tænke paa, naar man læser Søster Emilie's Levned og hører om hendes mystiske Erfaringer. I hende har vi en hl. Teresia eller Katerina af Siena, forflyttet til det 19. Aarhundredes Tyskland, til et Kloster i Düsseldorf. Men Mystik betyder ikke for denne Kvinde en Følelsesrus, fulgt maaske af en syndig Opvaagnen, en Mystik, man undertiden træffer hos moderne Skribenter. Mystik er her den sjælelige Hengivelse til Herren, som Søster Emilie's klassiske Breve vidner om. Mystik er her Guds rige Naade, som lader hende udbryde: »Jeg er rigere end alle Verdens Fyrster, jeg har ikke mere noget Ønske i denne Verden.« Mystik er her Guds ubeskrivelige Naadegaver. »Selv med mange Ord vilde jeg ikke kunne udtrykke noget som helst eller kun saare lidt.« Mystik betyder for Søster Emilie Lydighed, trofast Pligtopfyldelse og sanddru Ydmyghed. Derfor gør Søster Emilie ogsaa et stort Arbejde for sine Medmennesker. Hendes kærlige Sind tilskynder hende dertil. »Ak, kære Mor, jeg er kun lykkelig, naar jeg er blandt

syge, fattige og elendige for at mildne deres Smerter, Fattigdom og Nød,« skriver hun som ung Søster, og som Forstanderinde løser hun en af de vanskeligste Opgaver: Hun fører verdslige og lunkne Sygeplejersker og Søstre tilbage til Trofasthed og Iver og værner sit Kloster mod den prøjsiske Regerings »faderlige Omhu.« Alt i alt en meget interessant Levnedsbekrivelse.

Vernünftiger Glaube von Dr. theol. Arnold Rademacher. (gr. 8° (VIII u. 224 S.) 1923. Pris Kr. 3,40 (indb.)).

I en Række Artikler behandler Prof. Rademacher Tidens mest aktuelle Spørgsmaal. Han omtaler Dogme og Udvikling, Kirkens og Kristendommens Stilling til Samfundet og Fædrelandet, til Dannelsen og Kvinden. Af særlig Interesse er maaske det Afsnit, hvor Forfatteren taler om den religiøse Personlighed. Han gaar ud fra, at Mennesket er baade Individ og Samfundsmedlem. Saa vel Personligheden — det aandelige Præg, den sjælelige Ejendommelighed —, som Borgeren i os har Krav paa Udvikling. Personligheden higer efter Frihed og Uafhængighed. Men i hvert Samfund findes der Skranker: reelle, moralske og retslige, ogsaa i religiøse Forhold. Baade Friheden og dens Begrænsning er til vort Bedste. Uden Kirke opløses Religionen i skær Subjektivisme. »Hvem der siger »Religion«, er nødt til at sige »Kirke«; for Kirken er ikke andet end Religion overført paa det sociale. Religion uden Kirke er en Abstraktion, noget ufuldendt, i alt Fald ingen Livsmagt. Hvem der siger Kirke, siger samtidig almindelig eller katholsk eller »Menschheitskirche«; thi Naturen er den samme hos alle Mennesker.« Den katholske Kirke tilskynder til den størst mulige personlige Fromhed og er samtidig et Samfund med Liturgi, Dogmer og kirkelig Ret, hvilket vidner om Kirkens Forstaaelse af Menneskenaturen. Her kan ikke være Tale om Tvang. »Naar Kirken forpligter os til at helligholde Søndagen, modtage Sakramenterne, overvære Messen og faste, vil den ikke tvinge os til at bruge disse Frelsens Midler — i saa Fald vilde de være værdiløse — men Kirken tilskynder os til disse Øvelser.«

S. G.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag d. 13. ds. viedes Hr. Diakon Cay v. Benzon til Præst i St. Ansgars Kirke. Det er den første danske Præst, der er viet her i Danmark siden »Reformationen«. Biskoppen assisteredes af Pastor H. Gamél og

v. d. Kettenburg og den højtidelige Handling bistodes af Præsterne de Vos, Ronge, Menzinger, Back, Koch, Jaworski, Sauter og Foltin (sidstnævnte fra Østrig). Før Messen blev sunget »Fast skal min Daabspagt« og efter »Paa Sandheds Fjeld«. Til Slut paalagde Biskoppen den nyviede Præst at bygge sit Embede paa Ydmyghed og opfordrede Menigheden til at bede Gud velsigne hans Arbejde. Mandag Morgen læste P. Benzon sin første hl. Messe, assisteret af P. Ronge, og efter Messen uddelte han den præstelige Velsignelse til hver af de Tilstedeværende. Nu er P. Benzon begyndt sit hellige Arbejde som Christi Offerpræst og skal efter Forlydende være Kapellan ved Sakramentskirken.

— Onsdag d. 2. Juli holdt de kvindelige Kongregationer fra København og Omegn et stort Fællesmøde i St. Knuds Kapel sammen med de svenske Kongreganister, der var kommet hertil i Anledning af Valfarten. Hans Højærværdighed Biskoppen, der var indbudt, kom til Stede, foruden Præses for de forskellige Kongregationer. P. Spaus holdt en kort Prædiken ved Mødet og meddelte bagefter den sakramentale Velsignelse til den talrige Forsamling. Efter Andagten var en festlig Sammenkomst i den store Mødesal. Mange lange Borde var blevet dækket og pyntet med Blomster og danske og svenske Flag i grønne Guirlander, smykket med de to Nationers Farver, hang i Buer under Loftet. Der var knapt Plads i Salen til alle de Mennesker, der havde givet Møde. Efter Velkomsttale af P. v. d. Kettenburg drak man Kaffe, spiste Kager, snakkede og lo, saa det summede i Salen af muntre Stemmer, der kun blev afbrudt ved Afsyngelsen af den svenske og danske Nationalsang og af den uforglemmelige Tale, som Biskoppen holdt. Der blev heri fremdraget det smukkeste Eksempel paa Taalmodighed og Fromhed, idet Biskoppen fortalte om en ung Kongreganist, der nu i fire Aar havde lidt af en frygtelig smertefuld og uhelbredelig Sygdom med stor Gudhengivenhed og under stadig Bøn af Rosenkransen, som hun lige kunde bevæge mellem sine Hænder — og alt det, sin Ungdom, sine Lidelser og sine Bønner, offerer hun for Danmarks Omvendelse og opnaar derved maaske mere end mangan Præst paa Prædikestolen. Biskoppen opfordrede alle til trofast og hyppigt at bede Rosenkransen for at faa Hjælp, Trøst og Lys i alle Livets Forhold — og til ogsaa en Gang imellem at bede den for vor Biskop. — Fru Doktorinde Sundstrøm fra Sverige takkede derpaa paa sine Landsmænds Vegne for den Gæstfrihed, de havde nydt, og overbragte alle P. A. Meyers Hilsen og Velsignelse. — Efter Bordet var Frk. Stockmarr saa elskværdig at fryde Forsamlingen med sit vidunderlige Spil. Der blev sendt Telegram til den syge, opofrende Kongre-

ganist og et Kort til P. A. Meyer i Stockholm. Resten af Aftenen gik nu med Sange og munter Samtale, indtil Biskoppen meddelte alle sin Velsignelse, og hver gik til sit med Mindet om en smuk og vellykket Fest. *B. W.*

— (Sundby) Søndag d. 6. d. samledes om Aftenen St. Annæ Menighed i sin herligt og smagfuldt pyntede Festsal for at tage Afsked med sin forhenværende Sognepræst Pastor Resch og for at hilse paa sin nye Sognepræst Pastor Franz Klar. Næppe var Festen begyndt, da vor højærværdigste Hr. Biskop overraskede Menigheden med sit glædelige, uanmeldte Besøg. I en Række af hjertelige Taler toges baade Afsked og udtryktes et oprigtigtigt »Velkommen«. Biskoppen takkede Pastor Resch for hans velsignelsesrige Gerning i Sognet og for alt, hvad han havde været for Biskoppen som Raadgiver; derefter bød Biskoppen Pastor Klar et hjerteligt Velkommen. — Vil man kendetegne hele Festen med eet Ord, kan man kun sige: det var en ægte katholsk Fest. Som alle andre Fester Menigheden har holdt, har ogsaa denne Fest bevist, at St. Annæ Menighed staar samlet som eet Hjerte og een Sjæl. — Maatte denne Aand stedse forblive Menighedens Særkende. *F.S.*

Ordrup. *Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 3. Generalforsamling (Sommermødet), som finder Sted Søndag d. 20. Juli Kl. 5 i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og passive Medlemmer indbydes.*

Tyskland (Holsten). Som Ugebladet erfarer, fejrer Pastor Franz Verhein sit 25 Aars Præstjubilæum d. 26. Juli. Pastor Verhein har jo i en Aarrække virket her i Vikariatet. Sikkert vil mange Venner sende Pastoren de hjerteligste Ønsker til Festdagen, hvortil ogsaa Ugebladet slutter sig. Pastor Verheins Adresse er: Pinneberg, Fahltkamp 16 i Holsten.

Brevkasse.

Legen om St. Knud Hertug udførtes Valfartsdagen i Haraldsted af *unge Katholikker af alle Livsstillinger som jeg havde samlet om denne Opgave*, og ikke af »Studenter og Spejdere af Hertug Knuds Division«, saaledes som refereret i en Del af Dagspressen og anført i forrige Nr. af »Ugebladet«.

Knud Kannik.

Flere end Undertegnede er nysgerrig efter eller rettere sagt interesserede i at høre lidt om, hvorledes Msgr. Seipel har det efter Attentatet, om han er kommet over det trods sin Sukkersyge.

En Læser.

Vincentskonferensernes Sommermøde

finder Sted Søndag d. 20. Juli Kl. 5 Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og bidragydende Medlemmer har Adgang.

Kirkelig Kalender.

20. Juli 6. Søndag eft. Pintse.	27. Juli 7. Søndag eft. Pintse
21. — M. Praxedis, Jomfru.	28. — M. Nazarius og Lidelsesfæller, Martyrer.
22. — Ti. Maria Magdalena, d. bodfærdige.	29. — Ti. Martha, Jomfru.
23. — O. Apollinaris, Biskop og Martyr.	30. — O. Abdon og Sennen, Martyrer.
24. — To. Vigilie.	31. — To. Ignatius af Loyola, Bekender.
25. — F. Jakob, Apostel.	1. Aug. F. Petri Lænkers Fest.
26. — L. Anna, Marias Moder.	2. — L. Alfons Ligouri, Biskop og Kirkelærer.

Sakramentskirken.

I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen. Efter Højmessen meddeles sakramental Velsignelse.

Hver Torsdag (ogsaa i Ferien) meddeles sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Sakramentskirken.

Søndag den 20. Juli Kl. 10 frembærer Hr. Pastor Cay Benzon sit første højtidelige Messeoffer. — Festprædikenen holdes af Hr. Pastor Josef Koch.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juni, Juli, August bortfalder Eftermiddagsandagten Kl. 3.

Ædle Velgørere,

som i Juli Maaned maatte ønske at betænke Børnehjemmet i Nakskov, bedes godhedsfuldt indlevere eller give Meddelelse om Gaverne til Fru Andersen, Asger Ryggsgade 9² B eller Fru Lenander, Colbjørnsensgade 33⁴ B, som begge modtager dem med Taknemmelighed.

Rettelser:

S. 547 Linie 27 skal hedde dansk i Steilet for fransk.

S. 549: under Billedet: Herold i Stedet for Harald; desuden mangler: Mogens Smaadrenng.

Pastor Bernh. Jensen er bortrejst i Juli Maaned. Alle Henvendelser til Redaktionen bedes sendt til Pastor Jaworski, Hans Bogbinders Allé, Kbh. S. Telef. Amag. 3202 10—2 Efterm.

Det bekendtgøres herved, at
Enkefru Anna Wucherpennig
 døde stille og roligt, vel forberedt, Tirsdag d. 15. d. M.
 R. I. P.

Begravelsen foregaar i Stilhed.

Paa Børns og Børnebørns Vegne
Emmy og P. L. Wissum.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K.
Clf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tll. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 30.

Søndag den 27. Juli.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om at tjene Gud. — 7. Søndag efter Pintse.
— Moder Marie-Eugénie de Jésus (fortsat). — Prælat Dr. Ignatius Seipel.
— Pastor Franz Verhein 1899-1924. — A. C.'s Kongekildefest for Pastor
Benzon. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup.
Fredericia. England. Amerika. — Avertissementer.

Strøtanker om at tjene Gud.

Det er en høj Værdighed og en stor Fortjeneste at være
en Herrens Tjener. *(St. Hieronymus.)*

Vær ikke efterladende i at arbejde for Gud; Tiden er
kort, men lang er Dommens Fuldbrydelse.

(St. Efrem.)

Christi Tjeneste er ædlere end hver Frihed.

(Origenes.)

At tjene Gud er ikke besværligt, men ærefuldt; det paa-
trykker ikke Trældommens Mærke, men udsletter det.

(St. Joh. Chrysost.)

Vi er skabte til at være retfærdige og til at tjene Gud;
og handler vi mod hans Bud, da handler vi mod Naturen.

(St. Paulinus.)

Den Kristne, der tjener Gud, har Legemet i sin Magt;
deraf kommer det, at Fornuften, som er sin Herre under-
danig, med Lethed hersker over Lidenskaberne og alle
Lyster.

(St. Augustinus.)

Det er Menneskets Ære at forblive og at holde ud i
Guds Tjeneste.

(St. Irenæus.)

7. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Romerne 6. Kap.

Brødre! Jeg taler paa Menneskers Vis for eders Køds Skrøbeligheds Skyld; thi, ligesom I har hengivet eders Lemmer til at tjene Urenhed og Uretfærdighed til Uretfærdighed, hengiver saaledes nu eders Lemmer til at tjene Retfærdigheden til Helliggørelse; thi, da I var Syndens Tjenere, var I fri for Retfærdigheden. Men hvad Frugt havde I dengang af det, hvorover I nu skammer eder? thi Enden derpaa er Døden. Men nu, da I er frigjort fra Synden og er bleven Guds Tjenere, har I eders Frugt til Helliggørelse, og til sidst evigt Liv. Thi Syndens Sold er Døden, men Guds Naade er evigt Liv i Christus Jesus, vor Herre.

Apostelen bliver ikke træt af at minde Romerne — de romerske Kristne — om den store Velgerning, de havde faaet ved deres Kaldelse til Kristendommen, og tillige ogsaa at formane dem til at vise sig værdige til denne Naade ved at tjene den sande Gud, idet de nu sætter de Lemmer, som de før har hengivet til Urenhed og Uretfærdighed, ind i Herrens Tjeneste. Synden, som de før har hengivet sig til, bragte dem Døden, men Guds Tjeneste vil med hans Naade føre dem til det evige Liv. Derfor skulde de afdø fra Synden og leve i Retfærdighed for Helliggørelsen. Det er den samme Tanke, som St. Paulus har draget frem i det Afsnit af Brevet, vi læste i Søndags. Og idet Kirken stadig paany vælger disse Afsnit af Apostelens Brev til Op-læsning under Gudstjenesten, træder den i Apostelens Fodspor; den gør Apostelens Formaning til sine Formaninger, hans Opfordring til sine Opfordringer, og viser derved, hvad der ligger den paa Hjertet overfor sine Børn.

Hvor meget Apostelen er betænkt paa at ville indprente de romerske Kristne denne Grundsandhed, fremgaar af de Udtryk, han vælger: »I var Syndens Tjenere, Syndens Slaver, I var fri for Retfærdighed, I hengav eders Lemmer til Urenhed og Uretfærdighed.« Han forstaaer ved Urenhed enhver Synd, som Apostelen Johannes sammenfatter under Ordet: Kødets Lyst, og ved Uretfærdighed enhver Lovløshed overfor alle andre guddommelige Bud. Det var det, som de har været som Hedninger; men nu bringer han Modsætningen i ligesaa betydningsfulde Ord: »nu er I Guds Tjenere, I er frigjort fra Synden, I bør hengive eders Lemmer til at tjene Retfærdigheden til Helliggørelse«. — Dog, de skulde forstaa det endnu bedre, og derfor fremfører Apostelen en anden Modsætning: han taler om Frugterne af baade den ene og den anden Tjeneste: Syndens Frugt er Døden, den evige Død; men at tjene Herren, det bringer evigt Liv i Christus Jesus. Det var et tydeligt, et indtrængende Sprog, som burde gøre Indtryk paa dem og tilskynde dem til det nye Liv i Christus Jesus.

Syndens Tjeneste før — Herrens Tjeneste nu; evig Død for den ene — evigt Liv for den anden, det gjaldt ikke blot som Formaning for den første Menighed, men ogsaa for alle Kristusne, ogsaa for os. Syndens Tjeneste før — det er en Kendsgerning i vort Liv; men ogsaa Herrens Tjeneste burde være en Kendsgerning for os nu og for Fremtiden; det er en nødvendig Fordring, som baade Gud og vor Samvittighed kræver af os. Denne Modsætning mellem før og nu bør findes i vort Liv i den Grad, som Syndens Tjeneste var mere eller mindre fremherskende i vort tidligere Liv. Var Syndens Tjeneste stor, bør nu ogsaa Herrens Tjeneste indtage en vigtig Plads i vort religiøse, kristelige Liv, saaledes som vi kender det hos Maria Magdalena og mange andre bodfærdige, om hvem der gælder Frelserens Ord: dem skal tilgives meget, fordi de har elsket meget. Ja, Maria Magdalena, hint lysende Eksempel paa Omvendelse, paa den store Sandhed, Apostelen netop udtaler i Dag: før: Hengivelse til Synd, Urenhed og Uretfærdighed, nu: Hengivelse til Retfærdighed og Helliggørelse; før: Lovløshed, nu: at være bunden til Gud i inderlig Kærlighed; før: mange og store Synder, nu: Taarer og grænseløs Kærlighed til sin Frelser. Og derfor Frelserens Ord om hende: »hende skal der tilgives meget, fordi hun elsker meget«, og igen: »Alle-vegne, hvor Evangeliet forkyndes, skal ogsaa hendes Ros forkyndes og alt, hvad hun har gjort for mig.« Og der var mange, som traadte i hendes Fodspor i de kommende Aarhundreder. Hvor klager en Augustinus over, at han havde spildt saa mange Aar i Syndens Tjeneste, og at han først saa sent havde lært at elske sin Gud! Men saa elskede han ogsaa sin Frelser med hele sit Hjerte, med alle sine Kræfter og hengav alle sine Evner til Herrens Tjeneste i Retfærdighed og Helliggørelse.

Men vi selv? Vi er fulgt disse bodfærdige, hellige Sjæle i Synden, i Urenhed, i Uretfærdighed, i Lovløshed; nu burde vi ogsaa følge dem i Bodfærdighed, i Kærlighed til Christus, i Retfærdighed, i et fromt og helligt Liv. Det skylder vi Gud, det skylder vi vor egen udødelige Sjæl, det skylder vi vor Evighed, thi det drejer sig enten om evig Død eller om evigt Liv. Stands og tænk paa din Barndoms og Ungdoms Dage, paa de Timer og Dage, du har viet til Synden, hvor Legemets og Sjælens Evner stod i Syndens Tjeneste! Var der maaske ikke mange Timer og Dage, maaske ogsaa Aar? Finder du ikke, at du var en Maria Magdalena, en Augustinus? »Ligesom du har hengivet dine Lemmer til at tjene Urenhed og Uretfærdighed, hengiv saaledes nu dine Lemmer til at tjene Retfærdigheden til Helliggørelse.« Det er ikke for sent endnu.

Moder Marie-Eugénie De Jésus.

Stifterinde af
Assumptions-Kongregationen.

1817—1898.

(Fortsat.)

III.

Grundlæggelsen af „Assomption“.

Den 30. April 1839, Festen for den hellige Katharina af Siena, medens Klokkerne ringede Marias Maaned ind, indrettede Assumptionsnoviciatet sig for tre Maaneder i en Lejlighed i rue Feron. Derfra flyttedes det til Meudon for endelig i November at tage fast Ophold i rue de Vaugirard i et Baghus, hvor alt var meget smaal, men tilstrækkeligt til det lille Klostersamfund. I et aflangt Værelse i øverste Etage indrettede man det første Kapel, og l'abbé Combalot læste den første Messe den 9. November, Indvielsesdagen for Saint-Sauveurkirken i Rom. Hermed var Grundlæggelsen sket og Klosterlivet begyndt for de fire første unge Novicer. Samme Dag antog de nye Navne, som de skulde beholde for hele Livet; Eugénie Milleret blev Moder Marie-Eugénie de Jésus.

Foreløbig lod Moder Eugénie Reglerne slaa op paa Væggen; en Klokke anmeldte Tiden for Dagens forskellige Øvelser, som Forstanderinden overværede og ledede. »Vi bevarede den strengeste Tavshed,« siger en af Postulanterne, »og Andagtstidene og Bønnerne blev regelmæssigt overholdt. Vi stod op Kl. 4. Prime blev fremsagt ligesom nu, før Messen, som blev læst af l'abbé Combalot. Ofte samledes vi i Kapellet til Foredrag, der gennemstrømmedes af en brændende Kærlighed til Gud. Han gav os Timer i Latin, lod os studere Kirkefædrene og gøre Optegnelser over Salmerne, hvad vi fandt meget vanskeligt. Søster Eugénie underviste os under hans Ledelse i »Traité de l'Incarnation« af St. Thomas, og da hun kun havde den latinske Tekst, gentog hun og oversatte den, efterhaanden som hun dikterede den for os.«

Sammen med Studierne var Indøvelse af alle Dyder en Æressag for dette glødende, ivrige Klostersamfund. Den Lydighed, som l'abbé Combalot havde paabudt dem, var

meget streng, men endnu strengere var Fattigdommen. Væggene var nøgne, Salene tomme; i Cellerne fandtes kun en Jernseng med en Halmmadrasse, en Stol, et Billede og et Vievandskar. Matutine blev fremsagt i Kor omkring et rundt Bord for ikke at tænde mere end et Lys. Til deres daglige Fornødenheder havde Novicerne kun deres beskudne Lommepenge og den Smule Linned, hver af dem havde bragt med sig.

I de første Maaneder af 1840 modtog man to nye Postulanter. Mgr. Affre, der var blevet udnævnt til Ærkebiskop i Paris, stadfæstede Konstitutionen, og for at vise sin Velvilje vilde han selv forestaa den første Iklædning. Sammen med ham og Mgr. Gousset vedtog man, at Assomptions søstrenes Dragt skulde bestaa af en violet Serges Kjole, en Livsnor af samme Farve, et Kors af hvidt Uldstof paa Brystet og en Lærreds Guimpe.

Dagen før Assomptionsfesten begav Ærkebiskoppen sig, efter at have forretet Vesper i Notre-Damekirken, til det lille Kapel i rue de Vaugirard, ledsaget af en irsk Biskop, der opholdt sig i Paris paa Gennemrejse, og sin Generalvikar, l'abbé Gros. Klædte i hvide Mousselins Kjoler og med en Krans af hvide Roser paa Hovedet knælede Novicerne, rolige og inderligt fordybede, lysende af en straalende Glæde. I sin Prædiken fandt l'abbé Combalot rørende Udtryk for at hædre og tilbyde Gud disse unge Sjæle, der indviede sig til Hans Ære under Marias Fane, dannende tilsammen det første Grundlag til en Bygning, der skulde blive saa skøn.

Den Præst, som Gud havde udvalgt til at grundlægge Værket, maatte overlade andre Omsorgen for dets Fremvækst og Fuldendelse. Med hele sit store Forraad af Tro og Enfold, sin Intelligens og sin kristelige Sans var l'abbé Combalot en barnlig Natur: ustadig, letbevægelig og despotisk, manglede Maadehold, Besindighed og Taalmodighed, var ganske uden Sans for Regelmæssighed og kunde ikke underordne sig den højere Gejstlighed. Hans Ledelse af »Assomption« var præget af alle disse Ufuldkommenheder; snart drev han Søstrene ud i den mest yderliggaaende Forsagelse, snart fritog han dem for Overholdelse af den mest almindelige. Den ene Dag paalagde han dem altfor

strenge og ofte unyttige Studier, den næste forbød han dem at beskæftige sig med andet end Husgerning og Haandarbejde.

Samme Fejl var der i Moder Eugénies Ledelse. Hun levede i en bestandig Uro »som en, der uophørlig snurres rundt mod alle Verdenhjørner og blændet lukker Øjnene«. L'abbé Combalot havde ladet hende aflægge syv Løfter, blandt hvilke Lydighedsløftet var det mest omfattende. Forstanderinden maatte ikke have anden Aand end hans; hun maatte tænke og dømme paa samme Maade som han; hun kunde ikke skrive et Brev, ikke købe den mindste Gønstand uden hans Tilladelse. Moder Eugénie bøjede sig i alt og gav derved sine Døtre et lysende Eksempel paa Ydmyghed og Lydighed, men hun levede i en stadig Kamp mellem sin Samvittighed og sin sunde Fornuft. Efter indstændige Anmodninger opnaaede hun, i December 1840, Tilladelse til at raadføre sig skriftlig med l'abbé d'Alzon, som aldrig senere unddrog hende sin Vejledning og Støtte.

Imidlertid begyndte paa dette Tidspunkt tusinde Vanskeligheder at strømme ind fra alle Kanter. Man talte om den nye Kongregation og ikke altid med Velvilje. De Fordomme, som Præsteskabet i Paris nærede overfor l'abbé Combalot, faldt tilbage paa »Assomption«. Selv Ærkebiskoppen begyndte at blive usikker, og under Foregivende af at ville give Kongregationen en kanonisk Form foreslog han at udnævne en Forstander for den. »Saa længe jeg lever,« svarede M. Combalot, »skal »Assomption« ikke have anden Forstander end mig.« Han foreslog Søstrene at forlægge Klosteret til et Slot i Bretagne. Moder Eugénie syntes ikke om dette Forslag, og Søstrene erklærede, at de paa ingen Maade vilde indvillige i en saa unyttig Forandring. Dybt nedbøjet over denne Erklæring forlangte M. Combalot sine Bøger og alle sine Breve og forlod Søstrene, idet han sagde, at de aldrig skulde se ham mere. Dagen efter rejste han til Rom, men efterlod et Brev til Biskoppen, hvori han anmodede denne om at udnævne en Forstander for det lille Klostersamfund og bad ham paa sine Knæ om at give det sin virksomme, varige og faderlige Støtte.

Mindre forbavset end tilfreds erklærede Ærkebiskoppen sig uden Tøven som Fader for den nye Kongregation. For at sikre den ved faste Regler indsatte han sin Generalvikar M. l'abbé Gros til Forstander, M. Le Saint til Skriftefader og M. Manpied til Kapellan. Dermed var Ødelæggelsen afværget og Livet sikret, men Moder Eugénies Sorg var stor. »Jeg vover ikke,« skriver hun, »at tilstaa for mig selv den Tilstand, hvori jeg befinder mig efter alt, hvad der er sket. Min Sjæl er saa bedrøvet, at jeg ikke alene behøver Støtte for »Assomption«, men ogsaa for mig selv Guds Vilje ske! Jeg vilde ønske, at der var Haab om, at l'abbé Combalot vilde opgive sin fuldstændige Adskillelse fra os. Jeg troede ikke, at jeg var i Stand til at nære en saadan Følelse, som nu fylder min Sjæl. I Stedet for den Frigørelse, jeg troede mig i Besiddelse af, ser jeg nu, at jeg har været fastere knyttet til ham end han til vort Værk.«

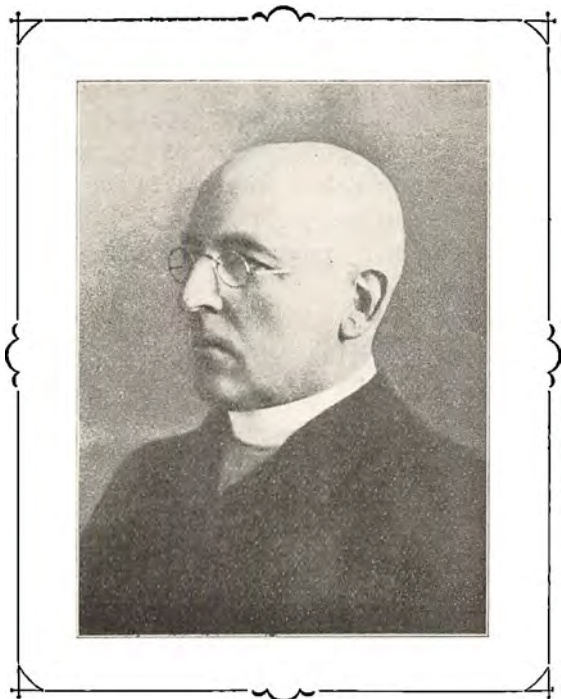
Ligesaa taktfuld som klog ansaa denne Klostermoder paa 24 Aar det for rigtigt at meddele l'abbé Combalots Venner, der gennem ham var blevet Kongregationens Venner, den Forandring, der var sket. Deres Svar var fuldstændigt beroligende. De havde alle ventet en saadan Afslutning fra M. Combalots Side, og alle gentog de under forskellig Form de Ord, Biskoppen af Nantes, Mgr. Hervé, havde udtalt: »L'abbé Combalot har et fortræffeligt Hjerte i sit Bryst, men en Vulkan i sit Hoved, man maa tilgive ham.«

Prælat Dr. Ignatius Seipel, Østrigs Kansler.

Hvor ofte blev vi ikke paa vor Rejse fra Østrig til Danmark, som vi tiltraadte den 26. Juni, spurgt: »Hvorledes har Dr. Seipel det?« Og ogsaa i det skønne København spurgte enhver, som hørte, at vi er Østrigere, os: »Hvordan har Dr. Seipel det?« Var der dog kun gaaet nogle Uger siden det ryggesløse Attentat mod den østrig-

ske Kansler, Prælat Dr. Ignat. Seipel; det var den 1. Juni paa Sydbanegaarden i Wien, da den morderiske Kugle ramte ham i Lungerne; hele Østrig gennemrystedes af Angst og Sorg om den Mands Liv, som er Østrigs Frelser. Faren for, at Dr. Seipel skulde blive et Offer for Attentatet, var stor; thi Kansleren lider af Sukkersyge, og netop denne Sygdom gør ethvert Saar livsfarligt. Gud være Tak!

Prælat Dr. Ignatius Seipel.

Nu kan Dr. Seipel betragtes som frelst og helbredet. De berømteste Lægers Kunst i Wien, de ærværdige Søstres mest omsorgs- og kærlighedsfulde Pleje, og ikke mindst de tusinde og atter tusindes Bønner til Gud har vundet Sejren. Kansleren opholder sig siden to Uger i Hütteldorf i Nærheden af Wien paa et Rekonvalescenthjem, hvor han borte fra alle sine Sorger og Arbejder kan komme sig igen, foretager Spadsereture i den skyggefulde Have og allerede har gjort flere Ture pr. Automobil. Medens han endnu

laa meget syg paa Hospitalet, modtog han fra alle Folkets Kredse saa overvældende talrige Blomstergaver, at hans Værelse ikke kunde rumme dem, og Dr. Seipel bad om, at man af denne Overflod vilde give til de andre syge. Paa Initiativ af nogle Venner foranstaltedes der en Pengeindsamling, som skulde overgives Dr. Seipel til fri Raadighed. Indtil nu er der samlet ca. 50 Millioner østr. Kroner; af disse Penge bestemte Kansleren straks 10 Millioner til de stakkels Enker og efterladte Børn af de forulykkede Bjergarbejdere i Harth i Nedre Østrig. Wien kender denne ædle Mands gode Hjerter, som hver Maaned uddeler Halvdelen af sin Gage til gode Formaal; endnu den Dag i Dag bor Kansleren hos de ærværdige Søstre i 3. Bezirk i Wien, enkel og beskeden i Kost og Logi; daglig læser han den hl. Messe Kl. 7 om Morgenen, selv om Møderne i Parlamentet og Ministerraadet har optaget ham til de seneste Aftentimer. Til Trods for de mange Arbejder og Sorger, som kunde knuse almindelige Mennesker, ser man ham hyppigt paa Prædikestolen i Wiens Kirker og ved kirkelige Højtideligheder baade indenfor og udenfor Byen Wien. Hans fornemme Sindelag mod alle, selv mod sine største Fjender, anerkendes af alle ligesom hans Aabenhed og usminkede Kærlighed til Sandheden. Dr. Seipel er ikke nogen Statsmand, der taler for at skjule sine Tanker; han taler aabent og ærligt, som hans Overbevisning siger det. Aldrig giver han Løfter, han ikke kunde indløse, intet hos ham kan tyde paa, at han søgte at jage efter Slagord, han er det stik modsatte af en Demagog, som de jo desværre nu findes i alle Lande. Det er en Nydelse at høre ham tale! Hans klangfulde Stemme, den Klarhed, der ligger over hans Ord, den logiske Form i hans Tale griber enhver, som hører ham tale. Endnu er der aldrig kommet et eneste saarende Ord fra hans Mund; han bevarer sin fuldstændige Ro og lader sig aldrig rive hen til nogen Ophidselse, selv om der — især ved de store Folkeforsamlinger — skyller en hel Flod over ham af Forhaanelser og gemene Skældsord fra hans politiske Modstanderes Side. Dr. Seipel er Østrigs ikke blot mest afholdte og agtede, men ogsaa mest forhadte Mand. Forhadet, fordi han har bevaret Østrig for Ruslands Skæbne,

Bolsjevismen, som Førerne af visse Partier i Østrig staar meget nær. Det virkelige østrigske Folk hænger med den inderligste Kærlighed, med ubegrænset Tillid og med berettiget Stolthed ved ham; thi Dr. Seipel er i Sandhed Østrigs Redningsmand, som med klog Haand har ført dette ulykkelige Land, der befandt sig ved Afgrundens Rand, hvis Befolkning var Fortvivlelsen nær, frem til et nyt Liv!

Er det ikke for alle roligt tænkende og troende det guddommelige Forsyns Værk, at netop en katholsk Præst har reddet det katholske Østrig? Gud vilde vise derved, at Østrig, som engang var blevet stort ved Katholicismen, kun kunde frelses ved sin hellige katholske Religion.

Dr. E. Breitschopf,
O. S. B.

Pastor Franz Verhein 1899—1924.

Den 26. Juli kan Pastor F. Verhein i Pinneberg ved Hamborg fejre sit 25 Aars Præstjubilæum.

Da Jubilarens Hovedvirksomhed er faldet her i Danmark er det paa sin Plads, at Ugebladet indeholder nogle Ord, der kan bevare Mindet om hans Personlighed og Arbejde.

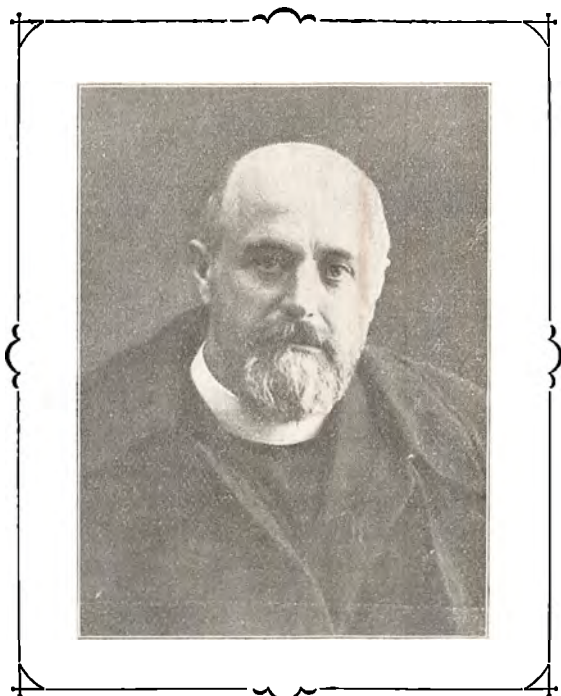
Pastor Verhein, der var en Nevø af afd. Præfekt H. Grüder er født d. 18. Juni 1867 i Meklenborg i Schwerin. Pastorens Præstestudier er foregaaet dels i Innsbruck, dels i Alleghany i Nordamerika. Han blev præsteviet 1899 og kom straks Aaret efter til Danmark; nemlig til Randers; derfra til Maribo i 1903 og endelig derfra til Esbjerg i 1907.

I Esbjerg virkede Pastor Verhein i næsten 10 Aar og fra dette Tidsrum stammer mit Kendskab til Jubilaren.

Pastor Verhein var en varmblodig og ilter Natur; dette kunde i visse Forhold komme ham til Skade, men det kom ham til Gode, naar det drejede sig om at bringe Trøst og Opmuntring i Nød, Sygdom og Vanskeligheder. Han var ens overfor alle i sin Menighed, og det var en smuk, statelig og værdig Skikkelse, der stod højet over

Alteret ved Gudstjenesten i det lille, trange Kapel i Esbjerg.

Han satte et energisk Arbejde ind paa, at Kapellet skulde afløses af et større og smukkere Kirkerum og han indsamlede den dengang betydelige Sum af over 20,000 Kr. til en ny Kirke, og naar i disse Dage Menigheden i Esbjerg ser deres nye, smukke Kirkebygning nærme sig

Pastor F. Verhein
1899 — 26. Juli — 1924.

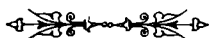
sin Fuldendelse, saa ved den, hvor meget den har sin gamle Sognepræst at takke for, at Arbejdet er naaet saa vidt.

Forskellige Forhold medførte, at Pastoren i 1916 tog Afsked med sin Virksomhed i Danmark. Den, der skriver dette, ved dog, at Jubilæren har bevaret en lønlig Kærlighed til det nordiske Land. Bedre end mange Ord taler egentlig det Billede af Pastor Verhein, som findes over disse Linjer: Hvor viser det dog tydeligt, at hans Sind

var som et Landskab, hvorover Regn og Skyer og Solskin kunde drage i mangfoldig Skiften. Vi, der har kendt ham og nydt godt af hans præstelige Vejledning, vil ønske, at — under den fortsatte Vandring mod Maalet — den i det fjærne ventende Aften vil tilbagekaste sit rolige og milde Skær over Kampens og Arbejdets Aar, og vi vil ikke glemme, at han ogsaa var een i Rækken af de mange, der forlod deres Fædreland for at bringe Troen til det danske Land.

Ad multos annos.

P. H. P.

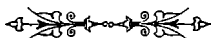

A. C.'s Kongekildefest for Pastor Benzon.

Et smukt Billede kræver en værdig Ramme — og det samme gælder en Fest. — Det Krav skete i høj Grad Fyldest ved den Æresaften som A. C. beredte den af sin Midte, der lige var blevet viet til det største Livskald: Præstens. — Fra Terrassen ved Kongekilden har man Udsyn over et malerisk Udsnit af Ordrups Krat — hvilket en blank, funklende Fuldmaane yderligere gav øget Højtidsskær. — I Skovdæmringen er det som Sang bliver inderligere og Tale hjerteligere . . . De to tilstedeværende Administratores i A. C. havde sørget bravt for det stoflige og spirituøse af Festen i Form af Jordbær med Fløde efterfulgt af et rigtigt studentikost Punchebord med bredfyldte Boller . . . Velvillige Hænder havde skabt Festbord med farvede Blus . . . Den første Sang forbigik man i Tavshed — vi vil derfor gøre det samme her; — men der var Fart og Klang i »Gaudeamus igitur«, mens Punchehavet blev spredt i Glassenes Smaasøer. — Saa snart Aftenens Hovedtaler, Professor Johannes Jørgensen tog Ordet blev Aftenens dybe Grundtone, der harmonerede saa godt med de lettere Overtoner, anslaaet. Professoren talte om os danske Katholikker som Latinernes Lærlinge i Nord, talte om de dybe Strømme fra Rom, som ikke dæmmes op af Landegrænser — og hyldede den nyviede Præst, Hædersgæsten, som den yngste af dem, der fører i denne Flok, i dette Lysgangsfølge. I Bifaldsbruset laa baade Tak til Aftenens Hovedtaler for de Tanker han havde tolket — og Samhu med de Ønsker han havde fremført for Pastor Benzons Fremtidsvirke. — Paa Kollagers Vegne bragte Pastor Jaworski sin unge Kaldsfælle

en hjertelig Velkomsthilsen til Samvirket for Kirken i Danmark — for Kirken og Danmark. »Antonius« kaldte Festsangens Digter sig — men ingen Tvivl var der om, at Antonius er den, der saa ofte har stemt Strengelig til Højtid og Fest i vort Lag — — hvem han er tør ikke røbes her — — men alle ved det i A. C. Og Emil Frederiksen bragte derpaa Johannes Jørgensen en vercificeret Hyldest — der var mere end det — nemlig et følelsesbaaret, synerigt Digt — en ren, ædel Strofe! Læge Reiter talte — længe — for Danmark og S. P. Fornjotur — usædvanlig kort — for »Sofie« (P. Benzons Lut og tro Følgesvend — der fik en velfortjent Hyldest trods sit Fravær). — — Desværre findes der noget der hedder Køreplaner for Tog og Sporvogne — hvilken uomstødelige Kendsgerning i Forbindelse med Tidens kedelige Tendens til sammelider at gaa for hastigt — tvang Hr. Aage Børge-Schmidt til at udøve Værtens tungeste Pligt — at sige »Tak for i Aften« — umiddelbart efter at Pastor Benzon havde talt for sine Studiekammerater — baade dem dernede i Frankrig og de to der til alles Glæde var blandt Gæsterne, de to unge Theologer Hubert Messerschmidt og Casimir Jaworski. — Den sidsttilkomne af dem, der med viet Haand skal sprede Lys — helligt Lys — i Danmark, var vor Gæst her i den lune, fredfyldte Sommeraften i Skoven, — og vi gav ham Tilsgagn og Haandslag, som nu skal staa deres Prøve i den støjende By — i Hverdagen . . .

S. P. F.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag den 20. Kl. lidt over 10 frembar P. v. Benzon sit første højtidelige Messeoffer i Sakramentskirken assisteret af P. Koch, S. J., P. Fiedler og Theolog Hr. Hubert Messerschmidt. P. Koch prædikede: »Der er Fest i Kirken, ja blandt alle Katholikker her i Byen, fordi vi har faaet en ny Præst. Naar man betragter Præstens ophøjede Fuldmagter, maa man med den saligste Jomfru udbryde: »Store Ting har Han gjort imod mig«. Præsten arbejder *pro aliis*, for andre. De er ikke alene, kære Confrater, vi Præster er altid rede til at hjælpe Dem med Raad og Daad, hele Menigheden og alle Nordens Hellige vil bede for Dem. *Benedictus qui venit in nomine Domini.*« Efter Messen blev der sunget Te Deum; derefter den sakramentale Velsignelse. Tilsidst sang hele Menigheden »Fast skal min Daabspagt«.

Ordrup. Vincentskonferensernes Sommermøde fandt Sted Søndag den 20. Juli i Ordrup og havde samlet 19 Deltagere. Formanden, Hr. Günther, stillede en Forespørgsel angaaende Feriebørnene, der i Aar ikke var opført paa Regnskabet. P. Jaworski oplyste i den Anledning, at St. Annæ Konferens havde faaet anbragt 3 svagelige Børn (Piger) i Allerslev hos Cistercienserinderne, som var gaaet ind paa at modtage Børnene i 14 Dage til 1 $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Dag. Formanden vilde foreslaa, at der af Lokalkassen bevilgedes 150 Kr., og at man henstillede til St. Ansgars og St. Josefs Konferens at bidrage saa meget, at man yderligere kunde sende 15 Piger til Allerslev for 14 Dage. Drengene var det betydelig vanskeligere at faa anbragt. Red. Hutter's foreslog at samle Drengene fra de forskellige Sogne til en Udflugt nogle Gange i Sommerens Løb. Det henstilledes til Skolebrødrene at tage sig af Sagen. — Fra Paris forelaa Meddelelse om, at Generalraadet ønskede at vælge Hr. Henri de Verger til Formand. Forsamlingen sluttede sig hertil. Til Mødested for næste Generalforsamling valgtes Rosenkrans Sogn.

Fredericia. Torsdag den 3. Juli stiftedes her Foreningen St. Knud for Menighedens gifte Medlemmer, særlig de yngre. Der indmeldte sig ca. 25 Medlemmer. Efter at Togbetjent Skov havde budt Velkommen, drøftedes et Udkast til Love. Senere foretoges Valg af en Bestyrelse paa 5 Medlemmer, der konstituerede sig med Lærer Munk som Formand og Togbetjent Skov som Kasserer. Sognepræsten, Pastor Johs. Frederiksen, og Kapellanen, Pastor J. v. Rijkevorsel, valgtes til Æresmedlemmer, hvilket ligeledes var Tilfældet med Togfører Sønnichsen, der altid viser stor Interesse og Hjælpsomhed mod Menighedens Ungdom. — Foreningens Hovedformaal er at sammenholde den yngre Generation, hvilket søges fremmet ved Møder og selskabelige Sammenkomster. Foreningens Kasse fik straks et godt Tilskud, idet Pastor J. v. Rijkevorsel fra en anonym Velgører overrakte en Pengegave. Det er at haabe, at denne Forening stadig maa blomstre og vinde frem til Gavn for dens Medlemmer og til Glæde for hele Menigheden. *Ad multos annos.*

England. Det »Catholic Council« for internationale Forhold er begyndt paa Christi Legemsfest i Londen. Kardinal Bourne er Præsident og den hl. Fader har sendt sin Velsignelse. Der er udnævnt Komitéer, som skal afgive Referat om Moral- og Retsproblemer, om international Politik og Økonomi, om Opdragelse og Offentlighed. — Et smukt Bevis paa Forsonlighed har det Britiske Kolonialministerium givet. Det bestemte nemlig, at der for Fremtiden ikke skal være Forskel paa tyske og andre Missionærer.

Denne Bestemmelse gælder ikke for de self. governing Dominions, f. Eks. Indien. Dog haaber man, at disse vil følge Eksemplet. Nu kan tyske Ordenssamfund genoptage deres Arbejde under samme Kaar som andre Societeter. — I Anledning af Lord Byron's 100-Aars Jubilæum oplyser »Universe«, at Digterens eneste Efterkommere er Katholikker. —

Amerika. Fra New York meldes, at den forhenværende amerikanske Minister Dr. Maurice Egan er død, 72 Aar gammel. Den afdøde hørte til Amerikas mest fremragende Katholikker. Han var i flere Aar Professor for engelsk Litteratur ved Universitetet i Indiana og Washington. Præsident Roosevelt gjorde ham, henrykt over hans Begavelse, til Minister i København i Aaret 1907. Som Taler og Skribent nød Egan stor Anseelse. Han skrev Romaner, Ungdomslitteratur og Memoirer. Uhyre interesseret i alle Tidens Spørgsmaal var han samtidig vor hl. Kirkes hengivne Søn. R. i. p. — I Maanederne Marts, April, Maj broadkastede det katholske St. Louis Universitet Foredrag om aktuelle Emner, om Christi Kirke, Ufejlbarehed, Sakramenter, Præstedømmet i den katholske Kirke, Kirke og Ægteskab etc., der gavnede meget. Kun eet Vidnesbyrd fra et Brev: »Jeg er Jødinde, men jeg kan nu godt forstaa, hvorfor man kan tro paa Kristendommens smukke Læresætninger.« — Under Overskriften »Vor rigeste Nonne« læser vi i »Amerika« om Moder Katerine Drexel, der gav sin store Formue hen i karitative Øjemed og blev Grundlægger af en Kongregation for Indianere og farvede Folk 1891. Der omtales Søstrenes Offersind, og Artiklen slutter: »De har hengivet alt. Hos os gælder det at give i det mindste lidt.« — De forenede Staters Katholikker underholder for Tiden 218 Kollegier for Dreng, 716 »academies« for Piger, 6388 Sogneskoler med ca. 2 Mill. Børn, 316 Vajsenhuse med 50,000 Børn. Dertil kommer 105 Klerikalseminarier og ca. 20 kath. Universiteter.

Pastor Bernh. Jensen er bortrejst i Juli Maaned. Alle Henvendelser til Redaktionen bedes sendt til Pastor Jaworski, Hans Bogbinders Allé, Kbh. S. Telef. Amag. 3202 10—2 Efterm.

Basar i Helsingør.

Med Hs. Højærværdighed Biskoppens Approbation afholder St. Vincent af Pauls-Søstrene Basar, Søndag den 3. August og Mandag den 4., til Fordel for syge og fattige i Helsingør. — Gaver til Basaren modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

St. Knuds Kapel. I Sommermaanederne Juni, Juli, August bortfalder Eftermiddagsandagten Kl. 3.

Kirkelig Kalender.

27. Juli 7. Søndag eft. Pintse.	3. Aug. 8. Søndag eft. Pintse.
28. — M. Nazarius og Lidelsesfæller, Martyrer.	4. — M. Dominikus, Bekender.
29. — Ti. Martha, Jomfru.	5. — Ti. Maria i Sne.
30. — O. Abdon og Sennen, Martyrer.	6. — O. Christi Forklarelse.
31. — To. Ignatius af Loyola, Bekender.	7. — To. Cajelan, Bekender.
1. Aug. F. Petri Lænkens Fest.	8. — F. Cyriacus og Lidelsesfæller, Martyrer.
2. — L. Alfons Ligouri, Biskop og Kirkelærer.	9. — L. Vigilie.

»Absalon«. Møde den 4. August Kl. 8 pr. i »Columbus«.

Ved Lodtrækningen den 21. Juli blev følgende Nr. udtrukne: Nr. 024 A. Skærmen, 051 A. Lygten, 036 B. Bordlampen; Gevinsterne maa afhentes mod Forevisning af Numret senest 2. Aug. 1924 hos: O. Petersen, Cort Adellersgade 9 Stuen.

Søndag den 3. Aug. afholdes Foreningens aarl. Skovtur over Lyngby til Brede, Ørholm, Ravneholm Skov. Tog til Lyngby afgaar 12¹⁰ fra Hovelbanegaarden. Samlingssted i Lyngby »Rustenburg« i Haven, hvor Cyklisterne støder til. Herfra Afmarsch Kl. 2 pr.

Madkurven medtages.

Venner og Bekendte kan deltage.

Agitér for Tilslutning!

Bestyrelsen.

Ædle Velgørere,

som i Juli Maaned maatte ønske at betænke Børnehjemmet i Naskov, bedes godhedsfuldt indlevere eller give Meddelelse om Gaverne til Fru Andersen, Asger Ryggsgade 9² B eller Fru Lenander, Colbjørnsensgade 33⁴ B, som begge modtager dem med Taknemlighed.

Sakramentskirken.

I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen. Efter Højmessens meddeles sakramental Velsignelse.

Hver Torsdag (ogsaa i Ferien) meddeles sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Konvertitter

og andre Katholikker, som maatte ønske at støtte Indsamlingen til Sønderjydske katholske Kirker, bedes forlange Bøsser skriftligt fra Aug. O. Diemar, Skindergade 32, Kjøbenhavn K. Samme modtager ligeledes kontante Beløb pr. Post-Anv. eller rekommanderet Brev, med Tak, til Indsamlingen. Fyldte Bøsser bedes godhedsfuldt indsendt.

Proper Pige søges til Hjælp i mindre Husholdning. Eget Værelse. Løn 30 Kr.

Fru *Nina Lassen*, Strandvej 172,
Kastrup, Amager.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansguriusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartale (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 31.

Søndag den 3. August.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Kirkens Enhed. — 8. Søndag efter Pinte. — Moder Marie-Eugénie de Jésus (fortsat). — Kirkeindvielse i Vejle. — Det ydre Indre. — En international Votivkirke til Jesu Hjerte i Rom. — Søndagsindtryk, af en hollandsk Konvertit. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Vejle. Kolding. Haderslev. Tyskland. Holland. Frankrig. — Avertissementer.

Strøtanker om Kirkens Enhed.

Vi og de apostoliske Kirker har een Tro, den samme Christus, det samme Haab, de samme Sakramenter, for at sige det een Gang for alle: Vi er een Kirke.

(*Tertullian.*)

Det er derfor, at Kirkens Rige skal vare evigt, fordi Troen er udelelig, fordi Kirken er eet Legeme.

(*St. Ambrosius.*)

De Kristne er ikke een Nation, men eet Folk af alle Nationer, som derfor kan kaldes for alle Folkenes Folk.

(*Origenes.*)

Den ene Kirke er over hele Verden delt i mange Lemmer.

(*St. Cyprian.*)

Tag ikke fejl, mine Brødre, hvis nogen følger Ophavsmanden til Splittelsen, da skal han ikke arve Guds Rige.

(*St. Ignat. Martyr.*)

Gaa ikke ud og tro det ikke, at Menneskens Søn bor i Hedningernes Ørken eller i Vranglærernes hemmelige Gemakker, men hold for vist, at hans Tro lyser fra Solens Opgang og til dens Nedgang i de katholske Kirker.

(*St. Hieronymus.*)

De, som sønderriver og adskiller Kirkens Enhed, faar af Gud den samme Straf som Jeroboam.

(*St. Irenæus.*)

8. Søndag efter Pintsé.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Romerne 8. Kap.

Brødre! Vi er ikke Kødets Skyldnere, saa at vi skal leve efter Kødets. Thi, dersom I lever efter Kødets, skal I dø; men, saafremt I døder Kødets Gerninger med Aanden, skal I leve. Thi alle de, som drives af Guds Aand, de er Guds Børn. Thi I har ikke paany annammet en Trældoms Aand til Frygt, men I har annammet en Børnerettens Aand, i hvilken vi raaber: Abba (Fader)! Thi selve Aanden giver vor Aand det Vidnesbyrd, at vi er Guds Børn. Men, er vi Børn, da er vi ogsaa Arvinger, nemlig Guds Arvinger og Christi Medarvinger.

Igen Epistelen til Romerne, igen de samme Formaninger fra Apostelen til Menigheden i Rom og i dem til os! Igen Modsætningen mellem før og nu! Men medens Apostelen i Søndags har brugt Ordene: Syndens Tjeneste — Guds Tjeneste, Død — Liv, fremkommer Paulus i Dag med nye Udtryk, med Udtryk, som frem for alt tilhører ham og er hans Yndlingsudtryk: Kød og Aand. Og under de nye Udtryk indskærper han den gamle Lære, som han ligefrem vil hanire ind i de første Kristnes Bevidsthed.

»Vi er ikke Kødets Skyldnere, saa at vi skal leve efter Kødets.« Vi skylder ikke Kødets, at vi skal tjene det, eller at vi skal leve, som det kræver det af os efter dets Grundsatninger. Den Forpligtelse har vi ikke; men der er en anden Forpligtelse, som paahviler os: at følge Aandens Tilskyndelse og Dragelse. Det første bringer Døden, det andet Livet. Der lever altsaa to Ting i vort Indre: Kød og Aand, og disse to Ting kæmper mod hinanden; det er en Kamp paa Liv og Død, thi Apostelen taler om, at de første Kristne skulde døde Kødets Gerninger med Aanden, hvis de vilde leve. Kun den, som lever efter Aanden, kan kaldes for at være en Kristen. Om Livet efter Kødets kan der ikke være Tale hos en Kristen, »thi dersom I lever efter Kødets, skal I dø«. En Kristens Opgave er at døde Kødets Gerninger med Aanden, at udrydde enhver Handling, som ledes af Kødets og stammer fra Kødets, fra det ved Synden fordærvede Menneske. Den hl. Johannes Chrysostomus siger desangaaende: Tillad ikke, at dit Legeme nu lever, for at det maatte leve senere; søg at døde det, for at det ikke maatte dø; thi, hvis det bliver i Live, vil det ikke leve, men hvis det er død, vil det leve. Eller som selve Frelseren siger: »hader eders Legeme i dette Liv, for at I maa bevare det for det evige.« Eller som Apostelen siger paa et andet Sted: »Jeg tugter mit Legeme og bringer det i Underdanighed.«

Og endvidere siger Apostelen i denne Forbindelse et

andet vigtigt Ord: vi maa døde Kødets Gerninger med Aanden, thi alle de, som drives af Guds Aand, de er Guds Børn. Som Gud og hans Naade belærer os og tilskynder os til, saaledes bør vi handle og leve. Med Aanden og saaledes, som Aanden meddeler os det, bør vi arbejde og stride — det er en Kristens Opgave. Tænk dig en Ager, en Mark, som er bleven forsømt i flere Aar; Jordbunden er bleven daarlig og ufrugtbar, Ukrudtet er trængt frem og har taget Overhaand paa Marken. Og nu skulde den igen gøres til et frugtbart og godt Agerland. Hvilket besværligt og møjsommeligt Arbejde! Hele Jordbunden maa fornyes ved at tilføre den alle de Stoffer, som mangler; Ukrudtet maa fjernes, ikke blot overfladisk ved at pløje Marken, men ved et grundigt Udrydningsarbejde. Tænk dig et vildt, ufrugtbart Træ, som ikke bærer nogen, eller i det mindste kun daarlig Frugt; og dette Træ skal omskabes til et ædelt og frugtbringende Træ. Ja, selve Træet skal ligefrem omskabes; en ædel Gren maa indpodes det gamle Træ; dets Saft, dets Væsen skal omdannes og fornyes ved den ædle Gren, og da vil det gamle Træ komme til at bære gode Frugter. Det finder Sted i Naturen, men endnu mere finder man det i aandelig Retning hos os Mennesker.

Vi Mennesker er ødelagt ved Arvesynden og ved vore personlige Synder; Hjertets Jordbund er bleven ufrugthar og daarlig; Hjertet kunde ikke frembringe noget godt eller ædelt; Ukrudtet skød frodigt frem og fik Magt med os. Eller vi lignede et vildt Træ, som ikke var i Stand til at frembringe gode Frugter. Saadant er vort Hjerte ifølge Synden og efter Synden. Tilbøjeligt til alt ondt, svagt i Kamp og Fristelser, som en Baad paa en rivende Strøm, der føres med og af Strømmen. Der staar vi, og der skal vort Arbejde begynde. Og vort Arbejde bestaar i at omdanne dette af Synden fordærvede Hjerte til et andet Hjerte, til et Hjerte, som gør det gode, til et Hjerte, som er skabt efter Guds Vilje. Det er det store, møjsommelige, besværlige Arbejde, som skal udføres af os alle. Hver Dag hører man i sit Indre en Stemme, en anden Lov, som kræver af os Syndens og Kødets Gerninger; men ligeledes hører man ogsaa hver Dag en anden Stemme i vort Hjerte, som tilskynder os til at fuldføre Aandens, Guds Gerninger i os. Bare vi Mennesker altid vilde lade os drage af Aanden, som er Guds Aand, af den Aand, som er mægtigere end alt ondt i os, af den Aand, hvorom Apostelen siger: jeg formaar alt i ham, som styrker mig, og igen: Hvis Gud er med mig, hvo er da imod mig? Med »Aanden« maa vi døde Kødets Gerninger i os, langsomt, lidt efter lidt, men uden at standse.

Moder Marie-Eugénie De Jésus.

Stifterinde af
Assumptions-Kongregationen.

1817—1898.

(Fortsat.)

IV.

Organisation og første Udvikling.

Sikre paa Ærkebiskoppens Støtte optog Assumptions-søstrene igen deres regelmæssige Liv i Fred. Ved sine Forelæsninger over Filosofi og kristelig Kunst aabnede l'abbé Gerbet nye Horisonter for disse unge Sjæle, der tørstede efter Kundskab. Brødrene Eugène og Léon Boré holdt Foredrag om fremmed Litteratur, og deres Kapellan, l'abbé Maupied, gav dem Timer i Geologi og Anatomi.

Moder Eugénie trængte til al denne Sympathi for at opretholde Klosteret og bære uden at segne Vægten af alle de Genvordigheder, der lurer paa et Værk i dets Begyndelse; men den var ikke tilstrækkelig til at forjage Bekymringen af hendes Sjæl.

»Hvor er det dog farligt at staa saa ene, at man fristes til at sige: »Jeg kan selv!« Jeg frygter mit Hovmod, og jeg frygter for at bedrage mig selv, naar ingen kender mine Fejl og med Myndighed forlanger, at de skal rettes. At lide er intet, men jeg er bange for ikke at besidde den Fuldkommenhed, som Jesus Christus forlanger af dem, der hører ham til.

Hun følte Trangen til en Herre; alene Lydighed kunde give hende Fred.

Denne Herre skulde hun for Fremtiden finde i l'abbé d'Alzon. Men han var borte fra Paris og var desuden overbebyrdet med Arbejde. Han kendte ikke Klosteret, og det varede meget længe, inden han helt lærte Moder Eugénie at kende, denne Sjæl, der var dannet af Modsætninger og besad en saa uendelig fin Følsomhed. Men han havde ganske samme Meninger som l'abbé Combalot med Hensyn til de romerske Doktriner, Liturgien, Kirkens Fromhedsøvelser og den kristelige Opdragelse. Med denne Lods ombord kunde den lille Baad ikke vige ud af sin Kurs. Hans Ledelse var streng, han skaanede ikke sig

selv og skaanede ikke andre. Livlig af Naturen, vilde han, at man hurtig skulde naa til Fuldkommenhed. Som den heltemodige Sjæl han var, hvem intet var for dyrt, naar det gjaldt Mesterens Tjeneste, forstod han ikke, at man kunde vige tilbage for noget Offer.

»Det behager mig ikke at være Bøddel, men det behager mig saare meget at være Ypperstepræst, og da jeg hver Dag ofrer Jesus Christus, forudsiger jeg Dem, at jeg vil korsfæste Dem paa samme Maade, som jeg korsfæster vor Frelser, og at jeg vil lade Deres Viljes Blod flyde i det samme Bæger, hvori mine Ord bringer Blodet af min Gud til at flyde! Dette er i Sandhed den Fører, der passer for en Sjæl, begavet med en beundringsværdig Viljestyrke, og som var bestemt til at stige meget højt, men som nærede Mistillid til sig selv, let blev forvirret, og som var ligesaa frygtsom og ubehjælpssom, naar det gjaldt om at lede sig selv, som klar og fast, naar det gjaldt om at lede andre.

Fast maalte Moder Eugénie ogsaa være overfor den nye Forstander, der var forfærdet over det stadig tomme Noviciat og over at se Postulanterne trække sig tilbage, den ene efter den anden, paa Grund af den store Fattigdom og de strenge Sædvaner, der herskede i Klosteret. Imidlertid nærmede Øjeblikket sig, da Fremtiden skulde synes sikret; endnu nogle Maaneder forløb, og da aabnedes, i l'Impasse des Vignes, det første Assomptionspensionat (1842) med tre Elever, men de skulde senere følges af Hundreder, ja Tusinder. Kort efter dannede fire unge Piger brændende af Iver og Offervilje, det Noviciat, der ikke skulde lukkes mere. I 1844, da Huset i l'Impasse var blevet for lille, flyttede man til Chaillot, og fra denne lykkelige og summende Bikube udsendtes de første Sværme: Kapmissionen i 1849, Hjemmet for forældreløse i Richmond 1850, Pensionatet i Sedan 1854 og »Den evige Tilbedelse« i Nîmes 1855.

Det var fra Chaillot, at Moder Eugénie ved sine indtrængende Breve ansporede l'abbé d'Alzon til at grunde »Assomption« til Opdragelse af unge Mænd. Hun skaffede ham Lærere til hans Kollegium i Nîmes og Brødre til

hans Orden; hun fik Folk til at interessere sig for og hjælpe ham med hans Foretagender. Selv støttede hun ham paa alle Maader i Modgangstider og var altid rede med Raad og Daad. Pater d'Alzon har anset hendes Breve for at være saa vigtige, at han har ordnet dem i en særlig Samling og overgivet dem til Ordensbrødrene med Paalæg om at opbevare dem som en kostbar Skat, da de indeholder alle vigtige Dokumenter til Historien om Ordensens Grundlæggelse. Den Del Moder Eugénie har taget i denne Grundlæggelse er ene udsprunget af hendes store Hengivenhed og kærlige Omhu, og lige til sin Død viste hun den største Interesse for alle de Skud, der skød frem af denne kraftige Stamme, i Særdeleshed for »Petites Sœurs de l'Assomption«, stiftet af den for sin Hellighed bekendte Pater Pernet, og »Oblates de l'Assomption«, som er grundet af Pater d'Alzon med Henblik paa Orientmissionen. Til denne sidste sendte hun en af Assomptionssøstrene, for at hun kunde indvie Novicerne i Klosterlivet.

Efter Chaillot kom saa, i 1857, Auteuil, dette Ideal af en Klosterbygning med sin skønne Façade, hvor Rund- og Spidsbuen mødes i den reneste Harmoni, med sine Klostergange og gotiske Hvælvinger, sine lange Korridorer og sin store stilfulde Spisesal; med sin Park af løvrige Træer og skyggefulde Alleer, der lukker sig foroven som en Kirkehvælvning. Auteuil, Moderklosteret og eneste Noviciat, Kongregationens Hjerte og Hoved. Derfra udgik alle de følgende Grundlæggelser: London, Bordeaux, Malaga, Poitiers, Reims, Saint-Dizier, Nizza, Montpellier, Madrid, San Sebastian, Cannes, Lourdes, Rom, Genua o. m. a. Det var her, at alle Forstanderinderne for de forskellige Klostre samledes, i September 1858, til et Møde med M. l'abbé Darboy som Præsident, hvor man overgav Moder Eugénie Værdigheden som Generalpriorinde for Livstid.

Det var ogsaa i Auteuil, man i 1886 holdt et supplerende Møde under Forsæde af Mgr. d'Hulst for at gennemse andet Parti af Ordensreglerne, nemlig del, der angik Ledelsen af Kongregationen. Overensstemmelsen paa

dette Punkt havde hidtil ikke været fuldstændig, men nu kom man uden store Vanskeligheder til Enighed. Derpaa anmodede man Rom, der i 1855 havde sendt et rosende Brev, om at udtale sin sidste Mening om Ordensreglerne som Helhed, disse Regler, der havde staaet deres Prøve gennem et halvt Aarhundrede. To franske Kardinaler, tre Ærkebiskopper, syv Biskopper, Kardinal Manning og tre engelske Biskopper, samt to spanske Kardinaler, tre Ærkebiskopper og Biskopper støttede Kongregationens Ansøgning.

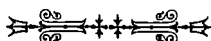
I sit Brev siger Mgr. des Cabrières om Generalpriorinden:

»Takket være de personlige Evner, hun har modtaget af Gud, takket være den store Offervilje, hun fandt hos dem, der sammen med hende har baaret Byrderne ved Arbejdets Begyndelse, takket være endelig den lykkelige Indflydelse, som fremragende Mænd, som l'abbé Combalot, Mgr. de la Bouillerie, Mgr. Gerbet, H. E. Kardinal Gousset o. fl. har haft paa hendes vidtspændende og modtagelige Aand, har Moder Eugénie de Jésus fuldtud naaet det Maal, hun har sat sig. Det vil sige, hun har skabt en Kongregation paa det urokkelige og traditionelle Grundlag, der dannes af den fuldkomneste Lydighed mod den Hellige Stols Lærdomme, den dybeste Ærbødighed for ældre Tidens Klosterskikke og den tro Kultus af den romerske Liturgis hellige Regler, men paa samme Tid bragt mere i Overensstemmelse med det moderne Samfunds særlige Forhold.

Det er uimodsigeligt vanskeligt at løse denne dobbelte Opgave og fuldtud gennemføre dette dobbelte Program: at fastholde det forbigangne med alt, hvad det indeholder af fordelagtigt til Udfoldelse af Hellighed, og saa forene dette forbigangne, saa værdigt til vor Ærbødighed, med en vis ydre, klog og maadeholden Frihed, der er mere overensstemmende med vort Aarhundredes Sæder og Skikke. Efter min Mening er Forsøget lykkedes, og hun fortjener, saa vidt jeg kan dømme, vor suveræne og ufejlbarlige Hyrdes Opmuntring og Stadfæstelse.

Kongregationen af Biskopper og Ordensfolk var af samme Mening og Approbationsdekretet blev undertegnet

den 11. April 1888. Stifterinden havde den usigelige Glæde at se de Regler, hun havde givet sine Døtre, dømt at være i fuld Overensstemmelse med Kirkens Aand og særdeles egnet til at føre Sjælene til Fuldkommenhed. Den unge Piges Drøm var blevet hendes Livsværk, længe misforstaaet, bestridt og angrebet, men nu ved den pavelige Stadfæstelse paatrykt Visdommens og Varighedens Segl. Som sine store Samtidige, de berømte Troens Forsvarere, hvis Navne havde faaet hendes 20-aarige Hjerte til at banke, »havde hun ogsaa føjet sin Sten til den Hæderens og Frelsens Bygning, som de havde rejst.«

Kirkeindvielse i Vejle.

I en Snæs Aar har Præmonstratenserne virket i Vejle; i Førstningen under meget primitive Forhold, men altid har de forstaaet at indrette deres Kapel saaledes, at det blev en efter Forhold og Omstændigheder værdig Bolig for vor Herre og Frelser og et hyggeligt Samlingssted, hvor den stedse voksende Menighed gerne og med Glæde kom sammen til Gudstjeneste.

Dette samme gælder, selvfølgelig i en endnu langt højere Grad om den nye rigtige Kirke, som fornylig blev indviet i Vejle og fik Navn efter Præmonstratenserordenens Stifter, den h. Norbert. Allerede Kirkens Ydre og dens Beliggenhed er overordentlig tiltalende; bag det gamle Raadhus, lige over for den nye smukke Politigaard og skraas for Domhuset og Amtmandsboligen, ligger den fornemt og idyllisk paa den saakaldte »Blegbanke«. Ser man ud af Vinduet paa Trappegangen i den tilstødende, ligeledes nyopførte Præstegaard og vender Blikket henimod Raadhuset og det Omgivelser, kunde man næsten tro sig hensat til et af de smukkeste Partier: den gamle Bispeby Roskilde.

St. Norberts Kirke er opført i tidlig gothisk Stil efter Tegning af Arkitekt Wipfler, som dog desværre midt under Opførelsen blev syg og maatte overlade Tilsynet med Fuldendelsen til en anden Arkitekt, Christoff Hansen, Vejle.

Kirken har foreløbig intet Taarn, men nøjes indtil videre med et smukt Tagrytter-Spir, hvorfra Klokkeren kalder til Kirke.

Træder man indenfor, overraskes man ved at befinde sig i et langt større, lysere og venligere Rum end ventet, naar man blot ser Kirken udefra. De, som har set Hospitalskapellet i Odense, kan (siger man) blot tænke sig dette

Kirken set fra Portalsiden.

i større Format, det skal nemlig ogsaa have været Forbilledet for denne nye Kirke i Vejle. Høje, slanke, hvide Søjler med graa Kapitæler bærer Hvælvingerne og Lyset strømmer ind ad smukke Glasmosaikvinduer. I Apsis eller Koret er der ovenover Alteret tre Vinduer og et til venstre, forestillende henholdsvis Jesu Hjerte, Maria, Josef og Kirkens Skytshelgen, St. Norbert.

Mest fanges dog ens Øje af selve Alteret, som er ud-

ført dels i belgisk Marmor, dels i forgyldt Metal og Egetræ. Forøvrigt er hele Kirkens Gulv belagt med sorte Marmorplader; men fra Kortrinet, der ligesom Altertrinene er udført i broget Marmor, er Gulvet omkring Alteret belagt med sorte og hvide Marmorplader.

Selve Alterbordet er af hvidt Marmor. Forsiden deles ved fire mørke Marmorsøjler (med forgyldt Fod og Kapitæler) i tre Felter, hvori der er anbragt tre forgyldte Metalrosetter med Symboler paa Alterens Sakramenter.

Tabernaklet er ligeledes af forgyldt Metal og flankeret af to Marmorplinter, den nederste broget, den øverste hvid. Og endelig hæver der sig ovenover det hele en udskaaet Egetræsalertavle, forestillende i det midterste, højeste Felt: Golgathagruppen, Christus paa Korset med Maria og Johannes, og i de to andre Felter: Brødenes Mangfoldiggørelse i Ørkenen og den sidste Nadver; — alt udført af belgiske Kunstnere.

Kommunionbænk, Prædikestol og Døbefond er endnu ikke ankommen. Kommer de ogsaa snart paa Plads, smukke som de er i Følge Tegning og Beskrivelse, saa vil Helhedsindtrykket sikkert blive ualmindelig smukt, og det vil næppe kunne kaldes for nogen Overdrivelse, hvad man fra forskellig Side hørte udtale, at Vejle Kirke er lige ved at være en af vore allersmukkeste Kirker — en virkelig Seværdighed.

Og hvem skyldes det? Hvem kan man takke for dette tiltalende Gudshus? Som det af flere Taler ved Indvielsesfestlighederne fremhævedes, er det Vejle Menigheds tidligere Sognepræst, nuværende *Biskop Josef Brems*, der først og fremmest har Æren heraf, og dernæst Biskoppens Broder, nuværende Sognepræst *L. A. Brems*. Begge har de i Forening forstaaet at interessere ædle Velgørere (særlig deres egen Ordensgeneral, Abbeden i Averbode) for det, hvad Vejle Menighed trængte til. Med Energi og Udholdenhed har de begge i mange Aar arbejdet hen imod dette fælles Maal og helmede ikke, før de nu ogsaa sik naaet Maalet.

Selve Indvielseshøjtideligheden var ordnet paa følgende Maade:

Den liturgiske *Konsekration* af Kirken og Alteret foregik

mere privat om *Lørdagen*, den 19. Juli Kl. 7 og endte med, at Biskoppen i Stilhed frembar det første hellige Messeoffer paa det ny konsekreerede Alter i Overværelse blot af Husets Beboere og Gæster og nogle af Søstrene fra St. Maria Hospital.

Dagen efter, *Søndag* den 20. Juli Kl. 9^{1/2}, drog Hs. Højærværdighed Biskop Josef Brems i højtidelig Procession

Kirkens Højalter.

ind i den af Katholikker og anderledestroende indtil sidste Plads tæt fyldte Kirke for at holde *Pontifikalmesse*, under hvilken et Kor, sammensat af Sangere fra Vejle, Fredericia og Horsens, sang en meget smuk Koralmesse, under Ledelse af Hr. Pastor Brems. Alle Byens Honoratiores var som indbudte til Stede, ligesom ogsaa Arkitekten og Haandværkerne, som har arbejdet med paa Værkets Fuldførelse. Ogsaa fra andre Byer var der kommet adskillige Præster

og andre Menighedsrepræsentanter til Stede, saaledes fra København, Odense, Haderslev, Kolding, Fredericia, Horsens, Randers og Esbjerg.

Efter Evangeliet traadte Sognepræsten fra Randers, Hr. Pastor *Osterhammel*, frem foran Alteret og holdt en meget smuk Indvielsestale, hvori der paa en ogsaa for de Ikke-Katholikker let fattelige Maade forklaredes, hvad det vil sige, at en Kirke bliver velsignet og indviet og gjort til Guds Bolig blandt Mennesker. Vejle Menighed opfordredes til at vise tilbørlig Taknemlighed imod alle dem, hvem det skyldtes, at denne herlige Kirke i Dag stod her som en mere værdig Afløser af de tidligere smaa Kapeller, — men mindedes fremfor alt om, at den første og sidste Tak skyldtes Ham, fra hvem al god og fuldkommen Gave kommer. Pastoren udtalte ogsaa Haabet om, at denne nye Kirke maatte virke dragende tillige paa de anderledes-troende, paa dem, som maaske nok mente sig i Besiddelse af den gode Gave, men som her vilde være i Stand til at komme i Besiddelse af den endnu bedre, den fuldkomne Gave.

Efter Pontifikalmessens Slutning henvendte ogsaa *Biskoppen* selv nogle hjertelige og opmuntrende Ord til sin gamle Menighed, som han lykønskede til denne Dag og opfordrede til nu ogsaa flittig at benytte sig af dette nye Guds Hus baade for Vorherres Skyld, til hans Ære, som har opslaaet sin Bolig i Tabernaklet, og for deres egen Skyld, da de her allerbedst i Bønnens stille Timer vilde kunne finde Trøst og Hjælp og Kraft under Livets Kampe og Vanskeligheder, og endelig ogsaa for ved det gode Eksempel at drage ogsaa andre til Vorherre og hans hellige Kirke.

Og efter at den sakramentale Velsignelse var meddelt til den store Forsamling, forlod Biskoppen atter Kirken i højtidelig Procession, i Følge med Præster og Ministranter og hvidklædte Smaapiger, og vendte over den flagsmykkede Plads foran Kirken atter tilbage til Præstegaarden.

Dagen over blev der i Skolebygningen holdt forskellige større og mindre Sammenkomster, hvor Menighedens Glæde og Taknemlighed gav sig Udtryk paa forskellig Vis.

Ved en lille vellykket Aftenunderholdning med Thebord, hvor næsten hele Menigheden var til Stede, holdtes der atter forskellige Taler, alt eftersom Dagens Feststemning gav Trang dertil. — — —

— Og saa skal der sluttes med at fremhæve følgende: Alle vi, som har deltaget i Kirkevielsen i Vejle, har det ligesom paa Fornemmelsen at have *oplevet* Kirkehistorie. Vi har i al Fald været Vidne til et godt Snuptag i Genrejsningsarbejdet, det, som man fra en vis Side har paa-

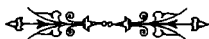

Processionen til Kirken.

staaet og var lige ved at mejsle i Sten, at det nemlig allerede var' fuldført af en enkelt Mand. — Nej, der er desværre endnu langt tilbage, førend vi kan sige, at den gamle Kirke er genrejst i vort Fædreland. Men oplever vi sammen med vor højærværdigste Biskop at se mange af den Slags *Mærkepæle* blive rejst paa Fremskridtets og Genrejsningens Vej som den forleden ovre i Vejle, saa vil det dog kunne give os Haab om *Muligheden* af, at vore Efterkommeres Efterkommere en Gang vil se *det* i Virke-

ligheden, hvad vi maa bede om og arbejde paa, Skridt for Skridt, men forøvrigt kun længselsfuldt kan skue i Tanken.

En Festdeltager.

Det ydre Indre.

Af Kai Jerlev.

Den Gang, da Gudsmoderrelieffet med den evige Lampe brændende foran blev opsat i Ansgarkirkens Sideindgang, var det, som om den katholske Aand gjorde sit første Skridt fra Helligdommen ud mod Hverdagslivet.

Hidtil havde Kirken været som den fremmede, der havde faaet Lov til at være her, naar den vogtede sig for ikke ved »udæskende« Væsen at støde an mod »god Tone«.

Tiden er gaaet. I den Kirke, hvor »Reformationens« Stormvind fejede alt det bort, der langsomt og naturligt havde udviklet sig, siden den hl. Ansgar første Gang satte Foden paa dansk Grund og i dansk Jord plantede det første spæde Skud til den kristne Kirke her i Landet — i den Kirke er man nu sine Steder i langsom Tilbagevenden til den katholske Kirkes ydre Kultus.

Men, er saa Tiden ikke snart inde til, at den katholske Aand atter levende og lysende flammer op i vore hjemlige Katholikker; den Aand, der ikke er en Nyplantning, men som kun har slumret en tung, dødlignende Søvn under den trehundredaarige Langfredagsnat, der hvilede over Kirken i Danmark.

Først og fremmest skal vi vel lære at være gode Katholikker, men skal vi saa ikke ogsaa bestræbe os for at blive ægte katholske, d. v. s. vise hele det katholske Særpræg, Andagtslivet har faaet gennem Aarhundreders Udvikling.

Katholske, saa vi frydes over Kirkens farvemættede Mystik; saa vi ønsker, at der blot endnu mere lugtede af

hengemt Røgelse derinde — denne Drift, der er som et Kærtegn for Sjælen.

Katholske, saa vi elskede det Støv, der lægger sig over Mure og Billedskæringer.

Katholske, saa vi ikke helmede, før vi i hver Kirke havde en Lysrække foran Guds Moders Alter og var lykkelige, naar Præsten som Bod gav os at tænde Lys foran vor milde Moder og bede om hendes Forbøn hos Sønnen, og mere Kraft af hendes oplysende Naade.

Katholske, saa en vissen Blomst paa Pietåen gav Genlyd i vor Sjæls lønlige Kroge og mindede os om, ofte naar vi gik hen dertil, at lægge en Blomst ved den Haand, der første Gang løftede Kalken og brød Brødet.

Katholske, saa vort Hjerte frydede sig, naar vi paa Gaden mødte Præsten, og vi stille sneg os til med Stolt-hed i Øjnene at lade vort Blik følge den soutaneklædte Skikkelse.

Katholske, saa vi fylkede os om Valfarten, og ikke var tilfredse alene med den til Haraldsted, men ogsaa længtes efter den Dag, hvor vi atter samles i Odense, hvor Valfartskapellet i selve St. Albani Kirke ligefrem kalder os. For gemmer end andre Hellig Kong Knuds Ben, hans Aand kan de ikke laase ned og stikke Nøglen i Lommen! —

Hans Aand vil være mellem os, rig, levende og styrkende.

Katholske, saa Lampen brændte i Hjemmene foran Krucifikset og snart ogsaa paa Gaderne, der hvor katholske Institutioner har et saadant herligt Smykke paa deres Mure. —

Dette er ikke sentimentale Drømme og urealisabel Lyrik. Kun Ting, der nemt og hurtigt lader sig gennemføre, og som Resultat maaske vil have, at mange søgte at lære vor Kirkes Sjæl at kende, naar den første Undren var overvundet, og de med Sympathi betragtede Katholicismens Ansigt, det ydre Udtryk for dens indre Liv.

En international Votivkirke til Jesu Hjerte i Rom.

Det er snart fem Aar siden, at Verdensfreden blev sluttet — paa Papiret.

I en af sine Rundskrivelser udtaler Pius XI herom: »Freden blev ganske vist sluttet imellem de krigsførende Magter, den blev undertegnet i de officielle Dokumenter, men den blev ikke modtaget i Hjerterne . . . Vi har en Fred behov, som bestaar i andet og mere end gensidige ydre Høllighedsbeviser, en Fred, som sliger ned i Hjerterne, nærmer dem til hverandre, trøster dem og paa ny aabner dem for gensidig Kærlighed og broderlig Velvilje.«

Men saa længe Menneskene gaar udenom Jesus Kristus med deres Fredsbestræbelser, saa længe staar alle Politikere, Diplomater og Folkeforbund magtesløse. Jesu Hjerte er al Kærligheds og al Retfærdigheds Kilde, og den, der søger efter Kærlighed og Retfærdighed andensteds, finder dem ikke.

Den Tanke er da opstaaet, at alle Jordens Folkeslag skulde forene sig i fælles Sonebod og Bøn til Jesu Hjerte, idet de i Fællig byggede en Jesu Hjerte Kirke i deres fælles aandelige Hovedstad, Rom.

Tanken blev allerede velsignet af Benedikt XV før hans Bortgang, og ikke mindre varmt tilskynder Pius XI alle Verdens Katholikker til at slutte sig sammen i dette Foretagende.

I et Brev til Foretagendets Præsident, Kardinal Pompili, skriver den Hellige Fader bl. a.:

»For ligesom at samle alle Menneskenes Røster, alle deres Taarer og deres Forhaabninger om en lysere Fredens, Mildhedens og Broderkærlighedens Fremtid til en kærlig Enhed, skal det nye Tempel rejse sig paa denne begunstigede Jord, som Martyrernes og Apostlenes Blod har indviet til for bestandig at være Kristenhedens Midtpunkt; og foran det Alter, hvorfra den guddommelige Hostie vil udøse den uendelige Kærligheds Skatte, skal det

Offer hæve sig, som alle de af Kærlighed brændende Hjerter vil frembære til Bod og Sone for hele Verden.«

Iblandt Medlemmerne af den internationale Komité, som fremmer og støtter Sagen, finder vi for Danmark Hans biskoppelige Naade Monseigneur Brems.

Kirken, hvis Krypt allerede er indviet og taget i Brug, rejser sig i det nye, tætbefolkede Kvarter Piazza d'Armi paa højre Tiberbred (Lungo Tevere Milrio), hvor ca. 30,000 Sjæle hidtil ingen Kirke har haft. Det allerhelligste Sakramente er udstillet til evig Tilbedelse paa Kryptens Alter, og det er de italienske katholske Kvinders Forening, der, bistaaet af Kvindeforeningerne i Roms Sogne, har sat sig i Spidsen for Tilbedelsen. Kvindeforeninger fra alle Verdens Lande yder dem deres Tilslutning.

Den Indvielse af hele Verden til Jesu Hjerter, som Leo XIII for femogtyve Aar siden foretog, synes at skulle faa sit synlige Monument og Symbol i den internationale Votivkirke.

Og som et Symbol paa, at Verdensindvielsen ogsaa gjaldt »alle deres Hjerter, som endnu ikke ved den hellige Daab har modtaget det aandelige Liv«¹⁾, rejser der sig ved Siden af Kirken et Præsteseminar, en Planteskole for vordende Hedningemissionærer af Jesu Hjertes Samfund (S. C. J.), hvis Præster det er, som har taget Initiativet til Kirkens Opførelse og er knyttede til den.

Selv om vi danske Katholikker paa Grund af de mange hjemlige Krav næppe i nogen nævneværdig Grad vil komme til at bidrage pekuniært til Votivkirkens Bygning, saa er vi dog ikke udelukkede fra aandeligt at forene os med Verdens øvrige Nationer i det store Sonoffer til Jesu Hjerter, som det her drejer sig om. Det er ikke blot de Nationer, som aktivt har været indblandet i Krigen, der har stort og smaat at sone.

Hvis blot enhver, som læser denne lille Artikel, vil bede eet »Jesu hellige Hjerter, til os komme dit Rige!« (bed det helst lige straks!) — saa er der allerede naaet noget.

E. Rosenørn-Lehn.

¹⁾ Sr. Maria Droste zu Vischering (— se P. Ign. Schmid »Jesu Hjerter Andagten« 5te Udgave S. 111).

Søndagsindtryk

af en hollandsk Konvertit.

Lægen Frederik van Eeden staar i vor Litteratur som en af de største blandt vore Forfattere fra Firserne. Ikke blot en betydelig Litterat var han. Han udmærkede sig imellem Firsernes Skribenter, der for største Delen kun var Stilkunstnere og larmende Ordvirtuoser, som et alvorligt Menneske, der hæderligt søgte efter Gud og Sandhed. Hans lange Vej til dette Maal førte igennem Spiritisme, Theosofi og Kommunisme — han stiftede endog en kommunistisk Forsøgsby; den blev en Skuffelse for ham. Til sidst sank han i Knæ foran den skjulte Emmanuel i Tabernaklet. For nogle Aar siden blev han oplaget i den katholske Kirke. — Jeg oversætter af hans Memoirer:

Søndag Morgen! Ved min Opvaagnen denne Tanke: der er noget glædeligt i Dag, noget ganske andet end for-dum. Hvad er det? Aa jo, det er Højmessen. Der skal synges og holdes Prædiken. — Tidligere hadede jeg Søndagen og gjorde alt, hvad jeg kunde, for at undgaa den. Nu er det anderledes. Kedsommeligheden er der endnu, men ikke hos mig. Inden i mig er der varmt og levende. Jeg forventer noget, ligesom naar jeg som Barn forventede et Under. Nu er Underet nærværende hver Dag i den hl. Messe og især i Højmessen.

Naar vi forlader vort Hus, med Messebogen i Haanden, saa sniler jeg ad mig selv. Dersom jeg havde set mig selv saaledes for en Snes Aar siden! At gaa hen til Kirken Søndag Morgen, sammen med Kone og Børn og med Bønebogen i Haanden, hvor kedsommeligt og spidsborgerligt vilde det ikke være forekommet mig. Men nul! Det er en Majmorgen; ude staar alt duftende og frisk med det skarpe Foraarsgrønt, der kun varer faa Dage. Gøgen kukker, Droslerne og Bogfinkerne kvidrer omkring mig, de stærkt duftende Syrener staar fulde af lila Klaser. For-dum vilde jeg have kaldt det en svær Synd i et saadan Vejr og paa saadan en Aarstid at blive indenfor Mure eller at gaa ind i en stor Kirkebygningens kølige Skumring. Men indenfor disse svære Mure skjuler der sig noget, hvorefter jeg tidligere stedse har søgt i fri Luft. Hvilken Forandring!

Nu gaar jeg rolig og andægtig den Kirkevej, som allerede er bleven mig saa kendt — jeg gaar den sammen med mine kære. Vi taler ikke meget, og mens jeg gaar, grubler jeg over den tørre Søndagsfølelse fra for-dum, som

nu er bleven forvandlet for mig til Glæde. Jeg skammer mig nu slet ikke over den konventionelle Figur, jeg gør. Alle mine Venner fra tidligere maa gerne møde mig og spotte. Om jeg skammer mig over noget, saa er det over dette: at jeg med min Messebog har Udseende af at være klogere, end jeg er. Jeg burde i det mindste kunne den Bog udenad. Jeg kan desværre for lidt af den. Mine kære, Kone og Børn, har tit et lille, beklagende Smil tilovers for mig, naar dumme Spørgsmaal undslipper mig angaaende Missale og Liturgi. For enhver Kirkegænger synes jeg altsaa mere, end jeg er. Det tynger mig ganske vist, og det eneste, der beroliger mig, er den udtrykkelige Forsikring, jeg giver dem, der taler med mig om religiøse Sager, at jeg ikke er nogen lærd. Men saa meget er sandt: Hovedpunkterne er jeg absolut sikker i. I Enkeltheder kan derimod et Barn rette mig.

Nu spekulerer jeg over den Søndagsfølelse, der er saa grufuld livløs og kedsommelig, naar ingen Religiositet gennemgløder den og hæver den til rigtig Glæde. Søndagen er den hellige Dag, der ved Ugudeligheden er bleven hul og tom. I min tidligere Tilværelse var Søndagen saaledes tom og bleg. Jeg havde da ikke noget at udfylde den Dag med. Ingen højtidelig Gudstjeneste, intet Minde, ingen Liturgi, ingen Andagt, ingen Messe, ingen Bøn. Jeg læste et Stykke af en Bog til Tidsfordriv og tog mig en Spadseretur. Jeg gik saa langt som muligt udenom de »Filistre i Søndagskjole«, som Heine kaldte dem. Nu er jeg selv en saadan Filister, og jeg er stolt af det.

Vi naar til Heden, til den lige sorte Vej, som er viet ved Mindet om de afdøde, jeg ad den bar til Graven. I de lave Graner synger Solsorter og Rødhalse, og højt oppe i Luften synger min Yndlingsfugl, Hedelærken, som en lille Sølvklokke. Men intet sinker vor Gang hen til den store Bygning, som ligger foran mig, naar vi er kommet forbi Kirkegaarden.

Hør! de tunge Klokker begynder at kalde. Jo, jo, vi kommer, vi kommer gerne. Jag Dæmonerne bort, o Klokker, med jeres strenge Lyd. De driller os allerede nok Ugen igennem, gør os vor Søndag fri og trøstrig. Disse onde Væsener, som forstyrrer vor Sindsro, flokkes omkring Bygningen, de flyver omkring det høje Taarn. Jag dem bort med jeres dybe Stemme, saa at der bliver rent derinde.

Vi kommer nærmere til Kirken. Der tøver Kirkegængere endnu lidt, og gaar saa ind i det skumringsfulde Rum. Mændene bliver længst, de samtaler om deres Forretnin-

ger og er tvivlraadige, om de skal bortkaste eller gemme deres Cigarstumper.

Nu falder den stille, fredfyldte Skumring over mig. Sakristanen og Ministranterne er i Færd med at tænde Lys, og enhver fin, ubevægelig lille Flamme glæder mig. Kontrasten mellem Majsolskinnet og den kølige Kirkeskumring vækker intet Ubehag hos mig. Det er som en lille Smule Mørke midt i Solgløden, for at minde om det overnaturlige Livs uendelig større Dybde.

Og alle de, der ærbødigt knæler der, føler alligevel, selv om de ikke kan udtrykke det i Ord, den velgørende Indvirkning af dette dæmpede Kirkelys, der viser Vejen til endnu højere Skønhed end Majmaaneden. Helst ser jeg i Kirken de fromme Kvinder fra Landet med deres Kappe og deres guldforsirede Bønnehog. De hører til Landsbyens Urbeboere og ser lidt overlegent ned paa de frivole Købstadsfolk, der har oversvømmet Landsbyen. Hos dem er Religionen ægte og dyb, det ser man paa deres Opmærksomhed; de ser hverken op eller omkring sig, mens Damerne fra Byen alt for tydeligt viser, at de ser alt og ønsker at ses.

Og dog er det hver Søndag et slaaende Syn, naar Enheden mellem disse saa forskellige Mennesker kommer saa klart frem.

Hvor herlig er Menighedens Tavshed, saa snart Præsten gør Krav paa Opmærksomhed, Ministranten ringer og alle knæler; naar endog enhver Strubelyd holdes tilbage, indtil den lille Klokke befrier os igen.

Jeg sidder i Kirken som et sky Barn, stedse tilbøjelig til Føjelighed og Ærbødighed, endog ved mindre Sammenstød i det begrænsede Rum.

Jeg ser endnu hver eneste Gang Præsterne i deres Forherligelse. Det er ikke den samme Person, der ærefrygtsfuld træder hen til Alteret i herlig Ornat, som den Kapellan eller Sognepræst, der igaar kørte forbi mig paa sin Cykle.

Der indtræffer nok nogle smaa Forstyrrelser. Oplæsningen af kirkeligt Nyt synes engang imellem lidt langtrukket. Ogsaa den Pengepung, der svæver over Hovederne, vilde jeg helst undvære. Men jeg forstaar godt, at den ikke kan undværes og finder mig altsaa taalmodigt i det.

Prædikenen har altid min fulde Opmærksomhed, uden Hensyn til hvem der holder den. Og saa den herlige Præfation med dens klagende, indtrængende Klang!

Hver Gang paany, nu næsten i tre Aar, bliver jeg grebet ved dette Syn af Enhed og Kærlighed. Man kan da sige, hvad man vil om Menneskenes Ondskab, deres Have-

syge og Nid, deres Forfængelighed og onde Drifter og Had; her i denne Kirkeskumring føler man, at de dog ikke er saa slemme.

Hver Søndag kommer der Blomster paa Alteret. Appellen til Gavmildhed er aldrig forgæves, Tilliden til Menighedens Fromhed bliver ikke til Skamme.

Og saa gaar jeg da hver Gang fornyet og styrket ud af den viede Kirkeskumring, ud i den sollyse Maj og tænker glad: »Om en Uge er der Højmesse igen og saa kommer vi tilbage.« — — —

Et lykkeligt Menneske til, der har fundet Fred i Skæret af den røde Evighedslampe, og der forstaaer Klokkerens Lyd og ved at tyde Røgelsens og hele Liturgiens Symbol: han ved, at alt det er Sindbilleder, d. v. s. Billeder af noget højere, og han ved at hæve sig ved det synlige op mod det usynlige.

Roskilde.

Stef. Wevers.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Fredag d. 1. August fejrer en kendt Katholik, Hr. Knud Kannik (som indstuderede Passionsspillet i Haraldsted) Jubilæum, idet han har været 25 Aar i Postvæsenets Tjeneste. Med oprigtig Tak for det herlige Valfartsspil siger vi alle — kendte og ukendte — et hjerteligt »Til Lykke« i Anledning af Jubilæet.

Vejle. Andetsteds i Bladet bringer vi et selvstændigt Referat af Kirkevielsen i Vejle. Alle Byens Blade bragte forøvrigt velvillige Referater. Vi hidsætter et lille Udklip af »Vejle Amts Avis« for 21. Juli. Bladet skriver bl. a.: Dermed var den højtidelige Indvielse til Ende, og alle forlod den hyggelige Kirke, hvis Klokkes Klang Lørdag Aften for første Gang havde lydt her i Byen, og som første Gang i Gaar Formiddags havde kaldt til katholsk Gudstjeneste. Efter Højtideligheden takkede Arkitekt N. Christoff Hansen ved et Glas Vin de tilstedeværende Haandværksmestre for vel udført Arbejde, ligesom Biskoppen paa en hjertelig Maade udtalte sin Beundring for det opnaaede Resultat. I mange Aar har forskellige Forslag og Planer været drøftet og prøvet, inden man bestemte sig til Udførelsen af den katholske Kirke og Præstebolig i den nuværende Skikkelse efter Arkitekt Wipflers Plan. Byggearbejderne paabegyndtes 9. Juni 1922, Fundering og Kældermure var oppe, saaledes at Murerarbejdet med Grundstensnedlæggelse

kunde paabegyndes 17. September 1922. I Begyndelsen af 1923 maatte Arkitekt Wipfler paa Grund af svækket Helbred opgive Ledelsen af Kirkens videre Bygning. Det overdroges da Arkitekt N. Christof. Hansen at færdiggøre Kirken, og han gav den sit Præg i de gode Hvælvs-linier og andet indre Udstyr og ledede iøvrigt Arbejdet inde og ude. Arkitekten er blevet bistaaet af dygtige Haandværkere, der alle har leveret omhyggeligt Arbejde i i bedst mulig Udførelse. Murermesteren var N. A. Christensen, Tømrermesteren H. Kaltoft, Snedkermesteren N. C. Jørgensen, Kobberdækkeren samt Leverandør af sanitære Dele M. Poulsen & Sønner og Leverandør af Varmeværket C. M. Hess' Fabrikker.

Kolding. Ved St. Michaels Menigheds Fest for dens gamle Sognepræst, højærv. Hr. Pastor Storp under dennes Ophold i Kolding afsløredes i Skolens Sal et stort Billede af Hædersgæsten. — Før Pastor Storps Ankomst til Kolding havde Menigheden inde i Kirken ladet opsætte en Marmortavle med følgende Inskription: »Sognepræst Clemens Storp gav os denne Kirke 1885. Vor Forbøn skal være vor Tak.« — Gid sene Slægter i Kolding Menighed maa bevare Taknemlighed og Trofasthed mod Pastor Storp og mod alle Menighedens Velgørere, og maatte den indsatte Sten være en Opfordring dertil. V. K.

Haderslev. (Ved en beklagelig Fejltagelse fra Red. Side kommer denne Eft. først nu). Begejstringen for Kristi-Legemsfesten tager til her Aar for Aar, Processionen — som i Aar fandt Sted for tredje Gang — fik et storartet Forløb. Deltagelsen vokser fra Aar til Aar. Hidtil havde vi maattet lade os nøje med et enkelt Alter; i Aar var der to saadanne, det ene bygget af Sct. Hedvigs Søstre, det andet af Menighedens unge Damer. Det siges endog, at der næste Aar vil komme et tredje og fjerde Alter til. Den sædvanlige fælles Spadseretur om Eftermiddagen dannede en værdig Afslutning.

Tyskland. Den 15. Juli blev Kronprins Georg af Sachsen præsteviet. Ca. 14 Dage forud blev en anden Fyrste, der nu hører til S. Franciskus Ordenen, præsteviet, nemlig Prins Alban af Wertheim-Löwenstein-Freudenberg.

Holland. Den Eukaristiske Kongres, der afsluttedes i Søndags og blev holdt under kæmpemæssig Deltagelse af Katholikker og mange Ikke-Katholikker fra alle Lande vil Ugebladet i et af de følgende Numre bringe en større Artikel om.

Frankrig. Som bekendt har den franske Ministerpræsident udtalt, at han ikke vil opretholde Gesandtskabet ved Vatikanet, og at Kongregationsloven, der udleverer

Ordener og Kongregationer til Staten, ogsaa skal gælde for Elsass-Lothringen. Disse og nogle sociale Bestemmelser har vakt en stor Harmen hos den troende Befolkning i Elsass-Lothring. Biskop Ruch af Strassburg udsendte en Protestskrivelse, hvori han opfordrer til Samling og Organisation. Katholikkernes Liga skal oplyse Folket i Konferencer. »Vi alle skal tale, vi skal tale hurtigt, vi skal tale med Respekt, men meget højt.« »Lad os sige til Fædrelandet: Du har ingen mere hengivne Sønner Men din Magt ender der, hvor en Mors Magt ender; paa vor religiøse Tro har du ikke Ret.« En storstilet Protestaktion gaar over Landet og faar Tilslutning i hele Frankrig. En Kongres i Strassburg (22. Juni) slaar fast, at Regeringens Erklæring er en Krænkelser rettet mod Rettigheder og hellige Privilegier, som ingen vovede at røre ved indtil Elsass's Tilbagevenden til Frankrig. Den er ligeledes et Brud paa det af Frankrig højlideligt givne Ord, der garanterede Elsass-Lothringen Agtelse overfor dets Friheder og Overbevisninger.«

Pastor Bernh. Jensen er hjemkommet og har atter overtaget Redaktionen.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
	Kl. - Kl. 10		m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade)	Kl. - Kl. 10		Kl. 3
Aalborg (Kastetvej)	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Aarhus (Ryesgade 26)	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 5
Dalum Kloster	» 6 ^{1/2}	» -	» 3
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 2
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 ^{1/2}	» -
Haderslev	» -	» 9 ^{1/2}	» 2
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» -
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ^{1/2}	» 2
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Kolding (Alhambravej)	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 5
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» -
Ledreborg	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ^{1/2}	» 10	» 7 ^{1/2}
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» -
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade)	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade)	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsegade)	» 7	» 9	» 6
Rønne (Lille Madsegade)	» 6 ^{1/2}	» 10	» 2
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» -
Slagelse (Tordenskjoldsgade)	» 8	» 10	» 5
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 3
Vejle (Blegbanken)	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

Kirkelig Kalender.

3. Aug. 8. Søndag eft. Pintse.	10. Aug. 9. Søndag eft. Pintse. Laurentius, Martyr.
4. — M. Dominikus, Bekender.	11. — M. Tiburtius og Susanna, Martyrer.
5. — Ti. Maria i Sne.	12. — Ti. Clara, Jomfru.
6. — O. Christi Forklarelse.	13. — O. Hippolyt og Cassian, Martyrer.
7. — To. Cajetan, Bekender.	14. — To. Vigilie.
8. — F. Cyriacus og Lidel- scsfæller, Martyrer.	15. — F. Marias Optagelse i Himlen.
9. — L. Vigilie.	16. — L. Joachim, Jomfru Marias Fader.

»Absalon«. Møde den 4. August Kl. 8 pr. i »Columbus«.

Ved Lodtrækningen den 21. Juli blev følgende Nr. udtrukne: Nr. 024 A. Skærmen, 051 A. Lygten, 036 B. Bordlampen; Gevinsterne maa afhentes mod Forevisning af Numret senest 2. Aug. 1924 hos: O. Petersen, Cort Adelersgade 9 Stuen.

Søndag den 3. Aug. afholdes Foreningens aarl. Skovtur over Lyngby til Brede, Ørholm, Ravneholm Skov. Tog til Lyngby afgaar 12¹⁰ fra Hovedbanegaarden. Samlingssted i Lyngby »Rustenhjørn« i Haven, hvor Cyklisterne støder til. Herfra Afmarsch Kl. 2 pr.

Madkurven medtages.

Venner og Bekendte kan deltage.

Agitér for Tilslutning!

Bestyrelsen.

Mariakongregationen for Mænd afholder Fælleskommunion Søndag den 3. Aug. Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertes Kirke.

Jesu Hjerter Kirke. Søndag d. 3. Aug. fejres den h. Ignatius af Loyola's Fest offentligt med Levitmesse og Festprædiken Kl. 10 og Festandagt Kl. 7^{1/2}.

Vejle. Der gøres opmærksom paa, at **Højmesse** holdes Kl. 9^{1/2} og ikke Kl. 10.

Sakramentskirken.

I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen. Efter Højmesse meddeles sakramental Velsignelse.

Hver Torsdag (ogsaa i Ferien) meddeles sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Basar i Helsingør.

Med Hs. Højærværdighed Biskoppens Approbation afholder St. Vincent af Pauls-Søstrene Basar, Søndag den 3. August og Mandag den 4., til Fordel for syge og fattige i Helsingør. — Gaver til Basaren modtages med Tak af Priorinden, Nygade 8.

Katholsk Lærerinde

søges til 3 Børn (7 — 9 — 11 Aar) paa en Herregaard i Nærheden af Køge. Gode Referencer ønskes. Nærmere Oplysninger hos St. Joseph-Søstrene, Østerbrogade 7 D.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 32.

Søndag den 10. August.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Kirkens Hellighed. — 9. Søndag efter Pintse. — Moder Marie-Eugénie de Jésus (fortsat). — Et Besøg paa Landakot. — Kirke-Spejl. — Den eukaristiske Kongres. — Ny Kulturkamp i Frankrig? — Efterretninger fra Ind- og Udland: Helsingør. Norge. Pinneberg. England. — Avertissementer.

Strøtanker om Kirkens Hellighed.

Naar et Menneske vil døbes, spørges han højtideligt: Tror du paa en hellig Kirke? *(St. Hieronymus.)*

Den hellige Skrift kalder Kirken for Sions Bjerg; thi den staar ophøjet og i Sandhed synlig fra alle Sider; den er i alt hellig, thi den er Guds Hus og den Allershelligstes Stad. *(Clemens Al.)*

Denne Guds Stad er ligesom et Land og et Omraade for de helliggjorte og for dem, der, rensede til Gud, er rige i den Helligaand. *(St. Cyrillus Al.)*

Kirken er een, hvis Hellighed erkendes af Sakramenterne, ikke af Personernes Højhed. *(Optatus Milev.)*

Dristigt kan Christi Legeme (d. e. Kirken) raabe, dristigt kan ogsaa Mennesket raabe, selv om han er ved Jordens yderste Grænse, dristigt kan han raabe med sit Hoved (Christus) og under sit Hoved: Jeg er hellig! — thi han har modtaget Hellighedens Naade, Daabens Naade og Syndernes Forladelse.

Hør dog endelig engang op med at bagvaske den katholske Kirke! Dens Børns Fejl, for hvis Skyld I bespøtter den, billiges ikke af den; tværtimod, den opbyder stadig alt for at forbedre sine vanartede Børn. Hvorfor vil I kun se den slemme Side? Bedøm Kirkens Lære efter det, den offentlig lærer fra sine Prædikestole!

(St. Augustinus.)

9. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli I Brev til Korinth. 10. Kap.

Brødre! Lader os ikke faa Lyst til det onde, ligesom de (Israeliterne under deres Ørkenvandring) fik Lyst dertil. Vorder ej heller Afgudsdyrkere ligesom nogle af dem, som der staa skrevet: »Folket satte sig til at æde og drikke og stod op for at lege.« Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle af dem bedrev Utugt, og der faldt paa een Dag tre og tyve Tusinde. Lader os heller ikke friste Christus, ligesom nogle af dem fristede ham og blev ødelagt af Slanger. Knurrer ej heller, som nogle af dem knurrede og blev udryddet af Morderengelen. Alt dette vederfarede dem forbilledligt; men det er skrevet os til Advarsel, til hvem de sidste Timer er komne (d. e. Tidernes Ende — Tiden efter Christi Komme). Hvo som derfor mener, at han staa, han se til, at han ikke falder. Lader eder ikke anfægte af nogen Fristelse, uden af de menneskelige — (Efter den græske Tekst: Fristelsen, som har anfægtet eder, var kun en menneskelig.) — Men Gud er trofast, og han vil ikke lade eder friste over eders Kræfter, men vil med Fristelsen ogsaa gøre Udgangen saaledes, at I kan taale den. —

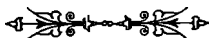
Søndagens Epistel er ikke vanskelig at forstaa og indeholder tillige alvorlige og praktiske Formaninger. Apostelen advarer Korintherne i Almindelighed mod at følge Israeliterne og friste Herren ved at begære det, som Herren havde forbudt. Paulus nævner fire Tilfælde, hvor Jøderne under deres Ørkenvandring havde fristet Herren: 1) Ved Afgudsdyrkelsen, idet de tilbad en gylden Kalv, ofrede for den og dansede omkring den. 2) Ved Utugt med de moabitiske Kvinder, hvor de tog Del i Ofrene og Maaltiderne til Ære for Afguden Baal. 3) Ved Utilfredshed med Mannaen, som Herren i sin Godhed havde givet dem. 4) Ved at murre og klage mod Herren, saa ofte der gik dem noget imod. Og Straffen udeblev ikke. Mange Tusinder maatte bøde med deres Liv.

Og saa tilføjer Apostelen: »Alt dette vederfarede dem forbilledligt; men det er skrevet os til Advarsel, til hvem de sidste Timer er kommen.« Gud har tilladt alle disse Handlinger og Tildragelser, og de er bleven optegnet i Skriften, for at de maatte være en Advarsel og Formaning for de kommende kristelige Tider, til hvem de sidste Timer er kommen, for hvem Tidernes Fylde, Tiden efter Christus med al dens Overflod af Naadeskatte var oprunden. Disse Tider og disse Slægter skulde og burde leve desto mere varsonime, de maatte være desto mere agtpaagivende ved ikke at friste Herren, jo højere de stod i Naade og Kraft, i Rigdom og Taknemmelighedspligt frem for Israeliterne i den gamle Pagt.

Derfor Apostelens Advarsel: »Hvo som derfor mener, at han staa, han se til, at han ikke falder. Fristelserne,

som har anfægtet eder indtil nu, var kun menneskelige.« Indtil nu var der kun almindelige Vanskeligheder og Prøvelser, som overgik dem, Prøvelser, som havde deres Udspring i deres naturlige og daglige Forhold, og som ikke overgik deres menneskelige Kraft. De havde derfor ikke Lov til at beraabe sig paa deres Erfaring og sige til sig selv: vi kunde magte alle Vanskeligheder indtil nu, vi behøver ikke at være bange for nye. Stol ikke paa dig og dine Kræfter! Vel er Gud trofast og lader eder ikke blive fristet over eders Kræfter, men vær bange for Tilliden paa dig selv, vær ikke selvsikker; du maa ikke mene, at du staar, ellers staar du for Fald. Det er den Formaning, som Paulus vil indprente Menigheden i Korinth. Og ikke blot for Menigheden i Korinth har disse Ord Betydning og Gyldighed, men for enhver Kristen, for os alle.

Ethvert Menneske er stolt og fuld af Overvurdering af sine Evner og Kræfter. Det er ligefrem medfødt. Hovmod og Stolthed regnes som den første af de syv Hovedsynder. En Datter af Hovmod er Selvtilliden og Selvsikkerheden. Man tilskriver sig selv en overmaade stor Kraft til at kunne staa imod Prøvelser og Vanskeligheder. Man mener at have Erfaring i, at man er staalsat imod enhver Fristelse. Og derfor tillader man sig næsten alt og styrter sig ind i alle Farer. Det gør mig ikke noget, plejer man at sige. Men vé, hvis Vejen til Synden har begyndt at gaa hen over Forblindelse, Hovmod og Selvtillid! Jeg kan godt tillade mig at deltage i denne Forlystelse, jeg ved jo, hvor langt jeg kan gaa. Jeg kan godt overvære Opførelsen af dette Skuespil, jeg har set meget, som var værre end det. Jeg kan godt læse denne Bog, hvori Renheden haanes og Troen angribes, thi man skal jo vide, hvad der skrives, for at jeg kan dømme i denne Sag. Jeg kan tillade mig saa mangt og meget med Hensyn til Hjertets Renhed, thi det angriber mig ikke, jeg skal nok vide, hvor langt jeg kan gaa. Ja, man tillader sig saa meget, som store hellige Mænd ikke har vovet at tillade sig. Det er det, som Apostelen advarer os imod: »Hvo som mener, at han staar, han se til, at han ikke falder.« Naar Gud lader en Prøvelse komme over dig, og naar du vandrer i Ydmyghed, da kan du stole paa Guds Trofasthed, at han vil hjælpe dig i Fristelser og give dig Kraft til, at du kan taale dem. Men vé dem, som hovmoder sig i deres Sinds Indre.

Moder Marie-Eugénie De Jésus.

Stifterinde af
Assumptions-Kongregationen.

1817—1898.

(Fortsat.)

V.

Værkets Karakter.

Ved sin Forbindelse med de liberale Kredse under Restaurationen havde Frk. Milleret faaet Kendskab til den dybe Vantro, der herskede i de højere Klasser. Hun saa, at Embeds- og Militærstanden saavel som Finansens og Industriens Folk og Voltaires Tilhængere alle lod deres Døtre opdrage i de moderne verdslige Pensionater og ikke for nogen Pris vilde sende dem til Klosterskolerne af Frygt for, at de der skulde tilegne sig politiske Ideer, som man ikke syntes om, faa en ringere Undervisning og lære selskabelige Former, som ikke længere var moderne. Da derfor l'abbé Combalot talte til hende om »Assomption«, om de udvidede Studier baade for Lærerinder og Elever, forstod hun straks den Betydning, Grundlæggelsen af en saadan Kongregation vilde have, og hun gjorde alle hans Tanker herom til sine.

Da Assumptionssøstrene er bestemt til at være Lærerinder, maa de have grundige Kundskaber i alle Fag: Naturvidenskab og Mathematik, Skønlitteratur, Kunst og Filosofi. Man lærer dem endog Latin for at aabne dem Adgang til Skattene i den Hellige Skrift, i Theologien og i Liturgien.

»Novicerne skal daglig have en Times Undervisning om Gud, Inkarnationen og Sakramenterne efter et kort Uddrag af St. Thomas's »Traité«; Kirkehistorie, Bibelens hellige Litteratur og Kirkelegenderne gaar Haand i Haand med Theologien, og under hele Noviciatet skal de daglig overvære Undervisningen i et af disse Fag. Med Hensyn til Historie, Geografi og Litteratur, gammel saavel som ny, da skal disse Fag altid føres tilbage til den fælles Arne: Dogmet og Kirkehistorien, saaledes at disse Kundskaber

ikke udtørre de unge Sjæle og fjerner dem fra Jesus Kristus, som vi vil finde overalt.«

Disse Lærerinder skal dog ikke være lærde Kvinder. »Jeg vil hellere se Dem vandre fremad paa Fuldkommenhedens Vej,« siger Combalot, »end jeg vil ønske Dem en aandelig Udvikling, der kunde vende Deres Aand og Hjerte bort fra Jesus Kristus, som De skal kende og elske.« Mère Eugénie skriver: »Den skønneste Kundskab, vi ejer, er det ikke Kundskaben om Korset? Og er vi ikke kloge nok, naar vi med ydmyg Iver tjener Gud?« Som Benediktinerinderne, Karmelitinderne og Visitationssøstrene skal Assumptionssøstrene leve et virkeligt Klosterliv med Forpligtelse til Recitation af det store Breviar og Tilbedelse af det helligste Sakramente. De skal være forpligtede til den strengeste Lydighed, den yderste Fattigdom og til alle de Forsagelser, der kan forenes med deres Arbejde i Skolen. De skal udvise den samme Ydmyghed, som findes i de strengeste Ordener. Ligesom Vincentssøstrene skal de kun have et eneste Noviciat, hvilken Nation de end maatte tilhøre.

»Dersom eders Formaal er med Værdighed at bære Navnet »Assumptionssøstre«, glem da ikke, at dette Navn indeholder den vanskelige, men ufravigelige Forpligtelse til en Ydmyghed, en Renhed, en Lydighed og en Fattigdom, som vor himmelske Moder ikke behøver at rødme for. Andre Kongregationer overgaar eder i Strengthed, i Afsondrethed, i Faste, men ingen maa overgaa eder i Aandens og Hjertets Ydmyghed, i Viljens og Forstandens Lydighed eller i Kærlighed til Guds Moders Renhed og Fattigdom.«

Der er ikke et Punkt i dette Reglement, som Moder Eugénie ikke har maattet forsvare mod de Indvendinger, der fremkom fra Biskopper, Ordensfolk eller fra Kongregationens Venner, men til dem alle fandt hun klare og afgørende Svar.

1. Allfor strenge Studier for Søstrene! — Man kunde spørge om Nyttens af disse Kundskaber, hvis vort Formaal kun var at vinde kristne Forældre, der var fornuftige nok til at være tilfredse med den Undervisning, som er virkelig nyttig for Kvinder; men overfør den Mani

for Videnskab, som nu er herskende, stiller Sagen sig ganske anderledes, og vilde det ikke være en Brøde, om vi unddrog os en Smule Anstrengelse og ydre Lempelse efter Forholdene, naar vi derved kan frelse de unge Sjæle? . . . Desuden har hele dette Program den heldigste Indflydelse paa Børnene, selv om man ikke lærer dem alt, hvad man selv kan, og vi har desuden altid til Hensigt at lade enhver af Søstrene, efter den fælles almindelige Uddannelse, dygtiggøre sig i et enkelt særligt Fag.

2. Hvorfor lære Latin, og hvorfor læse St. Thomas? Disse Studier er i højeste Grad nyttige for Søstrene; de bringer dem til at elske Breviaret, hjælper dem i Bønnen og sætter dem i Stand til at undervise efter den tridentinske Katekismus. Undervisning i Latin har desuden længe været Skik i mange Noviciater. For Børnene kan det kun blive en Fordel, idet de opnaar en bedre Undervisning i Modersmaalet, da man altid underviser bedre i sit eget Sprog, naar man tillige kan et fremmed, og hvis Forældrene ønsker det, kan Børnene ogsaa lære Begyndelsesgrundene i Latin. Jeg har talt med mange Mødre, der beklagede sig over at maatte skilles fra deres Sønner før den første Kommunion, fordi de ikke kunde hjælpe dem med den elementære Undervisning i dette Sprog.

3. Hvorfor det store Breviar, naar Maalet er Handling? Vort Maal er at forene Bøn og Arbejde. For de Søstre, der er beskæftiget med Opdragelse og Undervisning, er Bøn mere nødvendig end for nogen anden. Arbejdet i Skolen virker adspredende paa Sindet, og denne Adspredthed forjages lettere ved den fælles Fremsigelse af et Breviar, hvis Ord man forstaar, end ved en Bøn, man beder alene. Breviaret gør os til Kirkens Børn i den Betydning, at vi følger dens Fester og ydre Ceremonier. Børnene faar ogsaa derved større Kærlighed til og mere Øvelse i at følge Fællesbønnerne i Sognekirken, end om vi havde et særligt Breviar.

4. Hvorfor saa megen ydre Forsagelse? Vore Regler er ikke strenge og synes dog saaledes for Folk, som

ikke kender Klosterlivet og ikke forstaar de Forsagelser, som er nødvendige der. At sove paa en Halmmadras, at underkaste sig de almindelige Bodsøvelser lader sig særdeles godt forene med Arbejdet i Skolen, det styrker den kristelige Energi i Søstrene og opretholder de Forsagelser, som de skal søge at lære Børnene. Vor Seng og vort Service er som hos Karmeliterinderne, men det kan ikke kaldes strengt, det skader ikke Sundheden, og overfor Børn, der er opdraget i Luksus og Blødagtighed, kan vi ikke praktisere Fattigdom nok, baade for at vække en Smule Foragt hos dem for Livets Bekvemmeligheder og for at beskytte os selv mod verdslig Indflydelse paa dette Punkt.

5. Men hvorfor da ikke fuldstændig Afsondret-hed? Ved at fjerne Gitteret har vi fjernet mange Hindringer for Opdragelsen. Hvem kender ikke de Fordomme, man nærer overfor de lukkede Klostre. Der kunde siges mange Ting om Kærlighedsgerninger og Forbindelse med fattige som Afveksling i det strenge Aandsarbejde, om Nødvendigheden af at beskytte Søstrene mod den stærke Følsomhed, der kendetegner Mennesket, der lever i fuldstændig Afsondrethed, en Følsomhed, der indeholder en stor Fare, naar det gælder om at omgaas og opdrage Børn. Endvidere har vi denne Regel fælles med Søstrene af Saint Maud-, Saint Thomas- og Frelserordenen.

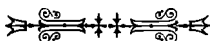
6. Hvorfor kun eet Noviciat? Eftersom Søstrene ikke vil være i Stand til at arbejde med andre uden i lang Tid at have arbejdet med sig selv, holder jeg paa, at alle ved Enheden i et fælles Midtpunkt modtager den Aand, hvori de skal arbejde. Vi er nødt til mere at se ud i Fremtiden end paa Nutiden, og Kongregationen har ingen Fremtid, dersom vi ikke har fortrinligt uddannede Søstre, der alle er fyldt af den samme Aand.

7. Hvorfor endelig Navnet »Assomption«? Fordi denne straalende Hemmelighed i Vor Frues Liv er en af de sjældne, som endnu ikke har sin religiøse Familie til at forstaa Aanden i den og uendeliggøre Naaden, som flyder derfra, og fordi den til Støtte i vor Svaghed indehol-

der vore vigtigste Pligter baade som Søstre og som Lærere.

Ære den Hellige Jomfru paa hendes Optagelsesdag, forny vort Mod og vort Haab ved denne Hemmelighed, som hun vil gøre os delaglige i, hvis vi forbliver tro; — lære af hendes Eksempel at stige som hun fra Dyd til Dyd efter det Maal af Naade, som bliver os tildelt; — lægge Grunden til vor himmelske Salighed ved at efterligne denne dybe Ydmyghed, der, som St. Bernhard siger, ene har hævet hende op til Universets Trone; — endelig arbejde paa at løfte de unge Piger, man har betroet os, op over den Smaalighed, Ubestandighed og Forfængelighed, der saa ofte kendetegner vort Køn: Dette er vor Bestemmelse.

Da disse Ord blev skrevet, i November 1838, var de endnu kun et fjernt Ideal, et Fremtidsprogram; halvtredstindsty Aar senere, da Rom godkendte »Assomption«, levede en hel Kongregation efter dette Ideal. Moder Eugénie havde fuldtud fortjent »den suveræne og ufejlbare Hyrdes Opmuntring« og den Ære at se sit Navn i Ordensstifternes Række.

Et Besøg paa Landakot.

Den kátholske Mission paa Island.

Hvis man taler med Reykjaviks Borgere om Bygning og Jordarealer, vil man faa at høre, at det største Jordareal tilhører Paven, eller med andre Ord, den kátholske Kirke. Det er jo en saare glædelig Meddelelse for en kátholsk Rejsende, og da det just er Søndag Morgen, gaar jeg til Messe for samtidigt at faa bekræftet Indbyggernes Udsagn

Jesu Hjerte Kirke, som den hedder, ligger højt og smukt, ubetinget paa den bedste Plads i Byen. Hævet som paa en græsgrøn Bjergtop over Byen, ligger den, let beskuelig fra alle Sider.

Jeg tænker uvilkaarlig — hvis der var nogle Klokker, der kunde gungre mod Dalens Bund, hvis vuggende Toner kunde flyve over Byen som en kaldende Sirene, saa . . ., ja hvad saa? — Mine Tanker naar Ordet Underværker, men det lader jeg i Guds Haand. —

— Ude fra set er der ikke noget særligt at bemærke om Kirken, udover at den ligger smukt. Den er bygget op af Træ og minder saaledes noget om de norske Stavkirker. — Fra det spinkle Taarn smælder Flagene lystigt for Vinden, og jeg smiler unægtelig ved Tanken om: — Mon de skal erstatte Klokkerne? —

Ved Forespørgsel faar jeg at vide, at der er en fransk Mindefest i Kirken, og det er derfor, der flages. —

— Endelig træder jeg ind i det lille, men til Gengæld hyggelige og smukke Kirkerum, der er fyldt til sidste Plads.

Den forreste Bænkerække udfyldes af franske Marine-soldater, fulgt af deres overordnede, lige fra Næstkommanderende til Admiralen. Den anden Række af Menigheden og St. Josef-Søstrene.

Et Harmoniums spæde Toner risler sagte gennem Kirken, baaret af Sangen.

. . . . Kirken er prydet med fine ægte Ting i fransk Stil og Mønster, der skaber en indre Hygge.

Over Højalteret er der udspændt et Draperi i de pavelige Farver. —

Den højtidelige Messe læses af den i Monsignore Meulenbergs Fraværelse fungerende Sognepræst, Pastor Bootz, assisteret af Præsterne Dressens og Parry. Messen forløber fint afstemt, her som i København, kun Sproget klinger noget haardt, naar man er vant til det bløde Danske

. . . . Efter Messen og et Besøg hos Præsterne i den stilfulde Præstegaard med den imponerende, praktisk indrettede Skole, der for Tiden besøges af ca. 400 Børn, gaar jeg over paa Hospitalet, hvor jeg bliver modtaget af Forstanderinden, som viser mig Hospitalet, der har Plads til 90 Patienter.

»Ja det er jo under smaa Omgivelser, vi fører vor

Virksomhed«, siger hun, idet et Smil haner sig Vej over de blege Kinder. —

»Men det gaar godt og bliver nok bedre, naar vi faar udvidet.«

»Skal De bygge?« spørger jeg.

»Vist nok — det er et Finansspørgsmaal.«

»Hvorledes staar De Dem med Befolkningen heroppe, træffer De nogen Hindringer?«

»Nej tværtimod! det islandske Folk er et gæstfrit og venligt Folk, vi kommer i saa nær Kontakt med alle Lejre, som vi paa nogen Maade kan. Vi har jo det største Hospital paa Island og søges af Folk fra By og Bygd . . .«

— — —

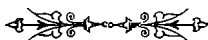
Efter at have nydt Josef-Søstrenes friskbryggede Kaffe tager jeg Afsked, og fyldt af Begejstring for alt det friske og levende, jeg har set, gaar jeg tilbage til mit Hotel, hvor jeg nedskriver disse Linjer, som haabes at give et lille Billede af Arbejdet heroppe.

Reykjavik, d. 15—5—24.

Carlo H. Ohlsen.

P. S. Jeg skal i en senere Artikel behandle de aandelige Strømninger, som gaar over Island, og omtale et Værk af Islands største Digter, der handler om den katholske Kirke og viser Digterens udprægede katholske Livssyn.

C. H. O.

Kirke-Spejl. *)

ROM.

Konsistorium.

De sidste Dage i Marts holdt den hellige Fader privat og offentligt Konsistorium i Vatikanet.

Under det første overgav *Kardinal Frühwirth* sin eet-aarige Værdighed som Kardinal-Kollegiets Kamerlengo til *Kardinal Scapinelli*.

*) Det er vor Agt at bringe en fyldigere regelmæssig Oversigt over kirkelige Begivenheder ved Slutningen af hver Maaned. Denne Gang omfatter Oversigten April Kvartal. R e d.

Paven kreerede, som vi forlængst har meddelt, to nye amerikanske Kardinaler, *Mundelein* og *Hayes*, og holdt ved den Lejlighed en Allokution over Øjeblikkets Vanskeligheder.

Derefter udnævnte Paven ni Biskopper til ledige Sæder i Italien, Alger, Irland og Kanada.

Andre Formaliteter fulgte, hvorpaa det offentlige Konsistorium afholdtes i Peterskirken.

Her overgav Paven de nys kreerede Kardinaler de røde Hatte, hvorefter en Konsistorie-Advokat førte det første Forsvar for en vordende Helgen af Kapuciner-Ordenen.

I et senere privat Konsistorium foretoges Udnævnelse af Bisper til Brasilien, Italien og Kalifornien, ligesom de to nye Kardinaler fik deres Titel-Kirker i Rom tildelt.

Apostolisk Brev.

Paven har tilsendt alle mandlige Ordenssamfund et Brev, hvori han giver disse Retteledninger for deres Liv og Virksomhed.

Hvert saadant Samfund skal, siger Paven, inspirere sig dybt af sin Stifters Aand og kun søge Guds Rige og hans Retfærdighed; Ordensfolkene skal saaledes i deres Missioner undgaa at lade et nationalt-politisk Motiv gaa foran Evangelisationen, og de skal tage sig stærkt af Ungdommens kristelige Opdragelse. Paven understreger Betydningen af de solidest mulige theologiske Studier, baade for de kontemplative, men meget mere for de praktiske Ordner; disse Studier kan kun gavne det indre Kristenliv. Disse Studier kan ikke paabegyndes for tidligt, og Paven opfordrer til Oprettelse af Anstalter for den yngste Ungdom, der viser Tegn til at have Kald; han skizzerer disse Anstalters Program. Paven fraraader at antage Novicer, som ikke har gjort deres klassiske Studier (Studentereksamen), og kun naar de har et sikkert Kald. Paven skriver om Betydningen af Studiet af Latin; de unge Ordensfolk skal dyrke det med Iver. Noviciatet maa ikke afkortes; han giver Anvisninger for denne Prøvetid. Selv efter endt Noviciat maa de unge Ordensfolk ikke forsømme deres Uddannelse for altfor hurtigt at kaste sig ud i praktisk Virksomhed.

Paven anbefaler stor Omhu i Valget af Professorer i den hellige Skrift, Dogmatik, Moral og Kirkehistorie. De filosofiske Professorer skal holde sig til Thomismen og stræbe efter at indpode de Unge en overnaturlig Tankegang.

Sluttelig anbefales det at give Lægbrødrene gode Overordnede.

Nye Kirkeprovinser.

Apostoliske Breve skaber apost. Præfekturer i belgisk

Kongo og apost. Vikariater i Kina samt hæver en Kirke i Madrid og en anden nær Bordeaux til Rang af Basilikaer.

Fordømmelse af Værker og deres Forfatter.

En længe advaret Præst og Professor i Rom, *Don Ernesto Bonaiuti*, som i sine populær-theologiske Skrifter har propageret ren Modernisme, er bleven excommuniceret, og hans Værker er sat paa Index.

Underkastelse.

To franske Præster, Udgivere af et Bibel-Leksikon, som var bleven forbudt, har tilstillet den hellige Stol deres ubetingede Underkastelse og har tilbagekaldt deres Fejltagelser.

Nye Biskopper

er udnævnt paa Malta, i Batavia, Bolivia, Frankrig, Brasilien, Monaco og Italien. Den nyvalgte Abbed af Einsiedeln har faaet pavelig Bekræftelse.

Gregoriansk Institut i Paris.

Ærkebissen af Paris, *Kardinal Dubois*, har modtaget Pavens skriftlige Lykønskning og Opmuntring i Anledning af, at han har grundlagt et Institut for Studier af Liturgi og gregoriansk Kirkesang. Pius XI erklærer at dele Pius X's Ønsker i den Retning.

Pius X's Beatifikation.

Den første Samling af Officianterne i Sagen har været afholdt i Mantua (hvor Pius X har været Biskop). Dokumenterne blev forelagt, og Undersøgerne aflagde den foreskrevne Ed.

En Verdens-Vatikankirke i Rom.

I det kirkelige Kansler-Palæ i Rom har man holdt det første Møde for Opførelsen af en Voliv-Jesu Hjerter Kirke paa Marsmarken i den evige Stad. Mange Kardinaler og Prælater var tilstede, ligesaa Gesandterne for Brasilien, Belgien, Rumænien, Nicaragua, Venezuela, Czeko-Slovakiet, England og Peru. Arkitekten forelagde Planerne, som vandt Bifald.

Pavelig Adel og Titler.

Mussolinis Regering har fastsat en Bøde paa 5000 Lire for at søre Titler, der ikke er indskrevne i Italiens Adelsregister. Visse Aviser har i den Anledning rørt ved de af Paven tildelte Adelskaber og talt om Misbrug. Det viser sig, at Antallet siden 1870 knap er 50 — altsaa end ikke eet pr. Aar. Som Suveræn er Paven ganske uafhængig af Italien og kan stadig adle, hvem han vil; de pavelige Adelskaber bestaar saaledes uforandret.

FRANKRIG.

Et nyt theologisk Seminarium er oprettet i Nevers.

I Lourdes afholdtes en Kongres for Bønnens Apostolat og Christi Legems Korstog med 2000 Deltagere fra Frankrig, Belgien, England, Spanien og Kanada; 2 Millioner Medlemmer var repræsenterede ved disse Udsendinge.

1400 unge Mænd fra Parises Omegns Ungdomsforeninger har tilbragt en Nat i Bøn i Jesu Hjerte-Basilikaen paa Montmartre.

Biskoppen af Montpellier indprenter Forældrene i sit Skrift kun at sende deres Børn til katholske Spejdetroppe.

Fem Præster har i Paris gjort et Arbejde for at drage de derboende Italienerne til Paaskepligten; Resultatet blev over al Forventning; der bor 103.000 Italienerne i Seine-Staden.

Lignende Arbejde er optaget mellem Russere, Armeiere, Portugisere og Czeko-Slovakere i Paris.

Der findes allerede nationale Arbejder af samme Slags for Englændere, Spaniere, Tyskere, Flamlændere, Arabere og Syrere — hver med sit Kapel m. m. i Parises forskellige Kvarterer. Endnu mangler Polakkerne deres Institution.

Fra 14 Lande har Pilgrimme søgt Lourdes. Alene Franskmændenes Antal naar over 200.000. Totalantallet var i 1923: 247.000. Antallet af Helbredelser er steget fra 9.000 i 1922 til 13.000 i 1924. Alle disse Helbredelser er officielt konstaterede af det offentligt tilgængelige Lægebureau's Kreds af Videnskabsmænd, som assisteres af tilreisende Læger.

Antallet af Kommunioner i Grotten og i de tre Valfartskirker i Lourdes var i 1923 oppe paa det imponerende Ciffer af 776.000. Der blev i samme Aar celebret 51.000 Messer i Lourdes. 5 Kardinaler og 98 Biskopper har i 1923 besøgt Grotten.

PORTUGAL.

Dette Lands Politik og Økonomi synes aldrig at ville komme ud over den kaotiske Tilstand. Men den religiøse Situation bedres kendeligt.

Indtil 1831 var Landet ægte katholsk; Revolutioner og Korruption ødelagde alt; Ordnerne — og med dem de katholske Skoler — undertryktes, og Uvidenheden steg. Den religiøse Uvidenhed overgik enhver Beskrivelse — selv hos de Troende. Skønt Kirken udadtil var respekteret, forfulgtes den ad bureaukratisk Vej, indtil den blev en ren Slave af Staten, som ansatte og afsatte Bisper og Præster efter eget Tykke; var en Gejstligs Levned end

idel Skandale, kunde Rom ikke faa ham afsat. Al Forfremmelse skete efter politiske Linjer. Gejstligheden rekrutteredes tilsidst næsten kun fra de laveste Klasser; al Tale om Kald, Værdighed og Dyd var tom; den blev snart Folkets mest foragtede Klasse. Kirkerne stod tomme, Folket levede og døde uden Tro og Sakramenter. Al katholsk Litteratur døde ud; det var f. Eks. umuligt i Aaringer at faa en katholsk Bibel, mens det engelske Bibelselskab fiskede i de døde Vande. Kort — Religionen var Døden nær i Portugal i Kongedømmets sidste Aar.

Skønt denne Tilstand havde været og forværret sig gennem et Aarhundrede, table Portugiserne ikke helt deres gamle religiøse Instinkt; en kristelig Morgenrøde anes.

Skønt den nye republikanske Regering ved aabent Angreb forsøgte at kvæle enhver Rest af Religion — og skønt alle de gamle tricks kom i Brug: En Statue for Satan, Børnetog med Bannere, hvis Indskrift lød. Ingen Gud, ingen Tro! — og skønt Seminarierne lukkedes og Religionsundervisning straffedes — skønt Brud paa Cølibat og Lydighed honoreredes kontant . . . skønt alt dette florerede, vaagnede dog den indslumrede Tro. Nye Bisper og en ny Gejstlighed rejste en Vækkelse i Lægfolket, en Presse skabtes, Ordet forkyndtes, Studierne genoptoges, og katholske Foreninger dannedes.

De nyvakte erobrede en Del Pladser i Parlamentet, og Religionen genvandt Folkets Respekt. Man ser med Fortrøstning Fremtiden imøde.

ØSTERRIG.

Den af Kath. Ugebl. forhen omtalte nyindviede Domkirke i Linz har været under Bygning siden 1862. 30 Bisper og 60 Prælater assisterede Kardinal-Legaten; en af dem var selve Rigets Kansler, Mgr. Seipel. Dens Grundflade er 2.400 m²; den rummer 20.000 Personer, og dens Hovedtaarn er 135 m højt.

POLEN.

De gamle Bispedømmer, som Russerne havde undertrykt, er nu genoprettede, og nye oprettes. Antallet bliver nu 28, hvoraf tre for unerede Grækere og et for Armeniere.

Man har i Polen optaget et Arbejde for Afholdelse af Retræter for Theaterfolk; Scenens største »Stjerner« er gaaet i Spidsen og har saaledes vist, at Kunst og Tro godt kan forliges, ja — at selv energisk Fromhed kan leve blandt Skuespillere.

Andre Retræter er afholdt for Officerer, og Eksemplet har smittet Soldaterne.

Efter Polens Primas Ønske blev de fleste offentlige Baller under Fastetiden afløst.

ÆGYPTEN.

Det apostl. Vikariat for Nil-Deltaet udvider sig stærkt ved Mission blandt Kopterne; baade i Kairo og paa Landet finder Missionærerne god Indgang.

AFRIKA.

Det giver en Idé om Kirkens Vækst i fransk Kongo at høre nogle Tal.

I et Distrikt tæller man efter blot 10 Aars Mission 4.000 Kristne og 3.000 Katekumener. I en anden Urskovsby tæller man 3.000 Kommunioner Juleaften.

I Vikariatet Guld-Kysten nævnes flgde Tal: Kun 5 Aar efter Vikariatets Oprettelse, fandtes der 5.700 Katholikker, 10 indfødte Kateketer, 9 Kirker, 4 Stationer (vordende Sogne) — alt i 1906. I 1924 tælles der 23 organiserede Stationer med 501 Understationer, 356 Kirker og Kapeller, 95 Skoler med over 5.000 Elever, 37.000 Katholikker og 25.000 Katekumener. I Marts i Aar bukkede Biskoppen, en Rhinlænder, under for Anstrengelserne.

THIBET.

I dette for Missionen saa lukkede Land er der gode Resultater at se paa. En fransk Biskop er apostl. Vikar for Thibet; Højden, 4 à 5.000 m, gør selve Opholdet yderst pinligt for Europæere. Tallene for 1922—23 ser saaledes ud: Katholsk Befolkning 4.404, nydøbte 152, døbte paa Dødslejet 74, døbte katholske Børn 156, døbte Hedningebørn 113 — ialt et Aarstillæg af 495 Sjæle. De 35 Skoler underviser 586 Drengene og 319 Piger. Franciskaner-Nonnerne har i deres Polyklinikker behandlet 20.300 Personer, Hospitalet har haft 585 Patienter paa 17.500 Sygedage.

SYDHAVSØERNE.

Den apostl. Vikar for Batavia (Java) har nu faaet en haardt tiltrængt Hjælp fra de hollandske Lazaristers Side. Med Hovedsæde i Soerabaja paa Java skal de bestride tre Distrikter paa tilsammen 20.000 km²; der findes her 6 Mill. Sjæle, hvoraf de 5 Mill. er Indfødte, 60.000 Kinesere og 15.000 Europæere. Der er endnu kun 4.600 Katholikker, af hvilke kun 40 er Indfødte. Fem Lazarister er allerede gaaet i Gang med Arbejdet.

NY HEBRIDERNE.

Indbyggerne af Port Sandwich, som før stod imod, har for et Aar siden i deres Helhed vendt sig til Kirken,

og Daabs-Arbejdet er i fuld Gang. Marist-Patrene har allerede døbt 84 og firmet 91; Vajsenhuset er vokset fra 15 Børn i Fjor til over 100 i Aar; næsten alle de Indfødte søger Kirken og gaar til Daabs-Forberedelse. Man venter blot paa nye Missionærer for at høste alle Sjelene ind.

ROM.

Kongregationerne har udsendt en Række Dekreter, som kun har Interesse for Ordensfolk og Præster.

Nye Bisper er udnævnt i Australien og i Kina.

Jesuiterpateren *Paul Ginhac's* Proces er begyndt; han døde i 1895 og er i Ry for Hellighed.

I Orienten er der sket et Bispeskifte, idet Paven har udnævnt den tidligere syriske Ærkebiskop af Mossul til samme Ritus' Sæde i Damaskus.

»Sognepræsten fra Ars« Sag skrider frem; Ritus-Kongregationen er i Gang med at undersøge de forebragte Mirakler.

Forskellige Kardinaler, særlig de nye amerikanske, har faaet Sæde i flere romerske Kongregationer.

En Række Videnskabsmænd har faaet Udnævnelse til Konsultorer i forskellige Kongregationer.

Benedict XV's Grav i Krypten under Peterskirken er nu færdigpydet; det er en Sarkofag i gult Siena-Marmor med Pavens Dødsbillede paa Laaget.

En Procession paa 200.000 Personer ledsagede en Mariastatue gennem Roms Gader, da den flyttedes fra én Kirke til en anden.

Mussolinis Regering har tilstaaet de italienske Missioner i Kina en Hjælp paa 10 Mill. Lire; Paven har takket Statsministeren.

MALABAR-KYSTEN.

Konsistoriet i Rom har genoprettet det for over 400 Aar siden nedlagte Patriarkat af syromalabarisk Ritus. Patriarken er en Indfødt og har 3 Biskopper under sig,

MADRAS.

For Indiernes Studier aabnes der her et nyt Kollegium i egne, nye Bygninger. Det kan konferere Doktorgrader, der anerkendes ved hinduiske, engelske og franske Universiteter; Studenterne kommer til at bo i Pension paa Collegies; Undervisningen baseres paa den skolastiske Filosofi.

SHANGHAI.

Det første almindelige kinesiske Konkilium har været afholdt her. 74 Stifter fra hele det gamle Kejserrige var

repræsenterede; den apostol. Delegat repræsenterede Paven og førte Forsædet.

KINA.

Nogle Tal fra den katholske Undervisning i »Himlens Rige«: Theologiske Seminarier for indfødt Klerus 666 Elever. Forseminarierne (Latinskolerne) 1826 Elever. Universitetet i Shanghai 353 Studenter; dets kvindelige Annex 409 Elever. Underskolerne 6.000 Elever, de højere Skoler 45.000. Katekisme-Skolerne 198.000 Elever.

ANTILLERNE (hollandsk).

Curaçao-Øen, som har 63.000 Indbyggere, tæller 57.000 Katholikker. 42 hollandske Dominikanere under en apostl. Vikar besørger 22 Sogne. Søstre af samme Orden og Franciskanerinder bestrider 30 Skoler og 4 Hospitaler. Missionen har 2 Ugeblade og et helt indfødt Bibliothek. Endnu er det ikke lykkedes at skabe en indfødt Gejstlighed.

ROM.

Bibelinstituttet har faaet en Række nye Bestemmelser fra Paven.

Dets Doktorgrader rangerer lig med Universiteternes; ingen maa være Lærer i den hellige Skrift uden et saadant Doktorat; Ordenerne skal sende Folk til Instituttet, og disse skal da senere indenfor Ordenen være Professorer i Skriften; Bisperne i hele Verden skal danne Studiefonds for at kunne sende en eller flere Præster aarlig til Instituttet — den hellige Stol giver Exemplet ved at skænke 200.000 Lire til dette Formaal.

Frankrig, Arabien, Polen og Spanien har faaet nye Bisper udnævnt til ledige Sæder.

Forskellige Kongregationer og nye Ordenssamfund har faaet allerhøjeste Bekræftelse paa deres Fundatser.

LONDON.

Udfor Tyborn, hvor utallige Katholikker led Martyr døden for deres Tro paa Reformationstiden — midt i Hyde Park — har to engelske Dominikanere holdt offentlig Korsvejsandagt paa Langfredag. Ingen Mislyd fremkom, og alle Tilhørere syntes opbyggede.

20. Juli 1924.

Spectator.

Fra den eukaristiske Kongres.

Om Aabningen af den eukaristiske Kongres i Amsterdam og den pavelige Legat Kardinal van Rossums Ankomst fortæller en Korrespondent i det engelske Blad »Universe«:

Kardinal-Legaten kom i Triumftog til Holland. Hvilkenhelst Kardinal, der var kommet fra Rom for at repræsentere den Hellige Stol ved Hollands første Internationale Eukaristiske Kongres, vilde være blevet modtaget som en Konge. Men Villhelm Kardinal van Rossum er Hollænder af Fødsel, og hans Landsmænd hilste ham, som de aldrig før har hilst en Gæst ved deres Kyster.

De kunde ikke vente, til han naaede Amsterdam. Tusinder drog ud langs med Nordsøkanalen og mødte ham ved Ijmuiden. Jeg tog ud Tirsdag Aften med en Motorbaad, der havde Pressefolk fra alle Lande ombord.

Ved Ijmuiden mødte vi »Batavia II«, en stor Ocean-damper, der havde Kardinal van Rossum ombord. Den var omgivet af en Mængde Skibe af alle Slags, der var fyldt med Mennesker. Vi standsede lidt, mens »Batavia II« gik frem. Legaten kom frem paa det øverste Dæk og meddelte Velsignelsen. Sirenerne tudede, og fra Titusinder lød Hurraraabene imod ham. De mange Skibe, der havde dannet Espalier for at lade Kardinalens Skib passere, sluttede nu op i dets Kølvand, og det blev en Procession paa over 200 Skibe gennem Nordsøkanalen. Fra mange af Skibene lød Musik og Salmesang.

Langs Kanalens Bredder stod Børn i store Skarer. Fra Pressens Baad, der fulgte lige efter »Batavia«, kunde vi se Skove af hvidgule Flag, som Børnene vinkede med, vi kunde læse »Velkommen« paa Bannerne og høre Børnestemmernes skingre Hurraer. Der var ogsaa katholske Foreninger og Broderskaber opstillet paa Bredderne, en uendelig Række af Mennesker. Processionen sejlede ganske langsomt de ca. 20 km ind til Amsterdam. Man fik det Indtryk, at alle Mennesker i Holland var samlet paa og omkring Kanalen, og dog blev Modtagelsen i selve Amsterdam endnu mere overvældende.

Efter tre Timers Sejlads gennem Kanalen naaede Kardinalen Kl. 7 om Aftenen Amsterdams Havn, hvor uhyre Menneskemasser havde taget Opstilling. Kardinalen blev modtaget af den hollandske Premierminister, der er Katholik, den hollandske Ærkebiskop og Landets fire Biskopper. Efter et kort Ophold kørte han gennem de tætfyldte

Gader til St. Willibrords Kirke, hvor andre Tusinder med Kardinal Bertram fra Breslau og 40 Ærkebiskopper og Biskopper ventede ham, og Biskoppen af Haarlem bød ham Velkommen.

Kongressens Aabning var storstilet og baaret af den store Stemning, der plejer at beherske de eukaristiske Kongresser.

Ny Kulturkamp i Frankrig?

Af Dagbladene vil Læserne allerede have set, at den nye franske Regering er rede til igen at begynde en Kamp mod Kirke og Religion. I Elsass-Lothringen har man hidtil ladet alt være ved det gamle, og de franske antikirkelige Love har ingen Gyldighed der. Men i sin Erklæring i Deputeretkammeret den 17. Juni udtalte den nye Ministerpræsident Herriot: »Regeringen er overbevist om, at den gør sig til Tolk for Ønskerne hos den Befolkning, der endelig er vendt tilbage til Frankrig, naar den fremskynder den Dag, da de sidste Forskelligheder i Lovgivningen for de genvundne Lande og for hele Republikken endelig er forsvundne. Derfor vil Regeringen ophæve Generalkommissariatet og forberede Indførelsen af den samlede franske Lovgivning i Alsace-Lorraine.«

Denne ministerielle Erklæring fik straks de elsass-lothringiske Deputerede til at protestere. I et Natmøde mellem den 19. og 20. Juni tog Ed. Soulier Ordet og spurgte:

»Vil man øve Vold inod Religionsfriheden i Alsace og Lorraine og udfolde en tyrannisk Militarisme for at berøve de genvundne Provinser deres Rettigheder? Kan man lade haant om det højtidelige Løfte, som Marskal Joffre i Frankrigs Navn gav i Thann i November 1914.

»Frankrig bringer eder tillige med den Frihed, det altid har repræsenteret, Respekt for eders egne Friheder, eders Traditioner, eders Overbevisninger, eders Skikke. Jeg er Frankrig, I er Alsace. Jeg bringer eder Frankrigs Kys.«

Ch. François raaber: »Det er ikke en Lap Papir!« (Stærkt Bifald.)

Alsace og Lorraine har 24 Deputerede; i de 21's Navn fremsætter nu den Deputerede for Moselle, Schuman en Protest mod Erklæringen.

»Vi har,« siger han, »absolut Sikkerhed for at være i fuld Overensstemmelse med Befolkningen i Alsace og Lorraine og det i den Grad, at vi ikke vil tøve med at

forlange, at den raadspørges i den Sag, der her er under Debat.

Hvis Regeringen havde forhandlet med de 21 Repræsentanter, i hvis Navn jeg taler, vilde det have været let at enes om visse Punkter, f. Eks. om Indførelsen af forskellige sociale Love i vore Provinser.

Men naar der bliver Tale om at indføre de samlede religiøse og sociale Love, vil vi fremføre den mest energiske Protest.

En saadan Handlemaade vilde være i fuldstændig Modstrid med de Forpligtelser, man i 1918 paatog sig overfor vore Befolkninger og med de højtidelige Løfter, som blev givet dem under Krigen og siden atter og atter gentaget.

Vi protesterer mod en Forholdsregel, der vilde være en Vold imod de Rettigheder, der er givet Alsace og Lorraine.«

Herriot: »Jeg er forbavset over denne Debat.«

François: »Det var ikke nødvendigt at fremkalde den.«

Herriot: »Der er intet Konkordat i Alsace!«

François: »De kender intet til Sagen!«

Herriot: »Naar Konkordatet ikke mere eksisterer i Frankrig, eksisterer det heller ikke mere i Alsace.

Vi elsker Alsace saa højt, at vi ønsker det helt skal assimileres med det øvrige Land.

Monarkiet har været strengt for Alsace i Sprogspørgsmaalet.«

Schuman: »Det er Konventet, som har forfulgt det!«

Herriot: »Det er Marseillaisens Frankrig, som har bragt det Friheden!«

Schuman: »I Alsace er Konkordatet aldrig traadt ud af Kraft, heller ikke efter Vaabenstilstanden i 1918, det bestaar ifølge Loven af 18. Germinal Aar X.

Den franske Regering og den Hellige Stol har altid været enige om det.

Denne Lov vil blive ved med at have Gyldighed, indtil den afløses af en ny fransk Lov.

Det drejer sig ikke blot om Frihed, men om Retten til, at man tager Hensyn til Skikke og til Religionen.

Selv Tyskland har altid i disse Ting bibeholdt et Styre, som det modtog det af den franske Regerings Haand.

Vi tager ikke et Ord tilbage af den Erklæring, som jeg i mine Kollegers Navn har overrakt Formanden.«

Medens det foregik i Kammeret i Paris, har en mægtig Protestbevægelse bredt sig i de to Provinser. Biskoppen af Strasbourg, Mgr. Ruch, har udsendt et Brev, der opfordrer til at tage Kampen op. Han anordner deri Protestmøder i hele Landet og slutter med at sige: »Der er

ikke eet Minut at spille. Frankrig er en Moder. Vi vil absolut hindre smertelige, skadelige Kampe, hvis Følger ingen kan overse. Lad os derfor tale meget hurtigt, lad os tale alle, lad os tale med Respekt, men meget højt. Lad os sige til Fædrelandet: Du har ikke Børn, der elsker dig højere, du kan forlange af os alt, hvad et Land har Ret til at forlange af sine Børn; vi vil aldrig nægte det. Men din Magt holder op der, hvor en Moders Magt holder op; imod vor Religion har du ingen Ret. For Fædrelandet alt, hvad der tilkommer Fædrelandet; for Gud alene alt, hvad der tilkommer Gud,«

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Helsingør. Vi bringer herved alle, som ved Gaver eller paa anden Maade har bidraget til at støtte vor Basar, vor hjerteligste og bedste Tak. *St. Vincents-Søstrene.*

Norge. I Norge er Olavsfesten den 9. Juli i Aar blevet højtideligholdt paa særlig Vis, da det er 900 Aar siden Hellig Olav og Biskop Grimkjell paa Mostertinget satte Kristenret. Ogsaa i St. Olavs Kirke i Kistiania blev Dagen festlig mindet ved en højtidelig Andagt, der holdtes af Pastor Flynn fra Helsingør og overværedes af Biskoppen, mens Pastor Offerdahl holdt Festprædiken. Ifølge »St. Olav« læste Biskoppen St. Olavsbønnen, og den middelalderlige St. Olavshymne blev afsunget. Emnet for Festprædikenen var Kristenrettens Indførelse i Norge, og Prædikanten opfordrede til at ruste sig til Kamp for at forsvare det kristelige Grundlag, som blev lagt for 900 Aar siden, og som er blevet et fast og sikkert Grundlag for den kristelige Kultur og for den sociale Samfundsorden. Han sluttede med en Takkebøn, fordi Norge havde faaet en Fyrste som Olav den Hellige.

Pinneberg. Den herværende katholske Menighed fejrede den 27. Juli sin Sjælesørger, Hr. Pastor Fr. Verheins, 25-aarige Præstebubilæum. Sognepræsten har været ansat her paa sjette Aar. Under talrig Deltagelse ikke blot fra de herboende Katholikkers, men ogsaa fra Dattermenigheden Uetersens og hele det store Sogneomraades Side, fandt Dagens saare festlige Levitmesse Sted. Diakon var Hr. Pastor Dr. Pieper, Menighedens tidligere Sognepræst, der ogsaa holdt den gribende Festprædiken om det katholske Præstedømme. Subdiakon var Hr. Vikar Schulte. Under Klokkernes festlige Klang førtes Jubilaren, ledsaget af hvidklædte Piger og Ministranter i rødt, i festligt Tog

til den i Dagens Anledning rigt prydede Kirke, hvor især Højalteret straaede i et Hav af Lys og Blomster. De troende, der fyldte Kirken til sidste Plads, fulgte, grebne af Andagt, Gudstjenesten og lyttede til Kirkekoret fra Otten- sen, der med gammelt Mesterskab foredrog folkelige og latinske Messesange. Efter denne skønne kirkelige Fest- lighed blev Jubilaren ledsaget tilbage til Præsteboligen, hvor han modtog Lykønskninger fra talrige Embedsbrødre, fra Kirkeforstanderne og Byraadsmedlemmer og Skole- ungdommen, der hilste ham med Digt og Sang. Menig- heden skænkede som Jubilæumsgave seks store pragtfulde Messingstager til Alteret. Fra fjern og nær indløb talrige Lykønskninger, deriblandt alene fra Danmark Olen fuld af Breve og Telegrammer. Dagen forløb saaledes smukt og paa en Jubilaren hædrende Maade som et trofast Ekko af de svundne Aar.

C. M.

England. En lille Kreds af fanatiske Protestanter har forsøgt at faa den nye engelske Regering til at ophæve den engelske Legation ved den hellige Stol. Men Premier- ministeren har svaret, at Legationen vil blive opretholdt; det er den tredje engelske Regering, der indtager dette Standpunkt.

— I Wembley paa Verdensudstillingens Grund staar der nu ogsaa et katholsk Kapel, som efter en Ind- skrift er viet »til Gud den allerhøjeste, til Ære for St. Pe- ter og Poul, Stadens og Verdens Apostle, Londons og West- minsters Værnehelgener for Britanniens Fred«. Først havde man ikke tænkt paa at opføre Kirker og Kapeller; der var ikke Plads nok. Da der saa alligevel viste sig Lejlighed dertil, byggede man for 1800 Pund ovennævnte Oratorium. I Indvielsestalen sagde Ærkebiskoppen af Westminster blandt andet: »Hvis det er sandt, og det maa vi sige, det er, at det britiske Riges Indflydelse mærkes hele Verden over, . . . saa kan det kun betyde, at den almægtige Gud har givet det Magt og Lejlighed til at gøre godt eller ondt, hvormed der følger et uhyre stort Ansvar . . . Men vi ved som Katholikker, at dette Ansvar kan ikke fyldest- gøres uden i samme Forhold, som den katholske Kirkes Indflydelse er anerkendt. Udenfor den katholske Kirke maa der være og har der altid været en ufuldstændig og frag- mentarisk Kristendom. Kun hvor den katholske Kirke er i Stand til at fuldføre sin Mission, kan vor guddommelige Herres Lære overleveres i sin Fuldkommenhed. Vi maa takke Gud for, at det er en sjælden Hændelse i det briti- ske Rige, at vor Religion nogen Steds bliver hæmmet eller hindret.« — En Præst vil altid være til Publikums Dis- position. Han skal modtage katholske Besøgende, give Oplysning, holde Gudstjeneste og høre Skriftemaal. C. T. S.-

Brochurer og katolske Aviser ligger fremme. Alene den første Dag taltes der 4000 Besøgende. En af Gæsterne, der blev spurgt, hvad der gjorde dybest Indtryk, svarede: »Uden al Tvivl Kl. 6-Andagten i det katolske Kapel.«

— Reklamekongressen i London har ogsaa Interesse for Katholikker; fra katolsk Side blev der taget kraftigt til Orde for »Sandhed i Reklamen« som religiøst Problem. Ved godt besøgte Møder og i Prædikener fremsattes der gode Tanker. En Taler sagde, at Folk, der gaar i Kirke, er den bedste — eller ogsaa den daarligste Reklame for Religionen. Han kritiserede dem, der paa Vej til Kirke ser ud, som om de skulde til Tandlægen. Religion skal være glad. Fr. Ronald Knox holdt en glimrende Tale i Westminster Cathedral og hævdede, at religiøse Samfund udenfor den katolske Kirke blot kunde annoncere deres Tvivl, de havde ikke noget ligefrem Bud til Folket. »Da Folk hørte,« fortalte han, »at de Delegerede vilde diskutere Muligheden for at gøre Reklame for Religion, var deres første Tanke: Hvor vulgært! Hvor amerikansk, næsten blasfemisk!« De havde et forkert Begreb om Reklame, dette Begreb: Lad den værste Mand vinde, saa længe han raaber højest. Hvis denne Idé er rigtig, saa er det forkert at gøre Reklame for Religion, men saa er det overhovedet forkert at gøre Reklame. Den Slags Reklame skulde forbydes, kun Sandheden tør udbredes, og derfor maa man først kende den. »Den moderne Verden har i flere Aarhundreder kaldt os Katholikker for Løgnere. Men nu har de ikke blot selv holdt op med at forkynde »Sandheden« om Religionen, de tror heller ikke mere, at der er en Sandhed, der kan forkyndes.« Spørger man moderne Prædikanter om rent kristelige Lærdomme, vil man ikke faa fyldestgørende Svar. Man vil høre, »at der taler meget for begge Standpunkter, at Livet er større end Logikken, at det vilde være Synd at binde sig til nogen Formel; at vi, fordi vi ikke kan finde Sandheden om et eller andet kristeligt Dogme, maa føle og leve i ærbødig Tillid til, at Problemets Løsning vil findes i denne eller hin Retning«. Har man Sandheden, tør man trøstigt gøre Reklame for den.

Dannet ung Pige,

15 Aar, ønsker Plads med familiær Stilling i katolsk Hjem, helst i Provinsen. Billet mrkt. »Plads« modtager Ekspeditionen.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

10. Aug. 9. Søndag eft. Pintse. Laurentius, Martyr.	17. Aug. 10. Søndag eft. Pintse. Marias Optagelse (fejres offentligt).
11. — M. Tiburtius og Susanna, Martyrer.	18. — M. Oktavdag.
12. — Ti. Clara, Jomfru.	19. — Ti. Oktavdag.
13. — O. Hippolyt og Cassian, Martyrer.	20. — O. Bernhard, Kirkelærer.
14. — To. Vigilie.	21. — To. Johanna Franciska, Enke.
15. — F. Marias Optagelse i Himlen.	22. — F. Oktav af Marias Optagelse.
16. — L. Joachim, Jomfru Marias Fader.	23. — L. Filip Benitius, Bekender.

»Absalon«. Møde den 18. August Kl. 8 pr. i »Columbus«.

Sakramentskirken.

I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen. Efter Højmessen meddeles sakramental Velsignelse.

Hver Torsdag (ogsaa i Ferien) meddeles sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Præste-Eksercitierne i Ordrup

1.—5. September.

Melding om Deltagelse bedes som hidtil i god Tid sendt til Skt. Andreas Præstegaard, Charlottenlund.

St. Josephs Gilde st. 1885.

Mandag Aften den 11. August Kl. 8 afholdes Møde i Bredgade 67. *Bestyrelsen.*

Unio. Onsdag 13. Aug. Aftenudflugt til Rungsted (Bal paa Hotellet) for Medlemmer med Venner og Bekendte. Skib fra Havnegade Kl. 6³⁰. Der gaar Tog Kl. 7¹⁶ fra Hovedbanegaarden for dem, der ikke kan naa Skibet. Mød talrigt. *Bestyrelsen.*

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Søndag 17. August foretages den aarlige Tur til Hørsholm.

Afgang med Toget fra Charl. Kl. 9³⁷. Højmesse med Prædiken (Pastor Günther) i St. Hans Kapel Kl. 10^{1/2}.

Derefter medbragt Frokost i Hotellets Sal sammen med Hørsholm Menighed. Fælles Kaffebord senere paa Dagen. Hjemtur ved 5 Tiden. Turen betragtes som et Møde mellem de 2 Menigheder, hvorfor alle Andreas Menighedens Medlemmer indbydes. *Bestyrelsen.*

Taksigelse.

Alle som har glædet mig med deres Lykønskninger i Anledning af mit Præstebubilæum bedes modtage min hjerteligste Tak. Jeg skal tænke paa dem i mine hellige Messer.

Pinneberg, Holsten 29.—7.—1924.

Franz Verhein,
Sognepræst.

Vejle. Der gøres opmærksom paa, at Højmessens holdes Kl. 9^{1/2} og ikke Kl. 10.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 g, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 33.

Søndag den 17. August.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Kirkens Katholicitet. — 10. Søndag efter Pintse. — Pavens Budskab til den eukaristiske Kongres. — I Anledning af en Bog. — Moder Marie-Eugénie de Jésus (sluttet). — De katholske Jamboréanere. — Sæby. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Køge. Helsingør. Island. — Avertissementer.

Strøtanker om Kirkens Katholicitet.

Kirken kaldes katholsk, fordi den er udbredt over hele Jordkloden.

Vi maa holde fast ved den kristelige Religion og ved den Kirkes Fællesskab, som er den katholske og kaldes den katholske ikke blot hos dens Tilhængere, men ogsaa hos alle Modstanderne. Thi selv de vrangtroende og Splittelsernes Tilhængere taler, om de saa vil eller ikke, naar de ikke taler med deres Partifæller, men med dem udenfor, ikke anderledes om den katholske Kirke end som om den katholske. De vilde jo ikke blive forstaaet, hvis de ikke betegnede den med det Navn, som den benævnes med af hele Verden. *(St. Augustinus.)*

Man maa i selve den katholske Kirke bære Omsorg for, at vi holder fast ved det, som er blevet troet overalt, altid og af alle; thi det er i Sandhed og egentlig katholsk, som allerede Navnets Betydning og Indhold forklarer, som jo siger saa meget som over det hele. *(Vincentius Lerin.)*

Det er en Prædiken, den sande og vedvarende Prædiken, hvorved Frelsens ene og samme Vej vises i hele Verden. *(St. Irenæus M.)*

Kirken hedder den katholske, fordi den er udbredt i Overensstemmelse med Fornuften og til alle Sider. *(Optatus Milev.)*

10. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli I. Brev til Korinth. 12. Kap.

Brødrel I ved, at medens I var Hedninger, gik I efter de stumme Afguder, alt eftersom I hendroges til dem. Derfor kundgør jeg eder, at ingen, som taler i Guds Aand, siger: forbandet være Jesus. Og ingen kan sige: Herre Jesus, uden i den Helligaand. Dog er der Forskel paa Naadegaver, men Aanden er den samme. Og der er Forskel paa Tjenester, men Herren er den samme. Og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men Gud er den samme, som virker alt i alle. Men Aandens Aabenbarelse gives enhver til, hvad der er nyttigt. Een gives nemlig Visdoms Ord ved Aanden, en anden Kundskabs Ord efter den samme Aand, en anden Tro i den samme Aand, en anden Gave til at helbrede i den ene Aand, en anden at virke kraftige Gerninger, en anden Profeti, en anden at bedømme Aander, en anden forskellige Tungemaal, en anden at udlægge Talerne. Men alt dette virker den ene og samme Aand, som uddeler til enhver især, eftersom han vil.

Som alt i en anden Søndagsepistel nævnt, fandtes der paa Apostlenes og Oldkirkens Tid særlige Naadegaver i Kirken — de saakaldte Charismer —, der blev meddelt de troende af Hensyn til deres Stilling ved Kristendommens Indtræden og Fremtrængen i Verden. De var en Støtte for de troende, en Opbyggelse for Menigheden og tillige et Bevis paa Kristendommens guddommelige Oprindelse. Søndagens Epistel taler om disse Naadegaver. Men der var ogsaa en vis Fare tilstede; hvor let kunde nogle lade sig føre og lede af Selvbedrag eller Fejltagelse? Af denne Grund formaner og vejleder Apostelen Menigheden angaaende disse særlige Gaver; det er ene den Helligaand, som virker i de enkelte Mennesker, baade hvad der er stort og hvad der er smaat. »Men alt dette virker den ene og samme Aand, som uddeler til enhver især, eftersom han vil.« Hvilken Forskel paa den Tid, hvor I var Hedninger, og nu! Dengang gik I efter de stumme Afguder, der ikke kunde virke noget i eder, eftersom de er afmægtige; men nu, hvor I har fulgt den ene og sande Gud, virker den almægtige Guds Aand store Ting i eder. I skal tage imod dem og virke til Gavn for eders Medmennesker: »Guds Aabenbarelse gives enhver til at gøre, hvad der er nyttigt.«

Disse særlige, ekstraordinære Virkninger af Guds Naade findes ikke i vore Tider, i det mindste ikke i den Grad som dengang. Men Guds Naade er ikke uvirksom i noget Menneske; især ikke i en Kristen. I ethvert Kristenhjerte nedlægger »Guds Aand« et Utal af Naadegaver, legemlige og aandelige Evner, overnaturlige Gaver og Kraft. Da gælder Apostelens Ord: hvis Gud i sin Naade har givet dig gode Gaver, ja, saa virk da til Gavn for dig og for

din Næste: »Aandens Aabenbarelse gives enhver til at virke med den, hvad der er godt og nyttigt.« Herren har ikke givet dig Naade og Evner til din Fornøjelse eller til at lade dem ligge ubenyttet eller til at misbruge dem. De er et Talent, som skal anvendes, og som der skal arbejdes med, for at de maa bringe Renter, som Herren siger i Lignelsen om Talenterne. Vi har faaet Sundhed og legemlige Kræfter for at arbejde paa det Sted, som Herren har anvist os. Vi har faaet aandelige Kræfter og Evner, for at vi skal virke med dem i Herrens og Næstens Tjeneste. Og man vil paadrage sig et svært Ansvar for Gud, dersom disse Gaver ikke udnyttes og bruges til godt Formaal. Tænk, for at kunne forstaa det, paa forskellige Personer: Tænk paa en moderne Verdensdame, som slaar sin Tid og sine Evner og Kræfter ihjel ved Pynt og Læsning, Selskaber og Fornøjelser, aandløs Tidsfordriv og Adspredelser; dertil anvendes det meste af Dagen; det gælder for fint og moderne, som om det var Livets Opgave. Og tænk paa en flittig Husmoder, hvis Tid er optaget af Husets og Familiens Gerninger fra tidlig om Morgenen indtil sent om Aftenen; eller tænk paa vore Søstres anstrengende Arbejde paa Hospitalerne, hvor uafbrudt Arbejde opfylder Dagen fra Kl. 5 om Morgenen indtil Kl. 9 om Aftenen, ja, hvor deres Arbejdsdag ikke saa sjældent er en Arbejdstid paa 36—40 Timer.

Og det samme gælder om de overnaturlige Gaver, som du ejer som anbetroet Gods. Uendeligt ejer du som Kristen og som Katholik. Er disse Gaver maaske givet os til vor Fornøjelse, til at kunne gøre med dem, som det behagede os? Eller har vi ikke den Pligt at bruge dem til at frelse og helliggøre vore Sjæle? Vil vi Kristne ikke engang paa Dommedagen komme til at staa alvorligt til Regnskab for alt dette, som Gud i sin Godhed mod os har lagt ind i vort Hjerte og opfyldt vort Liv med. Hvem der gives meget, af ham skal ogsaa kræves meget; og det er netop os, som har modtaget Naade over Naade, men derfor hviler ogsaa Ansvar paa os. Naar du og jeg engang paa Dommedagen skal staa ved Siden af en Hedning, som næppe har haft Kendskab til og Troen paa den ene og sande Gud, vil da Dommen over Hedningen ikke lyde uendelig mildere end over mig, der lige fra min Barndom har kendt Gud og min Frelser og stadig er bleven fyldt med hans Naades Rigdom? Jo mere et Menneske forstaar at sætte alle sine Kræfter og Evner i Guds Tjeneste, desto bedre og fuldkomnere opfylder han den Livsopgave, Herren har givet ham. —

Pavens Budskab til den eukaristiske Kongres.

Den eukaristiske Kongres i Amsterdam har — som det var ventet — faaet et straalende Forløb. Foruden Kardinal van Rossum, der som Pavens Legat ledede Kongressen, deltog 7 andre Kardinaler, nemlig Ærkebiskoppen af Wien, Kardinal Piffli; Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Dubois; Fyrstbiskoppen af Breslau, Kardinal Bertram; Ærkebiskoppen af Cölln, Kardinal Schulte; Ærkebiskoppen af Toledo, Kardinal Reig y Casanova; Ærkebiskoppen af Westminster, Kardinal Bourne og Kardinal Sincero fra Rom. De store Massemøder holdtes paa Stadion, der rummer 25,000 Mennesker; her holdt ogsaa Kardinal-Legaten en højtidelig Messe, og her fandt den store Slutningsprocession Sted, da Processioner paa Gaderne ikke er tilladt i Holland.

Ved Kongressens Aabning oplæstes følgende Budskab fra den Hellige Fader:

»At den 27. eukaristiske Kongres i Aar holdes i Amsterdam, skyldes baade det eukaristiske Mirakel, som skete der i 1345, og Byens store Betydning. Dengang var Amsterdam en lille Fiskerby, men fra alle Dele af Holland er Folk flyttet dertil, saa at den er vokset til en Storstad, den største af alle Hollands Byer. Og Dyrkelsen af Alterens hellige Sakramente er aldrig ophørt eller blevet svækket iblandt dens Borgere, heller ikke i de for Katholicismen tungeste Tider.

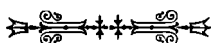
Før det 16. Aarhundredes Syndflod var det Skik hvert Aar højtideligt at mindes Miraklet, nu ser vi, omend selv langt borte derfra, Tusinder af Mennesker forsamlet der som i gamle Dage, virkelig et herligt Syn, der viser al Verden Troen hos Amsterdams Katholikker; men samtidig skærper det vor Beklagelse af, at der endnu ikke er hel Frihed for katholsk Gudstjeneste, og det er et Raab om, at denne Frihed genoprettes.

I ved jo, elskede Brødre, hvor længselsfuldt vi venter paa denne Kongres, som vil vise eders Landsmænds Tro og Kærlighed til det hellige Sakramente, og som sikkert

ogsaa i rigt Maal vil nære Fromheden og Kærligheden hos dem, der i saa stort Tal kommer sammen fra de forskellige Egne af Europa og Amerika. Efter det gode Resultat, som en Diöcesan-Kongres tidligere har haft, tvivler vi ikke om, at den Internationale Kongres vil blive rig paa Resultater for Sjæles Frelse og for den katholske Sags Fremgang i Holland. Jesus Christus har villet skjule baade sin guddommelige og sin menneskelige Natur under det eukaristiske Slør, men derfor har han ikke sat Grænser for sin Magt eller for sin Kærlighed. Tværtimod, han er skjult i Eukaristien netop for til Stadighed at udgyde sin Barmhertigheds Rigdomme over os. Skulde det da ikke ved hans Naade ske, at Katholikkerne føler en mere glødende Kærlighed, og at Protestanter føres hen til Christi sande Religion, hen til Christus, som de kan elske, ikke som en fraværende, men som en, der er dem nær.

Det er et stort Held, at den østerlandske Kirkes Lære om Offer og Sakrament ogsaa vil træde klart frem paa Kongressen i Amsterdam, og at de hellige Ceremonier ogsaa vil blive foretaget efter østerlandsk Ritus, saa at Ikke-Katholikker klart kan se, at den romerske Kirke tror og lærer om Alterens Sakramente det samme, som Østens Fædre fra de fjerneste Tider af har troet og lært.«

Pavens Brev slutter med Udnævnelsen af Kardinal van Rossum til Legat ved Kongressen og med Apostolisk Velsignelse til alle Kongresdeltagere.

I Anledning af en Bog.

Af
Peter Schindler.

1.

Paa Lohses Forlag har *F. Elle Jensen* udsendt en 100 Sider stor Bog om »Pietismen i Danmark« (Pris 2 Kr.).

Dens stilfulde Ydre vækker straks Læselysten, som holdes vedlige af det klare, rene Dansk, Forfatteren skriver. Inddeling og Oversigt er gode, Billederne baade fortræffeligt

valgt og klare i Gengivelsen. Skønt Papiret er jævnt, er Trykket klart og skarpt. Det er sjældent — men glædeligt — at se Kirkehistorie i saa tiltalende en Udgivelse og saa levende en Form.

Maatte andre Perioder af kristeligt Aandsliv faa en lige saa god Behandling, da var der skabt den dannede Læser en Mulighed for at orientere sig angaaende Baggrunden for de Foreteelser, vi i det daglige oplever.

Reformationstiden burde have en saadan Bog, Rationalismen ogsaa sin, siden Grundtvigianismen og Indre Mission (men helst skrevne af uhildede Udenforstaaende) og sidst den katholske Mission sin.

Skal der rettes en Indvending mod den omtalte Bog, maa det blive: at en Kildeangivelse mangler; den kunde være tilføjet uden lærd Pedanteri.

2.

Det er i og for sig ikke Bogen, jeg vil tale om — det er nogle Tanker, den har vakt hos mig. Forf. er Protestant, men han synes ikke at være Retningsmand; han er objektiv og forsøger at veje *pro* og *contra* angaaende den Aandsperiode, der blev Protestantismens tredje i vort Fædreland — hvis man vil regne Rækkefølgen saaledes: Den egentlige »Reformationstid«, »Orthodoksien«, »Pietismen«, »Rationalismen«, »den Grundtvigske Vækkelse« og »Indre Mission« med den amerikaniserende Ungdomsbevægelse.

Disse Bevægelser er ikke os Katholikker uvedkommende; hver af dem har — som selv enhver Vildfarelse har det — et Sandhedskorn i sig; nogle mere, andre mindre.

Vil vi forstaa den danske religiøse Psyke, og vil vi henvende os til den, er det nødvendigt, at vi kender de Afljringer, der har dannet den.

Der kan i den almindelige Danskers rent umiddelbare Fornemmelse overfor Religion skelnes enkelte Stænk af den gamle Katholicisme — men Hovedbestanddelen af hans Følelser i religiøs Retning er en Blanding af Orthodoksiens Dogmatik (som gør ham ængstelig ved Sektvæsen og Rationalisme i Ryslinge-Formen), af Pietismens Tyrkertro paa »Omvendelse« (som gør, at han

let accepterer Vækkelses-Forkyndelse), af Rationalismens Skepsis (som gør, at hans Tro ikke er baseret paa Erkendelsen, men fjæler sig i Følelsen), af Grundtvigs Redningsarbejde for Sakramenterne og for Menigheds-Begrebet og Kirke-Tanken (som giver ham en vis Frihed overfor Bibelafhængighed og en Aversion mod Lavkirkelighed) . . . Indre Mission er for nær paa og er endnu for levende som Institution, til at den har kunnet nedfælde Aflejringer i Folkesjælen udenfor sine Tilhængeres snævrere Kreds. — Men hvad stiller denne »almindelige«, let religiøse Dansker op med Reformationen?

Han er for skeptisk (eller for synkretistisk) til at tillægge dogmatiske Divergenser nogen skelsættende Betydning (»i Bunden er vi jo dog eet . . . den samme Gud . . .«). Og han er for oplyst til længere at tro paa de gamle Ammestue-Historier om »Middelalderens Mørke« og »Pavedømmets Gru«. Han er ikke historisk dannet nok til at kunne skelne Person fra Sag, Tidstræk fra Principper eller Konsekvenser fra Tilfældighed i det XVI Aarh.

Han er egentlig i Vildrede med, hvad han skal stille op med Reformationen.

Egentlig saa han helst — pacifistisk opdraget som han er siden Verdenskrigen — at de stridende Parter forligtes, at alt blev en *status quo ante reformam*, med de Ændringer i den oprindelige Kirke, som er nødvendige for vore Dage . . . hvis Ændringer overhovedet er nødvendige . . . (hvad han slet ikke er sikker paa, eftersom han er ved at opdage Navnet paa den sidste og nyeste Aandsperiode: Den katholske Mission).

3.

Tog man Slagordene, Fraserne og de stereotype Formler bort fra »den almindelige, let religiøse Dansker«, og fjærnedede man ham fra gejstlig og theologisk (protestantisk) Paa-virkning, vilde han med Frugt for sin Erkendelse kunne konfronteres med Resultaterne af Reformationens voldsomme og vældige Værk.

Han vilde da overraskes — han vilde spørge: Var det alt, hvad vi fik ud af 1536; var det Umagen værd?

Allerbedst, om han saa bort fra selve »Reformations-

tiden« — thi, hvor der kæmpes, slaes meget i Stykker, og religiøs Kamp, ført med saare jordiske Vaaben, er ikke opbyggelig og ej heller tilstrækkelig som Domsgrundlag for den sejrende Part. Først naar Freden er indtraadt, og Sejerherren har faaet Tid til at ordne sig og til at arbejde . . . først da skal Værket dømmes af Resultatet, som Træet af Frugten, naar det har groet nogle Aar.

Hvis nu denne Mand gav Protestantismen en Respit paa ca. 200 Aar — og det er en saare *fair* Respit — til at »komme sig« efter Kampens Hede, til at faa pustet Voldsomheden af sig, og til at »bytte Sværd for Plov« . . . hvad ser han saa *reformeret* af alt det, man har fortalt ham, havde Reform behov?

Elle Jensens Bog om Pietismen er god til denne Oplysning, thi den lader Kendsgeneringerne tale.

En berettiget Konklusion er denne: Reformerede »Reformationen« ved al sin Larm og Voldsomhed, paa ca. 200 Aar, ikke mere, end f. Eks. denne Bog viser os det — og sammenligner vi dette »ikke mere« med den store Reform, den gamle Kirke i Katakombernes Stilhed frembragte paa 200 Aar — eller med den Reform, Katholicismen øvede i Danmark paa 200 Aar . . . da faar vi en Mistanke om, at »Reformationens« Kilde og Grundprincip har været forkert. Og at man havde gjort bedre i at blive i den gamle Kirke og reformere den gennem en Reform af sig selv og indefra, som en Ignatius, en Filip Neri, en Pius V, en Borromæus, en Canisius gjorde — Folk, hvis Øjne ikke var mindre opladte end »Reformatorenes« for Kirkens menneskelige Skrøbeligheder paa hin Tid — men hvis Hjerter var af en anden Støbning. Ingen af dem blev brændt eller pint for deres »Reformation«, ej heller krummede nogen et Haar paa Tridentiner-Konciliets Hoveder — og dog var deres »Reformation« saa gennemgribende, at Kirken ikke var til at kende fra Aarhundredet før.

De kastede nemlig ikke alt over Bord, men rensede »de tre Maader Mel«, saa den guddommelige Surdejg kunde faa Lov at syre hele Kirken igennem.

4.

Lad os — for at fortsætte Tankegangen — tage en Række konkrete Eksempler paa, hvad man vilde have reformeret — og hvorledes Reformen tog sig ud hele 200 Aar efter.

Pavens Autoritet var det første, der maatte fældes. Men Autoritet maatte der jo til. Reformatorerne havde tænkt at lægge den hos det brede Kirkefolk. Alene Gen-døberiet i Tyskland viste dem Umuligheden heraf; næppe var derfor »det almindelige Præstedømme« proklameret, før det ophørte at eksistere. For at fremme Reformen og for dog at faa en Autoritet mod det løsslupne Folk, valgte man da Princippet: *cujus regnum, ejus religio*, Fyrsten er øverste Biskop. (Man kunde jo ikke forudse, at »Fyrsten« om 200 Aar hed »Ministeren« og om 300 »Parlamentet«.)

Man fik da ikke een Pave — men en i hvert Land.

Gik han nu frem efter andre Linjer end dem, man bebrejdede ham i Rom?

Den jævne Mand vil næppe være mere tilfreds med visse Oldenborgere som kirkelig Overbiskop end Aleksander VI. Han maa da (som vi) skelne mellem »Manden« og »Embedet«. Embedet vil sige: Principperne.

Forf. siger selv, at Fyrsterne gennemførte Reformen »ved Anvendelse af udvortes Midler«, og at de »med haard Haand« værnede om den nye Lære; de betænkte sig ikke paa at gribe til »de voldsomste Tvangsforholdsregler«. Naar dette gjordes af Paver, var det fælt — men bliver det bedre, naar hin Frederik IV, som blev protestantisk »viet til et Par af sine Elskerinder, medens Dronning Louise endnu var i Live«, gør det? Paa dette Punkt har »Reformationen« ingen Frugt sat i 200 Aar. Tugthusstraf og Landsforvisning for Vrangtro florerede som 200, 300, 400 Aar forhen — kun nu er det Kongen, der er den Udøvende. Tvangsdaab, Tvang til at gaa til Alters, Tvang til Afsværgelse af falske Lærdomme ikke blot findes endnu, men hævdes som billigt og ret.

Nogen Aandsforandring paa dette Punkt sporer man ikke. Selv ikke, naar det gjaldt Ild og Sværd overfor Hekse.

»Evangeliets frie Lys« var længe sløret af Røgen fra

Heksebaalene; i Danmark brændes den sidste Heks ca. 1700, medens man i det protestantiske Glarus brænder den sidste i 1783.

Hele 125 Aar forud lød den første kraftige Røst — en Jesuits! — i Katholicismen mod denne Fortidens uhyggelige Misforstaaelse. Kort: Det er ikke fra Protestantismen, at Aandsautoritet først er hævdet mod verdslige Vaaben i aandelig Strid.

Den rene Lære blev Løstnet mod Rom. Og den rene Lære blev — efter megen Famlen og Firen, og efter Sønderdelingen i »Reformerte« og »Lutheranere« — taalelig defineret af Orthodoxsien. Men da den manglede et indre konstruktivt Princip: en lærende Kirke — kunde den ikke hævdes med Kraft. Dens Styrke: Jeg'ets frie Forhold til Biblen, blev ogsaa dens Svaghed.

Mangt et »Jeg« kom til andre Resultater end »kgl. Mayestæt«, og saa stod Striden mellem Protestantismens to hinanden ophævende Grundprincipper: Den enkeltes Frihed til Ordets Forstaaelse — og Fyrsten som »den rene Læres« Vogter.

Selv i en ret udogmatisk Bevægelse som Pietismen, bliver det mindste Røre til Trosspaltning. Gendøberi, Nadverforagt, Ideer om de sidste Tider og Konventikel-Kristendom flourer omkap med en sund Vækst i Fromhed.

Forf. viser os, hvordan Præst staar mod Præst, Professor mod Bisp, og hvordan alle forsøger at drage Kongen over paa deres Parti. Der falder saa Afgørelser af politisk Art, som den næste Konge alter omstøder. Selve Pietismen — selv i dens sundeste Form — ebber ud, da en ny Oldenborger har andre Interesser.

Forf. gør rede for de forskellige Sværmerier i denne korte Periode — og det er en Ynk at se, hvor al Autoritet, der ikke sidder i Arrest- eller Landsforvisningsordren, er borte.

Har de næste 200 Aar egentlig ført Protestantismen videre . . . naar vi ser paa Sager som Arboe-Rasmussens og Ryslunge?

Præsternes Ussellighed paa Reformationstiden var en af de Sager, der gav den nye Bevægelse Vind i Sejlene.

Peder Palladius viser os, at en Reform ikke var skabt paa faa Aar. Men nu, ca. 200 Aar senere?

Forf. viser os, at den polemiske Tone ikke var taget synderlig til i Finhed — men lad det (som meget andet) være »Tidens« Skyld. Der maa Opstrammere til for at drive dem til at gøre deres Pligt, og ofte saa det sløjt ud i Forholdet mellem Liv og Lære. Forf. siger: »Selvfølgelig var der intet at sige paa Flertallet, men mange — alt for mange — var de Klager, der lød over Præsternes Stridssyge, Begærlighed og Dovenskab.« »Værre var det, at der var dem, der var forfaldne til Drukkenskab, eller hvis sædelige Vandel var af den Art, at de mindst af alt kunde være Forbilleder for deres Sognebørn.«

Tilstanden synes ikke at være radikalt bedret ved Cølibatets Ophævelse.

Almuens Oplysning bliver ofte fremhævet som en af Reformationens Fortjenester.

Men lad os høre, hvad Forf. siger. Det er først Pietismen, som tager sig af Almueskolen. »Oprettelsen af de 240 Rytterskoler i Frederik IV's Tid . . . forslog kun saare lidet, saa meget mindre som Lærerkræfterne i Reglen var daarlige, og Befolkningen havde ringe Forstaaelse af Undervisningens Betydning og Nytte.«

Dette sammenholdt med den megen Tale om, at nu kunde enhver læse Guds klare Ord — giver en Idé om, at kunde de det ikke i Romerkirken, var det, fordi Bogtrykkerkunsten ikke var opfundet — og kunde de det ikke i Protestantismens første 200 Aar, var det, fordi man ikke lærte dem at benytte Kunsten.

I 1737 nedsattes Danmarks første Skolekommission, og store Planer lægges. Men »da det kom til Stykket, viste det sig, at der behøvedes langt flere Skoler end beregnet, og baade Godsejere og Bønder var vrangvillige m. H. t. Udredelsen af de fornødne Summer«. »De stort anlagte Planer blev kun i ringe Grad bragte til Udførelse.«

Hermed falder da Anken mod Rom for at »holde Fol-

ket nede i Uvidenhed« — naar 200 Aars Protestantisme ikke er naaet videre.

Overtro staar for mange — der ikke vød, at den kun er et slet anvendt Overskud af Tro — som et af Middelalderens Kendetegn. Forf. viser os, at »Evangeliets Lys« ikke fik udryddet Overtroen. Ej heller var den grufulde Raahed, som ofte var en utøjlet Religions giftige Frugter, forsvundet.

Pietismens Sekterer opviser Tilfælde af religiøse Barne-mord saa sent som 1736 — og af gruppvækkende Bespot-telser mod det Hellige.

Al Reformationens Voldsomhed var ikke omsat i aandelig, nyskabende Kraft.

Simoni flourer stadig, fortæller Forf. os, men det paatales og afløses af vilkaarlig Besættelse af gejstlige Embeder fra Kongens Side, uden at nogen gejstlig Faktor hævder Investitur-Ret.

Naar det Nationale ofte hævdes som et af Reformationens Goder, er den almindelige Opfattelse ogsaa her paa Vildspor. Baade Orthodoksien, Pietismer. og Rationalismen var inderligt tyske — tyske i Sind, tyske ofte i Sprog, tyske ikke sjældent ogsaa i Personer. Ikke mindst Pietismen. Det er først efter 1800, at Protestantismen i Danmark frembringer et selvstændigt Aandsprodukt: Grundtvig — hidtil dets eneste (eftersom Søren Kierkegaards Psyke ikke er typisk dansk).

5.

Alt det, der har været nævnt, kan sammenfattes i denne Slutning: Saa stor en Bevægelse i 1530'erne — og saa magert et Resultat paa næsten alle Punkter, 200 Aar efter.

Var Trosspaltningens store Ulykke det værd? —

Vi har ikke fremdraget alt dette for at beskæmme eller bedrøve vore ikke-katholske Medkristne, men for at pege paa Historiens Lære.

Det er ikke vort Ønske at drive destruktiv Theologi; vort Arbejde for konstruktiv Theologi viser det.

Men skal Sandhed erkendes, maa Fordom falde — og dertil tjener allerbedst Historien.

For Sandheds Skyld tilføjer vi dette: at var det omtalte den almindelige Tilstand, saa blomstrede mangan en ren Naadens Blomst stille mellem Ugræsset — ikke mindst i hans Nærhed, som vidste, at »den yndigste Rose« gror paa »de ydmyge Steder«, H. A. Brorson.

I disse skønne Sjæle — som overalt i skønne Sjæle — ser vi ikke et tilfældigt godt Resultat af ellers tvivlsomme Principper — men en Frugt af den Aand, som blæser »didhen den vil.«

Moder Marie-Eugénie De Jésus.

Stifterinde af
Assumptions-Kongregationen.

1817—1898.

(Sluttet.)

VI.

Stifterindens Dyder. — Hendes Død.

Som hine Grundlæggere har hun ogsaa haft sine heltemodige Dyder. Hun har aldrig selv kendt Ekstasen, om hun end har set og ledet den hos sine Døtre. Den mest fremtrædende Side af hendes Hellighed var hendes Kærlighed til Dyden og dens praktiske Udøvelse gennem Pligt, en levende Følelse af sit Ansvar og sin egen Elendighed. Det, hun uophørlig vendte tilbage til i sine Betragtninger og i sin Undervisning, var Tilbedelsen af Guds Rettigheder. Det er Grundtonen i hendes Sjæl. Det er hendes Livs Centrum og Knudepunkt. Det er hendes Støtte i den største Modgang og i de dybeste Bekymringer. Gud er Herren: han grunder og nedbryder, han ophøjer og forneder; vi har kun at tilbede ham og underkaste os.

Derfor blev de første Dyder hos Moder Eugénie: Lydighed, som bøjer Sjælen under Guds Haand, Ydmyghed,

som bryder Hovmodet i os, denne store Hindring for Lydighed, endelig den ydre Forsagelse, som ikke er andet end Legemets Ydmyghed og Lydighed.

»Jeg erkender, at jeg endnu kun har en eneste Egenkab, hvorved jeg egner mig til at tjene Gud, nemlig Lydighed. Jeg forstaar ikke at give, jeg følger ikke mine Indskydelser, men der er noget i mig, som gør, at Guds Vilje er min eneste Herre. I alt, hvad der angaar Guds Rettigheder, er jeg altid sikker paa, hvad jeg bør gøre. Min Sjæl mangler den Storhed, der gaar Gud i Møde, men den har for meget af hans Aand til ikke at adlyde, naar han har talt.«

Derfor vilde hun ogsaa til Pater d'Alzon aflægge det Lydighedslofte, hun havde aflagt til Combalot, for at hun, stillet frit med Hensyn til alt, hvad der angik »Assomption«, ikke kunde foretage sig noget uden hans Tilladelse, naar det gjaldt hendes personlige Anliggender. For at udtrykke sin stærke Lydighedstrang tilføjer hun: »Det er nødvendigt, at en Tilladelse bliver mig nægtet eller udsat i nogen Tid i Ting, der er fuldstændig berettigede, for at jeg kan faa Lejlighed til at øve mig i Underkastelse, og at der bliver givet mig Ordre, der ikke har andet Formaal end at forhindre, at jeg føler mig i min egen Viljes Vold.«

For at have en saadan Lydighedstørst, for at elske denne Undertrykkelse af sin egen Vilje maa man have kastet al Selvfølelse til Side og være blevet Herre over det Hovmod, som bringer os til at foretrække vore egne Synspunkter og Meninger frem for alle andres. At Moder Eugénie har gjort dette, derom vidner baade hendes Breve og hendes Handlinger. »Aa, lykkelige Dyd! Hvem er sikker uden den? Og i Besiddelse af den, hvad kan man da ikke udføre? En dyb Ydmyghed, fuld af Tillid til Gud, stærk og modig i Handling og fri for al Selviskhed, det er den største Skat, man kan eje i Religionen.«

Overbevist om, at hun ikke var paa sin Plads i Spidsen for Kongregationen, og pint af den Trang til at lyde, der aldrig forlod hende, forsøgte hun flere Gange at blive fri for Værdigheden som Generalpriorinde. Hun bønfuldt indstændigt Pater d'Alzon om Befaling eller Tilladelse til at

trække sig tilbage, indtil han udtrykkeligt forbød hende at tale derom eller nogen Sinde tænke derpaa.

Saaledes dømt til at byde, hun, som kun ønskede at lyde, holdt Moder Eugénie sig skadesløs ved gennem den største Del af sit Liv at øve de ydre Forsagelser, der bringer Legemet ind under Sjælens Herredømme og blander vort Blod med Menneskesønnens Blod, vort Offer med Offeret paa Golgotha. Her følger en Liste over hendes Bodsøvelser, godkendt af Pater d'Alzon: Sove paa Gulvet, faste hver Fredag, bære et Bælte af Jern og undertiden en Hesthaars Bodsskjorte om Natten, bruge Bodssvøben, indtil Blodet sprang, kun drikke Vand og blande Malurt i enhver Ret Mad, altid bede knælende, staa op Klokken halv fem og vaage om Aftenen til Klokken elleve for at arbejde og bede, udføre trættende Arbejde, bære Vand, vaske op, pleje de syge, baade Søstrene og Børnene, og naar noget er mig modbydeligt, da kysse den Genstand, som vækker denne Følelse.

Naar vi betænker, at det er en Overpriorinde, der taler saaledes, og som har flere Klostre at styre og følgelig er overvældet med Arbejde, hvis Helbred i lang Tid var vaklende, som spyttede Blod og lige til sin sidste Stund led af Smerter i alle Lemmer, saa forstaar vi, hvilken Sjælsstyrke der maa være til Stede for at overholde dette Program, saa kortfattet, men saa talende. Og alligevel tilfredsstillede alt dette ikke Moder Eugénie, hun ønskede den fuldkomne Afmagt, Tilintetgørelse, en levende Død.

»Jeg vil uden nogen som helst Modvilje møde den Art af Død, der findes i en fuldstændig Svækkelse og Hjælpeløshed . . . jeg vilde finde en virksom Vilje til at følge Jesus Christus i Lidelse og Ydmygelse, ikke paa Grund af Æren ved at være tilfreds med min Lod, men alene af Kærlighed til at dele dette med ham. Jeg ønsker ikke at erhverve noget, end ikke det, som opholder mig, men at gøre mig ringere og fattigere, at give mig hen, at tilintetgøre mig. . . . Frelseren indgiver mig undertiden det Ønske, at jeg ad Forsynets Veje maa blive gjort til intet i alt det, der har fyldt mit Liv, og som i Verdens Øjne giver det en vis Betydning. Det er kun noget, jeg fore-

stiller mig, men jeg kan bede Gud om, at han vil tilstaa mig denne Naade.«

Moder Eugénie bad, og hendes Bøn blev hørt. De fire sidste Aar af hendes Liv var en stadig fremadskridende Tilintetgørelse.

Hendes Kræfter tog af fra Dag til Dag, Byrden af Arbejdet nedbrød dem ganske. Hendes Intelligens var som altid klar, men Hukommelsen svigtede. Man følte ikke mere i Kongregationen detteaarvaagne Øje, denne Haand, paa engang mild og fast, der styrede og ledede alt. Paa et almindeligt Møde i 1894 søgte man og opnaaede Moder Eugénies Demission og gav hende en Generalvikar, som skulde overtage Ledelsen af Kongregationen, og Stifterinden traadte ind i Skyggen for aldrig at vise sig mere.

Fra nu af høres ikke et Ord, ikke en eneste Bemærkning, som indeholder den mindste Tanke af Beklagelse eller Bebrejdelse. Naar hun taler, er det for at velsigne, godkende og opmuntre den, der har indtaget hendes Plads. Alt, hvad hun ønsker, er, at Arbejdet i Guds Tjeneste bliver gjort og bliver godt gjort. Hele hendes Sjæl er Taknemmelighed og en eneste Takkebøn. Hun synes ikke at have andet at gøre end at bede og adlyde. Hendes Helbred forværredes, hendes Evner svækkedes, hun tabte Dag for Dag sin forhen saaklare og hurtige Intelligens, den indre Lamhed gjorde hendes Tale langsom og forhindrede hende i at udtrykke sin Tanke, og der begynder et Liv i en bestandig Afhængighed. Da var det, hun viste sig stedse mere og mere beundringsværdig. Aldrig en Viljesytring, aldrig et Ønske, ingen Utaalmodighed eller Sorg. Hvad enten det var Sorg eller Glæde, behageligt eller ubehageligt, der mødte hende, saa blev alt modtaget med Lammets Føjelighed og Lydighed. Med en ophøjet Ro gik hendes Aand sin Undergang i Møde, den Aand, der havde forstaaet alt og følt alt, og uden Maal og Forbehold overgav hun sig til Gud, der havde al Ret over hende.

Bønnen, som hun altid havde elsket, blev ved at være hendes Trøst og hendes Styrke. Især var Breviaret hendes Glæde, og hun fremsagde det næsten helt med en stadig voksende Fromhed, forberedende sig i Forvejen som en Novice, og efter at have fremsagt Dagens, begyndte hun

undertiden at fremsige et til. Da hun ikke mere var i Stand til at tale, havde hun Bogen liggende foran sig paa Bordet for at kunne betragte den, gennemblade den og fremsige smaa Brudstykker. Næst efter Breviaret var Korsvejen den Øvelse, hun foretrak. Hun gjorde den hver Dag, lige til Dagen før hun døde, enten i Kapellet, saa godt det lod sig gøre, idet hun slæbte sig fra Station til Station, støttet til en Novice, eller i sit Værelse sammen med sin Sygeplejerske, naar hun ikke havde Kræfter nok tit at gaa i Kapellet.

Den 13. Februar modtog den syge, siddende fuldt paa-klædt med Slør og Brysklæde i sin Lænestol, den sidste Salvelse. Med beundringsværdig Ro udstrakte hun sine Hænder for at modtage den hellige Olie og fulgte opmærksomt alle Kirkens Bønner. I Løbet af Dagen blev hun mere livlig og fornøjet end nogen Sinde: hendes Pande straaledede af en overjordisk Glans, hendes Blik, der havde været udslukt de foregaaende Dage, udsendte som et Genskin af en himmelsk Fred og Glæde. Den 9. Marts Kl. 9 om Morgenen kaldte Klokken alle Søstrene sammen til de døendes Bøn og til den sidste Kommunion. Kl. fem var alle de tilstedeværende Priorinder og Søstre samlede omkring Sygelejet for at fremsige Komplet, Kirkens Aftenbøn, som nu var Bønnen for Moder Eugénies Livsaften. I hendes Navn kunde hendes Døtre tillidsfuldt sige: *In pace, in idipsum dormiam et requiescam*; i Fred, i ham, min Gud og Frelser, gaar jeg ind til Søvn og Hvile. Den 10. Kl. 3 drog den syge et sagte Suk og sov ind i Herren. Generalvikaren holdt hendes Haand i sin, og Underpriorinden stod ved Siden af hende med et indviet Lys. Priorinderne knælede omkring Sengen, de andre Søstre lidt længere tilbage. Efter at have fremsagt Bønnerne for Sjælens Hvile gik alle i ærbødig Tavshed hen og kyskede denne ærværdige Haand, der saa ofte havde velsignet dem, og anbefalede sig til Moder Eugénies Bønner, der nu, haaber vi, har stor Magt hos den himmelske Herre.

De katholske Jamboréanere.*)

Gennem Hornglam og Grydegny og en svirrende, bølgende Lydbrydning af Alverdens Sprog fornemmer vi gamle Spejdere en Grundtone, som vi kendes ved . . . vi er i Føling med hele denne brogede Skare af Drengene fra de fjerneste Egne af Kloden — vi er forenede med dem alle, gule, sorte, hvide og hvad anden Farve, de nu kan være af, forenede under Liljen, under Spejderfanen . . . Men indenfor dette mellemfolkelige Broderskab er der en snævrere Kreds, som vi katholske Spejdere i endnu højere Grad føler som vore, det er vore Trosfæller, de mange Spejdere derude paa Ermelundssletten, der er Katholikker . . . Paa min Vandring ned gennem Nationernes Gade, der i Søndags var et bølgende Folkehav — 40,000 Besøgende, siger Dagspressen — standsede jeg ved det italienske Flag og entrede over Kamperingstovet for at forhøre om de italienske Spejders Chef, Greven af Carpegna, var ankommet. Da jeg sidst havde den Fornøjelse at træffe ham i Rom og der nyde godt af hans og de romerske Spejderkammeraters Gæstfrihed, fortalte han mig, at han engang havde været i Danmark og længtes efter at gense det smilende Land. Ingen af os tænkte dengang, det skulde ske saa snart . . . Desværre var han, der med Energi og stor Dygtighed leder det katholske Spejderkorps paa ca. 60,000 Medlemmer, endnu ikke ankommet. Men midt paa Lejrpladsen faar jeg Øje paa en katholsk Gejstlig, som jeg opdager er Spejdernes gejstlige Leder, Chefen for Propagandakongregationens Pressebureau, Monsignore *Rusticoni*. Ogsaa han er begejstret for Danmark, der jo ogsaa har vist sig meget smilende, selv fra Vejrligets Side, — hvilket desværre kun synes at ske ved meget højtidelige Lejligheder i Aar . . . Tæt ved de emsige Italienerne ser jeg den næste katholske Lejr, de sindige og joviale Luxembourgere, der har Besøg af nogle A. C.-Folk . . . I Ungarernes Teltby er der rejst et stort Trækors, tømret af svære Stammer og smykket med et tungt Hang af Løv og Blomster . . . Det er deres Messeplads, hvor deres tre Gejstlige, Dr. Hermann, Edouard Faragō og Benediktineren, Professor, Dr. Detre Horwarth, hver Dag læser den hellige Messe. Ogsaa i den polske Lejr traf jeg en Præst, Pater Bogdanski. Og vor egen katholske Divisionskapellan, Pater Joseph Koch, træffes ogsaa i Ermelunden i disse

*) Ordet Jamboré er af indiansk Oprindelse, betegnede Stammernes Fredsmøde.

Dage, ivrigt samtalende med sine Kolleger og Førerne for vore katholske Spejdere fra nær og fjern. Østrigerne og Brasilianerne har ligeledes Lejrkapellaner med heroppe. . . Hvor enormt stærkt Spejderbevægelsen vinder frem i det katholske Ungdomsarbejde, fremgaar alene deraf, at der i Italien er ca. 60,000, i Ungarn 30,000 og i Polen 50,000 katholske Spejdere. Og det er Eliten . . . I Italien f. Eks. optages kun de som Spejdere, der tillige er første Klasses Elever i Skolerne. Og blandt alle disse Tusinder er endda det Hold, der er kommet herop, et Udvalg igen. . . Hans Højærværdighed Biskoppen besøgte Lejren i Mandags Kl.

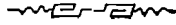

Den ungarske Præst og Spejderfører, Dr. Hermann.

5¹/₃ og vil paa Søndag læse den hellige Messe for alle de katholske Spejdere. Det bliver unægtelig en sjælden Begivenhed, som sikkert en tusindtallig Skare af Københavnerne vil overvære. — under Messen vil Biskoppen blive assisteret af Mgr. Rusticoni. — Det bliver et stort Øjeblik, naar vor Biskop lyser Velsignelse over disse Skarer af unge Katholikker, der gæster vort Land som Medlemmer af den stadigt voksende Ungdomsbevægelse, som den Hellige Fader har givet sin Velsignelse og følger med særlig Interesse. . . Maatte vor lille hjemlige Skare blot vokse sig stærk, saa vi en Dag kan møde frem, naar Alverdens

glade Drenge atter stævner sammen et eller andet Sted paa Jorden, med en talstærk Flok katholske, danske Drenge under Spejderfanen. — —

S. P. F.

Sæby.

Den 10. August fejrede Sæby sit 400 Aars Jubilæum som Købstad. Denne lille By har en ikke ringe Interesse for Katholikker. I Byvaabnet ses endnu Guds Moder med Barnet, og det minder straks om, at Byen engang kaldtes Maristed efter det Karmeliterkloster, der byggedes der i det 15. Aarhundrede.

Selve Klosteret har ikke nogen større Historie, men endnu staar som et Minde den gamle Klosterkirke. Naar man ad Landevejen nærmer sig Sæby, er den store hvide Kirke det, der drager ens Blik. Alt andet er kun smaa Huse, men den behersker alt. Byen selv er ganske lille, Omgivelserne er henrivende, og Kirken er af den største Interesse. Den ligger ikke langt fra Stranden, og helt nede i det sidste Hus faar man fat i Nøglen. Ejendommeligt er det, naar man saa har faaet Døren op og træder

Fra Altertavlen i Sæby.

ind. Oppe i Hvælvingerne er endnu de gamle Helgenbilleder. Men man ser frem mod Alteret — og der staar Guds Moder selv med Barnet paa sine Arme. Jomfru Maria er omgivet af svævende Engle, hun staar paa en

Gren af Jesu Stamtræ, der udgaar fra den forneden hvilende Isai og snor sig op langs ad Siderne med Fremstillinger af Konger af Davids Slægt, under Midtfeltet fremstilles Marias Død. Sidefløjene, der er Kopier af de oprindelige, som nu findes i Nationalmuseet, har Malerier af Christi Fødsel i Bethlehem. Ved Alterets Sider staar endnu Korstolene med udskaarne Billeder af Guds Moder, St. Jørgen og Apostlene. I Kirkens Sydkapel staar endnu en gammel Madonnafigur, og ikke mindre end tre Krucifikser er bevaret fra Klosterets Tid.

Af selve Klosteret er der intet mere at se, men Kirken og dens rige gamle Inventar er en Seværdighed af Rang, som ingen, der kommer paa de Kanter af Landet, maa undlade at besøge.

Nye Bøger.

H. C. Vedsted: Judas. O. Lohse. 1924. 75 Øre.

Den kendte lutherske Præst *H. C. Vedsted* har udsendt en Mellemting mellem Pjece og lille Bog om den Skikkelse, der vel mer end nogen anden i Historien og i Kirken har voldt Mennesker Kvaler i deres Tanker.

Bogen er nobelt udstyret, klart inddelt og smukt trykt (som alle Bøger fra *Lohse*).

Oversigten er tydelig, Formen sammentrængt, Sproget godt og stærkt (kun skurrer Ordet »Tandhjul« S. 21, og Billederne er slemme).

Bogen er ikke Theologi — hverken i Anlæg, Beviser eller Form — den er en Forklaring for ængstende og spørgende Sjæle.

Forf. er ganske orthodox; intet af det fremsatte kan angribes fra katolsk Side. Netop derfor nødes han til at lade Problemet henstaa i dets Uløselighed og til at hen vise til den eneste mulige Klaring: den personlige — Judas personlige Skyld og det Vidnesbyrd, den enkelte personlig kan hente hos denne mørke Skikkelse.

Jeg tror, at mange Mennesker, som ofte maa gaa udenom Judas, og som gør det med megen Ængstelse, vil have Gavn af at læse de 30 smaa Sider.

Den meget fintmærkende Læser vil af sig selv kunne se bort fra et vist moderne-protestantisk Sving over de religiøse Udtryk; de modtagne Belæringer, som ikke viger et Haarsbred fra Skriften, er det værd.

P. S.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag d. 20. ds., St. Stefans Dag, bliver der holdt en højtidelig Gudstjeneste for de ungarske Spejdere i St. Ansgars Kirke. De Præster, der er med Spejderne, holder Gudstjenesten, og Spejderorkestret skal spille. Klokkeslettet har endnu ikke kunnet fastsættes, men vil kunne ses i Dagbladene.

Køge. Menigheden har i Sommer haft den Glæde, at Kirken her er blevet gjort i Stand, saa der derved er skabt en stilfuld og værdig Ramme for Gudstjenesten. Det lyse, venlige Kirkerum er holdt i hvide og blaagraa Farver, og Alteret er mørkt marmoreret med Tabernaklet i hvidt og Guld. Over Alteret er Loftet dekoreret med et Billede af den opgaaende Sol, der udsender sine Straaler. Hele Udsmykningen virker enkelt og roligt, og der er kun Grund til at takke Hr. Malermester Olsen for det smukke Arbejde, han har udført, og for den Interesse, hvormed han har gjort det; ligeledes skal der herved bringes en Tak til Menigheden, der paa forskellig Maade har støttet dette Arbejde.

Helsingør. Det er glædeligt at se, hvorledes Barmhjertighedsgerninger, udført i mange Aar i Stilhed og med uhyre Udholdenhed og Opofrelse, ikke blot vækker Taknemmelighedsfølelse hos de Mennesker, som har nydt godt deraf, men ogsaa fornaar at vinde Hjerterne hos en hel Bys Borgere. Et saadant glædeligt Indtryk faar man ved et Besøg paa St. Vincent-Søstrenes Basar i Helsingør, som i Aar fandt Sted den 3. og 4. ds. — Det er ligefrem rørende at se, hvor afholdte Søstrene er i alle Byens Kredse. Dagen før Basarens Afholdelse ser man en Skare Haandværkere (Snedkere, Elektrikere, Malere o. s. v.) i Færd med at rejse Boder og Telte og lave den gamle Legeplads og nyerehvervede Skolebygning om til et helt lille Tivoli, og alt Arbejdet udføres gratis som Tak til Søstrene for deres Arbejde for Byens fattige og syge — uden Hensyn til Trosretning. Naar Boderne er rejste og fyldte med de forskellige Sager af enhver Slags, maa man snappe efter Vejret ved at se Mængden af de tilsendte Gaver. Det er for en stor Del Byens handlende og næringsdrivende, der sender Gaver til Tombolaer, Lotteri og Salg fra Boderne; thi ogsaa de vil være med til at støtte Søstrene, saa disse kan fortsætte deres milde, kristelige Gerning til Byens Gavn. — Derefter kommer Byens Damer i stort Antal for at tilbyde deres Assistance, og endelig naar Klokkeren slaar

4, og Portene aabnes, strømmer Byens Befolkning ind, og nu bliver der Rift om Sagerne og Trængsel om Boderne. Alle vil være med til at hjælpe de venlige Søstre, som Helsingørianerne med Stolthed betragter som noget særligt hørende Byen til, hvad enten de med maleriske, hvide Hovedklæder, der minder om store Fugle, sætter Kulør paa Gadelivet, eller de indendørs spreder Lys og Trøst, hvor Kummer og Nød har til Huse.

Island. Søndag d. 27. Juli læste den første Islænder, der skal virke som katholsk Præst i sit Fædreland, den hellige Messe i Jesu Hjertekirke i Reykjavik. Den islandske Præst, *Johannes Gunnarson*, er Sønnesøn af den islandske Politiker Einar Asmundsson, der var den første Islænder, der viste de katholske Præster, der kom derop i 1850—60, Gæstfrihed og ydede dem Beskyttelse og Hjælp. I Anledning af denne Begivenhed fandt der en smuk Højtidelighed Sted, da den Apostoliske Præfekt, Mgr. *Meulenberg*, indførte den nye Præst i den islandske Hovedstads katholske Kirke. Prædikenen holdtes af P. *Dreesens*. I den festsmykkede Kirke saas en talrig og repræsentativ Skare af Reykjaviks Indbyggere.

S. P. F.

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens Bøge, Fyn. Modtager ældre og svagelige Damer som faste Pensionærer. Henvendelse til Forstanderinden — samme Adresse.

Hørsholm.

Søndag d. 17. August er Højmessen Kl. 10 $\frac{1}{2}$ (paa Grund af Menighedsudflugten fra Ordrup).

»Absalon«. Møde den 18. August Kl. 8 pr. i »Columbus«.

Sakramentskirken.

I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen. Efter Højmessen meddeles sakramental Velsignelse.

Hver Torsdag (ogsaa i Ferien) meddeles sakramental Velsignelse efter Ottemessen.

Præste-Eksercitierne i Ordrup

1.—5. September.

Melding om Deltagelse bedes som hidtil i god Tid sendt til Skt. Andreas Præstegaard, Charlottenlund.

Kontoret for de katholske Kirkegaarde og Katholsk Menighedskontor er fra 18. Aug. til 1. Septbr. kun aabent Kl. 11—1 i Bredgade 64² hos Hr. Pastor Jensen, og Telefonen er i denne Tid Palæ 59.

St. Josefs Gilde, st. 1885

indbyder til Sammenkomst med Dans i Jernbanepavillonen i Charlottenlund Mandag den 25. August Aften Kl. 8. Alle Trosfæller har Adgang. Fri Entré.

Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

17. Aug. 10. Søndag eft. Pintse.	24. Aug. 11. Søndag eft. Pintse.
Marias Optagelse (fejres offentligt).	Bartholomæus, Apostel.
18. — M. Oktavdag.	25. — M. Kong Ludvig, Bekender.
19. — Ti. Oktavdag.	26. — Ti. Zephyrin, Pave og Martyr.
20. — O. Bernhard, Kirkelærer.	27. — O. Josef af Calasanz, Bekender.
21. — To. Johanna Franciska, Enke.	28. — To. Augustin, Biskop og Kirkelærer.
22. — F. Oktav af Marias Optagelse.	29. — F. Johannes Døberens Halshuggelse.
23. — L. Filip Benitius, Bekender.	30. — L. Rosa af Lima, Jomfru.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
	Kl. -	Kl. 10	m. Vels. Kl. 3
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 5
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2}	» -	» 3
Dalum Kloster.....	» 7	» 10	» 2
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 9 ^{1/2}	» -
Fredericia (Sjællandsgade).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Haderslev	» 8	» 10	» 2
Helsingør (Nygade 8)	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Holbæk (Kastanievej 19)	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Kolding (Alhambravej)	» 8	» 10	» 5
Køge (Elisevej)	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Ledreborg	» 8 ^{1/2}	» 10	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» -	» 10	» -
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10	» -
Næstved (Villa Alfa)	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Odense (Torvet 7)	» -	» 10	» 8
Randers (Ladegaardsgade).....	» 8	» 10	» 5
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 7	» 9	» 5
Roskilde (St. Olsegade)	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Rønne (Lille Madsegade)	» 8	» 10	» 2
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» -
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» -	» 10	» 5
Svendborg (Havnegade 1).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3
Vejle (Blegbanken)			

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

Vejle. Der gøres opmærksom paa, at Højmassen holdes Kl. 9^{1/2} og ikke Kl. 10.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 19. August holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarl. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 34.

Søndag den 24. August.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Kirkens Apostolicitet. — 11. Søndag efter Pinte. — Naturlovene og Christi Fødsel ved Jomfru Maria. — Ved Døbefont og Dødsleje. — Livsanskuelseens Politik. — Fra Spejder-Lejren. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Norge. — Avertissementer.

Strøtanker om Kirkens Apostolicitet.

Den sande Erkendelse er Apostlenes Lære, Kirkens gamle Forfatning i hele Verden og Christi Legemes uudslættelige Kendetegn efter de Biskoppers Rækkefølge, som Apostlene har givet til Kirken paa det enkelte Sted.

Deres Vej, som hører til Kirken, gaar omkring hele Verden; thi den har fra Apostlene af den bestandige Overlevering og lader os se, at det er een og den samme Tro. *(St. Irenæus M.)*

Man maa blive i den Kirke, som, grundlagt paa Apostlene, vedbliver indtil den Dag i Dag.

(St. Hieronymus.)

I Sandheden alene og i den gamle (apostoliske) Kirke er baade den sikreste og aabenbart ogsaa den rigtigste og bedste Skole. *(Clemens Al.)*

Det er vist, at enhver Lære, der stemmer overens med de apostoliske og oprindelige Modernenheders Tro, maa anlages som den sande, der utvivlsomt fastholder det, som de har modtaget fra Apostlene, Apostlene fra Kristus, Kristus fra Gud; men at enhver Lære, der modsiger Apostlenes, Christi og Guds Kirke, maa fordømmes som Løgn. *(Tertullian.)*

11. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli I. Brev til Korinth. 15. Kapitel.

Brødre! Jeg minder eder om det Evangelium, som jeg har forkyndt eder, hvilket I ogsaa har annammet, ved hvilket I og holder fast, og ved hvilket I og bliver salige, saafremt I bevarer det, saaledes som jeg har prædiket det for eder, med mindre I har troet forgæves. Thi jeg har frem for alt meddelt eder, hvad ogsaa jeg modtog, at Christus er død for vore Synder efter Skrifterne, og at han blev begravet, og at han opstod paa den tredie Dag efter Skrifterne, og at han er bleven set af Kephas og derefter af de Elleve. Derpaa er han bleven set af mere end fem Hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke mange endnu er i Live, men nogle er hensovet. Derefter er han set af Jakobus, siden af alle Apostlene. Men sidst af alle har han vist sig for mig, det utidige Foster. Thi jeg er den ringeste af Apostlene, og jeg er ikke værdig at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Kirke. Men ved Guds Naade er jeg, hvad jeg er, og hans Naade har ikke været uvirksom i mig. —

Apostelen vidner i Dagens Epistel om en Sandhed, som man i Menigheden i Korinth syntes at ville tvivle om, nemlig Opstandelsen. Paulus fører højtidelig Bevis for dens Ægthed, idet han paakalder hele Overleveringen som Vidne paa dens Virkelighed. I denne Anledning aflægger Paulus et Bevis paa sin Ydmyghed, som ikke kunde være skønnere, end det er. »Sidst af alle har Christus vist sig for mig, det utidige Foster. Thi jeg er den ringeste af Apostlene, og jeg er ikke værdig at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Kirke. Men ved Guds Naade er jeg, hvad jeg er, og hans Naade har ikke været uvirksom i mig.« Her findes alt det, der hører til Ydmyghed: Anerkendelse af sine Synder og Svagheder — Vidnesbyrdet om Sandheden —, og Erkendelsen af, at det gode, som findes i mig, er en Guds Gave, han uden Fortjeneste har givet mig.

Den hl. Theresia plejede at sige: Ydmyghed er Sandhed. Naar jeg er ydmyg, vil jeg aflægge Vidnesbyrd for Sandheden. Ydmygheden bestaar ikke i, at jeg maaske indbilder mig og søger at overbevise mig om, at jeg er intet — at jeg kun er et svagt Menneske; nej, Ydmygheden er overbevist Vished om, at jeg er det. Ydmyghed er Sandhed; og Sandheden er, at jeg af mig selv kun er Synd og Elendighed. Den hl. Alphons siger: Af os selv har vi kun een Ting, vore Synder. De er i Ordets bedste Betydning vort eget Værk, dem har vi ikke faaet af Vorherre, dem har vi selv fuldragt uden Guds Medvirkning. Saaledes tænkte St. Paulus: Jeg er kun et utidigt Foster, den ringeste af alle; jeg er ikke værd at kaldes Apostel, thi jeg har forfulgt Guds Kirke. Det var hans Overbevisning. Og saa langt bør ogsaa vi naa, ikke blot ved at ville ind-

bilde os dette, men ved at være overbevist om denne Sandhed: jeg er intet af mig selv foruden Synden. — »Hvad har du, o Menneske, hvad du ikke har modtaget?« siger Apostelen. Nævn mig noget i dit Væsen, i dit Liv, som du ikke har modtaget?

Legemet og Legemets Evner og Kræfter — er det dit eget Værk? Dersom det var Tilfældet, da kunde du forøge dine Evner og dine Kræfter. Hvor ofte ønsker vi, at vi ejede denne eller hin Magt, at vi var eller kunde det eller hint; men vi formaar det ikke. Vi ser vore Medmenneskers Dygtighed paa de forskellige Omraader, om det nu er et Haandværk, en Færdighed, Kundskab eller andre Fortrin, og da bliver vi greben af en Slags Misundelse eller i det mindste af et inderligt Ønske om at kunne eller være, ligesom de kan eller er. Men hvo kan lægge endog kun en Smule til det, hvad man har eller er? Hvo kan give sig selv Sundheden, eller hvo kan føje et Minut til sit Liv? Et Vindstød kan kaste dig paa dit Dødsleje, og du formaar intet til at forhindre det. — Og i aandelig Retning er det ikke bedre, ja endog værre. Som Apostelen siger, kan vi ikke engang udtale Jesu Navn med Fortjeneste, uden at den Helligaand hjælper os. Hvad kan vi i Fristelser og Prøvelser af os selv? Intet. Hvo kan give sig selv Kraft og Naade baade til at overvinde det onde og at fuldføre det gode? Ingen. Men én Ting formaar vi ved vore egne Kræfter, det onde, Synden. Det er Sandheden, og det er ogsaa Grundlaget for al Ydmyghed. Naar et Menneske er fuldt af sine egne store Tanker om sig selv og sin Dygtighed, da er han ikke ydmyg, og Sandheden er ikke i han, thi han tilegner sig noget, som ikke er hans eget. Og jo mere et Menneske aflægger Vidnesbyrd for denne Sandhed og er gennemtrængt af sin egen Fattigdom, des mere ydmyg er han. Ydmyghed er Sandhed.

Og dog vilde det være forkert, dersom et Menneske frakendte sig alt godt, thi enhver ejer Fortrin og gode Evner; men forkert vilde det ogsaa være, naar du da vilde hovmode dig, fordi du finder disse Ting i dig. Store Ting har han gjort imod mig, kan enhver af os sige; han, ikke jeg. Ham tilkommer altsaa al Ære og Anerkendelse. Saaledes den hl. Paulus, idet han siger: »Ved Guds Naade er jeg, hvad jeg er, og hans Naade har ikke været uvirksom i mig.« Store Ting har Gud lagt ind i hans Sjæl og i hans Væsen, store Ting blev der virket ved ham, men Paulus aflægger Vidnesbyrd for Sandheden og tilskriver Gud og hans Naade alt godt i sig — han var ydmyg, thi han var sanddru.

Naturlovene og Christi Fødsel ved Jomfru Maria.

Hvad er en Naturlov? Ja, rent ud sagt maa det bestemmes som noget, der i og for sig intet er, noget, der ikke har Eksistens, men kun er, hvad vi kalder en Abstraktion, d. v. s. en Regel, som vi i vore Tanker har dannet ud fra den Maade, vi har set en eller anden Naturkraft virke paa, en Naturlov er altsaa ikke noget, som er i Stand til at sætte en Naturkraft i Virksomhed eller har Magt til at holde den i Virksomhed, nej, den angiver blot den Maade, hvorpaa Naturkraften virker. Derfor hjælper Naturlovene os ikke til nogen virkelig Forstaaelse af Naturen, thi det bliver lige uforklarligt, hvorfra Naturkraften har sin Oprindelse, enten vi har fundet den Regel, hvorefter den virker, eller vi ikke har fundet den. Naturlovene er altsaa trods mange videnskabelige Menneskers Misforstaaelser kun vore Abstraktioner, saaledes som Fysikeren la Cour fra Askov har udtrykt det.

Og Naturkræfterne maa man fremdeles tænke sig ikke som frit virkende Kræfter, men kun som Egenskaber ved Stofferne, saa altsaa ogsaa Naturkræfterne i sig selv er intet, kun er vore Abstraktioner, Genstandene med deres Egenskaber er selv Naturkræfterne, og Naturkræfterne findes kun i, ikke udenfor Stofferne og udgaar i deres Virken fra dem.

Betragter man da det Resultat, som alle Genstandene med deres Kræfter og Egenskaber ved deres Samvirken har frembragt, vort Univers, som er saaledes ordnet, at det ved Genstandenes egen Afbalancering ordner sig selv i bestemte konstante Baner, saa det synes at kunne fortsætte sig i uendelig lang Tid uden at rokkes, og desuden er saaledes opbygget, at det har kunnet blive Basis for noget mere end mekanisk Virksomhed, nemlig for organiske Væsener, ja forstandigt tænkende Personligheder, saa synes dette at pege hen paa, at der er et forstandigt Væsens Plan medvirkende i Naturgenstandenes Fællesvirken, i hvert Fald maa man sige, at det maatte være det mærkværdigste af alle Mærkværdigheder, naar noget saa fint og

forstandigt ordnet som vort Univers skulde have ordnet sig af sig selv, uden at nogen Plan eller Hensigt fra et forstandigt Væsen var medvirkende. — Naar vi kommer ind i en Fabrik og ser Maskinerne gaa, det ene Hjul gri-bende ind i og drivende det andet, og det for at frem-bringe én bestemt Virkning, ét bestemt Produkt, ja saa forstaar vi straks, at dette Maskineri ikke er opstaaet af sig selv eller ved en blind Tilfældighed, men et forstandigt Væsen har udtænkt og ordnet alt; mon det saa ikke ogsaa skulde være det sandsynligste at slutte, at der ogsaa for vort forstandigt, ja viist ordnede Univers maa være en forstandig Bygmester og Ordner? Dette er den naturlige og sandsynligste Slutning: »Hvor vi ser et forstandigt Resultat, har et forstandigt Væsen været virkende, og et forstandigt Væsen maa jo tillige være et personligt Væsen, altsaa kan vi slutte os af Universets Ordning til en personlig Guds Eksistens«.

Lad mig her først gøre opmærksom paa, hvad ogsaa vor store Tænker, Søren Kierkegaard, lærer, at vi Mennesker med alle vore Beviser aldrig naar højere end Sandsynlighedsbeviser, selv naar Videnskabsmænd taler om saakaldte videnskabelige Resultater, da er ogsaa disse baserede paa Sandsynlighed, saaledes at man aldrig vil kunne udelukke Muligheden af, at Ens saakaldte Resultat er forkert, saa noget helt andet er det virkelige. Man vil kunne finde dette i Kierkegaards »Afluttende uvidenskabelig Efterskrift til filosofiske Smuler«. Har man derfor leveret et klart Sandsynlighedsbevis, saa maa vi Mennesker lade dette gælde, og ikke hænge os i, at fordi Beviset ikke er absolut, er man uden videre berettiget til at forkaste det og uden Bevis vælge, som en ligesaa berettiget Antagelse, det usandsynlige.

Holdende dette fast vil man se, hvor komisk gudsfor-nægtende Fritænkere i Grunden kommer afsted. De siger jo: »Guds Eksistens kan man ikke bevise,« og dermed mener de saa at have bevist, at Gud ikke eksisterer, og at de med god Ret kan paastaa at have indset Taabelighe-den i at tro paa, at der er en Gud til, uden at levere noget som helst Bevis for, at Gud ikke eksisterer, — ja, er det ikke komisk, thi Gudsfor-nægteren er jo i langt

højere Grad »en troende«, thi paa Trods af al Sandsynlighed, uden noget Bevis, tror han, at der ingen Gud er til, saa ulogisk tænkende er han, at han foragter dem, der tror, at Gud er til, med Sandsynligheden med sig, og ser ikke, at han selv lever paa en meget stærk Tyrkertro uden Gnist af Bevis og Sandsynlighed.

Men gaar vi saa over fra den mekaniske Verden til at betragte den organiske, saa ser vi der, hvad vi i Sandhed maa kalde Mirakler; der sker Ting, hvis Aarsag kun kan forklares ved guddommelige Kræfters Indgriben; vi ser nemlig de mærkværdigste Organismer opstaa, vokse frem med de mest vidunderlige og snildt formede Redskaber, saa snildt udtænkte og afpassede for Omgivelserne, saa vor Forstand ikke er i Stand til at eftergøre dem, jeg tænker her paa Planters og Dyrs Legemers Fremstaaen, ja vore egne Legemers Fremvækst af en ganske simpel, ensartet Celle; at forklare denne mærkværdige Udvikling ved Nedarvelighedens-Loven er jo ingen Forklaring, thi hvem forstaar, at vi har faaet Øjne eller Øren ved Nedarvningsloven, d. v. s. ved at vore Forældre havde Øjne og Øren!

Og Videnskabsmænd og mange andre staar og glor paa disse Mirakler som Køer paa en rødmalet Port; de er blevet saa vant til at se disse Mærkværdigheder, at de ikke mere kan se, at de er mærkværdige. Jeg læste en Gang i Agurketiden en Historie om en indisk Fakir, der i et Øjeblik fik en Kerne til at spire, skyde op og bære Blade, og alle, der saa det, undrede sig, men mon det i Grunden er mindre vidunderligt, naar en Kerne lidt efter lidt udvikler sig til en Plante. Den Kraft, der lader Planten fremvokse til en bestemt Organisme, frembringe Blade og vidunderlig fine Blomster og af Blomsterne Frø, den er saa forstandigt virkende, saa enhver maa tænke sig, at der bagved den staar et forstandigt og derfor personligt Væsen; thi det er i allerhøjeste Grad unaturligt at tænke sig, at en forstandigt virkende Kraft ikke skulde have et forstandigt Væsen til Ophavsmand og Styrer, ikke kan man sige: »alt gaar mekanisk til, virkes af Naturkræfter,« thi, hvordan skulde Naturkræfter kunne frembringe noget saa fint udtænkt som f. Eks. »et Øje«; i den Livskraft, der lader Øjet eller Øret fremvokse, er der en saadan overmenneske-

lig Forstand virkende, at vi ikke kan andet end sige: »et forstandigt guddommeligt Væsen staar bag ved og styrer denne Livskraft.«

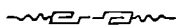
Lad os ogsaa tænke os, at det kun var sket en eller to Gange, at et Legeme som vort havde udviklet sig som i sig selv, mon man ikke vilde anse det for et Vidunder? Men bliver det i Virkeligheden mindre vidunderligt, fordi noget saadant sker hver Dag; jeg synes, at det i og for sig bliver lige »mirakuløst«, lige »guddommeligt«.

Og naar vi saa ser, at alle vore vidunderlige Organer igen kun er frembragte for at være Basis for et personligt Væsens Eksistens og Virken og det saaledes, at Genstandene, der i den mekaniske Verden for at komme i Bevægelse maatte paavirkes af andre Genstande, nu er blevet underlagt, i alt Fald tildels, Aandens, Personens Herredømme, saa vi løfter en Genstand, som vor Haand eller Fod, fordi vor Aand vil det, ikke fordi en mekanisk Aarsag driver os; thi selv om vi har en Aarsag, et Motiv for en Bevægelse, at løfte vor Haand eller Fod, saa er dog den egentlige Aarsag til Bevægelsen vor Vilje, d. v. s. noget rent aandeligt har nu faaet Magten over det stoffige, kan sætte dette i Bevægelse uden nogen mekanisk Aarsag, altsaa mod Inertiloven, — naar vi ser dette, da forstaar vi at Aarsagen til denne vor Eksistens, der er Aandens Magt over Stofferne, selv maa være en Aand, der er mægtig over Stofferne.

Men er vort eget Legemes og vor forstandige over Legemet herskende Aands Fremstaaen et for os uforklarligt Under, som maa kræve som sin Aarsag et forstandigt, almægtigt, guddommeligt Væsens Indgriben, og aldeles ikke forklares ved Forplantningsakten eller ved Nedarvningsloven, og har vi saaledes faaet Øjet opladt for Guds vidunderlige Almagtskraft i alle levende Organismer og særlig i os selv, da er Christi Fødsel af Jomfruen Maria ikke noget, der kan siges at stride mod vor Tænkning, tværtimod den er mere, om jeg saa maa sige, naturlig end vor egen Fødsel, thi er det ikke mærkværdigere, at der stadig dannes 2 Køn, der hver for sig, uafhængig af hinanden, danner hver sin Spire til vore Legemer, og at først ved disse to Spirers Forening ved Organer, der uafhængigt af

hinanden har udviklet sig til at passe for hinanden og udviklet sig, førend de overhovedet kunde bruges efter deres Hensigt, — at først ved disse to Spirers Forening begynder vort Legeme at udvikles og vor Aand, vort Jeg, fremstaar og knyttes til Legemet, — er dette ikke mærkværdigere, end at en allerede eksisterende guddommelig mægtig Aand iklæder sig Kød og Blod, forbinder et menneskeligt Legeme med sin Aand. — For mig synes dette lettere at forstaa, dog det er maaske noget subjektivt, noget for mig ejendommeligt, men i hvert Fald staar det fast, at vor egen Opstaaen og Fødsel er ligesaa vidunderlig som Christi Fødsel af Jomfru Maria, saa naar vantro Videnskabsmænd paastaar Umuligheden af Christi Fødsel af en Jomfru, kan de lige saa godt paastaa Umuligheden af vor egen Fødsel, ligesom det er ganske ulogisk at nægte Christi Fødsel af Jomfruen og samtidig hævde vor egen Fødsel som naturmæssig forstaaelig for os; gør de dette sidste, er det, fordi Virkeligheden, ikke en logisk Nødvendighed, tvinger dem. Begge Dele, Christi Fødsel og vor egen Fødsel, er nemlig ganske uforstaaelige for os, men udfra vore egne Legemers Opstaaens Virkelighed kan vi forstaa, at Guds Kraft er af en saadan vidunderlig Beskaffenhed, at Christi Fødsel af en Jomfru er fuldt ud mulig, ja i fuldstændig Overensstemmelse med den Krafts Beskaffenhed, som vi ser virke i vore egne Legemers Fremstaaen. Dette Skriftord: Skulde noget være umuligt for Gud, er altsaa ikke en Trosregel, men en Regel, som fremgaar af selve Naturen omkring os.

Th. Clausen.

Ved Døbefont og Dødsleje.

Af

Peter Schindler.

1.

Kristendommens Kærne har altid været: Frelsen. Den faldne Slægts, det faldne Individ, den faldne Naturs Forsoning med Gud formedelst Kristi Korsdød.

For en Aarrække siden rettedes der mægtige Angreb mod dette Kristendommens Centrum; udefra blev der løbet Storm mod Grundvolden: Menneskevordelsen og Paasken. Vi mindes endnu dens hjemlige Efterdønninger i Ryberg-Hansens, Blædels og Arboe-Rasmussens Skrifter.

I disse Dage er Kampen flyttet indenfor, ind i selve Kristendommen, og den staar om to af Kristenlivets Søjler: Daab og Skriftemaal. Den staar med andre Ord om: Syndernes Forladelse, om Frelsens Tilegnelse.

Forhen førtes Striden i Piecer og Bøger, nu er den rykket ned i Aviserne. Forhen stredes de Kyndige, nu er enhver Journalist kompetent.

Ak — var det endda blevet derved, men nu staar Slaget saagar ved Døbefont og Dødsleje!

Og mens denne Strid staar, lider det troshungrende Folk ilde. Forladt af sine egne, ak saa tavse Hyrder, ser det sine dyreste Skatte smuldre for sine Øjne.

Kan Mennesker da ikke faa Øjnene op, naar de ser, hvad der sker i disse Dage? Kan Gru og Harme ikke gribe andre Danske end den djærve og redelige Morten Larsen? Kan ikke alle logisk tænkende Mennesker se, at det, der nu sker, er den nødvendige Konsekvens af Lutheranismens selvophævende Dobbeltprincip?

Og kan ikke andre end Journalister tale i den Sag . . . er alle andre blevne stumme eller lamme? Baade Læg og Lærd?

2.

Hvad er der da sket? Hvilken er den Strid, der staar ved Døbefont og Dødsleje? Og er det saa himmelraabende?

Det første, der er sket, er dette: at Valgmenighedspræst Thorkild Skat Rørdam, som forestaar den »skismatiske« Del af Ryslinge Valgmenighed, som atter er udskilt af Ryslinge Sognemenighed . . . at han paa Søndag, paa Trods af sin Øvrigheds Forbud, vil indføre »den nye Daab«. En Daab, hvor den apostoliske Tros Bekendelse er afsvækket, spaltet og ophævet ved Tilføjelsen: »som enhver af os nu kan for Guds Aasyn«.

Det er ikke voksne, ansvarlige Mennesker, dette gaar ud over, det er to hjælpeløse Børn, som man saaledes handler med, at de selv og andre maa komme i dybeste Tvivl om, hvorvidt deres Daab er en gyldig Daab eller en tom Ceremoni.

Det er Sjæle — det er et Sakramente — det er Syndernes Forladelse — det er Frelsen, der nu skal eksperimenteres med.

Hvor det er ligegyldigt, om Præsten og hans halve Valgmenighed bliver sat ud af Folkekirken; hvor det er ligegyldigt, om Tilfældet fremkalder en forargelig Retssag eller en ministeriel Bulle; hvor det er ligegyldigt, om andre eller ingen vil følge den Præst . . . men det er ikke ligegyldigt, hvorledes der handles med Menneskesjæle, og hvorledes Daaben gøres til en forargelig Demonstration for alt Folket!

3.

Det andet, der er sket, er dette: at en Kreaturtrækker har skriftet eller ikke har skriftet at have myrdet et Barn; det synes, som om han end ikke har antydnet noget Forhold til den Sag — og det er ogsaa ganske ligegyldigt.

Men det er ikke ligegyldigt, at et Skriftemaal — aflagt for at finde Frelse og Fred i Samvittigheden — at det kan blive almindeligt Samtaleemne i baade Sognet og Landet; at det kan blive Genstand for Skriftefaderens Indberetning til Politiet; at det kan gøres til Stof for Avis skrivi og Diskussion.

Alt dette viser nemlig: med hvilken forfærdende Principløshed, der gaas frem i Sjælesorg og Samvittighedsager.

Intet Menneske er tjent med, at de af ham betroede Hemmeligheder plabres ud — hverken til Præstekonen eller til den gudelige Thekreds, eller til Politiet . . . allermindst til Kreti og Pleti og Aviserne.

Og intet Menneske er tjent med, at Ordet »Skriftemaal« taber sin Klang af Tillid og fuld Tryghed i Menneskers Øren. —

Det er hverken den afdøde Kreaturtrækker eller den erklæringsudstedende Pastor, jeg retter Anker imod. De rettes mod alle hine, der forandrer og forvansker Skriftemaalets Begreb — og mod hint System, som endogsaa paa dette fundamentale Punkt er uklart, vakler og sættes under Debat.

Lad nemlig et protestantisk »Skriftemaal« være, hvad det vil, objektivt set — subjektivt set, fra den Skriftehendes Side, er det den yderste Anstrengelse for at opnaa Syndernes Forladelse, Sjælens Frelse, Samvittighedens Fred . . . svarende til det, vi kalder »fuldkommen Anger«.

Dette er helligt, og det maa ikke røres!

4.

Enhver »Kirke« (ogsaa den katholske) har Mulighed for at kunne fejle i menneskelige Ting — Mulighed for »skændige Misbrug« fra sine Personers Side.

Kun een Kirke (den katholske) har Mesterens Forjættelse mod Dødsrigets Porte og hans Løfte om evig Bevarelse, fordi denne Kirke ikke blot har en menneskelig Side, men først og fremmest en guddommelig. Den er stiftet af Kristus, men Apostlene var Mennesker, deres Efterfølgere er Mennesker.

Alle senere »Kirker«, baade de fra 1536 og de langt nyere, mangler den guddommelige Stiftelse og maa derfor se det menneskelige gaa al Kødets Gang uden noget bevarende Element.

Den gamle Kirke (den katholske) hviler paa eet Princip: Autoritet. Guds, Kristi Autoritet, som han selv har givet videre til Kirken, og i Kraft af hvilken den eksisterer, handler, afgør, lever.

Alle andre »Kirker« hviler paa et Dobbeltprincip, som ovenikøbet bestaar af to hinanden modsigende og (hvad værre er!) hinanden ophævende Elementer.

Det ene Element er dette: De har arvet Bibelen og arvet en Række Dogmer og Begreber fra den gamle Kirke, de brød med.

Det andet Element er dette: De tror ikke paa Biblens og paa disse Dogmers og Begrebers absolute, objektive Sandhed, men tillader den Enkelte at stille sig frit over-

for dem, at acceptere, omforme eller forkaste dem efter en paastaaet »indre Vejledning«. —

Paa Grund af det første Element er Protestantismen aldrig bleven religiøs Filosofi, bleven Deisme alene; den kan ikke slippe for et kristologisk Islæt og for Rudimenterne af Sakramentalisme.

Paa Grund af det andet Element kan Protestantismen aldrig naa til en almengyldig Bekendelse, en defineret Tro, en objektiv Lære om Gud, Kristus, Frelsen, Sakramenterne . . .

Hvis derfor Kirkeministeren vil sætte Pastor Rørdam og Meningsfæller udenfor Folkekirken, gør han det i Kraft af et u-protestantisk Princip, idet han antager en objektiv Trossandhed, som disse har syndet imod. Bliver de sat udenfor Folkekirken, er de dog indenfor Protestantismen; thi da denne ingen Organisation har, intet autoritært og objektivt Læresystem har, og ingen kanonisk Autoritet har, har den heller ingen Grænser, udenfor hvilke man kan sætte de afvigende; ligesaa lidt som den har nogen »man«, nogen Person eller Institution, som kan dekretere og besørge Udsættelsen.

Det er ikke saa meget falske Principper, vi bebrejder Protestantismen — som det er det tilgrundliggende, selvmodsigende Dobbeltprincip — og den af dette flydende Principløshed, vi paapeger. —

Det er ikke vor Agt kun at pege paa det negative; det er vor Opgave at henvise til det positive; vi vil gøre det ved kortelig at fremstille Romerkirkens Lære om Daaben og om Skrifteseglet.

5.

Vi véd alle, at Daaben blev indstiftet af Jesus Kristus. Ordene til Nikodemus om Nødvendigheden af Genfødelse ved Vand og Aand (Johs. 3,3) og selve Daabsbefalingen (Matth. 28,19) taler tydeligt nok baade om Kristi Indstiftelse og om Daabens Nødvendighed.

Men hvad gør nu en Daab »gyldig«?

Selvfølgelig dette: at den udføres efter Jesu Mening og efter hans Forskrift.

Derfor skal den Døbende (hvem saa han eller hun

end maatte være) have til Hensigt: at gøre, hvad Guds Kirke vil ved Daaben.

Desuden skal den Døbende udføre en »Daab« : en eller anden Form for Tvættelse med Vand.

Og han skal bruge Jesu egne Ord: i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn — mens han foretager Daaben.

Da dette hidtil er sket overalt i Folkekirken i Danmark, har enhver Daab, foretaget i denne, været erkendt for gyldig af den katholske Kirkes Autoriteter.

Om Pastor Rørdams Hensigt (*intentio*) kan siges at at være: at ville gøre, hvad Guds Kirke vil have gjort ved Daaben — er et Spørgsmaal, det ikke tilkommer mig at afgøre, men jeg vil have Lov at pege paa det — for det Tilfælde, at vi kunde faa en af ham døbt Person til Konvertit; og navnlig for det Tilfælde, at hans »nye Daab« optages eller efterlignes andre Steder.

Det er Hensigten (*intentio*) og Udførelsen (*materia & forma*), som gør en Daab gyldig, selv hvor den er udført under forvirrede eller primitive Omstændigheder, eller af urette vedkommende.

Hensigten kan lide af Brist fra flere Hold. Hvis den Døbende ikke tror paa Daaben — eller paa Genfødselen i Daaben — eller paa Frelsen i Kristus. Har han, trods disse Brist, alligevel til Hensigt: ikke at døbe efter sine egne uklare Ideer men paa Kristi og hans Kirkes Autoritet, da fungerer han dog i rette Hensigt.

Om dette kan siges at være Tilfældet efter Pastor Rørdams indskrænkende Forbehold, er et Spørgsmaal, der bør løses.

Trods alle Fagter og Former, kan man kun gøre, hvad man har til Hensigt at gøre. Enten døber man, som Kirken altid har villet det — eller man indfører en ny Autoritet — sig selv — paa hvis Autoritet der »døbes«, men ugyldigt.

6.

Enhver Katholik kender Kristi Indstiftelse af Syndsforladelsens, af Bodens Sakramente (fra St. Johs. 20, 23);

af den i Indstiftelsen givne dobbelte Magt følger Nødvendigheden af en Bekendelse.

Dette Sakramentes Nødvendighed, Virken, Form og Væsen er alle oplyste Katholikker bekendt. Vi vil paa dette Sted og i denne Sammenhæng kun omtale den Konsekvens af Skriftemaalet, der kaldes Skrifteseglet (*sigillum confessionis*). Det er: den absolutte Forpligtelse, Skriftefaderen har til at bevare som Hemmelighed alt, hvad Skriftebarnet har sagt i den Hensigt at modtage Absolution, og hvis Aabenbarelse vilde gøre Skriftemaalet byrdefuldt og forhadt. —

Skrifteseglet gælder først og fremmest Præsten — men ogsaa enhver, der ad lovlig eller ulovlig Vej har hørt noget af et Skriftemaal (en Lytter, en Tolk . . .).

Skrifteseglet gælder alle Synder, der er bekendt — baade smaa, store og Forbrydelser! Desuden alt andet, som er sagt i Skriftemaalet, og som det kunde være Skriftebarnet ubehageligt at faa bragt videre (f. Eks. Bøn om Raad mod Fristelser eller i Vanskeligheder, Klage over Nød eller Frygt . . .).

Selv om Præsten har maattet nægte Absolution, er han forpligtet til Tavshed.

End ikke med Skriftebarnet selv kan Præsten udenfor Skriftestolen tale om det skriftede, medmindre Skriftebarnet selv frivilligt løser ham fra Seglet.

Skrifteseglet er en Forpligtelse under svær Synd; det er Skriftebarnets naturlige Ret, eftersom Skriftemaalet er afgivet under Forudsætning af Tavshed.

Det er ogsaa hans overnaturlige Ret, eftersom Kristus har indstiftet, at vi skal skrifte for Præsten alene og ikke for andre — og fordi en Røbelse vilde gøre Skriftemaalet moralsk umuligt for os.

Ingen kirkelig Autoritet — end ikke Paven — kan opheve Skrifteseglet. End ikke ved tavs Handlen maa en Præst bruge sin Viden; har en Superior Viden fra Skriftestolen, kan han ikke benytte den til Forflyttelse el. lign. af Skriftebarnet.

End ikke, om Præsten saa, at han derved selv kunde undgaa Dødsfare, maa han bruge sin Viden.

End ikke for at afværge eller skaffe opklaret en For-

brydelse kan han tale — men dertil har han i Skriftestolen andre Midler: Formaning, Bøn, Nægtelse af Absolution.

Selv et Sakrilegium (uværdig Kommunion) maa han ikke afværge ved Benyttelse af sin Viden.

Kommer en uskyldig i Mistanke for en Forbrydelse, begaaet af Skriftebarnet, kan Præsten alligevel ikke tale; men han kan ejheller absolvere den skyldige, hvis denne ikke paa en eller anden Maade vil rense den uskyldige.

7.

Det er godt for os Katholikker at holde os disse Principper for Øje, medens Aviserne debatterer Daab og Skriftesegl.

Kirken viger aldrig — kan aldrig vige — fra sine evige Principper.

Det er denne Klippefasthed, der gør, at mange Mennesker kommer tilbage til Kirken.

De vil have en Tro, der ikke forandres — Sakramenter, der ikke diskuteres — Sjælesorg, der ikke røber noget.

Af Protestantismens Frugter, som vi alle ser dem i Øjeblikket, kender vi Træets Art: at det ikke har en visen Kvist hist og her (det har selv de Grene, der bliver i Vintræet!), men at det er ormstukkent i selve Røden — at den ikke blot har forkerte Detaljer, men at selve Princippet er forkert.

Lad vor Bøn i disse Tider være levende for hine, som af ganske Hjerte stræber efter at gøre Guds Vilje og gaa Guds Veje selv under de ugunstigste Forhold.

Og for hine, som — selv uskyldige og mod deres egen Vilje — maa lide under den ondes Anslag ved Døbefont og Dødsleje.

Livsanskuelsernes Politik.

»For første Gang siden Krigen forbereder Regeringen en Splittelse mellem Frankrigs Borgere og truer Katholicismen: indrepolitisk ved at trække den mest hadske af de kirkefjendske Love frem fra Forældelsen, udenrigspolitisk ved at bryde med Rom; den forbereder Forfølgelsen af Ordenerne, som under og efter Krigen har vundet sig nye Rettigheder gennem Fædrelandets Taknemlighedsgæld til dem . . . det er i Virkeligheden omkring Kirken — saaledes som *Maurice Barrès* har vist det — at Frankrigs aandelige Kræfter samler sig i Farens Tid. Og det er Kirken, som udadtil tjener til Ære og Glans for fransk Aand, som den har skabt. Det er derfor ikke rene konfessionelle Interesser, der staar paa Spil.«

Saaledes staar der i de katholske franske Forfatters Protest mod den nye socialistisk-radikale Regerings truende Planer i Alsace-Lorraine. Den er undertegnet af *René Bazin* og *Paul Bourget*, *Maurice Denis*, *Georges Goyau*, *Francis Jammes* og mange andre af de Bedste i Frankrig.

Og i selve Alsace er Protesterne endnu kraftigere, understøttet af Handling; og »hvørnaar det skal være, hvis det bliver absolut nødvendigt, vil den troende Befolkning organisere sig til Modstand, maaske paa en mindre fredelig Maade, men ikke mindre effektivt! Nu er Regeringen advaret.« Saaledes skriver den Deputerede *Walter* fra Alsace.

»Men hvis Regeringen alligevel holder fast ved sit?« har man spurgt *Mgr. Pelt*, Bispem af Metz. Han tøvede lidt med Svaret, ligesom bøjede af: »Det er bedst ikke at regne med den Mulighed. Jeg har forøvrigt Indtrykket af, at den ikke vil blive virkeliggjort. Men jeg siger Dem blot, at i Tyskland, der ønsker man bare, at Regeringen vil gaa videre i sine kirkefjendske Planer, som den tyske Presse allerede prøver at benytte sig af. Jeg tror, at dette vil være nok til at oplyse Regeringen.«

— Der er vistnok foreløbig ingen Fare for en ny Kulturkamp i Frankrig. Paa en Forespørgsel angaaende Regeringens Stilling til Gesandtskabet i Rom, svarede *Herriot* at Spørgsmaalet vil blive optaget i Finanslovdebatten for

1925, og til den Tid skulde det hidtilgældende Forhold ikke ændres.

Og *Herriot* er en meget paavirkelig Mand.

* * *

Det var først i et Brev til en af de socialdemokratiske Førere i Deputeretkammeret, *Blum*, at *Herriot* udkastede sit Program i de store Træk. Han talte om Gennemførelse af Loven om Kongregationerne og bebudede Oprettelsen af en Ambassade i *Moskwa* til Gengæld for Ophørelsen af den politiske Forbindelse med *Rom*. Brevet var en politisk Manøvre, der skulde forskaffe de Radikale Socialisternes virksomme Bistand; og denne Hjælp virker som et Tryk. *Herriot* er Anti-Kommunist, men det socialistiske Tryk driver ham til venskabelig Orientering mod *Moskwa*. Og han føler egentlig liberalt overfor de religiøse Ordner og den katholske Nationalisme, men det er Socialisterne, der presser ham.

Dette socialistiske Tryk er af gammel Dato. Før sin Ophøjelse til Ministerpræsident maatte *Herriot* som Borgmester i *Lyon* tage mod Hjælp fra Socialisterne for at holde sig ved Magten. Og medens han som Borgmester maatte balancere med mere og mere indrømmende Velvilje overfor Socialisterne, søgte han — efter *Caillauxs* vanærende Fald — som Fører for sit Parti i Deputeretkammeret at vinde Tilknytning til den nationalistiske Radikalisme, ja han støttede i 1923 endog *Poincarés* Politik i *Ruhr*. Men saa tvang de omvæltende Valg iaar ham til storpolitisk Alliance med Socialisterne. Og han kunde slutte dette Forbund uden egentlig at handle imod nogle faste Grundtanker i sin egen Overbevisning.

Emile Herriot repræsenterer typisk den Aand og det Væsen, som er begavede, men principløse, dømmesvage, følelsesmodtagelige Menneskers Gliden over til »Radikalisme«, til liberal-kultiveret Slaaen sig til Taals med den halvt nydelsesfulde Næstbedstthed, som begejstres for Frisind og vinder Middelmaadighedens Sympathi, og gør sig sig offentlig gældende ved personlig Hæderlighed og Dygtighed. Han var i sin Ungdom *Maurice Barrès's* gode Ven og opnaede, betegnende nok, Doktorgraden paa en Af-

handling om den borgerligt-litterære Romantiks bedaarende Selskabsmuse, *Madame Récamier*. Som god Elev fra Halvfemsernes *École Normale* følte han sig draget mod Socialismen. »Man forestiller sig gerne *Emile Herriot* ung og søgende,« hedder det om ham, »han drages mod Socialismen mere af sine Følelser for dens Løfter om almindelig Lykke end af sine Tanker; han er et Menneske, der indgyder Sympati, og en Regeringschef, der indgyder Uro.«*)

Men saadan en Mand gennemfører ikke en Kulturkamp, som der skulde en *Clémenceau* til at starte og som dog blev en halv Fiasko, idet Følelserne og Tankerne i Frankrig slog fuldstændigt om før Krigen, og selve *Clémenceau* tog de Kræfter i sin Tjeneste, som han vilde kvæle ihjel.

Men saadan en Mand er paa den anden Side typisk for den Stemning og Aand, som efter Krigen, naar Genbytterne er afspændte og ingen stor Bevægelse ligger i Luften, kommer frem i det »frisinds«forgøglede Frankrig. Angsten for at miste sin Sjæl, den store Alvor, som fødtes af svunden Naturalismes Religionshad, og svunden Tyskerstorheds Trusel, og som nedfældede sig til en vidunderligt sindsforvandlerende Strømning henimod Katholicisme og Nationalisme — hele den Følelse af frygtelige kommende Afgørelser, som brændte i Luften i Frankrig fra 1900 til 1920, den er drevet over. Resultaterne er vundne, og nu begynder det samme Spil — hvis man tør kalde det saadan —. Men langsomt . . . Der kommer kun én *Maurice Barrès* for hvert 75 Aar. Han er død; og omend slet ikke med ham, saa dog samtidigt med ham er den Strømning udrunden, som vi plejer at kalde den katholske Renæssance i Frankrig . . . Medens Nydannelser gaar for sig i Europas Hovedland, vil det vise sig, hvad Frankrig i de sidste 25 Aar har vundet for Europa; saadan har Forholdet været mellem Frankrigs og de andre Landes Kultur siden Ludvig XIV's Dage.

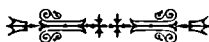
* * *

. *Mgr. Pell* bøjer af for den Tanke, at Kulturkampen skal komme. Men kommer den, vil det være godt. En

*) *Revue de Paris* 15/7 24.

Religionskamp samler, smelter, lutrer og præger. Hvad betyder den for et kristent Sind andet end alvorsbrændende Glæde? Men Undertrykkelse, Ondskab og Raahed er Gemytterne endnu ikke hadske nok til. Hvad der vil overgaa Alsace-Lorraine i religiøs Henseende, vil først faa stor Betydning, naar man lader det samme overgaa Frankrig. Og endnu er det umuligt; det katholske Frankrig støtter Alsace, og det er stærkt. Førend de kristendomsfjendske Loye bliver gennemført i de genvundne Provinser, maa den diplomatiske Forbindelse med Rom afbrydes; og det kan ikke ske før Katholicismen *om Aaringer* er betydeligt afslappet og betydelige Resultater er fortærede. Men saa vil nye Vindinger være nye Maal.

Emil Frederiksen.

Fra Spejder-Lejren.

BISKOPPENS MESSE FOR SPEJDERNE.

I hele den Række af rige Begivenheder, som den store Jamboree har bragt de katholske Deltagere, indtager Biskoppens Messe en Særstilling. — Det var en meget stor Opmærksomhed mod vore Spejdgæster fra vor Biskops Side, at han trods det slette Vejr og det tidlige Tidspunkt tog hele den lange Vej ud i Dyrehaven for at læse en Messe i det fri for de mange katholske Drengene, der gæster os for Tiden. — Under Messen, der overværedes af ca. 600 fremmede Spejdere, henimod 100 af vore egne Gulbluser og en Del Spejderforældre, sang skiftevis Østregere, Lithauere og Polakker, medens Ungarernes ypperlige Orkester spillede. — Biskoppen henvendte under Messen følgende Ord til Spejderne, først paa Fransk, siden paa Dansk:

Kære unge Mænd! Med stor Glæde henvender jeg nogle Ord til eder paa Danmarks gæstfrie Jord.

Eders Løsen er: »Vær beredt!« Vær beredt til at gøre det gode, vær altid beredt til at tjene den gode Sag: Religionen, Fædrelandet, Samfundet!

Fædrelandet, Samfundet, Kirken regner med eder og eders Trofasthed; de stoler paa eder, de trænger til eder.

I disse urolige Tider, hvor store sociale Omvæltninger forestaar, maa ingen nægte at vie alle sine Kræfter og hele sin Vilje til disse tre store Opgaver. Vær derfor paa eders Post og forlad den aldrig!

Men giv Agt! I kan hverken tjene Kirken eller Fædrelandet, hvis I ikke er Pligtens Mænd. Eders Virken vil maaske blive glimrende og vække Opsigt, men Gud vil straffe den med Ufrugtbarhed, hvis I ikke gaar Pligtens Vej; thi det guddommelige Forsyn har ikke Brug for urene og lastefulde Medarbejdere.

Rejs eder derfor til Kamp og Sejr mod Pligtens stadige Fjende: Lidenskabens. Unge Mænd! Eders Pande er ikke skabt til at bære Lidenskabens Aag, ej heller eders Hænder og Fødder til at slæbe dens Lænker. Bryder derfor med et kraftigt Slag dens nedværdigende Baand. Det er den, der skal tjene, ikke eders Sjæle. Bind den, lugt den, indtil den ligger for eders Fødder, under Eders Hæl!

Vær Pligtens Mænd og udfør hver Dag den gode, den store Gerning, som Kirken, Samfundet, Fædrelandet venter af eder!

Vær Mænd med Vilje, som ved, hvad de vil!

Biskoppens Tale uddeltes siden i et Hefte paa Dansk, Fransk, Tysk, Ungarsk, Italiensk og Polsk.

Efter Messen blev der afsendt følgende

TELEGRAM TIL PAVEN:

Exploratores catholici ex Anglia, Austria, Brasilia, Czekoslovakia, Dania, Gallia, Germania, Helvetia, Hollandia, Hungaria, Italia, Lithuania, Luxemburgia, et Polonia ad »Jamboree« in Dania congregati post missam a Vicario Apostolico celebratam Sanctitati Tuæ filialem salutem cum affectu sincero reverentiae, obedientiae et caritatis offerunt.

Joseph Brems,
Vicarius Apostolicus.

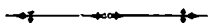
I Oversættelse: Katholske Spejdere fra England, Østrig, Brasilien, Czekoslovakiet, Danmark, Frankrig, Tyskland, Svejts, Holland, Ungarn, Italien, Lithauen, Luxembourg og Polen, der er samlede til »Jamboree« i Danmark, sender efter en Messe, der er læst af den Apostoliske Vikar, Deres Hellighed en sønlig Hilsen i største Ærbødighed, Lydighed og Kærlighed.

Joseph Brems,
Apostolisk Vikar.

Telegrammet blev fremsendt gennem den pavelige Statssekretær, Hs. Eminence Kardinal Gasparri. —

Da Gudstjenesten var sluttet, meddelte Biskoppen de forsamlede Spejdere, at der var oprettet en katholsk Spejderfoyer i »Vesterhus«, som vil være aaben i Indkvarteringsugen hver Eftermiddag mellem 4—10. Mandag Formiddag gik en Tremandskomité (Pater Joseph Koch, Student K. Gerz-Hansen og Journalist S. P. Fornjotur) i Gang med at hygge K. U. F.'s Lokaler og give dem det fornødne Spejdersving, hvilket skete ved Hjælp af et Billede af Spejdergeneralen Sir Robert Baden Powell (som Spejderne i Jamboreen ganske respektløst havde døbt Bademester Poulsen, fordi han bragte en Styrregn med sig, den Dag han kom) samt en Rulle Maskinpapir og noget Touch, hvormed man lavede Velkomstplakater o. lgn. Dekorationer. Der var indrettet Skrive- og Læseværelse og Opholdssal, hvor en Grammofon, som Grev F. M. Knuth sendte over, kappedes med Spejdernes mere eller mindre vellykkede Attentater paa Flygelet om at agere »Musikalsk Underholdning«. Allerede denne første Dag var der et Ryk ind af Hollændere, Franskmand, Polakker, Tyskere, Ungarere og Italienerne — blandt hvilke sidste maa nævnes selveste Korpskapellanen, Monsignore Rusticoni. Spejderhumøret fandt sig straks til rette i Lokalerne, og dermed var Successen jo fastslaaet. En Del Bøger og Blade fra A. C. og K. U. F. blev læst med Begærlighed, — og de første Gæster tog et sidste Tag med ved »Udsmykningen«, saa alt gik, som det sig hør og bør blandt Spejdere: improviseret — men i den rigtige Tonart! — Der gøres i dette Øjeblik Anstrengelser for at faa lavet en festlig Sammenkomst for alle de katholske Førere. Det vilde jo være ganske overordentlig morsomt, om det lykkedes at give et saadant synligt Udtryk for vor Værtsglæde — men det er jo svært at finde en ledig Time — i den Grad manifesterer den danske Gæstfrihed sig overfor de tusinde fremmede Drengene. — Lad os haabe, det dog maa lykkes os at være med i Kapløbet om at vise denne berømte Nationaldyd. — —

S. P. F.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Sakramentskirken har midt i denne Maaned, den 15. August, atter haft Præsteforflyttelse, idet Kapellanen, Pastor *Emil Fiedler*, er bleven afløst af den nyviede Pastor *Cay Benzon*. Hr. Pastor Fiedler, som nu snart skal begynde en ny Missionsstation i Sønderborg, var jo midlertidig ansat som Hjælpepræst ved Sakramentskirken og har i det næsten halve Aar, der er forløbet,

været til virkelig stor Hjælp for Sognepræsten og til stor Glæde for Menigheden ved sine interessante Prædikener, som drog baade Katholikker og Protestanter til Kirken paa Nørrebrogade. Det er forbavsende, hvor godt Pastor Fiedler har lært Dansk, saa godt, at man næsten ikke kunde høre, det var en Udlænding, der talte. Hvad enten Pastoren var paa Prædikestolen eller ved Alteret under Andagter, saa forstod man saa godt som hvert eneste Ord, især naar der blev lagt en Smule Dæmper paa den ret kraftige Stemme, og der ikke blev talt for hurtigt. Men Hr. Pastor Fiedler har ogsaa grebet det an paa rette Maade fra Begyndelsen, nemlig ved at lære Dansk af en Dansker og ved at lade sig rette ubarmhjertigt og være taknemlig for enhver ubarmhjertig Korrigering. — Det er forøvrigt ikke let at tale i Sakramentskirken, hvor der jo er ualmindelig højt til Loftet eller rettere sagt til Kuplerne, de dejlige himmelblaa Kupler. Lyden taber sig i det høje Rum, især da der ikke er nogen Lydhimmel over Prædikestolen. Men denne Mangel vil nu endelig blive afhjulpel, idet der hos samme Firma (Cuypers & Co.), som har udført Prædikestolen, er bestilt dette især i denne Kirke ret nødvendige Supplement til Prædikestolen. Samtidig vil denne ogsaa blive gjort et Trin højere. Den er lovet færdig til en Gang i Begyndelsen af Oktober og er en Gave fra en af Sognepræstens tidligere Skolekammerater. N.

— Professor Johannes Jørgensen afrejste i Tirsdags over Belgien til Assisi. I Lørdags Aftes læste Professoren op i Josefskredsen i Charlottenlund.

Ordrup. St. Andreas Gilde i Gentofte Sogn afsluttede i Søndags sin Sommersæson med en Udflugt over Rungsted til Hørsholm. Straks efter Ankomsten til Hørsholm søgte man Kapellet, hvor Sognepræst L. Günther celebrerede Messen og prædikede over Dagens Tekst. Efter Gudstjenesten samlede Udflugtens Deltagere med Menigheden i Hørsholm paa Hotellet, hvor de medbragte Madkurve udpakkedes. Her tilbragte man nogle Timers behageligt Samvær, medens Regnen styrtede ned udenfor. Den hyggelige lille Sammenkomst fik sin særlige Betydning ved, at det tilfældigt oplystes, at det d. 20. Juli var 25 Aar siden at Pastor Günther var bleven ansat ved St. Andreas Kollegiet. Man benyttede nu Lejligheden til post festum ved et Glas Vin og en lille Indsamling til Fordel for Jubilarens fattige at lykønske den afholdte Sognepræst. Formanden, Grosserer F. Grugni, bragte i anerkendende Ord Pastor Günther en Tak for de svundne Aar, idet han fremhævede den store Betydning, Pastoren havde haft som Lærer og Sjælesørger. Og Pastor Günthers Betydning for den gode Sag var yderligere vokset ved hans

Udnævnelse til Sognepræst for St. Andreas Sogn. Gid vi i mange, mange Aar maa beholde vor kære Sognepræst! (Stormende Tilslutning.) Sognepræst Günther takkede for den Hyldest, der saa uventet var beredt ham, og sluttede med et smukt motiveret Leve for Biskop Brems. (Ni kraftige Hurraer.) Fuldmægtig Fink Jensen bragte Pastor Günther en varm Tak fra den lille Menighed i Hørsholm. Efter en hjertelig Afsked med Hørsholmerne foretoges Hjemrejsen i Tørvejr, og alle var enige om, at Sammenkomsten havde været særdeles vellykket.

Norge. Det vil ogsaa blandt danske Katholikker vække almindelig Glæde, at den Hellige Fader har udnævnt Pastor Kjelstrup til theologisk Æresdoktor. Den norske Biskop Mgr. Smitt, har gæstet Hamar, hvor Pastor Kjelstrup nu virker som Sognepræst. Ved en lille Sammenkomst i Sognepræstens Lejlighed rejste Biskoppen sig og holdt iflg. »St. Olav«, følgende Tale: »Velærværdige Hr. Sognepræst Karl Kjelstrup, vi ved alle, hvor meget vi skylder Deres grundige theologiske Lærdom og Deres fremragende Dygtighed som praktisk Sjælesørger og norsk Missionær. I Erkendelse heraf har Hs. Hellighed Pave Pius XI efter Indstilling af Hs. Eminence Kardinal van Rossum udnævnt Dem til *doctor sacræ theologiæ honoris causa*. Saavidt mig bekendt, er De i hele Skandinavien den eneste nulevende katholske Præst, hvem denne Ærestitel er blevet tildelt. Som i alt Fald de ældre af de tilsteværende ved, blev denne store Udmærkelse ogsaa tildelt en anden norsk Theolog og Konvertit, nemlig afdøde Dr. Krogh-Tønning, som tillige var Dr. theol. fra det kgl. Frederiks-Universitet i Kristiania. Jeg tillader mig at ønske Dem til Lykke med denne velfortjente Udmærkelse og har den Ære at sætte Doktorringen — Symbolet paa denne nye Værdighed — paa Deres Finger!« — »Ugebladet« vil gerne i al Ærbødighed bringe den nye Doktor sin Lykønskning. Dr. Kjelstrup har mange Venner ogsaa i Danmark. Han har selv ofte vist sin store Interesse for os, og hans desværre altfor sjældne Besøg hos os var altid en Oplevelse for mange Mennesker. Af ganske Hjerte ønsker vi til Lykke!

Kontoret for de katholske Kirkegaarde og Katholsk Menighedskontor er fra 18. Aug. til 1. Septbr. kun aabent Kl. 11—1 i Bredgade 64² hos Hr. Pastor Jensen, og Telefonen er i denne Tid Palæ 59.

»Absalon«. Møde den 1. September Kl. 8 pr. i »Columbus«.

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens Bøge, Fyn. Modtager ældre og svagelige Damer som faste Pensionærer. Henvendelse til Forstanderinden — samme Adresse.

Til kirkeligt Brug.

1 à 2 Damer som med Akkuratesse syer forskelligt hvidt Broderi, hækler og stopper i Filet, kan faa noget Hjemmearbejde. (Vederlag ydes.) Billet mrk. »Broderi« bedes sendt til Redaktionen.

Kirkellg Kalender.

24. Aug. 11. Søndag eft. Pintse.	Bartholomæus, Apostel.	31. Aug. 12. Søndag eft. Pintse.	
25. —	M. Kong Ludvig, Bekender.	1. Sept. M. Ægidius, Abbed.	
26. —	Ti. Zephyrin, Pave og Martyr.	2. —	Ti. Kong Stefan, Bekender.
27. —	O. Josef af Calasanz, Bekender.	3. —	O. Ferialdag.
28. —	To. Augustin, Biskop og Kirkelærer.	4. —	To. Ferialdag.
29. —	F. Johannes Døberens Halshuggelse.	5. —	F. Laurentius Justini- ani, Biskop og Bekender.
30. —	L. Rosa af Lima, Jomfru.	6. —	L. Marias Officium.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provsinen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10 Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10 » 7
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» - » 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10 » 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2} » 2
Haderslev	» -	» 9 ^{1/2} » -
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10 » 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10 ^{1/2} » -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10 » 2
Kolding (Alhambravej)	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2} » 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10 » 5
Ledborg	» -	» 9 ^{1/2} » -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ^{1/2}	» 10	polsek » -
Nakskov (St. Franciscus Kirke) ..	» 9 ^{1/2} dansk ..	» 10 ^{1/2} polsek	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej) ..	» -	» 10 » -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke) ..	» 8	» 10 ^{1/2} » -
Næstved (Villa Alfa)	» 8	» 10 » -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10 » 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10 » 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10 » 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9 » 5
Rønne (Lille Madsgade)	» 6 ^{1/2}	» 10 » 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10 » 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10 » -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10 » 5
Vejele (Blegbanken)	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2} » 3

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

St. Josephs Gilde st. 1885

indbyder til Sammenkomst med Dans i Jernbanepavillonen i Charlottenlund den 25. August Aften Kl. 8. Alle Trosfæller har Adgang. Fri Entré. Tog afgaar fra Hovedbanegaarden 7²⁶ og 7⁴⁰, fra Nørreport 5 Minutter senere. Fra Nørrebro Station 7²⁴.

Bestyrelsen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Reduktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2. Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 35.

Søndag den 31. August.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Klædedragt. — 12. Søndag efter Pintse. — Fejlbarhed. — Et Besøg hos Kaptajn Bistrup. — St. Thomas og andre. — Jakobskampen. — En Samtale med Kardinal van Rossum. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. Rom. Spanien. — Avertissementer.

Strøtanker om Klædedragt.

Eders Klædning være ikke paafaldende; søg ikke at behage ved Klæder, men ved gode Sæder.

Gode Sæder er en Kristens sande Pynt.

Legemets skamløse Klædedragt varslor om et ægteskabsbrydersk Hjerte. *(St. Augustinus.)*

Almindelig Paaklædning er et Kendetegn paa en ren Sjæl; den ringe Kjole vidner om Verdensforagt, saafremt nemlig Aanden ikke er opblæst, og Klæderne ikke er i Modstrid med Talen. *(St. Hieronymus.)*

De, som pynter deres Legemer med kostbare Klæder for at behage Menneskene, kan ikke behage Gud.

(St. Athanasius.)

Tugtige Jomfruer, kyske Kvinder! undgaa de utugtiges Mode og de ukyskes Paaklædning.

Hvem skulde ikke forbande og fly, hvad der blev andre til Fordærvelse?

Bekymringen for Skønheden er et ondt Hjertes Kendetegn, et Tegn paa Sjælens Uskønhed. *(St. Cyprian.)*

Lad os bortkaste den jordiske Pynt, hvis vi ønsker os himmelsk Pragt.

Klædepragt tænker enten paa Æresyge eller paa Utugt. *(Tertullian.)*

12. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli II Brev til Korinth. 3. Kap.

Brødre! Vi har en saadan Tillid til Gud ved Christus, ikke at vi af os selv er dygtige til at udtænke noget, som af os selv, men vor Dygtighed er af Gud, som ogsaa har gjort os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke i Bogstaven, men i Aanden; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden gør levende. Naar da Dødens Tjeneste med Bogstaver, der var indgravne i Stene, havde Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde betragte Moses's Ansigt formedelst hans Aasyns Herlighed, som dog var forgængelig; hvorledes skulde da Aandens Tjeneste ikke have endmere Herlighed? Thi, har Fordømmelsens Tjeneste Herlighed, da har Retfærdighedens Tjeneste en endnu langt større Herlighed.

Igen en af de mange Sammenligninger mellem den gamle og den nye Pagt, som Paulus holder meget af, og som han gentagne Gange fremfører i sine Breve for at minde de Kristne om den uendelige Velgerning, Forløsningen ved Christus har bragt dem. Igen den Modsætning mellem Bogstaven og Aanden; i den gamle Pagt Bogstaver, der var indgravne i Stene, og som kun foreskriver det ydre, som Mennesket skal gøre eller undlade; i den gamle Pagt kun Lovens Tjeneste, som blot bringer Menneskets Synd for Dagen og udtaler Straffedommen over det — uden at kunne udslette Synden — den ihjelslaar. Men den nye Pagt bringer den Helligaand, der meddeler Mennesket Forløsning fra Synden ved Jesu Blod og Død — den gør levende. Apostelen bliver ikke træt af at minde Menigheden om disse Velgerninger, for at de skal huske, hvad Gud har gjort for dem, og for at de skal blive opfyldt af Tillid til deres Frelser og lade sig frelse ved ham.

Ja, Tillid til Christus og hans Forløsning, det er netop det, han vil indprente dem: »vi har en saadan Tillid til Christus, ikke at vi af os selv er dygtige til at udtænke (eller endnu mindre at gøre) noget, som af os selv, men vor Dygtighed er af Gud, som har gjort os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere«. »Tillid til Christus«, hvilket herligt, hvilket trøstefuldt, hvilket betydningsfuldt Ord! Hvor lidt tænker vi paa det, hvor lidt lader vi os lede af det, hvor lidt er vi gennemtrængt af det, og dog er det et Ord af uendelig Betydning, et Ord, som minder os om hele Forløsningen, og som gør Forløsningen virksom i os.

Vel er Kristendommen en Religion fuld af strenge Bud; vel hører vi Christus atter og atter tale om Selvfornægtelse og om at bære Korset og om at vandre den snævre Vej; vel kan vi aldrig være helt sikre paa, at vi lever i Guds Kærlighed og bliver ved med at være Guds Børn til

vort sidste Aandedræt, men Tilliden til Christus er dog det Middel, som bringer os Christus nær og gør os delagtige i Christi Forløsning, idet vi ved den træder i Forbindelse med ham i Tro og Haab og opfylder netop det, han altid krævede af dem, som søgte Hjælp hos ham i deres legemlige og aandelige Elendighed: Tro og Tillid. »Hvad vil du, at jeg skal gøre dig?« — — »som du troede, saaledes skal det ske; gaa hen, du skal være rask; gaa hen, dine Synder er dig forladt«. Jo mere Tillid han mødte, des større var Hjælpen.

Har vi maaske ikke Grund nok til at stole paa vor Frelser? Hvorledes viser han sig i de Aar, han virkede iblandt Mennesker her paa Jorden? Som vor bedste Ven, som vor Broder, som vor Frelser! »Jeg er ikke kommen for at dømme jer, men for at frelse jer.« »Jeg er ikke kommen for at helbrede de sunde, men de syge.« »Saaledes har Gud elsket Verden, at han har hengivet sin enbaarne Søn, for at enhver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men at han skal have det evige Liv.« Tænk paa din Frelser som den gode Hyrde, der gik efter det fortabte Faar: han søger det, indtil han finder det. Og naar han har fundet det, skænder han ikke paa det, men tager imod det med Kærlighed, lægger det i sin Forløsergodhed paa sine Skuldre og bærer det tilbage. Han kalder sine Naboer og Venner sammen og siger til dem: »Glæder eder og fryder eder med mig, thi jeg har fundet mit Faar, som var tabt.« Kan du ikke se dig selv i det fortabte Faar? Og hvorledes er det muligt, at du ikke skulde fatte Tillid til den gode Hyrde? Tænk paa Maria Magdalena i Fari-særens Hus og betragt din Frelseres Godhed mod hende: han tilgiver et Liv fuldt af Synder. Tænk paa Kvinden, der var bleven greben i Ægteskabsbrud, og hør Frelseren, som siger: »Er der ingen, som har dømt dig? . . . saa vil jeg heller ikke dømme dig; gaa hen og synd ikke mere.« Tænk paa Røveren paa Korset, og hør Frelseren sige til ham: »Endnu i Dag skal du være med mig i Paradiset.« Saaledes er Christus, og saaledes er Billedet af ham. God imod alle og enhver, som har den gode Vilje. »Fred med de Mennesker, som har en god Vilje,« forkyndte Englene, da han traadte ind i Livet.

Og denne Christus er ogsaa din Forløser. Vær ikke bange for ham, fordi du har syndet og har været som det fortabte Faar. Netop for dine Synders Skyld er han kommen; og vær forvissset om, at han er ligesaa god imod dig som mod Maria Magdalena og mod den stakkels Kvinde i Evangeliet. Men du maa komme til ham med Tillid og Tro, og da vil ogsaa du høre hans Ord: »Gaa hen, dine Synder er dig forladte, synd ikke mere.«

Fejlbarhed,

Af

Peter Schindler.

1.

Af en liden Anledning — og af noget, der ligger i Luften — har der i disse Uger rejst sig en Del Tale om Katholicismen i Dagspressen. »Hvis Danmark blev katholsk igen«, er det kommet til at hedde, naar Pastorer og Theologer taler om den Sag. Noget vagere Navne faar det, naar Digttere som Helge Rode og Forfattere som Svend Leopold taler med — men Retningen er den samme: henimod Rom.

Ude i det brede, maaske ikke altfor konfessionelt prægede Folk, bliver Stemningen større og stærkere for kirkelig Genforening.

Som Pastor K. L. Aasted skrev om det i Berlingskes Søndagsnummer, føles det af mange, ja, af de fleste: Det Brud, som skete i »Reformationen«, var ikke til Guds Ære og ikke til de Troendes Gavn. I Nutiden er det en Meningsløshed og en Ulykke for Kristendommen. Pastor Aasted har ganske Ret i, at Lutheranismen oprindeligt ikke vilde bryde den oprindelige Kirkeenhed, men kun afskaffe menneskelige Misbrug. Saaledes ønsker næppe heller nogen dansk Nutids-Lutheraner at være skilt fra den store Verdenskirke — mens han p. d. a. Side ikke kan forlige sig med visse »Dogmer, Tanker og Skikke« i Romerkirken.

Med Glæde har derfor saadanne Mennesker hørt om de venlige Samtaler, der i Foraaret blev ført i *Malines* mellem Roms og Canterburys første Kirkemænd — netop om det adskillende.

Ikke mindst har saadanne Mennesker glædet sig over den Tone af gensidig Kærlighed og Agtelse, som har raadet under Samtalen.

Et Faatal af Fanatikere har selvfølgelig ogsaa løftet Røsten.

Disse faa, hvis Hjerter ikke kan fatte andres til Fortvivlelse grænsende Sorg over, at Christi usyede Kjortel er

søndret, har kun een Tanke: at bevare deres smaa selv-lavede Dogmer — selv paa den kirkelige Enheds Bekostning.

2.

Det er med Beklagelse at man ser Menighedsplejens energiske og charitativt virksomme Leder, Dr. theol. A. Th. Jørgensen staa den Lejr betænkelig nær.

Faa danske Kirkemænd har saa meget Udblik som han; han kan se over næsten hele Protestantismen (maaske undtagen Calvinismen) og næsten helt ind over Grænsen til Katholicismen. Hans indflydelsesrige Stilling som Redaktør af Berlingskes Kirkeside gør, at hans Ord har Betydning — og at hans Tavshed taler. Med nogen Forundring ser man hans Fordeling af Lys og Skygge mellem protestantiske og katholske Verdensbegivenheder. Sommetider faar man Indtryk af, at en hjemlig Missionærthe i hans Øjne er større end selv et Koncilium, og at Kristendommen ikke naar længere end til Protestantismens Grænser. Blev hans Læsere holdt lige godt à jour med begge Parters Liv, vilde baade Sandheden og Retfærdigheden glædes.

Dr. Jørgensen er stadig mere interesseret i at faa »Romerkirken rensed for sine Vildfarelser« end for at pege paa Nødvendigheden af kirkelig Genforening.

Den allerværste af disse »Vildfarelser« er for Doktoren Ufejlbarhedsdogmet. Meget rigtigt ser han, at det er Basis for den »romerske Propaganda«.

Gid han ligesaa rigtigt vilde se, at det er Basis for den Orientering henimod Rom, som daglig accentueres hos det brede Folk.

Hvilket Held, at Slaget omsider staar paa det Punkt og ikke længer paa ganske underordnede Detaljer (Jomfru Maria, Aflad, Vulgata o. s. v.).

Dengang de Detaljer kunde pustes op, var Striden en Strid mellem »de lærde blot« — nu, hvor Striden staar om selve Basis, kan alle tænkende være med — og nu drejer den sig om Ting, de alle har personlig Lod og Del i. —

Kunde nu Polemikken komme bort fra Almindeligheder og Fraser og komme til at dreje sig om Argumenter *pro & contra*, da var meget vundet.

Vilde mon ikke selv den jævne Avislæser foretrække en loyal og objektiv Fremstilling af Roms Ufejlbarhedslære og af Beviserne for den, samt derpaa Dr. Jørgensens Modbeviser . . . fremfor saa aldeles løse Bemærkninger som »Misbrugenes og Vildfarelsernes Kulmination«. Før vi naar til en Debat med Argumenter — og bort fra tomme Fraser og Henvisninger baade til danske Piecer og til tübingenske Folianter — før staar vi ikke paa fuld Redeligheds Grund. Og før tjener vi ikke den Enhed, som Folket med Rette fordrer at blive ført henimod.

3.

Dr. theol. Jørgensen (og andre med ham) burde lytte mere til Tidens Røst, saa vilde de opdage, at Protestantismens rolige Dage er talte; den har ikke mere Vanens og Traditionens Tag i et ukritisk Folk. Den er ejheller alene vendt mod Hedenskab og Vantro som den eneste Modstander. Folket har opdaget, at et *tertium datur*, at der er et større Valg end »Folkekirken« — »Fritænkeri«; Folket er ved at opdage Katholicismen som Mulighed.

Hver Dag fortæller Samtaler, Bøger og Aviser os det.

Lad mig blot citere dette lille Stykke af et Interview i B. T. (som er et af de bedste Stetoskoper paa den danske Nutids Hjerte). Det er Forfatteren Svend Leopold, der svarer:

»Katholicismen er i stor Fremgang. Inden længe vil en Ørken af Ligegyldighed gribe vort Samfund. Vi har aldrig før haft saa faa betydende Gejstlige, som vi nu har. Grundtvigianismen er sunket i Jorden . . . en Fallit-erklæring. De, som er tilbage, desavouerer ligefrem gamle Grundtvig. Folk søger Gud paa egen Haand, og saa bliver det derefter.

I Forholdet til Evangeliet mener jeg, at de lutherske Præster, der indlader sig paa at dyrke den tyske Bibel-Filologi, som undergraver Tilliden til selve Ordet, de gør Landet megen Fortræd, saa megen, at Protestantismen falder fra hinanden, og hvad faar vi saa: Frimenighed og katholsk Propaganda over det hele . . . Statskirken er et Tidsspørgsmaal. Den staar foran sit sidste Gisp.«

Jeg kunde ogsaa henvise til Digteren Helge Rodes

mange, lange og ofte dunkle Artikler i Doktorens egen Berlinger. De munder ud i dette ene: Giv os en Religion, som ikke er Kritik, Uklarhed, Spaltning, Diskussion . . . men som er Sandhed, Enhed — jeg havde nær sagt: Ufejlbarhed!

Hvad er det, Folk er kede af i Protestantismen? Er det ikke det, som Dr. Jørgensen fremhæver som dens Adelsmærke — det, at den ikke tiltror sig Ufejlbarhed — at den m. a. Ord byder paa den mest absolute *Fejlbarhed*.

4.

Det moderne Menneske, som vaagner efter 70'ernes Bedøvelse med Videnskabens Narkose — det moderne Menneske, som er religiøst orienteret, ser sig om og opdager to Problemer:

- 1) Skal jeg være Kristen?
- 2) Hvad Slags Kristen skal jeg være?

Det første vil hans Fødsel i Vesterledens Kristendom gøre mere end sandsynligt.

Det andet . . . ja der bliver hans Vanskelighed ikke Mangel paa Dragelse — snarest en *embarras de richesse*.

Ser han klart, vil han se to Fænomener for sig: En Kirke, som altid og overalt var og er essentielt den samme — og: en Række religiøse Individuer, som har grupperet sig i visse Samfund, som igen kun har eet tilfælles — det negative: at protestere mod hine første.

Mon et saadant Menneske ønsker at blive ført dybere ind i Fejlbarhed? Mon han ønsker en Tro, hvis Basis er eet stort *maaske*, og hvis Kilde er eventuelle videnskabelige Fremskridt i Tübingen?

Mon han ønsker en Haandfuld Problemer, rakt ham sammen med en vag Opbyggelighed, hvis Forhold til Problemerne han ikke kan se?

Mon han ikke siger (og har Ret i at sige): Nej Tak! Skal jeg tro, maa jeg saa faa en Tro, som staar fast, som ikke kan rokkes, og som alle (og navnlig dens egne Forkyndere!) er enige om.

Mon han ikke — skønt Doktorens Kirkeside i Søndagsavisen ikke ved sin Fordeling af Omtalen letter ham det — skulde begynde at se Rom og Ryslinge som to .

modsatte Poler, og Rom i et for ham mere tiltalende og roligt Lys end Uvejrsskæret fra Midtfyn? — Nu ved jeg godt, at Sagen ikke er: hvad den moderne Søger ønsker at finde — men: hvad Gud selv har indstiftet. For ikke at gøre denne Artikel for lang skal jeg ikke hidsætte en Paa-visning af, at Gud selv, at Jesus Christus har indstiftet en ufejlbar Kirke, og det er den katholske.

5.

Det er Ufejlbarheden, disse Kirkemænd kæmper imod, og det er den Kamp, der gør, at de taber det brede Folk, som netop hungrer og tørster efter Ufejlbarhed.

Vi prædiker Ufejlbarheden højt og lydeligt — trods al Protest.

Hvorfor forkynder Dr. theol. A. Th. Jørgensen ikke lige saa klart Fejlbarhedens Evangelium?

Fordi han ikke tror paa Fejlbarheden, men paa Ufejlbarheden. Kun tror han ikke, at den findes hos Pius XI, men hos . . . Dr. Jørgensen selv og alle hans Tilhængere, skønt de ellers indbyrdes staar *Ja* mod *Nej*.

Ingen, selv ikke den mest antiromerske Protestant, kan undgaa at tro paa Ufejlbarheden af sin Tro. Det var da ogsaa en ren Svindler, som forkyndte en Tro, han ikke ansaa for ufejlbar. De to Forhold ser nemlig saadan ud:

Ufejlbarhed: Troen er absolut sand.

Fejlbarhed: Troen er sandsynligvis sand, men den kan ogsaa være Løgn.

Altsaa bør Dr. Jørgensen føre Debatten bort fra Ordet »Ufejlbarhed« og hen til Realiteten: Hvor findes Troens ufejlbare Autoritet?

Det er det, det moderne Menneske staar og spørger om. Og det faar ikke Ro, før det ser Beviser, før det staar paa Klippegrund.

Et Besøg hos Kaptajn Bistrup.

Gudstjeneste om Bord paa »Teddy«. — Stormnætter paa Ishavet. — Søndagsgudstjeneste efter en alvorlig Storm.
— Bønnens Magt.

Orlogskaptajn Bistrups Hjem ligger i den kønne gamle Marineskole i Overgaden oven Vandet paa Kristianshavn. Fra de hyggelige Stuer, der rummer mange interessante Minder fra Kaptajnens Langfarter, er der en af de smukkeste Udsigter i det gamle Kristianshavn. —

I Kaptajn Bistrups Hjem hersker Glæde. Husets repræsentative Frue og blonde Sønner og Døtre kappes om at tilfredsstille ethvert af den hjemvendte og længe savnede Familiefaders Ønsker. —

Vi træffer Kaptajn Bistrup i hans Arbejdsværelse. De kraftige, solide Møbler passer til dets Ejer, der er en stout, middelhøj, usædvanlig stærkt bygget Herre med energiske Træk i det vejrbidte Ansigt.

Kaptajn Bistrup fortæller om den farefulde Rejse, og vi indskyder:

— Var De den eneste Katholik om Bord, Hr. Kaptajn?

— Ja, det var jeg. Som Kommandant om Bord maatte jeg ifølge Sølovens Forskrifter endog holde Gudstjeneste hver Søndag for Mandskabet. Den første Søndag samlede jeg derfor Mandskabet og holdt følgende Tale, som De kan se her i mine Dagbogsoptegnelser:

»I Dag, den første Søndag paa Rejsen, hvor vi er alene, vil jeg gerne sige et Par Ord, inden Gudstjenesten tager sin Begyndelse.

Det er nemlig ikke udelukkende, fordi det staar i Søloven, at jeg har samlet jer her, men ogsaa fordi jeg fuldt og fast tror, at Vorherre baade kan og vil hjælpe os, naar vi beder ham derom, tager imod hans Raad og gør vor Pligt, i Fred og Samdrægtighed.

Det er min Mening, saavidt Forholdene tillader det, at helligholde Søndagen og ikke lade noget unødvendigt Arbejde udføre paa denne Dag.«

— Derefter læste jeg Dagens Epistel og Evangelium og

den almindelige Kirkebøn efter Højmesse op efter den katholske Messebog. Til Slut bad jeg et »Fader vor«.

Gudstjenesten blev afholdt hver Søndag, naar Forholdene tillod det, saalænge »Teddy« eksisterede. Jeg gjorde det til en frivillig Sag for Mandskabet, om de vilde overvære den eller ej.

— Var Besætningen religiøst grebet?

— Det fik jeg ikke Indtrykket af. Selv i farefulde Situationer mærkede man det ikke.

— Var der ingen, som protesterede imod, at De som Katholik holdt Gudstjenesten?

— Nej, alle respekterede min Religion, og ingen havde noget imod, at Dagens Tekst blev læst op af en katolsk Messebog — hvad der næppe en Gang blev tænkt over.

— Bliver man religiøs paa de lange Farter?

— Baade ja og nej — det er ganske individuelt. Det var mig en stor Trøst at læse Thomas af Kempis vidunderlige Bog »Kristi Efterfølgelse«. Jeg læste den Gang paa Gang. Særlig Trøst fandt jeg ved at læse — — lad mig nu tænke mig om — — et Øjeblik — — jo — — det er Side 271*) — — der staar det bedste, noget Menneske kan læse, naar han er i Nød og Trængsel.

— Fik Deres Taler et særligt Præg paa Søndage, naar Faren var stor?

— Ja, mange Gange var jeg stærkt grebet af Øjeblikkets Alvor. En Kaptajn er ikke blot den Overordnede — han bør ogsaa føle sig som en Slags Sjælesørger, der bærer et stort, tungt Ansvar for dem, der staar under ham.

Kaptajn Bistrup rejser sig, tager sine Dagbogsoptegnelser frem, blader dem igennem og viser os den Tale, han holdt, da Skibet første Gang havde været udsat for alvorlige Skruninger, og Situationen var meget betænkelig. Hvert Øjeblik kunde man vente at ligge i det kolde Hav — kæmpende med Døden.

Faa Timer efter skrev Kaptajn Bistrup sin Søndagstale, der er stærkt præget af Øjeblikkets Alvor. Den lyder saaledes:

»Det er Søndag, og hvem ved, den er maaske den sid-

*) 3. Bog 29. Kapitel.

ste, vi er sammen — maaske den sidste, vi alle — eller kun nogle af os — er i Live.

Det er ikke umandigt eller fejgt at se Situationen i Øjnene og gøre op for sig selv, at Øjeblikket er meget alvorligt. — Vi har sikkert alle følt Faren, og det er mig derfor en stor Glæde at se, hvilken Ro alle har vist. Jeg er glad for at staa i Spidsen for en saadan Besætning. Et gammelt Ord siger: At, hvor der er Liv, er der Haab.

Vi er endnu alle i Live og det Skib, som hidtil har baaret os, er ubeskadiget. Men om det vedblivende vil være Tilfældet, ved vi ikke. — Intet menneskeligt vil være i Stand til at klare os ud af den Situation, vi nu er i.

Vi maa, og vi skal sætte vor Lid til Ham, den eneste ene, der kan redde os. — Miraklernes Tid er ikke forbi, men vi faar kun Hjælp — derom er jeg overbevist -- hvis vi inderligt og oprigtigt beder Ham derom.

Jeg ved godt, at mange af Jer vil trække paa Smilebaandet, at mange af Jer maaske anser det for uværdigt først nu, da vi er i Nød, at henvende os til Vorherre. — Men det faar nu være. Jeg har længe paa jeres og mine egne Vegne bedt til vor Gud og Herre, men er ikke blevet bønhørt — fordi jeg vel ikke er blevet fundet værdig dertil.

Min katholske Tro lærer mig, at jeg skal ikke give op. Og vi maa erindre, at det ikke alene gælder vort Liv hernede, men at der ogsaa er et Liv efter dette, vi skal tænke paa.

Jeg vil derfor nu bede en Bøn til Vorherre, som de af Jer, der kan føle med mig, vil kunne forstaa, og som I andre maa søge at forstaa. Den kan blive vor Redning, hvis det er Vorherres Mening. — — —

Almægtige evige Gud! Du som har skabt Verden og raader for alt, til dig henvender vi os i vor Nød, for at du skal bringe os Hjælp og Trøst og Redning.

Vil Du, at vi skal dø — da ske din Villie — men tilgiv os forinden vore Synder, dem vi af et oprigtigt Hjerte angrer, og tag i Betragtning, under hvilke Forhold Døden henter os.

Vil Du, Herre, vi skal leve og komme hjem til vore Kære og vort Land — da være du lovet og priset.

Herre! Vi beder Dig! — Hold Din velsignende og beskyttende Haand over vore Hustruer og Børn, vore Forældre, Slægt og Venner! — Giv Du dem Styrke til at bære den Spænding, det Savn og den Sorg, som vor Fraværelse vil sætte dem i, og giv Du dem din Trøst og Hjælp! — Amen.

Herre din Vilje ske!»

Kaptajn Bistrup bad derefter »Fader vor« og »Ære være Faderen og Sønnen« og sluttede med:

»Lovet være Jesus Christus i al Evighed, Amen! — —«

— Hjælp Bønnen »Teddy« og dets Besætning over Faren?

— Den Gang hjalp Bønnen. Stormen stilnede af, Dagen efter var Isen rolig, og vi fik godt Vejr i nogle Dage for atter i en kort pinefuld Time at blive udsat for en voldsom Skruning, som Skibet dog klarede stolt. Men saa kom Dagene omkring den 6. og 7. Oktober. En frygtelig Storm rasede over Ishavet. Skibet rullede, og Isen taarnede sig op rundt om Teddy. Vi slap levende fra det, men saa os tvungen af Omstændighederne nødsaget til at gaa ud paa en Isflage, men beholdt i lang Tid vort Skib i Nærheden. — —

Jeg havde bedt meget, mens Faren stod paa! Da vi havde indrettet os paa Isen, og Spændingen var ovre, kom Reaktionen. Det var, som noget i mig var bristet, og i flere Dage kunde jeg ikke faa en Bøn over mine Læber.

Efter Ugers Forløb drev Isflagen mod Land, og efter en anstrengende March naaede vi Angmagssalik — og var reddede! Jeg tvivler paa, at vi var kommet frelst fra det barske Ishav uden Bøn. — —

Fruen og Børnene kommer ind i Stuen. Fru Bistrup viser os et Par enorme Isbjørnehandsker, som hun har taget paa Hænderne, og Sønnerne giver sig til at lege med smaa Kajaker og Hundeslæder — Minder om Kaptajns ufrivillige Ophold i Angmagssalik.

Fr. Opffer jun.

St. Thomas og andre.

Disse Linier er en Indledning til en lidt fyldigere Behandling af et Emne, som jeg længe har tænkt at skrive om til »Ugebladet«. Naar jeg straks siger, at Emnet er St. Thomas af Aqvin og Kirkens Anbefaling af Studiet af denne Helgens Værker, er jeg maaske uforsigtig. 50% af Læserne standser Læsningen paa dette Punkt og er ikke til at formaa til at læse videre. »Det er Filosofi,« siger de, altsaa er det ikke noget for os.« Men det er noget for dem, det er noget for alle Katholikker. Jeg ved, at der er dem, der ligefrem ser med Uro paa de sidste Aartiers stadig gentagne kirkelige Fremhævelse af Thomismen. De finder, at Filosofien i Lighed med f. Eks. Zoologi og Kemi bør ligge udenfor det Felt, hvor Kirken »binder Samvittighederne«. At alle Katholikker skal bekende en og samme Filosofi, er rent ud sagt et Overgreb. Som en fortræffelig Katholik en Gang sagde: »Var Descartes ikke Katholik? Men saa maa Katholikker ogsaa kunne være Cartesianere.«

Og saa kommer den værste Fare endda ikke fra disse Mennesker, som frygter »Thomismens Overgreb«. Værst er det, at de fleste Katholikker sidder Opfordringen til at studere St. Thomas overhørig og derfor filosoferer, som de bedst kan med Benyttelse af alle mulige ikke-thomistiske Autoriteters Visdom. De ved ikke engang, hvor meget de fjerner sig fra den i eminenteste Grad katholske Tanke (som er = Thomismen). Her i Landet er Faren ekstra stor. Ordet har herhjemme alt at betyde, Tanken saa lidt i Forhold hertil. (Hvilket vil sige, at vor nationale »Tanke-synd« maa være Nominalismen.)

Overfor en saadan Situation har det ikke ringe Betydning at faa godtgjort: 1) at Thomismen virkelig er den Filosofi, som Kirken ønsker, at alle, der overhovedet vil give sig af med at udtrykke filosofiske Tanker, bør slutte sig til, tilegne og arbejde videre paa. Dermed er samtidig sagt, at hvor gavnligt det end kan være, at Katholikker (som det i den senere Tid er sket, f. Eks. flere Gange i »Ugebladet«) tager Søren Kierkegaard op til Behandling og søger at finde det hos den danske Filosof, som Kirken kan gaa med til, saa bør det kun ske, hvis disse Katholikker

har Studiet af St. Thomas bag sig, og hvis de foretager Kierkegaard-Kritiken i thomistisk Aand. At dette virkelig er Kirkens Ønske bør godtgøres og understreges saa stærkt som muligt. Det er gentagne Gange her i Bladet blevet hævdet af Hr. Pastor Schindler, men Sandheden deraf er endnu ikke gaaet Katholikerne i Blodet.

Og 2) vil det være gavnligt at se, hvad det er, der gør Thomismen til selve »Kirkens Filosofi«. Hvorledes den Uforgængelighed, som Kirken har ifølge Christi Løfte, ogsaa maa tilkendes Thomismen. Med hvad Ret Pater Garrigou-Lagrangé (maaske vor Tids betydeligste katholske Filosof) kan skrive, at »*philosophia perennis*« (som Thomismen kalder sig) lige saa lidt kan dø som den menneskelige Fornuft og lige saa lidt som »Christi Kirke«. Forstaar man dette, forstaar man ikke alene, at Kirken ønsker Thomismen som den katholske Filosofi, men ogsaa hvorfor den gør det.

Disse to Punkter haaber jeg inden længe at kunne sende »Ugebladet« et Par Artikler om. Jeg nærer ogsaa Haab om, at Hr. Pastor Schindler ved Lejlighed vil behandle dem udførligere, end han hidtil har haft Anledning til. I Dag vil jeg blot ved et konkret Eksempel vise, hvor stor Forskel man herhjemme maa opleve, at der er mellem katholske Skribenters Tanker og St. Thomas' Tanker.

I Bladets Nr. 34 læste man en Artikel om »Naturlovene og Christi Fødsel ved Jomfru Maria«. Her hævder Artiklens Forfatter, at »vi Mennesker med alle vore Beviser (det drejer sig om Beviset for Guds Eksistens) aldrig naar højere end Sandsynlighedsbeviser«. Forfatteren anfører Søren Kierkegaards Autoritet for, at det forholder sig saaledes Søren Kierkegaard kaldes endog »vor store Tænder«. Men hvad den »store Tænder« St. Thomas mener derom anføres ikke til Imødegaaelse. Og dog burde det have sin Interesse at vide, at St. Thomas mener det modsatte. Hvori Fejlen i Forfatterens Tankegang ligger, er let at faa Øje paa. Han siger nemlig, at »selv naar Videnskabsmænd taler om saakaldte videnskabelige Resultater, da er ogsaa disse baserede paa Sandsynlighed.« Læg Mærke til Ordet »selv«. Det vil aabenbart sige, at den »Videnskab«, hvorom Talen er, ejer den størst mulige Sikker-

hed. Naar den saa ikke hæver sig over Sandsynligheden, hvad saa med de blot »filosofiske« Argumenter for Guds Eksistens? Men det er netop Fejlen. »Videnskaberne« er paa Grund af deres Genstands Natur lænkedede til »det betingede«, hvorom man kun kan have »Mening«, men ikke »Viden« i streng Forstand. Det kan man studere i minutiøse Detaljer allerede hos Aristoteles (især »Topika«) og siden hos den salige Albert den Store og den hl. Thomas. Men der findes Viden i den strenge Forstand i den Filosofi, som staar paa den »tredje Abstraktions Trin«, i Metafysiken. Og en saadan Viden med dens absolute Sikkerhed har vi om Guds Eksistens.

Jeg ved vel, at der ikke er mange, der forstaar Meningen af de her anvendte Ord. Det er ogsaa det samme. Det er ikke alle, der er kaldede til at være Filosofer. Men det er tydelig nok til at gøre een Ting indlysende: at der er Forskel paa Søren Kierkegaards og St. Thomas' Tanke. Og den Katholik, der ikke kan eller ikke vil sætte sig ind i St. Thomas' Lære, bør af Hensyn til Kirkens Forherligelse af denne Lære hellere tie end tale, naar Spørgsmaalene, der stiller sig, er af filosofisk Art.

Der var et Punkt til, man kunde standse ved. Det er Forfatterens Bemærkning om, at det »i hvert Fald staar fast, at vor egen Opstaaen og Fødsel er ligesaa vidunderlig som Christi Fødsel af Jomfru Maria«. Det er (forøvrigt ligesom Paastanden om Guds Eksistens Beviselighed) en Paastand, der minder om en vis Apologetik, man finder i mange smaa velmente, men ikke dybsindige protestantiske Bøger, som anvendes til Konfirmationsgaver. Paastanden er forkert. Den ophæver den største Forskel, der findes i Tilværelsen, Forskellen (Afgrunden) mellem det naturlige og overnaturlige. Havde saa endda Forfatteren nærmet det naturlige til de lavere Former for det overnaturlige. Der findes en Inddeling af det overnaturlige i det, som er overnaturligt quoad modum, og det, som er det quoad substantiam. Lavest blandt det overnaturlige quoad modum staar saadanne Ting som pludselige Helbredelser, Tungetalen (altsaa ægte) m. m. Højest blandt det overnaturlige quoad substantiam staar Guds indre Liv,

Treenighedens Hemmelighed samt Menneskevordelsens Hemmelighed. Det er denne sidste i eminenteste Forstand overnaturlige Hemmelighed, som Forfatteren gør til noget ikke mere vidunderligt end den rent naturlige Avling. Der er Mennesker, der af Begejstring for Helgeners mange ved Guds Kraft udførte Mirakler og deres Ekstaser glemmer, at den blotte Besiddelse af Guds Naade er langt større (som altsaa vender om paa Værdien af det overnaturlige quoad modum og quoad substantiam). Men hvad er det mod Sammenblandingen af det naturlige og det højeste overnaturlige som »lige vidunderligt«.

Der er kun én Medicin mod Tankens Vildfarelse: St. Thomas. Betragter vi ham ikke som det, han er: Guds naaderige Svar paa vor stadige Bøn om »Lys til vor Forstand«, betragter vi ham ikke som den store Naadegave, saa er han bare en af de mange, og saa styrter Kirkens Filosofi sammen til en Dynge, omtrent lige saa uformelig som den »moderne Tanke«. Men herom forhaabentlig senere.

Kun iler jeg med at tilføje, at selv om Thomismens Forsvar maa føres med en absolut Ubønhørlighed, fordi det i disse Spørgsmaal ikke drejer sig om en simpel Købmandshandels lidt mere eller lidt mindre, men om den uforgængelige Sandhed, saa vil jeg ikke saare nogen. Har jeg mod min Vilje gjort det, saa er det min egen Skyld, min egen uheldige Udtryksmaades Skyld. I hvert Fald er det ikke thomistisk. Den diskuterende St. Thomas var Elskelighed, Venlighed og Mildhed i Menneskeskikkelse. Har jeg ikke været det, er det, fordi jeg er uværdig til at føre Helgenens Sag. *Helge Thomas Kiærulff.*

TILFØJELSE. For at undgaa en maaske nærliggende Misforstaaelse, tilføjer jeg, at den i det sidste Stykke kritiserede Vending, indgaar som Led i et Argument, som jeg ikke ønsker at indvende noget imod. At den Gud, der har nedlagt Forplantningsevnen i sine Skabningers Skød, er saa mægtig, at Menneskevordelsen ikke ligger hinsides hans Formaaen, er rigtigt. Blot fremstilles det saaledes, at det giver Indtryk af, at Gud formaar Menneskevordelsen, fordi han formaar det lige saa store eller maaske større (se Or-

dene »er dette ikke mærkværdigere,« nemlig den naturlige Avling end Trosmyteriet) at give Skabningen Forplantningsevnen. I Virkeligheden er dette ikke Argumentets Betydning. Faktisk slutter vi fra den naturlige Orden til Guds Eksistens og Natur, og herfra kan vi slutte til Muligheden af Guds Menneskevordelse. — I hvert Fald gælder den fremsatte Kritik. *H. T. K.*

Jakobskampen.

Der bor i Mennesket en dybt indgroet Længsel mod noget, der ligger hævet over Hverdagens slidsomme Stræb. Det føler Trang til mere end at faa Maven mættet og sove sig Kræfter til til fortsat Slid. Uvilkaarligt søger dets Øje mod det store, tavse Tag, der hæver sig over Horizontens Ring. Det søger at forstaa Stjernenallens tindrende Svar paa Sjælens ordløse Spørgen.

Men det selvfundne Svar paa den store Undren bliver altid ufuldkomment.

Mennesket søger næsten ad Logarithmens Vej at ud-
drage Kvadratoden af Livets og Dødens Gaader.

Man prøver Hypotesen om en Skala af Liv og søger at beregne den samlede Varighed. Tanken vil regne Evigheden ud i Brøker — Evigheden, som ingen Hjerne har kunnet fatte! — Man træner Tanken rationelt; søger fra en dyb, hensynkende Beskuelse at hæve Sjælen op i Aandens Verden og haaber, at den, som en Noahs Due, engang maa vende tilbage med det længselsfuldt ventede Budskab og Svar.

Menneskene slutter sig sammen for i Fællesskab at søge Problemerne løst.

Frimurerne rejser deres Logebygninger hemmelighedsfulde og massive som befæstede Borge.

Hvortil denne udvortes Mystik, disse uforstaaelige Tavsheds Segl, — hvis det var noget af det gode; og hvorfor denne høje Entré, hvorfor er ikke den mindre bemidlede

lige saa velkommen og adgangsberettiget? Penge er dog ikke altid ensbetydende med Aandsmodenhed! —

I gamle Dage spurgtes Oraklet om Raad, og dets Præster bestemte gennem deres Svar manges Skæbne.

— I vore Dage svinger spiritistiske Medier deres Svøbe over ængsteligt spørgende Sjæle.

Vor Tid staar i Splidens Tegn, ikke mindst paa det religiøse Omraade.

Menneskene kæmper en Aandens Kamp, hvis sjælelige Kvaler ofte kan sidestilles med Slagmarkens fysiske Lidelser. Mennesket kæmper med sin dobbelte Natur.

Det i os, der er mørkt, kæmper mod det, der har bevaret Drømmen om Paradisets lysende Fred.

Vor logiske Selvtillid brydes med Ydmyghedens Længsel efter at kaste sig i Støvet for Gud i hans hellige Lys og gennem dets blændende Vælde høre det milde: »Frygt ikke!« —

Det er vor Sjæl, der kæmper med sig selv om den højeste Pris.

Men vor Sjæl, er ikke den netop det guddommelige i os, Evighedens Sennepskorn?

Med andre Ord er vor Kamp Kampen med Gud! —

Vi lærte som Børn om Jakob, der en Nat i Drømme kæmpede med en, han ikke kendte, men som var stærkere end han selv. Han slap ikke, før den uovervindelige velsignede ham. Da han stod op, vidste han, at han havde kæmpet med Gud og staaet ved Himmeriges Port.

Det er denne Kamp — Jakobskampen — der finder sin Gentagelse i hver søgende, stridende Sjæl.

Om den Plet, hvor Barnet bøjede sine Knæ for Faderen i Himmelen, sætter den moderne Videnskab helst Evolutionens Pigtraadshegn, og paa dette har utalte Sjæle flænget sig dødelige Saar og er langsomt og stille forblødt.

For mange er Barnetroens viede Sted kun som en Grav, ved hvilken man staar uden Opstandelsessaabet i sit Hjerte.

Det er Kampen for at hugge sig frem igennem det spærende, der bølger frem og tilbage over de sjælelige Vidder.

Det er den hidsige Søgen for at finde det i bogstavelig

Betydning forløsende Ord ved den skjulende Grav, der ikke lader Sindet Rist eller Ro.

Det er denne Kamp, i hvilken vi aldrig kan sejre, og hvor en indbildt Sejr paa vor Side faktisk kun er et absolut Nederlag.

Skal Kampen føres til Ende — og ikke opgives — kan vi kun gaa besejrede ud, — om end ikke alle velsignede! —

Skal dette sidste ske, da maa der i denne Styrkeprøves aandelige Nat lyse et Tegn frem paa Tankens Himmel. Tegnet med Ordene: Ved dette Tegn skal du sejre.

Gløder dette gennem Tvivlens dækkende Mørke, er det i uendelig Naade af den, der selv gjorde dette Mærke til det mest ophøjede og hellige.

Dette Tegn gør alle Spørgsmaal overflødige.

Den, der ser det, kender ikke alene Gud i den stærkeste og føler sig ikke blot som ved Himmeriges Port, men mærker ogsaa, at han staar i Korsets Skygge.

Maatte dette engang kendes af alle, og maatte alle lykkelige besejrede aldrig glemme, hvor Sejrens Tegn altid lyser Fred og Velsignelse: over Tabernaklet og over Kirkens Spir. J.

En Samtale med Kardinal van Rossum.

(efter *l'Echo de Paris.*)

Französischer Journalisten-Verein. (Præsident for det franske Journalistforbund — og ret kendt ogsaa af danske Katholikker) har paa den eukaristiske Kongres i Amsterdam haft en Samtale med Præfekten for Propaganda-Kollegiet.

Kardinalen fortalte om sin Rejse gennem Holland og om Befolkningens Hyldest. »Der var især Fiskerne fra Volendam, hvis gamle maleriske Nationaldragter Materier og Gravurer og Raderinger har gjort populære, og som Turister aldrig undlader at besøge. Men hvad de Fremmede ikke ved er, at disse Havets Arbejdere trofast — og sammen med deres gammeldags Klædedragt — holder fast ved deres Tro. De er ivrige Katholikker.«

Og Kardinalen talte om den Betydning, Kongressen kan faa for det katholske Holland. »Saadanne Møder plejer at præge sig ind i et Lands Historie. Kardinal Bourne fortalte mig, at den internationale eukaristiske Kongres i London havde virket udbredende og tilskyndende paa Konversions-Bevægelsen i England.«

Veillot drejede høfligt og elegant Samtalen hen paa Missionen. »De aner sikkert ikke«, sagde Kardinalen begejstret, »hvor mange Seminarier til Uddannelse af Missionspræster, Holland har for Øjeblikket; — 84; ja, 84; og de forbereder i Øjeblikket 4500 Mennesker til den apostoliske Gerning.« Ved at antyde, at ikke mindst en Franskmand maatte beundre en saadan Iver, fik *Veillot* Kardinalen til at tale om Frankrig — lidt forstemt. »Hvorfor skal vi nu, da den fjerne Mission kræver flere og flere Kaldelser, have Grund til at frygte for en Formindskelse af de franske Missionærs Antal. *For de franske Missionærer er de bedste i Verden.* Ja, det er de. Og det er for mig en Grund mere til at elske Frankrig. Men i Stedet for at hæmme Rekrutteringen af Missionærer, burde Frankrig understøtte den. Man forstaar maaske ikke, hvilken Skade Frankrig tilføjer sig selv ved at hindre Udviklingen af de apostoliske Kald.«

Og Kardinalen talte tilsidst om, hvordan Hovedsædet for Indsamlingerne til Missionen, som før var i Frankrig, er blevet koncentreret i Rom. Blandt mange andre Grunde dertil var der den, at den verdensomspændende Indsamlings-Organisation var begyndt at falde fra hinanden; Tyskland kviede sig ved at sende sine Bidrag til Paris, og i U. S. A. havde der dannet sig en hel Organisation for sig. Men Forandringen havde ikke virket hæmmende paa Gavestrømmen fra Frankrig; i 1921 var det franske Kontingent 4,711,259 frs., i 1922 4,641,948, men i 1923 5,861,458 frs. Man havde frygtet for en Nedgang i Interessen fra Frankrigs Side — men altsaa uden Grund. —

ved E. F.

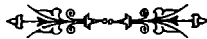
Nye Bøger.

Von unsern lieben Heiligen. Zweiundfünzig Legendenbilder. Von Leo Wolpert. Mit Buchschmuck v. Augustin Kolb. (VIII u. 198 S.) Freiburg i Br. 1924, Herder. Geb. Kr. 5.70.

I vor danske katholske Litteratur har vi desværre holdsvis faa Bøger »om vore kære Helgener«, og dog gives der næppe noget, som i den Grad formaar at styrke

os i Troen og vække os af vor aandelige Sløvhed som netop det: at læse om Helgenernes Liv. — I denne Bog har nu L. Wolpert af enkelte Helgener samlet netop saadanne Træk, der ganske særlig maa gribe Menneskehjertet. Grundtonen i disse Træk er som Overskrift sat i Spidsen for de enkelte 3—4 Sider omfattende Kapitler. Særlig dybt Indtryk gør f. Eks. Kapitlerne: »Broder, tilgiv mig!« (Den hl. Biskop Johannes af Aleksandria) — »Er det dig, Donna Isabella?« (Den hl. Frans Borgia) — Kappestriden (Den hl. Rita). — 12 Illustrationer giver denne smukke Bog forøget Værdi. Meget passende staar som Indledning den hl. Frans af Sales's Ord: »I Sandhed, Helgenernes Liv er ikke andet end det hellige Evangelium, fremstillet i Handling. Mellem det skrevne Evangelium og Helgenernes Liv finder jeg ikke anden Forskel end mellem et Musikstykke, sat i Noder, og det samme Musikstykke udført af en Virtuøs.« — Den, der er det tyske Sprog mægtig, vil i denne Bog finde rigelig Næring for sit aandelige Liv.

F. K.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hertug Knuds Division havde haft den gode Idé at indbyde katholske Spejderførere til en festlig Sammenkomst i Wivels Selskabslokaler Torsdag den 21. ds. Hs. Højærværdighed Biskoppen var kommet til Stede, og der var mødt Førere fra Frankrig, Holland, Italien, Luxemburg, Polen, Tyskland, Ungarn og Østerrig. Divisionskapellanen Pastor Koch bød Velkommen i en smuk latinsk Tale og gav derefter Ordet til Biskoppen, der oplæste et Telegram fra den Hellige Fader. I Telegrammet takkede Paven Spejderne for deres Hilsen: *Exploratoribus catholicis istic undique convenientibus augustus pontifex gratias agit de filiali obsequio et in paternæ benevolentia signum apostolicam benedictionem impertit. Cardinal Gasparri.* Paa Dansk: »De katholske Spejdere fra alle Lande, der er samlet i København, takker den Hellige Fader for den sønlige Hyldest, og som Tegn paa sin faderlige Kærlighed meddeler han dem den apostoliske Velsignelse.« Biskoppen talte derefter indtrængende om Spejderførernes store Gerning som Ungdommens Opdragere og om den gode Aand, der altid burde herske iblandt de katholske Spejdere. Senere holdtes Taler af den italienske Spejderchef Grev di Carpegna, af Mgr. Rusticoni, af en fransk Fører, af Folkeforbundskommissær Mr. Baily,

af P. Benzon o. a. Den danske Spejder Thorkild Hansen sang italienske og danske Sange, og alle de repræsenterede Landes Nationalmelodier blev spillet. Det var i det hele taget baade en morsom og meget interessant Aften, en sjælden Oplevelse i København at mødes med Katholikker fra saa mange forskellige Lande.

England. Londons Lord Mayor (1. Borgimester) for det kommende kommunale Aar, der begynder i November, bliver sandsynligvis en Katholik — Sir Alfred Bower. Da Valget til Lord Mayor plejer at gaa efter Tur, er den katholske Kandidats Valg saa godt som sikkert. Hele Magistraten i Londons City vil da bestaa af Katholikker, idet Byen styres af Lord Mayor og hans to Sheriffer. Og begge de to Sheriffer, som allerede er valgt, er Katholikker. Det er Aarhundreder, siden London har haft et saadant katholsk Styre, ikke siden Mary Tudor og Philip af Spaniens Dage. Efter gammel Skik vælges Sherifferne paa St. Hans Dag, men overtager først deres Embede paa Mikkelsdag.

Rom. Da Benedikt XV havde bestegt Pavestolen, fattede han den Beslutning at rejse et Mindesmærke for sin gamle Lærer og Ven, Kardinal Rampolla, Leo XIII's berømte Statssekretær. Arbejdet blev overdraget Billedhuggeren Quattrini og nærmer sig først nu sin Fuldendelse. Mindesmærket er seks Meter højt og helt af Marmor; selve Kardinalstatuen er lidt over to Meter høj. Det skal opstilles i Santa Cæcilia-Kirken, der var Kardinal Rampollas Titelkirke.

Spanien. »Den gode Presse« har for nylig holdt Delegeretmøde i Toledo under Ledelse af Spaniens Primas, Kardinal Reig. Skønt de Delegerede var mødt i meget stort Tal, blev en Række Beslutninger vedtaget eenstemmigt, og det er et Vidnesbyrd om den Disciplin og den Enighed, der hersker i de katholske Rækker i Spanien. Den katholske Presse i dette Land har i den sidste Tid gennemgaaet en mægtig Udvikling. Efter Undervisningsministeriets sidste officielle Statistik fandtes der i 1921 107 katholske Dagblade, 129 katholske sociale Tidsskrifter og 336 religiøse Blade. — Og det er ikke blot i Tal, men ogsaa i Værdi, at den katholske Presse i Spanien gør store Fremskridt. Et godt Eksempel er »El Debate«, et Dagblad, der udkommer i Madrid. Skønt det kun er faa Aar gammelt, er det nu den største Avis i hele Landet, og intet andet Blad kommer op paa Højde med det, hvad Journalistikken og det tekniske Udstyr angaar. Ogsaa i Provinserne har den katholske Presse faaet Overhaand over den gamle liberale Presse.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels.
	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	m. Vels.
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ^{1/2}	» 10	Kl. 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2}	» 10	» 7
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10 ^{1/2}	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10	polisk
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 ^{1/2} dansk	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Villa Alfa).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsegade).....	» 7	» 9	» 5
Rønne (Lille Madsegade).....	» 6 ^{1/2}	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

I Aabenraa, Sønderborg og Tønder afholdes kun periodisk Gudstjeneste, som i Forvejen annonceres i de stedlige Blade.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, lige-
som for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder
vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennem-
gang af Troslæren:

Pater Sialm **hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B**
Pater Spaus **hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.**

Landvæsenselev.

Et ungt Menneske — velvoksen — fra et kultiveret Hjem, som har været et Aar ved Landvæsnet, hvorfra haves fin Anbefaling, ønskes til November optaget i et godt Landmandshjem ikke for langt fra København, for videre Uddannelse.

Svar med fyldige Oplysninger bedes tilsendt

Enkefru *Sigrid Steiner*
Amagerbrogade 53
København S.

En kultiveret ung Pige, 18 Aar, som spiller Violin, søger en ligestillet ung Pige til at akkompagnere sig med Klaver en Gang om Ugen, til fælles Adspredelse.

Billet mrk. »Musik« bedes tilsendt »Nordisk Ugeblad« Bredgade 64.

Kontoret for de katholske Kirkegaarde og Katholsk Menighedskontor er fra 18. Aug. til 1. Septbr. kun aabent Kl. 11—1 i Bredgade 64² hos Hr. Pastor Jensen, og Telefonen er i denne Tid Palæ 59.

Kirkelig Kalender.

31. Aug. 12. Søndag eft. Pintse.	7. Sept. 13. Søndag eft. Pintse.
1. Sept. M. Ægidius, Abbed.	8. — M. Marias Fødsel.
2. — Ti. Kong Stefan, Bekender.	9. — Ti. Gorgonius, Martyr.
3. — O. Ferialdag.	10. — O. Nikolaus af Tolentino Bekender.
4. — To. Ferialdag.	11. — To. Protus og Hyacinthus, Martyrer.
5. — F. Laurentius Justiniani, Biskop og Bekender.	12. — F. Marias Navnefest.
6. — L. Marias Officium.	13. — L. Marias Officium.

»Absalon«. Møde den 1. September Kl. 8 pr. i »Columbus«.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine ugentlige Møder Torsdag den 4. September Kl. 8.

Søndag den 7. September Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8^{1/2}

Immaculata Kongregationen genoptager sine Møder Tirsdag d. 2. September Kl. 4^{1/2}.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 5. September.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8^{1/4} Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8^{1/4}-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7^{1/2} Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7^{1/2} Aften Andagt.

Valfart til Björkö.

(En Indbydelse.)

De svenske Maria-Kongregationer »Auxilium Christianorum« og »Regina Confessorum« indbyder alle Katholikker, der kan, til at deltage i St. Ansgar-Valfarten til Björkö, Søndag den 14. September. — Otte Medlemmer af danske Maria-Kongregationer indbydes samtidig til at tilbringe en Uge i et svensk katolsk Hjem; dog bedes Meddelelse derom inden 7. Sept. sendt til højærv. Pastor A. Meyer, Norra Smedjegatan 24, Stockholm C.

S.M.D.M. (St. Maria Drengeskoles Minde) *Stiftelsesfesten* afholdes Onsdag den 17. Sept. Kl. 7^{1/2} pr. paa Skolen, Boyesgade 8A. Der arrangeres Fællesspisning med Øl. Kaffe og Kager à 1,50 Kr. — Alle forhenværende Elever, saavel gamle som unge, anmodes indtrængende om at give Møde med godt Humør og god Appetit. *Bestyrelsen.*

K.D.K. »Katholske Dammers Klub« genoptager sine Klub-aftener hver første og tredje Mandag i Maanedens Kl. 7—11. Første Klubaften efter Sommerferien Mandag d. 1. Sept.

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens Bøge, Fyn. Modtager ældre og svagelige Damer som faste Pensionærer. Henvendelse til Forstanderinden — samme Adresse.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 36.

Søndag den 7. September.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Haabets Dyd. — 13. Søndag efter Pintse. — Det rene Væld —. — Hvad det gælder om. — Livsanskuelsems Politik II. Tilspidsninger. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Svejts. Italien. — Avertissementer.

Strøtanker om Haabets Dyd.

Intet er mere egnet til at vække vort Haab end det, at Gud har givet os Bevis paa, hvor højt han elskede os.

Sætter jeg min Lid til et Menneske, og vakler Mennesket, da vakler ogsaa mit Haab; men stoler jeg paa Herren, da vil jeg ikke bukke under.

Haaber du paa Gud, da vil du ikke blive til Skamme, thi han kan ikke bedrage dig. (St. Augustinus.)

Salig den, der opgiver Tilliden til det timelige og sætter sit eneste Haab til Gud. (St. Basilius.)

Haabet er et Anker, men med den Forskel, at Ankeret har sit Holdepunkt i Dybet, Haabet derimod i det høje; kun i Gud kan det holde fast, fordi intet paa Jorden er fast og varigt. (St. Thomas Aqu.)

Naar nogen sætter hele sit Haab til Gud, da tager Gud ham under sin særlige Varetægt, og han kan i saa Tilfælde være sikker paa, at der ikke vil times ham noget ondt. (St. Vinc. af P.)

Haabet uden Dyd og Fromhed er intet Haab, men Formastelighed. (St. Bernardin.)

13. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Galaterne 3. Kap.

Brødrel Forjættelserne er tilsagt Abraham og hans Sæd. Der siges ikke: »og hans Sæde« som om mange, men som om een: »og din Sæd«, som er Christus. Men jeg siger: den Pagt, som Gud har bekræftet, bliver ikke afkræftet ved Loven, der blev givet fire Hundrede og tredive Aar derefter, saa Forjættelsen derved skulde blive gjort til intet. Thi, dersom Arven er af Loven, da er den ikke længere af Forjættelsen; men Gud har skænket Abraham den ved Forjættelsen. Hvortil er da Loven? Den blev givet for Overtrædelsernes Skyld (d. v. s. Loven skulde lægge Synden klart for Dagen og saaledes vække Trangen til en Forløsning), indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen var givet, og den blev betjent af Engle ved en Midlers Haand. Men Midleren er ikke Eens, men Gud er een. Er da Loven mod Guis Forjættelser? Det være længt fra. Thi, dersom der var givet en Lov, som kunde levendegøre, da vilde Retfærdigheden virkelig komme fra Loven. Men Skriften (Loven) har indesluttet alt under Synd, for at Forjættelsen ved Jesu Christi Tro skulde blive givet dem, som tror.

Søndagens Epistel hører til dem, som er ikke saa lidt uklare paa Grund af Apostelen Pauli ophøjede og overstrømmende Tankefyldte. Det er umuligt at forklare dens Betydning fuldtud i en kort Homili. Apostelen vil vise følgende: Gud har givet Abraham og alle hans Efterkommere Forjættelsen om en Forløser, og ved at tro paa ham vil de faa Livet og Relfærdiggørelsen fra deres Synder. Denne Forjættelse om en Forløser var Guds Testament med Abraham og hans Børn. Loven, som senere er bleven givet ved Englene og Folkets Midler (Moses), havde ikke Kraft til at bringe Retfærdiggørelsen fra Synden, tværtimod, den bragte Bevidsthed om Synden, men ikke Frigørelsen fra den. Det er Troen paa Forjættelsen, Troen paa Messias, Troen paa Jesus, som levendegjorde Abraham og hans Slægt. Hvor meget mere gjaldt dette for den kristelige Menighed, som Apostelen nu taler til, og som han stadig vil indprente den uendelig store Velgerning, de ejer: Christus, Forløseren! Abraham ejede kun Forjættelsen om den kommende Frelser, de ejer Christus selv. — Men de maatte huske, at det var Troen paa Frelseren og Deltagelsen i ham, som bragte Livet og Retfærdiggørelsen.

Og det samme gælder for enhver af os. Vi har en Frelser, ikke blot som Abraham, som kun kunde haabe og tro paa det, han ikke ejede; nej, vi er i fuld Besiddelse af selve Frelseren og hele Forløsningen; alt staar til vor Raadighed. Abraham blev frelst ved Troen paa og Haabet om den Frelser, der blev ham forjættet. Hver af os vil faa Del i Forløsningen i den Grad, han tror og haaber paa den samme Frelser, som er os givet. Ogsaa her

gælder det: Staa op og spis, tag og nyd, hvad der ligger for dig.

I Søndags dvælede vi ved samme Tanke: Troen paa og Tilliden til vor guddommelige Frelser; dog er dette Emne udtømmeligt — uendeligt, ligesom Christus selv og hans Godhed er uden Grænser. Denne Hengiven til Forløseren i Tro og Tillid, denne faste Stolen paa hans Godhed, Barmhertighed og Kærlighed er Kilden til en Strøm af Naade og Velsignelse; den vil lede Forløsningens Frugter og Virkninger ind i din Sjæl; den vil opfylde dig med Mod og Begejstring, Kraft og Styrke, saa at du med Tro og Tillid i dit Hjerte i Løbet af et Aar opnaar mere end ved et langt Liv i Angst og Frygt; det første løfter dig, saa at du ligefrem flyver fremad; det andet trykker ned, saa at du kun langsomt kryber paa Jorden.

Med Tillid til din Forløser i Hjerte og Sind kan du tillige med Apostelen til hver en Tid sige: »Jeg formaar alt i ham, som styrker mig,« og igen: »Naar Christus er med os, hvo er da imod os?« Tilliden til din Frelser giver ikke blot Ro med Hensyn til dit tidligere Liv med dets Synder og deres Forladelse [se sidste Ugeblad], den er ogsaa Kraft for det nuværende Liv og Trøst for Dødens Stund og Livet derefter.

Kraft for vore Livsdage her paa Jorden. Siden Adams Synd er hvert Menneske hjemsøgt af legemlig og aandelig Nød og Elendighed. Men vær forvisset om, at intet løfter saa meget i økonomisk Modgang, i legemlig Sygdom og jordisk Nød som Tanken om, at vi har en god Ven i vor Frelser, som vel tillader Prøvelser, men ikke prøver mere, end vi kan taale, en Frelser, som har sagt: »er du ikke mere end Blomsten paa Marken og Spurven paa Taget? Dem sørger jeg for, hvor meget mere da for dig.« Vilde Tilliden til deres Frelser opfylde Menneskenes Hjerte under al Slags jordisk Modgang, da vilde Ro og Fred være at finde hos dem i Stedet for Forbitrelse og Fortvivelse. — Og naar Lidenskab og Fristelse, Ængstelse og Kamp, Svaghed og Synd stadig har hjemme hos dig, og du er modløs og forsagt, hvad kan da give dig Styrke og Mod? Tanken paa Kristus, din Frelser. Er han da ikke ligesaa godt din Hjælper, som han var det for Apostlene under Stormen, da han sagde til dem: I lidettroende! Gaar han maaske ud paa at ødelægge dig, eller er han da ikke din bedste Ven, om hvem du kan sige: jeg formaar alt i ham, som styrker mig? Er det ikke Synd stadig at være bange og ængstelig, eftersom han kun vil din Frelse og alle Vegne er din gode Hyrde og Hjælper? — Og hvad skal du være bange for i Dødens Stund? Ganske vist for dine Synder. Men saa sig med den fromme Job: Jeg ved, at min Frelser lever.

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

AF
Peter Schindler.

Ugebladet begynder i Dag Offentliggørelsen af nogle Rejsebilleder af Pastor Schindler, som vil blive fortsat i nogle Maaneder. Det er en sammenhængende Skildring, som sikkert vil blive fulgt med den største Interesse af vore Læsere. Med fuldendt Kunst tegner Forfatteren her nogle Billeder fra det katholske Italien og fra et katholsk Folks daglige Liv. Ingen vil kunne læse dette uden rigt Udbytte.

Red.

Det rene Væld.

»Byen med de mange Taarne« er blevet Prydnavnet for København.

Den, der har besøgt Rom, vil være i Tvivl om, hvorvidt han skal kalde den evige Stad: »Byen med de mange Kirker« eller: »Byen med de mange Kilder«.

Men den, der har færdedes paa Landet i Italien, og som har boet i de smaa Byer — Byerne med de skønne Navne — han vil have set, hvordan Kilden, Vældet præger dem. Det er ikke de store Fontæner af Bernini og Bramante, det er ikke Figurer og Kunster i streng, stærk Gothik (som i Sydtyskland), det er ikke fantastiske Vandarkitekturer (som paa Roms *Piazza'er*) — det er de rene Væld, Bybrøndene; de jublende Straaler som af smeltet Sølv i Sol en tidlig Morgen paa Torvet i *Perugia*: det er Brus af hvidt Væld ud i Vandets grønne Kumme som i *Fonte Gaja's* Marmor i *Siena*: det er ogsaa paa sine Steder de dystre Kilder og de sorte Bassiner under forvitrede Munkestensbuer som i *Fontebranda* . . . Natlens gøglende, manende Rislen i Mørket, som forgør Kristenmands Sjæl . . . det hemmelighedsfulde Væld!

Men det er først og fremmest Kilden i den lille By. Paa Torvet eller udenfor Byporten, under Kastanjer eller Stenog — Vældet til Svaling, til Pryd og til Vederkvælgelse.

Vældet, der synger og taler, og som har sit Budskab til den, som vandrer forbi i Landet med de mange Kilder.

Den, der har vandret længe i Vælsklands Sol, og som føler Pulsene banke i sine Haandlede, kender Kildens Kvælgelse. Den, hvis Hals blev tør, hvis Hovede blev hedt, hvis Nakke blev øm, og hvis Aasyn blev støvet og svedigt, kender den legemlige og aandelige Naade, det er at holde Hovede og Hænder under det klare, kolde Vands pludrende Straale . . . og det er maaske faldet ham ind, at Kilden kan staa som Symbol for noget, han sporer i sig selv.

Den gjorde det een Gang — ovre i Østerland — det rene Væld blev Billedet i et af de dejligste Digte, Vorherre har digtet om sig selv, blev Symbol for en af de væsentligste Sider af hans Væsen — Kilden, Vældet blev for al Evighed sat ind i Verdenslitteraturen og (hvad mere er!) ind i Menneskers Bevidsthed som Billede paa noget, der er evigt menneskeligt.

- »Kendte du Guds Gave,
- »og vidste du, hvem det er,
- »som siger til dig:
- »Giv mig at drikke! —
- »da havde du bedet ham,
- »og han havde givet dig
- »levende Vand. —
- »Hver den, som drikker af dette Vand,
- »han skal tørste igen;
- »men den, som drikker af det Vand,
- »jeg vil give ham,
- »skal aldrig i Evighed tørste.
- »Men det Vand, jeg vil give ham,
- »bliver i ham et Væld med Vand,
- »som rinder til evig Tid.« (St. Johs. IV, 10-14.)
- »Om nogen tørster,
- »han komme til mig
- »og drikke!
- »Den, som tror paa mig,
- »af hans Liv skal der rinde
- »(som skrevet staar)
- »Væld af rindende Vand . . . !« (St. Johs. VII, 37-38.)

Vandreren, der har gaaet i Solen, forstaar Kildens Tale og forstaar Talen om Kilden. Og den, der arbejder og

lider Møje, kender Aftenfreden ved Vældet. Men den, hvis Liv er tørt og goldt, fatter Længslen efter, at det skal rinde med frugtbarørende Vande.

Vandrereren — hvor vandres der i disse Aar, nu Bomene, som Verdenskrigen satte, hæves! Hvor man færdes, hører man om denne og hin, der drager til Italien; hver Avis bringer daglig Nøter om Mennesker, der skal til Rom. Aldrig før har Danske — udenfor Kunstnernes snævrere Kreds — i saa stort et Tal fundet Vejen til Vælskland.

Mon det er forkert, at der midt i disse Vandrerers Motiver: Nysgerrighed, Rejselyst, Solhunger, Skønhedstørst, Oplevelseslyst . . . er en Kerne, bevidst eller ubevidst, af noget ædlere? Skønhedstørst løb mig i Pennen — Tørst, Higen efter Vældet! Det er vel saadan, siden deres Maal er det Italien, der har mere at byde, men som ogsaa kræver større Forudsætninger end noget andet Land.

Det er til disse Mennesker, denne Bog henvender sig, og til alle dem, der gennem Bøgerne, Billederne, Tonerne, Beretningerne, Studierne, Drømmene og Længslerne har været i Italien.

De har søgt de store berømte Kilder.

Kilderne til Verdenstroen og til Verdenskulturen, og de har slukket deres Tørst ved de monumentale Fontæner, der hedder Domkirker, Bibliotheker, Museer, Udsigter og berømte Steder . . . de vældige Springvande for Tidernes Strøm. Men kender de det rene Væld, den stille Bybrønd; kender de Vejen til det, kender de Byen, hvor det rinder; kender de de Mennesker, der øser af det?

Statuerne og Grupperne paa de store Fontæner forvitrer og udslettes under Mos — Landsbyens Brønd ældes aldrig. Og naar de store Springvande staar tørre i Krigens Tider eller i Hundedagene, da er der »en Brønd, som rinder«.

Men den, der sætter sig ved Brønden og lytter, han vil glemme mangt og meget af det stærke og det mangfoldige, og han vil høre det, som er stille og enfoldigt — thi god er Vandets Tale ved det rene Væld.

Hvad det gælder om.

»Å, kan De ikke tale lidt med min mand, jeg vilde så gerne have, han skulde blive katolik« — »kunde De ikke omvende min søn, han er sådan dårlig katolik« — disse og lignende ytringer, som man tit kan høre, er mere velmente end velvise, vidner nok om iver, men ikke om den kundskab, der er en af Åndens syv gaver. At overbevise, at omvende, at give et nyt hjerte er Helligåndens gerning, er Guds nådes sag. Selvfølgelig har argumenter, sammenhængende udviklinger, formaninger deres betydning, men de formår ikke noget uden »kraften fra det høje«, og de er ikke i stand til at neddrage denne »kraft« i noget menneskes hjerte. Den er en gave af Guds nåde.

Der er dog eet, der står til menneskelig rådighed, og som i en ikke ringe grad er i stand til at fremskaffe denne gave, denne hjælp, som betyder det store vendepunkt, og det er bønnen. Der er mange, som af hjertet ønsker, de ved deres ord eller pen var i stand til med kraft at arbejde på vort fædrelands omvendelse til den katolske kirke, men som føler — og det sikkert med rette — at de i så henseende ikke formår noget. Alle sådanne ærlige, ivrige sjæle kan glæde sig ved, at eet, ja to virksomme midler, de bedste af alle til deres brændende ønskes opfyldelse, står til deres fulde rådighed: en from, katolsk livsførelse og bønnen.

Det fortælles i den berømte Sir Thomas Mores livshistorie, at hans svigersøn Thomas Roper var bleven så betaget af Luthers lærdomme, at han åbenlyst bekendte sit hæresi, ja endog i den anledning blev stævnet for Cardinal Wolsey. Sir Thomas havde ofte disputeret med Roper, men til sidst sagde han til sin kære datter Margaret, Ropers hustru: »Meg, jeg har længe arbejdet med din hustru og disputeret frem og tilbage med ham om religionen og givet ham min sølle faderlige formaning, men jeg mærker, at intet af det alt sammen har formået at kalde ham hjem; derfor, Meg, vil jeg ikke længere disputere med ham, men opgive alt og helt og alene henvende mig til Gud og bede for ham.« Disse Bønner tilskrev Roper, at

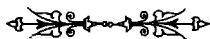
han atter blev en ivrig og trofast katolik. Denne historie er vel kendt, men det ses ikke altid, hvor stor dens betydning er som et vidnesbyrd om bønnens magt. Sir Thomas var i intellektuel henseende en af de allermest fremragende i hele sin Samtid. Han var overordentlig vel hjemme i theologien. Han var endvidere en fin dialektiker, veltalende, af stor personlig elskværdighed og vittig og munter som få. Han må kort sagt have været en ideel forkæmper for troen. Føj så hertil hans faderlige forhold til Roper, af hvem han altid blev betragtet med den største ærbødighed og kærlighed. Men alle midler i henseende til aktiv påvirkning slog fejl, og More vendte sig til bønnens skjulte methode, hvilken den ringeste og mest uvidende bonde i kristenheden har lige saa megen ret og lejlighed til at anvende som han; og der, hvor alle andre midler havde slået fejl, har bønnen sejren hjem.

Der fortælles en lignende historie om Augustin Baker, den bekendte Benediktiner fra Wales, og den kan tages med her, fordi den så afgjort bekræfter sandheden om bønnens magt. Baker var en tidlang kapellan i Devonshire i en god katoliks hjem. Dennes moder var en standhaftig og from protestant, og da huset ofte besøgtes af missionspræster (det var i begyndelsen af det 17. århundrede), havde mange af dem forsøgt at overbevise den gamle ved argumenter, men uden held. Deres anstrengelser havde i virkeligheden kun ført til ubehageligheder. Baker afholdt sig imidlertid fra alle diskussioner med sin værts moder og nøjedes med at bede for hende, og med det resultat, at hun inden ret lang tid af sig selv gik til Baker og til alles overraskelse bad om at blive optaget i kirken.

Der kunde nævnes utallige eksempler, der beviser det samme, men disse to får være nok. De, der er afskårne fra aktiv virksomhed for troens udbredelse (et fromt kristeligt liv er og bliver dog bestandig den skønneste og bedste virksomhed!), har aldeles ingen grund til at mene, at de intet kan gøre for den sag, der ligger dem så meget på hjerte. For at vore bønner skal blive så virksomme som muligt, lad os bede med tro og uden snæversind. Lad os bede først og fremmest, fordi vor tro lærer os, at det er godt for os at bede, og lad os ikke være på udgik

efter synlige resultater. En, der handler herefter, vil ikke labe modet, selvom hans bønner ikke synes at bære frugt for de mennesker eller den sag, han særlig beder for. Kommer de ikke dem eller den til gode, kan de hjælpe snese, ja hundreder andre, om hvis eksistens man måske intet får at vide før dommens store dag. Enhver sjæl har uendelig værdi i Guds øjne, og det er almindelig lært i kirken, at langt den største del af det gode, som virkes gennem bønnen, vil forblive skjult, indtil det evige liv bryder frem med sit vidunderlige lys.

Størsteparten af den ovenstaaende artikel er taget af juli-nummeret af *Notes for the Month*, udgivet af Benediktinerne paa øen Caldey ved Wales.

Livsanskuelsernes Politik II. Tilspidsninger.

Der behøves ikke Demonstrationstog paa 10—20,000 Mennesker, for at Tendenser i et Lands aandelige Strømninger kan faa et bemærkelsesværdigt Udtryk. Den kraftige katholske Aand i Alsace vises klart af de 3—4000 Katholikker derfra, som for nogle Uger siden deltog i den 10. schweiziske katholske Kongres i Basel. Og i deres Hjemland protesterer ugentlig Tusinder og atter Tusinder mod den franske Regerings Trusel med religionsfjendsk Politik. Ikke blot Katholikker, men ogsaa Protestanter, en enkelt Gang tillige Jøder holder Protestaaenden begejstret vedlige til den Tid — om et halvt Aar eller saa — da det skal vise sig, hvor stærk den er.

Det Moment i den franske Radikalismes Hensigter, som Tanker og Lidenskaber samler sig stærkest om, er Skole-spørgsmaalet. Det var Skolerne og Børnene, Kampen stod om tidligere i Frankrig, Skolerne og Børnene, Kampen stod om i Belgien før Krigen; og »de skal ikke faa dem« var de første Ord i den flamske Sang, som samlede Forsvarerne for den kristne Skole. Ogsaa de paa den anden Side, de radikale Fritænkere, ved, at Skolerne maa være Hovedangrebepunktet.

En lille Episode har vakt en vis Opsigt i Frankrig. Den første August indfinder der sig i en »fri« — d. v. s. religiøs — Skole i en af Kommunerne ved den nedre Loire, ikke langt fra Nantes, en Politibetjent. Han havde

Ærinde til Skolens Bestyrerinde. Og da han kom til at tale med hende, gav han sig simpelthen til at holde Forhør. Hun og hendes Lærerinder blev gennemspurgt paa kryds og paa tværs, for at man kunde finde Grunde mod dem til at lukke deres Skole. — Politibetjenten handlede efter Ordre fra et yderst fortroligt Cirkulære, der var sendt ud til Præfekterne i Landets Departementer. Dette Cirkulære var saa fortroligt, at Modtageren skulde brænde det, saasnart det var læst. [Man ser, at Meddeleren er vel underrettet.] Og i denne saa fortrolige Skrivelse anmodede Regeringen Præfekterne om at foretage politimæssig Undersøgelse — til Brug for videre Forfølgelse — for at skaffe Underretning om, hvorvidt der i deres Departementer havde dannet sig Sammenslutninger med den Hensigt at under-vise.

Og i Lyon — Herriot's By — holdtes der nylig et radikalt Skolemøde, hvor man enedes om disse Grundsætninger: Oprettelse af (Stats-) Monopol paa al Undervisning; medens Oprettelsen af dette staar paa, Indførelse af de kirkefjendske Love i Alsace og Lorraine; Forbud mod Præsters og Skolebrødres og Skolesøstres Undervisning; Ophør af enhver Understøttelse til de »frie« Skoler; Forpligtelse for Embedsmænd og Statsfunktionærer til at sætte deres Børn i religionsløse Skoler; Tilvejebringelse af et virkelig religionsløst Lærerpersonele. Og Deltagerne i Skolemødet udtalte deres almindelige Krav om en Skoleundervisning, præget af Pacifisme og orienteret mod et objektivt almenmenneskeligt Broderskab.

*

*

I en Artikel om sin Ven, Maurice Barrès's Søn Philippe, skriver selve Paul Bourget: »Det er meget forstemmende nu efter Krigen at iagttage, hvor mange Mennesker der bestræber sig for at udslette i sig selv og omkring sig Mindet om den sørgelige Tilskikkelse, som for stedse — synes det — burde have helbredet alle Fransk-mænd for »alle humanitære og pacifistiske Fantasterier«.

Men i Alsace og Lorraine er Mindet om Krigen — og hvad der var forud for den — med Følelsen for de Magter, der bar i de uhyggeligste Tider, altfor stærkt til, at radikale Tendenser ikke skal imødegaa af religiøs Overbevisning i alle de Former, der findes i Provinserne. Og da Protestanterne i Alsace nylig erklærede sig fælles med Katholikerne i Modstanden mod fransk Radikalisme, var det Tankerne paa de religiøse Skoler, der vejede tungest i deres forøvrigt saare vægtige Indlæg. Hvor de radikal-fritænkerneske Fransk-mænd taler om humant Broderskab, dér forstaar og siger de elsassiske Protestanter: brutalt

Kristendomshad. Og hvor de andre foreslaar et anti-religiøst Tryk paa Statens Embedsmænd og Rekruttering af religionsløse Skolelærere, dér hævder disse, at »naar vi Protestanter har tjent Stat og Samfund, saa er det fremfor alt i Kraft af vor Religion, og de Borgere, der tror paa Gud, har aldrig været de værste i Landet«; og stik imod, hvad deres Fjender tænker paa, kræver de en Lærershøjskole, »som kan uddanne Lærere og Lærerinder til at undervise og opdrage i Overensstemmelse med vor evangeliske Religion«.

Her er Kernen. Adskillelsen mellem Kirke og Stat i Alsace-Lorraine og Afbrydelsen af den diplomatiske Forbindelse med Rom betyder mest et Fald for Frankrigs ydre Prestige. Men Skolespørgsmaalet og dets Løsning er den store indre Vanskelighed — som til en vis Grad har Eksemplets ydre Betydning. Hvis Staten overtager al Skoleundervisning, overtager den dermed Hjemmenes Interesser i Skolerne; den bliver saaledes forpligtet — som Udtryk for Hjem og Folk — til at oprette en konfessionel Undervisning; og saa afgøres det, om »Religionen er en Privatsag«. Den elsassiske Deputerede Walter har — med den for os noget svævende franske Abstrakthed i Udtrykkene — erklæret, at Enighed og Overenskomst mellem Alsace og Regeringen er afhængig af »en Ændring i Frankrigs Skolelovgivning, saa den bliver overensstemmende med Demokratiets og Frihedens Principper«. Man tænker sig allerede den Mulighed, at Regeringen ikke tager Hensyn til disse Krav fra Alsace og Lorraines Deputerede; saa maa de nedlægge deres Mandater, og naturligvis genvælges de, — en Manøvre, hvorved der skabes Skandale omkring Spørgsmaalet om et parlamentarisk Flertals absolute Lovbestemmelses-Ret. Og der har allerede hævet sig Røster, der i Anledning af det parlamentariske Flertals politiske Tiltvingelse af sin Præsident for Republikken gør opmærksom paa, at »et sluttet, organiseret og bevæbnet« (d. v. s. med Magt til at føre sine Bestemmelser igennem) »Partis Regering, det er Formlen for Magtbegrebet i det bolshevikiske Rusland lige saa vel som i det fascistiske Italien; det radikal-socialistiske Parti gaar i disse Spor«*).

Saa dybt nede i Retsbegreberne ligger faktisk Uoverensstemmelsen mellem det religiøse Alsace-Lorraine og den fritænkerneske franske Regering; de abstrakte Tankers og Kræfters Magt er i Virkeligheden frygtelig — og set fra en anden Side vidunderlig — stor. Og Erfaringen har vist, at naar i Krisetider Diskussionen mellem Opfattelserne kommer saa dybt ned, kan den katolske Kirke tage et

*) Revue des deux Mondes 3/, 24.

Standpunkt udfra sit Væsen og sin Filosofi og har gjort Anskuelse gældende, som fik dyb Betydning.

Tilspidsningen af Forholdet mellem Alsace-Lorraine og Regeringen er et aabent Symptom for den skjulte Tilspidsning i selve Frankrig mellem to Anskuelse, hvoraf den ene er forbundet med Religionstroskab og den anden med Religionsfjendskab. Og det vil vise sig, hvilken Lære et Land, der har været under et aandeligt baade stærkt kraftforbrugende og styrkesamlende religiøst Opsving vil drage af Krigen; og deraf vil andre drage deres Belæring; en belgisk Avis skrev fornylig: »Flamlænderne er ikke franskfjendtlige, men de kan blive det af Anti-Klerikalismen.«

Emil Frederiksen.

Nye Bøger.

A. J. Schou: *Religiøsitet og sygelige Sindstilstande.* (118 Sider) Kbh. 1924.

Bogen indeholder 6 Forelæsninger over Sindssygdomme og degenerative Tilstande. Særlig belyst ud fra Forholdet til det religiøse Liv under de Former, hvorunder det almindeligvis er kendt herhjemme. Disse Forelæsninger, der oprindeligt er holdt for theologiske Studerende ved Københavns Universitets »Pastoralseminarium«, det Sted, hvor Landets protestantiske Præster modtager — om saa maa siges — deres praktiske Uddannelse, har Bud langt ud over den Kreds, for hvilken de oprindeligt er holdt, og i Følelsen heraf lader Forf. da ogsaa Bogen tilflyde Offentligheden. Skrevet, som den er, af en Mand, der paa en Gang staar som en moden Repræsentant for Nutidens psykiatrisk-medicinske Viden, og som samtidig selv indtager et forstaaende, ja udtalt positivt, kristeligt Standpunkt i religiøs Henseende, synes den at have de bedst mulige Betingelser for at bringe virkeligt værdifuld Oplysning paa sit specielle Omraade og først og fremmest da for at kunne bidrage til Udryddelsen af de mange gængse, skadelige, populære Vildfarelser om Religionens Forhold til det syge Sjæleliv.

En af de almindeligste Opfattelser, man møder, naar Talen er om en Sindssyg, er jo som bekendt: »Det er Religionsskrupler«, — og den, der til daglig arbejder i Psychiatriens Tjeneste, har ofte Dag ud og Dag ind et trælsomt, ensformigt og i Reglen utaknemligt Arbejde med at imødegaa denne Opfattelse hos et Utal af Mennesker med Tilknnytning til sindssyge Patienter. —

Ogsaa fra katolsk Side er der Grund til at hilse Bogen med Glæde. Med lidt Kritik kan den læses af enhver

kultiveret, katolsk Lægmand med stort Udbytte. Særlig vil jeg dog tro, at Bogen vil kunne være mange af vore Præster til stor Nytte.

Selvom den katolske Præsteuddannelse byder en langt solidere normalfilosofisk og -psychologisk Ballast end den protestantiske, modtager vore unge Theologer almindeligvis kun ringe psychiatrisk Viden i deres Studieaar. Og en saadan er af stor Betydning i den praktiske Sjælesorg. Jeg vil tro, at ikke mindst i et Missions- og Konvertitland som Danmark møder den katolske Præst og Skriftefader ikke alt for sjældent det sygelige, for ikke at sige det udtalt syge.

Det, Bogen bringer om Sygdomme og Sygdomsgrupper, er som nævnt solidt, kan læses med Udbytte og Tillid; og bringer Bogen ikke sin Læser andet nyttigt, vil den som enhver god psychiatrisk Bog berige ham med værdifuld Menneskekundskab.

Naar jeg før nævnte, at Bogen er skrevet af en troende Kristen, skal det understreges, at den er skrevet med en Ærlighed, der er eksemplarisk. Naar Talen saaledes er om at fremdrage Eksempler paa det sygelige Sjælelivs Betydning for religiøs Personlighedsudvikling, er Forf. ikke bange for — undertiden maaske endog med lidt haard Haand — at ofre de bedste blandt sine egne (Grundtvig, Kierkegaard, Birkedahl, ja, endog Luther).

Hvad der kan indvendes mod Bogen, er blot, hvad man kan vente af en Forfatter, der ikke er Katholik. Forf. mangler Kontakt med det katolske; han savner ethvert dybere Kendskab til katolsk Lære; han savner den nødvendige, intime Forstaaelse af katolsk Mystik. Trods al sin Velvilje — der findes intel saarende Ord i Bogen om Mennesker af anden Tro end hans; det er en Glæde at føle den Kristenkærlighed, der lyser ud af den, — undgaar han derfor ikke at komme til kort flere Steder, hvor han søger at belyse med Eksempler fra katolsk Kirkehistorie. Vor Kirkes Historie rummer Eksempler paa det psychopathiske og hysteriske. (Hvorfor skulde ikke den fuldstændigt uforskyldt sindssygelige, endog undertiden i fortrinlig Grad, kunne naa frem til Hellighed?) Men Diagnosen af Psychopathi hos en Frants af Assissi og Hysteri hos St. Therese slipper Forf. alligevel for nemt og billigt til. Den »Pathograf«, der formaar at overse og bedømme disse ethisk-mystiske Verdensgenier, er antagelig ikke født endnu. — Og naar Talen er om Lourdes-Miraklerne, mærker man, at Forf. ikke har set, selvom han som troende Kristen ikke viger tilbage for offentligt at vedkende sig sin principielle Tro paa Underet.

Endelig kunde man maaske, selv i en Bog, der er saa

breddt, populært anlagt som denne, have Ret til at vente lidt mere Dybde i Skildringen af Religiøsitetens Betydning hos den, der faar »religiøse Psychoser«, Psychopathier af en bestemt Støbning; man føler sig her i Nærheden af Bogens Pointe, giver sig i Lag med Kapitlet med en Interesse, der nærmer sig Spænding, men skuffes en Del. Der kunde være gjort mere Rede for de enkelte, ofte spegede, men altid dybt interessante Traade i saadanne Krisepsychoser.

Men som Helhed er det en overmaade god Bog, og den skal varmt anbefales. Det skal fremhæves som en sjælden Dyd hos en Bog af denne Art, at det er lykkedes Forf. med ualmindeligt heldig Haand at popularisere de ofte sublime Emner. Sproget i Bogen, der er frit for en tyngende Last af Fagudtryk, er roligt, klart, akademisk. Skildringen er livlig og malende, og dog stilfærdig, næsten sagtmodig.

Paul Reiter.

Kompass für Leben und Sterben. Von Alban Stolz. (Gesammelte Werke. Volksausgabe. Mit Einführungen von Dr. Julius Mayer. I Bd.) 12° (XIV u. 554. S.) Freiburg i Br. 1923. Indb. danske Kr. 2,80.

Under denne Fællestitel har Alban Stolz samlet fire af sine bedste »Kalendere for Tid og Evighed«, der grundlagde hans Ry som folkelig Forfatter. I 1843 blev den første Kalender udsendt anonymt af et Forlag i den lille Provinsby Villingen i Baden. Ikke længe efter modtog Forfatteren et meget vredt Brev fra Forlæggeren, som beklagede sig over, at Kalenderen allerede havde skaffet ham saa mange Ubehageligheder, at han saa sig nødsaget til enten at navngive Forfatteren eller paa dennes Bekostning at inddrage de til Boghandlerne udsendte Eksemplarer. Medens Alban Stolz overvejede, hvad han skulde gøre, og i den Anledning spurgte en lærd Professor til Raads, indtraf et nyt Brev fra Forlæggeren — denne Gang et meget venligt — om hurtigst mulig at gøre andet Oplag færdigt til Trykning. Under Indtryk af det Postyr, Kalenderen havde vakt, fjernede Alban Stolz de værste Anstødsten og kaldte den derfor: anden og skikkeligere Udgave.

Nu foreligger denne første Kalender, Medicin imod Dødsangst, i 33. Oplag, den anden fra 1844, Menneskeplanten, i 30. og de to følgende, Guds Billedbog og ABC for Voksne, i 21. Oplag. Intet Under: de har holdt sig mærkelig friske, og de behandler Emner, som stadig er aktuelle. Naar man i ABC for Voksne læser følgende: »I Sommeren 1864 samledes i Mannheim uhyre mange Skolelære af alle Slags; der blev holdt store og vigtige Taler. I Særdeleshed skal hele Forsamlingen have rejst sig og være sprunget op af lutter Glæde og Bifald, da en

af de nævnte Skolélærere udtalte, at Skolen skulde befries for Gejstlighedens Aag, at Præsterne ikke mere moatte have noget at sige i Folkeskolen, men skulde lade Lærerne alene raade, saa synes man, at dette lige saa godt kunde være skrevet igaar. F. J. W.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Billedhuggeren Windfeld-Schmidt lægger i disse Dage sidste Haand paa et Arbejde, der sikkert vil interessere mange, nemlig en Buste af Biskop Brems. En udmærket Lighed forenet med en rolig Værdighed gør, at den sikkert snart vil komme paa adskillige katolske Institutioners, Foreningers og Privates Ønskesedler; det turde vel være nok at sige, at endog Biskoppen selv er godt tilfreds med Busten. Da jeg var paa W.-S.'s Atelier, Svanemosegaardsvej 5, for at beundre Busten, saa jeg noget, der fik mig til at rødme: Træt lænende sig til den ene Væg staaer Biskop v. Euch's Gravsten. Der har den snart staaet i to Aar — skal den da aldrig videre? Hvordan gaar det med Indsamlingen? K—i.

Svejts. Fra 9. til 12. August har de svejtsiske Katholikker holdt stor Kongres i Basel. Særlig Søndagen, den 10. August havde samlet store Skarer af Mennesker fra hele Landet til Pontifikalmesser i 4 Kirker og en stor Procession gennem Byen. Om Aftenen sluttedes af med to store Møder, for henholdsvis fransk- og tysktalende. Sammen med Kongressen holdt en Række katolske Foreninger Generalforsamling.

Italien. Rektoren for det nye katolske Universitet i Milano, Pater Gemelli, har modtaget et Brev fra den italienske Undervisningsminister, hvoraf det fremgaar, at Universitetet snarest vil faa Statens Anerkendelse, saa at alle Statens Eksaminer kan afholdes, og alle Grader uddeles. Det er naturligvis af den største Betydning for Universitetets Fremtid; men Regeringens Velvilje har været en stor glædelig Overraskelse.

St. Josefs Gilde, stiftet 1885.

Maanedsmøde afholdes Mandag den 8. Sept. 1924 Aften Kl. 8 i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

7. Sept. 13. Søndag eft. Pintse.	14. Sept. 14. Søndag eft. Pintse.
8. — M. Marias Fødsel.	15. — M. Marias syv Smerter.
9. — Ti. Gorgonius, Martyr.	16. — Ti. Cornelius og Cyprian, Martyrer.
10. — O. Nikolaus af Tolentino Bekender.	17. — O. Frans af Assisis Saarmærker. Tamperfastedag.
11. — To. Protus og Hyacinthus, Martyrer.	18. — To. Josef af Kupertino, Bekender.
12. — F. Marias Navnefest.	19. — F. Januarius og Lidelsesfæller, Martyrer. Tamperfastedag.
13. — L. Marias Officium.	20. — L. Eustachius og Lidelsesfæller, Martyrer. Tamperfastedag.

»Absalon«. Møde den 15. September Kl. 8 pr. i »Columbus«.

Mariakongregationen for Mænd. Søndag den 7. September Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8^{1/2}

Rosenkranskirken. Efter endt Ferie genoptager *Mariakongregationen* sine ugentlige Møder. Onsdag d. 10. September Møde Kl. 8. Aften. Søndag d. 14. September Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens Bøge, Fyn. Modtager ældre og svagelige Damer som faste Pensionærer. Henvendelse til Forstanderinden — samme Adresse.

S.M.D.M. (Sct. Maria Drengeskoles Minde) *Stiftelsesfesten* afholdes Onsdag den 17. Sept. Kl. 7^{1/2} pr. paa Skolen, Boyesgade 8A. Der arrangeres Fællesspisning med Øl. Kaffe og Kager à 1,50 Kr. — Alle forhenværende Elever, saavel gamle som unge, anmodes indtrængende om at give Møde med godt Humør og god Appetit. *Bestyrelsen.*

Credo. August 1923. *Indhold:* Tankar av den helige Tomas. Om Kristi Förklaring. — Predikan på Kristi Lekamens fest 1924 av biskop Müller. — Katolsk Kyrkoskatt — en nödvändighet. — Om de nordiske Vikariatets Indvielse til Jesu eukaristiske Hjerte. — På Vallfärd till Haraldsted. — Passionsspelet i Haraldsted. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Ur Själinna tröst. 2. Vänner. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

St. Annæ Kirke. Fra og med Søndag d. 7. Sept. er der hver Søn- og Helligdag:

Kl. 8 stille Messe med Froprædiken.

Kl. 9 Børnegudstjeneste med Sang og en kort Prædiken for Børnene.

Kl. 10 Højmesse med Prædiken.

Kl. 6 Andagt med sakramental Velsignelse.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialni hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenogade 4B

Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Aunguriusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaend (1 Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 37. Søndag den 14. September. 1924.

INDHOLD: Strøtanker om Lunkenhed i Guds Tjeneste. — 14. Søndag efter Pintse. — Det nye Kapel i Esbjerg (m. 3 Billeder). — Det rene Væld — (fortsat). — Hvad er vidunderligere, Mirakler eller visse Naturkræfter? — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Esbjerg. — Avertissementer.

Strøtanker om Lunkenhed i Guds Tjeneste.

Lunkenhed er Sindets Svaghed til at virke det gode; men fremfor alt er den Uvilje mod aandelige Ting.

(St. Thomas Aqu.)

Doven er den, der vil herske med Gud, men ikke arbejde for Gud. Belønningerne glæder ham, da de forjættes ham; men Kampene skræmmer ham, da de befales ham.

(St. Hieronymus.)

Dovenskaben er Roden til Fortvivelse, og ikke blot Roden, men ogsaa dens Moder og Amme; thi ligesom Klædningen baade avler og ernærer Møllet, saaledes ikke blot avler Dovenskaben Fortvivelsen af sig, men fremner og plejer den ogsaa.

(St. Joh. Chrysost.)

Dovenskaben har syv Døtre: Lediggang, Søvnighed, Aandens Vankelmodighed, Legemets Uro, Ubestandighed, Snakkesalighed og Nysgerrighed. (St. Isidor af Sevilla.)

Kristne, der lever i Lunkenhed, er vanskeligere at forbedre end Hedninger.

(St. Beda.)

Hvo som henlever sine Dage i Lunkenhed og Forsømmelighed, han bedrager sig selv.

(St. Efrem.)

Lunkenheden er ikke langt fra Døden.

(St. Paulinus.)

14. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Galaterne 5. Kap.

Brødrel Vandrer i Aanden, og I skal ikke fuldkomme Kødets Begæringer. Thi Kødet begærer imod Aanden, og Aanden imod Kødets; thi disse er hinanden modsatte, saa I ikke kan gøre, hvad I vil. Men, saafremt I drives af Aanden, da er I ikke under Loven. Kødets Gerninger er aabenbare, saasom: Hor, Urenhed, Utugt, Vellyst, Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendtligheder, Kiv, Misundelse, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier, Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, hvorom jeg forud siger eder, ligesom jeg tilforn har sagt eder, at de, som gør saadant, ikke skal faa Del i Guds Rige. Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Taalmodighed, Mildhed, Godhed, Langmodighed. Sagtmodighed, Tro, Beskedenhed, Kyskhed. Mod saadant er Loven ikke, Men de, som hører Christus til, har korsfæstet deres Kød med dets Laster og Lyster.

Apostelen Paulus kendte Livet, baade saaledes som Menneskene kan leve det, og saaledes, som Menneskene virkeligt lever det. Han er taget ud af Menneskene, og han ved, hvad der er i Mennesket. Han levede midt i Verden og vidste, hvor langt et Menneske kan naa ned, og hvad et Menneske kan blive til. Paulus levede blandt Hedninger, han kendte deres Gerninger, thi de var aabenbare. Og Apostelen stod nu som Lærer, Fører og Mester i Spidsen for en kristelig Menighed, og det var hans Opgave at løfte det naturlige Menneske op af Lidenskabens og Snavsets og at indplante det et andet Menneske, som var dannet efter et Mønster, som var det diametralt modsatte af det naturlige Menneske. Derom handler Søndagens Epistel.

Vi møder igen de af Paulus yndede Udtryk: *Kød og Aand*. Vi møder ligeledes den skarpe Modsætning mellem de to Udtryk og deres Virkninger — eller som Paulus kalder dem Frugter. Her ligger hvert Menneskes Livsværk. Her er Menneskets Arena, Kamppladsen, hvor han skal udkæmpe den Kamp, der er afgørende for ham; det er Kampen mellem de vilde Dyr i hans Indre og den overnaturlige Kraft, han ejer som Kristen. Arenaen, Kamppladsen, er hans eget Hjerte; der staar to uforsonlige Fjender overfor hinanden; den ene er hans Medgift, som han ejer som et Adams Barn; den bor dybest inde i ham — Apostelen kalder den for *Kød* —; den er stadig virksom, den hviler aldrig; den bliver ved med at leve, saalænge der er Liv i et Menneske; den er stadig den lumske Fjende, som ligger i et skjult Baghold for ved given Lejlighed at bryde frem og overfalde og ødelægge sit Bytte, Mennesket.

Denne Fjendes Ødelæggelser er frygtelige. Hvad den vil og kan opnaa i os Mennesker, siger Apostelen: »Kødets Gerninger er aabenbare, saasom: Hor, Urenhed, Utugt,

Vellyst; Afgudsdyrkelse, Trolddom; Fjendtligheder, Kiv, Misundelse, Vrede, Trætte, Partier, Avind, Mord; Drukken-skab, Fraadseri og deslige.« I Sandhed, alt ondt, som tænkes kan. Saa vidt fører denne Fjende, Kødets, Naturen. Vi kan godt forstaa, at Apostelen saa ofte indskærper og indprenter Menigheden denne alvorlige Sandhed og stadig gør opmærksom paa den.

Og da vi alle er født som Adams Børn, og den Afstand mellem Apostelens Tid og den Tid, hvori vi lever, ikke har forandret noget i denne Retning, staar Apostelens Formaning endnu ved sin fulde Magt. Kødets lever endnu baade i dig og i mig; det maa enhver af os erkende og bekende som bitter Sandhed, Erfaringen er den bedste Læremester. Og dersom vi engang imellem mener, at Naturen nu var underkuet, da bryder den lumske Fjende pludselig frem og tilføjer os igen store Ødefæggelser,

Det, som Tiden før Christus ikke kendte eller kun kendte som Skygge, har Kristendommen lært os — igen en af de mange Velgerninger, vi ejer som Kristne. Mennesket er af sig selv kun i Besiddelse af det lave Begær, som drager nedad til Syndens Dale, til det af Gud forbudte. *Det er Kødets.* — Men Kaldelsen til Kristendommen, Daaben, har skænket os en Gave, en ny Livskraft, *Aanden*, som kan tage Kampen op med Menneskets Arvefjende, Kødets. Christus har skabt en Magt, som er mindst lige saa stærk som Menneskets medfødte Fjende, og han har meddelt os og overgivet os denne Magt til at kæmpe med. Der findes nu i os to Magter: Naturen, Kødets, og Aanden; disse to udkæmper Kampen paa vort Hjertes Arena. Apostelen skildrer det med de Ord: »Kødets begærer imod Aanden, og Aanden imod Kødets; thi disse er hverandre modsatte.« Kødets er vel ikke død, men Kristus har givet os Magt til at kunne besejre det. Kampen er svær, men den kan vindes. Sejren lægges ikke i vort Skød uden alvorlig Kamp fra vor Side. Derfor formaner Apostelen os: »De, som hører Kristus til, har korsfæstet deres Kød med dets Laster og Lyster.« Kampen varer længe; ligesaa længe som vi lever. Først naar vi har draget det sidste Aandedræt, er Kampen sluttet.

Og er Kampens Resultat maaske ikke alt det Arbejde værd? Hør Apostelens Forjættelse: »Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Taalmodighed, Mildhed, Godhed, Langmodighed, Sagtmodighed, Tro, Beskedenhed, Afholdenhed, Kyskhed.« Og vi kan tilføje: »Hvorom jeg siger eder, at de, som gør saadant, vil faa Del i Guds Rige.« — Det er Frugten, det er Lønnen for den Kamp, vi fører med Kødets. —

Det nye Kapel i Esbjerg.

Et Forsøg paa at genoplive gammel katholsk
Landsbykirkestil.

Den, hvem en ublid Skæbne engang tilfældig forslog til Esbjerg, og som dér opsøgte det katholske Kapel, fandt det installeret i et aparte, skaktlignende Hus paa Hjørnet af Kirkegade og Nørregade. Den Husfaçade, som vendte mod det anseelige og smukke St. Josefs-Hospital, udviste en graasort Murflade, som fra Sokkel til Gesims kun helt forneden brødes af en tarvelig Dør: Indgangsdøren til Kappellet, som var indrettet i to smaa Værelser, beliggende i Stueetagen. Saa trøstesløs og skidengraa var denne vældige Murflade, at det ligefrem vilde have været en Gevinst, om en entreprenant Maler vilde have kostet den over med himmelblaat og højrrødt og skrevet: Politiken, det bedste Blad! paa Fladen.

I dette Hus og i dette lille Kapel har den katholske Præst, Menighed og Skole haft sit Hjem i over tyve Aar. Men nu er Befrielsens Time ved at slaa.

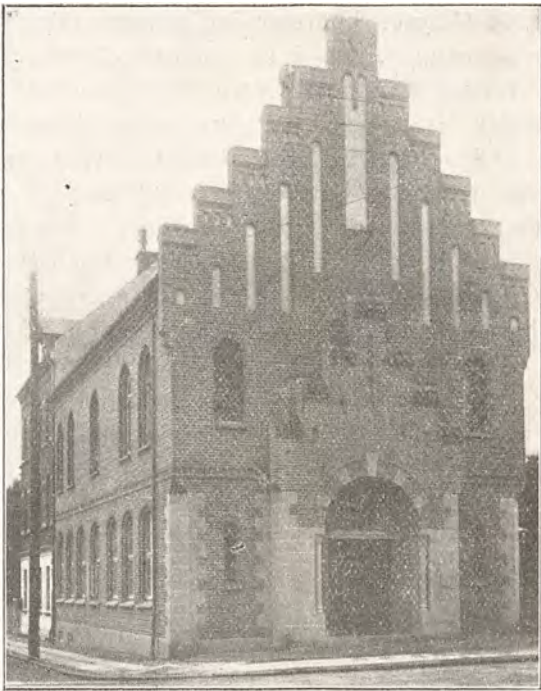
I Forlængelsen af hint Hus*) rejser sig nu, Anno Domini MCCCCXXIV, saa kraftigt og smukt, at det gamle Huses Hæslighed og vanskabte Dimensioner skrumper ind, en ny frisk og betydelig Bygning, der rummer Skole i Stue og Kapel i øvre Etage. Naar Skumringen falder paa, og naar Halvmørke kun lader kraftige Omrids gøre sig gældende, kunde Betragteren føle sig hensat til Ribe eller Helsingør eller en anden af vore gamle Byer, som endnu har bevaret Træk af sin Middelalderlighed, for i en saadan Belysning fremtræder det nye katholske Bygningsværk, som var det en Fløj af et stort Helligaandskloster eller andet ærværdigt Ordenshus fra gamle, katholske Dage.

Kun paa den ene, frie Gavlfaçade er der ofret særligt Udstyr, men denne løfter sig da ogsaa kraftfuldt og bredt

*) Historien om, hvorledes »Katholikerne« har faaet Grund og Fodfæste i Esbjerg, er et interessant Kapitel i Missionens Historie. Fremtrædende Navne i dette Kapitel er afdøde Biskop Joh. von Euch og nuværende Overlæge Th. Brinch, Spangsbjerg Sanatorium.

op fra sin solide Granitsokkel og krones foroven af en endogsaa ualmindelig godt proportioneret Trappegavl, der danner en smuk og imponerende Afslutning paa det anseelige, heldigt afvalmede Tag, som er lagt med svære glaserede Tegl i en brillant brunrød Farve. Der er en betydelig Rigdom over hele dette Parti, uden at det derfor er gaaet ud over dets Ro og Kraft.

Indgangsportalen er af Granit og flankeres af to Søjler.

Disse er Façadens svageste Punkt: dels er de for spinkle, dels naar de ikke helt i Bund og mangler derfor noget i Udtrykket for Søjlels Idé: det bærende, men de er da ogsaa den eneste Plet paa denne Arkitektur, som Bygmesteren ellers maa siges at have været ualmindelig heldig med.

Vi overspringer af Pladshensyn en nærmere Skildring af Stueetagens udmærkede Klasseværelser, der med de gode Udenomsbekvemmeligheder fyldestgør alle rimelige

moderne Fordringer, og som tillige er saa praktisk indrettede med Skydedøre, der forsænkes i Vægskillerummene, at to af Klasseværelserne kan forbindes til eet, stort Rum, egnet til Møder og Foredrag, og vi aabner nu de svære Egetræsdøre i Portalen og træder ind i Aulaen.

Uvilkaarlig standser man. Vi har Indtryk af at staa i en Forgaard til en Helligdom. Til begge Sider fører en dristig svunget Granittrappe op til det ovenover liggende Kapel; et dæmpet Halvlys giver Rummet en ejendommelig Stemning, idet Lyset kommer ind gennem farvede Ruder, dels i Trappegangen, dels i Partiet over Døren. Men Blikket søger hurtigt Rummets centrale Udsmykning: en Pietà, en smertefuld Moder med Christus paa sit Skød i et pragtfuldt Træskærerarbejde, hvor Guldet i Glorierne virker smukt mod det forskelligt schatterede Træ.

Relieffet, som er anbragt i en Niche i Murfladen lige overfor Portalen, er to Meter højt og over een Meter bredt. Dets nederste Tredjedel er et rigt ornamenteret Felt, der ligesom bærer det egentlige Billede. Moderen har Sønnens afsjælede Legeme paa sit Skød. Med et undsigelig skønt Udtryk i det rolige Ansigt betragter hun Lidelsernes Mand, der nu endelig har fundet Hvile. Med den højre Haand halvt støtter halvt løfter hun Christi Hoved, over hvis Træk der nu er faldet Ro: consummatum est; den venstre Haand og Arm peger i let bøjet Stilling opad mod det tunge Kors (som dog ikke er fremstillet), som om hun vilde sige Korset det sidste Farvel, sit og Sønnens fælles Kors, inden hun overgiver ham til Gravens korte Hvile og den senere Herlighed. En skønnere Introitus til det senere Messeoffer kan ikke tænkes. Længe dvæler Beskueren ved denne gribende Scene i dens mesterlige Fremstilling, inden han river sig løs og endnu en Gang inden Opstigningen lader Rummets smukke Dimensioner og Lysspillet i de kalkede Vægge og i en rød Murstensfrise, der synger sig opad, virke paa sig. Men han forbavses da ved, at her er mere endnu. For nu gaar det op for ham, at de tre smaa farvede Ruder over Graniltværliggeren over Porten er et Kunstværk for sig. I den delikateste Farvemosaik er her fremstillet tre Scener af Herrens jordiske Vandring: Daaben, Himmelfarten, Fristelsen paa Bjerget. Af de tre

Billeder er man i Tvivl, hvilket man skal give Fortrinet. Daaben? med dens glimrende Komposition, hvor alene den nedsvævende Due er et Fund paa den Maade, hvorpaa Fuglens Legeme ved en let Drejning af Længdeplanet frembringer den fuldstændige Illusion af Flugt, trods det lidet føjelige Materiale; eller Himmelfarten? hvor især Gruppen af Apostlene: »I Mænd —«, der stirrer efter den himmelfarne, er udtryksfuld og uvilkaarlig fører Tanken hen paa Giotto's mesterlige Grupperinger i lignende Optrin — eller endelig Fristelsen? Skønt Kompositionen er enkel, og Billedet kun indeholder de to Figurer: Christus

Vinduer over Portalen.

paa Bjergets Tinde og Fristeren nogle Trin længere nede, er der et saadant Udtryk af Drama i de to Figurers Sammenspil, at det gyser i en: I nøgent Hovmod med den ene Underekstremitet trodsigt trædende et Skridt op mod den blide, afværgende Frelser, med den anden hvilende bredt og fast paa et lavere Klippefremspring, fører Fristeren i en paa eengang indsmigrende og bydende Gestus de ved Bjergets Fod anede Alverdensherligheder frem for Christi og samtidig for Beskuerens Blik. Jeg mindes aldrig at have set Djævelen, Verden, Kødets, »Krigen« fremstillet saa grufuldt. Og det hele? Kun en Haandfuld farvede Glasstumper og en Smule stivnet Bly.

Ja, og saa naturligvis: den indblæste Aande, Kunstnerens!

Hvem er han, eller bedre, hvem er de?

Da Kapellet var saa vidt færdigt, at der skulde tænkes paa dets Udsmykning, henvendte Kirkeforstanderskabet sig til Billedhuggeren Chresten Skikkild med en Forespørgsel om, hvorvidt han vilde paatage sig dette Arbejde. Fra Assisi, hvor C. S. i Vinter har opholdt sig, indløb bejaende Svar: Jeg skal komme til Sommer sammen med mine to Elever: Malerinden Birgitte West og Billedhugger Theilmann, og vi glæder os til at forsøge at skabe et Kirkerum i yore gamle katholske Kirkers Lignelse.

Og i August Maaned var Forarbejderne med Kartonner og Udkast færdige, og saa blev der taget fat. I »Katholsk Ungdom« for den 31. August er der givet en Skildring af de tre Kunstneres Arbejdsdage.

Det er altsaa Chresten Skikkild — for Aulaens Vedkommende ham alene — og Birgitte West og Student Theilmann — de Arbejder skyldes, som vi nu skal omtale.

Vi naar nu den Platform, hvor de to Granittrapper munder ud, og staar foran Døren til Kapellet. Er det for stærkt at kalde den, med et Udtryk laant fra Johannes Jørgensen, for »den skønne Tempeldør«? Betragteren maa selv afgøre det, i det mindste Formen er ædel og Felternes Farver af en ganske ejendommelig Skønhed: Grønt og Sort: det er alt, men Form og Farve stemmer paa en egen forventningsfuld Maade Sindet til det, det skal se.

Vi slaar Fløjene op, og Rummet ligger for os.

Dette skulde være et Kapel, det er en Kirke.

Det første Blik vandrer over Stolestadernes faste, lige Rækker, flakker i Øjeblikke til Siderne og opad for lige at lade Rummets Lysvirkninger gøre sig gældende og standser saa: vort Blik hviler i Apsis og paa Alter. Og saa bøjer vi Knæ for Sakramentet i Tabernaklet. Et eneste flygtigt Blik har været nok til at sige os: Perlens Indfatning er i Orden. Og for en Stund beskæftiger vi kun Sind og Sjæl med Perlen selv, den, der er den samme for ethvert katholsk Gudshus fra det ringeste, hvor naive Sjæle har pyntet op med grelle Farver, Papirsblomster og Olietryk — til det, som de store Genier har hvælvet som en

Højtidsprædiken over Alter og Sakrament i de store Dømer.

Denne Ro, denne Tryghed maa anses for noget af det allermost principale i ethvert Gudshus's Arkitektur og Udstyr. Det forekommer, at mange af vore Kirker og Kapeller lider under dette: at Sindet forstyrres i Stedet for at befæstes i sin Andagt, naar Blikket falder paa Rummets Udsmykning og Stil. Der er tidligere gjort Rede for dette Forhold i Ugebladet*). I det nuværende Kapel i Esbjerg tør det haabes, at den andagtsøgende — trods det, at det

Kapellets Indre.

sandelig ikke skorter paa Farver og Udsmykning, let vil kunne koncentrere sig om sin Gudstjeneste.

Kapellet imponerer paa ingen Maade ved sine Dimensioner i og for sig. De tørre Tal ser saaledes ud: Indvendig Længde 17 Meter, Bredde 9 Meter, Højde 5 Meter.

Og dog gør Kapellet Indtryk af at rumme. Dette Indtryk af Rummelighed fremkommer dels gennem den fortrinlige Konstruktion af Stolestaderne og deres Opstilling, dels — negativt — gennem Vægfladernes Frihed for Delinger i det lodrette Plan, dels — positivt — gennem

*) N. U. for 3. Juli 1921.

samme Fladers Føringslinie i det vandrette Plan, dels endelig derved, at det hvælvede, kalkede Loft er ladet aldeles uden Udsmykning, det spænder sig ubrudt og vidt-favnende fra Væg til Væg over Rummet nedenunder; »der er Luft under Hvælvingen«.

Paa denne Maade drages Øjet ganske modstandsløst mod Rummets Centralpunkt: Alter og Kor. Den rigtige Idé omsat i Sten og Farvers Virkelighed. Det er jo al Arkitekturs Alfa og Omega: Stenen skal føre den rigtige Tale. En Søjle skal bære, et Rum skal omfatte, en Liue vise Vej, en Farve give Harmoni, en Flade skabe Ro. Her vender vi os aldrig forgæves til vore gamle katholske romanske Kirker, naar vi vil have Syn for Sagn for en rigtig Idé udtrykt paa rigtig arkitektonisk Maade. Vore gamle katholske Forfædre — »i den mørke Middelalder« — forstod at bygge. Efter deres Mønstre er det, at Kapellet i Esbjerg — i beskeden Maalestok ganske vist — er bygget og smykket — — —.

Kirkens Hovedudsmykning er Kalkmalerierne i Apsiden.

At Apsis er bleven smykket med Kalkmalerier, er ingen Tilfældighed. Korets tilsigtede — og gennem mange Forsøg tilkæmpede — rene romanske Arkitektur kaldte ligefrem paa Kalkmaleri. Indgangen til Koret sker gennem en ganske overordentlig godt proportioneret Korbue: Kirkens fornemste arkitektoniske Pryd. Korbuen afspejler sig atter i en isometrisk men noget mindre Bue paa den flade Apsisvæg. I denne mindre Bue er Maleriet indfattet. Korbuen er trukket op med en ganske smal, farvet — rødbrun — Streg, den mindre Apsisbue i en ligesaa smal grøn. I denne simple Indfatning hviler saa Kalkmaleriet. Det er delt i to Felter. Et nedre fra Gulv til lidt neden under, hvor Buen begynder at spænde, og et øvre, Adskillelsen markeret ved en bred, vinrød à la grecque Bort. Det nederste Felt, hvorimod Alteret ses, er holdt i en varm brungul Kalkfarve; i Buen endelig lyser det egentlige Maleri.

Dette viser en Fremstilling af den gode Hyrde, flankeret paa hver Side af to Helgenskikkelser. Kunstneren har valgt at fremstille St. Peter og St. Nikolavs, Kappellets Skytspatron, som rimeligt er i en Søfarenes og Skipper-

nes By. De to Helgener har Fodfæste paa den skillende Bort. De ser begge frontalt med de kraftige ærværdige Aasyn løftet mod Centralbilledet i dets Ramme af en cirkelformet Glorie. St. Peter bærer Nøglerne og St. Nikolavs Skibet. Skibet, han fremstilles med, er nu ikke, som ellers Traditionen byder, en Middelhavssejler eller Caravell, nej, det er saamænd en fuldt overhalet og moderne Esbjerg-Kutter, i Fagsproget: en Haj med barkedede Sejl og Styrehus og Motor og Dam; mon ikke en Kutterfører fra Danmarksgade skulde føle det helt hjemligt hos Katholikerne?

Mellem de to Helgener udfolder sig et prægtigt Ornament, der ligesom bærer Cirkelglorien med Christus. Det forestiller Evangeliesymbolerne: Ørnen, Englen, Løven og Oksen, Skikkelserne efter Traditionen alle bevingede. De straalende, bærende Vinger er paa en pragtfuld og festlig Maade dels slynget i hverandre, dels løfter de sig frigjort som til Flugt op omkring Glorien.

I denne træder nu den gode Hyrde Beskueren i Møde. En kraftig, alvorlig, ung Mand. Udtrykket er roligt, stærkt og mildt paa een Gang. Paa Skuldrene bærer han Lammet, han har friet fra Ulven, om hans Hoved straalér Guldglorien: Jeg er den gode Hyrde, jeg er Vejen, Sandheden, Livet. Hele den storslaaede Komposition hviler i en Grund af blaat, og den frembringer et uforglemmeligt Indtryk af noget ophøjet rent, simpelt, ædelt og sandt. Og dog, trods sin store Skønhed virker Maleriet som en ydmyg Søster Tjener for Helligdommens Egentlige: den paa Alteret tilstedeværende Herre og Frelser.

Denne Apsisudsmykning er en Genoplivelse af vor gamle katholske Kirkekunst og Kirkekultur. Vi finder den endnu pietetsfuldt bevaret rundt om i Landsbykirkerne fra det 12. og 13. Aarhundrede; vi ser denne Udsmykning igen forsøgt i storslaaet Maalestok i Viborg Domkirke, og dog voves den Paastand, at efter sin Idé -- her tales ikke om hverken det tekniske Mesterskab eller om det kunstneriske -- ej heller underkendes den ægte kristelige Følelse, der gennemstrømmer mange af Mesteren Skovgaard's Billeder -- efter sin Idé er Forsøget lykkedes fuldkommere i det lille katholske Kapel i Esbjerg end i den store protestan-

tiske Domkirke i Viborg. I Viborg er det, som om Kirken tjener Maleriet — her tjener Maleriet Kirken.

Det er Chresten Skikkild, der har angivet Apsis' Komposition, men det er Frøken West, der har Æren af Kartonneringen og dens Udførelse i Kalkmaleri. Endnu et Arbejde af Frøken West under C. S.'s Førerskab rummer Kirken. Kalkmaleriet over et lille Sidealter til venstre for Koret. Alteret er et Mariaalter, og Maleriet fremstiller en mild og skøn Vor Frue med Drengen Jesus paa sit Fang. Barn og Moder hviler paa et Tronsæde af ædleste Form, og Farvesammenstillingen er saaledes, at Kunstværket er af sjælden fin, lys og ophøjet Virkning.

At sammenligne Kapellet med Musik er ikke fjerntliggende; der er noget af Musikens Stemning over Totalindtrykket. Skulde man føre denne Sammenligning videre ud, kunde man kalde alt det, der hidtil er omtalt, for den førende Stemme i Diskanten, for Melodien i denne missa solemnis, medens Bassen, det støttende og ledsagende, da udgøres af de Akkorder af skønne Farver, som vi træffer paa overalt i det malede Træværk i Knælebænkene, der efterligner gamle vestjydske Stolestader, i Prædikestol, Kommunionbænk og Alter.

Det er det gamle Alter og den gamle Kommunionbænk fra det lille Kapel, der er bleven anvendt, men begge Dele er rigtignok staaet op som en Fugl Fønix af Asken ved Hjælp af i sig selv ubetydelige, men kunstnerisk usvigelig sikre Forandringer: hist er et overflødigt intetsigende Ornament faldet for Høvlen, her er lagt en Guldgrund, der en Farve, med andre Ord: Kunstnerens Øje og Haand har været med og præget hver enkelt Genstand i Kapellet. Kunstneren har faaet Lov til — takket være en forstandig og uhildet Sognepræst — fra Grunden af, som det hos dem har været et længe næret Ønske, at skabe et dansk katholsk Gudshus. Den, der skriver dette, synes det er lykkedes for dem, for Chresten Skikkild, som den førende, for Frøken West for Maleriets og for Theilmann for Træskærerarbejdets Vedkommende. Der er ingen Tvivl om, at det ikke blot er os i den lille Esbjerg Menighed, som skylder de tre danske Kunstnere en varm Tak; Takken bør ogsaa lyde fra alle danske Katholikker. Vi

har hidtil haft ikke faa smukke *store* Kirker; med Kapellet i Esbjerg er Begyndelsen gjort til, at ogsaa vore *smaa* Kapper fremtræder i en Skikkelse, der gør vor gamle Kultur Ære.

Saa er da snart de smukke Arbejdets Dage til Ende. Kapel og Skole staar fuldendte. Medens de tages i Brug, spredes de unge Kunstnere for alle Vinde, Præsterne optages af deres daglige Gerning, Bygningens Arkitekt Herr Berg — Fader Berg som Kunstnerne godmodigt spøgefuldt kaldte ham — begynder at indstille sine daglige Vandringer til sit saa kære Barn, der voldte ham saa mange Sorger, men ogsaa saa mange Glæder. Sjældnere og sjældnere vil den kunstforstandige og dygtige Glarmester Thomsen kigge til sine Glasmosaikker, Herr Biiltoft til sine Farver i Aula og paa Gange, og de andre hæderværdige Haandværkere hver til sit Arbejde. Tiden vil gaa, og vi bliver graa, men længe efter os vil det lille danske katholske Kapel minde dem, som vil knæle paa de festlige Fliser i Aula og Kapel, om, at Indvielsesdagen var noget af et Vendepunkt i vor moderne katholske Kirkearkitektur.

P. H. P.

Det rene Væld — Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af
Peter Schindler.

I.

Indtog i Vælskland.

Vierwaldstättersøen ligger grøn og gemt i Taager og skulper op mod Kappelbrügge i Luzern.

Det er tidlig Morgen. Solen staar bag Dynen af Taage, Pilatus's Snetinde er gemt i Morgendis. Der er kun faa Mennesker paa Gaden.

Den lille hvide Dampet tager Folk ombord, og Farten

gaar sydpaa — bort fra det gothiske Mellemeuropa til det romanske Italien.

Solen flammer over Snebjerge, gnistrer, glitrer i Snekrystaller; Taagerne flænges af luende Straaler, Skyggerne over Bjergenes granklædte Sider sønderrives, og det olieglatte, blanke Vand spejler Damperens hvide Sider. Kapper ringer højtoppe i Sæterne, Køer brøler og Automobile farer hostende og snøftende gennem Axenstrasses Gallerier.

Dagen graaner, Solen holdt saa kort. Det smaaregner paa Flüelens Banegaard, hvor Diner'en er serveret ved lange Borde under et sodet Glastag.

Tysk Tunge — Svejtsertysk — gothisk Maal lyder endnu rundt omkring.

Saa kommer det mægtige Lokomotiv til Syne halende med sin Række af støvede Vogne . . .

Langsommeligt snegler Toget sig op ad Bjerget, standser og fløjter, der vises Signaler forude — og med et Smæld, som faldt Jerntæppet for selve Verdensdramaet, ruller man ind i et dybt, fugtigt og buldrende Mørke.

Længe — længe.

Kulden fra Bjergvæggen slaar ind, Røgen siver ind gennem Sprækkerne, de elektriske Lamper lyser rødligt og søvnigt — Farten gaar, Gud ved, i hvilken Retning — og over En er det vældige Bjerg, gennem hvis sorte Indre den Lysøjede Jærnorm borer sig i over en halv Time.

Saa gaar der en Anelse gennem En: Var det Lys? Endnu ikke Lys, men et mindre tæt Mørke — en Graaning — man slaar det tilsodede Vindue ned — hælder sig ud, ser, skuer, aander og jubler: Jeg er i Italien!

Højt bagude troner Bjerget med sin evige Sne og Tunnelens mørke Hul, hvor Røgen siver ud.

Sol, Sol, Sol!

En jublende, flammende Guldsol over Vinhaver og Urtegaarde, over Olivenbanker og Figentræer. Vel er det endnu ikke politisk set Italien, men Landet er italiensk. Husene er terningformede med rødlig eller gul Okker, der falder af i store Flager, og med grønne Tremmeskodder; der er Pergolaer med Vinhang rundt om dem; Navnene paa Stationerne er italienske. Kirkerne er i den reneste

Barokstil — hist og her en ærværdig lombardisk Kampagnile . . .

Denne Vej er at foretrække for Brenner-Pas-Vej. Over St. Gotthardt har man Følelsen af: i eet Nu at skilles fra det regnfulde gothiske Mellemeuropa og efter den mørke Ventetid i Tunnellen (som i den mørke Stue, før Dørene aabnes ind til Juletræets Straalefest) straks at oversættes i Syden, i Italien.

Tager man gennem Tyrol, møder man allerede Italien i Østerrig og følges (forfølges!) af Østerrig langt ind i Italien. —

Saa er man da i sine Længslers Land.

Omsider slog alle Omstændigheder sammen, man kunde komme af Sted — en stor Spænding udløses, og man føler sig myg af Lykke

* * *

Den første Gang er altid den første Gang.

I alt Gensyn ligger der en Brod — Sammenligningen. Man finder Forandringer, man er selv forandret — og Omstændighederne er ikke mere de samme.

Det er en stor Gave at faa Lov at rejse, medens man endnu er ung. Øjnene er klare, Tanken er frisk og uden Fordom, Fordringerne er faa, og derfor er Taknemmeligheden saa stor. Ingen Vaner plager, ingen Svageligheder forhindrer — hele Verden er Ens Ejendom, og Vejen ligger aaben.

At faa Lov at gense sin første Rejses Steder og Stæder nogle Aar efter er en tvivlsom Lykke. Længslen er stækket af Kendskaben; der er Rødde, som maa skæres over, før man kommer af Sted; der ligger noget et Steds deroppe i Norden og kalder paa En med alle Hjemvéens falskeste Harmonikatoner (den drøvelige Sømandsharmonika er Hjemvéens Instrument, og »home, sweat home« er dens Nationalsang).

Milanos hvide Marmordôme, Genuas snævre Gader, Pisas Baptisterium, Firenzes Malmporte . . . ak ja, men jeg kender det jo saa godt — og saa sætter man sig lunt tilrette med den internationale Kafés eneste danske Avis . . . og inden mange Slunder er man paa »Strøget«

midt i Vrirlen; Omnibussen bumser forbi, Avissælgeren raaber med B. 'T., et rødt Postbud skraar over Solstriben midt i Gaden, og man ser Skiltenes danske Navne over de hjemlige kogte Skinker i Papirsmanchetternes krusede Frynser. . . .

Man begynder at tænke. Man føler sig selv ringe i al sin Utaknemmehed mod Forsynet. Man synes sig selv lig et uartig Barn, der omsider har faaet tiltigget sig en Kage og som nu staar og tuder, fordi Kagen slet ikke er saa yndig, som den saa ud til — —

Og der er mange »artige Børn« hjemme, som maa nøjes med dansk Rugbrød og slet ikke faar nogen italiensk »Kage«, om de saa beder aldrig saa meget — Folk, der sukker efter lidt Lys i det daglige Mørke, lidt Sol i den nordisk-fugtige Kulde — bare fjorten Dage i det Museum, en Uge i det Bibliothek . . . og de maa nøjes med Billederne og Reproduktionerne. Saa er det, at man tager sig selv i Nakken og siger: Værsgod, højstærede, at faa noget ud af din Rejse! Og man begynder at vælge sit Felt.

Og der er Væld nok at øse af.

Der er Naturen, Billedet og Bogen. Har man ikke Sans for Bjerge og Vingaarde, kan man studere Kunst, og keder Billeder En, kan man dyrke Historie.

Men den, der kommer til Italien paany og føler sine Nerver, sit Helbred og sit indre Liv nedbrudt og Hovedet fuldt af Arbejde, Larm, Tummel og Kamp — ham vil jeg raade til at øse af »det rene Væld«.

Kald det Ethnografi eller Folklore eller noget andet lærd. Jeg for min Part vælger at besøge *Sognet*.

* * *

Historien er velbekendt om den fromme ældre Dame, der skulde ud at rejse. Hun kom til Hamborg en Lørdag Aften og spurgte sig omhyggeligt for, hvor den grundtvigianske Kirke laa. Men de havde ingen grundtvigiansk Kirke i Hamburg, og den gamle Dame forsøgte sig i en af de derværende. Men hun blev saa forskrækket over Forskellen, at hun straks Søndag Aften tog Vamdrup-Ekspressen og rejste hjem til Pastor Hansens Forkyndelse.

I Italien er der fuldt af den Slags ældre (og yngre) danske Damer (og Herrer). De forstaar ingen Ting, hvad enten de er til en stille Messe i Landsbykapellet eller til stor Fest i Peterskirken — og saa slutter de med en noget for naiv Logik, at andre heller ikke forstaar noget, og at det hele er bar jeg skal ikke bidsætte alle de lyriske Udtryk, jeg har hørt i denne Sag.

Sikkert er det, at i Italien kan man ikke komme uden om Kirken.

Den meste Arkitektur, den meste Kunst og den meste Videnskab var i Kirkens Tjeneste — var øvet til Guds Ære — eller i hvert Fald paa hans Kirkes Bestilling. Og det er saavist ikke de moderne Videnskabsgrene, der søges af de Lærde blandt Arkivernes Manuskripter. Selv Turisten kan ikke lukke sine Øjne for Kirkerne, han møder dem for hvert Skridt.

De fleste kommer til Italien med deres Kirkeproblem (for saa vidt de har eller har haft et saadant) løst; de maa altsaa nøjes med at se til — som paa noget interessant, men dem uvedkommende. *Bådeker* fortæller ikke noget om Kirkelivet ud over tørre Notitser om større Funktioner eller om god Musik; den rejsende har altsaa ingen Vejledning til Indtrængen, til Forstaaelse og Intuition. Kun den gode Vilje kan hjælpe ham. Men hvad ser han saa?

En purpurklædt Kardinal, som holder Messe i *San Pietro* — et Optog — en Kirkefest — eller en stille Messe i et Sidekapel i en af de store Basilikaer. Alt dette er Sider af Kirkelivet, men det er ikke Kirken, som den er, og som den møder Folket. Kirken selv kan kun studeres dær, hvor den optræder i sin normale, ordinære Funktion som Sjælenes Vejleder til Frelse. Og som saadan maa den ses i Sognet.

Petri Efterfølger paa Romas Bispestol sender sine Biskopper ud over Jorden, og de sender igen deres Sognegejstlighed.

Der gaar en lige Linje fra Peterskirken over Domkirkerne til Sognekirkerne — fra Paven gennem Bisperne til Sognepræsterne — og fra dem igen til de tusinde Hjem, til Millioner af enkelte Sjæle.

Den, der derfor vil kende Kirken — af Kærlighed, af Sympathi eller af Nysgerrighed — maa helt ud i Landsbysognet. Ud til de enfoldige og simple Sjæle, til Barnehjerterne, som er aabne for Guds Rige.

Maaske Kirkens mægtige centrale Organisation i Rom, Vatikanet, Cancellariatet og Propagandaen har større dramatisk Interesse. Soguet har sin intime Skønhed, sin sjælelige Ynde.

* * *

Blandt danske Skribenter, der har behandlet Italien i vore Dage, rager to Navne frem.

Johannes Jørgensen har først og fremmest fortalt os om Helgenerne, om Kirkens Stormænd. Men ind imellem har han tegnet Egne, Byer, Landskaber og Typer med den uendelig fine og personlige Kunst, der er hans.

Den anden — Emil Rasmussen — har givet os en Række Typer fra det moderne Italien. En Række ækle, uhyggelige, perverse Typer, der blot huskes altfor længe efter, at man ønskede at glemme dem. Men han tegner dem i Rammer af det ægte, mest uforfalskede Italien.

Vore Kunsthistorikere fører os til Monumenterne og vore Lærde til Bøgerne.

Maatte disse Blade føre dem, der holder af at læse om Italien — Længslernes eller Mindernes Italien — bort fra Alfarvej, bort fra Turistruten, ud paa Landet, ind i Sognet. Det bliver ikke hverken dramatisk eller romantisk; det skulde gerne blive reelt og sandt. Thi det reelle og sande er ogsaa det sunde og det skønne. —

Ikke for intet synger selv den mindste Landsbymenighed paa Kirkevielses-Festen sin Hymne:

*Coelestis urbs Jerusalem
beata pacis visio —*

Du Himmelstad, Jerusalem, Du Syn af stille salig Fred!

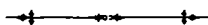
Den, der træder Sognets Veje, gaar til de ydmyge Steder, hvor hjemligt yndige Roser gro. Og den, der gerne dvæler dær og som har Vilje til at se alt det gode og skønne i det daglige Liv og i de beskedne smaa Fester, vil føle sit

Hjerte omdannet i Lighed med det, han ser — han vil finde Fred.

Thi saa sandt, det er, at man ser, hvad man vil se — lige saa sandt er det, at man kommer til at ligne det, man ser.

Rastløs og hjemløs i de store Stæders Larm og Tummel — fredsæl og ydmyg i de afsides Dale og paa de ensomme Tinder.

Mensch, was Du liebst
in das wirst Du verwandelt werden —
Gott wirst Du, liebst Du Gott,
und Erde, liebst Du Erden. *)

Hvad er vidunderligere, Mirakler eller visse Naturkræfter?

(I Anledning af Magister Kiærullis Kritik af Pastor em.
Clausens Artikel.)

Undertegnede var lige ved at sende Hr. Pastor Clausen en begejstret Takkeskrivelse for hans interessante Artikel i Ugebladets Nr. 34, da jeg i det paafølgende Nummer læser, at netop det, som jeg var begejstret og taknemlig for, det maa man slet ikke sige, det er ikke filosofisk korrekt.

Det er glædeligt at se, at vore yngre, dygtige, akademisk dannede Katholikker ikke blot tilegner sig vor hellige Kirkes Lære og lever sig saa smukt og saa inderligt ind i alt, hvad katholsk er, men endogsaa iøvrigt fordyber sig i den Filosofi, som er knæsat af Kirken som den saa at sige ene rette, kristelige Filosofi, nemlig »divi Thomæ Aquinatis« Filosofi og frejdigt taler dens Sag.

Ja, Ære være Filosofien! Ære være Thomismen! Og Ære være dens Dyrkerel!

Men — lad os ikke glemme, at der er Forskel paa lærde filosofiske Afhandlinger eller Disputatser og paa mere jævne, folkelige, opbyggelige Artikler.

I en lærd, filosofisk Afhandling maa Begreberne og

*) Angelus Silesius: »Der cherubinische Wandersmann«, anført hos Johannes Jørgensen: »Goethebogen«, S. 176.

Udtrykkene for disse være strengt og nøjagtigt sondrede fra hinanden; dér tales der nemlig ikke til Hjerte og Gemyt, men mere til den logiske Sans. Men i mere almindelige, populære Afhandlinger er dette nærmest en Umulighed, det vilde næppe blive forstaaet og gouteret og vilde virke kedelig paa ikke særlig filosofisk anlagte Gemytter. — Naar der blot ikke skejes ud i den Grad, at det bliver til ligefremme Kætterier, saa maa der virkelig indrømmes folkelige Forfattere noget Albuerum, nogen Frihed i Bevægelserne eller rettere sagt i Udtrykkene.

Selvfølgelig ved Forf. af Artiklen om »Naturlovene«, at Christi Undfangelse og Fødsel ved Jomfru Maria var overnaturlig, et Vidunder, et Mirakel og derfor *i og for sig* mere vidunderlig, mere underfuld end vor Opstaaen og Fødsel, der er naturlig, i Overensstemmelse med Naturens Love. Men jeg kan saa godt forstaa hans Tankegang og mener, han maa have Lov til at sige, at *paa en Maade* er vor Avling og vor Fødsel mærkværdigere, ja næsten vidunderligere end Christi, nemlig for saa vidt som det jo næppe kan og ikke burde forbavse os, at der ingen Grænser er for Guds Almagt (de største Mirakler er ikke mere vidunderlige og forbavsende end de mindste) — medens der derimod er skellig Grund til at falde i Forundring over, hvor vidunderlige Evner, Vorherre har nedladt sig til at udruste os Mennesker med. Denne Tankegang viser jo netop paa en Gang stor Tro, *meget* stor Tro og stor Ydmyghed.

En af Grundene, hvorfor jeg glædede mig over Artiklen »Naturlovene . . .«, er den, at jeg nemlig selv de senere Aar i min Konvertitundervisning er fremkommet med lignende Overvejelser, for netop at lære Mennesker at se rent paa, hvad der *er* rent i sig selv, at se stort paa, hvad der i sig selv *er* stort og vidunderligt. Der er rig Anledning til at komme ind derpaa dels ved Behandlingen af Ægteskabet og det 6. Bud, hvor der kan og bør gøres opmærksom paa ikke blot, hvad der er Synd, men ogsaa hvad der ikke er Synd (hvorom der hersker en utrolig Uvidenhed, især blandt Katholikker); dels allerede i 1. Troesartikel, om Skabelsen, Menneskets Skabelse. Det ligger nemlig her ret nær at tale om, paa hvor mange forskellige Maader Gud har skabt Mennesker: *Adam* paa en Maade (ved at danne et Legeme af Jord), *Eva* paa en anden Maade (af Adams Ribben), alle *os andre* paa en tredje Maade (ved Kønnenes Forbindelse, Æggets Befrugtning), og *Christus* paa en fjerde Maade (idet den Helligaands guddommelige Almagt her direkte erstattede, hvad ellers den mandlige Sæd er bestemt til at bevirke). — Hvilken af disse fire Maader at skabe Mennesker paa er nu den vid-

underligste? Adams Skabelse, ligesom ogsaa Evas og fremfor alt Christi Menneskenatur's Skabelse er naturligvis egentlige Undere, virkelige Vidundere; og Vidundere er *selvfølgelig* »vidunderlige«. Men det, at Vorherre har udrustet Menneskene med Organer, som har Evne til ogsaa at frembringe ikke Dukker eller døde Figurer, men virkelige Mennesker, ganske ligesom de selv, smaa *levende* Væsener af Kød og Blod, med et Hjerte, der slaar i Takt med Moderens Hjerte, med fine smaa leddelte og bevægelige Hænder og Fødder, med Øjne, der virkelig kan se, og med Ører, der kan høre, ganske som Adams og som Evas, hvilke Gud selv direkte skabte; — ja, hvis dette ikke er vidunderligt, saa ved jeg ikke, hvad der er vidunderligt.

Der er jo ganske vist mange Ting, som vi har Grund til og Lov til at kalde vidunderlige i alt Fald i dette Ords gængse Betydning. Det menneskelige Øje f. Ex., Øret ligesaa og Hjertet (foruden meget andet), hvor vidunderlige er de ikke og interessante i deres Bygning, deres Indretning og deres Funktion. De vidner højlydt om en uendelig guddommelig *Visdom*, der har udtænkt og skabt alt dette. Men ogsaa Forplantningsorganerne gælder det samme, ja disse er paa en Maade endnu mere interessante, endnu mere beundringsværdige, vidner næsten endnu mere om Guds almægtige Visdom og om hans uendelige Nedladdenhed imod Mennesket, idet han ved disse Organer giver Mennesket *Del i sin egen guddommelige, skabende Almagt*. Det er sandelig vidunderligt, at vi faar Lov til at være medvirkende ved selve Guds Skabergerning; det er næsten mere vidunderligt, end naar han selv direkte, uden Menneskers Mellemkomst (som »causæ secundæ«) skaber en Adam, Eva, Christus. Der er sandelig Grund til højliggen at forbavses over, at Gud har *givet Mennesker en saadan Magt*.

Set og forklaret paa rette Maade vil ogsaa disse Ting (som jo overhovedet alt uden Undtagelse) kunne bidrage til forøget Gudserkendelse, forøget Beundring af og Taknemlighed imod den alvise, algode og almægtige.

Og jeg har lagt Mærke til, at naar disse Ting forklares paa denne Maade, saa er Tilhørerne betagne, de lytter anspændt, næsten i andægtig Indadvendthed. Og saa gaar de hjem med Forstaaelsen af, at det kun vidner om en lav Karakter, om kolossal Dumhed og aandelig Blindhed, naar nogen kan fordriste sig til at tænke eller tale lavt og sjofelt om dette Vorherres eget vidunderlige, guddommelige Værk, betroet til Mennesker, — med Forstaaelse af, at de, som (ved lovligt Ægteskab) har Ret og Pligt til at benytte sig af disse af Vorherre selv i Mennesket nedlagte Evner og Kræfter, at de ogsaa *kan og bør* benytte sig af

dem med en paa en Gang frejdigt jublende og dybt ydmyg Taknemmelighed imod Gud.

Jeg tror ikke, man vil kunne afvise ovenstaaende som urigtigt eller ufilosofisk. Og Grunden, hvorfor jeg baade paa Pastor Clausens og egne Vegne føler mig ret trygt, det er den, at vi har en aldeles ypperlig Forbundsfælle og dito Forbillede i selve den store Kirkefader, *St. Augustin*. Ham kan man vel næppe frakende hverken filosofisk eller theologisk Kundskab.

Nuvel, straks da jeg blev Controversen var (Clausen — Kiærulff), faldt det mig med det samme ind, hvad vi hvert Aar læser i Breviaret paa 4. Søndag i Fasten (Homiliæ sancti Augustini Episcopi. Tract. 24 in Joannem).

Jeg hidsætter følgende Stykke i Oversættelse, som bedes læst med Opmærksomhed:

»De Undere, vor Herre Jesus Christus virkede, er i sig selv Guddomsgerninger og leder den menneskelige Tanke til Guds Kundskab ud fra, hvad der er synligt. Han er jo ikke et Væsen, som Øjet kan se, og de af hans Undere, hvorved han styrer Alverden og ordner alt, hvad der er skabt, er dagligdags og derfor upaaagtede, saa hartad ingen giver sig Stunder til at granske Guds underfulde og ubegribelige Værk i hvert eneste Sædekorn, og derfor har han af idel Barmhjertighed forbeholdt sig Ting, som han, naar Tiden var dertil, vilde virke udover Naturens vante Gang og Indretninger, saa de, som var sløvede for Hverdagens Foreteelser, skulde undres ved Synet ikke af større, men af uvante Ting.

Det er jo dog et større Under at styre hele Verden end at mætte femtusinde Mennesker med fem Brød. Men det agter nu en Gang ingen paa. Det andet fylder Menneskene med Undren, ikke som det var noget større, men fordi det er noget ualmindeligt. For hvem anden er det da, der ogsaa nu nærer hele Verden, end ham, der lader Udsæden spire til Høst? Han øvede altsaa Guddomsgerninger. Med den Evne hvormed han mangfoldiggør Udsæd til Høst, mangfoldiggjorde han de fem Brød i sine Hænder. Thi i Christi Hænder boede denne Evne. Men de fem Brød var en Slags Udsæd, der ikke var lagt i Muld, men mangfoldiggjorte af ham, der har skabt Mulden.«

Altsaa det, som er egentlige *Undere* (Brødenes Mangfoldiggørelse f. Eks.) kalder Augustin *ikke større* (!) end, hvad Gud virker her i Verden gennem Naturlove og Naturkræfter, og som han (Augustin) mener, vi ikke tilstrækkelig agter paa og beundrer. Det er hans Ønske, at *al*

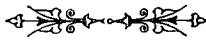
Guds Gerning, baade den dagligdags og den usædvanlige — at det altsammen skulde være *vidunderligt* i vore Øjne. Han bruger dette Udtryk *Undere* om det, som Gud til daglig og bestandig virker til Verdens Opholdelse og Styrelse, ja kalder endogsaa alt dette, som Vorherre i dette Øjemed virker (ikke over eller imod, men ved og gennem Naturlovene) — det fordrister han sig til at kalde *større Undere* end det egentlige Mirakel (Brødets Mangfoldiggørelse).

Naar altsaa Augustin tør udtrykke sig saaledes, saa maa vi vel nok have Lov til noget lignende, da det jo netop ogsaa er vor Mening herved at lægge for Dagen vor Tro paa Guds uendelig ophøjede Magt og Visdom, for hvem selv de største Undere (f. Eks. Jesu Fødsel af en Jomfru er ligesaa let som at lade Anemoner skyde frem af Skovbunden ved Foraarstide.

Det, at Gud er almægtig og kan virke Undergerninger, kan jo egentlig slet ikke være mærkværdigt for en troende Kristen, men burde forekomme os som en Selvfølge.

Medens derimod det, at *vi* usle Skabninger faar saa at sige Del i Guds egen Skabermagt, *det* er *sandelig* vidunderligt, mærkværdigt, underfuldt, ja, om man vil, mærkværdigere, vidunderligere, underfuldere end, at Gud er almægtig og kan virke Undergerninger, hvilket som sagt er en Selvfølge.

Fr. Ronge.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen er i Lørdags den 6. ds. afrejst til Belgien og forbliver sandsynligvis i Udlandet i ca. 6 Uger. Under Biskoppens Fravær ledes Vikariatets Forretninger af Provikaren, Hr. Pastor A. Helmke. — Skrivelser til Vikariatet sendes under Adressen Amalievej 14, Kbh. V., og vil Hr. Pastor Helmke være at træffe i Vikariatsbygningen, Amalievej 14, hver Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. 11¹/₂ til Kl. 12¹/₂.

Esbjerg. Det nye Kapel, som vi bringer en længere Artikel om foran i Bladet, bliver i Dag, Søndag, højtideligt indviet.

I Gaar døde i Rom vor gode Moder, Karmelitterinde
Maria Birgitta af Korset. I Verden **Emma Perch**
f. Bremer.

— *Requiescat in pace* —

Peter Perch. Paula Perch, f. Pino.

Harald Perch. Emilie Perch, f. Larsen.

Tvistrup og København, d. 9. September.

Kirkelig Kalender.

14. Sept. 14. Søndag eft. Pintse.	21. Sept. 15. Søndag eft. Pintse. Matthæus, Apostel.
15. — M. Marias syv Smerter.	22. — M. Thomas af Villanova, Biskop og Bekender.
16. — Ti. Cornelius og Cyprian, Martyrer.	23. — Ti. Linus Pave og Martyr.
17. — O. Frans af Assisis Saarmærker. Tamperfastedag.	24. — O. Maria, de fangnes Befrielse.
18. — To. Josef af Kupertino, Bekender.	25. — To. Ferialdag.
19. — F. Januarius og Lidel- sesfæller, Martyrer. Tamperfastedag.	26. — F. Cyprianus o. Justina, Martyrer. Kirkevielse.
20. — L. Eustachius og Lidel- sesfæller, Martyrer. Tamperfastedag.	27. — L. Cosmas og Dami- anus, Martyrer.

»Absalon«. Møde den 15. September Kl. 8 pr. i »Columbus«.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskom-
munion Søndag den 14. ds. Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

NB. De ugentlige Møder er atter begyndt og holdes hver
Mandag Aften Kl. 8 i samme Kirke. De unge Mænd over 14 Aar
indbydes venligst til at indmelde sig hos Præses, P. J. Koch,
Stenosgade 4.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskomm-
nion Søndag den 14. September i Messen Kl. 8.

St. Josephs Gilde st. 1885.

Møde afholdes foreløbig hver Mandag Aften Kl. 8. i Brodgade
67 med Gennemgang af nye Lovø. *Bestyrelsen.*

A.C. D. u. S. Onsdag den 17. Sept. Kl. 8^{1/4} i Vesterhus.
Pastor Cay Benzon: Spejderbevægelsen. — Gæstekort,
der giver Adgang for Ikke-Medlemmer, kan Medlemmerne faa ved
Henvendelse til Formanden.

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens Bøge,
Fyn. Modtager ældre og svagelige Damer som faste Pensionærer.
Henvendelse til Forstanderinden — samme Adresse.

S.M.D.M. (Sct. Maria Drengeskoles Minde) *Stiftelses-*
festen afholdes Onsdag den 17. Sept. Kl.
7^{1/2} pr. paa Skolen, Boyesgade 8 A. Der arrangeres Fællesspisning
med Øl, Kaffe og Kager a 1,50 Kr. — Alle forhenværende Elever,
saavel gamle som unge, anmodes indtrængende om at give Møde
med godt Humør og god Appetit. *Bestyrelsen.*

K.D.K. »Katholske Damers Klub«. — Klubaften hver
første og tredie Mandag i Maanedens, *Mandag*
d. 15. September Kl. 8 Foredrag af Højærværdige Pater Menzinger.
Emne: »Konvertittens Ja-Ord til Moderkirken«. Salmebog med-
bringes. Vestervoldgade 115.

Præstemødet i Ordrup.

Fotografiet fra Mødet vil blive tilsendt enhver, der indsender
Adresse og 5 Kr. + Porto for lukket Brev til

Pastor Günther.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvøj 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (Incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 38.

Søndag den 21. September.

1924.

INDHOLD: Strøttanker om Hovmod. — 15. Søndag efter Pintse. — Præstemøde i Ordrup. — Det rene Væld — (fortsat). — Ærkebiskop Bitters 50-Aars Præstjubilæum. — De tyske Katholikkers Generalforsamling. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København, Svendborg, Rumænien. — Avertissementer.

Strøttanker om Hovmod.

Hovmod er ikke Storhed, men en Svulst. Hvad der imidlertid er opsvulmet, synes vel at være stort, men er ikke sundt. (St. Augustinus.)

Hvad andet er Hovmod end Støv, løftet i Vejret og udspredd af Vinden? (St. Bernhard.)

Hvo som er ærgerrig og ikke vil ringeagtes, og hvis han bliver foragtet, opflammes af Vrede, han har Hovmodet i sig. (St. Thomas Aqu.)

Hoffærdighed er alle Synders Fyrstinde og Dronning. Særligt fødes af hende som Moder følgende vanartede Børn: Ulydighed, Praleri, Hykleri, Kiv, Haardnakkethed og Tvedragt. (St. Gregor M.)

Stolthed, Frækthed og Uforskommethed er en Efterligning af Djævelen. (St. Basilus.)

Lad os fly Hovmodet, som Herren afskyer, og elske Ydmygheden, hvorved alle de retfærdige har behaget Gud. (St. Efrem.)

Jeg bestræbte mig fra Ungdommen af ikke at fly noget saa meget som et opblæst Sind og en stolt Nakke, der udfordrer Guds Vrede imod sig; thi jeg ved, at min Herre og Mester i Kødets Fornedrelse har sagt: Lær af mig, thi jeg er sagttmodig og ydmyg af Hjerte.

(St. Hieronymus.)

15. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Galaterne 5. og 6. Kap.

Brødre! Saafremt vi lever af Aanden, da lad os ogsaa vandre i Aanden. Lad os ikke jage efter forfængelig Ære og opirre hverandre ved gensidig Avind. Brødre, om og et Menneske bliver overrasket af en eller anden Synd, da vis en saadan tilrette i Sagtmodighedens Aand, I, som er aandelige! Og hav Agt paa dig selv, at ikke ogsaa du skal falde i Fristelse. Den ene bære den andens Byrde, og I skal saaledes opfylde Christi Lov. Thi, dersom nogen mener sig at være noget, skønt han er intet, han bedrager sig selv. Men enhver prøve sin egen Gerning, og saaledes skal han have Ros hos sig selv alene, og ikke i Forhold til andre. Thi enhver skal bære sin egen Byrde. Men den, som bliver undervist i Ordet, skal dele alt godt med den, som underviser ham. Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte. Thi, hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. Hvo, som saar i sit Kød, han skal ogsaa høste Fordærvelse af Kødets; men, hvo som saar i Aanden, skal høste evigt Liv af Aanden. Men lad os ikke blive trætte af at gøre det gode; thi vi skal i sin Tid høste, saafremt vi ikke forsager. Saa vil vi da, saa længe vi har Tid dertil, gøre godt mod alle, men mest mod Troens Husfolk.

Af de Ord, som findes i Søndagens Epistel: »Hvo som saar i sit Kød, han skal ogsaa høste Fordærvelse af Kødets; men, hvo som saar i Aanden, skal høste evigt Liv af Aanden«, fremgaar det, at Dagens Epistel staar i Forbindelse med den sidste Søndags Epistel, hvor Paulus taler saa indtrængende om Modsætningen mellem Kødets og Aanden. Men tillige nærmer Apostelen sig Afslutningen af sit Brev til Galaterne, og da ligger der ham en Mængde Formaninger paa Hjerte, han vil indprente Menigheden: at de skal vandre i Aanden, at de ikke skal jage efter forfængelig Ære, at de skal irettesætte hinanden i Sagtmodighedens Aand, dersom nogen begaar Synd, at de som Brødre skal bære hverandres Byrde, at de skal vandre i Ydmyghed, idet de skal huske, at de selv er intet, og at de skal benytte Tiden til at saa den gode Sæd, der skal bringe Frugt i sin Tid.

Alt dette skulde ogsaa ligge os paa Hjerte, thi ogsaa vi er plantet paa den samme Jordbund, som er Christus. Især er den sidste Tanke en overvældende dyb og tillige alvorlig Sandhed: at al vor Goren er en Udsæd baade med Hensyn til det gode og det onde. Baade det gode og det onde i vor Gerning skal bære Frugt i sin Tid, thi »hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste«. Apostelen udtaler her med klare Ord netop det, som man saa ofte bebrejder os Katholikker, at vi ved vore Gerninger lod os lede ved Tanken om den tilkommende Løn, og ikke ved Kærligheden, som efter deres Opfattelse skulde være den eneste Bevæggrund til vore Handlinger. Aposte-

len lærer noget andet ved at sige: »Lad os ikke blive trætte af at gøre det gode; thi vi skal i sin Tid høste, saafremt vi ikke forsager.« Kærligheden er vel ofte i Stand til at tilskynde os til at gøre det gode, men ikke altid. Vor Natur er svag, og da vil Tanken om Lønnen bevæge os til den gode Gerning. Tag et Eksempel fra det daglige Liv: er det ikke Tanken om en stor Arbejdsløn, som driver til at paatage sig et vanskeligt Arbejde? Apostelen kender den menneskelige Natur, og derfor denne Formaning til os.

Hvad du saar, det skal du ogsaa høste. Saar du Kødets Gerninger, saasom: Urenhed, Vellyst, Fjendtlighed, Kiv, Misundelse, Vrede, Trætte, Partier, Avind, Drukken-skab, Fraadseri og deslige, da vil denne Udsæd bære Frugt, og du vil høste, hvad du har saaet — Fordærvelse. Et daarligt Træ kan kun bære daarlig Frugt. Hvad kan et Menneske haabe af et Liv, hvori næsten hver Dag har set Daarlighed og Synd, daarlig Sæd og Ukrudt? Hvordan kommer Høstens Dag til at se ud for et saadant Menne-ske? Tror du maaske, at Herren vil virke et Under? Kun det ene Under er muligt, at Herren giver dig Om-vendelsens Naade; men ellers vil Høstens Dag svare til Udsædens Tid.

Hvad du saar, det skal du ogsaa høste. Hvilken Trøst, dersom du saar Aandens Gerninger, det vil sige, dersom du beflitter dig paa at saa det gode og at fuldføre det gode! Det gode, du skal saa og fuldføre, er frem for alt Herrens Bud, som vi daglig skal opfylde; det gode er dine Forpligtelser overfor din Frelser, som har kaldet dig til sin Menighed. Apostelen var utrættelig i at minde de første Menigheder om at vise sig som Kristne ved at holde fast ved, hvad den kristelige Lære paalagde dem. Din Kirke lærer dig dine kristelige Forpligtelser. Det gode er dine Kaldspligter, som Gud har kaldet dig til. Da gælder det om hver Dag at lægge de gode Sædekorn ind i dit Livs Ager, hver Dag at fuldføre dine Forpligtelser. Enhver Overholdelse af Guds Bud er en god Sæd; enhver kristelig Dyd og Livsvandel er en god Sæd; enhver Opfyldelse af din Kaldspligt er en god Sæd, som spirer og skyder frem og vokser og bærer Blomst og Frugt. Kan det være saa vanskeligt for dig? Du maa huske, at der ikke kræves noget overmenneskeligt eller noget ekstraordinært af dig, nej, kun din daglige Pligt, din daglige Gerning.

Og husk, hvad Apostelen gør dig opmærksom paa: »Du skal i sin Tid høste, saafremt du ikke forsager.« Se hen til, at du vil faa Løn for alt, hvad du har gjort for din Gud. Tanken paa Lønnen vil give dig Kraft og Styrke til at holde ud, thi Apostelen siger: »Hvo som saar i Aanden, skal høste evigt Liv af Aanden.«

Den 4. og 5. September afholdtes i Ordrup det første Præstemøde for hele Landet. Ved Mødets Begyndelse toges ovenstaaende Billede.

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

AF

Peter Schindler.

II.

De ydmyge Steder.

Jærnbanen stopper i Provinsens Hovedstad; vil man videre, maa man rejse med en af de nye bekvemme Automobilomnibusser, eller man maa gaa til Fods, hvis man da ikke har Lyst til at sidde sammenpakket med hjemvendende Markedsbønder paa en af de taalmodige Dagvogne.

Vejen gaar ud gennem Byporten og stiger jævnt nedad mod Dalen. Der er Vigner til bægge Sider, Vingaarde som i Lignelsernes Palæstina; der er Haver fulde af Olietræer med støvet Søvløv, og Vejen er hegnet af høje Mure, hvis Sten er stablet ovenpaa hinanden uden forbindende Kalk — eller af okkergule Murstensmure rundt om en Villa, hvis øverste Etage med de lukkede, grønne Tremmeskodder og den lille Klokke i en muret Bue just skimtes over et frodigt Hang af Oleander i Blomst, af Caprifolie og Agaver — Agaver med Blade som malajiske Knive . . . Hvid og fast i Morgenduggen strækker Vejen sig forude, og man vandrer muntert, skønt Solen allerede er højt paa Himlen. Himlen er ikke længer isgrøn som ved Solopgang, eller azurblaa og havdyb som i Gryets første Time — den er mælket og taaget og fuld af Damp.

Øjet hviler med Velbehag paa enhver Skygge — helst naar Muren, der allerede heder, brydes af en kunstfærdigt smeddet Gitterport med Udsigt ind til en skyggesort Cypres-Allé dækket med fugtig-blødt Mos, randet af Sandstensbænke med halvt forvitrede Vaabenskjolde paa det barokt svingede Rygstød . . . mellem de sekelgamle, søjleranke Cypressers Løv (Grene, der folder sig om Stammen som mørke Vinger) lyser Marmorstøtter — hist en græsbeegroet Kumme med et piblende, pludrende, rindende Væld, der

snakker fornøjet i den friske Morgen, men som iaften i Solfaldstimen vil farves tæringsgult og græde fortvivlet hulkende Og al Mørket og Køligheden og Skyggen ender langtoppe ved en grusbelagt Plads foran det let rødlig Palæ med de blanke Malmbeslag paa den svære Egetræsdør — og midt paa Pladsen er der et Bed af røde Blomster, der flammer i Solen som et Baal.

Videre gaar Vejen, Murene forsvinder nede i Dalen og afløses af Brombærbegn hinsides Grøfterne — uigennemtrængelige, tornede Krat med modne Bær — sorte som italiske Øjne — og over Tornene hænger der fine Traadværk af Spindelvæv, glimtende af Dugg.

Det lider op mod Formiddag, Morgenens Friskhed viger for Dagens Hede. Der er ikke flere Villaer, nu er vi ude paa Landet. Jorden er pløjet til bække Sider — brede Furer af Træploven bag OxespanDET — Jorden er rød, som var det en dyrket Valplads. I Rækker — uendelig regelmæssigt — staar Olietræ bag Olietræ med strittende Kviste og tørt Løv, der blinker i Solen; og fra Træ til Træ ranker Vinen sig — store Blade paa brune, lodne Grene og mægtige, fulde Drueklaser af slaaenblaa Frugter. Men mellem Træernes Rødder, hvor Kornet stod, som nys er mejet, ligger mægtige Græskar gule og modne — Høstens usvigelige Tegn.

Mark bagved Mark, Olivenskove helt op ad Bakkehældene, som er lagt i Terrasser — Vinranker, der snor sig som et uendeligt Net, saa langt Øjet rækker — og den rødbrune Undertone af Pløjejorden. Hist og hær et Kampestens Bondehus med solblegede Tegl fastholdt af store Klippestykker — en Fritrappel op til Døren, som staar aaben og lader En skimte en Arne med Ild af Enebærris og tør Gyvel — og en Væg med skinnende Kobbertøj.

Paa Husets Gavl hænger Majskolberne til Tørre i Bundter og Rækker, rødgyldne som de hjemlige Juletræers Grankogler. — —

Saa kommer det Stykke af Vejen, det er tungt og træls at vandre. Udsigten er stadig den samme; Sensommerdagen surrer og dirrer, Luftens Hededampe flimrer, Ens Hovede hamrer, Hænderne bliver tykke og tunge, Fødderne værker, og man er ganske hvid af Støv — hvid

som Vejens Hegn, som Grøftens Skræpper og Skarn-tyder.

Men det er ogsaa Timen, hvor Forventningen om den tilstundende Middags Herlighed begynder at vinde fast Form. Man forestiller sig Byen, dens Porte, det lille *Trattoria* paa højre Haand — det ensomme Bord i Skyggen . . . hvidt Brød, rød Vin, gul og fed Maccaroni, kogt Kød med syllet spansk Peber og Druer bagefter — saa en Kop god Kaffe og en halv toskansk Cigar ude under Vinløvs-taget paa Terrassen. . . .

Umærkeligt stiger Vejen, man vandrer tungere og tungere, det gaar op mod de nære Højdedrag. Saa bøjer Vejen af, den gaar rundt om Bjærgtet og forsvinder, følgende Dalsænkningen hinsides.

Men paa Afviserstenen læser man Navnet paa den lille By, paa Sognet.

En Mellemtig mellem Vej og Sti fører op ad Bjærgsiden og følger i de utroligste Snoninger Klippeknudernes Luner. Den er farbar tilføds, til Æsels og til Nød i Vogn — en af de smaa lette, tohjulede Kalecher, der kan komme frem overalt.

Man læser ogsaa paa Stenen de fæle Tegn 2 K. — der er altsaa en halv Times Opstigning.

Hatten i Haanden og et Lommetørklæde paa Hovedet — Gudskelov, der er lidt Skygge af Bjærgskoven! Opad, opad — poesiløst, anstrængende — — tilsidst fortvivlende.

Saa er det, at man fra et Vejsving ser de første Tage over en graalig Kampestens Mur.

Nu er det ingen Sag — vips gaar det forbi Smaahuse, hvor Grise, Høns og Børn i broderlig Forening roder i Støvet under Vintagsskyggen. Man er saa optaget af at stirre frem efter Byen, at man nær havde traadt en Høne ihjæl — den laa midt i Hjulsporet og pustede sig op i Sandet (et lækkert, solhedt Sandhul, hvor den havde haabet at faa Lov at ligge og plirre med sine hvide Øjne, lige til Skyggen naaede derhen); den farer op med et højfornærmet Vræl, basker i Ly bag Husdørene og staar nu dær og kagler og kagler længe efter En — man er sikker paa, at den bander.

Et sidste Vejsving — dær ligger *Rocca San Silvestro!*

Klipper med Urtegaarde ind imellem og hist og hær et Olventræ, hvor det kan gro — ellers Stenege, der griber med mangedelte Rødder som en stor knoglet Haand om Klipperne, sprænger dem fra hinanden og finder lidt Næring dybt nede.

Jævnt skraaner Klipperne op mod Bymuren, der er bygget over dem, gennem dem og ved Hjælp af deres Sten. Et stort nøgent Trækors staar ved Vejens Bred — et mægtigt Kors af Bjælker, og paa det er fastnaglet — udskaaret i Blik og brunmalet som selve Korset — Vor Frelsers »Passionsinstrumenter«: Hanen, som gol — den usyede Kjortel (lille som en Dukkekjole), Stridsmændenes Tærninger, Judas' grusomme Jødefjæs, Stigen, Søjlen, Svøberne, Tornekronen, Lansen og den Isopstængel med Svampen, Nøglerne, Hammer og Knibtang — — naivt men talende.

Sig blot, at Italien overdriver Madonnadyrkelsen; Italien har aldrig glemt *Passio Domini nostri Jesu Christi* — og paa Korsets Cementfundament staar malet disse Ord:

Herre, forbarm Dig over de arme Syndere,
som gaar hær forbi og bespotter Dit hellige Navn!

Forbi Korset og lige lukt mod Byporten.

Sort ligger dens Gab midt i den solbeskinnede Mur — og inde bagved bliver man et Stykke Gade i Sollyset vaer.

Over Muren rejser en Taarnrest sig — Byen var Borg i gamle Dage, da Herre fejdede mod Herre og Borger mod Adelsmand.

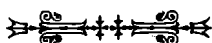
En sval, sort Skygge, der gør det rødt for Øjnene, møder En i Porthvælvingen. Det varer lidt, før man kan orientere sig. Jo, det var et Lys — en lille Olielampe bag et rustent Gitter, der dækker en Niche. I Nichen et Billede — hvilket, hvem? Vor Frue, Krucifixet, San Francesco? . . Tid, Støv og Spindelvæv har dækket det. Men Lampen brænder stadig; fromme Hænder — en af de kloge Jomfruers! — fornyer Olie og Væge. Og i Gitret er der stukket friske Blomster — Blomster fra Alfarvej, plukket af dem, der gik forbi og maaske aldrig skal komme mere ad den Vej, og sat op foran en af de Himmelske, en af Evighedens, af det Blivendes Repræsentanter.

Med hvilke Tanker? Med hvilken Bøn? Gud alene véd det — han, som ikke foragter en Markens Blomst til Gave.

Tolderen sidder i sin Bod og vaager (∴ sover) over, at ingen indfører spiselige Varer i Staden uden at betale den skyldige Skat og Tyngge. Men da han ser, at vi kun har en Skuldertaske paa Ryggen, henfælder han atter — overvældet af Heden og paavirket af den ved hans Side staaende Straaflaske — blidelig i Morfeus' Arme.

Vi gaar paa Opdagelse efter en Kro — der er virkelig en saadan at finde — og Maaltidet svarer ganske til vore Drømme.

(Fortsættes.)

Ærkebiskop Bitter fejrer 50-Aars Præstejubilæum.

Endnu en Gang har Sverrigs Katholikker holdt Fest med deres gamle Biskop. Den 76-aarige har fejret sit 50-Aars Præstejubilæum. Desværre først alt for sent har »Ugebladet« faaet det at vide. Allerede den 31. August holdtes Festen i Stockholm, som Ærkebiskoppen gæstede i den Anledning. Omend bagefter vil danske Katholikker dog gerne endnu bringe en ærbødig Lykønskning til den gamle Kirkens Mand, der i saa lang en Aarrække førte Bispestaven paa et af de vanskeligste Steder.

»Dagens Nyheter« skildrer i en smuk Artikel Højtideligheden i Stockholm:

Femtio år som katolsk präst, vilken rikedom av möda och arbete, segerkrönta förhoppningar och bittra besvikelser ligga icke bakom en sådan gärning! Att den alldeles övervägande delen av denna långa tjänstetid utövats i världens mest ärkekätterska land, Sverige, har säkerligen icke lättat uppgiften. Ärkebiskopen, excellensen A. Bitter firar i dagarna sitt guldbröllop med den romerska kyrkans prästämbete och icke långt efter sin ordination i Osnabrücks katedral sändes han till missionsfältet i vårt land. I över 30 år har han varit den lilla svenska katolska hjordens herde och biskop. För att fira jubileet har den 76-åriga ärkebiskopen påtagit sig en lång resas mödor

— han njuter sitt otium i den bayerska födelsebygden — till det svenska vikariatets biskopskyrka. I denna — S:t Eric på Söder — tillkommen under d:r Bitters biskopstid og tack vare hans energi och intresse — högtidlighölls jubileet på söndagen. Det lilla vackra templet var fyllt till sista plats av katoliker från Stockholm och trosfränder från vikariatets övriga församlingar. Kyrkans fasad var, dagen till ära, prydd med blågula och hvitgula flaggor — både Sverige och påvedömet bära gyllene kors i sina symboler — och templet's inre var förskönat med en praktfull blomsterskrud, lysande av sensommarens översvallande färgrikedom. Vid sammanringningen trädde biskop Müller fram i köret där han förrättade tyst andakt. Kören stämde upp *Veni sancte spiritus*, och under tonerna härav trädde biskopen upp i predikstolen och samtidigt fylldes köret av den ärkebiskopliga processionen. Ärkebiskopen, som bar gyllene skrud med mitra och kräkla, följdes av kyrkoherden d:r Wessel i korkåpa samt pastorerna Nordmark och Assarsson i *dalmatica* och *tunica*, den förre fungerande som diakon och den senare som subdiakon. Ärkebiskopen tog plats i biskopstronen.

När sängen tystnat läste biskopen dagens evangelium, som handlade om den barmhärtige samariten, samt höll därefter ett högstämt tal om det katolska prästadömet. Naturligtvis var det åtskilligt i den biskopliga forkunnelsen som klingade främmande och oförståeligt för en svensk åhörare, men i stort sett gavs en tolerant och sympatisk framställning av den katolska prästens gärning. Slutet av predikan formade sig till en varm och värtalig hyllning för ärkebiskop Bitter och en bön till denne att i bön och offer frambära de svenska katolikerna, Sverges land och folk inför kyrkans herre.

Själva mässan, celebrerad av ärkebiskop Bitter, tog härefter sin början. Med vacker og hög stämma intonerade den åldrige prelaten Gloria, som fullföljdes av den förträffliga kyrkokören. Diakon och subdiakon förrättade textläsningen och kören sjöng *Tron*, varefter den egentliga offerhandlingen tog sin början.

Sedan ljusen tänts i köret och under valven och hela templet strålade i full belysning, erbjöd den lilla kyrkan en praktfull anblick. Blommornas färgrikedom, skrudarnas guld och altarets gyllene prydnader bildade en glänsande fond. Rökelseångorna stego upp mot valven och bredde sig som ett lätt moln över hela kyrkorummet. Kören sjöng mässans olika delar, då och då avbruten av celebrantens monotona fridshälsning »*Dominus vobiscum*« eller ett »— — *per omnia secula seculorum*«. Sången saluterades gång efter annan med häftiga åskknallar och i konsekra-

tionens ögonblick började klockorna ringa. Stämningen nådde sin höjdpunkt då mitran sattes på ärkebiskopens huvud och staven i hans hand och den ståtliga kyrkofursten uttalade välsignelsen över församlingen. Kyrkoherde Nordmark sjöng det urgamla *Ite missa est*, varefter ärkebiskopen uppstämde *Te Deum*. Kören föll in och i jublande toner steg den gamla hymnen under kyrkklockornas ackompanjemang från den andäktiga mängden.

Till sist meddelade ärkebiskop Bitter den sakramentala välsignelsen, varefter processionen lämnade koret och församlingen aflägsnade sig. Biskop Bitters jubileums-mässa var till ända.

Msn.

De tyske Katholikkers Generalforsamling.

I Dagene 30. August til 2. September har de tyske Katholikker holdt deres Generalforsamling i Byen Hannover. Det er vistnok første Gang, man har holdt Forsamling i en ikke-katholsk By — kun 10% af Hannovers Indbyggere er Katholikker —, og Deltagerne var denne Gang i stort Tal Katholikker fra Diasporaen i Nordtyskland. Alligevel har Generalforsamlingen i Hannover ikke staaet tilbage for nogen af de tidligere i imponerende Masseudfoldelse og Begejstring.

Den pavelige Nuntius, Mgr. Pacelli, tog Del i Mødet og holdt den store Festgudstjeneste i fri Luft. Overordentligt Indtryk gjorde Nuntiens Tale med de skønne Ord: »At være Katholik vil sige — i trofast Hengivenhed mod Christi Statholder og i uløselig Enighed med den Apostoliske Stol — at tro og haabe, at elske og hjælpe, at trøste og læge, at give Liv, at udsone og forene, det vil sige at tjene sit Folk og sit Fædreland i Jesu Aand. . . Den dybeste Grund til den moderne Verdens Ulykke ligger i, at den har vendt sig bort fra Christi bellige Lære. Det eneste Rednings- og Fornyelsesprogram for Menneskeheden er at vende tilbage til Christus. Tilbage til Christus — ikke blot i den enkeltes Liv, men ogsaa i Stat og Samfund, i alle det offentlige Livs Forhold.«

Stor Begejstring vakte ogsaa Rigskansler Marx, der som Formand for den katholske Skoleforening udtalte: »Om nogensinde, saa gælder det om vor Tid, at den katholske Tro og den katholske Kirkes Lære er Jordens Salt. Man venter paa os! Man søger Tilflugt hos os! Man ved, at vi staaer paa Klippegrund! Protestanterne ved, at hos

os er der ingen Tvivl, men at vi som katholske Kristne nøje ved, hvad vi forlanger af den katholske Skole, hvorledes vi vil have den indrettet, hvad vi forlanger af Lærerne, hvorledes vi ønsker Opdragelsen, og man ved, at vi ikke for alt i Verden viger det mindste fra vore Grundsatninger. Det ved man, og vi er af Gud bestemt til at frelse Verden og føre den ad kristelige Veje, derfor hviler Ansvarret tungt paa os. Vi maa sørge for, at den katholske Aand bevares i vore Skoler, for vore Børn.«

Nye Bøger.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (13. Hæfte. Kr. 1,50 Gyldendal 1924.)

Midt i sommerferien har professor Andersen efter kun et par måneders forløb udsendt et nyt hæfte af den store litteraturhistorie. Han gennemgår heri flere af stormændene fra trediverne og fyrrerne, vel ikke de bekendteste blandt digterne, men til gengæld mænd, der har præget deres samtid og eftertid i langt højere grad end mange digtere. Blandt dem, der omtales, må særlig fremhæves Martensen, Ploug, Hostrup, Orla Lehmann, Monrad, Vilhelm Birkedal, Westergård, Allen, P. C. Kierkegård, Madvig, foruden en mængde andre. Som sædvanlig er fremstillingen beregnet for læseren med mange forudsætninger og meget vanskelig tilgængelig for menigmand. Professoren anfører et citat af Madvigs bog: Den romerske Stats Forfatning og Forvaltning, hvilket i indviklethed og sammenslyngning står fuldt på højde med de vanskeligste perioder hos Cicero, og mener med rette, at »denne sætning vil nutiden næppe kunne overse uden passer«. Ganske rigtigt; men man trænger virkelig også mangan gang til et eller andet, endnu ikke opfundet instrument for straks at forstå de andersenske perioder. Hvor han taler om Martensen f. ex., begynder et nyt afsnit således: »Men for hans Teologi er Mynster, ikke hans Teologi, men hans Tro en Forudsætning.« — Kan manden ikke skrive bedre dansk, end han gør her og gang på gang i bogen, eller er det med forsæt, han således ofte på den mest skruede måde fremsætter sine, ofte ypperlige og rammende Tanker.

Niels Hansen.

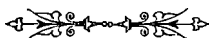
Pax. The quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Summer 1924. 1 sh. 6 d. 96 p.)

Det er et meget interessant sommerhæfte, Benediktinerne paa den lille walisiske ø denne gang har udsendt. Dette

gælder ikke mindst den første artikel: Andagt og andagter. Forfatteren begynder med at minde om, at i *Acta Apostolicæ Sedis*, 1923, side 562, har Pius XI offentliggjort en af ham den 15. juni udstedt aflad på 300 dage til alle dem, »som besøger et alter, hvor det helligste sakramente er opbevaret, og som beder der en kort tid af et angergivent hjerte, for så vidt de gør dette straks, efter at de er kommet ind i kirken eller kapellet, og før nogen anden fromhedshandling, *ante omnes alios actus pietatis*«. Denne uomgængelige betingelse får forfatteren til at tænke på en samtale, han fire år tidligere havde haft med en ældre munk, der i regelen boede i Rom som generalprokurator for sin orden. Denne fortalte ham, hvor det bedrøvede ham at se, når han kom ind i romerske kirker, hvor mange der knælede foran et billede eller en statue af Maria eller Josef eller Antonius af Padua, medens det alter, hvor det helligste sakramente opbevaredes, næsten ganske savnede andægtige. Og folk kunde flokkes om et billede af Jesu hjerte, men gå tilsyneladende uinteresserede forbi det alter, hvor den levende frelser med sit kærlighedsfulde hjerte var til stede. Dette er en gammel klage, Thomas a Kempis siger ganske det samme. Derefter giver forfatteren en interessant udvikling af, hvad grundene dertil kan være, og hævder med rette, at den bedste hyldelse og ære, vi kan vise helgenerne, er at efterligne dem i deres kærlighed til Gud, thi det er ikke de forskellige slags »andagter«, hvis betydning som hjælpemidler er meget stor, men andagt selv, der er det store mål. Så megen ret forfatteren end har i det, han siger, undrer det nærværende anmelder noget, at han ikke også fremhæver, at i vore dage har det katholske folks andagt i en grad som vistnok ikke i mange århundreder koncentreret sig om messen, om den hellige kommunion, om alterets sakramente. — Om den hellige jomfrus magt som forbeder, påvist ved Jesu første mirakel, handler en anden vel skreven lille artikel af titular-ærkebiskop Lépicier. — Den amerikanske kirkehistoriker, benediktineren Thomas Oestreich, skildrer Gregor den Stores personlighed og karakter og retter flere historiske fejltagelser i så henseende, f. ex. at hans reformatoriske virksomhed udelukkende skulde skyldes påvirkning fra Cluny, i stedet for at den er et udslag af den trang til renselse og frihed, som udsprang fra kirkens eget hjerte. Hårdhed i karakteren og politiske bestræbelser lå også den store pave fjernt, påstår den lærde historiker; »han kom på pavestolen mere med følelse af at være en missionær end for at øve magt; han styrede kirken for Christi skyld og ikke med verdslig forfængelighed«. — Mellem de mange læseværdige boganmel-

delsler er der ogsaa en af *Webers Dreizehnlinden*, der er bleven oversat paa engelsk (»tænkt i engelsk vers«) og udgivet til den ikke folkelige pris af 10 sh 6 d (henad 15 danske kroner). Kardinal Bourne har skrevet en indledning til den, men alligevel kan anmelderen ikke tilbageholde den unægtelig rigtige bemærkning, at en godt skreven roman i vore dage tiltaler den almindelige læser mere end lange fortællende digte.

Niels Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. St. Elisabeths Søstre eller St. Elisabeths Graa Søstre fejrer d. 27. ds. den 82-aarige Mindedag for deres Kongregations Grundlæggelse. Denne Dag vil for Elisabeths-Søstre i Aar faa særlig Betydning, da Søstre samme Dag skifter deres oprindelige Ordensdragt, saa at de fra nu af mere end før vil ligne de Graa Søstre, med graat Slør hjemme og ude og graat Overtøj som Udgangsdragt. Denne Forandring i Søstrenes Ordensdragt er St. Elisabeths Søstre meget glade for, da den foruden at være praktisk til al Slags Arbejde tillige bliver hurtigere og lettere at fremstille, hvilket har saa meget at sige for Søstre, da deres Tid mere og mere optages af Sygeplejen og anden karitativ Virksomhed. Elisabeths Søstrenes nye Ordensdragt har faaet den Apostoliske Stols Godkendelse.

— Som omstaaende Annonce viser, har Foreningen »Unio« formaaet Kaptajn Bistrup til at fortælle om Teddys sidste Rejse ved Mødet den 8. Oktober. Ved dette Møde er der undtagelsesvis Adgang for Ikke-Medlemmer, saa at alle faar Lejlighed til at høre den interessante Beretning. Der bliver sikkert fuldt Hus i Hotel Phønix's Selskabslokaler den Aften.

Svendborg. Forstanderen paa Skaarup Statsseminarium, Dr. phil. Edv. Larsen, havde inviteret Pastor P. Schindler, Svendborg, til paa Seminariet at holde et Foredrag for Eleverne og andre Interesserede. Det syntes at fremgaa af Deltagernes Antal, at Forstanderen havde fundet en Foredragsholder, som man virkelig interesserede sig for at høre. Ikke alene var Tilslutningen god, men Foredraget paahørtes med stor Opmærksomhed. Pastor Schindler havde ikke givet sit Foredrag nogen egentlig Titel, men det kom til at hedde omtrent: En moderne, ung Katholik midt i Tidens Strøm. Han klarlagde, hvorledes enhver ung maa orientere sig overfor den Verden, der er udenom ham; forklarede, hvorledes en ung, intellek-

tuel Katholik er stillet overfor Samfundet, Moralen og Tidens sociale Spørgsmaal. Efter Foredraget besvarede Foredragsholderen nogle Spørgsmaal, dels fra Lærer Mortensen, Skaarup, dels fra Forstanderen. Sidstnævnte kom især ind paa Forskellen mellem subjektiv og objektiv Sandhed, hvortil Pastoren svarede, at den objektive Sandhed maatte blive subjektiv. Endvidere omtaltes Enhedsbestræbelserne indenfor baade den katholske og den protestantiske Verden. Paa det sidste var maaske nok baade det, Pastor Schindler og det Forstanderen sagde, lidt vel theologisk, men Tilhørerne var stadig interesserede og lydhøre for de mange, for dem ukendte Udtalelser om Katholicisme.

Rumænien. Der har i Sommer i Rom været ført Forhandlinger mellem den Hellige Stol og Rumænien, der sandsynligvis vil resultere i et Konkordat. Der findes i Rumænien een Ærkebiskop og seks Biskopper. Ærkebiskoppen er en svejtsisk Benediktiner, Mgr. Netzhammer, i hans Stift Bukarest findes der 65000 Katholikker, mens der er 4 Mill. Indbyggere. I Bispedømmet Jassy er der 100 000 Katholikker (1800 000 Indb.); men i Csanad naar Katholikkernes Tal 950 000, omtrent Halvdelen af Befolkningen. Bispedømmet Oradea Mare (Gros-Wardein) har baade en latinsk og en græsk-uneret Biskop, og hver af dem har ca. 160 000 troende under deres Jurisdiktion. I Satumare er de græsk-unerede i Flertal, over en halv Million, og der findes 134 000 latinske Katholikker. I Transylvanien endelig er igen Skismatikerne i Flertal (830 000), og der er mange Protestanter, ca. 700 000, mens Katholikkernes Tal kun er 430 000. Der er saaledes meget blandede religiøse Forhold i Rumænien. Naar dertil kommer, at de tre sidstnævnte Stifter først efter Krigen er kommet til Rumænien, men tidligere var en Del af Ungarn, vil man forstaa, at der i Rumænien er store Vanskeligheder at overvinde.

Jesu Barndomsforening.

Paa given Foranledning henledes Opmærksomheden paa, at Foreningens Regnskabsaar er Kalenderaaet. Af Hensyn til Hovedbestyrelsen i Paris bedes Bidragene indsendte til undertegnede hver Aar inden Midten af Januar om muligt med Opgivelse af deres Oprindelse (Dreng-, Pigeskole, Kollekt) samt Oplysning om, hvor mange Eksemplarer af Regnskabet der ønskes. Dette vil da saaledes kunne udsendes saa betids, at det kan anvendes som Spøre til forøget Arbejde for Foreningen i det nye Aar. Ved mange Lejligheder vil ogsaa de Voksnes Tanke med Held kunne ledes hen paa Foreningens smukke og velsignelsesrige Formaal.

København, d. 12. September 1924.

Vilhelm Klemp,
Boyesgade 8^a, København V.

Kirkelig Kalender.

21. Sept. 15. Søndag eft. Pintse. Matthæus, Apostel.	28. Sept. 16. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.
22. — M. Thomas af Villanova, Biskop og Bekender.	29. — M. Mikael, Erkeengel.
23. — Ti. Linus Pave og Martyr.	30. — Ti. Hieronymus, Be- kender og Kirkelær.
24. — O. Maria, de fangnes Befrielse.	1. Okt. O. Remigius, Biskop og Bekender.
25. — To. Ferialdag.	2. — To. Værneenglene.
26. — F. Cyprillus o. Justina, Martyrer. Kirkevielse.	3. — F. Oktav af Kirkevielse.
27. — L. Cosmas og Dani- anus, Martyrer.	4. — L. Frans af Assisi, Bekender.

»Absalon«. Møde den 6. Oktober Kl. 8 pr. i »Columbus«.

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 19. September Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften.

K.V. Mandag d. 22. September Kl. 8 genoptages K.V.s op-
maal og Discussion) i Sct. Knuds Festsal, Senosgade 4 B som
atler i Aar bliver hver fjerde Mandag i Maanedén. Formaalet
med disse Foredrag er, at aktuelle Emner og sociale Spørgsmaal,
som møder os i det daglige Liv og som enhver katolsk Kvinde
bør tage Stilling til, uddybes og klarlægges, fra katolsk Syn-
synkt. Ved disse Foredrag tænkes der imødegaaet de Vanskelig-
heder, Katholikker møder blandt Anderledestroende; de har der-
for Interesse for katolske Kvinder i alle Livsstillinger.

Mandag d. 22. September Kl. 8: Pater *Menzinger* om »For-
stands- eller Hjerte- Catholicisme»? Alle katolske Kvinder er
velkomne.

UNIO. Onsdag d. 8. Oktober begynder Foreningen sin
Saison i Hotel Phoenix Selskabslokaler. Foredrag
af Herr Kapt. *H. Bistrup*: »Teddys sidste Rejse«. Efter Fore-
draget selskabeligt Samvær og en lille Dans. Til dette Møde kan
alle Trosfæller — ogsaa udenfor Foreningen — faa Adgang. Bil-
letter for Ikke-Medlemmer faas hos Bestyrelsens Medlemmer og
i Katholsk Bogsalg Stenosgade No. 3. Foreningens Medlemmer
faar nærmere Meddelelse tilsendt senere. *Bestyrelsen.*

Religionsundervisning.

for katolske Børn, der ikke besøger katolske Skoler, afholdes
hver Søndag Eftermiddag Kl. 4 i Pigeskolen i Boyesgade 8.
(Værelse 6).

St. Hødvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens Bøge,
Fyn. Modtager ældre og svagelige Damer som faste Pensionærer.
Henvendelse til Forstanderinden — samme Adresse.

Trykfejl. Nr. 37 S. 739. Linie 10 fra neden: endogsaa iøvrigt
— læs: endogsaa ivrigt.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvøj 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 39.

Søndag den 28. September.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Selvbeherskelse. — 16. Søndag efter Pintse. — Moderen og Barnet. — Mater Siena †. — Det rene Væld — (fortsat). — Kirke-Spejl. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Esbjerg. — Avertissementer.

Strøtanker om Selvbeherskelse.

Du har befalet, Herre, og saaledes er det: en uordnet Aand straffer sig selv.

Vind Sejrr over dig selv, og Verden er besejret.

(St. Augustinus.)

Hvo som ikke forstaar at byde Lidenskaberne, han bliver revet bort som en ustyrlig Hest, drejet rundt og kastet til Jorden.

Med Rette kalder man det for Tapperhed, naar En be-sejrer sig selv og ikke lader sig henrive af sanselige Til-lokkelser.

(St. Ambrosius.)

Virkelig fri og en sand Fyrste og Kongernes Konge er den, der ikke er sine Lidenskabers Træl.

Vi har i vort Legeme en stadig Fjende, som der ikke kan slutes Fred ined.

(St. Joh. Chrysost.)

Enhver Lidenskab og ethvert Sindsoprør er, naar de hersker og byder, Tyranner for vor Aand.

(St. Gregor af Nyssa.)

Intet maa være saa ønskværdigt for enhver som det at nyde Sjælens Fred og at byde Lidenskaberne.

(St. Gregor af Nazianz.)

De retfærdiges Styrke bestaar i at overvinde Kødets, at modstaa Lysterne og at elske de timelige Genvordigheder for den evige Løns Skyld.

(St. Gregor M.)

16. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Efeserne 3. Kap.

Brødre! Jeg besværges eder, at I ikke forsager over mine Trængsler for eders Skyld; de er jo eder en Ære. For denne Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Christi Fader, efter hvem al Faderlighed har Navn i Himmelen og paa Jorden; at han efter sin Herlighedens Rigdom vil forunde eder kraftigt at styrkes ved hans Aand i det indvortes Menneske: at Christus ved Troen maa bo i eders Hjerter, og at I, befæstede og grundfæstede i Kærlighed, maa erkende med alle de hellige og kunne fatte Bredden og Længden Højden og Dybden, og kende Christi Kærlighed, som overgaar al Kundskab, at I maa blive fyldte til Guds hele Fylde. Men ham, som har Magt til at gøre langt overflødige, end hvad vi beder eller forstaar, efter den Kraft, som virker i os, ham være Ære i Kirken og i Christus Jesus gennem alle Slægter fra Evighed til Evighed. Amen.

Apostelen ligger fængslet i Rom. Han har faaet Besøg af en Afsending fra Menigheden i Efesus. Han selv kender ikke Menigheden, men de har hørt om ham og hans Lidelser, og de lider med ham. Paulus benytter denne Lejlighed og sender dem et Brev; et Brev fuldt af Trøst og Opmuntring. Apostelen beder dem om ikke at være forsagte for hans Skyld: »Jeg besværges eder, at I ikke forsager over mine Trængsler for eders Skyld; de er jo eder en Ære. For denne Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Christi Fader.« Kender vi da ikke Jesu egne Ord under hans Korsgang, da fromme Kvinder græder over hans Lidelser: »Græder ikke over mig«? og igen Jesu Ord: »Fader, som du vil«? Paulus i Fængslet trøster og opmuntrer Menigheden i Efesus, og han ønsker dem, at de maa befæstes og grundfæstes i Troen paa og i Kærligheden til Kristus.

»Maatte I erkende med alle de hellige og kunne fatte Bredden og Længden, Højden og Dybden, og kende Christi Kærlighed, som overgaar al Kundskab, at I maa blive fyldte til Guds hele Fylde.« Paulus havde Lov til at formane og opmuntre til at elske Kristus; han var jo selv opfyldt af denne grundfæstede Kærlighed til sin Frelser; han selv havde fattet Bredden og Længden, Højden og Dybden af sin Forløseres Kærlighed. — Allerede i den gamle Pagt kender vi Opfordringen til at elske Gud. Ved Moses har Herren alt indskærpet sit Folk: »Hvad vil jeg andet af dig, end at du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af dit ganske Sind, af din ganske Sjæl og af alle dine Kræfter?« Allerede den Gang, Menneskene kun kendte deres Gud som deres Skaber og Herre, som den strenge Gud ifølge hans Rettigheder over dem, eksi-

sterede Budet at elske Gud med hele deres Væsen og med alle deres Kræfter.

Og da kom den nye Pagt, Kærlighedens Pagt, hvor Menneskene lærte deres Gud at kende fra en ny Side, hans Kærlighed og Godhed mod hans Skabninger. De fik et ganske særligt Bevis paa hans Kærlighed ved den anden Persons Menneskevordelse og hans Forløsergerning. »Saaledes har Gud elsket Verden, at han har hengivet sin enbaarne Søn, for at alle, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv.« Forløseren kom, og hele hans Liv var ikke noget andet end Kærlighed, den hengivende, lidende og ofrende Kærlighed til Menneskeslægten, saa at Apostelen Johannes kunde begynde Beretningen om Jesu Lidelse med de Ord: »Da han elskede sine, elskede han dem indtil Enden«, indtil det sidste, indtil Overmaalet, som de hellige Fædre fortolker disse Ord. Han elskede os indtil han af Kærlighed til os opgav Aanden paa Korset; han elsker os i Alterets Sakramente, indtil Tidernes Ende er naaet.

Naar nu Apostelen ønsker Efeserne, at de maa kende Bredden og Længden, Højden og Dybden af Christi Kærlighed, saa at de maa fyldes til Guds hele Fylde, saa gælder det samme ogsaa for os alle. »Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af dit ganske Sind, af din ganske Sjæl, af alle dine Kræfter,« det gælder for dig som Menneske. Fordi Herren er din Gud, din Skaber, din Konge, din Opholder, din største Velgører, skal du tjene ham med alt, hvad han har givet dig: Hjerte, Sind, Sjæl, alle dine Kræfter; du maa stille alt dette i hans Tjeneste; det er din simple Pligt; han kan kræve det af dig, og han gør det ogsaa. »Hvad vil jeg andet, end at du elsker mig med . . .« Det er din Livsopgave; og kun for saa vidt du gør det, opfylder du din Pligt som Menneske. Men husk, hvad Gud kræver af dig: dit ganske Hjerte, dit ganske Sind, din ganske Sjæl, alle dine Kræfter. — »Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte . . .« Det er du forpligtet til at gøre som Kristen. Christus har sat alt ind af Kærlighed til dig, sine Arbejder, sine Lidelser, sit Blod, sit Liv — ogsaa her kan man sige: sit ganske Hjerte, sit ganske Sind, sin ganske Sjæl, alle sine Kræfter — er det da for meget, naar han kræver af dig, at ogsaa du skal stille hele dit Væsen i hans Tjeneste for at vise, at ogsaa du elsker ham? For anden Gang gælder det Ord for dig: »Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte . . .« — Du kan bevise din Frelser den bedste Kærlighed — ikke naar Følelsen drager, men naar Kærligheden skal øves og vises under Ofre og under vanskelige Forhold.

Moderen og Barnet.

Moderen! Næst efter Guds Navn er Modernavnet i alle Sprog det sødeste; det er det hellige Navn, som vort Hjerle udtaler, før Munden kender det. Mindet om det fremkalder i vort Indre de helligste Følelser.

Hvoraf kommer det? Det kommer af, at Kærligheden her paa Jorden viser sig renest og mildest hos Moderen. Fra hendes Aasyn straalder Kærlighedens sødeste Smil, hendes Hjerle bevarer Kærlighedens rigeste Skat. Indelukkede slumrede vi under hendes Hjerle, hvis Slag var den første Impuls til vort Liv. Da hun første Gang tog os paa sine Arme og saa paa os med sine moderlige Øjne, var hun lykkelig ved dette Syn, og da følte hun, at hun ved en vidunderlig Magt blev knyttet til os.

Hendes Hjerle sagde til hende, at dette lille, spæde Væsen kun kunde leve ved hendes Kærlighed, kun kunde vokse og udvikle sig ved hendes Hengivenhed. Hendes Hjertes Trang, Barnets Hjælpeløshed og den Sympati, der forener hende med Barnet og Barnet med hende, lærer hende, at opofrende Kærlighed er hendes Livs sande Lov. Hun ved, at Saften i Stammen danner Blomster og Frugter, og hun ved, at paa lignende Maade skal Kærlighed og Æmhed udgaa fra hendes Hjerle uden nogen Sinde at ophøre for at udfolde det henrivende lille Væsens Liv, som snart skal være hendes Livs smukkeste Blomst og senere hen hendes Kærligheds smukkeste Frugt. Det er derfor ogsaa hendes gode Ret at værne om Vuggen, det Sted, der er en rigelig Kilde til Glæde og Sorg.

Vuggen! Kristelige Moder, har du nogen Sinde alvorligt overvejet, hvor værdifuld i en kristelig Moders Øjne den med Baand pyntede Vugge er?

Jeg ser en lille Baad fredeligt og stille gyngende paa Nilens Vandflade. Vandrereren, paa Fastlandet, betragter denne svømmende Baad først nysgerrig, saa ligegyldig og gaar videre uden at bryde sig om, hvad Fartøjet fører med sig. Og i Sandhed den lille Baad bærer kun et Barn, et lille Barn, som intet aner om Faren, der truer det, og som kun forstaar tre Ting: at sove, at græde, at smile. Det

er kun lidt. Og alligevel bar denne Kurv en Skat, der var kostbarere end alle Paladser i Theben og Memphis; den bar Faraos Straffedom, det røde Havs Undergerning, Sinais Tavler, Sions Ære, Israels Historie, Verdens Lys — den bar Moses.

Om enhver Vugge kan man i en vis Forstand sige: den bærer Verdens Haab, fordi den bærer dens Fremtid.

De spæde, buttede Hænder, som næppe kan holde Legetøjet, skal en Dag bære Rigets Scepter; i dette lille Hoved skal der engang opstaa store Tanker; i dette svage Bryst, som næppe hæves af de lette Aandedrag, skal engang heftige Lidenskaber bølge og rase. Er vi Nutidens Verden, saa er Barnet Fremtidens. Lad os ikke glemme, at dette kære, ubekymrede Væsen gaar store Begivenheder og Hændelser i Møde. Hans Navn kan engang være Nero eller Vincens af Paul, Robespierre eller Frans af Sales. Barnet er Faderens og Moderens Haab, Fædrelandets Haab, Englenes Haab, hvoraf een af Gud har faaet det Hverv at beskytte det.

Den kære, elskelige Skabning glæder os ved det livlige, klare Blik, ved de blonde Krøller og Panden, som endnu ingen Sky har vanæret. Barnets skyldfrie, rene Sjæl blev lige helliget ved Daabens Vand; Lidenskabernes Storm har endnu ikke forstyrret den fredelige Slummer; dets Gøren og Laden blev endnu ikke ødelagt af egoistiske Beregninger; dets Læber ikke af Løgn; aldrig har det været ondt med Bevidsthed. Ligesom en frisk og sund Knop, endnu fugtig af Morgendug, udfolder det sig frejdigt i Solskinnet, der omgiver det. Ukendt med Fortiden smiler det i Nutiden uden at frygte Fremtiden. Dets Dag begynder og slutter med Bøn og med Smil. Det ligner Lammet, der roligt som Uskyldigheden sover i Skoven, hvor vilde Dyr opholder sig; og skulde det allerede drømme, ja saa drømmer det om Engle og Paradis.

Hvem skal i Forening med Guds Engle værne om denne Skat? Skal Faderen gøre det? Ak, han opfylder ikke alle Pligter ved at være venlig og mild. Hver Morgen, forinden han forlader sit Hjem for at gaa til sin Gerning, staar han et Øjeblik ved Vuggen, hvori Barnet sover; med sin kraftige Haand løfter han det lette Slørs Flig, og op-

taget af den kommende Dags Sorger smiler han og gaar bort. Synet af Barnet minder ham om, at han skal skaffe det nødvendige til det nye Liv, samt at han skal vie sin Arbejdskraft til den nye Gæst, som Gud har sendt til hans Hjem. Træder han om Aftenen efter endt Gerning ind i sin Bolig, saa tager han om end kun for et Øjeblik sit Hjertes Frugt paa sine Arme for saaledes at glemme Dagens Slid og Byrde. Men inderst inde vil han sige til sig selv: Jeg skal bære Omsorg for, at du ikke behøver at græde i Nød og Elendighed!

Det er Moderen, som af Gud har faaet det vigtige og lykkelige Hverv hvert Øjeblik at vaage over denne Skat. Og først og fremmest skal hun, hvis det er muligt, *nære* Barnet ved sit Bryst; thi det er Forsynets Lov. Saaledes fuldender hun Barnets Skabelse. Udvortes og indvortes vedbliver hun at forvandle sit Blod til dets Blod, sit Kød til dets Kød, og mere og mere fortjener hun derved Navnet Moder. Og kun da er hun i Sandhed skøn, naar hun holder sit Barn i sine Arme, mens det trykker sig op til hendes Bryst for stadig paany at øse Liv, som Moderen meddeler det sammen med Mælken, ligesom hun før gjorde det med sit Blod. Det tager paa hendes Kræfter, det kan ingen nægte; men har hun ædle Tanker, og er hun stærk, vil hun hellere paatage sig de forøgede Anstrengelser end overgive sit Barn til fremmede Hænder. Aldrig vil hun gaa med til, at fremmed Blod blander sig med hendes, at dette lille, kære Væsens Sjæl vaagnende møder fremmede Øjne, eller at Smitte ligesom et vildt Dyr skulde sønderrive Barnet.

Det er Moderen, der skal bære Omsorg for Barnets *Opdragelse*. Og denne Omsorg er ikke den ringeste og korteste. Moderen har faaet den Opgave at vække den unge Sjæl for Troens Sandheder, at lære den at udtale Jesus og Marias Navn ligesom Moderens Navn, og at forberede Barnet til frejdig Dyd. Hun har den Pligt med Kærlighedens fine Blik at værne om den spæde Blomst, at beskytte den mod Stød, der kunde knække den. Moderen er kaldet til at arbejde for Fædrelandets og Menneskeslægtens Ære, at modarbejde gode Sæders Forfald og daar-

lige Grundsætningers Udbredelse, idet hun danner sit Barn og opdrager det til *en ædel Karakter*.

Mangel paa hæderlige og ædle Karakterer er det, man i vor Tid beklager saa højt. Der findes ikke længer Borgerdyder, ingen Dyder, som gør Nationerne store, fordi der ikke gives Karakterer. Og det er for en stor Del Mødrenes Skyld. Hvad der særlig gør Karakteren stor, er Kærlighed til Retfærdigheden, som glemmer sin egen Fordel og, om det skulde være, ringeagter selve Døden. Saa længe man vil nyde og er bange for Døden, kan man ikke vente noget af Manden, naar det drejer sig om vigtige Ting. En Trusel, en Beregning kan besejre ham. Uden Selvstændighed ligner han et Fartøj, der drives af Bølgerne, som man kalder Tildragelser. Og nævner Historien hans Navn, saa fortæller den kun hans Skam og Frafald. Dødsforagt skaber Soldaten, danner Borgeren, giver Dommeren Retfærdighed og Fyrsten Mandskab. Ve den, der stiller Livet højere end Retten; hans Løbebane ender tidlig eller silde ved uværdig Svaghed i Mørke og Forglemmelse. Der kommer Forhold, hvor det daglige Livs Dyder er utilstrækkelige til Mandens Værn; Forhold, som kræver en Sjæls Uforfærdethed, som forstaar at se ud over denne Jord. Mangler Manden Tro, saa regner Fædrelandet forgæves med ham, forgæves vil Sandhed og Retfærdighed se paa ham fra den høje Himmel. Berømmelse vinker ad ham og hyder ham Haanden; men af Frygt for, at Vanære og Fordærvelse kunde ramme ham, viser han Haanden tilbage.

Lykkelige de Nationer og Lande, hvor Mødrene har saa megen Dyd, at de ikke viser deres Værdighed og Ære fra sig som en Byrde! Fremtiden er deres. Lykkelig er særlig den Mand, som i sin Ungdomstid villig rettede sig efter en Moders Belæringer og Formaninger. Han er rustet til hellige Kampe. Det kan hændes, at den unge Mand i sit tyvende Aar hører Storm rase i sit Bryst, han er dog mægtigere end Stormen, fordi han i sit Indre hører en Stemme, der er mægtig nok til at kue de brusende Bølger. Den minder ham om Barndommens hellige Glæder. Skulde han end bukke under, skulde Fristelsernes Smigren være mægtigere end Dyden, fortvivl ikke! Mindet om Monika

skal følge Augustin ud i Karthagos Daarligheder og fremkalde Anger i hans Hjerter. Og Angeren er for den Sjæl, som ikke helt er forstødt af Gud, Dydens Begyndelse.

Mindet om en Moders Formaninger og Belæringer svinde ikke let fra Hukommelsen; thi de er knyttede til Mindet om den ømmeste, uegennyttigste og derfor ogsaa oprigtigste Kærlighed. En vildfarende Søn vil maaske nok for at kue ubehagelige Samvittighedsnag sige: »Min Mor har taget fejl«; men aldrig vil han fordriste sig til at sige: »Min Mor har skuffet mig.«

Det menneskelige Liv er fuldt af Skær. Tidligt eller sildigt gaar vi alle ligesom vore første Forældre hen til det hemmelighedsfulde Træ, der bringer Fristelsen. I sin Barmhjertighed og Godhed har Gud derfor villet, at Dragelsen mod det Gode hos ethvert Menneske gaar forud for Dragelsen mod det Onde. Og det er ogsaa hans Vilje, at ethvert Menneske skal gaa gennem en Moders Hjerter og Haand, førend han træder ind i de Kæmpendes Rækker; thi Mennesket skal ikke være nødt til at vælge mellem godt og ondt, før det har lært at elske det gode.

U. S.

Mater Siena †.

Søndag den 21. ds. afgik gamle Moder Siena ved Døden. Hun var nu snart 80 Aar, og af dem har hun tilbragt de 62 i Kloster. Kun 17 Aar gammel traadte hun i Neisse i Schlesien ind i Elisabethsøstrenes Kongregation. 62 Aar har hun da levet helt i Guds og Næstens Tjeneste. Et indholdsrigt Liv har Moder Siena haft. Hvor har hun bragt Glæde og Trøst til mange lidende Mennesker!

Omtrent 30 Aar har Moder Siena været i København. Sammen med tre andre Søstre kom hun i 1895 hertil fra Malmø, og dermed begyndte Elisabethsøstrenes Virksomhed her. I 20 Aar havde hun været i Malmø, før hun kom hertil. Under Moder Sienas Ledelse udviklede Søstrenes

Gerning sig her i Byen. Først boede Søstrene i 9 Aar i Boyesgade og flyttede saa til Villaen paa Kastanievej, hvor der nu er 11 Søstre, der altid er optaget med at pleje syge i Hjemmene. Paa Amager har St. Elisabeths Hospital rejst sig i 1905. De Graa Søstre hører nu med i det katholske Arbejde herinde i vor By og i vor Menighed. Og det skal aldrig glemmes, at det var Moder Siena, der lagde Grunden.

Allerede for en Del Aar siden traadte Moder Siena tilbage som Forstanderinde. Alderen gjorde sig jo gældende, og megen Sygdom kom til. Men til det sidste var den gamle Søster ivrig og arbejdsom; naar blot hun kunde staa paa Benene, var hun i Arbejde i Hus og Have. I Løbet af det sidste Aar ramtes Moder Siena flere Gange af Slagtilfælde, og et saadant gjorde ogsaa tilsidst Ende paa hendes Liv.

Mange Mennesker vil mindes den afdøde med Tak for Hjælp og Trøst i tunge Timer. Vi Katholikker vil mindes

hende som en af dem, der har gjort os Ære, der har levet sit Liv i Herrens Efterfølgelse, som en af dem, der har bygget med paa Kirkens Rejsning. Stille og beskedent har hun levet, men hendes Gernings Frugter vil vidne om hende længe efter hendes Død. Hun hvile i Fred!

B. J.

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af

Peter Schindler.

(Fortsat.)

Siden er det Tid at gaa udenfor Porten for at faa sig en Skraber under et af de store Kastanjetræer, der kaster en tæt sort Skygge saa bred, at man ikke behøver at frygte for Solstik det første Par Timer.

O, liflige Søvn i Friluft og Skygge paa en Bjæragskrænt mellem duftende Urter i den syngende og summende Sensommerdag!

Der gaar én Time, der gaar to . . . man vaagner halvt, fordi en Myre kravler over Ens Ansigt, den faar et Knips, og man faar selv en lille halv Time til.

Saa er man ogsaa lysvaagen og ganske aandsfrisk. Det staar En strax klart, hvor man er, og hvad Ens Formaal er.

Solen er svært langt nede, det frisker mod Aften. En Tur op gennem Byen.

Først nu bliver man vaer, at Kirketaarnet er Byens Axe, det højeste Punkt og næsten ogsaa det centraleste; tidligere, under Opstigningen, skjulte det sig bag Bymuren. Der er egentlig kun een Gade; den har midt i Byen, foran Kirken, en Bule, der nok kan tages for et Torv; saa fortsætter den sig, skærer Resten af Byen og forsvinder ud i Landet gennem den modsatte Byport.

Gaden hedder naturligvis *Via Garibaldi* — men dette Navns nylige Oprindelse forraades af den lille Tilføjelse

paa Skiltet: *già Via di San Silvestro* — fordem Sankt Sylvesters Vej.

Pladsen hedder lige saa naturligvis *Piazza Indipendenza*, Uafhængighedspladsen. Og i dens Midte staar Victor Emanuel II med de tre Skæg — en uægte Metalbuste paa en Marmorsokkel — mens Garibaldi er kommehoret ved en Tavle paa Kommunalbygningens Façade. Den stedlige Skolelærer har forfærdiget den pompøse Lapidarstil, og den stedlige Stenhugger har tegnet Krigstrofærne i Rammen. Man er altsaa med i Rocca San Silvestro!

De mindre Gader har faaet Lov at beholde deres Navne. Egentlig er det kun Gyder og Stræder fra Hovedgaden og ud til Muren, Byens Periferi. Skomagergade, Understræde (som bestaar af bar Buer og Hvelvinger under Husene), St. Agnes Vej, Cappucinernes Trappevej . . .

Den korte Rus i 70'erne fraregnet, har Rocca San Silvestro altid været en ærekær By, der holdt paa Værdigheden og det gamle.

Lige indenfor Byporten passerer vi et lille Kapel. Det eneste, der forraader Huset som Kapel, er den spidse Gavlf, to maledede men næsten udslettede Søjler om Døren og den lille Klokke i en Jærnbue.

Sant' Agneses Kapel bruges ikke til daglig; der læses kun Messe den 21. Januar. Det blev opført Aaringer tilbage af en energisk Ærkepræst, som holdt Ungpige-Andagter dær. Nu er der ingen, der rigtig interesserer sig for det; det faar Lov at forfalde. Tykke Lag af Støv dækker Bænkene og Altret; Lysene i de blaamalede Træstager har Solen forlængst blødgjort, saa de har bøjet sig nedad i Stedet for at ranke sig opad. Antipendiet foran Altret er mølædt, og Sankt Agnes' Billede sprækker i Lærredet. Det er et helt Slid at pudse Kapellet op til Titularhelgenens Fest.

Der er Ansatser til Fortove i Rocca San Silvestro — men Gaden er alligevel bekvemmere; thi hær har Jord, Støv og forbidragende Kreaturers Gødning jævnet den topede Stenbro.

Husene er smaa og saare forvirrede. Det er vanskeligt at opdage, om de vender Façaden eller Langsiden til Gaden — eller hvor det andet begynder. Døre og Vin-

duer sidder, som de kan, Fritrapper fører op til første Sal, hvor en saadan findes. Og de Blik, man kaster ind gennem aabne Døre, vidner ogsaa om Forvirring og smaa Forhold.

Et stort Rum, der næsten fylder Stueetagen. I Baggrunden Arnen, som er saa stor, at seks Personer kan sidde omkring Ilden inde under det skraa Røgtag. Og det er godt til om Vintren; der staar allerede to Bænke parat derinde. Sod og Røg har sværtet Røgtaget ogsaa udvendig og hele Loftet og det meste af Væggene; og hvad Røg ikke har besørget, har Støv og Fluor taget sig af.

Det svære Plankebord midt i Stuen tjener paa een Gang til Køkkenbord og Spisebord. Naar saa Børneskolen, Moderen, hendes Søstre og Bedstemoder færdes mellem hverandre derinde, bliver det et livligt Sted.

Bohave er der ikke meget af. Nogle Stole med Straasæder og et Skab med Glæsdøre — og bag Glasdørene disse moderne Uhyrligheder af Galanterivarer: Kopper med forgyldte Hanke, blaa Kagefade, malede Likørglas og et Porcellænsæble til at stikke Knive i . . . og ind i Rammen om Glasset har Konen stukket Prospektkort, baade kulørte og sorte, baade Landskaber, skønne Damer og det tyske Børnepar med Geburtsdagsbuketten og Kagekurven Det synes nu de Folk er fint!

Der mangler ikke bedre Huse i Gaden. Deres Façader er pudsede, de er ogsaa solidere, saaledes er Kampestenene forenede med Kalk! Omkring Dør og Vinduer er der i Okker malet Gesimser, Pilastre, Tympan'er — alt i fineste Marmor. Men de gode Italienerne er Kunstnere paa dette Omraade — man skal ganske nær paa for at se, at Gesimsen er malet og ikke ægte . . .

Sankt Sylvesters Kirke ligger i Baggrunden af »Uafhængighedspladsen — forhen &c.«

Det er svært at sige, hvornaar den er bygget. Som de fleste af dens Søstre er den bygget kort efter det konstantinske Frihedsedikt, men hvert Aarhundrede har føjet sit til. Saaledes er Taarnet en romansk Kampanile fra det XIII; Portalen er ren Renaissance med en Marmorarm lifligt kaneleret og forsynet med halvt Engle halvt Blomster; Sakristiet og Præstegaarden er fra vore

Bedsteforældres Tid og er uden Stil . . . det ældste har imidlertid faaet sin Hovedreparation under Barokken, der har sat sit blivende Stempel paa Bygningen. Vinduer af Form som en Bønne, Lyskulpter over Sidekapellerne tegnede af Berninis lokale Kollega og et Spir paa Taarnet, som intet har i sig af *Trecentos* Renhed og Fornemhed.

— — —

De kommer fra alle Sider.

Gamle Koner dukker op fra Understrædes Hvælvingers Mørke; Mødre kommer med Børnene ved Haanden frem fra Husdørene; gamle Mænd kommer rokkende . . . og nu tager Klokkerne paa at ringe; stærkt og klangklart men ikke særlig harmonisk eller dybt. Først en lang Kimen bægge paa én Gang; saa en Række hurtigt paa hinanden følgende Ding-Ding med den spædeste (det betyder, at den ved den første Ringning annoncerede Gudstjeneste er lige ved at tage sin Begyndelse) og endelig en kort, stærk Ringning — saa stærk som to raske Drengene i Klokkerebene kan frembringe den — Præsten gaar for Altret.

Porten staar aaben, men Portrummet er dækket af et tykt Forhæng — næsten en Madras — som skal holde Støv og Hede ude. Med Møje lykkes det at skubbe sig ind. Kirken ligger i Halvmørke, kun Altret er oplyst; det straalere i Sne af tændte Kærtters Skær.

Altrens Sakramente, den hvide Hostie, staar højt oppe indesluttet i sin Sølvmonstrans.

Don *Giovanni*, Sognepræsten, har lige givet Røgelsekarret fra sig til lille *Beppo*, der tjener som Messedreng, og nu intonerer han med en vældig Bas Thomas af Aquinos Sakramentshymne. Menigheden synger, saa godt den kan — spæde Børnestemmer og de gamle Mænds Grynten paa een Gang.

Nu vender Don *Giovanni* sig om deroppe, lille *Beppo* bearbejder Messeklokken; thi i sine Hænder, der er dækket af et Linklæde, holder Sognepræsten den hellige Eukaristi.

Siddende, staaende, knælende — alle bøjer vi os nu i Støvet for ham, der i hin Nat tog Brødet og sagde: »Dette er mit Legeme . . .«

Højt, højt løfter Don *Giovanni* Monstransen, sænker

den dærpaa — og fører den fra Venstre til Højre i Korsets Tegn. Lille Beppo kimer og kimer, saa det hviner gennem Stilheden. En svag Duft af Virak breder sig i Kirken, forenet med Lugten af mange Voxlys.

Velsignelsen er til Ende. Det er Lørdag Aften, og Rosenkransen følger. Efter den Litaniet og Bønner for Syge og Fattige, for Soldaterne og for de Døde.

Saa er det ogsaa bleven helt mørkt. Endnu lidt Graalys oppe i Vinduerne — men Kirken er ganske dunkel. Der flakker Olielamper i Sidekapellerne foran hellige Billeder. Menigheden er ved at opløse sig og gaa hjem.

Endnu gaar Morlille til Jesu-Hjærte-Altret, og gamle Far gaar til Vorfrue af Pompejis Billede og synker besværligt paa Knæ med et lille Bums, Korsets Tegn og endnu et Fadervor og Hil Dig, Maria. Den sidste, som gaar ud, er en Kone med et lille Barn paa Armen. Hun knikser til Højre og Venstre for Billederne i Kapellerne — et faar endda et Fingerkys — og saa standser hun ved Vievandskarrene og vender sig om, ser en sidste Gang op mod Altret, mod Tabernaklet med Herrens Legeme — ser med et ubeskriveligt Udtryk af Andagt i Øjnene, tager de viede Draaber paa sine Fingre, korsrer sig . . . og tager saa sin lille Piges Fingre, dypper dem i Kummen og gør med Barnets lille Haand over dets Aasyn og Bryst Korsets Tegn: Sig pænt »I Fader, Søn og Helligaands Navn, Amen«! Og den lille Pige spræller lystigt paa Moders Arm og laler i vilden Sky.

Saa falder Døren i for den sidste Kirkegæst. Det er bleven køligt, og alle Mennesker er indendørs — de sidder om Arnen og ser ind i Ilden og snakker saa smaat i deres Hjærters Eenfoldighed.

Og Natten sænker sin dybe Fred over Rocca San Silvestro, thi Sognet er bleven velsignet.

(Fortsættes.)

Kirke-Spejl.

Sommæren 1924.

ROM.

Votivmesse. Den gamle Skik, at Apostlene Petri og Pauli Motivmesse altid maatte læses i det mamertinske Fængsel, er nu fastslaaet som lovlig ved Dekret af Ritus-Kongregationen.

Samme Kongregation har fastslaaet en Messe til Ære for Kristus som »Den gode Hyrde« for et Sogn af det Navn i Haarlem Stift. Messen er den fra III. Søndag efter Pintse.

Udnævnelser er sket til Konsultor-Embeder og til forskellige titulære Prælaturer.

Ras Taffari, Abyssiniens Regent har allagt Paven et Besøg; han blev modtaget med det gamle Ceremoniel for Fyrster. Ras'sen har skænket Paven to Guldkors og et østerlandsk Manuskript af stor Værdi. Paven har svaret med at skænke Prinsen et pragtfuldt Mosaikbillede af Udsigten over Rom og et Par sølvindfattede Miniaturer. Efter Besøget har Prinsen aflagt Visit hos Kardinal-Statsekretæren, der har gengældt i Prinsens Hotel.

Franciskaner-Konventualerne (»de sorte Franciskanere«) har holdt Generalkapitel, hvor Pater Alfons Orlich, som er Dr. phil. & theol. fra Universitetet i Fribourg i Svejts, blev valgt til General. Pateren, som er Dalmatier, har før forestaaet St. Antonius Basilika i Padua (hvor han er Dr. i Litteratur) og Ordrens Kirke i Venezia. Han er kun 37 Aar gammel.

Kalenderens Reform har længe været paa Tale. Den af Folkeforbundet nedsatte Komité har henvendt sig til Paven, til den økumeniske Patriark af Konstantinopel og til Ærkebispens af Canterbury. Rom har i Sagen delegeret en italiensk Jesuit, som er Præsident for det pavelige Videnskabernes Selskab. Han har mødt de andre Delegerede i Genève, og man blev enige om at udtale, at der intet var til Hinder for en Kalenderreform (med fast Paaskedato) ud fra et dogmatisk Synspunkt; kun har Rom ønsket, at Konkiliet i 1928 skal høres, før man skrider til Ændring.

Den salige Andreas Bobbolo's jordiske Rester er flyttet fra Peterskirken til Jesuiternes Kirke Gesù.

Pius X's Søster. Lucia Sarto, er død i en Alder af 76 Aar.

ITALIEN.

En Universitets-Dag til Fordel for Sacro Cuore-

Universitetet i Milano har været afholdt over hele Italien. Universitetet har ikke blot ingen Gæld, men det ejer nu en Formue paa 2 Millioner Lire.

PALÆSTINA.

Valfarterne til det hellige Land tager igen Opsving. Kardinalen af Westminster og tre andre Bisper har ledet et Tog paa 170 Pilgrimme med 40 Præster.

Ærkebispens af Santa-Fé i U. S. A. har været der med et Tog af Amerikanere.

To franske Grupper paa 40 og 95 Personer har med hver sin Biskop som Leder besøgt de hellige Steder.

Saa fulgte en Gruppe paa 125 fra Spanien med to Bisper, og endelig valfartede 200 Marinesoldater fra den franske Levant-Eskadre til den hellige Grav.

ENGLAND.

Wembley-Udstillingens katholske Kapel blev en Succes; Hundredetusinder af Besøgende har holdt deres Andagt i det, og utallige tilrejsende Katholikker har der modtaget Sakramenterne.

St. Thomas af Akvins 600 Aars Jubelfest blev fejret af Dominikanerne i Manchester. Det anglikanske Universitet lod sine egne Professorer i Forening med Patrene læse over skolastiske Emner, og Universitetsbibliotheket afholdt en St. Thomas-Udstilling.

Martyrerne i York, som døde for deres Tro under »Reformationen«, blev fejrede med en Fest i Ruinerne af det gamle Benediktiner-Abbedi.

Valfarterne til Lourdes fra England tager til. For nylig afgik en Skare paa 1400 Pilgrimme med 180 syge, ført af 5 Bisper.

Samtalerne i Malines syntes at vække noget Misnag hos engelske Katholikker. At dette kun er en Stemning hos de uforstaaende og uansvarlige viser klare Udtalelser af Kardinalen af Westminster og af berømte og ledende Jesuitter.

TSCHEKO-SLOVAKIET.

Græsk-Katholske men unerede Ruthenere bebor i et stort Antal Amerika. Paven har nu givet dem en egen Biskop.

U. S. A.

Chicago faar nu sit theologiske Seminarium, idet den nys kreerede Kardinal Mundelein ved sin Hjemkomst fra Rom fik overrakt en Gave paa 1 Million Dollars til det Formaal. Kardinalens Hjemkomst blev et

sandt Triumftog; saaledes deltog alene 3500 Nonner i Festmessen. Et andet Eksempel: 2000 Medlemmer af det religiøse Selskab af Kristi Navn, som alle er Postembedsmænd, gav en Banket for Kardinalen paa Hotel Astor.

I Columbia grasserer Spedalskheden saa stærkt, at man tæller 36.000 Tilfælde. Franciskanerne har nu organiseret et internationalt Hjælpearbejde: *Pro Leprosis*.

BAGINDIEN.

Pressen tages i Missionens Tjeneste i Indo-Kina. Siden 1900 har dette Distrikt set 6 Blade i europæiske Sprog gro op — og siden 1904 har man begyndt paa Blade i indfødt Sprog. Fire saadanne er i fuld Gang; det ene trykkes i 2.000, et andet i 3.000 Ekspl.

AFRIKA.

I det italienske Eritrea er Biskoppen død. Hans sidste Statistik viser 28.000 Katholikker, et Præsteseminarium for indfødte med 28 Elever, 54 Skoler med 1800 Elever, et Asyl med 120 Børn og syv Vajsenhuse med 165. En Kathedral i byzantinsk Stil er paabegyndt i 1921 i Asmara; den blev indviet i 1922.

ASIEN.

I Mongoliet drives Børnehandel den Dag idag. For at redde de smaa opkøber Missionen dem; det er lykkedes at erhverve 280 i Aar.

SYDHAVET.

Hawai- & Sandwich-Øernes Statistik ser saaledes ud: 200.000 Sjæle, hvoraf 85.000 er Katholikker. En Biskop, 40 Missionærer, 7 Lægbrødre, 41 Skolebrødre, 94 Nonner, 120 Kirker, hvoraf en Kathedral og flere store og skønne, 14 Skoler med 4000 Elever. Siden Missionens Grundlæggelse er over 100.000 Sjæle døbt, og daglig Kommunion er almindelig. Til Mission blandt Hedningene har Distriktet samlet over 100.000 Frs. paa et Aar. Kaldelser til Præste- & Ordensstand er mere end tilstrækkelige.

ROM.

Paven har udstedt en Række Afladsdekreter for Medlemmer af »Selskabet til Troens Udbredelse«.

Laterankirken kan fejre 1600 Aars-Dagen for sin Indvielse d. 9. Novbr. Store Festligheder forberedes, hvoriblandt store Pontifikalmesser; en af dem bliver efter orientalsk Ritus.

Benediktinernes Primas har faaet et Brev fra Paven om kirkelig Genforening, særlig drejer det sig om Rusland. Hver Nation skal udpege et Abbedi, hvori en udvalgt Skare af Munke skal studere Spørgsmaalet; nogle af dem skal frekventere det pavelige orientalske Institut i Rom. Abbedierne skal med stor Kærlighed optage og huse fordrevne slaviske Gejstlige, som vil lære den vesterlandske Kirke at kende. Paven ønsker, at disse, om de bliver Munke, skal være med til at grunde en ny Kongregation, fælles for østerlandske og vesterlandske Munke, og at den skal oprette et Ærkeabbedi i selve Rom.

ENGLAND.

Westminster Ærkestift har udsendt en Statistik over sine Resultater fra 1823. Den viser, at i Aarets Løb blev 10 Kirker byggede, udvidede eller ombyggede, flere Præstegaarde opførtes, vigtige Jordstykker erhvervedes til Brug for senere Kirkeopførelse. I 30 Sogne har man faaet afbetalt al Gælden. Paa 12 Steder, hvor Befolkningen er vokset, er Oprettelsen af nye Sogne paabegyndt.

TYSKLAND.

Maria Laach, den herlige Abbedikirke ved Rhinen er nu definitivt overgivet til Benediktinerne. De har ejet den fra 1093 til 1802, syv Hundredaar; saa overgik den til Staten, og Protestanterne forlangte den. Naar Staten nu har ladet den gaa tilbage, skyldes det, at den ikke har Raad til at opretholde den som Nationalmonument.

HOLLAND.

Ambassaden ved Vatikanet har været paa Dagsordenen i Kamret. De liberale Protestanter ønskede den ophævet. Det vedtoges med 61 Stemmer mod 24 at opretholde den; Motiveringen var, at man ikke ønskede at udtræde af Kulturstaternes Række.

SPANIEN.

En Kongres for katholsk Opdragelse har været afholdt i Madrid under Foresæde af Kongefamilien og Kardinal-Primas.

PORTUGAL.

En eukaristisk Kongres blev afholdt i Braga. Kardinal-Patriarken af Lissabon præsiderede; der var Messe i fri Luft, fordi Kathedralen viste sig for lille; 3.000 Børn kommunikerede paa Torvet. 200.000 Troende drog med 500 Faner gennem Gaderne og knælede sluttelig i dybeste Tavshed under Velsignelsen med Sakramentet.

SVEJTS.

I Genf har Landets Protestanter holdt Konsistorium, hvor man har diskuteret Nuntiatoren i Bern. Af Frygt for religiøse Stridigheder afsløg man Diskussionen.

U. S. A.

I Washington skrider Arbejdet paa Immakulata-Helligdommen frem. Den er knyttet til Byens katolske Universitet. I Krypten, som er færdig, reproducerer man de kendte Billeder af Altrens Sakramente i Katakomberne. Anvendelsen af Marmor og Granit skal være overdaadig.

Missionen synes at drage de unge Amerikanere. Saaledes var de 10 af 13 Dominikanere, som nys blev ordinerede i Washington, bestemt for Missioner i Østen (Kina).

AFRIKA.

Øvre Ægypten har faaet en ny Mission, idet Franciskanerinderne har slaet sig ned 25 km fra Luxor i den berømte »Kongernes Dal« — ikke langt fra Oldtidens thebaiske Enebo. De har allerede begyndt en lille Skole med Udsigt til uoverskuelige Ørkener.

ASIEN.

Ceylon viser Fremskridt. Et enkelt Sogn, ledet af en indfødt Præst, giver følgende Billede: 2200 Katholikker, 70 Daabshandlinger aarlig, trods store Forfølgelser fra de højere Kaster; Skole og Klinik.

AUSTRALIEN.

Brisbanes Ærkebiskop har nylig købt store Grunde for derpaa at bygge et Præsteseminarium. Til Fordel for Søfolkene har Lazaristerne i Sidney oprettet et *home*, som har kostet 11.000 £. Et Kollegium for unge Piger er under Oprettelse; det skal knyttes til Universitetet i Sidney. I Australiens Ministerium sidder 2 Katholikker, i Parlamentet 5 — alle af *labour party*.

RUMÆNIEN.

Et Konkordat med Rom er under Forberedelse.

En Delegeret fra hver Side har, assisteret af Rumæniens Gesandt ved Vatikanet og af den apostoliske Nuntius i Bukarest, ordnet Spørgsmaalet.

Rumænien har 6 Bispedømmer med Ærkesæde i Bukarest; i Ærkestiftet, som har 4 Mill. Indbyggere, findes 65,000 Katholikker i 26 Sogne med 28 Kirker; Stiftet har 29 Skoler med over 5,000 Elever. De andre Stifter staar i Forhold hertil.

ITALIEN.

Pius Xs Beatifikation er stadig Genstand for nye Opfordringer fra gejstlig som fra læg Side.

I Genua, hvor det biskoppelige Embede længe har været et Stridens Tegn, har nu den nye Ærkebiskop holdt sit Indtog under Folkets Jubel og Autoriteternes Velkommen.

Pater Cazzaniga, Bengalens Apostel, er død i Italien i en Alder af 80 Aar. I 1870 blev han sendt ud i Spidsen for en Kreds af Missionærer fra Milano-Selskabet. Hans Virksomhed har været overordentlig frugtbar.

FRANKRIG.

I Paris udfolder det katholske Universitet, Institut catholique, en mangesidig Virksomhed. Man har forhøjet Professorernes Løn og skaffet dem et Rekreationshjem, samtidig med at man har udvidet det til Anstalten hørende Karmel-Seminar. Man har udvidet Studierne af bibelsk Hebraisk og Græsk og organiseret det theologiske Doktorat. Det filosofiske Fakultet har oprettet Laboratorier for pædagogisk Psykologi og for Dyrepsykologi. Institutet tæller 1217 Studenter, plus 470 unge Piger, som følger særlige Kursus. Adskillige Hundreder Udenforstaaende følger visse Forelæsningsrækker.

Ved det katholske Fakultet i Lille har man oprettet en Skole for Journalistik i Forbindelse med det juridiske Fakultet. Der læses over Religion, Moral, Socialpolitik, Økonomi, Retskilder, Historie, politisk Geografi, Litteratur og Samfundslære. Der holdes ogsaa Stiløvelser og undervises i fremmede Sprog. Kursuset varer 3 Aar.

SPANIEN.

Organisation af Katholikerne staar paa Dagsordenen. Et Begreb om Styrken af Organisationerne viser deres Aarsindtægt: over 1 Milliard Pesetas!

Campostella, det gamle Valfartssted, har siden 1179 Ret til at holde Jubelaar som Rom. Der forberedes store Festligheder for 1925.

ØSTERRIG.

Rigskansleren, Monsignore Seipel, har fejret sit 25 Aars Præstetjubilæum under stor Opmærksomhed.

TYSKLAND.

Protestanterne af den mere ortodokse Skole har set deres Organisation truet ved Monarkiets Fald. Man vil oprette et Generalraad til at føre den tyske Lutheranisme frem til ny Blomstring. Man søger at faa alle tyske

Landskirker til at slutte sig sammen til en Blok, som ogsaa skal rumme tyske Protestanter i Udlandet.

SVEJTS.

I Basel har man afholdt en katolsk Landskongres med offentlige Fester og lukkede Forhandlinger.

BULGARIEN.

St. Josafats Fest er blevet fejret af Skismatikere og Katholikker i Forening. Man har særlig bedet for Religionens Skæbne i Rusland, og de Ortodokse (skismatiske) har sendt Paven en Hyldest.

I Varna nærmer den skismatiske Gejstlighed sig til den katolske i Ønsket om kirkelig Genforening.

SERBIEN.

Katholikerne tæller 5,000 paa rent serbisk Grund. Før Krigen havde de kun een eneste Kirke, i Nisch; i Belgrad maatte de søge Gesandtskabskapellerne. Ved Serbo-Kroato-Slovenes Samling til Jugoslavien steg Tallet til 20,000. Den Hellige Stol har nu udnævnt en apostolisk Administrator for hele Landet; han har af Regeringen faaet Lov at oprette 4 Sogne, men han staar uden Præster, dog har han Studenter i Rom, som han haaber paa.

I Sydserbien er Albanerne det katolske Element. Deres apostol. Administrator raader over 18 Præster, hvoraf 4 Franciskanere og 2 Jesuitter, som særlig driver Apostolat med det trykte Ord.

ENGLAND.

Franciskanerne fejrer 700 Aarsdagen for deres Komme til England.

Katholikerne er saa talrige i Londons Politi, at de har ladet afholde en særlig Sjælemesse for deres i Krigen faldne Kammerater. Kardinalen af Westminster celebrerede den i Kathedralen.

CANADA.

Der sidder endnu hedenske Stammer i Krogene af dette store Land. Franske og kanadiske Missionærer arbejder blandt dem; men ofte mangler de Bøger paa Stammernes Dialekt.

U. S. A.

Biograftheatret er taget i Missionens Tjeneste og med Held. Ledelsen opfordrer katolske Filmsforfattere til at arbejde for Sagen.

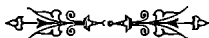
ASIEN.

Indien. Undervisningen af Hinduerne optager Missionærenes Interesse. Paa en Kongres med over 2,000 Delegerede talte Jesuitter, Karmelitter, Verdenspræster og Lægfolk om Sagen.

Franciskanerne gør Fremskridt i Indien. I eet enkelt Bispedømme har de paa et Aar døbt 8000 Hedninger, bygget 7 Kapeller og Skoler.

I 1900 var Katholikkernes Antal i Stiftet Nagpur 8,000, i 1915 var det 19,000; Munkene rejser omkring i Telt og missionerer. Nord for Bombay fik de paa nogle Maaneder 1000 Katekumener, hvoraf de nu har døbt over 500. Ogsaa med det trykte Ord virker man baade paa Engelsk og paa de Indfødtes Sprog.

Kina har faact sin første-indfødte apostoliske Præfekt, en kinesisk Franciskaner. *Spectator.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I sidste Øjeblik erfarer vi, at Josefssøstrenes tidligere Provinsialforstanderinde, Mère Geneviève, paa Lørdag den 27. ds. fejrer sit 50 Aars Jubilæum som Josefs-søster. Af de 50 Aar har Jubilaren jo tilbragt langt de fleste i Danmark som Leder af Søstrenes store Arbejde. »Ugebladet« har tidligere haft Lejlighed til nærmere at omtale Mère Genevièves store Livsgerning, og vi vil nu kun benytte Lejligheden til at sende den gamle Forstanderinde en hjertelig Lykønskning. Til Brüssel, hvor Mère Geneviève nu lever, vil der sikkert paa Lørdag gaa mange Hilsener fra Danmark, Hilsener med Tak for de 50 Aar og med gode Ønsker for de Aar, der er tilbage.

Esbjerg. Kapellets Indvielse d. 14. Sept. formede sig som en overordentlig smuk Festdag for Menigheden. Kl. 10 var Kapellet, som raader over 100 Siddepladser, men tillader et Antal af over 150 at overvære Gudstjenesten, fyldt. Pastor Cypers læste Messen, Pastor Schindler prædikede over Dagens Evangelium, og efter Messen talte Pastor Nøsen om Dagens Betydning. Gudstjenesten endte med sakramental Velsignelse og Te Deum. I Messen blev der bedt for dem, hvis Offervillighed det skyldes, at Kapellet er blevet bygget og smykket. Det smukke Kapel dannede en herlig Ramme om Gudstjenesten og om de beaandede Taler, de to besøgende Præster holdt. Menigheden er dem begge Tak skyldig. Alle fire Esbjergblade

bringer forstaaende Referater fra Højtideligheden, Esbjerg Venstreblad og Vestkysten aflrykker tillige en væsentlig Del af Ugebladets Artikel om Kapellet fra sidste Nummer.

St. Joseph Gilde st. 1885.

Forslag, som ønskes behandlet paa Gildets Generalmøde, der afholdes d. 13. Oktober, Aften Kl. 8 i Bredgade 67, bedes sendt til Formanden Chr. Dose før 5. Oktober. *Bestyrelsen.*

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Tirsdag d. 7. Oktobr Kl. 8 i Charlottenlund Palmehave

Generalforsamling.

Medlemmerne bedes give talrigt Møde. *Bestyrelsen.*

A.C. Onsdag 1. Oktober Kl. 8¹/₄ i Vesterhus. **Rusgilde** med Rustale af Kaptajn Bistrup. The (med Oste-pind), Punch, Taler, Sange og forskellige Udslag af godt Humør; for alt dette erlægges 3¹/₂ Kr. Anmeldelse om Deltagelse for Medlemmer bedes senest Mandag 29. Sept. sendt til P. Bernh. Jensen, Bredg. 64, Tlf. Palæ 59, eller til Aage Børge-Schmidt, Magtekildevej 3. Russerne indbydes særskilt.

Adm.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Medlemmerne anmodes om at betale deres Kontingent straks ved Kvartalets Begyndelse, ligesom Restancerne maa indbetales nu. *Bestyrelsen.*

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 5. Oktober holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne Ansgarius-Bonifacius Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 3. Oktober.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 3. Okt. Kl. 7¹/₂. (Generalabsolution.)

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 28. September Kl. 8¹/₂.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 3. Okt. til de aftalte Tider.

Religionsundervisning.

for katolske Børn, der ikke besøger katolske Skoler, afholdes hver Søndag Eftermiddag Kl. 4 i Pigeskolen i Boyesgade 8. (Værelse 6).

St. Hedvigssøstrenes Hvilehjem Dalum Kloster, Fruens Bøge, Fyn. Modtager ældre og svagelige Damer som faste Pensionærer. Henvendelse til Forstanderinden — samme Adresse.

Kirkelig Kalender.

28. Sept. 16. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.	5. Okt. 17. Søndag eft. Pintse. Rosenkransfest.
29. — M. Mikael, Erkeengel.	6. — M. Bruno, Bekender.
30. — Ti. Hieronymus, Bekender og Kirkelær.	7. — Ti. Rosenkransfest.
1. Okt. O. Remigius, Biskop og Bekender.	8. — O. Birgitta, Enke.
2. — To. Værneenglene.	9. — To. Dionysius og Lidelsesfæller, Martyrer.
3. — F. Oktavaf Kirkevielse.	10. — F. Frans Borgias, Bekender.
4. — L. Frans af Assisi, Bekender.	11. — L. Marias Officium.

Katholsk Forening »Absalon«,

fejrer sin Stiftelsesfest Mandag d. 6. Oktober Kl. 8 i »Columbus« Selskabslokaler. I Aftenens Løb flere Overraskelser. Adgang kun for Medlemmer og specielt indbudte.

— Generalforsamling afholdes samme Sted Mandag d. 20. Oktober Kl. 8 pr. Kun gyldig Medlemsbog giver Stemmeret. Evt. Forslag bedes indsendt til Form. A. Johansen Birkegade 15². Fælleskommunion d. 12. Oktober Kl. 8 i Sakramentskirken. Det hl. Messeoffer frembæres for afdøde Msgr. A. Neuvel.

*Bestyrelsen.***Sakramentskirken.**

Efter Højmessén paa Kirkevielsesfesten den 28. ds udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet indtil Aftenandagten Kl. 6.

Højmessén paa denne Dag læses særligt for Sognets levende og afdøde Velgørere.

Fælles Bedetimer: Straks efter Højmessén: Vincentsforeningen. Kl. 4: Birgittaforeningen. Kl. 5: Breviarbøn. Kl. 6: Aftenandagt med Te Deum.

St. Ansgars Kirke.

Under den højtidelige Messe Kl. 8 paa Kirkevielsesfesten den 28. Septbr. udstilles det allerhelligste Sakramente som forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9. Aften. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 3 og 5 reciterer de gejstlige Breviarbønnerne. Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken og Te Deum.

Fælles Bedetimer: Kl. 2—3 den eukaristiske Forning; Kl. 3—4 Rosenkransbroderskabet og Mariakongregationen af Apostlenes Dronning; Kl. 4—5 Fidelitas; Kl. 5—6 St. Josefs Gilde; Kl. 6—7 Mariakongregationen for Ynglinge; Kl. 7—8 Mariakongregationen for Mænd.

Vor kære mangeaarige forhenværende Forstanderinde
Maria Siena f. Schwarzer
døde Søndag Morgen d. 21 Sept. vel forberedt efter et
langt Sygeleje.

*St. Elisabeth Søstrene
Kastanievej*

R. I. P.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer. I alle Boglæder og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 B., Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 40.

Søndag den 5. Oktober.

1924

INDHOLD: Strøtanker om Guds Alvidenhed og Visdom. — 17. Søndag efter Pinte. — Kærlighedsbudet. — Det rene Væld — (fortsat). — Fabrikant Herman Hoffmann †. — Fattigbøssen. Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Roskilde. Frankrig. Spanien. — Avertissementer.

Strøtanker om Guds Alvidenhed og Visdom.

Gud ved alt fra Verdens Begyndelse; for Gud er intet nyt, han kender alt. *(St. Hilarius.)*

Gud er helt Tanke, helt Vilje, helt Fornuft, helt Lys, helt Øje, helt Øre, helt Kilde til alt godt.

(St. Irenæus.)

Gud ved alt, og intet er skjult for ham.

Det forbigangne, det nuværende og det tilkommende er altid nærværende for hans Blik; han omfatter alt med eet Blik.

De tilkommende Ting er for Gud ikke tilkommende, men nuværende, og saaledes kan man strengt taget ikke tale om Forudviden i Gud, men kun om en Viden.

Hvilket Menneske fatter den Visdom, hvormed Gud kender alt saaledes, at hverken det, som kaldes forbigangent, forgaar for ham, eller det, der kaldes tilkommende, først ventes, som om det endnu ikke var der, — men det forbigangne og det tilkommende blot er nærværende, hvorved det enkelte ej heller overvejes, og der gaas ikke i Tænkning over fra det ene til det andet, men alt er samtidig nærværende og overskues med et eneste Blik. *(St. Augustinus.)*

17. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Efeserne 4. Kap.

Brødre! Jeg formaner eder, jeg den fangne i Herren, at I vandrer det Kald værdigt, hvormed I er kaldede, med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Taalmodighed, saa I fordrager hverandre i Kærlighed, og befalder eder paa at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand. Eet Legeme og een Aand, ligesom I er kaldede til eet Haab i eders Kald. Een Herre, een Tro, een Daab. Een Gud og alles Fader, som er over alle, ved alt og i os alle. Højlovet er han fra Evighed til Evighed. Amen.

»Jeg den fangne i Herren«. Paulus skriver fra Fængslet i Rom til den Menighed i Efesus, han ikke kendte, men som i Kærlighed tænkte paa ham. Hans Ord er overstrømmende imod dem i opmuntrende Formaninger. »Jeg formaner eder, at I vandrer det Kald værdigt, hvormed I er kaldede.« Apostelen gør dem opmærksomme paa den store ufortjente Naade, Herren har vist dem frem for mange andre, at de er bleven kaldede til Troen paa Christus. Nu maa de ved et religiøs-sædeligt Liv vise sig værdige overfor denne Udvælgelse — værdige overfor Gud, idet de af Tak til ham virker med den tilbudte Naade; værdige overfor deres Medkristne, idet de ved en kristelig Vandel i Ydmyghed, Sagtmodighed, Taalmodighed og Kærlighed bliver ligesom eet Legeme og een Aand, værdige overfor Verden, Jøder, Hedninger og Vantro, idet de viser, hvad Kristendommen formaar, at den har Kraft til at omskabe det naturlige Menneske med dets onde Lyster og Laster til et Væsen, som lever et ophøjet, indtil nu uvant og sædeligt godt Liv. Formaning: »Vandrer det Kald værdigt, hvormed I er kaldede« indeholder Forpligtelsen til en alvorlig kristelig Vandel, dette Ord udtrykker en Livsgerning.

»Vandrer det Kald værdigt, hvormed I er kaldede« er et Ord, som af sig selv udøver sin Virkning paa enhver af os. Hvo føler sig ikke ramt af dets Alvor, hvo føler ikke, at det vedkommer enhver Kristen? Finder jeg mig ikke kaldet ligesaa godt som Efeserne? Har jeg ikke samme Forpligtelse som de? At jeg er født i Kristendommen, at jeg er født i den katolske Kirke, eller at jeg har fundet Vejen til Moderkirken, at jeg har levet under de kristelige Sandheders og Grundsætningers Sol og Lys, det er Naade fra Gud, det er for mig maaske den største af alle Naadegaver. Men ligesom enhver Naade fra Gud medfører Forpligtelse og Ansvar, saa ogsaa Troens Naade.

Vandre dit Kald værdigt: bevar frem for alt denne Gave. Værn om den, beskyt den, bevar den for Farer og

Ødelæggelser. Selv om du mister alt her i Livet, Ven og Slægt, Gods og Ære, een Ting maa du aldrig miste, din Tro; den er det Baand, som knytter dig til Gud og til Himmelen; den maa du værne om mere end om dit Øje, mere end om dit jordiske Liv. Desværre er der mange, som leger med denne Gave som det mest ligegyldige i hele deres Liv. — Det er let at kaste dette Klenodie fra sig, det er maaske ogsaa let at leve uden det, men det vil engang blive vanskeligt at maatte dø uden det og frem for alt at maatte træde frem for Dommeren, som vil spørge efter det Talent, han har overgivet og betroet os. Det var et frygteligt »Vel«, som Christus udtalte over den, der lod Talentet ubenyttet; men hvor meget værre vil det blive for den, som har kastet det betroede væk, det, der skulde have været Grundlaget for Menneskets nuværende og evige Lykke? »Vandrer det Kald værdigt, hvormed I er kaldede« og værn om det største Gode, I ejer.

»Vandrer det Kald værdigt, hvormed I er kaldede«! Vis dig værdig, idet du stræber efter at være eet Legeme og een Aand med Troens Husfolk i al Ydmyghed, Sagtmodighed, Taalmodighed og Kærlighed. Du er kaldet til at være Kristen; bær da Christus frem i din daglige Vandel med dine Medkristne, idet du opbygger og drager den, som hører sammen med dig i Troen. Det maa være Tilfældet i Udøvelsen af de Dyder, uden hvilke vi ikke kan bevare Enhed og Fred, saasom: Ydmyghed, Taalmodighed og Overbærenhed. En Kristen, som bevarer denne Aand i sit daglige Samliv med sine Medkristne, er en Engel, en dragende Skytsengel ved sit Eksempel. Jeg har hørt om en Familiefader, som levede alt andet end kristeligt i Drikkelag med sine Venner og i Haardhed mod sin Hustru. En Nat havde han været sammen med sine Aandsfæller; da fandt han i de tidlige Morgentimer paa den ondskafulde Tanke: nu gaar jeg og mine Venner hjem, vi kalder paa min Hustru, og hun skal lave Mad til os alle. Tanken blev udført. Hustruen rejste sig og lavede den ønskede Mad til dem, hun gjorde det i Taalmodighed og Kærlighed uden at klage eller sige imod. Vennerne skiltes ad, men de gav Manden det Vidnesbyrd om hans Hustru: Du har ikke noget Menneske, men en Engel til Hustru! — Nu var det Slut med hans udsvævende Liv. Jeg har en Engel ved min Side, det Ord og det Eksempel var Aarsag til hans Omvendelse. — Du kan drage ved trofast Opfyldelse af Guds og Kirkens Bud; du kan drage ved det gode Eksempel i at modtage de hl. Sakramenter o. s. v. Og saa behøver du slet ikke at tænke paa at ville drage de andre, nej du skal kun have den Tanke for Øje: jeg skal vandre værdig til den Naade, Gud har givet mig.

Kærlighedsbudet.*)

Utallige er de Steder i den hellige Skrift, hvoraf det fremgaar, at det, vor Frelser mest venter og forlanger af sine Disciple, det er Kærligheden, Kærligheden til Gud og Kærligheden til Næsten. Det fremhæves som det første og største Bud i Loven.

Undertiden kan det staa for os som den letteste og selvfølgeligste Ting af Verden, at elske Gud og elske sin Næste. Men til andre Tider, og det ikke blot i Krigstider og lignende urolige Omvæltningstider, hvor alle Rets- og Pligtbegreber synes at styrte sammen i een broget Forvirring, — men ogsaa under ganske normale Forhold kan der ved nærmere Overvejelse for tænkende Mennesker opdukke forskellige Spørgsmaal og Vanskeligheder desangaaende. F. Eks. for blot at nævne een Ting: allerede dette, at Kærligheden er en Pligt, et Bud! Hvorledes kan Gud befale os at elske ham og elske Mennesker? Kan vi overhovedet elske paa Befaling? elske, fordi det er Pligt?

Der er dem, der mener, at Kærligheden blot er en Følelse eller dog hovedsagelig Følelse, en skøn, herlig Følelse, som det er dejligt at opleve, at erfare. Deraf slutter de — og for saa vidt med fuld Ret —, at er Kærligheden Følelse, saa kan den ikke befales os, ikke gøres os til Pligt. Det nytter ikke at sige til os: du skal nære de varmeste Følelser for den og den. Det nytter ikke heller paa den Maade (ud fra den Forudsætning) at sige: du skal elske Gud! For vi er ikke Herre over vore Følelser. Følelsen kommer og gaar i Reglen af sig selv. Dersom Kærligheden altsaa ikke er andet end eller hovedsagelig kun Følelse, saa gives der intet mere meningsløst Bud end Kærlighedsbudet — selve Kristendommen vilde blive meningsløs.

Denne Misforstaaelse maa vi altsaa vogte os for, — Misforstaaelsen, som gaar ud fra den Forudsætning, at

*) Til Dels efter Krogh Tonning (Kirkeaaet) og A. Schach (Gads danske Magasin 1908).

Følelsen er det vigtigste og væsentligste ved Kærligheden. Nej, Gud forlanger ikke af os, at vi skal føle for ham det samme og paa samme Maade, som vi føler f. Eks. for vore Forældre, for vor bedste Ven. — Den sande Kærlighed vil ganske vist aldrig være fuldstændig blottet for Følelse, netop de store Helgeners Liv og Levned bærer jo de smukkeste Vidnesbyrd ogsaa derom; men det vigtigste og væsentligste ved Kærligheden kan Følelsen som sagt ikke være.

Ja, men hvad er da det vigtigste og værdifuldste i Kærligheden? Hvad er det, der befales os, naar det Bud lyder til os: du skal elske Gud, du skal elske din Næste? Der kan ikke befales os og kræves af os andet end det, som er underlagt vor Vilje. I selve Viljen altsaa, og hvad der er dens Herredømme undergivet, — deri maa vi søge det vigtigste og væsentligste i den Kærlighed, som kræves af os.

Og dette maa være en Trøst, en stor Trøst for mange Kristne, hine ærlige Kristne, som maaske tit har staaet overfor Kærlighedsbudet med Angst i Hjertet, med Tvivl og Anfægtelse, ja selv Fortvivlelse nær. De maatte sige sig selv, at de manglede de Følelser, som de mente var Budets egentlige Krav; men eet vidste de: at Viljen var der, Viljen til at opfylde Kærlighedens Dobbeltbud, elske Gud og Næsten. Til deres Trøst skal det siges: Denne Vilje er Kærlighed. At opfylde sine Pligter til alle Sider af Lydighed imod Guds Vilje — det er at opfylde Kærlighedens Bud. Thi ingen ringere end vor Herre og Frelser Jesus Christus selv forsikrer os: »den, som har mine Bud og holder dem, han er den, som elsker mig.« Her tales ikke om nogen Følelse, men kun om at gøre Guds Vilje, — og dertil behøves ikke andet end Vilje fra Menneskets Side, god, oprigtig Vilje, naturligt forenet med Naadens Hjælp, som opnaas gennem Bøn og Sakramenter.

Af det sagte fremgaar bl. a., at vi har Lov til at føle mere for det ene Menneske end for det andet, føle mere, sympathisere mere for den ene Nation end for den anden, ønske den ene Oprensning, den anden fortjent Ydmygelse til Forbedring; men elske skal vi dem alle, ønske dem

alle de højeste, de evige Goder. Vi har ogsaa Lov til at føle mere for et Menneske end for Gud, naar vi blot omfatter ham med hele vor Vilje som det højeste Gode, skatter ham mere end alt andet og gerne vil gøre hans Vilje, aldrig, under ingen Omstændigheder foretrækker nogen andens Vilje fremfor eller imod Guds Vilje.

Efter dette vil man maaske ogsaa forstaa, hvad een en Gang har sagt eller skrevet til Forklaring af den kristelige Kærlighed, som er Sjælen i al virkelig Moral.

Kærligheden, skriver han, den sande Kærlighed, som efter sit Væsen er Vilje; den ytrer sig paa dobbelt Maade, nemlig som Forstaaelse og som Offervilje.

1. Forstaaelse d. v. s. Kærligheden baade kræver og forudsætter, at man forstaa, sætter sig ind i, kan og vil tænke sig ind i dens eller deres Forhold, som er og skal være Genstand for vor Kærlighed.

Og det gælder al Slags Kærlighed; det gælder baade den erotiske, kønslige, ægteskabelige Kærlighed imellem Mand og Kvinde, det gælder Moderkærligheden eller Forældre-kærligheden, og det gælder den barmhjertige Næstekærlighed.

Naar en Mand og en Kvinde elsker hinanden med sand Kærlighed, dybt og inderligt, saa har de ogsaa eller faar efterhaanden en saadan gensidig Forstaaelse af hinanden, af hele deres Væsen og alle deres Egenskaber og Forhold og Interesser, som ingen anden har eller kan have. De vil ogsaa forstaa og elske hinandens Sjæle, ikke blot det ydre, men ogsaa og fremfor alt Sjælen. Men mangler dem Forstaaelse, denne gensidige, bevidste og villedede Sympathi, saa er Forholdet imellem dem ingen sand Kærlighed, ingen højere og ædlere Kærlighed, men kun en forbigaaende opbrusende Følelse, en flygtig og værdiløs Forelskelse, paa hvilken alene der ikke kan bygges nogen lykkelig Fremtid. — Det er ogsaa en af Grundene, hvorfor Kirken advarer imod blandede Ægteskaber. I saadanne Ægteskaber er der jo næppe nogen Mulighed for denne inderlige gensidige Forstaaelse, Ægtefællerne staar der uforstaaende overfor hinanden netop paa det allervigtigste Omraade; hvad der for den ene er eller burde være det højeste, det bedste, Sjælens allerstørste Skat, den katholske

Religion med alle dens Troshemmeligheder og Trøstemidler, det er *terra incognita* (et ukendt Land) for den anden.

Eller lad os tænke paa Moderkærligheden — ikke heller her den overfladiske, blødsødne, Øllebrøds-kærlighed, som man kalder den, men den dybe og ægte Moderkærlighed. En saadan alvorlig Moder ser med skarpe Øjne paa sit Barn og kender alle dets Fejl og Skrøbeligheder, langt grundigere end nogen anden. Men hun ser ikke for at kritisere, langt mindre for at haane og spotte, men for at hjælpe, for at opelske alt det gode i Barnet. Og ved denne Kærlighedens Forstaaelse kan hun blive en udmærket, ja den allerbedste Opdragerinde for sit Barn, selv om hun ikke er særlig intellektuelt udviklet og ikke theoretisk har Begreb om Psykologi og Pædagogik.

Eller lad os tænke paa den barmhjertige Næstekærlighed overfor syge og nødlidende, overfor fysisk eller moralsk forkomne Mennesker. Her ser man det ogsaa tydeligt, at Kærligheden forudsætter Forstaaelse eller ligefrem er Forstaaelse. Naar nemlig nogen ikke er i Stand til baade med Hjerte og Tanke at sætte sig ind i disse stakkels nødlidende Menneskers Forhold, at sætte sig ind i deres Tanker og Følelser, — saa duer man heller ikke til at øve den barmhjertige Næstekærlighed; naar en Sygeplejer eller Sygeplejerske kun mekanisk udfører, hvad Situationen kræver, kun lige akkurat gør, hvad der skal gøres, koldt og ligegyldigt, uden Hjerte og uden Forstaaelse, da egner en saadan sig slet ikke til sin Gerning, til den barmhjertige Samaritans Gerning.

2. Men naar Forstaaelsen, denne Hjertets Forstaaelse er til Stede, saa følger det andet ogsaa af sig selv, saa føler Kærligheden ogsaa Trang til at ytre sig som Offervillighed, saa vil man gerne og med Glæde gøre ikke blot, hvad der er Pligt, men alt, hvad der staar i ens Magt for at bringe de ulykkelige Hjælp; og kan man ikke bringe dem nogen egentlig Hjælp og Befrielse, saa i alt Fald Trøst og Lindring. Og jo større Kærligheden er, jo inderligere og oprigtigere Kærligheden er, desto større Ofre er man beredt til at bringe, ja, om det skulde være, ogsaa Ofret af ens eget Liv.

De, som ikke mere er ganske unge, husker vistnok endnu den rystende Katastrofe, Basarbranden i Paris for et Par Aartier tilbage, hvor ogsaa den danske Generalkonsulinde Elise Hoskier og hendes næstældste Datter sammen med mange andre omkom i Flammerne. Blandt andre befandt der sig ogsaa dér i det kritiske Øjeblik en ung Mand tillige med sin Forlovede. Saa snart han mærkede, at der var virkelig alvorlig Fare, saa reddede han skyndsomst sig selv, men lod hende i Stikken. Hun blev imidlertid alligevel reddet paa anden Maade, men tog da Anledning af det passerede til at slaa op med ham, hvad man jo slet ikke kunde fortænke hende i; ogsaa for ham selv vilde det jo have været — mildest talt — en flov Historie, en pinlig Situation, dersom han efter dette alder skulde have staaet Ansigt til Ansigt med hende.

Og hvad ligger saa heri? Heri ligger, at vi alle har en rent instinktmaessig Fornemmelse af, at Kærligheden ogsaa er Offervillighed, og at derfor den, der paa et afgørende Punkt svigter i saa Henseende, derved viser, at det kun er saa som saa med den foregivne Kærlighed.

Eksempler paa det modsatte, Eksempler paa sand, offervillig Kærlighed, har vi i alle dem, som trofast er fulgt i den himmelske Samaritans Fodspor, hans hellige Apostle og Martyrer, hans fromme og ivrige Missionærer lige fra Kristendommens første Tider indtil vore Dage; alle hine, som ofrer deres Liv i Kristendommens Tjeneste, for Christi og de udødelige Sjæles Sag, som drager ud i al Verden for at erobre — ikke ved Kanoner og Maskingeværer, — men ved Ordets Forkyndelse og deres eget gode Eksempel — at erobre stadig flere og flere Folk og Landstrækninger for Christus vor Frelser og underkaste dem under hans Kors, under hans Aag, som er sødt og velsignelsesrigt. Det er en Samaritangerning, en baade aandelig og legemlig Barmhjertighedsgerning, som ikke er let, som kræver store personlige Ofre og Afsavn, undertiden, ja ikke sjældent ogsaa Ofret af selve deres Liv. Og hvis man spørger: hvorledes er dette muligt? Hvad sætter dem i Stand dertil? Saa er Svaret dette: at det er Christi Kærlighed, som tvinger dem dertil. Den Kærlighed, som de er besjælede af, er den samme forstaaende,

offervillige Kærlighed, som besjælede den himmelske Samaritan, den gode Hyrde, som selv ogsaa hengav sit Liv for Faarene. Kan vi ikke helt og fuldt efterligne dem og dele deres Arbejde, saa lad os i det mindste daglig nedbede Guds Velsignelse over deres Arbejde og efter Evne yde vor Skærv til Missionsværket, til den aandelige og legemlige Samaritergerning blandt vore nødlidende Medmennesker. Thi er vor Kærlighed ikke forstaaende og offervillig, saa er den ingen Kærlighed.

Maatte den gode Hyrde, den himmelske Samaritan hjælpe os alle til at komme i Besiddelse af og bevare denne sande kristelige Kærlighed, hvis Væsen er Vilje, og som ytrer sig som Forstaaelse og Offervillighed. Maatte de forskellige kristelige Nationer, hvem det jo først og fremmest paahviler som Pligt at give Verden Eksempel i denne Henseende, maatte de, i Stedet for at bekæmpe og ødelægge hinanden, snarere vise gensidig Forstaaelse og offervillig Kærlighed indbyrdes, saa at der altid kunde herske Fred og Enighed mellem de kristne Fyrster og Folk. Det skulde vi ofte tænke paa og hede om; det burde i den Grad ligge os paa Hjerte, at vi glædes ved hvert Tegn, der tyder paa Opfyldelsen af dette vor Frelzers Ønske, og bedrøves, inderlig bedrøves over det modsatte.

Det var fornylig 10-Aars Dagen for den gode, fromme, hellige Pave Pius X's Bortgang fra os, og som man jo den Gang mente, var det netop af Sorg, han døde, af Bedrøvelse over at se sine aandelige Børn føre blodige og grusomme Krige med hinanden. I alt Fald gik hans aller-sidste Formaninger og Forordninger ud herpaa: at forsøge paa at genoprette Fred og Enighed, Kærlighed og Forstaaelse imellem de kristelige Folkeslag. Og han viste sig derved som en værdig Repræsentant for den, som har sagt: »Dette er mit Bud, at I elsker hverandre, som jeg har elsket eder.«

Selv om andre ikke vil rette sig efter disse Formaninger og lyde dette Bud, saa lad os i alt Fald gøre det, lad os paa alle Omraader, baade i det store og i det smaa, vælge os Kærlighedsbudet til Program og Rettesnor for vort Liv og vor Handlemaade og altid have disse vor Frelzers Ord for Øje: »Dette er mit Bud, at I elsker hverandre, som jeg har elsket eder!«

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af
Peter Schindler.

(Fortsat.)

III. Livet.

Det er Søndag Morgen med klar Sol, høj, grøn-gylden Himmel og faa hvide Fjerskyer langt ude ved Horisonten.

Klokkerne gaar i St. Silvestros Taarn, og Tonerne dirrer vidt ud over Dalen og højt op ad Bjærget. Først ringes der til Fromesse Klokken syv; den læser Kapellanen for dem, der har travlt og skal til Provinshovedstaden — og desuden for de Allergæster, der ikke vil faste lige til Ni-Messen. Saa bliver der en Pavse; Gaden vrimler af søndagsvadskede og pyntede Børn, der forsigtigt tripper om i den stive Stads og ser længselsfuldt hen til Mudderdynngen, som kan omformes til Huse, Byer, Paladser . . .

Alt Arbejde hviler i den tidlige Morgen — der soves længe. Men henimod Ottetiden tager alle Livets Lyde fat. Der rumsteres i Køkkener, der hældes Vadskevand ud af Vinduer, hvor Ansigter og Buster i Negligé kommer til-syne — Skomageren faar i Hast slaaet en Hæl paa før Kirketid; Madammerne i Frisertrøje og Underskørt, holdt sammen ved Sikkerhedsnaale, og med Papillotter i Haaret gaar til Slagter og Købmand for at gøre Indkøb til Søndagens Middag . . .

Saa ringes der første Gang til Ni-Messen — anden Gang, og alt Livet standser; Konerne kommer frem i den bedste Stads med Bønnebogen i Haanden; Børnene følger med vandfriserede Skilninger og strittende »Grisehaler«, i ny-børstede Støvler og med strøgede og stivede Forklæder.

Manden kommer bagefter i de svære sorte Stadsklæder og de bedste Sko; Piben faar endnu et Par Sug, saa bankes den ud og forsvinder i Brystlommen; den runde, bløde, sorte Filthat bliver drejet i Haanden — og Tæppet i Kirkeporten falder i bag dem.

Hvad er det, der skaber Fest i Kirken i Dag. Der er kun fire Kærter lændt paa Altret — den grønne Messehagel, som Don Giovanni bærer, er ikke særlig pyntelig . . . og dog er der Fest i Luften.

Det er Søndagen selv, der skaber Festen — en Afglans af Paaskegryets Morgenguld.

Koner og Børn erobrer straks Bænkene, som der iøvrigt ikke er mange af. Straks, man kommer paa Plads, knæler man og samler sit Sind i en første Bøn — men det svage Køn er det svage Køn — der maa kigges lidt rundt, hvad nu det er for et Tørklæde, Agnese har paa Hovedet, hvad mon Amalias nye Sko har kostet, og om Antonio er i Kirken . . .

Mændene sidder ikke gærne og går helst ikke for langt frem i Kirken.

De holder mest af at staa lænet op mod en Pille i Halvmørket eller at gemme sig i Hjørnet bag en af de store tomme Skriftestole.

Dær staar de saa og ser til, alt som Messen skrider frem, og ved Offertoriet, naar Præsten siger *Dominus vobiscum* og ved Kommunionen som ved Introitus og Elevationen korsrer de sig med de store barkedede Bondehænder.

Men er det nu Kristendom? spørger en nordisk Stemme — var det ikke bedre at høre Guds Ord og bede . . .

Jeg svarer, at det er i høj Grad Kristendom — det er endda den højeste Form for Kristendom.

Her er sletikke noget med at »have sit Samfundsforhold til Gud i Orden« eller anden religiøs Luxus oppe nordfra. Hær er den simple, enfoldige Bondemand, der har klædt sig i Stadstøjet og som er gaaet i Guds Hus — og han generer sig en Smule for at sætte sig ned og bliver helst staaende nede ved Døren (Tolderens Plads!) og ser til i en dyb og ydmyg Overbevisning om, at han er den ringe overfor den hellige og evige Gud. Saa kan de fornemme »Trøende« godt faa Lov til at sidde langt fremme (i Nærheden af Farisæernes Stadel!) og takke Gud, fordi de »har deres Forhold i Orden«. Og med Hensyn til at »høre Guds Ord« og at bede — saa vent lidt; Messen er jo kun lige begyndt.

Se endnu lidt paa ham, Bondemanden fra Sognet,

som han staar dær. Duknakket og krogrygget af Slid, med furede, revnede Hænder, der aldrig bliver helt rene — og med forkrøblede Negle. Se ham staa dær med den fine Hat drejende i Hænderne, som han holder paa Ryggen. Se hans Øjne følge Præstens Bevægelser — nu er han ved Epistlen, nu er det Evangeliet, og den gamle Mand kors-tegner Pande, Mund og Bryst. *Credo* følger — Præsten knæler, og Bondemanden gør et lille Knix med de stive Knæ.

Saa hører han for Resten ogsaa Guds Ord.

Turisten, som i Italien kun besøger de store Kirker, hører det ikke — han ser blot »Funktionerne«, som det saa betegnende hedder dernede.

Men i Sognekirken er Sognepræsten forpligtet til paa hver Søn- og Helligdag at læse Evangeliet og korteligen at udlægge det.

Det gør Don Giovanni ogsaa i Rocca San Silvestro.

Hans Prækener er ikke dybe — de er heller ikke stjaalne fra andre — de er praktiske og aktuelle. Han kan, selvom Lignelserne halter stærkt — altid faa Sognets Fejl og Skavanker frem og faa dem tugtede med Guds Ords Svøbe. Og er der ingen Fejl, Evangeliet vil passe paa, saa er der en Kristenpligt — Skattens Mønt presses til Pligten til at give Almisse; bægge Dele handler jo om Penge — de kloge og de daarlige Jomfruer (navnlig de sidste) udlægges om Konerne, der kommer for sent til Messen, fordi de skal til Købmanden i sidste Øjeblik . . . og saa fremdeles. Med sin italienske Beghjærne kan Sognebarnet sine Evangelietexter udenad, og han betjener sig gerne af dem til at illustrere sin daglige Tale.

Jamen, han beder jo ikke, og »mit Hus er et . . .« hører jeg stadig Stemmen fra Norden.

Se paa ham, svarer jeg. Se paa hans Øjne og følg deres Retning. Han følger Messen. Der foregaar noget i hans Sjel, hver Gang der foregaar noget ved Altret. Hans Udtryk er ét, naar Præsten læser Evangeliet, et andet, naar Brød og Vin opløftes til Gud som Offergaver. Og naar lille Beppo kimer Messeklokken til Don Giovannis *Sanctus*, »Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, Zebaoth, Himmel og Jord er fulde af Din Herlighed, Hosianna i det

Høje, velsignet være Han, som kommer i Herrens Navn« . . . ja, saa bøjer Bonden sin krogede Ryg og tegner sig med Korsets Tegn til Ære for Himlens og Jordens Herre. Og faa Øjeblikke efter — naar Smaabørnene af Mødrene tysses til Ro og bringes paa Knæ — i det Øjeblik, da Don Giovanni deroppe ved Altret over Hostien siger de Ord, som Vorherre Jesus Kristus »i den Nat, der han blev forraadt,« gav sine Disciple Befaling til at sige »til min Ihukommelse«: Dette er mit Legeme — og over Kalken: Dette er mit Blod . . . saa faar Bondemanden sit rødtærnede Lommeterklæde frem og breder det paa Gulvet og bumser saa paa Knæ og bøjer sig dybt. Og det kan godt være, at hans Sind og hans Læber endnu sletikke har formet et eneste Ord; men han har i henved en halv Time været inde for den Højstes Aasyn, været optaget af den mystiske Bøn, *oratio mentalis*, af Sindets Opløftelse men Hovedets og Knæets Bøjelse for den evige Herre. Endnu en Gang gør han Korsets Tegn og rejser sig saa atter — Bukseknæene faar en lille Afbørstning — og Øjnene følger Messen indtil Enden.

Og som han staar dær i sin Andagt og Samling, i sin Ydmyghed i Herrens Hus, minder han mig om *Thomas a Kempis'* Ord fra »Kristi Efterfølgelse« II₁: *Melior est profecto humilis rusticus, qui Deo servit, quam superbus Philosophus . . .* Langt bedre er den simple Bondemand, som tjener Gud, end den hovmodige Lærde . . .

Vi kunde ogsaa have betragtet Konerne under Messen og set dem optagne af deres Bønnebog eller af Rosenkransen — ganske som Kvinderne i de store Stæder — men lad os blive ved den gode Bondemand, som dyrker den Jord, Vorherre skabte i seks Dage, fra Mandag til Lørdag — og paa den Dag, da Gud Herren hvilede og saa, at alting var saare godt, gaar han frem for den Højeste med et Sind som Oldtidens Patriarkers, naar de nærmede sig Brændolferraltret, eller som den, der drog sine Sko af foran Tornebusken . . . thi Stedet, han stod paa, var helligt.

Det er den Type af Mænd — af Fædre til Børn — af Patriarker, der opholder Italien midt i al Nutidens Ugudelighed, midt i al Politikkens Løgn og Strid.

Saalænge Sognebarnet ikke er fordærvet, saa længe vil der endnu være godt at dvæle i Vælskland.

Han har sine Fejl — ja — og Don Giovanni er villig til at tugte dem tidlig og silde; et Glas over Tørsten kan let falde af, særlig i Vinhøstens Tid — lidt vel hastig til at svare og til at yppe Kiv er han ogsaa — stædig som et Æsel, paastaar Konen — men alt i alt en brav Arbejder og en pligtro Familiefader.

Don Giovanni har mange af den Slags i Sognet. Stort er det ikke — 700 Sjæle; og saa er han endda heldig, at hans Rocca San Silvestro er en By; andre Præster, der maaske kun har 3 à 400 Sjæle, maa trave baade to og tre Timer ad Bjærgstier eller Skovveje for at naa rundt. Don Giovanni kan overskue sine Faar fra sin Terrasse oppe paa Præstegaardens Tag ved Siden af Kirken. Halvdelen af Husene ligger nedenfor og Halvdelen opad Bjærgsiden; og naar Kirkeklokkerne ringer, »som Hønen klukker mindelig«, naar Lyden ud til selv de fjerneste Huse i Sognet.

Det er ikke noget besværligt Sogn. Formanden efterlod det i god Stand, og Don Giovanni har ikke ligget paa den lade Side.

Han er den eneste Autoritet paa Stedet. Læge og Lærer kan ikke kappes med ham — den første bor nemlig i sin Villa udenfor Muren og er ligesom en fremmed, og den anden er en sølle Sjæl, der aldrig naaede til Forfremmelse.

Naar Don Giovanni begynder Vinhøsten, begynder alle San Silvestros Vindyrkere. Naar han plukker Oliven, plukker alle; og naar han saar, saar hele Sognet.

Han er ogsaa den, der handler paa Sognets Vegne.

Skal der sættes et Dokument op, betror man sig ikke til en Advokat, før man har forelagt Sognepræsten Sagen. Og skal der gøres energiske Skridt hos Regeringen, er det Don Giovanni, der smører sin fineste Gig, ifører sig Kjølen med Fløjelskraven og drager til Staden for at tale Vandløbets eller Postkontorets Sag hos Præfekten i Provinshovedstaden.

Don Giovanni har sletikke Brug for at afholde Møder. Han har intet at sige sin Hjord udover, hvad han siger dem for Altret Søndag Morgen.

Er der én, der skal have en særlig Omgang, falder det ikke den gode Præst ind at behandle Sagen offentligt og i al Almindelighed — han kalder Kalurius til sig og siger: Gør saadan og saadan — og saa sker det. Og de Foreninger, han dels har arvet fra sin Formand, dels selv stiftet, har et rent religiøst Præg og kan dærfor afgøre deres Sager i Kirken.

Der er de unge Pigers — St. Agnes-Foreningen.

Der er »De kristelige Mødres Forening«.

Der er »Rosenkransforeningen« og »Den gode Døds Broderskab« . . . Hver for sig samles til bestemte Tider i Kirken; Lys tændes, og Don Giovanni træder for Altret, hvor han — klædt i Kjole og Korskjorte med Stolaen over — holder en kort Tale (fundet i det righoldige Værk »Den apostoliske Sognepræsts Skatkiste«!), som paahøres uden nogen Tanke om Kritik — det er Præsten og Guds Ord, og det har sin Rigtighed altsammen . . .

Saa tænder lille Beppo alle Lysene, Don Giovanni ifører sig den gyldne Korakaabe, aabner Tabernaklet, fremtager den hellige Hostie, som er Herrens Legeme, fra Sølvæsken, slutter det ind i Monstransen, som han stiller op over Altret paa en »Trone« omgivet af forgyldte Træstraaler . . . Virak antændes, Hymnen synges, og en Række Bønner, som svarer til Foreningens Formaal og Behov — eller simpelthen Rosenkransen — bedes i Kor. Naar Bønnerne er forbi, velsigner han Forsamlingen med Herrens Legeme, og enhver gaar til sit.

Don Giovanni har god Tid, han forhaster sig aldrig og løber ikke tør, saadan som Storstadspræsterne.

Han beder sit Breviar og læser sin Messe hver Dag; gaar sin Tur, tilsér sine Marker, sover sin Siesta og studerer grundigt den katholske Avis — men Bøger læser han egentlig ikke udover et Kvartertid hver Dag lidt i Kirkefædrene.

Resten af Dagen gaar med Smaasamtaler, et godt Raad hær, en Forespørgsel dær, en Formaning hist . . .

Han følger med, véd alt, hvad der foregaar i hvert eneste Hus, og føler sig ansvarlig for alle sine Sognebørn som en sand Fader, en god Hyrde.

Doven, uvidende, uproduktiv . . . er det ikke saadan, man plejer at høre fra Turisten?

Energisk er han ikke; men er Energi egentlig Gejstlighedens stærke Side i andre Lande og andre Kirker?

Uvidende — ingenlunde! Han har gennemgaaet sit Gymnasium som enhver anden Student; og de tre Aars Filosofi og følgende fire Aars Theologi sætter ham i Stand til at disputere en dansk luthersk Landsbypræst sønder og sammen paa godt Latin

Uproduktiv — maaske! Han passer sin lille Have; Nabobonden har hans Marker i Forpagtning, thi det sømmer sig ikke, at Kirkens Mand gaar og roder i Jorden.

Udover dette, som er Fritidspusleri, men som jo tæller i Verdens Øjne, passer han sin Dont. Han er oppe hver Morgen før sex, parat til at høre Skriftemaal; han læser sin Messe og passer sit Breviar, den præstelige Bønnebog, som tager ham 1 à 2 Timer hver Dag. Endelig er han tilrede, hvis en syg skal berettes, en død begravnes eller et ungt Par ægtevies. Han har endvidere *Officium* visse Dage — det vil sige: han samler tre, fire Nabopræster for — paa de efterlevendes Bestilling — at synge Kirkens Liturgi for de hedengangne; og paa andre Dage er han til *Officium* hos Kollegerne . . .

Sognepræsten er ikke alene Sognebørnenes aandelige Fader i den Forstand, at han skal vaage over dem, oplære, vejlede og tugte dem, for hvilket de er ham baade Tak og Underhold skyldige — han er, *qua* Fader, selve Ophavet til deres aandelige Liv og den, der nærer det, naar de én Gang er indkomne i det. Og som den, der tjener ved Altret, lever han ogsaa af Altret.

I Sognet er der ingen Idé om »det almindelige Præstedømme« (det er der for Resten heller ikke i lutherske Egne, hvor Præsten foruden at være Sognets Præst : Døber, Prædikant, Sakramentsforvalter, Giftefoged og Begraver — ogsaa er kongelig Embedsmand. Men det lyder jo meget kønt!).

Præsten er en Bonde, Søn af en Bonde og i Manerer og Opdragelse en Bonde mellem Bønder — men han er den iblandt dem, der efter Guds Kald er »udskilt fra Folket« for — efter en lang Opdragelse — at leve et

højere, enligt og Bønnens Liv midt i sine gamle Omgivelser — og for, fra sin Salvelses Højhed, at indpode, overvaage og nære Livet, det overnaturlige Liv, i Sognets Folk, i Sognebørnene.

Fabrikant Hermann Hoffmann †.

Det tynder svært ud i Rækkerne blandt den ældre Generation af Hovedstadens Katholikker. Atter har Dødens almengyldige Lov gjort sine ubønhørlige Krav gældende og kaldet en af vor Menighed over i Evigheden, hjem til hans Fædre. Det er en af vore Trosfæller, som ikke blot ved sit Navn var kendt rundt om i Landet, men som ogsaa ved sin Person, sit Arbejde, sin Virksomhed, sin aldrig svigtende Hjælpsomhed gennem en lang Aarrække har været knyttet til mange af vore katholske Sogne i Provinserne og har ydet værdifuld Hjælp og Støtte paa forskellig Vis. Derfor vil sikkert ogsaa Efterretningen om dette Dødsfald vække opriglig Sorg og dyb Vemod i vide Kredse, thi det betyder et smerteligt og føleligt Tab, Tabet af en prøvet og erfaren Raadgiver, en stedse redebon og rundhaandet Velgører for talrige katholske Foretagender og Institutioner.

Efter menneskelig Beregning er man tilbøjelig til at sige, at Fabrikant Hermann Hoffmann altfor tidlig blev kaldt bort. Først for knapt to Aar siden fyldte han 60 Aar (14. Decbr. 1922), og selv om allerede dengang hans Helbred var alvorlig truet og gav Anledning til Bekymring, saa mente man dog, at en længere, haardt tiltrængt Hvile og Fritagelse for hans vidtforgrene Forretningsarbejde vilde kunne give ham Kraft og Sundhed tilbage til fortsat Virksomhed. Dette Haab fandt Udtryk i en Artikel i »Ugebladet« (1922, S. 913 ff.), der giver en sammentrængt Skildring af H. Hoffmanns mangesidige Gerning, og hvis Slutning udmunder i Ønsket om, »at han endnu mange Aar vil kunne virke iblandt os«.

Dette Haab og Ønske er altsaa ikke gaaet i Opfyldelse. En allerede langt fremskreden Aareforkalkning medførte andre, tildels gaadefulde Sygdomssymptomer, og hverken en nødvendig Øjenoperation eller gentagne længere Op- hold baade paa Landet og paa St. Josefs Hospital formaede at genoprette den tabte legemlige Sundhed. Aands- frisk forblev han dog til det sidste. Han hengav sig der- for heller ikke til Illusioner med Hensyn til sin Helbreds- tilstand, men var klar over dens Alvor. Og som den sam- vittighedsfulde, overbevisningstro Katholik, han var, sør- gede han i Tide for at »beskikke sit Hus«. Baade hans timelige og overnaturlige Anliggender var i Orden; gen- tagne Gange modtog han de hellige Sakramenter; endnu Aftenen før sin Død, der indtraadte Tirsdag d. 30. Sep- tember om Morgenen Kl. 3, blev han styrket til den sid- ste Kamp ved den hellige Salvelse, — saa man vel tør sige, at han var vel forberedt paa Dødens Komme.

Hermann Hoffmann forblev ugift hele sit Liv igennem, men han valgte den ensomme Stand sikkert ikke af Mage- lighed eller egoistiske Bevæggrunde; thi selv om han blev sparet for mange af Familielivets Arbejder, Sorger og Be- kymringer, saa har han dog sandelig ikke sparet sig selv, ikke nydt denne Verdens Goder, som maaske mange an- dre vilde have gjort i hans Sted. Men han har udrettet et stort, uegennyttigt Arbejde, paalagt sig frivilligt mange Savn og Ofre for at gøre godt, for at gavne Kirkens vidt- omfattende Interesser baade i det store og i det smaa. Anerkendelse herfor har han ikke søgt eller tilstræbt, thi hvad han gjorde, det gjorde han med Iver, Lyst og Be- gejstring for Guds Skyld, idet han betragtede sig som For- valter af de aandelige Evner og timelige Midler, det gud- dommelige Forsyn havde anbetruet ham. Vi tør vel sige, at han var en tro og samvittighedsfuld Forvalter, der havde sine Sager i Orden, da han skulde aflægge Regn- skab for sin Herre, og denne vil da ogsaa gengælde ham alt med overdaadig Rundhaandethed.

At dette maa ske er det inderlige Ønske og den varme Bøn, der opsendes til Gud især fra St. Ansgars Menighed, i hvis Midte den afdøde er opvokset, og hvortil han altid har følt sig knyttet ved sin Gerning og ved Varetagelse af

Kirkens Tarv og Fornødenheder, selv efter at have taget Bopæl i Nabsognet.

Vort Menighedsliv har ikke Raad til at lide mange Tab, som det, der blev voldt os ved Hermann Hoffmanns Død. At denne jo engang vilde komme, maatte man være forberedt paa, thi »Tider skal komme, Tider skal henrulle, Slægt skal følge Slægters Gang«, — men det er af største Vigtighed, at den opvoksende Slægt maa træde i de bort-

gangne Foregangsmænds Fodspor og søge at udfylde Hullerne i de udtyndede Rækker.

Denne Tankegang har præget Hermann Hoffmanns hele Liv og Færden, styrket hans Pligtfølelse og ægget ham til ufortrødent Arbejde, selv om det ikke blev anerkendt eller maaske endog mistydet.

Derfor vil han altid staa for yngre Generationer som et Eksempel til Efterfølgelse, og hans Minde vil for steds være knyttet til og blive bevaret af St. Ansgars Kirkes taknemlige Menighed.

Det er Løvfalds Tid, — men ogsaa Høstens Tid. Gid Høstens Herre maa skænke Hermann Hoffmann Glæden ved at samle rige Frugter i Evighedens Lade!

R. I. P.

Fattigbøssen

i Sakramentskirken bringes herved i velvillig Erindring.

St. Antonius-Fattigbøssen glemmes ikke saa let. Der strømmer Bidragene ganske jævnt ind; saa nogenlunde da, men denne Bøsses Indhold stilles jo efter Skik og Brug til Vincensforeningens Disposition til Bestridelse af denne Forenings Udgifter bl. a. til Uddeling af gratis eller halvt gratis Eksemplarer af Ugebladet og til smaa kontante Understøttelser til enligstillede.

Men den anden Fattigbøsse ved Hovedindgangen kommer der saare lidt i.

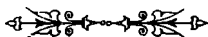
Af dens Indhold skulde Sognepræsten gerne kunne bestride bl. a. Udgifterne til fattige Skolebørns Sporvogns- eller Jernbanepenge. — Sakraments sognet er nemlig et meget vidstrakt Sogn, som omfatter ikke blot Nørrebro med Brønshøj og Søborg, men ogsaa Buddinge, Husum, Herløv, Bagsværd o. s. v. Og dersom man ikke hjælper de mindre bemidlede katholske Familier, som bor der langt ude, ikke hjælper dem med at bestride Omkostningerne ved at sende deres Børn herind i vor Skole, saa vil de allfor let falde for Fristelsen til at sende dem i den nærmeste Kommuneskole, hvor de endogsaa har alting frit, selv Bøger frit, hvad de i Reglen ikke har i vore Skoler. — Man kan ikke vente, at fattige eller blot mindre bemidlede Familier skal kunne betale baade Skolepenge og Udgifter til Bøger og Rekvisiter og saa desuden endnu Rejsepenge eller daglige Sporvognspenge, især naar der er flere skolesøgende Børn i én Familie. Det løber op.

For Øjeblikket d. v. s. de sidste Par Aar gaar der derfor 30 Kr. med, hver Maaned, alene hertil, til Sporvognspengehjælp til saadanne Børn; og det kan snart blive mere.

Men der falder desværre langt fra 30 Kroner om Maaneden ned gennem Sprækken eller Tragten paa omtalte Fattigbøsse ved Hovedindgangen, langt, langt, langt fra det!

Tænk lidt paa den Bøsse, hvem der kan! — Eller ogsaa (da Pengesedler let bliver stikkende i Tragten) kan Bidrag til nævnte Øjemed gives direkte til og vil blive modtaget med stor Taknemlighed af *Sognepræsten.*

(Med Vikariatets Tilladelse og Anbefaling.)

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som altid, naar »S. M. D. M.« indbyder til Fest, var der godt besøgt ved dens Stiftelsesfest den 17. September. Rosenkranskirkens Sognepræst, Pastor Raabe, var efter Indbydelse kommet til Stede og holdt Festtalen ved Bordet. Der herskede den bedste Stemning hele Aftenen, og det gik Slag i Slag med Taler og Sange. Der var Oplæsning og Underholdning af enhver Art, baade alvorlige og muntre Ting, og det viser sig efterhaanden, at Medlemmerne selv udmærket godt kan sørge baade for det materielle og det spirituelle. Der er dog stadig, trods al god Tilslutning til Foreningen, nogle ganske bestemte Aargange Elever, man mangler, og det kan ikke for tit indprentes alle forhenværende Elever, at de skal slutte sig til vor Forening. Naar man betænker, at i Aarenes Løb har henved 900 Drengene frekventeret Skolen, saa er ca. 100 Medlemmer af Foreningen vel lovlig faa. Enhver gammel Elev anmodes derfor indtrængende om ved Lejlighed at besøge Brødrene (de er altid glade for at hilse paa en »gammel Dreng«) og samtidig overlade dem sin Adresse; den vil saa blive overgivet Bestyrelsen, og ved første Fest vil der saa blive sendt Indbydelse til Vedkommende. Paa den Maade vil det med Tiden nok lykkes at faa samlet alle forhenværende Elever under »S. M. D. M.« — Husk det!

Sekr.

— Der er endnu et begrænset Antal Billetter at faa til Kaptajn H. Bistrups Foredrag paa Onsdag d. 8. ds. — Da Foredraget ikke bliver gentaget, tilraades det alle Trosfæller at udnytte denne Lejlighed til at høre om Teddys sidste Rejse; der henvises iøvrigt til omstaaende Annonce.

Roskilde. Søndag d. 21. Sept. var Salen paa St. Mariæ Høj i Roskilde fyldt til Trængsel i Anledning af en hastigt arrangeret Musikaften til Fordel for et Orgel til Kirken. Aftenen lededes af Organist Kerckhoffs. Organisten er jo kendt som en Dygtighed af Rang, og vi behøver vel derfor heller ikke at notere, at han ogsaa denne Aften dokumenterede sin høje musikalske Dannelse. Mest forbavsede han maaske Tilhørerne med en Etude for venstre Haand. Men den unge Sanger Th. Hansen var vel den, Forsamlingens store Interesse gjaldt. Hr. Th. Hansen, der vil være kendt af mange fra vore katholske Foreninger, er hjemme paa Ferie fra et Studieophold i Italien. Han er begavet med en smuk Stemme, og med den gode Uddannelse, han faar, vil han sikkert med Tiden kunne naa store Ting. Bedst var han maaske i et Udtog af

»Bajadser«, men ogsaa en Sang af Heise blev sunget med virkelig Kunst. Her i København fik kun en enkelt udvalgt Forsamling Lejlighed til at høre den unge Sanger, inden Roskilde kaprede ham paa Falderebet — paa Vej til fortsat Uddannelse i Udlandet. — Entréen til denne Aften var gratis, men ad Frivillighedens Vej blev der indsamlet et Beløb ved Udgangen, en Gave, som sikkert vil være et meget velkomment Bidrag til Menighedens Bestræbelser for at skaffe den smukke Kirke og den dygtige Organist et værdigt Orgel.

Karlo Poulsen.

Frankrig. Kulturkampens Fornyelse er i Gang. De første Ofre blev Klarisserne i Alençon. Under Krigen var de som saa mange andre Ordensfolk vendt tilbage til deres Kloster, som de for en Del Aar siden var jaget bort fra. Nu fik de Besked paa at være ude igen inden den 26. August, ellers vilde de blive sat ud med Magt. Den 25. forlod Nonnerne i Ro Klosteret. Men ellers er Budskabet ikke blevet modtaget med Ro; det katholske Frankrig protesterer. Desværre protesterer det aldrig kraftigt nok paa Valgdagene, og nu ser man Resultatet. — Det er klart, at dette kun er Begyndelsen, men en underlig Begyndelse: at jage nogle fallige Klarisser ud af Landet!

Spanien. Kong Alfons har allerede tidligere højtideligt indviet hele Nationen til Jesu hellige Hjerte, og siden har mange Byer og Provinser — for ikke at tale om de utallige Familjer og private Institutioner — fulgt dette Eksempel. I Sommerens Løb har Saragossa og Bilbao lagt Grundstenen til to Monumenter til Ære for Jesu Hjerte, og Barcelona vil snart kunne se en stor Jesu Hjerte Statue rejse sig paa Toppen af Tibidabo. Statuen i Bilbao bliver den kostbareste af alle, af det skønneste Marmor til en Værdi af ca. 1 Million pesetas; den bliver 40 Meter høj og bliver opstillet paa Belgium Square, saa at den kan ses fra alle Skibe paa Floden.

Religionsundervisning.

for katholske Børn, der ikke besøger katholske Skoler, afholdes hver Søndag Eftermiddag Kl. 4 i Pigeskolen i Boyesgade 8. (Værelse 6).

Jesu Hjertes Budbringer. Septbr.—Oktbr. 1924. Indhold: Hovedformaal for Bønnens Apostolat. — Den stille Omgang i Amsterdam. — Kongreshymne. — Skizzer fra den eukaristiske Kongres i Amsterdam, 22.—27. Juli 1924. 1. St. Willibrordus. 2. Stadion. — Anna Maria Taigi. — Fra Hedningemissionen. — Jesu Hjertes Sejr. — **Børnenes Budbringer.** Indhold: Feriebrev fra Amsterdam. — Teltet paa Stadion. — Flyveren i Luften. — Amstelkring. — Fra Hittebørnenes Land.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Medlemmerne anmodes om at betale deres Kontingent straks ved Kvartalets Begyndelse, ligesom Restancerne maa indbetales nu.

Bestyrelsen.

Katholske unge Kvinder til Udlandet.

I Anledning af stedse fornyede Advarsler til danske unge Kvinder mod at rejse til Udlandet uden at sikre sig betryggende Adresse og Rejsehjælp, fordi de derved udsætter sig for de største Farer (i vor Tid større end nogensinde), baade med Hensyn til falske Annoncer og til, paa Rejsen ude i det fremmede, aldrig at naa deres Bestemmelsessted, — anmodes alle katholske unge Piger fra København og Provinsen indstændigt om at henvende sig til »Katholsk Værneforening for unge Kvinder«, der har internationale Forbindelser med alle Lande, og som undersøger Ægt-heden af Annoncer og Engagementstilbud samt fremskaffer de fornødne Oplysninger, Adresser, Modtagelse paa Ankomststationerne undervejs og andet Rejseværn. Katholske unge Piger fra Provinsen bedes enten selv skrive eller henvende sig til Foreningen gennem deres Sognepræst eller Søstrene.

Da Foreningens Hovedkvarter i September er bleven forflyttet fra Vester Voldgade til *Stenosgade 2°*, sker alle Henvendelser herefter skriftlig eller mundtlig til Frøken *Amy Anker*, Formand for »Katholsk Værneforening for Unge Kvinder«. Dansk Afdeling af *Association Catholique Internationale pour la Protection de la jeune fille*. *Stenosgade 2°*, København B. Tlf. Vester 972 y. Trælles sikrest 9--12, andre Tider pr. Aftale.

Onsdag den 8. Oktober Kl. 8 pr. holdes Foredrag af

Kaptajn H. Bistrup: »**Teddys sidste Rejse**«

i Hotel Phoenix Festsal (Indgang: Dr. Tværgade No. 1), hvortil alle Trosfæller indbydes. Efter Foredraget, der arrangeres af Foreningen UNIO, er der selskabeligt Samvær og en lille Dans til Kl. 1. — Et begrænset Antal Billetter à 2 Kroner (inklusive Garderobe), faas i Kath. Bogsalg, Stenosg. 3, og hos Bestyrelsen. — Foreningen Unios Medlemmer kan faa Billetter à 1 Krone hos Bestyrelsen. —

Unio.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katholske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug. I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), i Aarhus til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13^a, Tlf. Aarhus 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videresender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, gl. Sølv- og Guldsager til Omsmelting eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker og deslige.

Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

Aftenprædikerne i Jesu Hjerter Kirke

begynder Søndag den 5. Oktober Kl. 6. Emnet for Oktober Maaned er: Tilbedelse i Aand og Sandhed.

Kollekt for den danske katholske Kirkesag.

Søndag den 5. Oktober holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Kirkelig Kalender.

5. Okt. 17. Søndag eft. Pintse. Rosenkransfest.	12. Okt. 18. Søndag eft. Pintse.
6. — M. Bruno, Bekender.	13. — M. Edvard, Bekender.
7. — Ti. Rosenkransfest.	14. — Ti. Callistus I, Pave og Martyr.
8. — O. Birgitta, Enke.	15. — O. Teresia, Jomfru.
9. — To. Dionysius og Lidel- sesfæller, Martyrer.	16. — To. Ferialdag.
10. — F. Frans Borgias, Bekender.	17. — F. Hedvig, Enke.
11. — L. Marias Officium.	18. — L. Lukas, Evangelist.

Den katolske Højskole begynder igen Tirsdag den 14. Oktober.

Katolsk Forening »Absalon«,

fejrer sin Stiftelsesfest Mandag d. 6. Oktober Kl. 8 i »Columbus« Selskabslokaler. I Aftenens Løb flere Overraskelser. Adgang kun for Medlemmer og specielt indbudte.

— Generalforsamling afholdes samme Sted Mandag d. 20. Oktober Kl. 8 pr. Kun gyldig Medlemsbøg giver Stemmeret. Evt. Forslag bedes indsendt til Form. A. Johansen Birkegade 15². Fælleskommunion d. 12. Oktober Kl. 8 i Sakramentskirken. Det hl. Messeoffer frembæres for afdøde Msgr. A. Neuvel.

Bestyrelsen.

Mariakongregationen for Mænd. Søndag den 5. Oktober Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8^{1/2}

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 7. Oktbr. Kl. 8^{1/4} læses den hellige Messe for afd. Sognepræst Pastor H. Böhmer.

St. Ansgars Kirke. Søndag den 5. Oktober Kl. 6 er der ved Aftenandagten Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

St. Josephs Gilde st. 1885.

afholder sit ordinære Generalmøde den 13. Oktober Aften Kl. 8 pr. i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde med højtidelig Fornyelse af Kongregationsløfterne Onsdag den 8. Okt. Kl. 8 Aften. Søndag den 12. Oktbr. Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Vor kære Broder, Svoger, Onkel og Grandonkel
Fabrikant

Hermann Hoffmann

døde Tirsdag Morgen d. 30. September efter længere Tids
Sygdom, 62 Aar gl., styrket med Kirkens Naademidler.

Paa Familiens og egne Vegne
Søskende Hoffmann.

R. I. P.

Begravelsen finder Sted Lørdag den 4. Oktober Kl. 10
fra St. Ansgars Kirke paa Vester kath. Kirkegaard.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 41.

Søndag den 12. Oktober.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om den guddommelige Naade I. — 18. Søndag efter Pintse. — Det rene Væld — (fortsat). — De katholske Børn. — Den 25. katholske Rundskuedag. — A. C.'s Rusgilde. — Nye Boger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Strøtanker om den guddommelige Naade.

I.

Naaden er rigeligere end Bønnen; thi den giver altid mere, end man beder om.

Guds Naade virker ved alle Menneskets gode Gerninger, saa at ingen kan bygge uden Herren, ingen bevare uden Herren, ingen begynde uden Herren. (St. Ambrosius.)

Hvad kan være behageligere for den syge end den Naade, der helbreder ham; for den dovne, som den vækker; for den, der ikke vil, som den hjælper?

Gud kommer os i Forkøbet, saa at vi helbredes; han hjælper med, saa at vi forherliges; — det første, for at vi skal leve fromt; det andet, for at vi skal leve evigt med ham.

Vort gode Liv er ikke andet end Guds Naade; uden Tvivl er det evige Liv, hvormed det gode Liv lønnes, Guds Naade.

Ingen gør noget godt uden ved Guds Naade; det onde, Mennesket gør, er selve Menneskets, men det gode, han gør, det gør han ved Guds Velgerning. (St. Augustinus.)

Naaden kommer til os fra Gud ligesom Straalen fra Solen. (St. Bonaventura.)

Den Naade, at Mennesket kalder Gud sin Fader, overgaar alle andre Gaver. (St. Leo.)

18. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli I Brev til Korinth. 1. Kap.

Brødre! Jeg takker altid min Gud for eder, for den Guds Naade, som er skænket eder i Christus Jesus: at I i ham er blevne rige i alt, i al Lære og i al Kundskab, ligesom Vidnesbyrdet om Christus er blevet bekræftet iblandt eder, saa at I ikke har Mangel paa nogen Naadegave, medens I forventer vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse, som ogsaa vil bekræfte eder indtil Enden, ulastelige paa vor Herres Jesu Christi Tilkommelses Dag.

Apostelen skriver sine Breve, som man plejede at gøre dengang, idet han begynder dem med en Hilsen, som nævner baade Afsenderen og Modtageren. Naturligvis bygger Paulus paa kristeligt Grundlag: han ombytter det hedske Ord: »vær hilset« med det kristelige Udtryk: »Naade«, f. Eks. Vor Herres Naade være med eder. Og saa gaar Apostelen i flere af sine Breve over til en Taksigelse overfor Gud for alt det store og naadefulde, som Herren havde virket i dem, Brevet var rettet til. Derved opnaar Apostelen hos Brevets Modtagere en venlig Modtagelse af det, han vilde skrive. Saaledes ogsaa i Dagens Epistel. Særligt havde det Betydning hos Korinthierne. Der var mange og ikke ubetydelige Misforhold hos dem, som skulde rettes, og som Apostelen fremhæver i Brevet. Paulus begynder Brevet med hjertelige og anerkendende Ord. Han minder med taknemmeligt Hjerte om det store og gode, som Herren havde virket i Menigheden. Paulus viser sig som den kloge og erfarne Fader og Sjælesørger, som ikke saa meget er betænkt paa Straf og Irettesættelse, men paa Forbedring og Lægedom. Han var forpligtet til at sige strenge og alvorlige Ord til Menigheden i Korinth; dog kunde han regne med, at disse Ord vilde falde i god Jordbund, dersom han med Anerkendelse fremhævede ogsaa det gode, der fandtes hos dem: »I er blevne rige i ham i alt, i al Lære og i al Kundskab,« og jeg er forvissat om — tilføjer han —, at den algode Gud, der har begyndt det gode i eder, ogsaa vil fuldende det i eder, saa at I kan staa ulastelige for ham paa vor Herres Jesu Christi Tilkommelses Dag. Det er apostolisk Klogskab og Visdom.

Klogskab hører med til de fire saakaldte Hoved- eller Kardinaldyder (der dog i denne Betydning ikke har nogen Forbindelse med Kardinalsværdigheden). Klog er den, der i alle Forhold kun tager Sigte paa Livets virkelige Maal, den evige Salighed, og som forstaar at vælge de rette Midler og den rette Vej til at naa dette Maal. Enhver Kristen har den Forpligtelse at naa frem i denne Dyd, thi

den er ligefrem Kilden — Moderen — til mange andre sædelige Dyder, Midtpunktet, som andre Dyder grupperer sig om. Naar et Menneske skal kanoniseres (helgenkaares), kræves det, at det skal fastslaas og bevises, at det Menneske paa heroisk Vis har øvet de fire Hoveddyder. Det er altsaa en Hovedbetingelse for en kristelig Livsvandel, at en Kristen forstaar at handle klogt.

Ogsaa i dit Liv skal denne Dyd findes; thi uden den vil du aldrig naa langt frem som Kristen. Da Christus fortalte Lignelsen om den uretfærdige Husholder, der forstod at erhverve sig Venner ved det uretfærdige Mammon, roste han Forvalteren for at have handlet klogt, og han tilføjer: »thi denne Verdens Børn er klogere i deres Slægt (paa deres Maade) end Lysets Børn«. Vi burde være kloge med Hensyn til Maalet, idet vi har det sidste Maal for Øje og arbejder for det og aldrig taber det af Syne. Dette Maal er Himmelen og det evige Liv. Se paa denne Verdens Børn? Hvad er deres Maal? Penge og Rigdom, Ære og Anseelse, et godt og behageligt Liv. Det arbejder de for, det tænker de stadig paa, for det lever de alle deres Livs Dage. Vi Kristne derimod staar langt tilbage for dem. Hvor faa er det, som overhovedet arbejder for det evige Liv! Og de, som gør det, betragter det som en Biting, thi der er kun faa, som gaar saa fuldstændigt op i det som Verdens Børn i deres jordiske Maal.

Vi burde handle klogt m. H. t. Midlerne og Vejen, som fører til Maalet. Se igen hen til de førstes Stræben og Jagen, til deres Arbejde og Ofre, til deres Spekulationer og Planer; de er utrættelige med Hensyn til Tiden, Arbejdet og Ofrene. Dersom vi Kristne vilde anvende Halvdelen af denne Energi, disse Ofre, dette Arbejde, disse Bestræbelser, vilde vi være Helgener for længe siden. Ja, vi arbejder, men fordi vi skal gøre det; vi nøjes med lidt, og vi regner saa tidt med den Tanke: mere er du ikke forpligtet til at gøre. Der mangler Interessen, og saa gaar den kostbare Tid, det religiøse drives som noget, der just ikke helt bør forsømmes; man er bange for Arbejde, for Ofre og for den Tid, der burde anvendes. Kan man kalde det for klogt?

Vi burde handle klogt m. H. t. vor Næste. Vi er henvist til vore Medmennesker, vi er nødsaget til at omgaas dem i det daglige Liv; overfor mange af dem har vi endog særlige Forpligtelser. Da er det nødvendigt at være klog baade for at leve i Fred og Endrægtighed med dem og for at vinde dem. Den hellige Frans af Sales plejede at sige, at man fangede flere Fluere med en Skefuld Honning end med en Tønde Eddike. — Desværre findes Klogskab saa sjældent blandt Mennesker.

Det rene Uæld —

Rejsebillede fra Landet i Italien.

Af
Peter Schindler.

(Fortsat).

Don Giovanni staar i Kordøren og venter.

Han retter paa den hvide, kniplingsbesatte Korskjorte og den violette Stola. Lille Beppo følger hans Eksempel; lille Beppo er iført en sort Talar, der bærer Mærker af alle de Vokslæs, han i sin Virksomhed som Kordreng har tændt og slukket; den er ogsaa lidt for lang til ham — over den bærer han en Korskjorte lig Præstens men mindre fin — Kniplingerne er erstattede af Gardinborter, men paa Afstand ser han helt fiks ud.

Der er det sædvanlige Halvmørke i Kirken, men det brydes af en bred Solstraale i det Øjeblik, Angeluccio og Angelica løfter Portens svære Forhæng tilside. Angelica bærer sin Søsters Nummer Tre paa Armen; den lille nyfødte, som saa Dagens Lys i Gaar, højest i Forgaars, er indhyllet i et stort rødt Silketæppe med Guldfrynser, at alle maa se, at det gaar til Barnedaab.

Don Giovanni og Beppo gaar ned til Kirkens Forhal, hvor Ceremonien skal tage sin Begyndelse — thi det bør sig ikke, at den lille Hedning kommer helt ind i Guds Kirke, saalænge den endnu er udøbt!

Et spørgende Blik fra Præsten, og Angelica hvisker den lilles Kristennavn: Pietro Francesco Giovanni. Saa spørger Præsten Peter Frans Johannes paa Latin:

— *Petre Francisce Joanne*, hvad begærer Du af Guds Kirke?

Og Fadderne svarer: — *Fidem*, Troen!

— Troen, hvad godt skal den bringe Dig?

— *Vitam aeternam* — det evige Liv!

Og vendt mod den lille, som nu begærer at indgaa til det evige Liv — Livet, som begyndes i Sognet, og som fuldkommes i Paradiset — formaner Præsten:

— Om du vil indgaa til Livet, da hold Budene; elsk

Herren Din Gud af al Dit Hjærte, Sjæl og Sind — og Din Næste som Dig selv!

Men den lille, som er undfangen og født i Arvesyndens Trældom, kan endnu ikke elske, før Gud har taget ham i Vold.

Præsten aander paa Barnets Aasyn og byder: — Udfar af ham, Du onde Aand, og giv Plads for Helligaanden, Talsmanden!

Og idet han tegner Barnet med Korsets Tegn paa Pande og Bryst, siger han: — Modtag Korsets Tegn saavel paa Din Pande som i Dit Hjærte, tag paa Dig Guds Buds Tro og lev saaledes, at Du alt nu kan være hans Tempel!

Saa er Barnet da primsignet som Katekumenerne i gamle Dage og beredt til at modtage den kristelige Børnelærdom.

Daabens Ritus har den Dag i Dag Oldkirkens Præg af Voksnes Daab, forud for hvilken gik en Undervisningens og Prøvens Tid.

Lille Beppo rækker Præsten en Glasskaal med viet Salt, over hvilket Præsten har besvoret al Ondskabs Aand at udfare, og som han har velsignet og helliget i den treenige Guds Navn og med Korstegnet til et Visdommens Symbol »— ved Vorherre Jesum Christum, som skal igenkomme at prøve Levende og Døde og Verden ved Ild«.

Don Giovanni lægger et Par Saltkorn i Barnets Mund og siger til det: — Modtag Visdommens Salt, som baade Dig til det evige Liv. Fred være med Dig!

Og Beppo svarer i hele sit Embedes Værdighed: — Og med din Aand!

Men hvad gavner Visdommens Salt, om Kraftens Olie og Salvelse ikke lægges dertil?

Derfor besværges Præsten endnu en Gang den Onde at slippe al Magt over Barnet: — Thi kende Du, formaledidede Djævel, Din Dom; giv den levende og sande Gud Æren, giv Jesus Kristus, hans Søn, Æren; giv Gud Helligaand Æren og vig bort fra Guds Tjener Pietro Francesco Giovanni, hvem vor Gud og Herre Jesus Kristus har værdisgodes at kalde til sin hellige Naade og Velsignelse og til Daabens Kilde — og vov aldrig, forbandede og fordømte

Djævel, at røre dette hellige Kors, som vi nu tegner paa hans Pande! —

Saa heder Præsten over Barnet og lægger den ene Ende af sin Stola over det; og saaledes bæres det frem i Kirken til Døbefonten: — Intræd i Guds Tempel, at Du maa have Del med Kristus i det evige Liv! —

Mens Præst og Faddere gaar frem, beder de Trosbekendelsen og Fadervor, og nu kommer Timen, da Barnet skal svare for sin Tro gennem Fadderens Mund.

Først maa dog dets døve Øren oplades, og — som Vorherre i Evangeliet — saaledes tager Præsten Spyt af sin Mund, rører Barnets Øren og Næse og siger: — *Effata*, det er: lad Dig op, i Yndigheds Duft; men fly nu Du, o Djævel, thi Guds Dom er forhaanden!

— Pietro Francesco Giovanni, forsager Du Satan?

Angeluccio og Angelica svarer: Jeg forsager!

— Og al hans Gærning? — Jeg forsager!

— Og alt hans Blændværk? — Jeg forsager!

Nu er Barnet dær, hvor Oldkirkens Neofyter var, naar de foruden Primsignelsen blev salvede med Katekumenernes Olie.

Præsten dypper sin Tommel i den hellige Olie, som Biskoppen har viet Skærtorsdag i Domkirken, tegner Korset paa Barnets Skuldre og Bryst: — Jeg tegner dig med Frelsens Olie i Kristus Jesus Vorherre, at Du maa have det evige Liv! — Lille Beppo svarer gravitetisk sit: Amen!

Vel har Barnet bekendt, at det forsager det onde — men tror det ogsaa? Fadderens maa svare for det med tre *Credo* paa de tre Artikler: Jeg tror!

Saa spørger Præsten tilsidst: — Pietro Francesco Giovanni, vil Du døbes? Og Angeluccio svarer: — *Volo*, jeg vil det!

Et lille rynket Ansigt kommer tilsyne, smaabitte Hænder med rosenrøde Negle fægter i Luften, og kraftige Skrig genlyder i Kirken — lille Pietro sov netop saa sødt.

Angelica holder Barnet frem over Fonten, og Don Giovanni gyder med en Perlemoders-Skal tre Gange det viede Vand over det lille Hovede: — *Petre Francisce Joanne, ego te baptizo in Nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti* — jeg døber Dig i Faderens, Sønnens og Helligaandens Navn!

Det lykkes Angelica at faa den lille nye Kristne tysset til Ro, saa Præsten kan salve dets Isse med hellig og viet Salve og sige sit sidste: *Pax tibi*, Fred være med Dig!

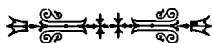
Lille Beppo kigger nysgerrigt ned paa det lille Ansigt mellem Huens fine Strimler og lyseblaa Sløjfer, og han havde nær glemt, at Ceremonien sletikke er færdig.

Endnu dækkes Barnet med en hvid Kjortel — det nye Levned's Symbol — og Fadderen faar en tændt Kærte at holde paa Barnets Vegne — Tegnet paa Troens brændende Lampe; og først nu lyder det:

— Pietro Francesco Giovanni, gaa bort i Fred, og Herren være med Dig!

Der bliver en Snakken og Pludren og Kyssen den lille nye Kristne inde i Sakristiet, hvor Don Giovanni har faaet Næseklemmeren paa det yderste af Næsen og indfører det nye Kristennavn i den store Bog med de mange endnu tomme Rubrikker.

Hvad skal der staa i de andre — Konfirmation, naar Biskoppen holder sin Visitats, ja — og maaske et nyt Navn, en Kvindes, i den næste — og i hvert Fald ganske sikkert en Dato, tidlig eller sen, med et Aarstal helt ude i Margenen. Og der er vel ikke Tvivl om Tilføjelsen: rettelig forberedt ved de døendes Sakramenter. Don Giovannis store Protokol er Kladdebogen til hin anden Bog, der en Dag skal aabnes, og hvori alt staar opskrevet — alt, der skal bevise, om Pietro Francesco Giovanni har beholdt sin hvide Klædning og sit brændende Lys, og om han har forhindret Djævl'en i at røre det hellige Kors, hvormed han blev tegnet hin Dag, da han i Sognekirken indgik til Livet.

De katholske Børn.

I et Hefte af Medlemsbladet for Dansk Børnehjemsforening, »Barnet«, findes der en Beskrivelse af de fleste norske Børnehjem; og det meddeles, at Udgifterne beløber sig gennemsnitlig pr. Aar til over 1000 Kroner pr. Barn. Jeg tør ikke offentliggøre Tallene paa de Indtægter, vore

Børnehjem maa nøjes med, for at man ikke skal tro, at vore Børn sulter. Det gør de heldigvis ikke. Hvis der paa Børnehjemmene er nogen, der kommer til at sulte, saa er det først Søstrene. En Gang imellem faar jeg en Anmodning om at offentliggøre, hvor mange Børn der nyder godt af den Hjælp, der ydes. Grunden til at jeg aldrig har efterkommet denne Anmodning er, at man ikke med Tal kan maale det gode, der gøres, eller den Nød, der afhjælpes, ved at man modtager det enkelte Barn.

Men med rolig Samvittighed kan jeg sige, at al den Hjælp, der ydes, baade i Penge og i Tøj, er uundværlig, for at vi kan give Børnene det nødvendigeste, og endda er der *Hundreder*, som trænger til Hjælp. Derfor haaber jeg, idet jeg udtaler min varmeste Tak til vore Velgørere, at alle de, som har støttet os indtil nu, heller ikke i Fremtiden vil lukke deres Haand.

Mange er i Nød, og Nøden er stor. —

Hvilken Kamp og hvilke Ofre koster det ofte ikke at redde en Barnesjæl! Og alligevel maa man ofte hjælpeløst se til, naar en af vore Smaa gaar tabt for Troen paa Grund af Forældrenes Samvittighedsløshed. Paa den anden Side kan man være Vidne til heltemodige Kampe for en Barnesjæl, hvor en engang svag Pige viser sig som den stærke kristne Kvinde og kæmper som en Løvinde mod Plejeforældrene, deres Venner og Naboer, Politimyndigheder, Skolelæreren og den lutherske Præst. Næsten hos alle, ogsaa hos de i det daglige religiøst ligegyldige Mennesker, viser der sig i det afgørende Øjeblik en medfødt Opposition mod den katolske Kirke.

Disse Kvinder kan ofte være et Eksempel for mange katolske Mødre, der næsten uden Kamp giver tabt, naar Manden eller Familien modsætter sig Barnets *praktiske* katolske Opdragelse. De glemmer maaske, at de derved for den ydre Freds Skyld sælger *Barnets Rettigheder*, og deres egen Samvittighedsro. Forholdene er i det hele taget meget vanskelige for vor Børn ogsaa i Byerne og i katolske Familier.

Jeg hørte forleden følgende Tilfælde fra København, som en Moder fortalte mig: Far og Mor var vant til at tage deres Dreng med i Kirke hver Søndag. Den yngste er kun 5 Aar gammel. En skønne Dag strejkede den lille og sagde til sin Mor: »Jeg gaar ikke mere med i Kirke.« Moderen blev helt forbavset og spurgte: »Hvorfor ikke?« Da svarede Drengen: »Gretes (Venindens) Mor har sagt, at det med at gaa i Kirke er kun Sludder og Vrøvl.« — Dette Tilfælde viser, hvordan vore Børn allerede fra den tidligste Alder er udsatte for daarlig Paavirkning og for Angreb paa deres Tro og deres religiøse Pligter.

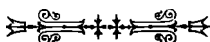
Mere og mere faar man Forstaaelsen af, hvor nødvendige og velsignelsesrige vore Børnehjem er, hvor ofte de er det eneste Tilflugtssted mod daarlig og skæbnesvanger Indflydelse.

Da der i Belgien for mange Aar siden kæmpedes for Bevarelsen af den religiøse Skole, bredte der sig en stor Begejstring over hele Landet, som ytrede sig i en Sang, hvis Omkvæd var »Ze zullen haar niet hebben, de schoone ziel van 't Kind« — »Aldrig skal de faa Barnets smukke Sjæl.« Det burde ogsaa blive vort Feltraab, som samler alle til Værn om Barnets smukke Sjæl.

Vor Kærlighed skal være stor, ja udstrække sig til alle. Men da vi ikke kan favne alle, saa lad os i det mindste trykke vore katholske Børn til vort Hjerte, men saa fast, at de kan føle Hjertet banke af den uegennyttige Kærlighed, som er beredt til at bringe Ofre.

Nakskov, St. Franciskus's Dag.

Pater A. Smilz.

Den 25. katholske Rundskuedag.

Det er sjældent *Katholsk Ungdoms Værn* henleder Opmærksomheden paa sit Arbejde. Da det den 26. Septbr. var 25. Gang, Værnet har ladet afholde Rundskuedag, er der dog en Lejlighed til at fortælle lidt om dette aarligt tilbagevendende Arbejde. Dels fortjener K. U. V.s bidragydende Medlemmer at høre lidt om det Arbejde, der udføres paa disse Dage, og som kun kan udføres takket være Værnets Kasse, og dels fortjener de katholske Institutioner, der besøges, en hjertelig Tak for den Forstaaelse og elskværdige Gæstfrihed, hvormed Børnene modtages.

Ugebladets forrige Redaktør, Hr. Kandidat Niels Hansen er den Mand, som oprindeligt fremsatte de Tanker paa et Raadmøde, der har skabt vore Rundskuedage, hvorfor Udvalget ogsaa sendte Hr. Kandidat Hansen en telegrafisk Hilsen og Tak den 26. f. Md.

Rundskuedagene har til Opgave at føre Afgangsklassens Elever i Kirkeskolerne rundt til en Række katholske Institutioner, for at de unge kan faa et saa levende Indtryk af disse og deres Arbejdes Betydning, at de derigennem knyttes end nærmere til Kirken.

Fra Kl. 9 Morgen til 6 Aften føres da Dreng- og Pigehold — hver for sig — rundt i Skoler, Hospitaler og Kirker, som beses grundigt under kyndig Vejledning, og Le-

derne af disse Dage har altid kunnet glæde sig over den gode og festlige Stemning, der har hersket, ligesom Børnene har bestræbt sig for at vise en mønsterværdig Opførsel.

De fleste Aar har Drengene og Piger været ført rundt hver paa sin Dag, men de sidste Aar er det sket paa samme Dag, dog saaledes at hvert Hold føres for sig. Ialt er ca. 500 Børn vist rundt.

Andet Steds i Bladet er Fru Th. Messerschmidts Arbejde nævnt; her skal endnu nævnes en Dame, der i en lang Aarrække har ført Pigeholdet rundt: Fru Feuerlein, der gennem disse Linier ogsaa bedes modtage en hjertelig Tak.

J.

A. C.'s Rusgilde.

»Saa nu er denne Aften gaa't med Alvorsord og Gammenslag«, hedder det som bekendt i en god gammel Slutningssang, der afsynges ved akademiske Fester. Rigtignok blev den ikke sunget ved A.C.'s Rusgilde — men den citerede Linie kunde godt passe — eller med andre Ord: A.C.'s Rusgilde opfyldte alle de Krav, man med Rette kan stille til en akademisk Fest. Alvorsordene sagde Rustaleren Kaptajn *Bistrup* — uden uægte »Højtidelighed«, men saadan, at man forstod, at de var mente — og dækkede over en betydelig Personligheds Livserfaringer. Hans Ord til de unge katholske Studenter var det, der gav Aftenen Dybde. I Samklang hermed faldt Pater Kochs Ord for Paven og Pastor Jensens Tale for Konge og Fædreland. Paa Russernes Vegne takkede Kjeld Geertz-Hansen. Hans Debut som Taler i A.C. var udmærket, og hans Tak til Kaptajn *Bistrup* udløste, hvad vi alle følte. Saa kom Punchen (Ostepind og The dannede Indledning til de materielle Nydelser). Pastor Jensen overgav »Fasces« (Dirigentklokken) til cand. phil. A. Mika, som dermed havde overtaget den ansvarsfulde Gerning at være det glade Lags Direktør — eller som det hedder i den akademiske Terminologi: Magister bibendi. Det skal siges: han klarede det med overlegen Elegance og Rutine. Punchen fik selvfølgelig Sang og Taler til at vælde frem: Punchetalen af Student Kinzi (baaret af glødende Kærlighed til — og Indsigt i — Emnet); Tale af Fornjotur for Kaptajn *Bistrup* og saa iøvrigt alt det, der falder ind under Receptens Afdeling B: Gammenslag. Jeg husker ikke nøjagtigt, hvem der iøvrigt talte for hvad — men trøster mig med,

at det er der vel næppe heller andre, der erindrer. Men eet husker vi: det var en glimrende Fest — og det bliver vi ved med at huske. Næste Aar bringer saa forhaabentligvis en ligesaa god Fortsættelse — og maaske flere Russer (der var tre i Aar).
S. P. F.

Nye Bøger.

Peter Schindler: Catholicisme. (Katholsk Forlag.) 144 S. Pris: 3,75 Kr.

»Hvad skal jeg tro?« Det er et Spørgsmaal, Mennesker ofte stiller. Der gaar saa mange omkring og ved hverken ud eller ind, som føler sig saa lidt tilfredsstillede af det, Folkekirken byder dem, og som maaske ogsaa ser med en interesseret Nysgerrighed paa den katholske Kirke. Ja, man træffer protestantiske Kristne i Mængde, der klager bittert over alt det, de mangler. Det er saadanne ærlige, søgende Sjæle, der skal have Pastor Schindlers nye Bog i Haanden, og der er ikke Tvivl om, at de vil sluge den.

Denne Bog om »Katholicisme« udfylder et Savn. Saa vidt jeg kan se, bliver det den Bog, man for Fremtiden anbefaler alle, der spørger om, hvad de skal tro, eller som gerne vil vide noget om den katholske Kirke. Vor Katekismus har naturligvis været god for mange, men Pastor Schindlers Bog er livligere, langt personligere, og saa er den netop skrevet for søgende. Den vil være udmærket før eller sammen med Katekismen, som den selvfølgelig ikke skal erstatte.

»Katholicisme« er en Apologetik i moderne Form, Stilen er meget klar, og Bogen virker aldrig kedelig. Ogsaa Katholikker kan sikkert læse den med Udbytte, særlig de første Afsnit, men det bliver altsaa særlig Ikke-Katholikker, der her kan hente Oplysning i den. Det første Afsnit giver Gudsbeviserne, let forstaaeligt, naturligvis ogsaa kun skitseret. Saa følger et udmærket Kapitel om Tro og Viden, og her kan jeg ikke lade være med at optrykke det første Stykke som en Prøve paa Forfatterens Stil, og fordi det tegner to Typer, som vi ser saa ofte:

»Det er noget, der hører Fortiden til . . . »Middelalderens Mørke« var for Troen, hvad den stemningsfulde Skumringsstund er for Poeten og for Romantikeren: det rette Element.

Men vi, som lever i det XX. Aarhundrede, vi kan virkelig ikke tro.

Det moderne Liv med alle dets Krav, al dets Teknik og Maskiner, dets Krig har ikke Plads for det overnaturlige. Vi beklager det; vi kan saa godt se det skønne i Troen, vi forstaar Religionens Trøst, vi misunder dem, der kunde tro i de gamle Dage. Vi læser om dem, det er saa kønt. Vi lader endda vore Børn døbe og konfirmere, vi vil kristeligt i Jordan, vi gaar maaske til Alters en enkelt Gang og i Kirke til Jul og paa Langfredag; vi trænger til at faa vore Sjæle hvilede i Stilheden og opvarmede i Højtiden . . . men tro, saadan som de gamle troede — tro uden Skygge af Tvivl — tro, saa vi ved, at dette er det eneste ægte og blivende, og »Verden« er kun noget, hvis »Skikkelse skal forgaa« . . . Nej, vi kan ikke, hvor gerne vi saa vilde — og vi vilde inderst inde egentlig gerne; det vilde vist være det lykkeligste, om det blot var muligt!

Men »den moderne Videnskab« tillader os det ikke. Vi ved jo — om ikke fra videnskabelige Værker, saa dog fra populære — at Verden ikke er skabt paa 6 Dage, à 24 Timer, à 60 Minutter . . . Vi ved, at en Jonas er for bred til at passere en Hvals Hals . . . vi ved, at Mirakler sker ikke mere, og vi ved ikke, om de nogensinde er sket . . . den moderne Videnskab har lært os alt dette; den har dræbt Troen.

Men da der jo er noget højere til — noget indeni os og udenom os — noget ved Barnets Vugge, noget en skøn, stille Aften, naar »Fred hviler over Land og By«, noget ved Dødslejer og Begravelser — og noget . . . naar vi mindes visse Øjeblikke i vort Liv — — ja, saa accepterer vi lidt Vorherreri — lidt religiøs Trøst, lidt poetisk Religion.

Men tro — sværge paa, at alt det med Gud og Sjælen og Evigheden og (uf!) Helvede er sandt, er mere haandgribeligt end Sporvognen, vi kørte med i Morges, end min Kone, mine Penge . . . Nej!

Bødsige indrette vort Liv efter det . . .

Bevares, vi er ikke værre end andre — men hvis Troen og alt det var absolut sikkert og var det ene og store og højeste, saa maatte vi jo helt sadle om; saa var der baade det ene og det andet, der maatte revideres i vort Liv, i vor Omgang . . . det er næsten helt rart, at vi ikke er sikre paa Troen, ellers var det en forskrækkelig Ulejlighed.

Lad dette være en Mennesketype fra 1924, fra Vesterbrogade eller Store Kongensgade i København. En helt anden Type er Tvivleren.

Jeg tror, jeg er et »omvendt« Menneske, jeg gaar i

Kirke, jeg læser min Bibel, vi beder endogsaa Børdbøn, naar vi er alene.

Og alt dette, fordi jeg en Dag har lært af Livet, at det hele var værdiløst uden Ham . . .

Og dog — dybest inde, ingen ved det, hverken min Kone eller Præsten, end ikke min Dagbog — dybest inde gnaver Tvivlen paa min Tro, og jeg frygter for, at den en Dag skal have dræbt den.

Jeg vil tro; jeg ved af bitter Erfaring, at der ikke er Lykke i »Veden«, og at jeg ikke kan sejre over Synden uden Tro. Jeg finder min Fryd i Bibelen, i de helliges Forsamling . . . og dog, der er et »Men« og et »Mon« bagved hele mit Trosliv.

Der er »den moderne Bibelforskning« — jeg har flere Bøger om den i min Reol — ikke theologiske, men den Slags, som Præster og Professorer udgiver til vi Forretnings- og Lægfolks Belæring, at vi dog kan følge med.

Der er ogsaa det med Præsternes Uenighed — der er jo snart een Tro for hver Præst.

Naa, jeg holder mig nu til Barnetroen, som jeg finder den i Ordet — andre finder noget helt andet i »Ordet«, og jeg tør ikke sige, at de har helt Uret — baade Ja og Nej synes mig sommetider Sandhed

Og alt det og meget andet faar mig til at vakle i Troen, til at føle, at den — hebares — er god, nyttig, styrkende . . . men at den er alt andet end klippefast. »Den moderne Tid« er usund for Troen. Lykkelige de, der levede den Gang, man endnu kunde tro — saadan rigtig tro uden Spor af Tvivl!

Maa de Linjer og Blade, der nu følger, være et alvorligt Stop! til de Mennesker, hvis Tanker foran er gængivne.«

Efter Apologetikens forskellige Afsnit behandler Forfatteren Sakramenterne, særlig Messen, derefter »Aflad, Rosenkrans og den Slags«, saa »Klostre, Munke og Cølibat«, og Bogen slutter med et læseværdigt Kapitel om »Katholicisme og Protestantisme i Danmark«. Disse sidste Afsnit er fortrinlige og morsomme at læse. Man lukker denne Bog med Ønsket om, at mange maa læse den, den vil sætte Tankerne i Bevægelse, og den vil sikkert blive en Vejleder for mange søgende Sjæle.

Det er allerede en hel Række Bøger, Pastor Schindler har udsendt. Paa Bagsiden af Titelbladet staar kun nævnt fire; mærkeligt nok er de to største udeladt: »Bag Køje og Klausur« og »Trængselsaar«. Forhaabentlig vil Rækken stadig vokse.

Bernh. Jensen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Anledning af Jubelaaret vil der blive afholdt en *fælles nordisk Pilegrimsfærd til Rom* næste Aar. Om kort Tid vil der foreligge Meddelelser desangaaende fra »Kath. Klubs Rejsebureau«, som af Hs. Højærværdighed Biskoppen har faaet overdraget at arrangere Rejsen, der vil finde Sted i Maj Maaned (i Ugen omkring Christi Himmelfart). Efter hvad man paa nærværende Tidspunkt kan skønne, vil Rejsen, der varer 14 Dage, komme til at koste 385 Kr. (3. Klasse) alt iberegnet (Jernbanebilletter Tur og Retur — Ophold — Kost etc.). Bureauet har forhandlet med de forskellige Jernbanedirektorater, der har erklæret sig villige til at gennemføre Særtog, naar mindst 400 Deltagere tilmeldes. Nærmere Oplysninger vil fremkomme i Løbet af denne Maaned. Forespørgsler bedes rettet til Sekretær S. P. Fornjotur, Gl. Kongevej 95¹ (V) — Tlf. Vester 3781.

— Forskellige Forhold har nødvendiggjort en foreløbig Udsættelse af Højskolens Møder; men de vil i den nærmeste Fremtid tage deres Begyndelse.

— Paa *Katholsk Ungdoms Værns* 39. Raadmøde den 24. September fremlagdes en Skrivelse, hvori Fru *Therese Messerschmidt* grundet paa Sygdom bad sig fritaget for sit Hverv som Medlem af Raadet. — Formanden, Hr. Direktør Henrichsen, beklagede dybt, at Fruens Helbredstilstand hindrede en Fortsættelse af Fru Messerschmidts mangeaarige, altid redbonne og dygtige Arbejde i Ungdomssagen. Fruen fortjente en særlig Tak for sin personlige Deltagelse i Rundskuedagenes Arbejde og sin elskværdige Ledelse af Ungdomsfesternes Arrangement. Raadet sluttede sig til denne Udtalelse samt Ønsket om en snarlig Bedring ved at rejse sig. — Den første Suppleant, Frøken Elisabeth Ronge, indtager derefter Fru Messerschmidts Plads i Raadet.

— Et Jubilæum er jo en Mærkedag til Minde om en Begivenhed, der har fundet Sted for en længere Række af Aar tilbage. Og i denne Anledning plejer man gerne at fejre en Fest i større eller mindre Omfang alt efter Begivenhedens Betydning og Vigtighed. Det vil maaske for manges Vedkommende være en Overtaskelse, naar de erfarer, at der i *Klosteret paa Jagtvejen* i disse Dage ogsaa kan fejres et Jubilæum, ja, om man vil, endog *to Jubilæer* — et tydeligt Vidnesbyrd om, hvor hurtigt Tiden svinder bort. Og omendskønt der ikke holdes Festligheder i større Omfang, skal Ugebladet dog i Korthed mindes Dagene og slutte sig til Gratulanterne med en hjertelig Lykønskning. Den 8. Oktober er det første Ti-Aar udløben, siden Søstrene af den Evige Tilbedelsesorden holdt deres Indtog i det

nye Kloster. Som Følge af det tilbagetrukne, stille Liv, de fører, er de jo ikke kommet i direkte Kontakt med den store Offentlighed, men navnlig efter at Klosterkirken er bleven taget i Brug, har dog efterhaanden stedse flere fundet Vejen til Klosteret paa Jagtvejen. Kirken er blevet et Samlingssted for mange Katholikker, som har deres Bopæl derude, og megen Velsignelse er udgaaet fra dette Sted, ikke blot over Hovedstaden men ogsaa over hele Landet, vistnok mere, end de fleste aner. Der er derfor al Grund til at bringe Gud en inderlig Tak for den Tid, der er gaaet, i tillidsfuld Fortrøstning til, at det Naadevæld, som her er opløst, maa vedblive at strømme til de seneste Tider for at vederkvæge mange tørstende Sjæle. Nogle Dage efter, Søndag d. 12. Oktober, fejrer Priorinden Sr. Maria Birgitta 25 Aarsdagen for sin Iklædning. Det har været omtalt i tidligere Aargange af Ugebladet, i hvilken Grad Priorinden og Klosteret er knyttet sammen, saa hele Klosterets Tilblivelse skyldes Moder Birgittas Rundhaandelighed. Maaske mindre bekendt vil det derimod være, at Klosteret ogsaa er kommet til at lide haardt under Krigens Følger, og at dets Bestaaen har været alvorlig truet. Kun ved mangfoldige Ofre, Savn og betydelige Indskrænkninger er det lykkedes at komme igennem Vanskelighederne, som dog langtfra er overvundne. Det har saaledes ingenlunde været nogen let Tid for Priorinden; hendes Mod og Udholdenhed er blevet stillet paa en haard Prøve, men alle Genvordigheder og Trængsler til Trods har hun stedse bevaret en urokket Tillid til Guds Forsyns vise Styrelse; og hun er jo heller ikke bleven skuffet, men har ofte fundet Hjælp paa uventet Maade. Derfor skal hun paa sin Jubilæumsdag huskes med Tak og Paaskønnelse og modtage de varmeste Ønsker om en lykkelig og velsignelsesrig Fremtid for Klosterets Trivsel og Fremgang til Gavn for Sjælene og Guds Riges Udbredelse paa Jorden. I denne Anledning vil der blive læst en højtidelig Levitmesse i Klosterkirken paa Jagtvejen, Søndag d. 12. Oktober Kl. 8, som forhaabentlig vil samle ret mange Deltagere, der paa denne Maade mest vil glæde Priorinden og berede hende Trøst paa Jubilæumsdagen, nemlig ved i Fællesskab at takke Gud for alle hans Velgerninger i de forløbne Aar og bønfulde om hans Hjælp og Beskyttelse ogsaa i Fremtiden.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar F. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

12. Okt. 18. Søndag eft. Pintse.	19. Okt. 19. Søndag eft. Pintse.
13. — M. Edvard, Bekender.	20. — M. Johannes af Kenty, Bekender.
14. — Ti. Callistus I, Pave og Martyr.	21. — Ti. Hilarion, Abbed.
15. — O. Teresia, Jomfru.	22. — O. Ferialdag.
16. — To. Ferialdag.	23. — To. Ferialdag.
17. — F. Hedvig, Enke.	24. — F. Rafael, Erkeengel.
18. — L. Lukas, Evangelist.	25. — L. Krysanthus og Da- ria, Martyrer.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 12. Oktober i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 12. Oktober Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

St. Josephs Gilde st. 1885.

afholder sit ordinære Generalmøde den 13. Oktober Aften Kl. 8 pr. i Bredgade 67. *Bestyrelsen.*

K.D.K. »Katholske Damer Klub«. — Klubaften hver første og tredje Mandag i Maaneden, Kl. 7—11. Mandag d. 20. Oktober Kl. 8 »Spørgeaften«. Højærværdige Pater Sialm indleder Diskussionen med Emnet: *Har vi Kendskab nok til vor hl. Kirke?* 1) for os selv? 2) for andre?

Alle Medlemmer indbydes til at give Møde.

For at vor hl. Ordens Venner og Velgørere kan deltage i vor Glæde og Taksigelse mod det guddommelige Forsyn, meddeler vi dem hermed, at vor kære Moder Priorinde Maria Birgitta af det hl. Kors d. 12. Oktober fejrer 25 Aarsdagen for sin Iklædning.

Ved denne Lejlighed holder den højærv. Provikar, Pastor Helmke Levitmesse Kl. 8 i vor Kirke, hvortil alle vore Venner venligst indbydes.

I den Tid, vi har opholdt os her i Landet, har vi stedse søgt at komme nærmere til Opfyldelsen af vor hl. Ordens høje Maal, den evige Tilbedelse af Jesus i Alterets Sakramente, trods alle de Vanskeligheder og Hindringer, som altid er forbundet med Oprettelsen af noget godt. Vi takker herved alle dem, der i denne vanskelige Tid har staaet os bi med Raad og Daad, for deres Deltagelse og Godgørenhed.

*Søstrene af
Den evige Tilbedelses Kloster.
Jagljeven.*

Credo. Sept. 1924. Indhold: Tankar av den helige Tomas. Om de goda ånglarnas värd. — Martyrernas minnesmånad. — En andaktens högtid i Amsterdam. — St Michael 1872 i Malmö. — Vid Absalons grav. — Från Credos torn. — Våra katolska hem. 1. Ett altare. 2. Ett skåneländskt lokalhelgon. — Från våra församlingar. Årkebiskop Bitters jubileum. — Kyrklig kalender.

Plads søges.

Ung Pige søger Plads som Køkkenpige eller Kokke-Enepige. Billet mrkt. »Plads« modtager Ugebladet.

En dannet ung Pige, som skal opholde sig København, kan faa et godt Hjem mod at gøre lidt Husgerning 2 à 3 Timer dgl. Pris: 75 Kr. Billet mrk: »Hjem« modtager Redaktionen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 S, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 42.

Søndag den 19. Oktober.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om den guddommelige Naade II. — 19. Søndag efter Pintse. — »Intet Dogme, ingen Pave, ingen Kirke...« — Det rene Væld — (fortsat). — Musik. — En Rettelse. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København, Ordrup, Holbæk, England. — Avertissementer.

Strøtanker om den guddommelige Naade.

II.

Har vi Guds Naade, da kan ingen overvinde os, fordi vi er stærkere end alle.

Ligesom Jorden ikke frembringer noget uden Regn, og Regnen alene uden Jord ikke bærer Frugt, saaledes formaar ej heller Guds Naade noget uden (Menneskets) Vilje, og Viljen er afmægtig uden Guds Naade.

(St. Joh. Chrysost.)

Længslen efter Naadens Hjælp er Naadens Begyndelse.

Vil du fjerne dig fra Naaden, da ros dig af dine Forjænter.

Gud kommer det Menneske, der ikke vil, i Forkøbet med sin Naade, for at han skal ville, og naar han vil, følger Gud efter, for at han ikke skal ville forgæves.

(St. Augustinus.)

Ligesom Guds Naade kun gives de ydmyge, saaledes kan Mennesket ikke være ydmygt, hvis den ikke gives; thi den gives, for at vi skal begynde at være ydmyge, og den gives ogsaa, for at vi ikke skal holde op med at være ydmyge.

(St. Fulgentius.)

Vi klager over, at Guds Naade mangler os; men kan ikke Naaden med større Ret klage over, at vi ikke kommer den i Møde?

(St. Bernhard.)

19. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Efeserne, 4. Kap.

Brødre! Vorder fornyede i eders Sinds Aand, og iforer eder det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Retfærdighed og Sandhedens Helighed. Aflægger derfor Løgn og taler Sandhed, enhver med sin Næste, efterdi vi er hverandres Lemmer. Bliver i vrede, da synder ikke; lad ikke Solen gaa ned over eders Vredagtighed. Giver ikke Djævelen Rum. Den, som stjal, stjæle ikke mere; men han arbejde meget mere og gøre Gavn med sine Hænder, for at han kan have at meddele den, som lider Nød.

Vi er Lemmer paa det store Legeme — paa Christi Legeme, vi er hverandres Lemmer — det er den store Tanke, som Paulus stadig kommer tilbage til i Brevet til Efeserne. Vi staar ikke ene i Verden, vi lever sammen med andre, vi er Brødre, og derfor bør vi tage Hensyn til hverandre og undgaa det, der kunde forstyrre det kristelige Samfundsliv. Apostelen fremhæver nogle Handlinger, som de særlig burde lægge Mærke til: Løgn og Vrede.

Den menneskelige Natur forandres ikke i Aarhundredernes Løb; Adams Synd og dens Følger ledsager os Mennesker gennem alle Tider; derfor er Apostelens Formaning heller ikke forgæves for vore Dage. »Aflægger derfor Løgn og taler Sandhed, enhver med sin Næste, efterdi vi er hverandres Lemmer,« er det ikke det samme, der staar skrevet i det 8. Guds Bud: du ska! ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din Næste? Dette Bud ordner en stor Del af vore Forhold til vore Medmennesker, idet det forbyder os alt det, hvorved vi i Tale kan skade vor Næste og hans Ære og derved ogsaa virke ødelæggende paa det gensidige Samfundsliv; thi dette Liv er for en stor Del bygget op paa den gensidige Tillid til hinanden. Mon det ikke kan siges, at der næppe eksisterer et Bud, der overtrædes saa meget som det ottende? Den hl. Alphonsus siger: Dersom du kan sige om et Menneske, at han aldrig overtræder dette Bud, kan du ogsaa sige om ham, at han er en Helgen. Herligt og smukt skriver Apostelen Jakob i sit Brevs 3. Kap.: »Støder nogen ikke an i Ord, da er han en fuldkommen Mand, der ogsaa kan holde hele sit Legeme i Tømme. Se, ogsaa Skibene, som dog er saa store og trues af mægtige Vinde, vendes af et stille Ror, hvorhen Styrmanden vil. Saaledes er vel ogsaa Tungen et lidet Lem, men den roser sig af store Ting. Se, hvor stor er Ilden, hvor stor Skoven, som den antænder. Ogsaa Tungen er en Ild, en Verden af Uretfærdighed. Saaledes er Tungen blandt vore Lemmer den, der besmitter hele Legemet og

antænder vort Fødsels Hjul, selv sat i Brand af Helvede. Thi enhver Natur, baade Dyrs og Fugles og Slangers og de øvriges tæmmes og er tæmmede af den menneskelige Natur. Men Tungen kan intet Menneske tæmme: dette rastløse Onde, fuldt af dødbringende Gift. Med den priser vi Gud og Faderen, og med den forbander vi Mennesker, der er skabte efter Guds Billede og Lignelse. Af samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Dette bør ikke være saaledes, mine Brødre.« — Saaledes Apostelen Jakob.

Og hvad er det for ondt, som Tungen kan stifte? Den kan nedbryde Næstens Ære og gode Navn, den kan ødelægge Tillidsforholdet mellem Mennesker. Det kan ske ved ærekrænkende Tale, ved Bagvaskelse og Øretuderi. Ved ærekrænkende Tale: naar man uden tvingende Grund blotter Næstens skjulte Fejl. Der er mange Ting, som er ubekendte og skjulte; ingen har Kendskab til dem foruden mig; og disse Ting indeholder noget vanærende for mit Medmenneske. Da er det mig ikke tilladt at aabenbare dem for andre uden vigtig og tvingende Grund. Og dog gives der kristne Mennesker, som ellers er fromme og gode, som ikke har saa megen Magt over sig, at de kan bevare det i deres Indre. De lider en Slags Dødspine, inden de har meddelt det til andre. De klæder deres Meddelsomhed i alle Slags Undskyldninger, saasom: Dem kan jeg nok betro det, eller: De maa ikke sige det til andre, eller: Bevar det som en Hemmelighed e. l., og saa gaar denne »Hemmelighed« fra Mund til Mund, og Næstens Ære lider under disse »fromme« Menneskers Mangel paa sand Menneskekærlighed. Dersom man bare altid havde Jesu Ord for Øje: »Hvad du ikke vil, at man skal gøre imod dig, det maa du heller ikke gøre imod andre!« Ved Bagvaskelse: naar man paadigter sin Næste Fejl, som han slet ikke har, eller gør hans virkelige Fejl værre, end de er, eller naar man fremstiller dem eller sig selv i et andet Lys, end de eller man selv er. Det er ofte utroligt, hvad kristne Mennesker kan finde paa i den Retning. Man undrer sig ofte over Aviser, hvorledes de kan berette om Tildragelser, man selv har været Vidne til: maaske er Halvdelen eller endnu mere ikke overensstemmende med de virkelige Forhold. Men endnu værre er det ofte med de saakaldte levende Aviser. Man holder det ikke for muligt, hvad Mennesker, ofte »fromme« Mennesker, kan præstere i denne Retning, især naar man selv er Genstand for den Slags Avisberetning og bedst kender Forholdene. Ved Øretuderi: naar man i ond Hensigt eller ubehersket Meddelsomhed fortæller nogen andres Sladder og derved stifter Ufred. — Derfor har Apostelen Ret, naar han kalder Tungens Gift for dødbringende Gift.

„Intet Dogme, ingen Pave, ingen Kirke . . .“

Et Svar paa et aktuelt kirkeligt Spørgsmaal.

»Intet Dogme, intet Ritual kan stille sig mellem den enkelte og hans Gud . . . ingen Kirke, ingen Pave kan overtage noget Ansvar for dig og mig . . . —*). Saaledes forsvarer et kendt københavnsk Blad Ryslunge-Præsten Th. Rørdam og tilføjer: »det er den protestantiske Aand.« Der henvises ogsaa til den Kendsgerning, at 98 pCt. af Landets Forældre jo ikke tror paa ethvert Ord i Trosbekendelsen.

Nu skal vi ikke blande os i de forskellige Trosmeninger indenfor den store Bikube kaldet »den danske Folkekirke«. Men vi lever jo midt iblandt disse Trosmeninger, og Udtalelser som de ovenfor citerede kunde med deres Frejdighed og Flothed maaske bringe endnu mere Forvirring i manges Hoveder end strengt talt nødvendigt.

En Appel til Frihed, Selvstændighed o. s. v. vil altid have en vis Charme, den har Slagordets Tryllemagt for sig.

Men naar vi saa vil være ærlige Kristne, Christi Disciple, læser vi jo Herrens Ord: »Hvo, som ikke tror, vil blive fordømt« — det lyder haardt, det lyder aldeles umoderne og ikke liberalt. »Hvo, som hører eder, hører mig, hvo, som foragter eder, foragter mig. . .« Her er Tale om, at Apostlene, de af Herren specielt udsendte Lærere og Hyrder og deres Embeds-Efterfølgere — thi denne Forkyndelse og Ledelse skulde jo faa Herrens Bistand indtil »Verdens Ende« — skal høres og adlydes.

Men — skal vi tro, maa det i Forvejen være

*) I Parentes bemærket findes der ingen Katholik, der mener, at Paven overtager Ansvaret for hans Tro og Trosliv. Det er protestantisk Fordom at tro, vi Katholikker var saa uselvstændige og dumme. Der skal netop Modenhed og Mod til midt i al det Skraal om »Frihed, Personlighed, ingen mellem Gud og mig« m. m. at forstaa Kirkens Betydning og følge dens Lære. — Selvfølgelig har Kirkens Styrere et stort personligt Ansvar som Guds Tjeneres Tjenerne. Thi at tjene de troende er ogsaa Autoritetens Opgave.

bestemt, hvad vi skal tro! Skal vi adlyde, må det i Forvejen være sagt, hvori vi skal adlyde!

Dette er dog solklart, og det forekommer os, at »den protestantiske Aand« kommer i Knibe her i dette Spørgsmaal.

Bibeltroende Folk er nødt til enten at følge den gængse af Kristian III indstiftede »sande« lutherske Tro og enfoldigt lytte til Sognepræstens Tekst-Udlæggelse — eller at granske i Biblen for egen Regning og finde »dens rette Mening«, og det ender ofte med forunderlige Vækkelser.

Dannede Mennesker, der maaske har læst Søren Kierkegaard eller Høffding eller selv har set, hvor vanskeligt det er at leve efter Bjergprædikenens Ord, ender ofte med total Skepsis og Resignation. — —

Forsvaret for Ryslinge-Præsten siger: »Saa snart Guds Ord fæstnes i Dogmer, er de ikke længere Guds Ord. . .« — Her har vi altsaa det rene Virvar eller en Tro, der intet indeholder udover den øjeblikkelige religiøse Stemning! Naturligvis er de fleste Mennesker bedre end deres Læsning, det er jo en Trøst; men hvor haandgribelig er ikke her Mangelen paa klare Begreber.

Om Pastor Rørdam siges endvidere, at han »vilde ikke vrage Trosbekendelsen, heller ikke dens Form, men han vilde gøre Formen aandelig«.

De sidste Ord, som her er fremhævet, er saare betegnende, ja, for os Katholikker nærmest komiske. Thi dette at gøre »en Form« — altsaa en til Dags Dato af Folkekirken forkyndt Troslære (f. E. Jomfrufødslen . . .) — »aandelig« vil med gode danske Ord sige: at lade den gaa op i Røg . . .

— Eller med mere velvalgte Ord: at lade et enkelt lille Individ, en Præst, en Skolelærer, en Missionsmand, en Professor, en Tungetaler o. s. v. efter »Aandens Indskydelse« eller efter deres begrænsede Indsigt lave om paa den Del af Folkekirkenes Lære, som endnu er en god gammel Rest fra den oprindelige Trosenhed.

Det kan blive en nydelig Omstøbning af »Former«, en dejlig Aandelighed uden Kirke, uden Pave og Dogmer, der stiller sig »mellem den enkelte og Gud«. Thi den »protestantiske Aand«, og dens mere eller mindre begavede

Forkyndere stiller sig jo ikke »mellem den enkelte og Gud« . . .

Det var til at le af, hvis det ikke var en Sag, hvor saa mange gode Mennesker blev narret og ført endnu længere bort fra Christi og hans Kirkes Lære!

Thi denne Lære er »alt, hvad jeg har sagt eder« og et Aag og en Byrde og en Forpligtelse og en smal Vej og en Korsvej — selv om der findes Fred og indre Trøst, men aldrig bliver den til: Frihed! Selvstændighed! Ingen Kirke! Ingen Pave, intet Dogme! F. F. M.

Det rene Uæld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af

Peter Schindler.

(Fortsat).

IV.

Døden.

Ceccho kommer løbende henover den solbeskinnede Piazza foran San Silvestro. Helt forpustet dunderer han paa den store grønne Port ind til Præstegaarden.

Et Ansigt kommer tilsyne oppe i et Vindue — Præstens.

— Er det allerede saa vidt, Ceccho mio? — Ak ja, Signor Archiprete, Hr. Ærkepræst — De maa endda skynde Dem, ellers er det forbi, før De kommer. —

En hastig Kimen lyder fra San Silvestros dybeste Klokke; Koner og Børn kommer frem — og en enkelt Mand, der ikke er i Marken i den tidlige Formiddag. Kirkeporten gaar op, og lille Beppo kommer ud fulgt af Sognepræsten.

Beppo, som er i sin Bestillings sorte Dragt med den hvide Korskjorte, bærer en Stage med en Lygte i Toppen, og i den venstre Haand en lille Klokke, som han nu og da kimer med,

Don Giovanni er barhovedet men i Embedsskrud, og over Skuldrene bærer han et guldbroderet Silkeklæde, der indhyller Noget, som han holder mellem sine Hænder.

Hans Hovede er bøjet, hans Øjne sænkede, og hans Læber bevæger sig — Sognepræsten bærer det Allerhelligste, Alterbrødet, som han om Morgenen havde indviet i Messen, og som opbevares i Tabernaklet for Sygdomstilfældes Skyld.

Hvor han kommer frem, knæler Folk midt paa Gaden, rejser sig atter og slutter sig til som en Procession.

Solen skinner og Fuglene synger; den snævre Gade ligger i blaalig Skygge — man ser Lyset i lille Beppos Lygte. Processionen skrider frem, Rosenkransene rasler, Bønner lyder, og Beppos Klokke kimer, mens Kirkens slaar langsomme, dybe, dumpe Slag; Slag, som maner og varsler, Slag som af et Hjærte, der er ved at ebbe ud i Dødens Stilhed.

Midt i al Solen og alt Livet gør Døden sit sikre Arbejde ude i Cecchos lille Hus; det er den gamle Bedstemoder, der ligger paa sit sidste.

Længe vilde de ikke tro det — vi er saa sene til at fatte et tungt Budskab — men i Morges var al Tvivl udelukket; Ceccho blev sendt efter Præsten.

Ud gennem Byporten, forbi det store Kors gaar det. Konerne beder om en god Hedenfart og føler vel ogsaa en Smule Nysgerrighed — paa Landet er jo Barsel, Brudfærd og Begravelse de eneste store Begivenheder.

. . . Hellige Maria, Guds Moder, bed for os Syndere nu og i vor Dødstime, Amen! . . . Lyden gaar som en Susen henover Markerne — og stadig de to Klokker, Beppos den lille, som fortæller Folket, at Herrens Legeme bæres frem, og Kirkens den store, der fortæller, at Støvet kræver Støvet tilbage — og nu gaar de at bringe den sidste Hjælp; ikke »Religionens Trøst« men haandgribelige Sakramenter til Styrkelse i den sidste Kamp, Vandringsbrødet til Tæring paa Rejsen gennem »de dybe Steder«

Don Giovanni gør Tegn til Følget, at de skal blive udenfor Sørgehuset; det er en lille Skuffelse for de brave Koner, men Præsten vil have Ro til sit.

De kommer frem oppe paa Fritrappen, der fører op til

første Etage — Søstrene og Bødrene til den døende, hendes Børn og Børnebørn, og det er straks at se paa deres Ansigter, at alt Haab er ude.

Præsten bliver vist ind i Dødsværelset.

Et stort gulkalket Kammer med lyseblaat kalket Bjælkeloft og rødbrunt, sandstrøet Murstensgulv. Det eneste, ganske lille, Vindue er lukket, nu som altid; Ruderne spiller let i Metalglans.

Der er faa Møbler derinde — en gammel Kommode, et Par Stole med Straasæder, en gabende tom Knagerække og et Bord.

Paa Bordet har man stillet otte Vandglas fyldt med Sand og Smaasten — de tjener til Stager for de tynde Voks-kærter, Følget tænder og holder i Haanden under den hellige Handling. Der staar ogsaa en Skaal med Vievand og i den, til Brug ved Stænkningen, en Oliekvist, som blev viet Palmesøndag til Processionen. Midt paa Bordet brænder et spædt men højt Vokslys ganske alene — Lyset fra Kyndelmisse, *missa candelarum*, som bevares hængende sammen med Oliekvisten og Vievandskarret over Sengens Hovedgærde og kun tændes som Dødskærte eller i frygteligt Uvejr.

Luften er tung af Sygdom, af mange Mennesker, og af summende Sommer. Paa Ruden leger Insekter deres korte Livsensleg — men henne i Sengen langs den gule Væg, hvor Kalken skaller af omkring Jesus og Maria i Olietryk, ligger den gamle og skal dø.

Den ubarmhjærtige Rallen rasler tungt og slimet i Stilheden — et Barn brister i ustandselig Graad og maa sendes udenfor — en gammel Mand snøfter og sukker med Resignationens dybe Suk.

Præsten stiller Sølvkalken med den hellige Nadver paa Bordet, der er duget med Husets bedste Lin. Han griber Oliekvisten og stænker over den syge og rundt i Stuen: *Pax huic domui* — Fred med dette Hus og med alle, som bor derudi!

Den gamle henne i Sengen vender det voksblege Hoved med de store blanke Øjne om mod Lyset — man kan allerede skimte Kraniets Uhygge under Rynkerne. Saa

maa alle gaa ud; de sidste kostbare Øjeblikke tilhører ikke Familien men den, der skal gaa bort.

Præsten bøjer sit Øre til den døendes Mund og hører den ydmyge Bekendelse af det og det og det — selv det, der ligger Aar tilbage, helt ude i den lyse Ungdom, og som er baade angret og skriftet forlængst. Nu — i de sidste Livets Timer — kommer det frem igen, bliver atter bekendt og atter fordømt og afskyet. Den gamle husker ikke godt mere; Præsten maa hjælpe: — Har I noget, I erindrer at have begaaet mod det III, IV . . . Bud; mindes I Mangler i Opfyldelsen af Jeres Pligter mod Mand og Børn — ikkesandt, lidt Utaalmodighed og Vrissenhed i det daglige — har I passet Kirken paa de hellige Dage, naar I kunde . . . Alt, altsammen fra et langt Menneskeliv bliver det bekendt for Guds Tjener — alt i Særdeleshed og tilsidst alt i Almindelighed — det glemte, upaaagtede, oversete, letsindigt forbigaaede — alt i Tanke, Ord, Handling og Forsømmelse.

Præsten har lyttet, nu taler han. Krucifixet holder han i Haanden, han taler om Herrens værdige Pine for vore Synder, om Naaden, om Syndernes Forladelse og om Livet i Evigheden. Han peger op paa ham, hvis Hjærte deroppe paa Væggens Olietryk luer af Kærlighedens Flammer, og paa den rene iblandt Kvinder — hende, der bad for Bryllupsgæsterne i Kana, og som beder for os alle.

Og saa lyder det fra Præstens Læber, og den gamle mimrer med, saa godt hun formaar — de simple Ord fra Barndommens Bønnebog:

— Min Herre og min Gud! Jeg elsker Dig af hele mit Hjærte, fordi Du er saa uendelig god og kærlig; og fordi jeg elsker Dig over alt, hader og afskyer, angrer og fortryder jeg af ganske Hjærte al min Synd, hvormed jeg har bedrøvet Dig og taget Skade paa min Sjæl — jeg har syndet, Herre, forbarme Dig over mig! —

Præsten giver den gamle Krucifixet i de rystende og magre Hænder, hun knuger det i Favn og fører det til sine Læber; hun lukker Øjnene og lytter til Ordene:

— Vorherre Jesus Kristus afløse Dig af Dine Synder — og med hans egen Myndighed afløser ogsaa jeg Dig fra al Bandlysnings og Udelukkelses Lænke — dærhos for-

lader jeg Dig alle Dine Synder i Fader, Søn og Helligaands Navn! —

Den gamle formaar ikke mere at gøre Korsets Tegn, Præsten maa føre hendes Højre.

Nu kommer Slægten atter ind; lille Beppo, som knæler foran alle de andre, beder for i den almindelige Skyldbekendelse.

Don Giovanni knæler for Sakramentet, aabner Sølvkalken og tager Hostien mellem sine Fingre: — Se, det Guds Lam, se ham, der bærer Verdens Synder — Herre, jeg er ikke værdig, at Du skal indgaa under mit Tag, men sig blot et Ord, saa bliver min Sjæl karsk! . . .

En gammel Bondemand, der knæler helt tilbage, slaar sig for Brystet, saa det høres i hele Stuen — ogsaa den døende gør — næsten umærkeligt — dette Ydmyghedens Tegn.

Præsten fører Guds Legeme til den syges Læber — hun ser endnu en Gang — skjult bag Brødets Slør — ham, hun stunder mod at skue Aasyn til Aasyn, naar der bliver løst op for hende.

Tydeligt og højtidsfuldt høres Ordene i hele Stuen:

— Modtag, vor Søster, dette Vorherres Jesu Kristi Legeme som Vandringsbrød — det beskærme Dig mod den onde Fjende og føre Dig ind til det evige Liv! —

Saa lukker de violette Læber sig, Øjnene falder til, og med sin Frelser i Hjertet synker den gamle hen i Døs.

Don Giovanni vender sig til Familien og opfordrer den til at bede for gamle *Nonnas* sidste Øjeblikke, thi nu staar den sidste Salvelse for.

Han gentager Apostlen St. Jakobs Ord om: Er nogen blandt Eder syg, da hidkalde han Kirkens Præster, og de skal bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn . . . og har han Synder, skal de forlades ham . . .

Lille Beppo har aabnet Sølvdaasen med Olien, som Biskoppen viede Skærtorsdag inde i Stiftets Domkirke. Don Giovanni vender sig mod Lejet og beder, idet han tre Gange gør Korsets Tegn: — I Fader, Søn og Helligaands Navn udslukkes i Dig al Djævlens Magt ved vore Hænders Paalæggelse og ved vor Paakaldelse af alle hellige Engle,

Ærkeengle, Patriarker, Profeter, Apostle, Martyrer, Beken-
dere og Jomfruer og Helgen!

Saa dypper han sin Finger i Olien og salver den dø-
ende paa Øjne, Øren, Næse, Læber, Hænder og Fødder og
siger: — Ved denne hellige Salvelse og ved sin miskunde-
lige Naade tilgive Herren Dig, hvad Du har syndet ved
Hørelsen — Smagen — Talen

Og saaledes føjes Udslettelsen til Livets Synd — til
onde Ord, nysgerrige Øjekast, til al slet Vandren, til al
Blødagtighed og Misgærning

Den gamle ligger ganske stille og aander tungt. Præ-
sten lukker Oliedaasen og tvætter sine Hænder — nu er
der kun det sidste Suk at vente paa, thi Dødskampen
synes at blive let. Han velsigner den døende og knæler
ned mellem Familien — de beder Rosenkransen — den
smærtefulde Rosenkrans til Mindelse om Jesu Dødskamp
i Getsemane, til Mindelse om Hudflettelsen og Torne-
kroningen, om Korsvejen og om hans Død, der blev til
Livet for alle dem, der dør i ham.

Gamle *Nonna* begynder at røre sig — de stryger kær-
ligt hendes Hænder og holder hende stille; Konerne græ-
der, Mændene ser blot til med tunge, bedrøvede Øjne.
Aandedraget bliver uroligere, det lakker mod Enden; Don
Giovanni tager sin Bog frem og beder Kirkens Bønner for
dem, der gaar bort.

— Modtag, o Herre, Din Tjenerinde i Haabets Bolig,
som hun har biet paa, for Din Miskundheds Skyld!

Frels, o Herre, Din Tjenerindes Sjæl fra al Helvedes
Fare, fra Pinens Lænker og fra al Nød!

Frels hende, som Du frelste Enok og Elias fra Alver-
dens Lod: Døden! Som Du frelste Noa ud af Syndfloden
— som Du friede Abraham ud fra Ur i Kaldæa — som
Du frelste Isak af hans Fader Abrahams Haand — som
Du reddede Lot fra Sodoma og fra Ildsluerne — som Du
frieede Moses fra Ægypterkongen Faraos Haand og Daniel
fra Løvernes Strube og de tre Ynglinge ud af den bræn-
dende Ildovn! —

— Lille Beppo svarer for hver Paakaldelse sit: — Amen!
Saa befaler Præsten hendes Sjæl i Guds Vold, at han

ikke maa tænke paa hendes Ungdoms Synder men efter sin Naade give hende Sted mellem de hellige Engle.

Han paakalder St. Mikael, de himmelske Hærskarers Fyrstes, Hjælp — Petri og Pauli og den elskede Johannes's Bistand for hende — alle Helgens Forbøn.

Han læser over hende. Det er St. Johannes det sytende: — Jeg beder ikke for Verden, jeg beder for disse, som Du har givet mig, thi de er Dine . . . at ikke een af dem maa gaa tabt . . .

Nu rejser gamle *Nonna* sig halvt op — Præsten iler til og rækker hende Krucifixet at kysse. Han siger højt det ene Ord: — *Gesù, Jesus!*

— Jesus! hvisker den gamle og synker tilbage — hendes Sjæl er faret heden.

(Fortsættes).

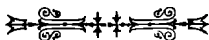
Musik.

Deo Gloria — Bach-Klange. 3- og 4-stemmige Sange af Joh. Seb. Bach (Tyske og danske Tekster), samlet og oversat til Dansk af Susanne Saabye. (Skandinavisk Musikforlag. København.)

Orgelvirtuosen Frøken S. Saabye har beriget den danske Musikkultur med en værdifuld Samling Korstykker af J. S. Bach og af andre Komponister fra det 16. og 17. Aarhundrede. Heraf er et Stykke skrevet for 5 Stemmer, to Numre for 3 Overstemmer og Resten for 4 blandede Stemmer, deraf et med latinsk Tekst: Sanctus. Frøken Saabyes Oversættelse er god og er gjort med stor Omhyggelighed, saa at Vokalklangene virker flatterende paa Sangene. Man kan kun takke Forlaget for Udgivelsen af dette udmærkede lodige Værk og for den fine Udstyrelse, hvormed det har dokumenteret sin Interesse og Respekt for Opgaven. De nye Kor, der i den senere Tid er opstaaet her i Landet, der særlig dyrker ældre Kormusik, har i dette Partitur faaet en smuk Samling til Forøgelse af deres Repertoire. Da Forlagets Fortjeneste ved Udgivelsen heraf vel nærmest bliver et Minus i Kassen, saa maa man anerkende dets idealistiske Bestræbelser for i Lighed med Udlandets store og fornemme Udgaver af gammel Musik at gøre saadan Kunst let tilgængelig for os. Da de middelalderlige Komponisters latinske Kirkekunst

allerede i flere Aar kan faas i gode og billige Udgaver og stadig forøges, saa vilde Frøken S. Saabye og Forlaget gøre sig fortjent ved nu efterhaanden ogsaa at røre ved de middelalderlige, navnlig Palestrina-Periodens, kvikke, friske og egentlig ofte ret let tilgængelige Madrigaler med en tilsvarende god dansk Tekst til Brug for vore Koncertkor, thi her aabenbarer disse Komponister jo ofte en enestaaende sprudlende Kunstfærdighed til de overgivne og kaade Tekster. Altsaa maa vi bede om Fortsættelsen.

Jos. Hammermüller.

En Rettelse.

Vi har modtaget følgende:

Man gør mig opmærksom paa en Fejl i min Bog »Katholicisme«. Jeg lader S. 76 Struensee have indført »Konfirmationen« Aar 1770.

Den er fremkommet ved — Sjuskeri, og jeg beklager den. I Mskrpt. finder jeg Stedet løseligt henkastet og forsynet med to ??, det skulde have været slaaet efter, men er gaaet ubeset i Trykken — hvoraf baade Skrivefejl, Huskefejl og forkert Aarstal.

Konfirmationen var tilladt allerede før Kristian VI's Tid, men den blev lovbefalet 13. Jan. 1736 paa Pietisternes Tilskyndelse, men under stor Modstand fra Dele af Gejstligheden.

Fejlen er ikke meningsforstyrrende, idet det væsentlige er, at Handlingen forordnes af en politisk Faktor — denne være da inbecil som Kr. VI, letlevende som S. eller from og gudelig som Tilskynderen Etatsraad Schrøder — politisk var den, og ikke kirkelig.

Jeg beder dem, der har min Bog, rette S. 76 L. 6 og 7 til: ... som først Pietismen indførte 1736).

Rudkøbing, i Okt. 1924.

Peter Schindler.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Unio havde samlet et Par Hundrede Mennesker i Hotel Phoenix's Selskabslokaler den 8. ds. Det var jo ikke saa underligt, at der var kommet mange

for at høre Orlogskaptajn Bistrup fortælle om »Teddy«s sidste Rejse. Det blev sikkert ogsaa en af de interessanteste Aftener, »Unio« har haft. Kaptajnen talte i 1½ Time, og han fængslede Tilhørerne fra først til sidst. Der var intet kunstigt i Foredraget, ganske jævnt og stilfærdigt lød Beretningen, baaret af Alvor og dog ofte med en kostelig Humor. Foredragsholderen vandt sig sikkert mange nye Venner og Beundrere den Aften.

— St. Josefs Hospital har udsendt sin Aarsberetning for 1923. Paa de 7 Afdelinger har der været behandlet i alt 2749 Patienter, hvoraf 2170 er blevet udskrevet igen. Den største Belægning har været 411 og den mindste 238. Aarsberetningen indeholder Fortegnelser over alle de forskellige Sygdomme, der er blevet behandlet, og over de Operationer, der er foretaget.

— Paa Tirsdag den 21. Oktober begynder Højskolen sin nye Sæson med et Foredrag af Pastor Schindler, der taler om »Petrus, Paven, Rom«. Senere vil der følge flere Foredrag om Rom.

— Mandag fyldte den katholske selskabelig Forening »Absalon« Aar. Det var just ikke mange, kun tre; men efter Barnets Udseende at dømme har det været tre gode, for ikke at sige fede Aar. Ved Fødselsdagsgildet i Columbus' Selskabslokaler viste da »Absalon« sit sædvanlige muntre og glade Smil, der spejledes i de talrigt mødte Medlemmers Ansigter. Og det var virkelig en glad og fornøjelig Aften, der foruden paa Formandens »lunefulde« Tale, bød paa Lykønskning til Barnet, der klappede af Glæde, af Hr. Lærer Johan Johnsen og morsomme Historier af Hr. Hovmester Kallan. Da man havde faaet slukket Latteren med en Kop Kaffe eller to, maaske tre, fulgte et livligt Bortsalg af tre pragtfulde Blomsterdekorationer — en Gave fra en ukendt Absalonven. Saa fik Barnet og Formynderen sig deres velfortjente Leve, og Aftenen sluttede med en gemytlig adstadig Svingom. — Absalons Indtegningsliste ligger for Resten stadig fremme og venter paa de næste hundrede Medlemmer, og Barnet fortjener, at de kommer. C. M.

Ordrup. St. Andreas Gilde afholdt sin aarlige Generalforsamling d. 7. Oktbr. i Charl. Palmehave. Efter at Formanden havde budt velkommen, valgtes Hr. Direktør Brems til Dirigent. Form. aflagde Aarsberetning og Kasserens Regnskab, som derefter godkendtes. — Til Formand genvalgtes Hr. Gross. Grugni enstemmigt, og Hr. Dir. Brems indvalgtes i Bestyrelsen. Den efter Tur afgaaende Revisor Fru Wulff genvalgtes. Det besluttedes fremtidig at afholde ugentlige Møder hver Tirsdag i Palmehaven.

Ved efterfølgende gemytligt Samvær udtaltes mange gode Ønsker for Foreningens Fremtid, og særlig paalagdes det Medlemmerne at agilere for større Tilgang til Foreningen.

Holbæk. Den 1. Oktober fratraadte Pastor Wijnen's Husholderske, Frk. Karen Christensen, sin Stilling efter at have tjent Præsten i ca. 16 Aar. Frk. Christensen, som fulgte med Pastor Wijnen fra Ringsted, hører saaledes til vor Menigheds første Medlemmer. I de sidste Par Aar har hendes Sygdom forværret sig noget, og hun søgte Linderung derfor paa St. Josephs Hospital i første Halvdel af dette Aar, og vi vil derfor alle ønske, at hun nu i sin Alderdom maa faa den fortjente Hvile og atter snart genvinde sit Helbred, og vi siger hende Tak for den Støtte, hun har været for os i Menigheden.

England. Kardinal Bourne har for nylig i en stor Forsamling meddelt, at den store Westminster Kathedral flere Gange om Aaret viser sig at være for lille. Man har derfor besluttet at nedbryde de Ejendomme omkring Domkirken, der tilhører denne, og paa den meget store Plads, der saaledes fremkommer, skal der rejses et fast Alter og en Prædikestol, saa at man, naar Domkirken bliver for lille, kan holde Gudstjeneste i det Fri.

Taksigelse.

Hjertelig Tak til alle vore Venner for udvist Deltagelse og Opmærksomhed mod Klosteret og mig i Anledning af mit 25-Aars Jubilæum, og vil der blive læst 5 hl. Messer for vore Velgørere.

Sr. M. Birgitta.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

Mødeaften hver Tirsdag i Palmehaven. Besøgende indførte ved et Medlem er velkomne. Nærmere Program for Vintersæsonen i næste Nummer.

Saml stadig Deres gamle Aviser,

Blade og Bøger til Hjælp for Børnehjemmet i Nakskov. Vi afhenter dem gerne i Portioner fra ca. 10 kg. De bedes godhedsf. telefonere desang. mellem Kl. 10—3 til **Byen 6555** (Diemar).

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug I. Diemar, Skindérg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), i Aarhus til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13^a, Tlf. Aarhus 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videresender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, gl. Sølv- og Guldsager til Omsmelting eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker og deslige.

Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

Kirkelig Kalender.

19. Okt. 19. Søndag eft. Pintse,	26. Okt. 20. Søndag eft. Pintse.
20. — M. Johannes af Kenty. Bekender.	27. — M. Vigilie.
21. — Ti. Hilarion, Abbed.	28. — Ti. Simon og Judas, Apostle.
22. — O. Ferialdag.	29. — O. Ferialdag.
23. — To. Ferialdag.	30. — To. Ferialdag.
24. — F. Rafael, Erkeengel.	31. — F. Vigilielfastedag.
25. — L. Krysanthus og Da- ria, Martyrer.	1. Nov. L. Alle Helgens Fest.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 21. Okt. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115°.

Pastor Peter Schindler: Petrus, Paven, Rom.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Hørsholm Kapel. I Vintermaanederne er der Gudstjeneste (h. Messe med Prædiken) hver 1., 3. og ev. 5. Søndag Kl. 9.

K.D.K. »Katholske Damers Klub«. — Klubaften hver første og tredje Mandag i Maaneden, Kl. 7—11. Mandag d. 20. Oktober Kl. 8 »Spørgeaften«. Højerværdige Pater Sialm indleder Diskussionen med Emnet: *Har vi Kendskab nok til vor hl. Kirke?* 1) for os selv? 2) for andre?

Alle Medlemmer indbydes til at give Møde.

A. C. Onsdag den 22. Oktober Kl. 8¹/₄ i A.C.'s Lokaler, Vestervoldgade 115°. Pastor Peter Schindler: Kirkelig Genforening. — Kort, der giver Adgang for katholske Gæster, kan Medlemmerne faa ved Henvendelse til Formanden.

Adm.

Søndag den 26. Oktober Kl. 7¹/₂ pr.

Stort Ungdomsmøde

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Ørlogskaptajn H. Bistrup

taler og viser glimrende Lysbilleder om

Teddys æventyrlige sidste Rejse gennem Polarisen.

Alle katholske unge Mænd og Piger og deres Forældre har Adgang.

Adgangskort (25 Øre for 13—16 aarige, 50 Øre for de øvrige unge, 1 Krone for Forældrene) faas ved Skolerne, i Foreningerne, i Katholsk Boghandel og hos Portneren i Stenosgade 4.

Vor kære lille Pige

Agnes Maria

døde Mandag Aften efter svære Lidelser, 7 Aar gl.

R. I. P.

Begravelsen foregaar i Stilhed.

Esther og Einar Malé.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (1 Kønvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 43.

Søndag den 26. Oktober.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om den guddommelige Naade III. — 20. Søndag efter Pintse. — Hvad er »Thomismen«? — Det rene Væld — (fortsat). — To Udclip. — En Hyldest til de to katholske Blodvidner i Sverige. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Næstved. — Avertissementer.

Strøtanker om den guddommelige Naade.

III.

Hvilken Fortjeneste kan Mennesket eje, førend Naaden virker, da kun Naaden bevirker enhver Fortjeneste i os?

Gud, der har skabt os uden os, retfærdiggør os ikke uden os. Uden at vi vidste derom, har han skabt os, men han retfærdiggør os ikke, uden at vi vil.

Ikke Naaden alene, ej heller Mennesket alene, men Naaden virker med Mennesket.

At vi vil noget, det sker uden os, men naar vi vil det, sker det med os.

Gud er bleven vor Skyldner, ikke som om han havde faaet noget af os, men fordi han har tilsagt os, hvad der behagede ham. (St. Augustinus.)

Han, der kommer os i Forkøbet med sin Hjælp, kræver med fuld Ret, at vi fuldfører hans Bud. (St. Leo.)

Gud virker i os disse tre Ting; at tænke, at ville og at gøre det gode. Det første gør han sandelig uden os, det andet med os, det tredje ved os. (St. Bernhard.)

Naar Naadegaverne forøges, vokser ogsaa Ansvarligheden. Derfor skal enhver være desto ydmygere og flittigere, jo strengere han ser sig forpligtet til at aflægge Regnskab over meget. (St. Gregor M.)

20. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Efeserne, 5. Kap.

Brødre! Se til, hvorledes I kan vandre varligt, ikke som uvise, men som vise, der køber Tiden, eftersom Dagene er onde. Vær derfor ikke ubestandige, men skønner, hvad der er Guds Vilje. Og berus eder ikke i Vin, hvori der er Ryggesløshed, men vorder opfyldte af den Hel-ligaand; tiltal hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Sange, og synger og jubler for Herren i eders Hjerter; og takker altid Gud og Faderen for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn; vær hverandre underdanige i Christi Frygt.

Apostelen havde formanet Menigheden i Efesus til at vandre som Lysets Børn. I Tilslutning til denne Opfordring knytter Paulus flere enkelte Formaninger; en af dem findes i Søndagens Epistel, Formaningen om at købe Tiden. Netop deri er der en væsentlig Forskel mellem Mørkets og Lysets Børn. For en Kristen er Tiden af saa stor Betydning, fordi den for ham muliggør Opnaaelsen af hans Livsmaal: ved et godt, et kristeligt Liv at gøre sig delagtig i den evige Lyksalighed. Tiden er for en Kristen det, som Frelseren udtaler: »Vær virksomme, saalænge det er Dag; thi der kommer en Nat, hvor ingen mere kan virke.«

Det er altsaa en Formaning af den største Betydning for enhver af os, der vil virke sin Frelse. Tiden er det nødvendige Mellemed, det, hvor vi skal arbejde, og hvorigennem vi naar Maalet. Mellem Europa og Amerika ligger Atlanten. For en, der vil rejse fra Europa til Amerika, er et Skib — om det nu er et moderne Luftskeib eller et af de gamle Dampskibe — Mellemedet, uden hvilket han ikke kan naa Maalet. Vi er paa Vej til Evigheden, det er Maalet; da skal vi igennem Tiden, det er de Aar, Gud giver os her paa Jorden; og saaledes, som du udnytter dine Leveaar, vil din Evighed blive for dig. Det er et Bevis paa Guds Godhed og Barmhertighed mod os, at han laaner os Tiden, hvor vi kan arbejde og virke under Indflydelse af hans Naade og Frelserens Fortjenester, og at Evigheden svarer til dette vort Arbejde her paa Jorden. Vor Herre øver ikke Tvang imod os, han lader os beholde den frie Vilje; han lægger det gode og det onde frem for os. Og saa giver han os Tid til at arbejde og virke, til at bestemme os enten til det gode eller til det onde; og det Arbejde, vi udfører, bliver bestemmende for vor Evighed, det faar engang sin Gengældelse i Evigheden. For enhver Kristen og for ethvert Menneske, som er kommen til Fornuftens Brug, er Tiden en af Livets og Evighedens vigtigste Faktorer.

Tiden er i Guds Øjne en værdifuld Kapital, han betror os, for at vi skal forvalte den til hans Ære; et Talent, som vi burde drive Ager med. Derfor Herrens Trusel mod den onde og dovne Tjener. — Tiden er i Frelserens Øjne ligesom en af hans Blodsdraaber. Vor Tid kan kun blive værdifuld og frugtbringende ved Forløserens Blod, hvormed han har frelst os, ellers er alt mit Arbejde og al min Virken forgæves. Ved at benytte Tiden bliver jeg delagtig i Jesu Døds og Blods Frugter. — Tiden er i den Helligaands Øjne hin Ager, hvori han under Menneskets Medvirken nedlægger og udstrør de guddommelige Sædekorn — Oplysning og Tilskyndelse, gode Tanker og Begæringer, Kraft og Udholdenhed —, som skal spire og vokse, sætte Blomster og Frugter. Alt dette virker Helligaanden i den Tid, vi lever her paa Jorden. Tiden er Stoffet, hvoraf vi væver Evighedens Klædebon, siger en af de gamle Fædre. Der gives Stoffer af forskellig Værdi og Kvalitet, lige fra de tarveligste til Sølv- og Guldvæv; hvert Øjeblik bliver i dine Hænder en Traad, som du forarbejder til din Bryllupsklædning i Himmelen.

Saa kan vi forstaa, at Apostelen tilskynder os og siger: »Se til, hvorledes I kan vandre varligt, ikke som uvise, men som vise, der køber Tiden, eftersom Dagene er onde.« Det onde søger at trække jer til sig, at vinde jer for sig; vær derfor vise og køb Tiden saa meget, som I formaar; det er jo Udsædens Tid, og I skal høste saa meget, som I har saaet. Gør saa meget, du formaar; saml saa meget op, du kan bære! Der fortælles om Kong Krøsus af Lydien, som var umaadelig rig, at han engang i et Øjeblik af godt Lune førte en fattig Bonde ned i sine Skatkamre, hvor Sølv og Guld og Ædelstene var ophobet i store Bunker. Da Bonden stod stum af Beundring over al den Rigdom, gav Kongen ham Tilladelse til at tage saa meget med sig, som han kunde bære. Det var kostbare Øjeblikke for Manden, og han benyttede rigeligt den ham tilbudte Tid og Lejlighed. Det er maaske kun et Sagn; men det, vor hellige Tro lærer os om Tidens Værdi, er ikke et Sagn, det er en evig Sandhed; og de Skatte, vi kan tilegne os, er ikke Sølv og Guld og Ædelstene af jordisk, men af evig Værdi. Derfor gælder det for os alle: Grib til og tag saa meget, du kan bære! Blot det ikke bliver for sent for dig! Blot Angeren ikke først kommer paa Dødslejet, hvor du maaske vil ønske dig een Time, een Dag, eet Aar tilbage af de mange, du har bortødslet i Letsindighed, Lediggang eller Synd, eller maaske endnu senere — i Evigheden; men da er det for sent — evigt og uigenkaldeligt for sent.

Det, du bør fuldføre i dine Levedage, er: Guds Vilje.

Hvad er „Thomismen“?

Hvad er »Thomismen«?

Jeg har allerede een Gang for et Par Uger siden i stærke Ord talt Thomismens Sag her i Bladet. Jeg lovede den Gang at skrive mere om Thomismens Betydning og Ene- ret til at bære Navn af »katholsk Filosofi«, og dette Løfte vil snarest blive indfriet. Men skal »Ugebladet«s Læsere saaledes blive Genstand for thomistisk Belæring i efter- haanden adskillige Artikler, vil det ikke være af Vejen at blive klare over Svaret paa Spørgsmaalet:

Hvad er »Thomismen«?

St. Thomas af Aquin var en stor Theolog og Filosof. Det ved vi alle. Thomismen er hans theologiske og filo- sofiske Lære. Det turde ogsaa være letfatteligt. Men der er Mennesker, der glemmer denne letfattelige Ting. Den fremragende katholske (= thomistiske) Filosof Jacques Maritain (som er kendt af mange i hans Egenskab af Ernest Psicharis nære Ven) har med Rette bemærket den triste Sandhed, at »der er Mennesker, som forestiller sig, at man er Thomist, hvis man tror, at Gud eksisterer, og at han har skabt Himmel og Jord«. Hvordan en saadan Misforstaaelse bliver til, indses let. Katholikker ved, i hvor høj en Grad Kirken forherliger St. Thomas. De ved, at St. Thomas's Lære er den, Kirken mener har Sandhed og Kraft til at overvinde alle Aarhundreders opsamlende Vildfarelser i Tankens Verden. De kender saa godt deres Pligt som dannede Katholikker til at tænke thomistisk. Men de kender ikke St. Thomas. De kender heller ikke hans mange overordentlig fremragende moderne Disciple, af hvilke flere slet ikke er saa vanskelige at læse. Og saa gaar der en ubevidst Indifferentisme i dem. St. Thomas var jo Kirkens fuldtro Forsvarer, det vil de ogsaa selv være — men saa mener de, at deres egne Tanker (mod- nede i total Uvidenhed om St. Thomas's Tanker) maa være thomistiske. Er de saa tillige Katholikker af den Slags, for hvem Religionen nærmest blot er Tro paa Guds Eksistens og Moralen visse aftvungne Forpligtelser (som Kasuistikken bør mildne, saa de bliver lette at opfylde vane-

mæssigt), vil Resultatet være det, at deres Thomisme bliver den af Professor Maritain beskrevne. Men —

hvad er »Thomismen«?

Det er St. Thomas's Lære i dens Helhed og i ethvert af dens formelle Principper. Selv det, der i St. Thomas's Lære, siger Jacques Maritain, synes af ringest Betydning, »har sin nødvendige Plads i en Lære, som er organisk og levende«. Og der er ingen Grund til at forsøge Ændringer. Al den Tid, som er forløbet siden St. Thomas's Dage, har jo ikke været andet end en lang Kæde af saadanne Forsøg. Forsøgene er gjort, vi har Resultaterne liggende foran os. De lærer os (for atter at citere J. Maritain), »at det vil være urigtigt i vore Dage at vende tilbage til Skolastikkens gamle forskellige Retninger«.

Dette er altsaa Thomismen! Den Lære, som er St. Thomas's — og intet andet.

Men ikke alene overfor de overfladiske maa vi fastslaa, hvad Thomismen er. Vi maa ogsaa gøre det overfor de lærde. Der er fortræffelige Theologer, som frygter Resultatet af »Thomismen«s Forherligelse. »Thomismen er et Navn, som Theologerne anvender til at betegne bestemte Lærdomme om Naaden m. m. med,« siger de. »Det er ikke Thomismen i denne Forstand, Kirken vil forherlige. Kirken har ikke taget Parti i disse theologiske Spørgsmaal. Lad os derfor, naar vi taler om den Lære, Kirken vil forherlige, hellere bruge Ordet: »Skolastikken«. Saa aabner vi ikke Døren for Misforstaaelser.«

Nu giver jeg disse fortræffelige Theologer Ret i, at Misforstaaelser maa undgaas. Jeg giver dem Ret i, at vi ikke ved uforsigtig Tale bør vække den Formodning, at Kirken har truffet Afgørelser paa Punkter, hvor saadan Afgørelse ikke er truffet.

Men Forholdet er det, at Kirken ikke anbefaler os Skolastikken som en Helhed. Kirken anbefaler os kun St. Thomas. Vi maa holde os hertil og mene med Professor Maritain, at Historien har vist os, »at det vil være urigtigt i vore Dage at vende tilbage til Skolastikkens gamle forskellige Retninger«. Vi skal ikke have Tilhængere af Scotus og Tilhængere af Suarez ved Siden af Tilhængerne af St. Thomas. Det maa være derfor, at Kirken

anbefaler os St. Thomas og ikke Skolastikken i Almindelighed. Men saa er vi nødt til at være og kaldes »Thomister«.

Og hvad følger saa heraf? For det første følger heraf ikke, at den specielle Naadelære, som almindeligvis benævnes »Thomisme«, er St. Thomas's Lære. Der er Modstandere af den, som anser sig for at være i Overensstemmelse med St. Thomas. Det er tilladeligt at bestride et vist Parlis Ret til at bære det Navn, det er kendt under. For det andet kan man heller ikke slutte, at St. Thomas er ufejlbar. Har man forsøgt sig med St. Thomas's Løsning paa et vist Spørgsmaal, har man sat sig saaledes ind i St. Thomas's Lære, som man er skyldig at gøre i Betragtning af hans Patronat over al kirkelig Lærdom, men man mener i al Ærlighed at maatte forkaste hans Lære — nuvel, saa gør man det, saa giver man sine Grunde og er lige god for det. Af Kirkens Forherligelse af St. Thomas følger kun, at St. Thomas ikke maa behandles, som f. Eks. Kantianere med fuld Ret behandler Kant — som en Filosof, af hvis Lære man kan tage, hvad man vil, og omforme, hvad man vil, efter sit eget Behag, med det Resultat, at hans Lære ikke bliver til at kende igen. Overfor St. Thomas skylder vi den Ærbødighed, vi skylder noget, der er givet os af Gud. Han er »Guds naaderige Svar paa vor stadige Bøn om Lys til vor Forstand«, har jeg skrevet. Jacques Maritain har skrevet omtrent det samme: »Lad os være trofaste mod St. Thomas som mod en Guds Naadegave.« Men ingen af os har skrevet, at vi skal tro St. Thomas, som var han selve den ufejlbare Kirke.

Saa meget for denne Gang. Det er blot Umagen værd atter at mindes, at Thomismen ikke vil saa Tvistens Sæd i Kirken. Jeg har allerede tidligere fremhævet, at Thomisterne er skyldige at føre deres Sag i Fredens Aand, fordi St. Thomas selv har gjort det i heltemodig Grad. En anden Grund er den, som Professor Grabmann i München for nylig har fremstillet paa den smukkeste Maade. St. Thomas og hans Ordensfæller har »*Veritas*« skrevet i deres Fane. Da engelske Dominikanere for faa Aar siden startede et Tidsskrift, var deres første Artikel om »Our

aim of truth«. St. Thomas's Maal er Sandheden. Men Sandheden er Orden (som Vildfarelse er Uorden). Og Freden er den Ro, som Ordenen bringer: *Pax est tranquillitas ordinis*. Freden maa være i Sandhedens Følge. I Mangel af andre Sandhedskriterier vil Mennesker dømme Sandheden efter de Fredens Frugter, den modner. Derfor maa vi aldrig glemme, at »Thomismen« skal bringe Fred, vel ikke Indifferentismens Fred, men Ordenens, Sandhedens egen Fred.

Helge Thomas Kiærulff.

Det rene Uæld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af

Peter Schindler.

(Fortsat).

Der bliver kun hvisket i Dødsværelset.

Den, der gaar ind og gaar ud, stænker den døde med Vievand. Hun ligger saa smukt — den bedste sorte Kjole har de givet hende paa og de hvide tykke Uldstrømper, de sidste hun fik strikket.

I de foldede Hænder, der er omslyngede af Rosenkransen, holder hun Krucifixet. Den rørende, slidte Rosenkrans af brune Perler, som hun paa sin Bryllupsdag byttede for den hvide af Perlemoder, hun fik, da hun som syvaarig Smaa pige første Gang var til Herrens Bord.

De har blændet Vinduet, men Lysene paa Bordet giver Skær nok til Smaabørnene, som beder rundtom Lejet.

Ude i Forstuen har de travlt med at berede til Ligfærd — alle de smaa Glas til Følget, og Vokskærterne og de sorte »Bukke« til Kisten. Solen staar allerede lavt, og før Aften skal hun i Jorden. Klokkerne inde i San Silvestro ringer deres dumpe, klagende Tre-Gange-Tre; de ringer for gamle *Nonna*.

Nu er de kommet med Kisten — en simpel Trækasse af bejtsede Brædder og med et forsølvet Gibskrucifix paa Laaget. Den er bredere ved Hovedenden end ved Fød-

derne — saadan som vi har set det paa vore gammeldags Billedlotteriers Nürnberggertryk.

Lagenet bliver løftet op med den tunge Byrde — en sidste Gang siger de Farvel og kysser den hvide, kolde Pande; saa dækkes Ansigtet med hendes Brudelommetørklæde, Lagenet lægges over, Laaget skrues paa. Nu kan de ikke mere — de græder og klager i hinandens Arme, og de bittesmaa gemmer sig forskrækkede ind i Mødrenes Skørter.

* * *

Aftenhimlen staar gyldengrøn bag Rocca San Silvestros granitgraa Profil; Byporten er aahen paa vid Gab.

Skarpt spiller Cikaderne i Oliventræernes fine Løv, og Klokken durer dumpt i Kirketaarnet.

Ad den hvide Vej op til Byen bevæger sig en sælsom Procession i Aftenstilheden.

Otte sortklædte Skikkelser med en spids sort Hætte over Hovedet — der er to runde Huller til Øjnene — bærer paa deres Skuldre gamle *Nonnas* Kiste under et Dække af sort Fløjl med Sølvbroderi.

Foran skrider andre kutte- og hætteklædte Skikkelser med Kærter og Lygter paa høje Stager, og forrest gaar en med et Banner af sort Silke hængende ned fra et slankt Kors — paa Banneret et sølverne Kranium med de korslagte Ben.

Efter Kisten kommer Præsten og Beppo — Don Giovanni beder de dødes Liturgi.

Familien følger efter med Lys i Hænderne.

Da de naar udfor Korset, klapper en af de sorte i Hænderne, otte andre træder til og bærer Resten af Vejen. Ikke et Ord veksles, Rækkerne holdes af sig selv — de beder, de sorte, med Pilgrimshatten paa Ryggen og Rosenkransen ved Bæltet.

Det er ikke Præster, det er ikke Munke. Det er Bager og Slagter og Bødker, Bonde og Skomager inde fra Byen i deres Dragter som Brødre i »Det ærværdige Forbarmelsens Ærkebroderskab«, *Venerabile Arciconfraternità della Misericordia* — en middelalderlig Institution, hvis Medlemmer den Dag i Dag, som i 1400, bærer de døde til Jorden

og selv nyder denne Kærlighedstjeneste, naar Knokkelmanden sender Bud. Uden Løn og Vederlag, ene fordi det: at begrave de døde, er en god Gærning, der er sikker paa Guds Velbehag.

Langsomt gaar det frem gennem Gaderne, hvor Folk staaer med Hatten i Haanden — ind i Kirken, hvor det klagende *Libera* synges — og ud til *Campo santo*, Kirkegaarden med de slanke Cypresser omme i Dalen.

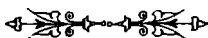
—

Jorden har faaet, hvad Jordens var. Men i Kirken og i Hjemmet gaar der Bøn, at Renselsesstedets Pine maa blive kort: at Gud for fromme Bønners Skyld vil udslette alt, der ikke helt er hans — vil eftergive all, hvad der mangler i at betale indtil den sidste Hvid . . .

Paa syvende Dagen og tredivte Dagen synger Don Giovanni, hjulpet af Nabopræsterne, *Officium* og Sjælemesse i San Silvestro; og der gaar Olie og Vin som Almisse til de fattige *santa Claras* Nonner, at de skal bede med for gamle *Nonnas* Sjæl.

Men inde i Kirken lyder det i Præfationen: . . . *tuorum fidelium vita mutatur, non tollitur . . .* Dine troendes Liv overflyttes, men borttages ikke.

Sognebarnet har forladt Livet i Sognet for at gaa over til Livet i det ny Jerusalem. Men Slægten har ikke glemt hende; den lever med hende, beder for hende og hun for den — i Forvisningen om, at Livet kan ikke dø, naar det leves i den, som er *Livet*.

To Udklip.

Af Peter Schindler.

1.

Nu bliver snart Dagbladslæsning theologisk interessant. I B. T. for Lørdag d. 4. Okt. fandt jeg følgende Udklip. Det handler om Rørdams Møde i Roskilde — og det viser en voksende Forstaaelse af, at Sagen ikke er begrænset til Tilfældet »Ryslinge« alene, men at den har Konsekvenser, fordi der er noget til, som hedder Logik.

Det er den protestantiske Aand, der møder os i saadanne Udtalelser. Talen er altid den samme: intet Dogme, intet Ritual kan stille sig mellem den enkelte og hans Gud, ingen Kirke, ingen Pave kan overtage noget Ansvar for dig og mig. Mennesker kan skrive en Trosbekendelse og anføre Bibelsteder for hvert Ord i den. Men ogsaa Bibelstederne er sat i Ord af Mennesker. Derfor bliver ved hvert Ord, ja ved hver Tøddel Spørgsmaalet, om *du* og *jeg* tror dette Ord, denne Tøddel. Og, siger Rørdam, det gør I *ikke!* Lyder Svaret da: Jo, jo! Staar der da imod ham et Uvejr af vrede Stemmer, som kalder ham en Bagvasker? Nej, det gør der ikke. Thi *de* er saare faa, som kan sige, at ikke en eneste Tøddel bærer Gnavemærke efter Tvivlens Orm.

Derfor var der ogsaa i Roskilde en Præst, som erklærede, at han vilde gøre alt, for at Rørdam og hans Valgmenighed kunde faa Lov til at beholde *deres* Trosbekendelse og dog blive i Folkekirken. Men de maatte ikke søge at paatvinge andre den, de skulde lade den historiske og grundlovfæstede Trosbekendelse være uantastet for alle andres Vedkommende.

Dette Synspunkt vil fra mange Sider blive fundet overmaade og overdrevent liberalt, folkekirkefarligt. Men hvorledes skal en *protestantisk* Kirke værges sig mod en Individualisme som Rørdams, hvorledes hævde en Kirke-Autoritet overfor den enkelte, der, pukkende paa sin protestantiske Ret, siger: hvad jeg ikke tror, det tror jeg *ikke?* En saadan Myndighed kan den danske Folkekirke ikke engang med Ministeriet Staunings Bistand sikre sig.

Til disse Udtalelser fra B. T.'s Redaktør har jeg kun een Bemærkning at gøre.

Naar det antages, at kun faa tror Trosbekendelsen til Bogstav og Tøddel, saa maa jeg have Lov til straks at melde mig blandt disse »faa«, til hvem desuden Jordens ca. 400 Millioner Katholikker hører.

Vi tror den til Ord og Tøddel, skønt vi ved, at den er komponeret af Mennesker. Men om de Mennesker ved vi ogsaa, at de havde Guds Garanti mod at tage fejl. Derfor staar den (og enhver kirkelig Definition *ex cathedra*) lige saa fast for os som »Guds Ord« selv.

Vi tror ikke, at Credo kan udtrykke Guds Væsen og Tanker — intet jordisk Ord eller Begreb kan rumme eller udsige det Uendelige; men vi tror, at den udtrykker saa meget af Guds Tanker, som han har villet meddele os — og i den Form, han har villet meddele os det.

2.

Det andet Udklip er fra »Berl. Tidende«s Søndags-Nummer, Kirkesiden. Det lyder:

Er den svenske Bispesuccession mekanisk og religiøst værdiløs?

I ovennævnte interessante Beretning fra de norske Præsters Generalforsamling staar ogsaa et fremragende Foredrag af den lærde Kirkehistoriker, Professor Oluf Kolsrud, om »Episkopatet i den evangeliske Kirke i Norden«. Som bekendt blev den biskoppelige saakaldte apostoliske Succession (ifølge hvilken Biskop indvier Biskop) brudt ved Reformationen i den dansk-norske Kirke, idet Bugenhagen, der kun var Præst, indviede de nye Biskopper. Den nye evangeliske Ærkebiskop i Sverige, Laurentius Petri, blev derimod indviet af to af de katolske Bisper, og den anglikanske Kirke har derfor godkendt Successionen i den svenske Kirke.

Men nu oplyser Kolsrud, at de to svenske Bisper, som ordinerede Petri, i Forvejen havde protesteret mod det lutherske Kætteri og erklæret, at de kun ordinerede, fordi de var tvungne dertil af Kongen. En saadan Ordination — siger Kolsrud — gør imidlertid Bispesuccessionen »bare mekanisk og derfor religiøst værdiløs«.

Der ser man, hvordan »Videnskab« laves. Nu, hvor Sverrig forkaster sin hidtil paastaaede Succession, bliver det pludselig logisk klart, at der til at meddele Rækkefølgen skal den rette *forma*, *materia* og *intentio*.

Den sidste, »Hensigten«, gør Handlingen »gyldig« eller »tom«. Hvorfor har man ikke hidtil kunnet indse det? Og hvorfor kan England ikke indse det endnu? Fordi man i Sverrig havde og i England endnu har Brug for, at Rækkefølgen skulde reddes — om det saa kostede baade Logik og Historie.

Rækkefølgen er nu desværre ved at blive en Smagssag. Den hører (som Problem) kun hjemme to Steder: i Dogmatikken — med Problemet: er den nødvendig? — og i Historien: er den et Faktum?

Mod det første kan der kun kæmpes med theologiske Grunde. Mod det sidste med en Paavisning af, 1) om den har været brudt, 2) hvor den har været brudt, og 3) hvornaar den har været brudt. Al anden Behandling af Problemet er theologisk Dilettantisme.

En Hyldest til de to katholske Blodvidner i Sverige.

Søndag den 12. Oktober fejredes 300 Aars Mindet for Zacharias Anthelius's og Göran Ursinus's Død, og i den Anledning afslørede en Mindetavle paa Kapellet paa den katholske Kirkegaard i Stockholm.

Festtalen holdtes af Baron Armfelt, der udtalte følgende:

»Lige fra Kristendommens første Dage har det været Skik at hædre dem, der ofrede Liv og Blod for Christus.

Ogsaa Sverige kan blandt sine Sønner med Stolthed pege hen paa saadanne kristne Blodvidner. Fra den ældste Tid behøver man kun at nævne St. Eriks og St. Botvids Navn.

Men i Dag vender vi Blikket ikke imod den katholske Tros første Gry i de nordiske Lande, men mod de skæbnesvangre Dage, da Storme rystede Kirkens Bygning i dens Grundvolde. I Dag gælder vor Hyldest to Mænd, der den 21. September 1624 her i Stockkolm led Døden for deres katholske Tro.

Sikkert kan det 16. Aarhundrede opvise talrige Blodvidner. Thi ikke mindst i Dalarne og i Smaaland var der mange, der satte Livet til i Kampen for deres Fædres Tro. Men omend deres Navne er skrevet i Himmels gyldne Bog, findes de ikke paa Historiens Blade.

Hvad det 17. Aarhundrede angaar, saa synes det ved en overfladisk Betragtning, som om katholsk Tro og katholsk Liv helt var blevet udryddet i Sverige, men det var i Virkeligheden ikke Tilfældet. Endnu fandtes der svenske Mænd og Kvinder, der standhaftigt holdt fast ved deres Tro, den Tro, der var blevet forkyndt af St. Ansgar og St. Sigfrid, og som var blevet bekendt af Birger Jarl, Magnus Ladelaas og Engelbrekt. Midt i Ødelæggelsen bevarede disse trofaste deres Tro og det, skønt Landflygtighed eller Død ventede dem, der vendte tilbage til Fædrenes Kirke.

Blant de standhaftige svenske Katholikker hylder vi i Dag disse to Mænd, der for 300 Aar siden med deres Blod

beseglede deres katholske Tro, nemlig Zacharias Anthelius, Borgmester i Södertälje, og Göran (Behr) Ursinus, Sekretær i det kgl. Kancelli.

Da deres Martyrium for nylig er blevet skildret i »Credo«s Septemhernummer 1924, behøver jeg ikke nærmere at gaa ind derpaa. Kun deres Standhaftighed vil jeg et Øjeblik dvæle ved.

Beundringsværdig er den allerede derved, at de i adskillige Aar havde staaet ganske isolerede uden Præst og Sakramenter, men alligevel brændte Troens hellige Ild i deres Hjerter. Beundringsværdig er deres Standhaftighed ogsaa derved, at de begge to med stærke Baand var knyttede til det Liv, som de gav hen. Den ene havde Hustru og Børn, og den anden, Ursinus, var kun 29 Aar gammel og havde med sine Kundskaber og store Evner en lovende Fremtid for sig. Beundringsværdig er deres Standhaftighed, ikke mindst fordi der forud for deres Død for Troen var gaaet haardt Fangenskab og langvarig kvalfuld Tortur paa Pinebænken.

Naar vi nu hylder disse trofaste svenske Katholikkers Minde, glæder vi os over, at det sker netop i de Dage, da vi fejrer St. Birgittas, Sveriges Værnehelgens, Højtid, thi deres Tro var hendes Tro, og i hendes Oktav afsløres denne enkle Mindetavle.«

Derefter foretog Sognepræsten, Dr. Wessel, Afsløringen af Tavlen. Tavlen bærer følgende Indskrift:

»Till minne av Zacharias Anthelius, borgmästare i Södertälje, och Göran Behr Ursinus, sekreterare i kungl. kansliet, vilka den 21. september 1624 i Stockholm ledo döden för sin katolska tro. En hyllningsgård från svenska katoliker anno 1924.«

Efter Afsløringen sang Augustin Kock nogle katholske Sange.

Blandt de tilstedeværende saas Flertallet af Stockholms katholske Præster, Dominikaneren P. Allo samt den pavelige Kabinetskammerherre Markis Lagergren.

Det er Friherreinde Josefa Armfelt, f. de Pomian-Hajdukiewicz, paa Kulla, der har taget Initiativet til Opsættelsen af Mindetavlen, og som har ledet Indsamlingen til den.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den skotske Maler Henry Cumming, der særlig er kendt herhjemme ved det Billede, Danske i London skænkede Kongeparret til deres Sølvbryllup, har malet et meget smukt Portræt af afd. Mgr. Neuvel. Det er en Akvarel af meget fin Virkning, der blev udført et halvt Aars Tid før Mgr. Neuvels Død. Billedet giver et glimrende Indtryk af den gamle Kæmpe, og man kan ikke undlade at beundre den store Teknik, Kunstneren er i Besiddelse af. Gid nu blot en eller anden katolsk Institution vilde ære Mgr. Neuvels Minde ved at anskaffe dette Portræt og give det en værdig Plads.

Næstved. Den 11. og 12. Oktober har Elisabeth-søstrene afholdt en Basar i Næstved under Prins Haralds Protektion. Skønt Pastor Borch rørte den religiøse Tromme og en lille Kreds fulgte hans Toner, blev Basaren dog en stor Succes for Søstrene, idet alle Byens Borgere anerkendte deres Barmhjertighedsgerning og flittigt mødte til Basaren. Hele Pressen udtalte sig rosende om Arrangementet. Saaledes skriver f. Eks. »Sydsjællands Venstreblad«:

Bazaren

paa Industribygningen blev, som det allerede i Lørdags var at forudse, en smuk Succes, og Elisabeth-Søstrene vil sikkert faa en god Sum Penge til deres Hospital. Der var livligt Rykind hele Lørdagen, og ialt gik der denne Dag ca. 900 Mennesker gennem Tælleapparaterne, men det var dog for inlet at regne mod den Strøm, der gled ind om Søndagen. Aldrig saa snart var der aabnet ved 4-Tiden, før der var saa stor Trængsel ved Indgangen, at Kontrollen maatte forstærkes. Det myldrede mellem Bordene, saa det knapt var til at komme frem. De unge Piger var ikke til at modstaa, og Lodsedlerne gik af som varmt Brød. Rouletterne og Lykkehjulet snurrede ustandseligt. Henne i et Hjørne vakte Kählers Krukkefremstillere berettiget Opsigt, og oppe paa Scenen blev Publikum svalet af med dejlige Iskager. Restaurationen havde saa god Af-sætning af varme Pølser, at der en Tid var udsolgt, og der blev drukket mange Kopper Kaffe med lækker Kage. Det bedste af alt ved Bazaren var dog Koncerterne, som der var baade store og smaa af. Ved de store medvirkede Tage Dall, der lokkede de herligste Toner frem af Flyglet, Concertsangerinde Frk. Emmerich, hvis smukke Sang-steinne det altid er en Nydelse at høre, og den lille 10-aarige Ruth Dietzmann, der, akkompagneret af sin Moder, ganske bedaarede Tilhørerne ved sit i Forhold til Alderen sikre og fine Cellospil. Det vilde være Synd at glemme de øvrige Koncerter, hvor Organist Larsen, fint akkom-

pagneret af Frk. Dahl, glædede Publikum med sit Mandolin-spil uden alligevel at kunne vinde saa stor Interesse som Glasmager Lehnert, der af sit Glasorgel, som han selv har fremstillet, fremlokkede de reneste og skønneste Orgeltoner. Endelig spillede ogsaa Sauertrioen, der er alle Næstvedere fordelagtigt bekendt. Der var gjort meget for at skabe en helt igennem smuk Bazar, og Publikum paa-skønnede det. Ialt har ca. 2700 Mennesker aflagt Bazaren Besøg, men hvor stort Overskudet bliver, tør Ledelsen ikke sige noget om endnu — Udgifterne har jo ogsaa været store. — Vi erfarer, at Overskudet blev ca. 6000 Kr.

Festen for de 14-aarige.

Katholsk Ungdoms Værn afholder Onsdag den 29. Oktober Kl. 7 $\frac{1}{2}$ en Fest for de 14-aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115, 3. Sal. Efter Kaffe-bordet (med Taler og Sange) forskellig Underholdning.

14-aarige Katholikker, hvis Adresser ikke er Forretningsudvalget bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem.

De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, Medlemmerne af K. U. V.s Raad og Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V.s Vegne

Chr. Henriksen,

Kirsteinsgade 9, Tlf. Øbro 3053 x.

K.V. Højærværdige Pater Menzinger's katolsk-sociale Foredragsrække i St. Knuds Festsal, Stenosgade 4, hver fjerde Mandag i Maaneden: *Mandag den 27. Oktober Kl. 8.* Emnet: »*Den katolske Kvindes Indflydelse.*»

Alle katolske Kvinder er velkomne.

Unio. Onsdag d. 5. Novbr. Kl. 8. pr. Møde i PHØNIX. Musikalsk Underholdning, Sangforedrag af Fru Kontorchef Wulff, Klaver-Humoristen H. Klein og et lille komisk Intermezzo af velkendte skattede Kræfter. Derefter fælles Smørrebrødsbord. Dans til Kl. 1. — Billetter for Medlemmer Kr. 2,50, for Besøgende Kr. 5,00, — alt inklusive. Bestyrelsen.

Immakulatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 26. Oktober Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 2. November Kl. 6 er der ved Aftenandagten Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

Institut Jeanne d'Arc.

Frederiksberg Allé 74.

I Anledning af Skolebygningens Fuldførelse holdes paa Lørdag den 25. og Søndag den 26. Oktober en lille Fest, hvortil Skolens Velgørere, forhenværende Elever og nuværende Elevers Forældre indbydes.

Programmerne, der gælder som Adgangskort, bedes for Pladsens Skyld afhentet forud.

Hus (Villa) med 4-5 Værelser, ønskes til Købs i Ordrup, Gentofte, Charlottenlund eller i Roskilde. Billet mrk. »Hus« modtager Redaktionen.

OVERSÆTTER

for litterært Arbejde til **Tysk** søges. Tilbud m. Fordringer modtager Red. i Bill. mrk. »Oversætter«.

Kirkelig Kalender.

26. Okt. 20. Søndag eft. Pintse.	2. Nov. 21. Søndag eft. Pintse,
27. — M. Vigilie.	3. — M. Alle Sjæles Dag.
28. — Ti. Simon og Judas, Apostle.	4. — Ti. Carl, Biskop og Bekender.
29. — O. Ferialdag.	5. — O. Relikviefest.
30. — To. Ferialdag.	6. — To. Oktavdag.
31. — F. Vigiliefastedag.	7. — F. Oktavdag.
1. Nov. L. Alle Helgens Fest.	8. — L. Oktav af Allehelgen.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 28. Okt. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115°.

Pastor Klemp: Minder fra Rom.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

A. C. Onsdag den 29. Oktober Kl. 8^{1/4} i A.C.'s Lokaler, Vestervoldg. 115⁴. Pastor Menzinger: Kirkefædrene og Matthæus 16,18. — Gæstekort udleveres til Medlemmerne ved Henvendelse til Formanden. Adm.

St. Ansgars Kirke. Alle Helgens Fest: Stille Messe Kl. 7 og 8; Levitmesse Kl. 10, Aftenandagt Kl. 8. (Der holdes ingen Messe Kl. 11^{1/2}.)

Alle Sjæles Dag: Levitmesse Kl. 9. Aften Kl. 8: Bøn for de afdøde.

Sakramentskirken. *Alle Helgens Dag* (Lørdag d. 1. Nov.): Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. *Alle Sjæles Dag* (Mandag d. 3. Nov.): Stille Messe Kl. 7 og 7^{1/2}. Kl. 8 højtidelig Rekvievmesse. Kl. 8 Aften Korsvejsandagt for de afdøde.

Jesu Hjerte Kirke. Alle Helgensdag 1. Novbr. Kl. 6, 7, 7^{1/2} stille Messe. Kl. 8^{1/4} Levitmesse uden Prædiken. Kl. 10 stille Messe med Prædiken.

Allesjælesdag, Mandag d. 3. Novbr. Fra Kl. 6 stille Messer. Kl. 8^{1/4} højtidelig Sjælemesse.

Rosenkranskirken. *Alle Helgens Fest:* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Præd. Kl. 5 Andagt. Aftenandagten bortfalder om Søndagen. *Alle Sjæles Dag:* Kl. 7^{1/2} Aften Andagt for de arme Sjæle.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard. Søndag den 2. November Kl. 4 Efterm. Andagt med Præd. og Bønneprocession paa Kirkegaarden. *Alle Sjæles Dag* (Mandag den 3. Nov.): Kl. 9^{1/4} Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa underrette Præsten derom før den hellige Messe. — Der afholdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

Søndag den 26. Oktober Kl. 7^{1/2} pr.

Stort Ungdomsmøde

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

Orlogskaptajn H. Bistrup

taler og viser glimrende Lysbillede om

Teddys æventyrlige sidste Rejse gennem Polarisens.

Alle katolske unge Mænd og Piger og deres Forældre har Adgang. Adgangskort (25 Øre for 13—16 aarige, 50 Øre for de øvrige unge, 1 Krone for Forældrene) faas ved Skolerne, i Foreningerne, i Katholsk Boghandel og hos Portneren i Stenosgade 4.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnememt 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Kenvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 44.

Søndag den 2. November.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Kærlighed. — 21. Søndag efter Pintse. — Bud og Raad. — Det rene Væld — (Fortsat). — Sadhu Sundar Singh. — Nye Bøger. — En nem Syndsforladelse — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Luxembourg. Frankrig. Rusland. — Avertissementer.

Strøtanker om Kærlighed til Gud.

Jo større Kærligheden er i et Menneske, desto bedre er den, i hvem den er.

For den, der elsker Gud, er intet besværligt.

Kærligheden er Guds Vej til Menneskene og Menneskenes Vej til Gud.

Har du Kærlighed, har du Gud; thi Gud er Kærlighed. (St. Augustinus.)

For Gud er Kærlighed den behageligste Vellugt.

(St. Hieronymus.)

Hvis Gud er Kærlighed, da skal Kærlighed til Gud ingen Grænser kende; thi Gud er ubegrænset. (St. Leo.)

Vort Hjerter ligner et gudindviet Alter, hvorpaa der skal brænde en stadig Ild; thi derfra skal Kærlighedens Flamme uophørligt stige op til Gud. (St. Gregor.)

Kærlighed er baade alle de øvrige Dyders højeste Trin og deres Værn. (St. Joh. Damasc.)

En Sjæls Værdi beregnes efter Kærligheden.

Aarsagen til at elske Gud er Gud selv; Maaden at elske ham paa er at elske uden Maal og uden Maade.

Man elsker Gud ikke uden Løn, skønt han ogsaa skulde elskes uden Løn. (St. Bernhard.)

21. Søndag efter Pintse.

Brødre! Vær stærke i Herren og i hans Vældes Kraft. Ifør eder Guds Rustning, for at I kan modstaa Djævelens Efterstræbelser. Thi vi har ikke Kamp mod Kød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer i dette Mørke, mod Ondskabens aandelige Kræfter under Himmelen. Grib derfor til Guds Rustning, for at I kan staa imod paa den onde Dag, og staa fuldkomne i alt. Saa staa da, omgjordede om eders Lænder med Sandhed og iførte Relfærdighedens Panser, Fødderne ombundne med Beredvillighed i Fredens Evangelium; men frem for alt grib Troens Skjold, med hvilket I kan udslukke alle den Ondes gloende Pile, og tag Frelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord.

Et Menneskes — især en Kristens Liv er en mangfoldig og alsidig Kamp. Ikke blot mod Kød og Blod staar Kampen, den Fjende, vi bærer omkring med os, men ogsaa mod Verdens Herrer, mod ydre Fjender, som truer Legemet og det jordiske Liv. Apostelen taler endvidere om Djævelens Efterstræbelser, om Fyrstendømmer og Magter, om de aandelige Krafter under Himmelen, Fyrstendømmer og Magter er Navne paa visse Klasser af Engle, Navne, som ogsaa de faldne Engle har beholdt. Kampen skal føres til alle Sider. Angrebet tager fat paa forskellige Fronter; vi er en indesluttet Fæstning. Da gælder det: »ifør eder Guds Rustning, grib til Guds Rustning, for at I kan staa imod paa den onde Dag og staa fuldkomne i alt«.

Kampen er stor, Kampen er svær, Kampen varer længe. Men — Gud ske Lov og Tak! — vi staar ikke ene i Kampen, vi kæmper ikke uden Vaaben eller uden Beskyttelse. Alt dette har vor guddommelige Frelser sørget for, saa at vi kan sige: »jeg formaar alt i ham, som er min Styrke« eller »naar Christus er med os, hvo er da imod os?« Paulus taler i Søndagens Epistel netop om den Rustning, vi maa iføre os, for at vi kan staa imod paa den onde Dag; han taler om Panser og Skjold og Hjelm og Sværd, om at beskytte Lænder og Fødder — og alt dette finder vi i Christus og i Kirken, og alt dette har Christus udrustet os med. Denne Rustning kan vi stole paa, den holder Stand mod selv det største og farligste Angrebsvaaben; den er gaaet frem af et guddommeligt Værksted, den er smedet af selve Frelseren.

»Saa staa da, omgjordede om eders Lænder med Sandhed.« Mørket og Lyset, Løgnen og Sandheden staar overfor hinanden og fører en forbitret Kamp. Løgnens Fader og hans Børn kæmper med List og Falskhed, Rænker og Lumskhed, Fordrejelser og Usandhed. De kalder Mørket for Lys, Hovmod for Selvbevidsthed og Styrke. Slangen

i Paradiset er det Urbillede, der endnu stadig eksisterer og gaar sin Gang gennem alle Slægter og Tider.

«Dette: »ingenlunde skal I dø, men I skal være store som Gud« praktiseres endnu stadig i Kampen mod Mennesket. Synden er kun en menneskelig Svaghed, Nydelsen af det forbudte og umoralske er Rettigheden til at leve og nyde, Ulydighed mod Gud og Mennesker er Selvstændighed, Nægtelse af Underkastelse mod Guds Autoritet er den moderne Aands Sejr og Fremskridt, som har erobret Verden og besejret Middelalderens Mørke og Underkuelse. Under Indflydelse af denne Aand staar den fjortenaarige som Sejrherre baade over Forældre og Gud og Moral. Alt er hain tilladt. Vi ejer Livet kun een Gang, og det skal nydes, saalænge der er Tid. Hvor mange der er blevne grebne og overvundet af disse Grundsætninger, det kender vi af den daglige Erfaring. — Men den Sandhed, som udgaar fra Gud, er det Vaaben, som jager Mørke og Uklarhed, Løgn og Uvished paa Flugt. Den guddommelige Sandhed er aabenbar og klar, den nævner hver Ting ved dens sande Navn. Den smigrer ikke, den skjuler ingenting; den er vel ofte streng og tilsyneladende bitter. Den siger kort og godt: »du maa ikke« eller »du skal«; den kalder Synd for Synd, Umoral for Umoral; den lærer os, hvad Syndens Frugt bestaar i og fører til. Og da vi ved, at denne Røst er Sandhed, fordi den stammer fra Gud, ved vi ogsaa til hver en Tid, hvad der er vor Pligt — og vi gaar ikke vild.

»Hør eder Retfærdighedens Panzer«. Da vi ved, hvad der er godt, og hvad der er ondt, hvad der er ret for Gud, øser vi af denne Bevidsthed Kraft til at udføre det, der er retfærdigt. Mod dette Panzer slaar Fristelsens Bølger, men de kan ikke rokke en Kristens Vilje og Beslutsomhed til at gøre, hvad der er retfærdigt for Gud. Han ved, hvor det onde fører hen, og derfor staar han som en Klippe i Havets Bølgegang, beredt til at udføre Evangeliets Forskrifter.

»Men fremfor alt grib Troens Skjold, med hvilket I kan udslukke alle den Ondes gloende Pile.« Talløse er den Ondes Angreb — »hans gloende Pile« —, men Troen formaar at udslukke dem alle. Tanken paa, at Synden er Forbrydelse mod Gud, at Synden styrter mig i timelig og evig Elendighed; Tanken paa, at Gud er mig nær, og at han ser enhver Følelse og kender hver skjult Handling; Tanken paa Evigheden, paa den evige Straf og den evige Løn, ja disse Troens Tanker tilintetgør ethvert Angreb, de udslukker enhver gloende Pil, enhver Fristelse, baade dem i det skjulte og dem, som er aabenlyse.

Bud og Raad.

Det er ikke tilfældigt, at Læren om Adskillelsen mellem Bud og Raad i den katholske Kirkes Moral er blevet til Forargelse for mange indenfor Kirken. Det er en Lære, som ret tidt i korte Fremstillinger forklares paa en Maade, der udfordrer Forargelsen.

Herhjemme har f. Eks. Professor Høffding angrebet Adskillelsen mellem Bud og Raad. Han finder den umoralsk. Man kan gengive hans Kritik ved at sige, at han hævder, at Raadet enten er Bud eller ikke engang Raad. Raadet er jo for dem, »der fatter det« (Christi Ord). Men for dem, der »fatter« Raadet, er det en Samvittigheds Pligt at følge det. Og »fatter« de det ikke, er det heller ikke Raad, idet kun de raades, som kan »fatte« Raadet. Professoren mener, at det, som vi erkender som et moralsk Gode, maa vi efterstræbe, har vi Pligt til at efterstræbe. Altsaa er det »fattede« Raad ogsaa Pligt, Bud. Og derfor er det at sætte Grænse mellem noget (et vist mindre), som er Bud, og noget andet (et vist mere), som er Raad, det samme som at begrænse vor Pligt til at øve alt det, vi erkender som godt.

Saavidt Høffding. Mange andre mener det lige saa tærligt med deres Modvilje mod Læren om Buds og Raads Forskellighed. Alle mødes de i den Mening, at Læren tyder paa en Slaphed i det moralske Krav.

Hvad skal vi svare disse Angribere? Er det saa ganske forkert, hvad de mener? Hvor meget kan vi indrømme dem? Lad os for en Gangs Skyld besvare disse Spørgsmaal. Det kan, som det vil vise sig, ogsaa have Betydning for vort eget moralske Liv at blive klar over, hvad der ligger i Adskillelsen mellem Bud og Raad.

Det er ikke undertegnede H. T. K.'s private Mening, jeg skal fremstille. Han har heller ingen privat Mening, men følger St. Thomas's. Denne St. Thomas's Lære er jeg kommet i Besiddelse af gennem fortrinlige Theologers Fremstilling. Men jeg er ganske klar over, at andre Theologer (ogsaa fortrinlige) kan være af en afvigende Mening (Suarez er det). Maaske det vil give Anledning til en De-

bat, i hvilken jeg som slet Theolog med Ynkelihood bliver den lille. Og dog er jeg af den urokkelige Overbevisning, at naar ukatholske Tænkere angriber os, saa skal vi forsvare os med St. Thomas. Min Overbevisning er urokkelig, fordi jeg har Kirkens klare Ord for, at saaledes skal vi gøre.

Altsaa til Sagen.

St. Thomas gør et Sted den Bemærkning, at Budet om at ære sine Forældre ikke siger alt, hvad der er at sige om den Sag. Vi skal med en overnaturlig Kærligheds Motiv ære vore Forældre. Dette ligger ikke i det Bud, men derimod i det »første og største« Bud, som byder at elske Gud af hele vort Hjerte. Skal vi derfor forstaa Forholdet mellem Bud og Raad, maa vi ikke nøjes med at tænke paa Guds ti og Kirkens fem Bud, men frem for alt søge at forstaa, hvad det »første og største« Bud byder os. Det kræver som bekendt, at vi skal elske Gud af vort ganske Hjerte og af vor ganske Sjæl, af alle vore Kræfter og af vort ganske Sind. Men hvad vil det sige? Vil det sige, at Gudskærligheden i sin Fuldkommenhed er os paabudt? Eller kan man mene, at et vist Maal af Gudskærlighed er paabudt, medens der tilraades os en Gudskærlighedens Fuldkommenhed udover det paabudte Maal? Ja, jeg spørger maaske forkert, for man kan mene dette sidste (og Suarez gjorde det), men hvad mener St. Thomas?

St. Thomas anser Fuldkommenheden for at være paabudt. Det at elske Gud af sit ganske Hjerte er det samme som at elske ham fuldkomment. Og naar St. Paulus (1. Tim. 1, 5) siger, at »Kærligheden er Budets Formaal« er det den samme Lære. For medens man kan ville et Middel mere eller mindre alt efter dets Betydning for Formaalet, saa gælder der om selve Formaalet, at enten vil man det, eller man vil det ikke. (Alleregentligst da her, hvor der er Tale om selve det højeste Formaal). Det er ogsaa umuligt at fastsætte et vist Maal af Gudskærlighed som Bud, fordi vi alle har Pligt til at vokse i det aandelige Liv, ligegyldigt hvilket Stadium vi er naaet til. Endelig lærer St. Thomas, at medens Dyden i Almindelighed bestemmes som den »rette Midte« mellem for

lidt og for meget, gælder det for de theologiske Dyder (Tro, Haab og Kærlighed), at der for deres Vedkommende ikke kan være Tale om et »for meget«. — Altsaa: Fuldkommenheden er paabudt.

Men nu er det, at Indvendingerne rejser sig, de Indvendinger, som Professor Høffding har hørt, medens han ikke har hørt St. Thomas. Der siges: Men bestaar Fuldkommenheden da ikke i Raadene? Siger vi ikke, at Livet i Overensstemmelse med de evangeliske Raad er det fuldkomnere Liv? Hertil er at svare, at vel siger vi, at Livet efter Raadene er det fuldkomnere Liv, men Grunden er ikke den, at Fuldkommenheden bestaar i disse Raad. St. Thomas siger med al Tydelighed, at nødvendigt og essentielt bestaar Kristenlivets Fuldkommenhed i Kærligheden (som altsaa er Bud) kun accidentelt og instrumentalt bestaar den i Raadene (altsaa er disse kun nyttige Midler). Livet efter Raadene er da kun det fuldkomnere Liv i den Forstand, at det er det Liv, der tager de nyttige Redskaber til Fuldkommenhedens Opnaaelse i Brug.

Men naar Kærlighedsbudet i sin Fuldkommenhed er paabudt, er Fuldkommenheden paabudt, som allerede sagt. Og dette maa dog være forkert. Baade-og. St. Thomas skelner her mellem de femten Bud (Guds og Kirkens) og det højeste Bud (om Kærligheden). De første stiller Krav om en vis Handlings Substans, det sidste et Krav til dens Maade. Hvad vil det sige? Det vil, for at optage det gamle Eksempel, sige at det 4. Bud forlanger den Handling at vise Forældrene Ære. Men det første og største Bud kræver, at denne Ære vises med en overnaturlig Kærlighed som Motiv. Denne Forskel begrundes nu en Forskel i selve Karakteren af Krav. Medens de førstnævnte Bud kræver noget vist gjort, kræver det højeste Bud et vist Formaal eftertragtet. Vi skal ikke vokse op til at vise vore Forældre Ære, det skal vi gøre nu og her. Men omvendt skal vi ikke nu og her eje Kærlighedens Fuldkommenhed, den skal vi vokse op til. Blot maa vi huske, at denne Vækst er et Bud, et uafviseligt Bud for enhver, hvilken Vækst han saa end er naaet til. St. Thomas's Tankegang er smukt og klart fremstillet i en Kommentar af Kar-

dinal Cajetan: »Kærlighedens Fuldkommenhed er paabudt som Formaal, det er nødvendigt at ville naa Formaalet, hele Formaalet; men netop fordi det er Formaal, er det, for ikke at krænke Budet, nok at være paa Vej til en Dag at naa denne Fuldkommenhed, om det saa var i Evigheden. Enhver, der, selv i den laveste Grad, besidder Kærligheden og saaledes vandrer mod Himlen, er paa den fuldkomne Kærligheds Vej, og derfor undgaar han Overtrædelse af Budet, der er nødvendigt for Frelse.« Nylig har Kardinal Mercier i en Bog, »La vie intérieure«, skrevet det samme: »Ja, lad os gentage det, alle er kaldede til den evangeliske Fuldkommenheds Fylde.« Og vor Hellige Fader har i sin Encyklika om St. Frans af Sales ogsaa sagt det samme: »Ingen skal mene, at denne Kaldelse (Værer fuldkomne, som Eders himmelske Fader er fuldkommen) henvender sig til et lille Antal af særlig udvalgte, og at det er tilladt alle de andre at forblive i en lavere Grad af Dyd. Det er klart, at denne Lov absolut forpligter alle uden nogen Undtagelse.«

Heraf er megen god Lære at drage for vort aandelige Liv. Hvilken Spore er det ikke at vide, at vi krænker Guds Bud, hvis vi ikke uophørligt vokser opad mod Kærlighedens Fylde. Men heraf er ogsaa Svar at drage paa Indvendingerne udefra.

Prof. Høffding har Ret i, at vi har Pligt til at efterstræbe det erkendte Gode udover enhver Grad, som en moralsk Middelmaadighedslære kan søge at fastsætte. Vi har Guds Bud om selve Fuldkommenheden. Men Professorens Uret i, at vor Lære om de evangeliske Raad er en saadan Middelmaadighedslære. Raadene raader kun til Brugen af visse nyttige Redskaber til at opnaa den Fuldkommenhed, vi alle er kaldede til. De er i sig selv ingen Fuldkommenhed (da maatte vi ogsaa være forpligtede til at leve efter dem), og da de for at være nyttige Redskaber kræver en særlig Benaadning af Gud, som kun bliver faa til Del, saa er det, at det gælder om, hvorvidt man »fatter« dem, d. v. s. er benaadet saaledes, at de er nyttige Redskaber for én. I det Øjeblik skal man følge dem.

Saaledes skal vi svare paa Angrebene. Med de samme

Ord skal vi svare den onde Fjende i vort Indre. Vi kender intet til Middelmaadighed i vor Stræben. I eller udenfor Klostrene er vi paa Vej til Himlen, og naar vi den ikke straks efter vor Død, skal vi lide Skærsildens Kvaler, saa er det vor egen Skyld. Naar selv den ringeste Lidelse i Skærsilden er os paadraget ved vore egne Fald, saa maa vi være kaldede til Hellighed.

Altsaa mine Herrer Angribere udenfor og indeni mig: Det er katholsk Lære, at der ikke er Tale om, at det blot anbefales os at stræbe efter at blive Helgener. Helgener det skal vi blive! *Helge Thomas Kiærulff.*

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

AF

Peter Schindler.

(Fortsat).

V.

Kirken.

Den, der har vandret tilfods i Italien, staar i dyb Taknemlighedsgæld til Landsbykirken.

Dens Cypreshøj har indbudt ham til Hvile, dens Trin har været hans Stol, dens Kirkegaardsmur hans Bord, dens Taarn har været hans Kendingsmærke, og dens dybe, kølige Mørke indeni har været hans Trøst, naar Solen sved og Støvet fløj i tætte, hvide Skyer.

Lad den ligge, hvor den vil — langs den liguriske Riviera, i Toscana, Umbrien eller Sabinerbjærgene — den lille fredelige Sognekirke har overalt det samme Præg, trods Forskellene. Dens Grundvold er svære Kvadre, lagt Aarhundreder tilbage og aldrig rokkede. Resten er kommet til i Tidernes Løb. Men det fejler sjældent, at man under moderne Kalkpuds og Forsiringer finder en romansk Apsis med Pilastre og Buer og smaa smalle Vinduer, som Efterslægten har tilmuret for at brække Hul i

Hålvkuglen og anbringe en Berninisk Lyskuppel. Ofte er Porten endnu bevaret i sin oprindelige Skikkelse med Søjler, der hviler paa Løver — Løver, som bider i Utysker eller bærer deres egen Unge i Flaben — snoede Søjler, der én Gang straaledede i prægtige Mosaikker, men som nu er slidte og glatte af Slægterne, der gik forbi og strøg opad dem.

Falder Kalken af paa Façade og Langsider — og det gør den gerne efter nogen Tid — skimter man endnu Buer, Porte og Vinduer, som de var, dengang man endnu vidste, at Frembringelse af Skønhed og fuldkommen Harmoni er en Gudsdyrkelse, fordi det er Delagtighed i Skaberværket. Og det bliver En klart, at der var en Tid, da man ikke kunde frembringe noget uskønt, da man ganske spontant producerede Harmoni og Øjenslyst i alt, man frembragte. Og man undres over, at denne Skønhed bestaar just i Fraværelsen af al Pragt, i Enkelheden, Simpelheden og Sømmespillet mellem Linje og Flade . . . ikke en halv Tomme for langt tilhøjre eller tilvenstre — ethvert Vindue netop dær, hvor det skal være for at være fuldkomment paa sin Plads.

Denne Sindets Renhed og Enfoldighed, denne Øjets og Haandens Sikkerhed havde de gamle — og de har sat sig et Monument i Landsbykirken, som tiltaler den kunstelskende Sjæl langt mere end alle prægtige Købstadstempler. —

Det er sagt indtil Trivialitet, at det XVII. Aarhundrede har ødelagt Kunsten i Italien. Sandt er og bliver det. Idealet svinger fra det enkelte og simple til det overfyldte og pragtfulde; og denne nye Aand, Jesuiter-Stilen fra Rom, kaster sig ogsaa over Landsbykirken.

Façadens øvre Trekant faar Snoninger af Gibs paa Hjørnerne, og ovenpaa Snoningerne Vaser med flammende Ild — og det gamle rustne Kors paa Toppen, som sad dær siden Gottfred af Bouillons Dage, bliver erstattet af et blomsteromvundet Kors baaret af hine fedladne Dukker, som var Datidens Udtryk for . . . Engle.

Den gamle »Rose« over Porten, det runde Vindue med Marmor-Egerne og de kulørte Ruder, blev erstattet af et halvmaaneformigt Udsnit med klare Ruder og en Ramme

af Blomster og Frugter i Stuk, udvældende fra to Overflødighedshorn.

Den gamle stilrene Port faar et Lag Kalkpuds over sig — Søjlerne bliver barokke, Overliggeren trekantet med Plads til et Vaabenskjold, og de rare gamle Løver reduceres til Fyld for Pilastrenes Basis.

Saa sættes der Kulør paa. Munkestensmuren kalkes okkergul, Søjler, Ornamenter, Rammer og Cementengle bliver hvide og Kirkens Basis himmelblaa.

Men Tidens Tand gnaver paa Slægters Arbejde; Kalken falder ned, Stukken revner, Kulørerne regner af — og Stykke for Stykke kommer den gamle Kirke frem fra *Seicento's* Forklædning. Det samme gør sig gældende i Kirkens Indre.

Apsis, Buer, Alterbaggrunde og Vægge har baaret Fresker — hine naive, lidt blege Kalkmalerier af Vorherre i Himmerigs Højsæde, af Vorfrue med store mørke Øjne og det fine Hovede paa Sned, af St. Rocchus med Pestsaaret, St. Franciskus med Vunderne, af Ærkeenglen Mikael med Flammesværdet overalt, hvor det blaa eller gule Kalkpuds falder af, kiger et Hovede frem, eller en Haand synes at arbejde fortvivlet for at bryde sig Hul og Vej for hele Legemet.

Det er ikke store Mestre, der har malet disse Fresker — det er stedlige Kunstnere, der har givet Udtryk for det, der boede i dem selv. Men Efterslægten fandt, at de var for tarvelige, de gamle stive Billeder, og saa kalkede man dem over og malede forlorent Marmor paa Væggen istedetfor.

Saaledes taler Kirkens Mure og Vægge om de skiftende Tider, der er gaaet henover Sognet.

Men det er ikke Historie, ikke Kunstens Udvikling og Dekadence, vi vil studere — det er Sognet.

Og set fra Sognets Synspunkt er Hovedfordringen til Kirken, at den skal være fin — mindst lige saa fin som Nabosognets! Og da Kirken jo ikke er Museum, men Tempel, faar Sognets Folk frit Lov til at begave Kirken med fine Sager.

Lad os gøre en Rundgang i Sognekirken.

Straks ved Indgangsdøren bliver vi Vievandskarret vaer. En ældgammel Stenskaal slidt ved Tusinder af Hænders Berøring i Aarhundredernes Løb.

Den har sin Historie. Een Gang var den Askekrukke for de døde — helt tilbage i Hedningetiden. Sognets Krønike viser, at en gammel Sognepræst har fundet den ved Gravning i sin Have, har rensset den og læst dens Indskrift og ladet den indmure ved Døren til kristeligt Brug. Dens Kanter er runde og glatte, dens Bogstaver og Mærker er slidt bort — men den sidder dær som et Vidnesbyrd om, at hvor Kirken nu ligger, laa en Gang en Begravelsesplads og et Venustempel, og at Kirkens Grundmur er præcis det gamle Tempels Rester.

Saa fanges vort Øje straks af Altret — eller bedre Altrene; thi en Sognekirke, der respekterer sig selv, har mindst tre. Højaltret er det fornemste og staar i Midten af Kirkens Baggrund, lige foran Apsis.

Een Gang var det tungt og svært og af Sten — det var ikke fint nok, og saa blev det erstattet af det nuværende Barokuhyre.

Over tre Murstenstrin hæver sig en snirklet Sarkofag af grøn Agat og med Guldbeslag. Nærmere beset er Agaten malet paa en Trækasse, og Beslagene er af Gibs. Over Sarkofagen, der minder om Oldkirkens Martyrgrave, ligger Alterbordets Stenplade, hvis Hjørner er afskaarne i sirlige Sving. Altret dækkes af de rituelle tre Duge og ovenover et Alterklæde, forfærdiget af Sognets unge Piger. Et rødt Tæppe ender i blaa og hvide Flige, hveranden bærer en Kalk og hveranden Ax og Druer i Guldbroderi — fint er det, ja, men efter vore Begreber rædsomt smagløst.

Bag Altret hæver sig Hylde over Hylde af Porfyr, Verde antico og Giallo di Siena — alle ædle Stenarter, frembragt af Landsbymaleren paa Trækasser. Hylterne bærer Lysestager, udskaarne i Træ og forgyldte — seks store paa første Hylde, tolv mindre paa næste og saa fremdeles. Midt for Altret er Hylterne afbrudt af »Tabernaklet«, Alterskabet, der gemmer Sakramentet, og som er dækket af Gardiner, og som overrages af Krucifixet.

Og øverst oppe staar saa »Tronen« — en lille Forhøj-

ning af forgyldt Træ med en Baggrund af gyldne Træstraaler, hvorpaa Monstransen stilles, naar det allerhelligste Altrens Sakramente tilbedes.

Ned fra Loftets Buer hænger i en Jærnkæde en kongelig Baldakin, som viser den Ærefrygt, der skyldes Gud, som bor i Tabernaklet. I snirklede Rokokkorammer staar paa Altret de tre Skrifftavler med *Gloria*, *Credo* og Begyndelsen af St. Johannes's Evangelium. Men det allerfineste, som ikke bør mangle i nogen selv nok saa fattig Kirke, er Blomsterne.

Mellem Lysestagerne staar drejede, malede og forgyldte Trævaser, hvori en Jærnpind paa en Alens Længde.

Denne Jærnpind er Stilk for en sirlig og symmetrisk ordnet Urtekost af Roser, Liljer, Nelliker og Passionsblomster med Fantasiblade. Ti, tolv af disse støvede Papirbuketter er ingen Sjældenhed paa et Alter. Man har endogsaa to Sæt af dem — et til Hverdag og et til Fest. Det daglige Sæt har hvide Liljer, røde Roser og grønne Blade, men Festbuketterne har Liljer af hvidt Papir med gyldne Rande og blaa Støvdragere, Roser i alle Regnbuens Farver og Løv af Guld med røde og grønne Ribber og lange Slyngtraade af Sølv, der snor sig som parvis anbragte Spørgsmaalstegn.

Nær ved Højaltret staar det lille Bord, der tjener til at stille Vin- og Vandkanderne paa; ogsaa det har sin Festdragt. Den voksplettede Plade duges med hvidt og forsynes med Lys i høje Træstager, og Forsiden skjules bag et rødt rynket Forhæng — ikke uligt et Køkkengardin.

Dette Bord og Hjørnet mellem Bordet og Pillen er Kirkens uordentlige Hjørne — det er Messedrengens Domæne. Hær findes den aldrig polerede og dærfor irrede og snavsede Messeklokke; hær findes den lille Bakke med det fine *IHS* i Hulsøm, som holdes under Hagen paa Altergæsten, at ikke den hellige Hostie, om Uheld sker, skal falde paa Gulvet. Hær staar Lyseslukkeren og Bambusstangen med »Rottehalen« ☩ Voksvægen til at tænde de højeste Kærter med. Hær staar endelig det trykte Kort med de Bønner, Præsten læser efter Messen. Hele Stedet — Bordets Dug og Søjlels hvide Kalk — bærer Vidnesbyrd om Messedrengens ikke altid propre Hænder.

Er der en Fest forestaaende, bliver Højaltret endnu mere overfyldt — det lykkes Sognepræst og Sakristan at faa Kærterne rykket lidt tættere sammen og paa den derved vundne Plads at anbringe en forgyldt Ramme med et Olietryk af Festens Censtand. Alterbillede findes som Regel ikke, fordi Altret er fritstaaende. Men i Loftet over Apsis — formodentlig lige ovenpaa den Kalk, der dækker en herlig tronende Kristus fra det XII eller XIII Aarhundrede — har offentlig Indsamling blandt Sognebørnene muliggjort Anbringelsen af en »Hellig Treenighed« — tilvenstre Jesus malet i Opstandelsens lette Klædebon og uden smaalige Hensyn til Anatomi; Korset holder han i Favnen. Tilhøjre Gud Fader siddende paa en om en graa Dyne mindende Sky og indhyllet i en Uendelighed af husarblaat Gevandt. Luftets Runding forskyder Perspektivet, saa det lange hvide Skæg kommer helt ud af Plads, og den siddende Stilling synes at være opnaaet ved Udeladelsen af alt det, der ligger mellem Brystet og Knæene. I Nakken af *il Padre eterno* ses den traditionelle Trekant med Øjet i. Midt imellem disse to Figurer svæver — opdager man efter nogen Søgen i sin zoologiske Viden — den Helligaand, fremstillet som en Due set nedenfra. Det er navnlig Fødderne, der volder En Vanskelighed i Opfattelsen; de synes at være befæstede umiddelbart og uden Ben til Kroppen . . .

Azurhimnel og mægtige, med Explosion truende Ansamlinger af hvid Damp fuldstændiggør Billedet, der rammes af Englehoveder, der hverken lide af Blegøst eller Tæring! —

Vender vi os nu tilhøjre, finder vi et mindre pragtfuldt Alter anbragt nær ved Sakristidøren.

Hvad det er fremstillet af, er ikke godt at sige, thi det er ganske skjult af et Silke-Antependium i brun Træramme, der ved Kroge hæftes paa og tages af, naar den liturgiske Farve skal skiftes.

Paa Væggen bag Altret — saavidt Drejer-Lysestagerne tillader at se den — er der Rester af en Fresco. En Haand, det halve af et Hovede, en Ramme af mørke, dybe Farver . . . det er imidlertid ørkesløst at studere paa den — det, det kommer an paa, er Altret, som det nu er. Og

nu er det domineret af en Sant' Antonio, den lille fattige fra Assisis Discipel, der snart er mere dyrket end Me-steren selv.

Hvor kan en Sognekirke undgaa at have sit St. Antonius-Alter? Det fordres og det paatvinges, selvom Sognepræsten af dogmatiske og etiske Grunde skulde ønske at bremse denne lidt for folkelige Andagt.

Det fordres — ikke saa sært; St. Antonius er den, der skaffer En Smaamirakler! Han hjælper En til at finde table Sager, til at naa Toget i rette Tid, til at faa Pengene til at slaa til, han afværger Uheld og vrang Skæbne, og han helbreder Smaadaarligheder. Han er ikke den, man gaar til for at opnaa store Mirakler af Gud — Omvendelser, rigtige Helbredelser, Hjælp i dyb Nød eller Ulykke. For alle den Slags Ting beder man den af Guds Helgener, til hvem et Træk eller et Altribut, der angaar Ens Sag, er knyttet. St. Paulus er god for Omvendelser, Fiskeren St. Peter for at afværge Uvejr, St. Thomas for at helbrede Vantro . . . men St. Antonius tager sig af Smaatingene, og det har sin Aarsag; St. Antonius har kun een eneste Interesse: de fattige. I sit Jordelivs Dage gav han alting bort for at hjælpe dem, der var i Nød — og havde han intet at give, bad han Gud skaffe Hjælp, og Hjælpen kom. I sin Herlighed i Himlen har han ganske samme hellige Mani: at hjælpe de fattige til Brød. Den, der derfor giver ham en Skilling i Blokken foran hans Billede og Alter, er sikker paa hans Bevaagenhed. Sognepræsten aabner regelmæssigt Blokken og uddeler Brød til de fattige for Indholdet, og de fattige gaar atter i Forbøn for deres Velgørere og opsender Tak til den himmelske Mindrebroder.

Alt dette kan udtrykkes baade theologisk korrekt og folkeligt ukorrekt. Det sidste Udtryk er det hyppigste i Italien og bevirker, at en i sig selv god Ting let tager en uaendelig Form og støder den, der staar udenfor.

Rammen om St. Antonius's Statue bestaar af lutter Sølvhjerter, smaa fint udhamrede hjærteformede Sølvplader af en Haandflades Størrelse. Det er Votivgaver fra taknemlige Dyrkere. Der er endda forskellige Kvaliteter — store og smaa, med og uden Navnetræk i Guld, ophængt

i rødt eller blaat Silkebaand . . . alt efter Giverens Ævne og Løfte. Der er ogsaa Sølv-Ben, Sølv-Øjne, Sølv-Hænder og hele smaa Sølv-Børn fra andægtige, der har modtaget denne eller hin Hjælp af Helgenen.

Den »oplyste« Turist smiler maaske ad disse naive Udtryk for Fromhed — den, der skriver disse Linjer, smiler ogsaa ad dem — men de hænger der, Sølvgaverne, og de er et Vidnesbyrd om, at en, hvis Haand, Øje, Fod eller lille Barn var sygt, har oplevet en bemærkelsesværdig Forandring til det bedre.

St. Antonius beegnes med en særlig Ømhed — det er saaledes Skik at kysse hans Fod, der lyserødt oliemalet stikker frem under den brune Franciskaner-Kutte. Denne Kyssen har nu en uheldig Side: først slides Malingen af, og siden følger Gibsen efter. Sognepræsten er imidlertid ikke raadvild; han lader de ældste Votivhjerter nedtage og omsmelte til en Sølvfod, og nu kan der kyskes uden Fare . . .!

(Fortsættes)

Sadhu Sundar Singh.

Hvem har ikke mange Gange mødt dette Navn? Overalt er den indiske Mystiker blevet hyldet som en ny Apostel for den kristne Verden.

Nu kommer der imidlertid Efterretninger om ham fra Indien, som er i høj Grad kompromitterende. I »Catholic Herald of India« har P. Hosten S. J. offentliggjort en Undersøgelse, der viser, at man maa korrigere sin Opfattelse af Sadhu Sundar Singh. Meget af det, der er fortalt om ham, viser sig at være fuldstændig forkert.

De Mæriske Brødre, der bor ved de to Passer, som Sadhuen skal have passeret paa Vejen til Tibet, erklærer bestemt, at hans Paastand er falsk. En Mængde Urigtigheder i den Skildring, der er forfattet af Mrs. Parker, og som Sadhuen udtrykkelig har betegnet som paalidelig, viser, at man hidtil har været for kritikløs.

Sadhuens Fortælling om sin Faste i 40 Dage, som han

saa stærkt fremhæver, viser sig ganske klart at være Fantasi og intet andet. I Slutningen af 1912 eller i Begyndelsen af 1913 skal Sadhuen have tiltraadt sin Rejse til Dschungelen mellem Hardwar og Dehra Dun for at begynde paa sin store Bodsøvelse. Efter Mrs. Parkers Beretning traf han under Vejs den katholske Lægemissionær, Franciskaneren Dr. Swift, som indtrængende søgte at faa ham til at opgive sit Forehavende, og som, da det var forgæves, paatog sig eventuelt at sende Sadhuens Venner Meddelelse om hans Skæbne. Det viser sig nu, at der i hele Indien ikke eksisterer nogen »Lægemissionær og Franciskaner Dr. Swift«.

Da den anden Uge af Fasten var forbi, skal Sadhuens katholske Ven Swift eller en af hans præstelige Venner have telegraferet til Sadhuens Tilhængere, at Sundar Singh var død.

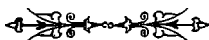
Hertil giver en Ven af Sadhuen den protestantiske Lægemissionær Dr. Nugent, følgende Oplysninger. Paa Vej til det Sted, hvor han vilde holde sin Faste, besøgte Sadhuen denne Læge i Udschain, en Station paa en Side-linje af Bombay-Delhi-Banen. Kort efter at han den 22. Januar havde taget Afsked, hørte Nugent, at der var kommet Telegram fra den lille Station Nimoda paa Bombay-Delhi-Banen, som meddelte, at Sundhar Singh var død. Det viste sig, at Telegrammerne var afsendt af en Indier, der kaldte sig Smith, den 23. Januar, samme Dag, som Sadhuen passerede denne Station paa sin Rejse Nord paa. Dr. Nugent bad senere flere Gange Sadhuen om en Forklaring, men kunde ingen faa. Han fælder sin Dom i følgende Ord: »Den Korrespondance, jeg har hos mig, vilde overbevise enhver Domstol om, at han er en Svindler.« Da Efterretningen om Sadhuens Død kom til Simla, skal man der have holdt en Sørgefest og samlet Penge til en Mindetavle; begge Dele er Opspind.

Endelig skal Sadhuen være blevet fundet i udmattet Tilstand og bragt til Annfield, hvor ingen mere kunde kende ham, fordi Fasten havde gjort ham ukendelig. Han kom sig dog igen og kunde i Slutningen af Marts Maaned rejse videre.

P. Hosten har undersøgt denne Roman ved Hjælp af

Dr. Nugent og den anglikanske Kannik Sandy i Kalkutta. Den 23. rejste Sadhuen Nordpaa, og han skulde efter Bestemmelsen gøre endnu to Dagsrejser til Fods, før han kunde begynde sin Faste, altsaa den 25. Januar. Allerede den 13. Februar skrev han imidlertid fra Kotgahr, der ligger Nordøst for Simla, til den anglikanske Biskop Lefroy i Kalkutta og fortalte ham om sin Faste og om, hvorledes han efter 20 Dages Forløb havde genvundet sit Helbred. For at komme fra Annfield, hvor han skal have tilbragt de 20 Dage, til Kotgahr behøves der nu mindst tre Dage. Til de 40 Dages Faste og de 20 Dages Sygdom derefter er der altsaa kun 16 Dage tilbage.

Hvordan skal vi efter alt dette bedømme denne Mand? P. Hosten mener ikke, at han er en Bedrager i egentlig Forstand, men han anser ham for en Psychopath, d. v. s. et Menneske, der lider af mærkelige Indbildninger, som han selv tror paa. Han er i alt Fald meget langt fra en Apostelskikkelse. K. K.

Nye Bøger.

Illustreret Musiklexikon udgivet af Hortense Panum og William Behrend under Medvirking af O. M. Sandvik. (H. Aschehoug & Co. 1924.) 12 Leveringer à 2 Kr.

Naar man under Læsning af Bog eller Blad støder paa Navne eller Udtryk, som man ikke er klar over og ønsker nogen nærmere Oplysning og Belæring om, saa griber man det paa den nærmeste Boghylde staaende Sprog- eller Konversationslexikon og søger Vejledning der. Men ved Læsning af Musikstykker, Programmer og Bladenes Musikkritiker træffer man ofte paa Ord og Navne, som man forgæves søger i sit Lexikon. Her vil det nye Musiklexikon ofte kunne være en kærkommen Hjælp. Indbydelsen siger jo med Rette: »Musik er sikkert den Kunst- art, som i størst Udstrækning har Menneskers fælles Interesse. I Hjemmene samler Musiken til Glæde og Hygge, ved alle festlige Lejligheder virker den oplivende og skaber den rette Feststemning, og for Nutidsmenneskers store Flertal er Koncerter og Operaer en kulturel Nødvendighed.« Forfatterne har ved deres tidligere Arbejder doku-

menteret deres fremragende grundige Dygtighed, saa at vi kan vente at forøge vor Boghylde med en smuk og god Haandbog. Det første Hefte har allerede Artikler om Augustin — Ave Maria — Ambrosius og Antiphon, der kan interessere os katholske Læsere, kun i Artiklen: Bains kunde »pavelig Musik« vel have været ombyttet med et mere prægnant Udtryk. Der er her altsaa Udsigt til, at den danske Bogverden bliver beriget med et Værk, som vi kan være glade for at have staaende paa vor Boghylde.

Jos. Hammermüller.

Heilög Kirkja. Sextug drápa eftir Stefán frá Hvítadal. MCMXXIV

Blandt årets litterære begivenheder herhjemme må Stefán frá Hvítadal's Drapa til den hellige Kirke vel regnes for den største. Det er i dette monumentale værk, digteren, der allerede i vide kredse var beundret for sin aromatiske og formfuldendte lyrik, når sit højdepunkt. Endskønt han ikke endnu er formelt optaget i Kirken*), kan dog drapaens ånd betegnes som udpræget katholsk; Stefán er kommet til erkendelse af den hl. kirke gennem studiet af den islandske historie og har på samme tid, ved at fordybe sig i studiet af folkelig ånd, anset det for hensigtsmæssigt at give den svulmende begeistring for den hl. Moder, udløb i den ældgamle hryn henda's form, hvori også den berømte Lilja og Milska, ligesom størstedelen af de gamle, katholske helligkvad på Island, er skrevne. Denne rimart, hryn henda, er overmåde vanskelig at følge for en moderne digter, men Stefán frá Hvítadal er kommet saa godt fra den, at man uden tøven har sammenlignet ham med oldtidens store mestre. Drapaen fremviser i rig fylde alle de egenskaber, hvorved et mesterværk kan udmærke sig: en dyb, genial tænkning, en forbausende viden, svimlende teknik og en næsten overmenneskelig myndighed i udtryksmåden, hvortil kommer en glødende religiøs begeistring. Jeg tvivler ikke om, at den i tidens løb vil blive regnet til det islandske sprogs, den oldnordiske sprogkulturs dyrebarste klenodier.

Når nu drapaen udkommer om et par dage, vil det nok ikke kunde undgås, at der opstår et uhyggeligt røre i de snæversynede lutherske kredse, da digteren over disse og folkekirken udgyder megen bidsk Satire, men i almindelighed antager jeg ikke, at den vil vække nogen forargelse på grund af sin katholskhed, da katholsk arbejde i det store og hele bliver imødeset med blaseret liberalitet her i landet.

For at give danske læsere en idé om hryn hendans na-

*) Dette er nu sket. Red.

tur, og digterens mesterlige behandling af denne, rent sproglig set, aftrykker jeg her drapaens 47. vers; hvis det virker udfordrende for en dansk digter at lave en parallel på Dansk, da kan man forsøge sig; opgiver man det, så er der ikke noget tabt, lykkes det, da er den fordom ryddet af vejen, at den islandske hrynhenda ikke kan oversættes til andre sprog, og i så fald er der meget vundet.

Drottinn, lægðu duftsins þóttá,*)
 drottinn, plægðu akur sprottinn;
 drottinn, fægðu oss døggum ótta,
 drottinn, nægðu oss eftir þvottinn;
 drottinn, frægðu oss dýrum mætti.
 drottinn, vægðu oss þótt vér spottum;
 drottinn, bægðu djøful-hætti,
 drottinn, mægðu oss þenum vottum.

Bibliografisk set er Stefáns drapa et kunstværk, takket være den talentfulde kunstner, hr. Bjørn Bjørnsons medvirkning. Udstyrelsen er i gammel stil og minder om bøger fra Bogtrykkerkunstens jomfrudage.

I øjeblikket er der tre islandske forfattere, som har viet deres genius til den katholske Kirke, hvoriblandt een, pater Jón Sveinsson, har nået verdensry.

p. t. Thingvalla d. 20. Juli 1924.

Halldór Kiljan Laxness.

En nem Syndsforladelse.

Pastor R. P. Rasmussen, Medredaktør af »Menighedsbladet« (grundtvigsk), meddeler i Nr. 41 sine Læsere noget, som — om det var sandt — maatte vække al Kristenhedens største Forundring.

»Alle Jubilæums-Pilgrimme faar Tilgivelse for deres Synder i Løbet af Jubelaaret, naar de i 10 Dage gaar til Alters og besøger de foreskrevne Kirker.«

Ordret citeret! Og vi skriver 1924 . . .

Behøver vi paany at understrege, at Syndernes Forladelse faas kun, naar man angrer, fatter Forsæt om Bedring, skrifter og gør Bod?

Noget helt andet er den Aflad, Kirkens Øverste tilstaar for dem, der ad sakramental Vej allerede har erhvervet Syndernes Forladelse, og som valfarter og kommunicerer.

Vi er forvissede om, at Red. af »Menighedsbladet« vil tjene os i at rette den Misforstaaelse, der maa føre til, at hans Læsere faar en komisk Idé om Katholicisme og Syndsforladelse.

Pet. Sch.

*) ð og þ udtales som engelsk th.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag den 28. Oktober holdtes om Aftenen et stort Ungdomsmøde i Salen i Stenosgade, hvor Kaptajn Bistrup holdt Foredrag om »Teddys sidste Rejse«. Salen var fyldt til sidste Plads, og paa første Række saas Hs. Højærværdighed Biskoppen og en Del Præster. Efter Foredraget rettede Biskoppen nogle Ord til Ungdommen og til Foredragsholderen.

— Tirsdag den 21. ds. aabnede Højskolen sin Sæson med et Foredrag af Pastor Schindler om »Petrus, Paven, Rom«. Der var stuvende fuldt i Salen i Vesterhus, og de mange Tilhørere fulgte med levende Opmærksomhed det poesifyldte og gribende Foredrag, der viste, hvorledes St. Peter lever i Kirken igennem alle Tider. Efter Foredraget viste Pastor Schindler en Række udmærkede Lysbilleder, der illustrerede Pavernes Historie. — For første Gang smykkede det nye Tæppe Væggen bag Talerstolen, men det fortjener en særlig Omtale, som maa vente til næste Gang.

— Festaftenen i »Institut Jeanne D'Arc« i Frederiksberg Allé, i Anledning af den nye Skoles Fuldførelse fandt Sted under stor Deltagelse og blev til en meget tiltalende og smuk Højtidelighed. Et blandet Kor under Ledelse af Hr. Husson og bistaaet af Fruerne Mary Petersen og Ella Florentz-Gerhardt, Frøknerne Erna Jensen, Rigmor Larsen og Kaja Larsen, samt af Hr. Koncertsanger Peder Jacobsen, sang meget stilfuldt og med Smag Gounod's *Tout l'univers* og Gade's *Elverskud*. Dernæst gav Frøknerne Larsen en særlig musikalsk Gengivelse af nogle Stykker for Violinsolo og Klaver. — Frøken Erna Jensen sang med dyb Følelse et Par Romancer af Godard og Massenet. En ganske speciel Omtale tilkommer Skuespillerinde Fru Ella Florentz-Gerhardt, som med sit absolut kunstneriske Foredrag henrykkede Salen. Skolens Elever viste nogle yndige levende Billeder, en dejlig »Serenade des Pierettes«, som vandt det største Bifald, og en smuk spansk Folkedans. Hele Aftenens Forløb var en stor Succes, og de tilstedeværende takkede med varmt og rigeligt Bifald.

Luxembourg. Det kan sikkert interessere Benediktinerklosteret St. Maurice de Clervaux's Venner i Danmark at høre lidt om den store Tilstrømning, der er til Klosteret. Klosteret, som blev bygget i 1910, og som i en Aarrække havde tunge Tider med altfor faa Kald, maa nu meddele unge Mænd, som ønsker at indtræde, at de foreløbig ingen Plads har. Alle Pladser er optaget i Korret, og enhver Celle er beboet, og dog venter 2—3 unge

Mænd ude i Verden paa en Dag at kunne indtræde i dette Kloster. Blandt Novicerne er en tidligere russisk Officer, som er blevet Katholik i Clervaux, samt en tidligere meget kendt Kordirigent i Domkirken i Rouen. Den 20., 21. og 22. September var store Dage for Klosteret, idet der den 20. August var Subdiakonvielse, Diakonvielse og Præstevielse, den 21. atter Diakonvielse og den 22. fejredes den hellige Mauricius' Fest, Husets Navnefest. Paa den Dag læses en Messe med »pontificale assistance« hvilket er en af de skønneste Gudstjenester, der findes i Kirken; men som vist endnu ikke er set her i Danmark efter Reformationen. Blandt Klosterets mange Gæster i de tre Dage skal nævnes: Biskoppen af Luxembourg, Msgr. Mommesk, som foretog Vielserne, den tidligere Abbed for St. Maure (det ældste Benediktinerabbedi i Frankrig, som blev nedlagt for nogle Aar siden, men som nu for ganske kort Tid siden blev købt af Benediktinerne i Clervaux), Pêre Edouard du Boëtlosquet, Broder til Klosterets Prior og den Missionspater, der gav Ideen til Afholdelse af Missionsudstillingen i Rom, og Pêre Renaudin, Abbed for et stort Benediktinerkloster i Bretagne. Desuden var der to af Luxembourgs Kanniker og en Del Professorer fra Seminariet.

Frankrig. Vi fortalte forleden om, at Klarisserne i Alençon var blevet fordrevet. Nu har ogsaa Klarisserne i Evian faaet Udvisningsordre, men de har besluttet ikke at adlyde. I Pariserbladet »La Croix« læses følgende Brev fra Biskoppen af Annecy: »Hr. Redaktør! Jeg læser i Dag i »La Croix« den lille Artikel om Klarisserne i Evian. Saaledes som De bringer Nyheden er den rigtig, men ufuldstændig. De fattige Nonner — der er ti — har faaet Ordre til at forlade Klosteret, som de godvilligt forlod i 1901. Som Belønning har man berørt den Mulighed, at tre af dem, der er syge, kan faa Lov til at blive i Huset. Men Nonnerne har nægtet at adlyde Befalingen. Man vil nu gaa frem imod dem ved Domstolene, siges der. Men denne Trusel vil ikke hindre dem i at forsvare deres Rettigheder. Støttet af et overvejende Flertal af deres Medgorgere, der billiger deres Optræden, vil de holde fast ved deres Beslutning til det sidste.«

Rusland. Den pavelige Hjælpeaktion i det nødlidende Rusland er nu sluttet. Den 18. September forlod Komitéens sidste Medlem Moskwa. Fra først til sidst har den russiske Regering modarbejdet denne Kærlighedsgerning fra katholsk Side. Modstanden blev saa stor, at Komitéen maatte give op, den kunde intet mere udrelte; Regeringen meddelte den tilsidst, at Rusland ikke

trængte til Hjælp udefra, skønt Raabene om Hjælp stadig naaede Komitéen fra de forskelligste Egne af Landet. I de sidste Uger fik man Lov til at uddele alle de Klæder, Fødevarer og Medicinalvarer, som man allerede havde indsamlet og transporteret til Rusland; men dermed er dette store velsignelsesrige Arbejde foreløbig afsluttet.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 7. Nov. til de aftalte Tider.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag d. 4. Novbr. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for Foreningens afdøde Medlemmer.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard. Søndag den 2. November Kl. 4 Efterm. Andagt med Præd. og Bønneprocession paa Kirkegaarden. *Alle Sjæles Dag* (Mandag den 3. Nov.): Kl. 9 $\frac{1}{4}$ Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa underrette Præsten derom før den hellige Messe. — Der afholdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

En dannet ung Pige, kursussøgende eller lign., kan faa et godt Hjem mod at gøre Husgerning nogle Timer daglig.

Adr.: Fru Seitzberg, Amalie Skrams Allé 15², Valby.

Syforeningen paa Nørrebro aabner sine Møder Torsdag den 6. November i Lokalerne ved Sakramentskirken, Nørrebrogade 27; Møde hver Torsdag Kl. 1 $\frac{1}{2}$ —4. Gaver, både Klædninger, Stofrester og Pengebidrag modtages med Taknemmelighed.

Elisabeth Vincentsforeningens Systue genoptager sine ugentlige Møder Torsdag d. 6. Novbr. Kl. 1 $\frac{1}{2}$ —4 i Boyesgade 8¹.

»Absalon« optager enhver katholsk Mand eller Kvinde. Møde afholdes hver 1. og 3. Mandag i Maanedens Kl. 8 i »Columbus«s Lokaler, Aabolevard 21.

Foreningen har sin egen Begravelseskasse.

Stort aarligt Andespil

afholder Foreningen »Absalon« Mandag d. 17. November Kl. 8 pr. i Mødelokalet »Columbus«, Aaboulevard 21.

Enhver Katholik har gratis Adgang. Dans til Kl. 1.

Bestyrelsen.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

afholder Andespil Tirsdag den 4. Nov. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Bredgade 67 (ikke som aftalt den 3. ds.). Alle er velkomne.

Bestyrelsen.

Unio. Onsdag d. 5. Novbr. Kl. 8. pr. Møde i PHØNIX. Aftenunderholdning med følgende Program:

- 1) Musiknummer Klaver og Violin.
- 2) Sangforedrag Fru Kontorchef WULFF.
- 3) Intermezzo: T(e)-Salonen. af et Par af Foreningens velkendte og skattede Kræfter.
- 4) Klaver-Humoristen HEINRICH KLEIN.
- 5) Komisk Finale Slutnings Dessert med indbakte Sange af samme skattede Kræfter.

Akkompagnatør: Hr. Aage Børge-Schmidt.

I Pauserne fremvises UNIO's ny Reklamealbum.

Derefter fælles Smørrebrødsbord og Dans til Kl. 1. — Billetter for Medlemmer à Kr. 2,50 og for Besøgende (indført ved et Medlem) à Kr. 5,00, inklusive Garderobe, Skat og Drikkepenge, faas hos samtlige Bestyrelsesmedlemmer samt hos Hr. Fabrikant Hoffmann, Købmagergade 48, Telefon 1389. Fuldtalligt og rettidigt Møde forventes.

Bestyrelsen.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 7. November.)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.
Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.
St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.
Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 5. Novbr. Kl. 8 Aften. Søndag den 9. Novbr. Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd. Søndag den 2. November Fælleskommunion i Jesu Hjertes Kirke Kl. 8¹/₂

Konvertitundervisning.

Man gøres herved opmærksom paa, at *Mandag Aften den 3. November* (efter Andagten Kl. 8) *begyndt et nyt Hold Konvertitundervisning* i Præsteboligen (2. Sal, hos Sognepræsten) Nørrebrogade 27 C.

Enhver Ikke-Katolik, som har nærmest til Sakramentskirken, og som ønsker at lære den katolske Kirkes Religionslære at kende, tilbydes herved Lejlighed til at deltage i denne Undervisning, uden at der deraf følger nogen Forpligtelse for vedkommende i nogensomhelst Retning. Blot er det ønskeligt, at man følger med straks fra Begyndelsen og kommer regelmæssigt til Undervisningstimerne hver Mandag og Onsdag Aften Kl. 8 præcis. — Katholsk Katekismus maa helst medbringes.

Religionsundervisning.

for katolske Børn, der ikke besøger katolske Skoler, afholdes hver Søndag Eftermiddag Kl. 4 i Pigeskolen i Boyesgade 8. (Værelse 6).

Saml stadig Deres gamle Aviser,

Blade og Bøger til Hjælp for Børnehjemmet i Nakskov. Vi afhenter dem gerne i Portioner fra ca. 10 kg. De bedes godhedsf. telefonere desang. mellem Kl. 10—3 til **Byen 6555** (Diemar).

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), i Aarhus til Cl. Eisenbichler, Carl Blochsgade 13^a, Tlf. Aarhus 1760, som begge med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videresender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefødtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lommeuhre, gl. Sølv- og Guldsager til Onsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker og deslige.

Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.
Giv! — og giv med Glæde.

Kirkelig Kalender.

2. Nov. 21. Søndag eft. Pintse,	9. Nov. 22. Søndag eft. Pintse. Laterankirkens
3. — M. Alle Sjæles Dag.	Indvielse.
4. — Ti. Carl, Biskop og Bekender.	10. — M. Andreas Avellinus, Bekender.
5. — O. Relikviefest.	11. — Ti. Martin, Biskop og Bekender.
6. — To. Oktavdag.	12. — O. Martin I, Pave og Martyr.
7. — F. Oktavdag.	13. — To. Didakus, Bekender.
8. — L. Oktav af Allehelgen.	14. — F. Josafat, Biskop og Martyr.
	15. — L. Gertrud, Jomfru.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 4. Nov. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115°.

Pastor Koch: Et Besøg i Katakomberne (med Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Ansgars Kirke. Alle Helgens Fest: Stille Messe Kl. 6¹/₄, 7 og 8; Pontifikalmesse Kl. 10, Aftenandagt Kl. 8. (Der holdes ingen Messe Kl. 11¹/₂.)

Alle Sjæles Dag: Levitmesse Kl. 9. Aften Kl. 8: Bøn for de afdøde.

Sakramentskirken. Alle Helgens Dag (Lørdag d. 1. Nov.): Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. Alle Sjæles Dag (Mandag d. 3. Nov.): 6 Messer efter hverandre, den første Kl. 6¹/₂. Kl. 8 højtidelig Rekviemmesse. Kl. 8 Aften Andagt for de afdøde.

Jesu Hjerter Kirke. Alle Helgensdag 1. Novbr. Kl. 6, 7, 7¹/₂ stille Messe. Kl. 8¹/₄ Levitmesse uden Prædiken. Kl. 10 stille Messe med Prædiken.

Allesjælesdag, Mandag d. 3. Novbr. Fra Kl. 6 stille Messer. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse.

Rosenkranskirken. Alle Helgens Fest: Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Præd. Kl. 5 Andagt. Aftenandagten bortfalder om Søndagen. Alle Sjæles Dag: Kl. 7¹/₂ Aften Andagt for de arme Sjæle.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 2. November Kl. 6 er der ved Aftenandagten Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

Min kære Hustru

Carla Hansen

døde Mandag Morgen.

R. I. P.

Paa egne og Børns Vegne:

J. V. Hansen.

Begravelsen foregaar i Stilhed.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansguriusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnément 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Brødgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Brødgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 45.

Søndag den 9. November.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Kærlighed til Fjender. — 22. Søndag efter Pinte. — Naar Brændingen brydes mod »Klippen«. — Det rene Væld — (Fortsat). — Paul Bourget om Pater Svensson. — Lidt let Næring. — Christian VI. — Frode Rambusch †. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Svendborg. Odense. — Avertissementer.

Strøtanker om Kærlighed til Fjender.

Intet i Verden er mere beundringsværdigt end at elske sin Fjende.

Vi kan ikke frembære noget større Offer til Gud end at elske vore Fjender.

Kærlighed til Fjender er et haardt Bud, men derfor er ogsaa Lønnen stor. *(St. Augustinus.)*

Det er den sande Kærlighed, naar man elsker Vennen i Gud og Fjenden for Guds Skyld. *(St. Gregor d. St.)*

Christus, der kunde hævne sig paa sine Fjender, vilde hellere dø for dem. *(St. Cyprian.)*

Ligesom Gud meddeler alle uden Forskel Dagslyset, saaledes maa de, som vil komme til at ligne Gud, meddele Kærlighedens Straale til alle i samme Grad.

(St. Basilus.)

Gud afskyer ingen mere end den hævngerige.

Ved intet kommer Mennesket til at ligne Gud mere end ved Kærlighed til Fjender.

Vi har kun at se paa een Ting: ikke, hvad ondt vi lider fra Fjenderne, men hvorledes det kan ske, at vi ikke gør dem noget ondt.

Vi har syndet meget; Herren lærer os, hvorledes vi ved at udsone os med vore Fjender kan faa Tilgivelse for vore Synder. *(St. Joh. Chrysost.)*

22. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Filippierne, 1. Kap.

Brødre! Jeg er i den Herre Jesus fast forvisset om, at han, som har begyndt den gode Gerning i eder, vil fuldkomme den indtil Jesu Christi Dag (Dommens Dag), ligesom det er billigt, at jeg tænker saaledes om eder alle, fordi jeg har eder i Hjertet, saavel i mine Lænker som under Evangeliets Forsvar og Bekræftelse, eder alle, som er delagtige i min Glæde. Thi Gud er mit Vidne, hvor meget jeg længes efter eder alle i Jesu Christi Hjerte. Og derom beder jeg, at eders Kærlighed mere og mere maa tiltage i Erkendelse og al Skønsomhed, for at I kan vælge det bedste og være rene og uden Anstød til Christi Dag, fyldte med Retfærdigheds Frugt ved Jesus Christus, Gud til Ære og Lov.

Elhvert Ord i Dagens Epistel lyser Apostelens Tak og Kærlighed til Menigheden i Filippi. Han stod da ogsaa i et særligt Forhold til denne Menighed. Den var den første paa europæisk Grund; fra den alene havde han taget imod Hjælp og Understøttelse i sin Nød under det romerske Fangenskab; med den følte han sig særligt forbundet i Medgang og i Modgang; og derfra stammer hans Hjertes Ønske at se den hellig og fuldkommen for Christi Aasyn.

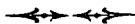
Det var en af Apostelens største Glæder at se Menighedens Deltagelse i Evangeliet; derfor havde han været hos dem og prædiket for dem. Nu kunde han se, hvordan de tog Del i alt, hvad der vedkom Christi Sag og deres egen Frelse. De havde erkendt og fattet det apostoliske Budskab om Christi Kærlighed mod os Mennesker, de havde grebet Naaden, virket med den, og saaledes vist sig taknemmelige for det, Apostelen havde bragt dem. Det var Grunden til hans overvættles Glæde i Fængslet og til de hjertelige Ord, han tilskrev dem.

Hvo som saaledes tager Del i Evangeliet, han viser, at Evangeliet har slaaet dybe Rødder i hans Sjæl, og at han forstaar Velgerningen i Christi Lære og Forløsning. Denne Sandhed har Betydning for os alle. Der gives ikke nogen skønnere og bedre Tak for Troens Naade og Troens Lykke end den, stadig mere og mere at søge at trænge til Bunds i det, Gud har betroet os — »og derom beder jeg, at eders Kærlighed mere og mere maa tiltage i Erkendelse og Skønsomhed, for at I kan vælge det bedste og være rene og uden Anstød til Christi Dag, fyldte med Retfærdighedens Frugt ved Jesus Christus, Gud til Ære og Lov« —, og at stræbe efter og arbejde for, at ogsaa andre maa blive delagtige i den Naade og Lykke, som gør os glade og lykkelige.

Vi maa altsaa søge at trænge til Bunds i det, Gud i

sin uendelige Kærlighed har betroet os. Kun de føler sig tomme og utilfredse, som bliver staaende ved Overfladen. Hvorfor er der saa mange udenforstaaende, som misforstaar os paa saa mange Omraader? Fordi de mener at kende vor Religion, mens de dog ikke kender den; fordi de har hørt og læst noget om den, men ikke tilstrækkeligt, saa holder de sig for berettigede til at dømme om den. Det er ogsaa Grunden til, at saa mange, der staar indenfor, stadig føler sig fremmede og ikke føler Religionens og Kirkens Skønhed. De staar ved Døren indtil Kirken — fysisk og moralsk — og vover sig ikke rigtig ind i den, hen til Prædikestolen, Skriftestolen og Alteret. De hører sjældent Guds Ord, læser næsten aldrig nogen religiøs Bog, er daarlig underrettede om Religion og Kirke, om dens Lære og Naademidler, de mener at forstaa alt og er alligevel Begyndere med Hensyn til de religiøse Sandheder og Spørgsmaal. Al anden Belæring og Læsning griber de med begge Hænder; Vanskelighederne og Indvendingerne kender de derimod udmærket. Da kan man godt forstaa, at de har vanskeligt ved at føle sig hjemme, og at Tvivl og Betænkeligheder taarner sig op i deres Sjæl. Træng ind i din Religion ved flittigt at høre Guds Ord og ved ofte at søge Oplysning og Opbyggelse i religiøs Læsning, og du vil føle Religionens og Troens Skønhed. — Med Hensyn til Bodens Sakramente finder mange bestandig den gamle svære Byrde, som dette Sakrament efter deres Mening fører med sig, og derfor undgaar de det, de benytter sig maaske meget sjældent af det, deres Fordomme forsvinder ikke. Hvorfor? Fordi de ikke smager dets Frugter og dets Velsignelser. For andre bliver dette Sakramente et uundværligt Tilflugtssted, et kært Middel til deres Livs Forbedring og til mere og mere at præge Christi Billede i sig. — Og Kilden til al den Naade, Alterets hellige Sakramente, bliver ligeledes for dem en lukket Bog. Hvorfor? Fordi de ikke søger at lukke den op. De ser udvortes paa den. De holder sig borte fra dette Sakramente; der mangler baade den barnlige Tro og Ydmyghed og Interesse og Følelse.

Naar vi selv er opfyldte af Tak mod Gud for Troens Goder, søger vi ogsaa at gøre andre delagtige i denne Lykke. Om Maaden og Vejen til at naa det paa, behøver jeg ikke at skrive; thi føler man Lykken i sit eget Hjerte, finder man Lejlighed nok til at meddele sin Ven og Bekendt af sit Hjertes Fylde og Lykke. — Derved vil vi sige vor Frelser Tak for det, han har givet os selv.

Naar Brændingen brydes mod „Klippen“.

I Nationaltidende var Pastor Schindlers Bog »Katholicisme« forleden Genstand for en ikke just helt igennem »behersket« Kritik. En stor Del af Anmeldelsen syntes at gaa ud paa at bringe Anmelderen selv i Folks Erindring som noget som første Ekspert i katholske Sager herhjemme. I hvert Tilfælde er han meget ilde berørt af, at man fra katholsk Side slet ikke ænser ham.

Blandt de »meget alvorlige og alvorligt underbyggede Anklager mod katholsk Aand og Fremgangsmaade«, som han allerede tidligere har fremsat, gøres der navnlig gældende, »at de berømte Ord Matth. 16, 18 (Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke) ikke af Oldkirkens Theologer blev forstaaet saaledes, som Romerkirken nu opfatter dem, saa at denne Kirke altsaa i sin Lære om Pavemagtens Oprindelse fra Jesus selv er i Modstrid med hele Oldkirkens Opfattelse. Der havde været baade Mening og Alvor i at vove Forsøget paa at forklare, hvorledes Romerkirken *paa Trods af Oldkirkens Forstaaelse* alligevel vil fastholde sin Paastand om, at Pavedømmet er indstiftet af Jesus i Matth. 16, 18«.*)

Heller ikke efter denne Gentagelse af Anklagen synes vi Katholikker imidlertid, at det »vilde være Umagen værd at beskæftige sig med« Anmelderen, »hvis der ikke i selve hans Fremgangsmaade laa et Træk, som i al sin forbløffende Oprigtighed gør« hans »Bidrag til Sandhedens Belysning saa uhyre interessant«.

1. Det er nemlig »morsomt sagt«, at Pavedømmet skal være indstiftet af Jesus i Matth. 16, 18. »Men mon det egentlig ikke er heldigere at holde sig lidt mere til de historiske Kendsgerninger, naar man paatager sig at være Lærer for Befolkningen.« Hidtil har nemlig Romerkirken holdt sig nøjagtig til Skriftens Ordlyd i Matth. 16, 18 og paastaaet, at Stedet ikke var andet end et *Løfte* om senere at ville indstifte det, vi nu kalder Pavedømme. Løftet blev

*) Hvor der i det følgende staar Gaaseøjne uden Citat, er Ordene taget fra Nationaltidende, men returneret til en rigtigere Adresse.

ndfriet, som bekendt, *efter Opstandelsen*. Johannes meddeler denne vigtige Begivenhed i 21, 15-17, hvor Jesus spørger tre Gange: »Simon, Johannes's Søn, elsker du mig?« og paa den tredobbelte Forsikring om, at han elskede ham, svarede lige saa ofte: »Vogt mine Lam; vogt mine Faar.« (Dette Skriftsted er kritisk sikkert. Alle Haandskrifter og Oversættelser har det. De smaa Afvigelser i Ordlyden berører ikke Sagens Kærne. At Johannes har tilføjet Kap. 21 som en Slags Epilog til sit Evangelium, der tilsyneladende ender med Kap. 20, er ikke saa vanskeligt at forstaa. Han vilde imødegaa det Rygte, der var kommet ud blandt de Kristne, at han ikke skulde dø.)

Dette er altsaa den egentlige Indstiftelse af Pavedømmet. Den kom ikke som en uventet Overraskelse, men som det *sidste Led i en for Apostlene velkendt Udvikling*. Af Herrens Ord havde de nemlig forstaaet, at i Christi Rige skulde een være den største, Føreren, den første. Det er de tre Ord, Evangelisterne bruger. Saa vaagnede Ærgerrigheden i dem, og de stredes om, hvem der nu egentlig skulde være Førstemanden. Christus bebrejdede dem deres egoistiske Tilbøjeligheder, men nægtede absolut ikke Rigtigheden af Forudsætningen for deres Ordstrid. Tværtimod, Spørgsmaalet om, hvem der skulde blive Primas i Kirken, *var blevet skudt i Forgrunden lige fra Begyndelsen af*. Næppe havde nemlig Andreas ført sin Broder Simon til Jesus, førend denne saa paa ham og sagde: »Du er Simon, Jonas's Søn; du skal kaldes Kephas« (hvilket er udlagt: Petrus = Klippe). Saa vidt vi ved, er denne Betegnelse aldrig blevet brugt som Egennavn for et Menneske. Ganske vist kaldte Gud selv sig i det Gl. Testamente for »Klippen«, men der staar paa disse Steder aldrig »Kephas«, men andre Ord med samme Betydning, nemlig: *eben, zur, sela*. Det er derfor givet, at Christus ved denne Navneforandring vilde tilkendegive en vis Værdighed, som Simon skulde ophøjes til. En ypperlig Illustration hertil er den Navneforandring, som Gud foretog hos Abram og Jakob, da de skulde blive Stamfædre til Guds Folk. Den første skulde i Fremtiden hedde Abraham, den anden Israël.

Denne betydningsfulde Udmærkelse faldt i Peters Lod

straks ved hans første Møde med Jesus. *Hvad der skele senere, svarer ganske dertil.* I Peters Hus plejede Herren at bo, naar han opholdt sig i Kapharnaum; fra Peters Skib prædikede han Evangeliet; Peter lovede han specielt, at han skulde blive Menneskefisker; paa underfuld Maade skaffer Herren den Mønt til Veje, hvormed Peter skulde svare Skat for dem begge to; for Peter forretter Jesus en særlig Bøn: »Simon, Simon! Se, Satan har begæret at sigte eder som Hvede; men jeg har bedet for dig, at din Tro ikke maa svigte; og naar du engang er bleven omvendt, da styrk dine Brødre«; efter Opstandelsen fremhæves Peter af Englene, der sender Kvinderne med Paaskebudskabet til Disciplene; for Peter viser den opstandne Herre sig særskilt.

Paastanden om, at Pavedømmet er indstiftet i Matth. 16,18, er saaledes ret unøjagtig og overfladisk. »*Den er skrevet ud fra« Anmelderens »lidet dybt gaaende Syn paa Skriften«.* Han er »ganske uden Forstaaelse for den dybe Indtrængning i Skriftens historiske og aandelige indre Sammenhæng og Væsen«, som har været den katholske Kirkes Særkende, siden Christus ved sin Afsked med denne Jord oplod Apostlenes Forstand, saa de forstod Skrifterne (Lc. 24, 45). Ellers vilde han jo ikke have overset, at Arbejdet for Pavedømmets Indstiftelse gaar gennem hele Evangeliet. Den Institution beror ikke paa et enkelt Skriftord.

2. Den anden Morsomhed, som vi finder i Nationaltidendes Artikel, er »saa straalende, at man er ved at tilgive Forfatteren« meget af hans ovrigt Præstationer. *Han forsøger nemlig at bryde nye Baner i Theologien og i Bortforklaringen af Matth. 16, 18.*

Man kan jo godt forstaa, at dette Sted ikke blot taler om en Klippe, *men selv er en meget besværlig Klippe for Protestantismen.* Har nogen kun en nogenlunde normal Begavelse og Evne til at kunne opfatte billedlig Tale, saa er han straks klar over, at der loves et Primat, naar han hører de Ord:

Jeg siger dig: »Du er Petrus (Klippen), og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke overvælde den.«

»Og dig vil jeg give Himmeriges Nøgler.«

»Og alt, hvad du binder paa Jorden, skal ogsaa være bundet i Himlene.«

Enhver kan let gøre den Prøve selv. Men Pavens Primat maatte under ingen Omstændigheder findes i disse tre Løfter. For saa var jo hele Protestantismen i Bund og Grund en Fejltagelse. Hvad skulde man da gribe til?

I Protestantismens første Tider kendte man kun den Udvej, at man *under Fortolkningen mishandlede Teksten saa længe, indtil der stod omtrent det modsatte af, hvad Ordene siger*. Det var de troende Protestanter, der valgte denne Methode. For alt, hvad der hedder filologisk Videnskab, er denne Periode en stor Skam. Men som al anden Usandhed maatte ogsaa den engang stige i sin Grav. Det blev den rationalistiske Kritik, der skovlede den. Uforbeholdent indrømmede de protestantiske Lærde af den ny Retning, at den katholske Opfattelse af Stedet var den eneste mulige. Lad os nøjes med at anføre en eneste af dem. Den ansete H. J. Holtzmann skriver: »Den berømte Tale om Klippen Mt. 16, 17-18 bør til Trods for al gammel- og nyprotestantisk Tendensfortolkning forstaas om Apostelens Person, der, for saa vidt det afhænger af Mennesker, i Overensstemmelse med Mt. 7, 24-25 øjensynligt sikrer Kirkens Bestaaen.« (Lehrbuch der neutest. Theologie I. 430 (1897).) Rationalismens Indsigelser har bevirket, at troende protestantiske Skriftfortolkere ikke længere forklarer Matth. 16, 18 stort anderledes, end det sker i katholske Anmærkninger til Stedet.

Rationalismen er saaledes kommet til at gøre os Katholikker ret værdifulde Tjenester. Den er enig med vore Theologer i, at de tre ovennævnte Løfter udtaler baade Peters fremtidige Førerstilling, og at Pavens Primat skulde være en varig Institution i Kirken' og bestaa saa længe, som Kirken selv bestod. Men det var selvfølgelig ikke de nye Mænds Mening' derfor nu ogsaa at anerkende Pavedømmets Berettigelse. Tværtimod staar jo den rationalistiske Fløj i Protestantismen endnu længere borte fra Møderkirken end de troende Protestanter. *Der er derfor kun sket et Systemskifte i Stormløbet mod Klippen i Rom*. Den ny Fremgangsmaade er i Grunden forbavsende enkel og

lige til: *nu benægter man bare, at Matth. 16, 18 overhovedet er Ord fra Jesu Mund*, og man paastaar, at de i Rom er blevet indsmuglet i Teksten omkring Midten af det 2. Aarhundrede.

Een Ting er man straks klar over, naar man hører dette: Rationalisterne er Mestre i at gøre sig deres Arbejde let. Bekvemmere kan man ikke vælge sit Standpunkt. Sige nej til alling i en Diskussion kan ogsaa et mindre begavet Hoved. Men maaske har de dog gode Argumenter for deres nye Syn paa Sagen? Som man kan tænke sig, er Forsøget blevet grundigt eftersat fra to Sider. Katholske Videnskabsmænd har godtgjort, hvor intetsigende de fremførte Beviser var, og protestantiske fremhævede, at Sprogformen i Skriftstedet var saa hundaramæisk (d. v. s. jødisk), at det umulig kunde opfindes i Rom af Kristne i det 2. Aarhundrede. Tilmed er Ordene, set fra tekstkritisk Side, saa sikre, at ingen Udgifter, selv ikke den nyeste v. Soden, turde stryge dem i sin Udgive af det ny Testamente. *Situationen i den rationalistiske Lejr er altsaa lige saa haabløs som i den anden.* Nu kan man være spændt paa, hvad der skal ske i Fremtiden, fra hvilken Side man vil føre Stormtropperne frem. Begynder man forfra? Kombinerer man de hidtil anvendte Fremgangsmaader? Eller kommer der maaske noget nyt?

Anmelderen i Nationaltidende synes at have øjnet en ny Vej. *Han opgiver nemlig helt de protestantiske Principper, stiller sig paa katholsk Grund og fører Slaget ud derfra.* Er det ikke straalende? Et Princip, der kun hører hjemme i katholsk Theologi, bliver hans Udgangspunkt. Kirkemødet i Ephesus 431 udtalte dette Princip paa følgende Maade: »Det har behaget Gud at bestemme, at de senere Slægtled ikke skal tro andet, end hvad de hellige Fædre fra Fortiden i Fællesskab har fastholdt.« Ja, nu maa vi Katholikker altsaa høre af en protestantisk Theologs Mund — er Manden virkelig endnu Protestant eller er han hennemelig Katholik; er det hans Alvor eller bare Spøg? — at katholsk Nutid har sviglet katholsk Oldtids Tro med Hensyn til Pavemagtens Oprindelse. Paafundet er straalende, men Udførelsen af den ny Ide saaledes, at han igen kommer galt af Sted.

For det første glemmer han, at Klippen ikke kan væltes, med mindre alle *Skriftsteder om Petrus og hans Efterfølgere bortelimineres* ved Hjælp af det ny Princip.

For det andet har han igen haft Uheld med at forstaa sin Hjemmelsmand. I Fr. Heilers »Der Katholicismus« 1923, en Bog, der vrimler af Fejl, og *hvor han har fundet sin Ide*, er der kun Tale om en enkelt Gren af den kirkelige Videnskab, nemlig Oldtidens Eksegese, der skal være i Strid med den nuværende Dogmatik. I Nationaltidende er den lille Fjer blevet til en Høne, idet *hele Oldkirken rejser sig mod Kirken i det 20. Aarhundrede*. Medens man i Heilers Paastand til Trods for al Uklarhed, Overdrivelse og Uvederhæftighed endnu kan skimte det Gran af Sandhed, at der i gamle Dage har hersket en vis Faulen i Fortolkningen hos nogle faa, fordi man blandede forskellige Problemer mellem hinanden, aabner der sig en hel Afgrund af »forbløffende Oprigtighed«, naar man hører Anmelderen tale. Og saaledes er hans Artikel næsten helt igennem: »en overdreven Hensyntagen til mere eller mindre fordrejede og uvidende protestantiske Fremstillinger af Katholicismen, men en Gaaen-uden-om og en Laden-som-om det ikke eksisterede, hvor Spørgsmaalene er blevet alvorligt belyst.«

Ja, bare Anmelderen for en Gangs Skyld vilde gøre sig den Ulejlighed at skaffe sig en eller anden nogenlunde udførlig katholsk Fundamentalltheologi — ikke Dogmatik —, eller læse efter i Knabenbauers Kommentar til Matthæusevangeliet, saa vilde han til sin Forbavselse opdage, at al den Sensation, han mener at kunne traktere den danske Læseverden med ved at fremdrage *en eksegetisk Uklarhed* i Oldtiden, er Ting, der er blevet diskuteret og bragt til en rimelig Afslutning for længe siden.

Og bare han vilde gardere sit eget Navn og sin Stilling lidt bedre, før han drister sig til for egen Regning at grave en Kløft mellem Oldkirken og den nuværende. Ikke for anden Gang, skulde man tro, vilde han blotte sig selv i den Grad, som han har tilladt sig hidtil. *Thi den historiske Virkelighed gør hans Paastand om denne Modsætning fuldstændig til Skamme*. For mig ligger ikke mindre end 25 Vidnesbyrd fra den oldkristelige Litteratur i Tiden

mellem Apostlene og Aaret 250. Det er saa mange, at jeg slet ikke kan anføre dem alle nu. De vilde fylde et helt Nummer af Ugebladet. Alle til Hobe bekender de den samme Tro paa Pavedømmets Primat, som vi har endnu den Dag i Dag, og saa mange er de, skønt Resterne af de første Kristnes Litteratur er meget sparsommelige. Fra Asien hører vi den h. Ignatius' Røst (omkr. 100), der kalder den romerske Kirke for »den øverste i Broderskabet«. I Afrika betegner Tertullian (omkr. 200) den romerske Biskop som »Overbiskop, Biskoppernes Biskop«. Og i Europa skriver den h. Irenæus (omkr. 180) det mindeværdige Ord: »Med denne (∴ med den romerske Kirke) maa, paa Grund af dens højere Rang, alle Kirker være i Overensstemmelse.« Og spørger man videre, hvorfor de har denne Tro, saa svarer en Tertullian og Cyprian, en Firmilian og Origenes, at de gør det, fordi *Christus, vor Frelser*, har bygget sin Kirke paa denne Klippe.

Saadan taler altsaa Oldkirkens Theologer. *Hvor latterligt og haabløst tager sig da ikke det tredje Forsøg paa at vælte Klippen ud ligeoverfor Kendsgjerningerne.* Det starter under Selvopgivelsens Tegn; det forlader de protestantiske Principper og siger det modsatte af, hvad Historien lærer. Bedre Vaaben mod Paven i Rom haves ikke! Men det maa jo være saaledes. Thi det er selve Herren, der forudsiger, at ikke engang Helvedes Porte skal kunne faa Bugt med Kirken paa Klippen.

Maaske tør man haabe, at ogsaa selve Anmelderen efterhaanden faar en lille Anelse om, hvorfor han bliver forbigaaet i fuldstændig Tavshed. Han mener, det sker, fordi han har sat os fuldstændig til Vægs. Kunde der, efter alt, hvad vi har set ved denne Lejlighed, virkelig ikke være andre Grunde dertil? Ogsaa Tavshed er jo flertydig.

Fr. Kùpferle S. J.

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af
Peter Schindler.

(Fortsat).

Lad os vende os til det venstre Sidealter.

Det er for Soliditetens Skyld muret af Sten og dækket af en om Ligsten mindende Marmorplade med XP i Guldskrift.

Bagvæggen er ganske kold og kalket, men bærer Mærker af mange Søm, der har været slaaet i og draget ud igen.

Paa Alteret staar . . . ja, det minder om Æventyrets Glaskiste, hvori Snehvide sov — blot at den staar paa Højkant. Forsiden er dækket med et rigt baldyret oprulleligt Forhæng, hvortil en Snor fører udefra.

Naar der er Fest, eller naar besøgende begærer det af Sakristanen, trækkes der i Snoren, Forhænget ruller sig op, og Vorfrues Billede kommer tilsyne.

Det er *Madonna delle Grazie*, Vorfrue af Naadegaverne, den i Himlen herliggjorte Gudsmoder og Dronning over Alskabningen — men fremstillet efter Landsbyens Fatteæвне og Smag.

Et mægtigt Vokshoved (som store Dukkehoveder) bærer en altfor stor men ogsaa altfor snæver Krone af Messing, rigt besat med mægtige Rubiner, Smaragder, Safirer og Topaser . . . af Glas.

Haaret er ægte blonde Krøller, ofrede til den altid renes Ære. Dragten er svær at beskrive — mest af alt minder den om de gamle Marie Stuart-Kjoler; uendelige Mængder af himmelblaa Silke med svært Guldbroderi; fine Kniplinger for Hænderne og hvide Silkesko med Perler paa Fødderne, der stikker frem under den struttende Kjole. Midt paa Nederdelen er et kronet *M*, broderet med kulørte Perler, og Borten er guldbaldyrede Englehoveder. I den højre Haand, som er fri, holder Vorfrue et klart og fint kniplingsrandet Lommelørklæde med hendes eget Navnetræk, *M*, i Hjørnet!

Paa venstre Arm bærer hun Jesusbarnet — yndigt, med gule Krøller og blaa Øjne, hvid Stumpskjorte og rosenrøde Pusselanker.

Maria ser ned paa sit Barn og halvt fremefter og peger med Haanden paa den, der knæler foran hendes Billede.

Bagvæggen er ramponeret, fordi den paa Vorfrues store Fester skal tjene til Hold for Baldakinen. Dekoratoren fra Provinshovedstaden kaldes da hid og indlogeres i Præstens Gæsteværelser. Han medfører røde Fløjlsdrapperier, en Tronhimmel af Silke med en forgyldt Kongekrone af Papiermaché ovenover, Baand, Kvaster, Possementmager-Herligheder i Masse, Hermelin af Vat med sorte Haler i af Katteskind . . . og ud af alt dette, der, naar Glaskassen er fjærnet, fæstnes med Søm og Kroge og Snore paa Bagvæggen, kommer der et Ensemble af Himlenes Dronning, staaende mellem Roser og Liljer og slanke Kærter under en Tronhimmel, der indvendig er lun af hvid Hermelin og udvendig er varm af vinrødt Fløjl randet med Guldqvaster og samlet i en straalende Kongekrone, der endda om Aftenen viser sig at udsende et overjordisk — men elektrisk — Skær over Guds Moders og Vorherres Træk. —

Maa jeg faa Lov at tale om Italiens Madonnaer?

Om de »gyselige«, »smagløse« »Dukker«, om »Afgudsbillederne«, som de allesammen har saa travlt med?

Der er to Typer af Madonnaer, der er værd at lægge Mærke til: Maleriet og Statuen.

Maleriet er som oftest ældgammelt; det tilskrives ikke sjældent Evangelisten St. Lukas, der jo skal have været Maler. Med nogen Kritik kan man ofte fastsætte Billedets Alder til det IV eller V Aarhundrede. Tiden har falmet Farven, og Sod og Støv lagt sig over det; ofte er det endda blevet beskadiget af Ransmænd eller af Ildsvaade — det har været gemt eller glemt i Sekler, erobret af Fjender, generobret, stjaalet, genfundet, skændet og repareret . . . nu er det næsten ukendeligt af Ælde.

Man har indsluttet det i en kostbar Ramme og dækket alt, der ikke netop er Ansigt og Hænder, med fine Guldplader — som paa græske og russiske Ikoner — og selve Billedet er atter dækket af et Forhæng, der kun dra-

ges fra paa Festdage. Billedet hænger gerne i et særligt Kapel, som Votivgaver i Tidernes Løb har udstyret med straalende Marmor og skinnende Malm. Det hær beskrevne Madonnabillede er gærne Domkirkens, Stiftsbyens — og fordi Byen i sin Tid var Republik, er det den national-lokale Helligdom — Sienas Forbederinde, Firenzes Haab, Pisas Frelse, Baris Herskerinde . . . kronet med en perlebesat Guldkrone, fordi hun reddede Stad og Land i det og det Aar fra Krig eller Pest eller Jordskælv . . . og Senatet, Byraadet, vedtog da at forny Kapellet, skænke en Gulddramme, en Krone eller et nyt Alter.

Mindre historisk, mindre kunstnerisk værdifuld, men mere rørende end de hundrede italiske Stæders Madonna, er Landsbykirkens, Sognets Madonna.

Vorfrue fremstilles her mest i Statueform og opfattes i en af sit Jordelivs eller Herligheds Situationer, som atter giver Statuen Navn og Andagten Karakter.

Vorfrue af Karmel, som hun viste sig i et Syn for Karmeliterordnens General — Vorfrue af Lourdes, som hun lod sig tilsyne for Bernadette i Pyrenæerne — Vorfrue af Englene, Vorfrue af Fødslen — *l'Assunta*, den i Himlen optagne — *la Desolata* og *Pietà*, den utrøstelige Moder med Sønnens døde Legeme paa Skødet. *Mater dolorosa*, der stod under Korset, og hvis Hjerte syv Sværd gennemstak . . . hun er klædt i sort Silke med diskret Sølvbroderi, Enkeslør og Sørge-Lommetørklæde; dær, hvor Hjertet sidder, er det i Sølv anbragt udenpaa Kjolelivet og syv grumme Dolke er stukket i det indtil Hæfterne; klare Taarer af Glas triller paa det blege, fortrukne Aasyn.

Vorfrue af Rocca San Silvestro — Vorfrue af enhver som helst anden Landsby. Omstændighed og Lejlighed har givet Anledning til Navnet.

Billedet er som Regel det samme: en prægtigt paaklædt »fin Dame« med Dronningkrone, langt Slør og mange Perler og Guldbroderier — lad Silken være blaa, rød, gul, grøn eller liljehvid — der er ofret det bedste, man kunde finde til den velsignede blandt Kvinderne.

Men det mærkeligste — og det, der gør mest Indtryk — er de Gaver, Vorfrue har faaet.

Ørenringe, Halskæder, Uhre, Fingerguld, Brocher, Dia-

demer, kostbare Rosenkranse, perlebesatte Bælter . . . saagar Ridderkors, Krigsmedaljer og Skolepræmier! Det groleske naaes, naar alle Fingrene er tæt besatte, Ørerne bærer seks Ringe hver, Halsen Lag af Kæder og Brystet officielle Dekorationer — men bagved ligger der det, at en — at mange — har bedet om Jomfru Marias Forbøn i denne eller hin Sag, og for at gøre deres Bøn mere virkningsfuld har de ofret eller lovet en af de kostbareste Ting, de ejer — et Løfte, der efter Hjælpens Opnaaelse prompte opfyldes.

Lad være, at dette er en altfor menneskelig Tankegang; det er tillige Udslaget af en overordentlig Ydmyghed. De brave Sognebørn ved saare vel, at de er »Guds Børn«, men de er saare langt fra den nordiske Kammeratligheds-Tone overfor Himlenes vældige Gud — de føler, at de maa have en til at tale godt for sig, og hvem er vel nærmere dertil end den, der i Kana bad om Vin til Bryllupsgæsterne, og som i Nazaret med moderlig Myndighed befalede over den anden Person i den højhellige Treenighed?

Hvad Under, at Sognebørnene ønsker at have Jomfru Marias Billede for Øje, og at de danner sig det i deres egen Lignelse som det fineste, de nu kender; muligvis er vor Opfattelse af Guds Moder lige saa fjærn fra den østerlandske *Mirjam* som Italienernes *Madonnaer* er det.

Man ser, hvad man vil se. Den, hvis Øjne ikke er opladte for det, der ikke er ham selv og hans eget, ser kun sig selv.

Men den, der har Øje for de smaa Ting, de ydmyge Sjæle, de eenfoldiges og de fattiges aandelige Skønhed, han vil finde rig Opbyggelse foran Italiens naive *Madonnaer*. Han vil bede med Børn og gamle Koner og med de stive højtidelige Bondemænd til den ydmygste blandt Allehelgen. Han vil ane, hvor mange Løfter der er aflagt, hvormegen Hjælp der er nedbedt, og hvor stor en Trøst der er hentet hos »De kristnes Hjælp«.

Han vil faa den Naade at kunne stige ned fra sin Kulturs, sin Videnskabs, sin Smags og sin Kunstsanses Højder for at vandre i de dybe Dale, hvor Salmens Roser vokser.

Og han vil fatte det, som ikke fattes udenfor Kirke-
muren, og næppe engang af alle indenfor — det den aller-
saligste Jomfru sang for Elisabeth i Præstegaarden i He-
bron, da hun istemte *Magnificat*:

Han stødte Stormænd fra deres Højsæder og op-
højede de ringe; hungrige mættede han med
gode Gaver, og Rigmænd lod han gaa tomhæn-
dede bort . . .

Ernest Hello, der saavist var en af de største, har ud-
trykt det i en lille Bøn, man fandt efter hans Død:

Giv mig at elske de smaa Ting og at holde af Børn,
giv mig et lille Hus, giv mig — Nazaret!

Sognebarnet lever i Nazaret hos Maria og Jesus
og Josef. Gaar det godt, maa man ind i Kirken og for-
tælle den himmelske Husmoder det; gaar det vrangt, maa
man søge Raad hos hende, der ogsaa har kendt til hus-
lige Bekymringer og til Ængstelsen for Barnet — og gaar
det helt galt, maa man søge Trøsten hos den, hvis Hjærte
kender Sorgens syv Sværd.

Den, der har Øjne at se med, bliver Vidne til den lif-
lige Ydmyghed og den inderlige Tro — umiddelbar og
og barnlig, aldrig rokket af Tvivl og helt hengiven i
hendes Følge, som sagde hint store: »Det ske mig alt efter
Dit Ord« — som bragte vor Frelser til Jorden.

Den, der naar dæring og dærned, vil føle sin Sjæl kvæ-
get og sit Sind — saa sygt det er — vidunderlig trøstet
og husvalet; hvor Jesus har jublet og leget og lét, dær er
godt at glædes — hvor Jesus har grædt, har sørget og fundet
Trøst, dær er det godt at klage sin Nød — og den, der
har opdraget Alverdens Lærer, belært den store Mester og
formanet Gud-Barnet selv ved sit rene Eksempel, er ingen
ringe Lærerinde i Kristendom for Evas forvildede Kuld.

Og skulde det ske, at en gammel Kone eller et lille
Barn løb Surr i Dogmatikken og tog Fejl af Dyrkelse og
Tilbedelse — hvilken Skade! — mon saa den, der sagde:
Hvad han siger Jer, gør det — mon hun skulde beholde
nogen Ære for sig selv og ikke give den til ham, hvem
al Tilbedelse tilkommer?

Saa vær da priset, Du prægtige Dronning i Dit Silke-
skrud og med Guldkronen paa de fagre Lokker. Staa Du

kun med Ære paa vort Alter i den lille Sognekirke, Du som blev skuet af den apokalyptiske Seer som det store Tegn paa Himlen: en Kvinde klædt i Solen, og Maanen er under hendes Fødder og paa hendes Hovede en Krone af tolv Stjærner . . . og som fødte et Barn, der skal styre alle Folkeslag med et Scepter af Jærn! Ja, velsignet er Du iblandt Kvinderne og velsignet er Dit Livs Frugt, Jesus!

(Fortsættes.)

Paul Bourget
om
Pater Svensson.

(Ved Niels Hansen.)

De yngste katolikker her hjemme og lige så de i den sidste halve snes år tilkomne husker ikke mere pastor Svensson fra Ordrup, men vi ældre mindes tydelig den høje, lyse islandske pater fra kollegiet, der var noget for sig selv, og som senere har fået et bekendt navn i udlandet. Her hjemme trådte han ikke meget frem, og i St. Andreas kirke prædikede han yderst sjældent, så meget mærkeligere, som hans ejendommelige evner som fortæller gav hans prædiken et særegent præg. Jeg tror kun at have hørt ham prædike to gange, men alligevel husker jeg de mange år efter tydelig det indtryk, hans skildring af Jerusalem's ødelæggelse og opvækkelsen af enkens søn fra Naim gjorde på mig og vist på mange andre. Disse evner som fortæller har han benyttet og udviklet, siden han forlod vort fædreland, og bøger og fortællinger af ham er udkommet på en række fremmede sprog som tysk, engelsk, hollandsk, polsk, fransk, ungarsk, czeckisk, italiensk, spansk, svensk o. s. v., ja endog kinesisk.

Selvstændige bøger på fransk var indtil for kort tid siden ikke udkommet. Men i dette efterår har pater Svensson, der i de sidste år har opholdt sig i Paris (310, rue de Vaugirard, XV), haft den glæde at udsende sin første

bog på fransk. Den hedder *Récits islandais* og omfatter de to fortællinger »Nonni og Manni« og »Nonni og Elis«, af hvilke i hvert fald den første er godt kendt her hjemme. Og en særlig udmærkelse må det vel kaldes, at ingen ringere end den berømte forfatter *Paul Bourget* har forsynet bogen med et anbefalende forord. Dette er i form af et brev til pater Svensson og lyder således i oversættelse:

Chantilly, 14. September 1924.

Ærværdige Fader!

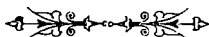
Deres islandske fortællinger har interesseret mig meget, og jeg takker Dem for tilsendelsen af renytrykkene af oversættelsen, som forekommer mig udmærket. De har denne medfødte evne til at fortælle, der er så sjælden, og som endog meget store romanforfattere ikke har været i besiddelse af, denne gave til at fortælle, der følger livet i dets bevægelighed og frembringer et uovervindeligt pålidelighedens præg. Man er med om bord hos Deres Nonni og Manni på skibet, hvor de oplever deres eventyr. Så mærkeligt end deres møde med hvalerne er, tvivler man dog ikke om, at det er sandt, man kan ikke tvivle derom. Man ser de store uhyrers sorte skikkelser gå og komme i natten. Man hører den forfærdelige larm af de mægtige stråler havvand, som disse vældige dyr slynger i vejret, når de leger. Man går om bord med de slakkels børn i det franske krigsskib, der gæstfrit modtager dem. Denne evne til at gøre nærværende er fortællerens allerførste egenkab. Den er De i besiddelse af i højeste grad.

De undskylder nok den tekniske og professionelle karakter, min lykønskende skrivelse til Dem får, hvilken dog vilde være ufuldstændig, hvis jeg ikke tilføjede, at denne evne til at fortælle i de to historier er parret med en anden, som jeg — i mangel af et bedre ord — vil kalde evnen til at fremkalde atmosfære. Når man læser Dem, stiger Deres fjerne ø, der er så lidet kendt i Frankrig, frem for en med sine vilde landskaber, sit ocean, der oplyses af midnatssolen, sine fjorde, sine bjerge og sine barske, men ædle sæder. At to børn, det ene otte, det andet elleve år gammelt, har energi til således at sejle ganske alene ud på havet, at bruge roret og årerne i mørket, med denne afvekslende glade og fortvivlede dristighed, hvor

vidner det ikke om en race af sømænd, og om en race af drømmere den idé at gå ud og ved fløjtetoner fortrylle fiskene, der skjuler sig i bølgenes vuggende afgrunde! Vi lægger her mærke til, at der i disse ungdommelige sind dunkelt og ubevidst rører sig de primitive forestillinger, der fordem var jordbunden for Nordens underlige fortællinger, og samtidig viser de to små skibbrudnes fromhed, deres tillid til beskærmelsen fra oven, den naive varme i deres løfte, hvor dybt kristendommen er trængt ned i sjælene hos disse efterkommere af fortidens hedenske vikinger. Til slut, ærværdige Fader, så har læsningen af disse fortællinger været en nydelse for mig, og jeg siger Dem det i al oprigtighed, siden De uden tvivl vil sætte pris på denne dom af en gammel litterær arbejder, der har elsket digtekunsten så højt, at han ikke kan andet end føle en sand glæde, når han træffer værker af sådan værdi som dem, De her har ladet ham stifte bekendtskab med.

Og modtag hermed, ærværdige Fader, min hjertelige og ærbødige hilsen.

Paul Bourget.

Lidt let Næring,

ogsaa for ikke akademisk udviklede Maver.

En Korrespondent paa en lollandsk Herregaard skriver til »Sorø Amtstd.« følgende sympatiske Skildring af vore Polakinder — dem hvem adskillige af vore »civiliserede« Landsmænd (desværre Trosfæller ogsaa) mener at kunne se ned paa:

Det er koldt, og Markerne er et leret Pløre — tungt for Hestene og strengt for Menneskene, men det skal gøres. Og det gælder her som overalt, hvor Føden skal tjenes — hvem er den hurtigste — hvem tjener den største Dagløn. — Skære Toppe af, tage Roer op og læsse Vognen. Fra Sol staar op til Sol gaar ned, Sukkerroer! bare hæng i! Alle er med — Daglejerkoner, Børn, ja, og saa de allervigtigste, Polakpigerne.

Se hende med de store, brune, straalende Øjne! Hun, som altid smiler, hun, som er den mindste af dem alle, hun, som i Sommer løb foran i Rækkerne og rensede om

hver Roe, som var den en Perle, hun skulde fri for Kalkslam og slimede Tangplanter. Det er hende, som Gang paa Gang faar mig til at sige: »Ære være de polske Piger!« — De kan arbejde, de er nøjsomme og de er kønne. Pynter de ikke vore Marker? Er der ikke Poesi over disse brogede Klædedragter, kulørte Hovedtørklæder og alle Slags sjove Bluser i Prikmønster? Jo, og der er Grund til at betragte disse fremmede Børn med Beundring. Naar man ser dem luge eller svinge en Hakke, ja, saa maa man uvilkaarlig mumle ved sig selv: »Naa-da-da, for raske Piger.« — Jeg husker fra min første Rejse det Indtryk, som nogle polske Piger gjorde paa mig, da jeg med min Mor kom ind i 3die Klasses Ventesal paa Nykøbing Banegaard. Dér sad en Flok af disse, for mit Barneøjne fremmedartede Kvinder, hver især vogtende en Trækasse eller en stor broget Bylt! Sikken de sludrede og sikken de lo! De skulde hjem til Polen med Sommerlønnen — de var lykkelige. Paa mig virkede de som lidt af et Eventyr, jeg stod og gloede — betaget — lige til Toget fløjtende rullede ind paa Perronen. Og nu som den Gang, møder man dem paa Banegaarden for Hjemrejse, i Aarets sidste Maaneder — altid i Flokke. Det er især hernede paa Lolland, at Polakpigerne holder til. De store Sukkerroemarker kalder paa dem. Avleren kan ikke undvære dem — han kender deres Værd. Og det Spørgsmaal, der for Tiden har været oppe, at lukke for Indvandringen af polsk Arbejdskraft, er paa Forhaand slaet ned, hvor stor Arbejdsløsheden herhjemme end er, thi i Sukkerroemarkerne finder vi ingen Erstatning for de smaa, nævenyttige polske Piger.

Der er 12 polske Piger paa Herregaarden her — maa-ske 12 særlige Pragteksemplarer. I hvert Fald har de givet mig Lyst til at synge de polske Pigers Pris. De arbejder haardt, de lever nøjsomt, og jeg er sikker paa, at hver af dem til Jul rejser hjem med en god Slump danske Kroner i Lommen. — Der tales saa meget om Sparesystemet, hvorfor saa ikke lære lidt af disse Polens Døtre? Lad os se lidt paa deres Karakter. Jo, ogsaa der maa man tage Hatten af. De er altid venlige mod hverandre. Jeg saa ganske vist i Gaar to, som stak hinanden paa Tæven, først med Sukkerroer og siden med knyttede Næver, men der er det at sige til det, at Staldkarlen havde sat Fluor i Hovedet paa dem begge to. Og i Kærlighed er alle Kvinder ens — disse lidt fornuftigere end de fleste —, de sloges om ham i Nærkamp. — Giver du en af dem en Pære, saa deler hun den straks i fire Dele, hvis der er tre Medsøstre ved Siden af. Faar en af dem en Omgang Skænd, muler hele Flokken, dog kun et Øjeblik, saa er al Ting Sol igen. — De er altid glade, altid tilfredse — trods Regn

og Blæst — trods langrodede Sukkerroer og tørre Brødskorper.

Da jeg forleden Dag sammen med Doktoren kom ned i Polakhuset for at tvinge den syge Kasja paa Hospitalet, græd alle hendes Veninder, saa ens Hjerter blev ganske varmt. Kasja havde Ledevand i Knæet, og Medfølelsen var stor hos hendes Kammerater.

Hun hedder Paula Marie den lille med de store, brune Øjne. Hun sad i Morges i den store Halmstak bag Kostalden og græd — tunge Taarer perlede frem under de lange Øjenvipper og trillede ned ad den bløde, runde Kind. Brev fra Polen — hendes Mor syg — Længsel og Sorg. Stakkels lille, det er ikke altid let at være Polakpige.

Nu er det Fyraften. Solen er lige gaaet ned hist ovre bag Langeland, men endnu ligger der et rødt Skær over de grønne Roetoppe. Henad Markvejen mod Gaarden kommer Forvalteren syngende: »Lille Lise let paa Ta« i Takt til 24 smaa Træskos »trip, trip, trap« og sagte Pludren fra de 12 Pigebørn.

Jeg sidder i mit Værelse og skriver — fire nøgne, kaledede Vægge — Herregaardsliv! Fra Stalden hører jeg Raslen af Seletøj og Hestevrinsken — i Værelset ved Siden af nogle herlige Toner fra en Mundharmonika. Om lidt kryber jeg i den store rødmalede Seng — i Morgen er der atter en Dag med Sukkerroer. Fra Polakhuset lyder Salmesang — det er Pigerne, som synger. Og endnu en Gang tænker jeg: Ære være de polske Piger — uden dem dyrker vi ingen Sukkerroer!

Lolland, Oktober 1924.

Sigurd Strangen.

Christian VI.

I »En Rettelse« (Ugebladet Nr. 42, Side 837) til sin udmærkede Bog »Katholicisme« betegner den højærværdige Forfatter Christian VI som imbecil. Sandheden fremfor alt. Her maa foreligge en Misforstaaelse. Christian VI »havde en god, sund Forstand, omend han kun var jævnt begavet. Han var en virkelig from Mand og udmærket ved en ren og sædelig Vandel, besad en hæderlig, retskaffen Tænkemaade og stor Samvittighedsfuldhed i alt, hvad han foretog sig. Hans Ægteskab var smukt og lykkeligt.« Hans Fejl var, at han i Svaghed overfor sin

Hustru ofte gik videre, end han selv ønskede, i Henseende til kongelig Pragtudfoldelse. »Det er først vor Tid, der har formaaet at yde ham fuld Retfærdighed.« Med utrættelig Arbejdsomhed og næsten pinlig Samvittighedsfuldhed følger han med vaagent Øje alle Statens Anliggender. Hans Regeringstid betegner Fremskridt i mange Henseender, og han omgav sig med dygtige Raadgivere. Hans Ærgerrighed var at være en kristen Konge over et kristent Folk; som Led i denne Bestræbelse fremtræder da Indførelsen af Konfirmationen efter præjsisk Mønster.

Professor Eduard Holm giver i Danmarks Riges Historie, 5. Bind Side 196, den døde Konge de Ord med i hans Grav: »Det var baade en from Kristen og en brav og hæderlig Konge, der her gik til sine Fædre.«

E. Lier-Kyhl.

Frode Rambusch †.

Dagbladene har bragt Meddelse om, at Arkitekt, Direktør Frode Rambusch er afgaaet ved Døden i New York. Denne Efterretning har vakt Sorg hos mange herhjemme i Danmark, særlig hos mange Katholikker. Direktør Rambusch var den ubestridte Førstemand blandt skandinaviske Katholikker i de forenede Stater. Han var Stifter af og Formand for »St. Ansgars League«, den skandinaviske katholske Forening i New York, og han og hans Hustru aabnede altid deres gæstfrie Hjem for katholske Landsmænd. Den afdøde var forøvrigt med i alt skandinavisk Arbejde, men det katholske havde i særlig Grad hans Hjerte. Ogsaa den katholske Kirke i Danmark havde i ham en varm Ven, naar han var paa Besøg her i Landet, saa man ham overalt i vore Kirker og ved vore Møder, og overalt vandt han sig Venner. Endnu sidste Vinter tilbragte han sammen med sin Hustru i København, men han var meget svag, og en stor Del af Vinteren maatte han holde Sengen. Man frygtede allerede dengang, at hans Time var kommen, men han naaede da hjem til U. S. A. igen, og derfra kommer nu den sørgelige Efterretning. Alle, der har kendt denne varme Katholik og dette prægtige Menneske, vil bevare Mindet om ham. Vi sender hans Hustru og hans Børn en venlig Tanke, og vi beder en Bøn for hans Sjæl: Han hvile i Fred.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Højskolen fortalte Pastor Klemp forrige Tirsdag nogle »Minder fra Rom«. Pastor Klemp hører jo til de af vore Præster, der har studeret i den evige Stad, og han forstod paa en fornøjelig og levende Maade at give et Rids af Byen; ganske enkelte Ting tog han frem, og det var ikke de almindeligste, saa at Tilhørerne fik noget nyt og meget interessant at høre.

— Et af Menighedens gamle Medlemmer, »Hurtigmaleren« Martini, der jo er kendt for sin Hjælpsomhed ved mange Lejligheder, fylder den 10. Nov. 75 Aar. Der er sikkert mange, baade Enkeltpersoner, Skoler og Foreninger, der vil mindes ham og ønske til Lykke!

— Onsdag d. 29. Oktbr. samledes en Skare 14-aarige med deres Forældre omkring de blomstersmykkede Borde i Lokalerne i Vesterhus som Katholsk Ungdoms Værns Gæster. Pastor Kùpferle holdt Talen og opmuntrede i varme Ord de unge til at styre den rette Kurs gennem Livet og altid at holde sig trofast til den Hellige Fader, hvem Pastoren sluttelig opfordrede Forsamlingen til at hylde med et nifoldigt Hurra. — Værnets Formand, Direktør Henrichsen talte senere særlig om de unges Uddannelse til deres Livsgerning og oplyste her om den Støtte, adskillige unge i Aarenes Løb har modtaget, naar det gjaldt Videreuddannelse, en Hjælp, Ungdomsværnet med Glæde ydede, saa langt dens ret beskedne Midler strakte. — Efter Kaffe-bordet var der en meget morsom Oplæsning af Pastor Benzon samt anden Underholdning, til man skiltes Kl. 11.

Svendborg. I »Svendborg Avis« har en Anmeldelse af Pastor Schindlers Bog »Katholicisme« givet Anledning til en længere Diskussion. I sin Anmeldelse havde Anders Nørgaard skrevet, at »Historien om, at Apostelen Peter skulde have været Biskop i Rom, er kun et uhjemlet Sagn«. Imod dette tog den katholske Præst, Pastor Joh. Hillebrand, til Gemæle og fremførte i flere Artikler Historiens talrige Vidnesbyrd.

Odense. Her i Byen blev der i Ugen fra d. 26. Okt. til d. 2. Nov. afholdt Eksercitier. Det var vor nye Sognepræst, Hr. Pater Resch, der holdt de aandelige Øvelser, og trods det daarlige Vejr var der hver Aften mødt en andægtlig Skare, selv anderledes troende var tilstede og hørte med stor Opmærksomhed paa Foredragene. Først lod Pastoren os vide, hvor forfærdeligt det var at lege med Sjælen; derefter talte han om Synden og gav os et tydeligt Billede af, hvad det er at krænke Gud ved Synd, saa fulgte Betragtninger om Døden og Dommen, om Guds uendelige Godhed og Barmhjertighed mod os Syndere, om

Jesu store fortrøstningsfulde Forløsergerning. Skriftemaalet blev forklaret som noget af det bedste, vi ejer. Pastoren talte om al den Naade og Velsignelse, der kan blive hver især til Del ved andægtig at høre den h. Messe. Søndag Morgen var der Fælleskommunion Kl. 7 $\frac{1}{2}$, hvor Hr. Pater Resch holdt en Prædiken om den hl. Kommunion. Søndag Aften sluttede Eksercitierne med et sidste Foredrag og Te Deum. Det har været en Uge, som St. Albani Menighed sent vil glemme, og der er mange, der af et oprigtigt Hjerte siger Hr. Pater Resch Tak for de smukke Ord, han gav os, de kom fra Hjertet og gik til Hjertet, og vi trænger af og til til en kraftig og kærlig Haand, der kan faa Kærlighedens Lue til at blusse op med fornyet Kraft.

O.

Religionsundervisning.

for katolske Børn, der ikke besøger katolske Skoler, afholdes hver Søndag Eftermiddag Kl. 4 i Pigeskolen i Boyesgade 8. (Værelse 6).

St. Annæ Kirke, Sundby.

Hver Torsdag Aften Kl. 8 vil der blive holdt Foredrag om den katolske Kirkes Lære, baade for dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den, og for Katholikker, der ønsker fyldigere Oplysning om den. Disse Foredrag begynder Torsdag d. 13. November og holdes i Forsamlingssalen, Hans Bogbinders Allé 2e.

BASAR.

Under Protektion af Hds. kgl. Højhed **Prinsesse Axel** afholder **St. Joseph-Søstre** den aarlige Basar til Fordel for deres forskellige karitative Virksomheder. Den anbefales varmt til Publikums Velvilje. Basaren finder Sted i

Hotel Phœnix, Dr. Tværgade,

Onsdag 12. og Torsdag 13. November fra Kl. 3. Vi beder indtrængende vore Venner og Velyndere om at støtte os ved Gaver og Besøg paa Basaren. Selv det mindste Bidrag bliver med største Taknemlighed modtaget følgende Steder:

Griffenfeldtsgade 44.

Strandvej 91.

Østerbrogade 7 D.

Frederiksberg Allé 17.

Billetter til Aftenunderholdningen faas ovennævnte Steder.

St. Josefs Gilde, st. 1885.

afholder Maanedsmøde Mandag den 10. November Kl. 8 Aften i Bredgade 67.

Bestyrelsen.

A. C. Onsdag den 12. November Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i A.C.'s Lokaler, Vestervoldg. 115^a. — Cand. mag. Frk. Blicher-Simonsen: Hvad er Samvittighed? — Gæstekort udleveres til Medjæmmerne ved Henvendelse til Formanden. *Adm.*

Søndag den 9. November Kl. 4

spiller Eleverne i St. Knuds Skoles Smaaklasser til Fordel for Jesu Barndoms Forening Stykket

»Hvad lille Hans drømte«.

Derpaa følger nogle Tableauer.

Elevernes Forældre og Skolens Venner indbydes venligst. Billetter for Voksne à 50 Øre faas paa Skolen eller hos Portneren.

Kirkelig Kalender.

9. Nov. 22. Søndag eft. Pintse. Laterankirkens Indvielse.	16. Nov. 22. Søndag eft. Pintse,
10. — M. Andreas Avellinus, Bekender.	17. — M. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.
11. — Ti. Martin, Biskop og Bekender.	18. — Ti. Peterskirkens Indvielse.
12. — O. Martin I, Pave og Martyr.	19. — O. Elisabeth, Enke.
13. — To. Didakus, Bekender.	20. — To. Felix, Bekender.
14. — F. Josafat, Biskop og Martyr.	21. — F. Marias Ofring.
15. — L. Gertrud, Jomfru.	22. — L. Cæcilie, Jomfru og Martyr.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 11. Nov. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115°.
Pastor Bernh. Jensen: Rom og Danmark.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion
Søndag den 9. ds. Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Samme Dags Aften Kl. 6 er der i Jesu Hjerter Kirke **højtidelig Optagelse** af nye Medlemmer, med Prædiken, sakramental Velsignelse og Te Deum, hvortil alle Kongreganisters Paarørende venligst indbydes.

Mandag d. 10. bortfalder Mødet.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen Søndag den 9. Novbr. Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die decimo mensis novembris loco ac tempore assueti.

Musikforeningen „Stringendo“

PRIVAT-KONCERT

Fredag den 14. Novbr. 1924 Kl. 7^{3/4} Aften
Studentereforeningens Festsal, V. Boulevard 6

Assistance:

Kgl. Hofpianistinde Frk. *JOHANNE STOCKMARR*,

Kgl. Kammersangerinde Frk. *ELLEN BECK*.

EFTER KONCERTEN BAL.

Billetter à 2 Kr. faas hos samtlige Medlemmer og i Katholsk Boghandel, Stenosgade 3, Telf. Vester 3930, samt gennem Foreningens Telefon Nora 1597 vega.

Stort aarligt Andespil

afholder Foreningen »Absalon« Mandag d. 10. November Kl. 8 pr. (ikke d. 17., som sidst meddelt) i Mødelokalet »Columbus«, Aaboulevard 21.

Enhver Katholik har gratis Adgang. Dans til Kl. 1.

Bestyrelsen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 St., Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 46.

Søndag den 16. November.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Troen I. — 23. Søndag efter Pinte. — Det rene Væld — (Fortsat). — Pastor Josef Droste †. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frederiksberg. Argentina. — Avertissementer.

Strøtanker om Troen.

I.

Troen er alle Dyders Rod.

Hvor der er den sande Tro, der er det sande Lyses Naade. *(St. Ambrosius.)*

Ingen Rigdom, ingen Skatte, ingen Ære, intet af denne Verdens Goder er større end den katholske Tro.

Hvis nogen hernede ikke vandrer i Troen, da vil han ikke naa til vor Herres Jesu Christi salige Beskuelse.

Jeg roser en god Gernings Frugt, men jeg erkender dens Rod i Troen. *(St. Augustinus.)*

Troen fødes af Guds Ord, opholdes ved Freden, næres ved Kærligheden.

Ligesom Planterne vokser, naar man vander dem, saaledes blomstrer Troen mere, naar den bekæmpes.

(St. Joh. Chrysost.)

I den fuldstændige og sande Tro er der stor Frelse; uden den er der intet helligt, intet rent, intet levende.

(St. Leo d. St.)

Ligesom et Skib, der ikke fastholdes ved noget Anker, bevæges frem og tilbage af Vinden, saaledes drives vor Aand, naar Troen ikke fastholder den, frem og tilbage af de forskellige Meningers foranderlige Læresætninger.

(St. Gregor d. St.)

23. Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Filipperne 3. og 4. Kap.

Brødre! Vorder mine Efterlignere og agter paa dem, der vandrer saaledes, som I har os til Forbilledet. Thi mange vandrer, som jeg ofte har sagt eder (men ogsaa nu siger med Taarer), som Christi Korsens Fjender; hvis Ende er Fortabelse, hvis Gud er Bugen, som roser sig af deres Skændsel, som tragter efter de jordiske Ting. Men vor Vandel er i Himmelen, hvorfra vi ogsaa forventer Frelseren, vor Herre Jesus Kristus, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at blive ligedannet med hans Herligheds Legeme efter den Virksomhed, med hvilken han ogsaa kan underlægge sig alt. Derfor mine elskede og længselsfuldt savnede Brødre, min Glæde og min Krone, staar saaledes i Herren, elskede! Evodia beder jeg, og Syntyche besværges jeg at være enige i Herren. Ja, jeg beder ogsaa dig, min ægte Medbroder, tag dig af dem, thi de har arbejdet med mig i Evangeliet tillige med Clemens og mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne er skrevne i Livets Bog.

»Mange vandrer, som jeg ofte har sagt eder (men ogsaa nu siger med Taarer), som Christi Korsens Fjender.« Det er strenge Ord, som Apostelen udtaler her i Brevet. Paulus mener ikke Jøder og Hedninger, som han taler om i sit I. Brev til Korinthierne: »Vi prædiker den korsfæstede Kristus, som er Jøderne en Forargelse, men Hedningerne en Daarlighed;« nej, her taler han om dem, som har sluttet sig til Kristus, men nu vandrer som Ikke-Kristne, som »Christi Korsens Fjender«. De vandrer endnu som Hedninger i deres Lyster og Laster, de er en Skændsel for det kristne Navn, de er en stor Smerte for Apostelen, hvis Forkyndelse om den kristelige Frihed de har misbrugt. Deres Liv gaar op i sanselig og jordisk Nydelse, og de roser sig af deres syndige Liv — i Sandhed! Christi Korsens Fjender!

Enhver af os føler disse Ord sagt til sig selv, saa ofte vi fuldfører Gerninger, der strider imod Kristus og hans Kors, saasom (for at tale med Paulus): »Hor, Uenighed, Utugt, Vellyst, Fjendtligheder, Kiv, Vrede, Trætte, Tve-dragt, Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, hvorom jeg forud siger eder, at de, som gør saadant, ikke skal faa Del i Guds Rige.« Hvor frygteligt at maatte føle disse Ord sagt til sig selv! Og dog gælder de om os, saa ofte vi fuldbringer dem. At maatte høre om sig selv: du vandrer som Christi Korsens Fjende! Og at maatte høre om sig selv: og hans Ende er Fortabelse! —

Christi Kors! Om det staar Kampen. Enten for eller imod det. Enten at vandre ad den smalle Sti — ad Christi Korsens Vej —, som fører til Livet, eller at gaa ad den brede Vej — som Christi Korsens Fjende —, der fører til Fortabelse! Enten at efterleve Christi Ord: »hvo som

vil være min Discipel, han maa fornægte sig selv og tage sit Kors paa sig hver Dag og følge mig efter«, eller at efterleve det naturlige Menneske med dets Laster og Lyster og Begæringer, og at gælde som Christi Korsens Fjende. Det første er en Kristens Pligt og Gerning, det andet er det Liv, som leves af dem, der ikke kender Christus.

Christi Kors! Det er enhver Kristens Løsen, det er enhver Kristens Andel. Thi Christus selv betegner det saaledes for enhver af os, som vil følge ham efter, som vil være hans Discipel. At fornægte sig selv, at bære det daglige Kors efter Christi Eksempel, det er Vejen til Kristus. — Christi Kors har altid været en Gaade for mange, maaske for de fleste. For Jøderne har det været en Forargelse, for Hedningerne en Daarlighed, for mange Kristne en tillukket Bog, en Gaade. Christi Korsens Lære har været Trøst og Sødme for mange; men Christi Korsens Efterfølgelse har vist sig som Byrde og Aag for lige saa mange. Sød var dets Lære, men tung dets Efterlignelse i det daglige Liv. En Gaade er Christi Kors for mange. Naar Livets Modgang indfinder sig, naar alt det, som Mennesket ikke synes om, alligevel bliver til daglig Sandhed, naar Sygdom og Svaghed, Sorg og Kummer, Fattigdom og økonomisk Nedgang, Misforstaaelser og Bagvaskelse, Død og Tab er daglig Gæst hos os, da kan vi Mennesker ikke fatte og forstaa det. Da opstaar der i os saa mange Spørgsmaal: Hvorfor? Hvorfor lægger Herren saa meget paa mig? Hvorfor har min Herre glemt mig? Hvorfor saa meget? Hvorfor saa længe? Hvorfor skal jeg gennemgaa saa meget? Og saa mange andre: Hvorfor? Korset — en Gaade!

Men Korsets Gaade kan løses, og da er Korset Guds Kraft og Guds Visdom. Ved Korset har Christus forløst os, og ved Korset kan du frelles: ved Christi Kors og ved dit Kors. Ved Kors og Lidelse har Christus gjort Fyldest for vore Synder, og ved Kors og Lidelse maa du virke med til at udslette dine Synder; du maa være ligedannet med den korsbærende og korsfæstede Frelser. Derfor tilraaber Christus enhver af os: »Vil du være min Discipel, vil du følge mig efter, da maa du fornægte dig selv og daglig tage dit Kors paa dig.« Det er Vejen for os til Kristus, det er Vejen til vor Frelse. Og hvorfor? Fordi du er et syndigt Menneske. Korset er Udsoning, Korset er Fyldestgørelse. Og da vi har syndet meget, og da vi synder hver Dag, taler Christus om at bære sit Kors hver Dag. Korset er altsaa i en Kristens Øje hverken Forargelse eller Daarlighed eller Pine eller Forfølgelse eller noget Ondt, men Naade og Velsignelse.

Det rene Uæld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af
Peter Schindler.

(Fortsat).

Tro ikke, at Kirken ikke har flere Altre — disse tre er blot de rigtige Altre med Altersten og Relikviagemme, rettelig salvede og indviede af Biskoppen, saa der kan læses Messe paa dem.

Der er ogsaa Smaaaltre blot af Træ og dækkede af Silke med gyldne Borter.

Der er et for de arme Sjæle i Skærsilden. Olietrykket viser dem i hvide Gevandter rage op fra en Sø af flammende Ild, og ovenover svæver den hellige Kalk og Hostien og Rosenkransen og Bønnebogen, som forklarer, at Bøn og Messe, ofret for dem, der holdes fangne, indtil de har betalt indtil den sidste Hvid, gavner og baader dem i Renselsesstedet.

Der er et andet med en vakker romersk Kriger i Brynje, Hjælm og Sværd — hvad han hedder, véd jeg ikke, men jeg ser af Palmen, han holder i Haanden, at han maa være en af Martyrerne. Det Alter er rejst i Krigstid for at koncentrere Bønnen for dem, der drog afsted — Spring blot Korsvejen over; de fjorten Olietryk af Jesu Lidelses Vej fra Pilatus over Golgatha til Gravens mørke Dyb maa gøre det ud for os, der ikke kan rejse til Jerusalem og følge hin Vej, Kristenhedens Længsel altid har stundet imod.

Men gaa helt ned til Indgangen og se dær til højre bag Glasdøre Sognets Pragtstykke: Processionskorset. Det er to Alen højt og af ægte Cyprestræ; Kristus er udskaaet i Eg — ikke støbt Papiermaché som i de fattige Sogne! — og malet med naturlige Farver; alle Vunderne fra Hudflettelsen og fra Naglerne, Tornekronen og Skuldrene, hvor Korset har tynget, drypper rød Mynje nedover Legemet.

Over Korset sidder et Halvtag af Blik, der paa Processionsdagen dækkes med et langt nedhængende, guldbroderet Klæde. Det er ingen billig Genstand; der blev samlet

ind til den i fem Aar, og endda forslog det ikke; men saa kom der Tyfus til Egnen, og Sognet gjorde Løfte at fuldende Indsamlingen, om de blev sparede. Der døde ikke een i Byen, og nu har Kirken et Pragtstykke, Nabosognene (og Nabopræsterne!) misunder det. Det bæres altid forrest; en stærk ung Mand har sin Møje med at holde det, og Baldakinens Snore føres af fire hvidklædte Smaapiger

Læg en Gang Mærke til den gamle Skriftestol — om den kunde tale!

Se, hvor det brune, ormædte Nøddetræ er slidt af syndige Slægter, der gik ind, og af rensede Sjæle, der gik ud. Det violette Gardin, der dækker Præstens Plads, er ganske graafalmet, og Krucifixet over Skriftebarnets har tabt den ene Arm. Den gennemhullede Metalplade er sort — maaske af Synder, der blev hviskede igennem den!

Om den kunde tale, vilde den vidne, at ingen er ren for Gud og for sin egen Samvittighed, om han vilde se tilbunds! Den vilde vise, hvor hul og usand al Tale om »Omvendelse« og »Hellighed«, hvor usikker en Grund Følelsen af Syndernes Forladelse er — og hvor stor den menneskelige Trang til en Vejleder og en fortrolig Autoritet er. Al religiøs Romantik, al falsk Bekendelse, al gold Idealiseren vilde forsvinde.

Tilbage vilde staa det grelle Billede af Sjælen nøgen for Guds Aasyn med nedslagne Øjne og rødmende af Skam.

Se, hvor Gulvet er slidt foran Skriftestolen — tænk paa alle de Fødder, der har slidt det: Børn og Oldinge, Mænd, Kvinder, Mødre, Ynglinge, Herregaardsfolkene og den simple Bonde — tænk paa alle dem og erkend det største Demokrati, Verden har set: den katholske Kirke!

Staa stille foran Skriftestolen og drag — aandeligt — Dine Sko af, thi Stedet, Du staar paa, er helligt; Du, som aldrig har knælet her og følt det frelsende Knæk, der gaar i Din Sjæl, da et andet Menneske fik Dig at se, som Du maaske næppe nogensinde havde vovet at se Dig selv — da det kom frem i Guds Aasyns usvigeligt skarpe Søgelys og blev gennemildnet indtil den dybeste Afgrund.

Hær er det Sted, hvor den, der til daglig maa dele sit Liv med Ægtefælle, Børn og Omgivelser, Arbejde . . . hvor

han helt er sig selv og er ene med den, der har skabt ham — ene i Personlighedens Skole.

Hær er det Sted, hvor den første spæde Tvivl og den første vege Vaklen bekendes — retledes og styrkes.

Hær er det Sted, hvor Uvidenheden oplyses og Viljen skoles. Hær er det Sted, hvor Ulykken gøres god igen og Sjælevunderne finder Helse.

Hær er det Sted, hvor Ordet, der er talt, aldrig vender tilbage.

Betragt disse Planker, disse Brædder, dette Gitter og fornem, hvorledes Stedet er besjælet. Og er du en af dem, der gerne lytter til de dybe Røster i Sjælenes Indre, der kender de store Sindets Storme og Viljens Dramaer — er Du en af dem, der gerne læser dybe Bøger, Psykologi, Sjælemaleri og Aandshistorie — stands og betragt dette Sted, hvor Poesien er Virkelighed, Psykologien Haandgribelighed og Aandshistorien Ægthed.

Om ikke Segl og Ed bandt Præstens Læber og Pen, kunde han paa sine gamle Dage skrive en Bog, der skulde hedde: *Mine Skriftemaal* — og det vilde blive den sandeste Bog næstefter det nye Testamente.

En saadan Bog er skrevet — og den handler ikke om andres men om den præstelige Skribents egne Skriftemaal: Thomas a Kempis: *Kristi Efterfølgelse*. Og dens Visdoms Sum er de Ord, vi forhen har citeret om den ydmyge, gudfrygtige Bondes Forrang for den hovmodige Lærde!

* * *

Den nordiske Vandrør ser sig om i Kirken og spørger efter Prækestolen. Der synes ikke at findes en saadan; han begynder at takke, fordi han ikke er som de . . . Katholikker.

Den staar helt omme i en Krog nederst ved Døren — et grimt firkantet Skrammel paa fire høje Ben med Ruller under, saa den kan trilles frem i Kirken.

Den ugentlige Søndags-Homili holdes, som forhen fortalt, fra Alteret. Prækestolen bruges kun ved Missioner.

Hvad er en Mission?

Bedst kan det forklares ved: en kombineret Vækkelses- og Helliggørelses-Uge.

Lad det være, at Præsten mærker, at det aandelige Liv synker i Sognet; eller maaske han sporer skadelig Indflydelse fra Vantroens Side i Tale eller paa Tryk; kan ogsaa hælde, at han er gammel og trænger til en, der kan tage et godt og kraftigt Tag i Sagerne — eller blot det: at der i fire, fem Aar ikke har været afholdt en Mission, er Anledningen — kort, han udbyder Mission og tilkalder en Missionær.

Det bliver tillyst længe forud; Indbydelser gaar ud til Familierne; Foreningerne og de fromme Broderskaber tilsiges officielt — Sognet bogstavelig talt mobiliseres; og den, der undslaar sig, stempler sig selv som en offentlig Synder.

Saa ankommer den gamle skæggede Capucinerpater, barfodet i sin brune Kutte og med Rebet om Livet, og i Rebet har han stukket et stort Krucifix.

Sognets bedste Vogn henter ham paa den fjærne Jærnbane-station; Klokkerne kimer, da han drager ind gennem Byporten; i Kirkedøren modtager Sognepræsten ham i fuld Ornats og rækker ham Vievand til Velkomst. — Velsignet være den som kommer i Herrens Navn!

Missionæren gaar lige til det festligt tændte Højalter, hvor Hymnen til den Helligaand istemmes, og dærfra til Prækestolen, der er smykket med Drapperier.

Gamle Pater Egidio holder Indgangstalen til den fuldtallige Menighed — Taler om den belejlige Tid.

Nu er det Tid at staa op fra sin Søvnighed, at bryde med sine Synder, at søge Frelsen. Han er elskelig og mild som en Fader og kalder alle til Omvendelse.

Hver Morgen er der festlig Messe, hvor han kortelig udlægger den hellige Nadvers Mysterier.

Om Formiddagen taler han til Husmødrene, om Middagen til Sognets Smaabørn, og om Aftenen holder han den egentlige Række af Taler over de store Æmner: Gud, vor Udgang og vort Maal — Himlen — Helvede — Synden — Korset og Jesu Pine — Jomfru Maria — Skriftemaalet og det kristelige Familieliv.

Hans Form er jævn og folkelig, fuld af djærv Spøg, af

rammende Eksempler, malende Historier og — i Talerne om Helvede, Synden og Vorherres Lidelse — fulde af vækkende Kraft, manende Dybde og hjertegribende Simp-
 pelhed.

Han kender sine Landsbyfolk fra et langt Livs Virksomhed; deres Fejl kommer frem, Han kender sig selv fra et langt Livs Klosterfred, og den menneskelige Sjæls Dybder loddes.

Den enfoldige Tilhørerkreds faar alle sine Affekter sat i Bevægelse og disponeres paa det bedste til Slutningsdagens General-Skriftemaal, den store Hjærte-Udrensning, og til Søndagens festlige Fællesaltergang.

Bagefter er der saa Procession; og til Ihukommelse rejses udenfor Kirkeporten for fromme Gaver et stort Kors med Indskrift til Minde om Missionen i det og det Aar.

Saa køres Prækestolen atter hen i sin Krog — og der skal da nogen Tid til for Sognebørnene, før de kommer tilbage i det gamle Spor.

Kirkestole er der kun faa af — man knæler paa Gulvet, hvor man vil, og Bænkerader tager kun Plads op.

Der er en egen Følelse af Hjemlighed og Hygge over Sognekirken; enhver gaar hen, hvor han vil; man tør bede halvhøjt, man tør staa op, sidde eller knæle efter Behag, man tør endogsaa kaste sig paa sit Aasyn — thi man er Børn i Faderhuset.

Uløselig sammenknyttet med Kirken er Sakristiet. Hvor er det interessant, det store Rum med dets Skabe fulde af Messehagler: røde, hvide, grønne, gyldne, violette og sorte alt efter Festens liturgiske Farve.

Med sine Skabe under dobbelt Laas, fulde af Alterkalke og Monstranser — fine og jævne, købte, Gaver, testamenterede og nedarvede. Med sine Skabe fulde af Lysestager og Messebøger med sort og rød Skrift og mange kulørte Mærkebaand. Med sine Røgelseskar og Vievandskaale — og endelig med sit Roderiskab, Messedrengenes Eldorado, fuldt af itubrudte Kirkeeffekter, ramponerede Alterstager, brudte Læsepulte, skaarede Vinkander, revnede Lamper, armløse Statuer, forgyldte Straaler af Træ . . . alt det, der falder fra, og som man ikke nænner at kaste bort,

Og Sakristiet er Præstens Stollhed. Opslagene fra Biskopkontoret hænger i pæne Rammer. Drengenes Alterdragter maa ikke smides hen som bedst, Støvet holdes fjærnt fra de gamle Nøddetræs-Skabe, og Haandvasken er proper.

Noget har han overtaget med Embedet fra Formanden, noget har han ladet samle ind til, og noget har han selv bekostet . . .

Hær er ogsaa Arkiv-Skabet med Kirkebøgerne af saa stor Vigtighed — og hele Sakristiet er underlagt biskoppeligt Eftersyn paa Visitatsen. Det er Guds Huses Skatkammer fuldt af viede Ting, som Kirken selv er viet og siget fra Fyld til Taarn.

Domus Dei et porta coeli staar der over Porten — Guds Hus og Himlens Port.

(Fortsættes.)

Pastor Josef Droste †.

Det er mange Minder, der dukker op hos gamle Elever fra Andreaskollegiet nu ved Pastor Drostes Død.

Det Minde, jeg sætter mest Pris paa og altid bedst vil bevare, er Mindet om Læreren, ganske særligt om Historielæreren. Jeg husker ham paa Katederet i det lille Klasseværelse det sidste Aar, før vi blev Studenter, da han gennemgik Specialet med os, den florentinske Renæssance. Det er maaske det bedste Minde fra al min Skoletid. Det var saamænd vanskeligt nok, der var mange Navne og mange Aarstal at huske og holde Rede paa, og det kneb saamænd til Tider for Læreren selv, det var ikke det, der var hans stærke Side. Men han formaaede ved sin Undervisning at vække den største Interesse, ja Begejstring, og han gav os et dybt Indtryk af den store Kunst, Skønhedsindtryk, der sidder fast for hele Livet. Pastor Droste havde vist selv Fornemmelsen af, at nu var hans Undervisning ved at blive for god, han saa jo, hvordan vi Elever optog det altsammen med en umættelig Hunger; og engang, jeg tilfældig var oppe hos ham, benyttede han Lejligheden til

at give en Formaning og forklare mig, at nu maatte vi ikke overdrive Sagen og mene, at alt det, han der talte om, var det største i Verden, det var det jo slet ikke, selv om det var nok saa stort og skønt. Saadan maatte han dæmpe Følgerne af sin egen Undervisning.

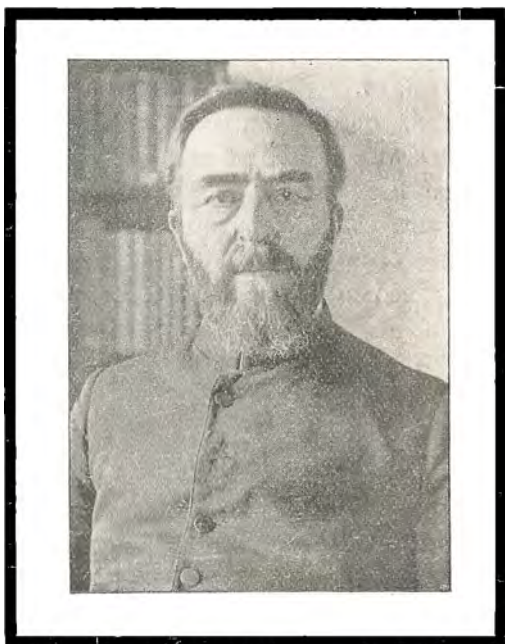
Naar Pastor Droste kunde undervise saadan i Historie og særlig i Kunstens Historie, skyldtes det jo det, at han var en ualmindelig fint dannet Mand. Han var gennemdannet i Ordets rette Betydning, ikke som den, der er Specialist paa et enkelt Onraade eller kan glimre med overfladisk Viden, men hans Væsen var gennemtrængt af det gode, han havde mødt i Aandens Verden, saa at han for os Drengene stod som noget ophøjet, man kun kunde nærme sig i Ærbødighed.

Derfor passede Pastor Droste udmærket til Stillingen som Kollegiets Rektor, som han beklædte i 12 Aar (1899—1905 og 1911—17). Naar han præsiderede ved Skolens Festligheder eller holdt Messen ved højtidelige Lejligheder, var han den ideale Skikkelse, der ligesom i sin Person viste Retningen og Maalet. Der er maaske dem, der vil finde dette overdrevent, men paa Eleverne gjorde han virkelig dette Indtryk, og jeg tror, at de fleste Mennesker, der kom i Berøring med ham, blev grebet af hans Personlighed. Han gjorde Indtryk af at være en streng Mand, rent principielt var der ingen Vaklen, og overfor sig selv var han sikkert streng, men han forstod saa inderlig godt andre Menneskers Svagheder, og der var vist ikke nogen, der kom til at lide under hans Strenghed.

Josef Droste var født i Gelsenkirchen den 25. Juni 1858. Allerede som 19aarig Student traadte han ind i Jesuiterordenen og opholdt sig de første syv Aar i Holland. I 1884 kom han til Danmark og var i fire Aar Præfekt paa Andreaskollegiet. Derefter fortsatte han sine Studier, denne Gang i England, og i 1893 vendte han som Præst tilbage til Danmark, hvor han har levet og virket siden.

Som Rektor for Kollegiet foretog Pastor Droste de store Udvidelser, og under hans Ledelse var det, at hele den nyere Udvikling fandt Sted. Intet Under, at han selv brød sammen, da Kollegiet lukkede! Det var en meget

sørgelig Afslutning, Pastor Drostes smukke Liv fik. Alt det, han havde ofret sin største Kraft paa at pleje og udvikle, gik i Stykker. Var det hans Arbejde, der havde været forfejlet, eller var det Begivenheder, ingen havde kunnet forudse, der førte til Katastrofen? Han kunde i hvert Fald ikke bære det. Da Kollegiet lukkede i 1920, flyttede han til Stenosgade, men det viste sig straks, at hans Kræfter ikke mere slog til. Det var allerede den Gang sørgeligt at besøge Pastor Droste, der var ingen Glæde og ingen

Opmuntring at hente mere, man mærkede, at han selv var en lidende Mand. I 1½ Aar holdt han ud under de nye Forhold, men i Begyndelsen af 1922 blev han indlagt paa St. Josefs Hospital.

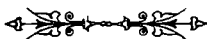
Han kom ganske vist ud igen fra Hospitalet, men det var en Ynk at se ham, langsomt slæbte han sig af Sted, altid under Ledsagelse, og ogsaa aandeligt var han svækket. Ak, det var den fuldstændige Modsætning til den Mand, vi engang havde kendt og æret. Derfor er vi ikke bedrøvede nu, han er død, men vi takker Gud, at han

endelig gav ham Fred. Vi, hans gamle Elever, besøgte ham ikke mere; han kendte os jo ikke, og for os var det en Pine at se ham. Vi er ikke bedrøvrde over hans Død, men vi var bedrøvede i de sidste Aar, hver Gang hans Navn nævntes.

Nu haaber vi, at Pastor Droste igen er den gamle, i Himmelen hører den Mand hjemme, vi kendte engang som Rektor; blandt de lidende og dødsmærkede Mennesker var han os fremmed. Men lang blev hans Vej gennem Lidelsen, derfor stoler vi paa, at den nu er endt. Den 7. November Kl. 1^{1/2} om Eftermiddagen lukkede han endelig sine Øjne, og det er næsten, som om han dermed er kommet os nærmere igen.

Saa samles vi nu om hans Lig i Kirken paa Højen, hvor vi samledes om ham til Fest i gamle Dage. Derude ved Kirken skal han begraves. For sidste Gang sænker vi Fanen for ham. Men vi bevarer hans Minde, og hver Gang det dukker op i vor Bevidtshed, sænker vi Fanen for noget af det bedste vi har mødt i Livet.

Bernh. Jensen.

Nye Bøger.

Robert Hugh Benson: Verdens Herre. Oversat og forsynet med Forord af Johannes Jørgensen. 2. Udgave. (J. Frimodts Forlag) 316 S. Pris: 8 Kr.

Peterskirken paa Omslaget, tegnet af Kongstad, straalet en i Møde fra den nye Udgave af »Verdens Herre«. Det er en udmærket Tanke, thi Peterskirken er Symbolet paa den store Magt, Bogen forherliger, den katholske Kirke. Den og hele Rom bliver ganske vist ødelagt, men dermed kommer ogsaa Verdens Ende.

Johannes Jørgensen har forsynet denne nye Udgave med et Forord, som for Resten ogsaa er trykt i et lille Hefte, der udleveres gratis (det vil have Interesse for dem, der har første Udgave). Deri gør Johannes Jørgensen kort Rede for, hvem Forfatteren er, og viser, hvorledes hans Profetier mere og mere gaar i Opfyldelse: »Det er med mærkelige Følelser, man efter Verdenskrigen aabner og genlæser en Bog som »Verdens Herre«, der nu paany forelægges et dansk Publikum. Man ser — næsten med For-

færdelse — i hvor høj Grad den engelske Digter har haft Fremsynets Naadegave, og at hans Bog (som jeg skrev det i »Klokke Roland«) lyner af profetiske Glimt.«

Digteren har Ret. Det er næsten med Forfærdelse, at man læser Bogen og tænker paa, at den er skrevet for mange Aar siden. Vi er virkelig godt paa Vej imod den Tilstand, Benson skildrer, baade materielt og aandeligt.

»Verdens Herre« er en af de sjældne Bøger, der ikke blot holder ens Interesse fangen fra først til sidst, men som tillige sætter Tanker i stærk Bevægelse. Der er intet ligegyldigt i den, næsten hver Side holder en fast med sit tankevægtige Indhold, og man kan ikke frigøre sig for alt det, denne Bog stiller en overfor, ja man glemmer den aldrig. Dens Indhold skal jeg her ikke gøre Rede for, mange kender det sikkert, og de, der ikke kender Bogen, har Grund til at glæde sig over, at den nu er til at faa igen.

»Verdens Herre« er en Bog, der ikke er direkte opmunrende. Man maa huske, at den »er at betragte som et Udtryk for det Tilbageslag,« der næsten altid følger en Konversion. Det har heller ikke været Forfatterens Mening at profetere, men at vise, hvor den Udvikling, han følte sig staaende i, vilde føre hen, hvis — den ikke vendes forinden. Men i en saadan skrækkelig Udvikling er Bogen Udtryk for en fast og stærk Tro, som intet er i Stand til at faa Bugt med, og deri ligger det mest gribende og betydningsfulde i den, og derfor har Johannes Jørgensen Ret, naar han siger, at »vi, som haaber og tror paa Sandhedens og Godhedens endelige Sejr, vil i Robert Hugh Bensons Bog kunne finde Bekræftelse af dette vort Haab, denne vor Tro.«

B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa Højskolen talte Pastor Koch forrige Tirsdag for en talrig Forsamling om Katakomberne. En lang Række fortrinlige Lysbilleder illustrerede Foredraget og gav et gribende Indtryk af Livet i de første kristne Aarhundreder.

Frederiksberg. Den 19. November, den hellige Elisabeths Fest, er det 25 Aar siden Elisabeth-Vincentforeningen i Rosenkranssognet blev oprettet under Ledelse af den daværende Sognepræst, Pastor Slump. Tilstede ved det første Møde var Frk. M. Bale-

strini, Fru Elboe, Enkefru E. Gad, Enkefru Th. Hoffmann, Frk. J. Hoffmann, Fru Huus, Frk. Muus, Fru Th. Messerschmidt, Enkefru J. Ronge, Frk. E. Ronge, Frk. Skovbo og Fru Soelberg. Foreningens Formaal dengang som nu er at besøge og støtte trængende Familier og enligstillede i Sognet. Foreningen tæller baade bidragydende og aktive Medlemmer. Grundet paa Dødsfald har man desværre efterhaanden mistet adskillige Medlemmer, det vilde derfor være ønskeligt, om Foreningen kunde faa lidt mere Tilgang af bidragydende Medlemmer, og dersom en og anden vilde forhøje sit Aarskontingent. Udgifterne i Aarenes Løb er jo steget meget mere end Indtægterne. Ved et Tilbageblik over tidligere Aarsregnskaber ses saaledes, at 1 Pot sød Mælk de første Aar kostede 13 Ø. mod 51 Ø. nu. Elisabeth-Vincentforeningen har desuden en Systue, hvor der i Vinterhalvaaret i Boyesgade 8¹ Torsdag Kl. 1¹/₂—4 forfærdiges Beklædningsstykker, særlig til trængende Skolebørn. I Løbet af de 25 Aar har Foreningen haft en samlet Indtægt af 5412 Kr., som er anvendt til Fødevarer, Mælkebilletter, kontant Hjælp samt Indkøb til Systuen. Paa selve Systuen er ialt forfærdiget 1893 Beklædningsstykker, og som Gaver er modtaget 2035 brugte Beklædningsstykker foruden adskillige Pakker Kjolestof, Forklædestof, Stofrester og navnlig flere meget store Pakker hvidt Linnedstof samt 2 Symaskiner og 1 Klædeskab. — Den aarlige Juleindsamling, som ogsaa er et Led i Elisabeth-Vincentforeningens Virksomhed har i de 25 Aar indbragt 8923 Kr., for hvilket Beløb henved 50 Familier og enligstillede har faaet Fødevarer eller kontant Hjælp. — Alle, der i Aarenes Løb har vist Foreningen Interesse, bringes herved en hjertelig Tak med Bøn om, at de ikke vil svigte i Fremtiden. Indmeldelse af nye Medlemmer, Pengebidrag, brugte Klædningsstykker o. s. v. modtages med Tak paa Systuen eller af Bestyrelsen: Fru F. Osterhammel, Bülowsvej 30 A St., Frkn. A. & E. Ronge, Lykkesholms Allé 14 C og Fru Em. Siegler, Kingosgade 17 Mezz. — Onsdag den 19. Novbr. Kl. 8¹/₄ læses i Rosenkranskirken en hl. Messe for Foreningens levende og afdøde Medlemmer og Velgørere. Kl. 8 Aften holdes Takkegudstjeneste med Festprædiken.

Argentina. Der hersker for Tiden ikke ringe Mistænning mellem Vatikanet og Argentina. Den Hellige Stol agter at oprette et Ærkebispesæde i Buenos Aires, og den argentinske Regering har foreslaaet Biskoppen Mgr. Andreas til Ærkebiskop, men han er ikke velanskreven i Rom. Medens saadanne Uoverensstemmelser ellers ordnes i Hemmelighed, foretog Mgr. Andreas det uovervejede Skridt at bringe Sagen frem for Offentligheden i en Erklæring, hvori han beklagede, at Vatikanet ikke

var vel underrettet om hans Person. Da Mgr. Andreas er den mest populære Mand i hele Argentina, rejste der sig en stærk folkelig Bevægelse for at støtte ham. Ogsaa Kirkens Fjender benyttede sig naturligvis af Situationen, der har udviklet sig stadig værre. I September Maaned blev der i Senatet fremsat Forslag om, at Senatet skulde erklære: 1) at den pavelige Nuntius ikke var persona grata, 2) at den argentinske Minister ved Vatikanet skulde kaldes tilbage, 3) at Regeringen vilde sætte Pris paa, at den Hellige Stol snarest bragte Sagen til Afslutning, 4) at Regeringen, indtil dette skete, skulde forbyde Offentliggørelsen af alle pavelige Udnævnelser og Skrivelser. Dette Forslag blev meget lidenskabeligt diskuteret, og ved Afstemningen stemte Halvdelen af Kammerets Medlemmer for det og Halvdelen imod; derefter gjorde Senatspræsidentens Stemme Udslaget, og han stemte for, saa at Forslaget blev vedtaget. Men Argentinas Præsident, Dr. Aguiar, der er en god Katholik og en meget energisk Mand, erklærede nu, at saa længe han var Republikkens Leder, vilde Argentina aldrig bryde med Vatikanet. Han erklærede endvidere, at Senatet ikke havde nogen som helst Ret til at blande sig i Sagen; i Argentina har nemlig den udøvende Magt langt større Rettigheder end i noget andet Land. Foreløbig forhandles der altsaa videre.

Under Pastor Bernh. Jensens Bortrejse varetages Redaktionen af Pastor Jaworski, Hans Bogbinders Allé, Kbh. S. Tlf. Amager 3202.

BAZAREN

PAA SCT. ELISABETHS HOSPITAL — HANS BOGBINDERS ALLÉ
UNDER PROTEKTION AF
HDS. KGL. HØJHED PRINSESSE HELENE
FINDER STED

Lørdag 15. November Kl. 3—10

Kl. 3—4 Koncert. Hr. Kapelmester *Gade* med Orkester. — Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Filmsforestilling. — Kl. 8 Koncert. Fru Koncertsangerinde *Emily Thornfield*, Frk. Violinistinde *Frederikke Phillip*, Frk. Koncertsangerinde *Karen Kayser* og Hr. Kontorchef *Atlung* (Duet).

Søndag 16. November Kl. 2 $\frac{1}{2}$ —10

Kl. 3 $\frac{1}{4}$ Koncert, Hr. Koncertsanger *Frisch*, Fru Koncertsangerinde *Poulsen*, Hr. Pianist *Poulsen*. — Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Trylleforestilling. Hr. *Georg Kjeldsen*. — Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Filmsforestilling. — Kl. 8 Koncert. Hr. Pianist *Hans Almdahl*, Frk. Koncertsangerinde *Marie Louise Møller*, Hr. Koncertsanger *Aage Thygesen*.

Mandag 17. November Kl. 3—10

Kl. 4 Koncert. Fru Hofoperasangerinde *Emmy Høj*, Frk. Koncertsangerinde *Petersen*, Hr. Pianist *Johan Hannover Cohen*. — Kl. 7 Trylleforestilling. Hr. *Georg Kjeldsen*. — Kl. 8 Radiokoncert. — Kl. 9 Auktion.

Tombola. — Restauration. — Boder.

ENTRE 35 ØRE

ENTRE 35 ØRE

Kirkelig Kalender.

16. Nov. 23. Søndag eft. Pintse,	23. Nov. 24. Søndag eft. Pintse.
17. — M. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.	24. — M. Johannes af Korset. Bekender.
18. — Ti. Peterskirken Indvielse.	25. — Ti. Catharina, Jomfru og Martyr.
19. — O. Elisabeth, Enke.	26. — O. Silvester, Abbed.
20. — To. Felix, Bekender.	27. — To. Ferialdag.
21. — F. Marias Ofring.	28. — F. Ferialdag.
22. — L. Cæcilie, Jomfru og Martyr.	29. — L. Vigilie.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 18. Nov. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115°.
Johs. Hansen: En Vandring i Rom. (m. Lysbilleder).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Rosenkranskirken. Onsdag d. 19. Novbr. Kl. 8¹/₄ læses en hl. Messe for Elisabeth-Vincentsforeningens levende og afdøde Medlemmer og Velgørere. Kl. 8 Aften holdes Takkegudstjeneste med Festprædiken.

St. Franciskus III. Orden har Møde i St. Knuds Kapel Fredag den 21. November Kl. 7¹/₂. (Generalabsolution.)

St. Joseph Gilde st. 1885.

Lørdag den 15. November Kl. 7 læses i St. Ansgars Kirke Messe for alle afdøde Gildebrødre og Hustruer..

Bestyrelsen.

St. Andreas-Kollegianersamfundet

afholder sin aarlige Generalforsamling i Wivel's Selskabslokaler, Søndag d. 30. November Kl. 8. Højærv. Hr. Pastor L. Günther har lovet at tale. — Efter Generalforsamlingen Smørrebrød, Øl, Kaffe, 5 Kr. p. persona.

Bestyrelsen.

S.M.D.M. (St. Mariæ Drengeskoles Minde). Torsdag d. 20. November Kl. 8¹/₄ læses en højtidelig Sjaelemesse i Rosenkranskirken for alle afdøde Lærere og Elever, der i Aarenes Løb har haft Tilknytning til og frekventeret St. Mariæ Drengeskole.

Bestyrelsen.

Ekcercitier.

Fra Søndag den 23. November til Søndag den 30. November afholdes der i Jesu Hjertes Kirke Ekercitier (aandelige Øvelser) for katolske Mødre og Hustruer her i Byen. Alle indbydes venligst til at deltage deri. Det første Foredrag er Søndag den 23. November Aften Kl. 8. Hver Aften i Ugen er der Foredrag Kl. 8, Lørdag dog undtagen. Søndag Morgen (d. 30. Novbr.) Kl. 8 Foredrag og derefter hl. Messe med Fælleskommunion.

Søndag Aften Kl. 6 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Credo. Oktober 1924. Indhold: Tankar av den helige Tomas. Om de ting, vari människans lycka består. — Probabilismen tolkas i Svenska Dagbladet. — Birgittinerkloster i Holland i våra dagar. — Credos böcker. — Från Credos torn. — Våra katolske heim. 1. Rosenkranssångerna. 2. Rosenkransmånaden. 3. St Wen-ceslaus. 4. Herren såg på Petrus. — Från våra församlingar och föreningar. — Kyrklig kalender.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 47.

Søndag den 23. November.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Troen II. — 24. — sidste — Søndag efter
Pintse. — Det rene Væld — (Fortsat). — Skitser fra den hl. Norberts
Levned. — Mindetale over Pastor Droste. — In memoriam Pastor Droste.
— Jesu Barndoms Forening. — Bud og Raad. — Pilgrimsfærden 1925.
— Katholsk Børnehjælpsdag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Nak-
skov. — Avertissementer.

Strøtanker om Troen.

II.

Tro uden Gerning gaar snart nedad.

Frem for alt maa en Kristen bevare sin Tro; thi er
denne frelst, da vil han let bevare eller genvinde alle de
andre Byder. (St. Ambrosius.)

Det er ikke Navnet, der udgør den kristnes Værdighed,
og det hjælper den kristne ikke noget at kaldes en Kri-
sten, naar han ikke viser det i Gerning,

Tro uden Kærlighed er mulig, men uden Nytte.

(St. Augustinus.)

Hvo som i Sandhed vil behage Christus, han maa have
en Tro, et Sindelag, en Vandel og en Levemaade, der er
forskellig fra Verdens. (St. Efrem.)

I Trossager er det ikke tilladt at have Meninger, som
det passer En, eller at sige imod. (St. Bernhard.)

Sandelig, alle Katholikker, der vil vise sig som deres
Moders, Kirkens, ægtefødte Børn, maa holde fast ved de
hellige Fædres hellige Tro indtil Døden samt afsky og for-
kaste uheldige Menneskers nye og profane Meninger.

(Vincentius Lirin.)

24. — sidste — Søndag efter Pintse.

Epistelen er taget af den hl. Apostel Pauli Brev til Kolosserne 1. Kap.

Brødre! Vi aflader ikke med at bede for eder og begære, at I maa fyldes med Guds Viljes Erkendelse i al Visdom og aandelig Forstaaelse, at I maa omgaas værdigt for Gud og behøge ham i alt, bære Frugt i al god Gerning og vokse i Guds Erkendelse, saa I styrkes med al Kraft efter hans Herligheds Magt til al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde, og takke Gud Fader, som har gjort os værdige til Andel i de helliges Arvelod i Lyset, som har udfriet os fra Mørkets Magt og overført os i sin Kærligheds Søns Rige, i hvem vi har Forløsning ved hans Blod. Syndernes Forladelse.

Det er Kirkeaarets sidste Søndag. I Evangeliet taler vor guddommelige Frelser om Dommen, om Verdens og Menneskehedens jordiske Afslutning, om Overgangen til Evigheden, om den Afgørelse, som ikke mere skal finde nogen Forandring. Og i Epistelen taler Apostelen Paulus indtrængende til Menigheden i Kolossæ og i dem til alle Kristne om at holde ud og at være standhaftige i al kristelig Livsgerning. Paulus sad i Fangenskab i Rom. Grundlæggerne af Menigheden i Kolossæ og dens Biskop Epaphras var kommen for at besøge Paulus og at berette om Menighederne i Kolossæ, Laodicea og Hierapolis. Epaphras fik et Brev af Paulus, som skulde oplæses i i Kolossæ og Laodicea, og deri opfordrer Apostelen dem til at være fuldkommen paa Christi Dag. — Det er en Formaning, som er velegnet til Kirkeaarets Afslutning, ligesom en aandelig Faders Ønsker, naar Barnet tager Afsked med Faderen og drager ud til en vigtig og ubekendt Fremtidsgerning. »Vi aflader ikke med at bede for eder og at begære, at I maa erkende og forstaa Guds Vilje og maa blive fyldt med denne Erkendelse, at I man bære Frugt i en god Gerning, at I maa styrkes med al Kraft til al Taalmodighed og Langmodighed, og at I maa takke Gud Fader, som har gjort os værdige til Andel i de helliges Arvelod og overført os i sin Kærligheds Søns Rige, i hvem vi har Forløsning ved hans Blod, Syndernes Forladelse.«

Den samme Apostel Paulus har i Aarets Løb ofte talt til os og tilskyndet og formanet os til at vandre som Christi Disciple. Af Kirkeaarets 52 Søndagepistler er ikke færre end 41 taget af Apostelen Pauli Breve til forskellige Menigheder. I Dag taler han for sidste Gang, og han forvisser dig om, at han ikke aflader at bede for dig og at begære — thi hvad Apostelen skrev i sine jordiske Livsdage og hvad han bad om, det fortsætter han stadig endnu baade ved sit Ord og sine Forbønner —, at du, som har begyndt med Guds og Frelserens Naade, maatte blive ved

med at være standhaftig i al god Gerning indtil Christi Dag — Dommens Dag, hans Genkomsts Dag — oprinder, og vi kan nyde Frugten af Christi Forløsning og vor trofaste Gerning i hans Tjeneste.

»Jeg aflader ikke med at bede for dig, at du maa fyldes med Guds Viljes Erkendelse i al Visdom og aandeilig Forstaaelse.« Maatte vi blive ved at trænge dybere ind i alt, hvad der hører ind under Guds Vilje, Religion, Forløsning og Kirke, saa at vi kan forstaa, hvad Guds Vilje er overfor os. Maatte Gud og hans Førelse, Religionens Sandheder og Forløsningens Hemmeligheder, Kirkens Moderkærlighed og dens Naadeskatte stadig staa lysere og klarere for vor Erkendelse og vor Forstand; men vi maa bidrage dertil ved at følge med i at søge Sandheden og Religionens Skønhed ved at læse og høre Guds Ord.

»Jeg aflader ikke med at bede for dig, at du maa omgaas værdigt for Gud og behage ham i alt.« Maatte dit Liv svare til Erkendelsen og Sandheden, maatte der være Overensstemmelse og Samarbejde mellem det, som Religion og Samarbejde lærer dig, og det, du udfører i det praktiske daglige Kristenliv. Maatte dit Eksempel vidne om Gud og Christus og bære Vidnesbyrdet ud til dine Medmennesker.

»Jeg aflader ikke med at bede for dig, at du maa bære Frugt i al god Gerning.« Maatte dit Liv ikke blot være en Forsagelse og en Undgaaen af alt det, som Religion og Samvittighed forbyder dig, men maatte du træde i Christi Fodspor og vokse i al god Gerning, saa at du tager til i al god Gerning, saa at du tager til baade i Dyd og i Udøvelsen af de kristelige Kærligheds- og Bodsgerninger, som det sømmer sig for en Christi Discipel.

»Jeg aflader ikke med at bede for dig, at du maa styrkes med al Kraft til Taalmodighed og Langmodighed.« Maatte du stadig øse mere og mere Kraft og Styrke af Forløsningen og dens Naadeskatte, af Bønnen og Sakramenterne til at kæmpe og stride mod Farer og Fristelser, mod Begærlighed og Lidenskaber, mod Genvordighed og Modgang, saa at du i Taalmodighed kan bære og taale alt dette.

»Jeg aflader ikke med at bede for dig, at du maa takke Gud Fader, som har gjort dig værdig til Andel i de helliges Arvelod i Lyset, at han har udfriet dig fra Mørkets Magt og overført dig i sin Kærligheds Søns Rige, i hvem du har Forløsning ved hans Blod.« Maatte du aldrig, saa længe du lever, glemme at takke Gud, at du er født i Kristendommen og er naet ind i Christi Kirke. Da vil du kunne faa alle dine Synders Forladelse og have Del i de helliges Arvelod i Lyset, d. v. s. i Himmelen.

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af

Peter Schindler.

(Fortsat).

VI.

Helligdommen.

Den, der gaar udenfor Byens Porte og ser ud over Landet, bliver noget hvidt vaer ovre paa Toppen af et Højdedrag hinsides Sletten. Et *Palazzo*, en Kirke? Spørger man Godtfolk, faar man det lakoniske Svar: *il Santuario*, Helligdommen!

Og ganske rigtigt, det er *Santa Maria del' Divin' Soccorso*, »Vorfrue af Guds Hjælp«, Capucinernes Valfartssted.

Der er to Ting, der gør »*il Santuario*«, som det kort og godt kaldes i daglig Tale, tiltrækkende for Pilgrimme: Hulen og Billedet.

Der er nemlig under Kirken en Grotte, en veritabel Bjærghule, hvor *San Niccolò*, en af Capucinerordnens mange Reformatorer og Zeloter tilbragte en Aarrække i Bod og Bøn og Ensomhed. Der er ogsaa et Madonnabillede af upaatvivlelig Ælde, og som siges at virke Undere og Jærtegn.

Lad det være, som det vil — Katholicismen er i høj Grad Hulernes og Billedernes Kristendom. Benedikt af Nurcia, Frans af Assisi, Ignatius af Loyola og mange andre af Kirkens store Helgener, Ordensstiftere og Genoplivere har begyndt deres Virksomhed i den kolde Bjærghules Ensomhed — *solus cum solo*: Aasyn til Aasyn med Gud, indtil de var forvissede om, at de handlede i hans Aand,

Subiaco, Carceri og Manresa er dærfør den Dag i Dag Maalet for Helgenernes Efterfølgere: de troende.

Det har altid i Kirkens Historie været Kendetegnet paa den rette Reformationens og Genoplivelsens Aand, at Værket begyndte indefra og efter værdig Forberedelse. Den,

der handler paa anden Vis, vil se sit Værk synke i Grus og finde sig selv vejret og fundet for let. —

Helligdommen omslutler altsaa San Niccolòs Hule, og den rummer Billedet af »Vorfrue af Guds Hjælp«.

Hær, som i Lourdes og hundrede andre Steder Jorden over har det behaget den Allerhøjeste paa sin Moders Bøn at vise Menneskene særlige Naadesbevisninger.

Den moderne Videnskab bøjer sig omsider — nødvendigt — for Lourdes, men smiler ad de mange andre, lignende Naadesteder. Men om de blev lige saa teknisk behandlede som Valfartsgrotten i Pyrenæerne, vilde de vise samme Fænomen — det evangeliske: blinde ser, halte gaar, spedalske renses, døde staar op, og Evangeliet forkyndes for de fattige.

Helbredelserne kan ikke omtvistes; de Hundreder af Votivgaver og de utallige Indskrifter bevidner dem. De dødes Opvækkelse kan Præsterne tale med om, som ofte med Undren har hørt Skriftemaal af Folk, der kom did uden Tro, maaske endda med Hjærtet fuldt af Haan eller ligkold Skepsis.

* * *

De tre Porte til Helligdommen staar aabne.

Solen bager paa den hvide Kirkemur og de slidte Trin; det er endda kun tidlig Formiddag.

Et syngende Surr staar fra Bakkehældets grønne Olivenkroner, naar Tusinder af Cikader gnider deres Fedel; Fugle synger i Capucinernes Kastanjelund bag Murene, hvor grønne Firben vimser i Varmen. Inde fra Kirken lyder Sang og Røst af Bønner; kraftige Kor af Bønderstemmer, der synger Hymner og Lauder.

Og op fra Dalen lyder Toner — langtrukne, ligesom klagende Melodier og det evige Omkræd:

Evviva Maria, evviva Maria
e chi la creò —

Leve Maria, Leve Maria og den, som har skabt hende!

Nu kommer de frem dernede; man ser dem mellem Stammerne, hvor Stien svinger.

Et Tog af Bønder, af fattige Arbejdere — gamle Mænd' Koner, Ynglinge og unge Piger.

De er barfodede, et Reb har de bundet om Livet, og Solen brænder deres blottede Hoveder. Hatten og de tunge, jærnbeslaaede Bjærgstøvler bærer de i Haanden sammen med en Bylt med Brød til Tæring undervejs og Rosenkransen.

Evviva Maria, evviva Maria . . . Sangen kommer nærmere og nærmere. Forrest gaar en ældgammel Bonde, en Patriark, der har dyrket sin Jord, som Oldtidens de gamle, der grov, til de blev begravede,

I Haanden bærer han Pilgrimsfanen — en Bambusstage med et Papirslag, og paa Flaget er der malet med rød Farve et kronet *M*, og en Tværpind danner Kors.

Nu naar de op paa Pladsen foran Helligdommen; de hæver Hænderne med Rosenkransen og bryder ud i høje Jubelraab, i inderlige Paakaldelser: *Maria, Maria!*, og deres Øjne fyldes med Taarer, som Jorsalafarernes, naar de skimtede Roms og Jerusalems Mure.

Nu knæler de paa Kirketrinnene, de kysser den slidte Travertin, de strør Sand og Støv paa deres Hoveder, gaar atter frem — saa ydmygt som de sidste og yderste og ringeste Mennesker i Verden — og nu kysser de Dørene og Dørstolpen og Muren, hvor et stort Jærnkors er fæstet, og de læner Panden mod Korsets Planke.

Lige indenfor Døren knæler de ned, og nu kravler de de frem paa Knæene til Guds Alter og hans Helligdom. Men næppe øjner de Billedet, før de bryder ud i høje Raab, som gjalder op under Hvælvingerne: *Maria, Maria, auxilium christianorum, ora pro nobis, Maria, Maria* . . .

Messe for Højaltret, hvorover Billedet hænger blandt utalte Kærter, hvis Tal stadig forøges — Messe i Sidekapellerne — fuldt af bedende i Gangene ind til San Nicolòs Hule . . . ingen lader sig forstyrre. Den fattige Papirsfane vajer og svinges i Jubel, og Oldingen giver ikke Køb, før en Munk har plantet den tilhøjre for Altret lige under Guds Moders Billede.

Langvejs fra er de komne; tre Dage og tre Nætter har de vandret paa bare Fødder og næret sig kun ved Vand og Brød. Deres Spor pletter Kirkens Fliser med Blod — sik-

kert Blod, der blander sig med hans deroppe i Guldkalken.

Nu opløser Rækkerne sig; hver enkelt søger hen til en Skriftestol; Mændene gaar ind i Sakristiet, hvor flere Munke sidder med en Række af Pøniter knælende foran sig paa Gulvet, mens den første hvisper sin Bekendelse med Hovedet lænet ind mod Paterens Bryst.

Hvad gør det, at man opfanger et Ord — maaske hele Skriftemaalet — hær er vi ikke for at vise vort bedste Ansigt; hær er vi for at bekende vor Skyld og finde Naade.

Messe efter Messe fra Daggry til Middag. Tusinder, der kommer op fra Dalen — Familier, Slægter, hele Landsbyer. Luften er tung af Sommer, kvalm af Os fra mange Kærter og krydret med Lugt af Bønder og Bylter med Fødevarer.

Pilgrimstog efter Pilgrimstog kommer ind; Hornmusik lyder udenfor, Sange afbryder Sange, enhver beder halvhøjt, som han vil . . . og den ustandselige Klappen af Fødder, der flyttes.

Nu har Patriarken atter faaet samlet sit Folk — sin Stamme. De knæler for Højaltret, og deres Messe læses; den gamle af Dage har selv været inde hos Pater Prior med Almissen, hele fem Lire!

Ustandseligt bevæger Læberne sig i Taksigelsen for Syndsforladelsen i Skriftemaalet. Urokkeligt er Øjnene fæstede paa Altret, Præsten og Billedet.

Nu ringer det, og som en Sol, der gaar op, løftes den hellige Hostie og derpaa Guldkalken af viede Hænder — og i samme Øjeblik synker Oldingen og alt hans Folk paa deres Aasyn i Støvet.

Dær bliver de liggende med Hænderne knuget for Ansigtet og Panden mod Gulvet, indtil de skal modtage Herrens Legeme og Blod.

Som Moses, der skjulte sit Aasyns Genskin af den Vældige, saaledes vender de tilbage fra Altret med Hænderne for deres Ansigt — og nu falder de ikke mere paa Knæ, de ligger helt udstrakt paa Jorden og beder.

Messer, Orgel, Sang, Fodtrin, Kommen og Gaaen . . . intet forstyrrer dem i deres inderlige Forening med Gud,

Da — pludselig og brat — rejser den gamle sig op, korsrer sig og istemmer *Te Deum laudamus* — den ambrosianske Lovsang, og hans Folk falder ind. Men deres Aasyn er som forklarede; de lyser af Fred, de gamle, rynkede Ansigter, brunede af Sol, og de hvide Haar er som en Glorie — og al Ungdommens Ynde og Manddommens Kraft taler af de Unges robuste Træk.

* *

Det er Middag. Solen bager og heder, lavt langs Jorden dirrer Varmedis, de fjærne Bjærge sløres i blaa Taa-ger. Luften er fuld af surrende, skingrende Lyd — som en stor Sav, der ikke vil holde op at synge.

Men omme bag Klostermuren er der Skygge og blød Bund af Mos, og der er ogsaa en Kilde.

Hær har entreprenante Sjæle aabnet et lille Marked saavel med Brugs- som Fødevarer.

Og hær er det, vi finder Patriarken og hans Flok igen. De har sørget for Sjælen, nu kræver Løgemet sin Ret, som heller ingenlunde nægtes det.

Brød — o, de mægtige, runde Grovbrød, der er saa lækre, naar man er sulten, og som fylder saa dejligt, naar Midlerne er smaa — Brød kommer frem af Bylterne og parteres i fire Dele, det kyskes og fortæres med synligt og hørligt Velbehag.

Men til Brødet maa der Sul og Vin, og det faaes i Markedsboden; Kønerne og Pigerne deler en stegt Høne fyldt med branket Lever, Hjærte og Nyrrer; Mændene erhverver sig saftige Skver af en Gris, der er stukket paa Spid og stegt over Baal, hel og holden med Hovede, Fødder og Hale; den er spækket med Totter af Timian.

Gylden Vin tappes for faa Soldi i malpropre Glas og blandes med Vand. Der spises overalt; man har forenet sig i Grupper efter Hjemsted og Kendskab, og man paa- nøder hinanden de medbragte Lækkerbidskener med mange Forsikringer om, at det er godt og hjemmelavet — og fra Modtagerens Side lige saa mange formelle Afslag og Komplimenter.

Maden er sat til Livs, et sidste Glas Vin skylles efter, Mændene faar deres smaa Lerpiber frem, knuser en halv

Toscana-Cigar og ryger den i Piben, mens de velbehageligt strækker sig over Mosset med en Kampesten til Hovedpude. Konerne sidder og smaablunder i Grupper — af og til falder et Hovede ned paa Brystet, hæves og falder atter ned.

Støjen tager af, intet overdøver mere Sommereftermiddagens søvndyssende Lyde — alt og alle falder hen i Siesta.

*

Hvem er de egentlig, Patriarken og hans Stamme?

Det maa jo være meget store Syndere, maaske de berømte og berygtede Banditter fra Sicilien. Hvad har de gjort, siden de maa gøre saa grov Bod? Eller har en af de fanatiske Jesuitter maaske sendt dem tre Døgn ud paa bare Fødder til vor Frue og San Niccolò? — Intet af alt dette!

Det er ganske simple Bønderfolk, Fæstere under en Herremand et Sted nede sydpaa. Oldingen er Bedstefader og Fader til hele Flokken, som alle bebor den samme Gaard i skøn Enighed, men under den gamles absolute Myndighed.

Der havde allerede været talt om den Pilgrimsfærd, da Bedstemoder levede. Anledningen, Motivet, havde ingen egentlig spekuleret over — det var saa selvfølgelig, at en god, kristelig Familie dog én Gang i deres Liv fik gjort noget overordentligt for at sige Tak for Frugtbarhed i Slægten, blandt Kvæget og paa Marken og for at gøre Bod for deres Synder. Ikke at nogen af dem havde grove Forbrydelser paa Samvittigheden — men vi er alle Syndere og har alle vort at svare til.

Saa var det iaar efter Kornhøsten, at Sagen igen kom paa Tale; Høsten havde været rig, Vinen stod godt, og Olivenen tegnede pænt. Saa blev Beslutningen taget; Patriarken forfærdigede Pilgrimsfanen og hentede Penge i Sparekassen, og Slægten satte sig i Gang henad Vejen, mens en Nabo holdt Øje med Gaarden mod at faa en Messe læst i Helligdommen.

Tre Dage og tre Nætter varede Turen; man sov lidt paa Kirketrapper eller i Lader og vandrede saa videre paa

bare Fødder, bedende Rosenkranse og Litanier, som den gamle sagde for.

*

Oldingen er den første til at vaagne; han styrer hen til den Bod, der sælger Devotionalier, »Andagts-Genstande«.

Der er smaa San Niccolò'er i Alpacca, Messing og Gibs. Der er Rosenkranse i alle Udgaver og Olietryk af hele den himmelske Kurie. Der er Krucifixer og kulørte Vievandskar. Der er Skapularer, Medaljer og Helgenbilleder. Men den Vare, der gaar bedst, er store Olietryk af den stedlige Madonna inde fra Helligdommen.

Patriarken erhverver sig et af dem og køber dærtill en hel Samling Medaljer, der skal uddeles blandt Naboer og Bekendte — og til Præsten medtager han en Gibs San Niccolò.

Nu kommer Kvindfolkene til; den gamle maa atter punge ud; de ønsker sig Lommetørklæder med paatrykte Billeder af Madonna og Muslingskaller med Helligdommen malet paa Perlemoder.

Køb og Salg bliver afbrudt ved Klokkernes Klang.

Nu er Munkenes Siesta forbi, Kirken aabnes atter; hvem der vil, kan gaa ind.

(Fortsættes.)

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

FORORD.

I Sankt Peters Kirken i Rom, hvor der ellers kun staaar forholdsvis faa enkelt staaende Helgenstatuer, findes i venstre Sideskib, i Nærheden af de mange Skriftestole Marmorstatuen af en Biskop og Ordensmand.

Det er den hl. Norbert. At han har fortjent dette ærefulde Minde vil mine Læsere fortaa, naar de gennemlæser de efterfølgende Skitser.

Disse Skitser skal ikke være mere, end de giver sig ud for at være: nogle med bred Pensel malede Billeder fra en højst bevæget Tid og et lige saa

bevæget Menneskeliv, lidt Kirkehistorie, ja, — ikke »Legende«, men dog skrevet til Ophbyggelse. Dette ses ogsaa paa de enkelte Citater fra Norberts Taler og Skrifter, som staar ovenfor hvert Kapitel.

Disse Skitser kan muligvis være Forløbere for en virkelig god, større Biografi, som saa bedst vil blive skrevet af en af Norberts Ordensbrødre. Der eksisterer en stor Litteratur om Norbert og hans Orden. Jeg har holdt mig særlig til *H. Lamy's* og *A. Zaks* Skrifter, begge Præmonstratensere og Videnskabsmænd.

Danske Trosfæller vil have godt af at lære lidt af denne vor Kirkes store Mand at kende og at mærke saa at sige et lille Pust af hans Aand . . .

At vor Biskop Josef er Norberts Ordensbroder, kan maaske bidrage til at forøge Interessen, men det har ikke været Grunden til disse Skitsers Fremkomst. Selv om vi ingen Præmonstratensere havde her i Danmark og ingen havde haft i gamle Dage — vilde Sankt Norberts Personlighed og hans Skrifter være en aldeles tilstrækkelig Grund til at vi ophøjede hans Minde her i Landet.

Randers d. 12. Oktober 1924.

F. F. M

I.

UNGDONSAARENE.

Norberts Samtid. Hans Fødsel. Fra Xanten og Cöln til Kejsershoffel.

»Ved Hoffet befandt jeg mig aldrig vel, i Klosteret aldrig daarlig.« —

Det er altid interessant at læse om en betydelig Mands Levned, navnlig hvis denne har deltaget i Verdenshistoriens Begivenheder og har haft Indflydelse paa disse. Endnu mere interessant bliver Billedet, hvis det er præget af den store Kamp, der raser mellem godt og ondt, inellem Himmel og Helvede og tit antager Dimensioner af uhyre dramatisk Virkning.

Dette er netop Tilfældet med den hl. Norbert og hans Samtid.

Hele Europa saa at sige dirrede af den aandelige Be-

vægelse, som Pave Gregor d. 7.s Kamp imod Henrik d. 4. maatte fremkalde i alles Hjerter, Her stod en personlig, al Verdens Synd forsagende, en Aandens Mand, men med en ubøjelig Vilje til at bøde paa Tidens Brøst — overfor denne Verdens første og somme Tider mægtigste Mand, den højt begavede, men i Bund og Grund fordærvede Henrik d. IV »det hl, romerske Riges Kejsler af tysk Nation«.

Under disse Kampe var det, at Norbert von Gennep fødtes ved Nedre-Rhinen i Nærheden af den gamle By Xanten, hvor hans Forældre Heribert og Hedvig af Gennep havde store Besiddelser. Aaret bestemmes af de fleste Historikere til ca. 1020.

Norbert var Ætling af en stor Slægt, hans Far kaldes ogsaa for Greve og Herre til Gennep, hans Moder nedstammede fra den østerrigske Fyrstæt, der alter var i Slægtskab med franske og tyske Konger*).

Alt dette var jo en stor Behagelighed for den unge, højtbegavede Norbert — i det mindste verdsligt set, hvor man jo mener, at jo lettere Livets Glæder naaes, jo bedre er der sørget for Børnene.

Forældrene bestemte Norbert til Karriøren i Kirke- og Statstjenesten. Han fik først en god Opdragelse, blev tidlig Domherre ved Stiftskirken Xanten, modtog Subdiakonats-Vielsen og kom saa til Hoffet, som Ærkebiskoppen af Cöln, Friedrich af Kärnten førte paa sine Borge. Thi saadan en Ærkebisp var den Gang en stor Herre og tog Del i Rigets Styrelse. Norbert skulde her begynde at lære baade Levemaade og Regeringskunst. I vore Dage vilde vi adskille disse to Veje, den gejstlige og den juridiske, men det var den Gang endnu saaledes, at de Gejstlige, der havde studeret Romerretten og Kirkeretten med Lethed kunde faa Adgang til Fyrsternes Koniorer,

Det varede heller ikke længe, saa kom Norbert til Kejslerens Kancelli. Det var kort efter Aaret 1106. Samtidig blev han en af Herskerens »Hofsinder«, thi den Gang fandtes ingen fast Hovedstad med tilsvarende Regerings-

*) »Konger« var Tysklands Herskere efter at være valgt af en Fyrsteforsamling, senere af »Kurfyrsterne« (küre - vælge). Kejslere blev de først ved Kroningen af Pavens Haand i hine Tider.

bygninger, men Kejseren rejste — ligesom de danske og andre Konger gjorde endnu længe efter denne Tid — fra Sted til Sted og medtog sit Følge, deriblandt Kancelliet, Bøger og Papirer blev pakket paa store Høstvogne med Sejldugstag over, alle Mænd satte sig til Hest og saa gik det afsted under Eskorte af panserklædte Riddere, men ofte ad næsten umulige Veje . . .

Dog Livet ved Kejsershoffet var rigt paa al Slags Fornøjelser og formede sig aldeles efter Samtidens Begreber om Luksus og Overdaadighed. Vi maa ikke tro, at den Tids Mennesker var saa »barbariske«, som en nyere Tids selvglade »Oplysning« ofte har fremstillet det »mørke« Middelalder. Kommer man hine Tider nærmere ved deres Kunst, Poesi og de Breve og Optegnelser, som Privatpersoner har efterladt os, vil vi finde en Hjertensgodhed, en Aandsfinhed og en Kultur, der forbavser.

Selvfølgelig har hver Tid Lys og Skygge. Folk var som Helhed mere enkle, end vi nu er, mindre sammensatte ved al Slags Indflydelser, stærke i det gode som i det onde.

Men det er et rigt og broget Liv, vi møder baade i Byerne, som den Gang knæjsede med høje Taarne og dejlige Kirker og en stærk udfoldet Borgerfrihed — og paa Slottene og ved Fester og Turneringer, i Universiteternes Sale og ved de store Møder, kirkelige og verdslige, der fandt Sted.

Ja, Europa var den Gang, navnlig ved Kirkens Styrelse og Troslivets Hjertebaand, langt mere enig end det har været i nyere og nyeste Tid. Landene var endnu ikke skilt fra hinanden som ved de senere Religionskampe, ved hensynsløs Handelskonkurrence, ved national Chauvinisme. Dette vil vi netop se i Norberts Liv, der skulde bære Vidnesbyrd netop om den katholske Kirkes Moderhjerter overfor alle Nationer.

Men den Kejser, til hvis Hof og Kancelli den unge højtbegavede Klerk lidt efter Aaret 1106 kom til at høre, var ikke den gamle Henrik IV, som paa denne Tid døde i Liège (Lüttich) i Landflygtighed, forraadt af sin egen Søn og Efterfølger. Det var Kejser Henrik V — der fra Faderen havde arvet baade gode og onde Anlæg, mest af de sidste. Men han ejede tillige en større Kløgt, et

koldere Hjerter og mere Fasthed og Viljestyrke. Det i denne Mand's nærmeste Omgangskreds, at Norbert nu skulde træde ind i. Vil det lykkes for ham at give Kejseren, hvad der var Kejsersens, og Gud, hvad der var Guds?

F. F. M.

Mindetale over Pastor Droste.

Den romersk-katholske Kirke ser ikke mildt til Begravelsestaler. Den er Bønnens Kirke. Den vil hellere bede for sine døde end holde Taler over dem. Men der er særlige Tilfælde, hvor Princippet af gode Grunde tør brydes, hvor den, der er gaaet bort, med Hæder har beklædt en fremrgende Stilling, eller hans Liv var mærket med paafaldende Træk, som man kun kan have Gavn af at mindes, saa bør der ikke blot bedes, men ogsaa prædikes ved hans Baare — ja prædikes, thi Ordet bliver da ikke saa meget en Lovtale over den døde som et manende Ord til dem, der lever.

Der skal nu iøvrigt her i Dag ved Pastor Drostes Kiste ikke lægges an paa at sige smukke og gribende Ord. Kendsgerningerne i hans Liv er gribende nok. Der skal heller ikke siges meget; den Kreds af Venner, der er samlet her, kender hans Liv og hans Livsgerning saa godt, at det er nok med Antydninger.

Den, der taler her, husker endnu sit første Møde med den unge Pater Droste. Det var en Solskinsdag paa Vejen mellem Widnes og Rain-Hill uden for Muren omkring et engelsk Herresæde. Vi var tre, der spadserede sammen; den tredje var Pater Ignatz Schmid, der døde i Fjor i Aarhus. Pater Droste var den noget ældre og mere erfarne, og den yngre lyttede til hans Ord om Iver for Guds Ære og om Fordragelighed mellem Brødre. Det var paa det Tidspunkt, da han atter skulde hjem til Danmark for dér at virkeliggøre sine Tanker om Iver og Kærlighed.

Pater Droste brændte af Iver efter at gøre Gavn. Der ulmede i hans Bryst en Glød, en stille, men uudslukkelig

Længsel efter at se Arbejdets Frugter vokse frem mellem sine Hænder. Han var ikke den, der nogen Sinde stod stille. Og derfor blev han ogsaa den, der byggede op. Mure rejste sig paa hans Vink, og inden for dem flokkedes en Ungdom, der blev talrigere Aar for Aar. Da var den gode Præst glad. Og da fik han i stigende Grad ogsaa Brug for den Kærlighed, der raadede i hans Indre, Kærlighed til dem, han arbejdede med, og til dem, han arbejdede for. To Gange blev han efter et sekssaarigt Rektorat afløst af friske Kræfter, men ogsaa da var han om ikke Sjælen saa dog Traditionen i St. Andreas Kollegiums Liv, indtil den tunge Dag kom, da hans Værk sank i Grus.

Den 5. Juli 1920 sluttede Pater Droste Kostskolens Dagbog med de Ord: »I Dag holdes St. Andreas Kollegiets Ligbegængelse — dies amara valde« (en saare bitter Dag). Det var dog ikke blot den Dag, der var bitter for ham; hele Resten af sit Liv fik han ikke den bedske Smag af Munden. Hans Livsværks Undergang undergravede hans eget Helbred. Der gik et Aar, saa kom den store Sygdom. Og de to sidste Aar var en pinefuld Vandring mod Graven. Hans Værk var ikke den eneste Bygning, der faldt sammen. Den ranke Bygherre fulgte efter og sank selv ynkelig i Grus.

Men er det da Undergang altsammen det, vi skal høre om i Dag. Tilvisse nej. Der er noget, Pastor Droste har rejst — sikkert uden selv at vide det — og dette er ikke bleven omstyrtet, det er tværtimod bleven højere og skønnere og vil fremdeles vokse, og det er hans Minde i vore Hjerter.

Og her er det, Prædikenen sætter ind.

Vi ser en Mand for os, med hvem Gud lader det ske, at Skuffelsernes Malurt hældes i hans Bæger, og at hans Sjæl bogstaveligt bedrøves indtil Døden. Saadant er sket mange Gange før og vil ogsaa ske herefter, men det at se det for sine Øjne er lærerigere end at faa det fortalt. Vi har set Pater Droste følge sit Værk i Graven. Det er dette, der nu er sket. Uvilkaarligt blotter og bøjer man sit Hoved for et Menneske, der hjemsøges af saa tunge Lidelser, og som bærer dem med Fatning, med fuldkommen Hengivelse i den Allershøjstes Vilje, ja endog med Tak: Herren

gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet. Og man tænker paa sig selv og siger til sig selv: Om noget lignende ogsaa skulde times dig, saa vil du tage imod det paa samme Vis. Hvis vi, der nu er til Stede, tager den Lære og det Forsæt med os hjem herfra, saa har vi ikke været her forgæves.

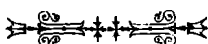
Uden at Ordet just strengt tænkes anvendt paa Pater Drostes Gerning, skal her mindes om et Udsagn i Skriften, som i en af vore Salmer er kommen til at lyde saaledes: »Hvor Herren ikke bygger Hus, — er alt vort Værk forgæves; — dér falder Sten paa Sten i Grus, — naar Stormens Vinger hæves.« Der skal Guds Medhjælp ikke blot til at begynde, men ogsaa til at fortsætte og fuldende, og naar Gud ikke vil være med længer — enten til Straf for Menneskesynd eller for andre vise Aarsagers Skyld, saa maa vi finde os i, at Værket gaar i Staa. Og vi maa bøje os uden at gaa i Relte med Gud, netop saaledes som Pater Droste tog sin Lod og sin Skæbne. Han var altid en elskelig Personlighed, men dobbelt ærværdig og elskelig var han efter Nederlaget. Med sin glødende Iver og sin rige, stærke Kærlighed — Ord, som hans Medarbejdere, hans Elever og hans mange Venner selv maa udfylde med det, de ved om ham — med sit trofaste Sind, sit varme Hjerte og ikke mindst ved sin Gudhengivenhed paa Sorgens Dag har han rejst sig et stolt og varigt Minde i de Sjæle, der kendte ham og stod ham nær.

Vi taler her i Dag saa meget om at bygge. Det kommer af, at den afdøde jo netop var en Mand, som byggede — baade i Sten og i Aand. Vi vil da ogsaa blive i Billedet til Vejs Ende. En af vore Digttere har skrevet den dejlige Aftensang: »Der staar et Slot i Vesterled, — tækket med gyldne Skjolde; — did gaar hver Aften Solen ned — bag Rosenskyernes Volde; — det Slot blev ej med Hænder gjort, — mageløst staar det smykket; — fra Jord til Himmel naar dets Port: — Vorherre selv har det bygget.« Nu, da vor kære Pater Drostes Sol er gaaet ned, vil vi huske paa Guds Slot i Aftenrøden, paa Riget i Guds Herlighed, paa »Forklaringskysten«, hvor det jo er Meningen vi alle skal gaa i Land. Vi kan ikke tænke os andet, end at Gud har elsket sin Tjener Joseph for hans fromme

og arbejdssomme Liv i Guds Tjeneste. Og vi kan heller ikke tænke os andet, end at den gode Pater i Dommen har faaet tilkendt af Gud en Æresbolig i Himmerigs gyldne Slot. En anden Ting er jo, om han allerede har kunnet tage den i Besiddelse. Vi haaber det. Vi synes, at hans Pilgrimsgangs sidste Aar godt kunde være hans Skærsild. Men vi ved intet. Og derfor beder vi for hans Sjæl. Bønnen er en ringe Ting, naar vi tænker paa det lille Menne-skekryb, den kommer fra, men en stor Ting, naar vi mindes, hvor den gaar hen. Den naar frem til den almægtige og algode Gud, der har givet os sit Ord paa, at vor Bøn skal blive hørt og opfyldt.

Og saa vil vi da — til Tak for alt godt, vi har faaet gennem Pater Dostes Hænder — bede for ham: Gud i Himlen, luk din Tjener ind i din Herligheds Bolig. Giv ham Freden, Lysel og Lykken. Amen.

Ludo. Günther.

In memoriam Pater Droste.

Jeg tror, at der er faa af Kollegiets gamle Stab, hvis Minde vil leve saa varigt og vække saa vemodige Tanker blandt de gamle Elever, som afdøde Pater Drostes. Det ligger ikke blot i de sjældne administrative og styrende Evner, han var i Besiddelse af, ikke heller i den Stortid, der fremstod for Skolen under hans Ledelse — en Stortid, der gør Tanken paa hans Livsværks Tilintetgørelse dobbelt bitter — nej, det ligger først og fremmest i Erkendelsen af det rige og varme Hjerte, der bankede i hans Bryst. Pater Droste var maaske ikke nogen umiddelbart hjerte-vindende Natur, der var tilsyneladende noget koldt og strengt ved hans Ydre. Men man havde ikke kendt ham ret længe, førend man opdagede, at dette Ydre kun var en Skal, en Slags blufærdig Tilhyllen af den altopofrende Godhed, der runmedes i hans Sjæl. Og maaske var det netop paa Grund af denne Modsætning mellem det ydre Væsen og den sande Natur, at man kom til at holde dobbelt af ham, med en Følelse, der i lige Maal bestod af Hengivenhed og af Veneration. Men Pater Droste havde ikke blot et varmt og forstaaende Hjerte, han var tillige en sjælden fornem og ridderligt tænkende Natur. Og denne Side af hans Væsen fik speciel Betydning under de For-

hold, hvorunder han kom til at virke. Som en fremmed Fugl kom han til vore Strande, men medens han aldrig fornægtede sin nationale Oprindelse — hvad der være sagt til hans Ære — saa søgte han dog altid hos os Drengene at vække og vedlige holde en sund og værdig Nationalfølelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at han følte sig stolt over, at det netop var fra Luthers Fædreland, at de Mænd var udgaaet, der genrejste den katholske Kirke i Danmark, men maaske netop derfor — paa Grund af denne fornemme Stolthed — forstod han ogsaa at værdsætte og fremelske den nationale Værdighed hos Børnene af det Folk, han var kommen for at virke iblandt.

Vi ved, Pater Droste, at du nu er i en Tilværelse, der er uendelig bedre og lykkeligere end den, du tilbragte her-nede. Og vi ved ogsaa, at dine Tanker dvæler hos os, der har været betroet til din Forsorg. Men derfor skal du ogsaa vide, at vi mindes dig med Kærlighed og Taknemmelighed og at naar vi beder for dig, saa beder vi i lige Maal til dig, for at du ved din Forbøn maa bevare og beskærme os, saa at vi engang alle kan mødes med dig igen i vort sande Fædreland.

Chr. H. Løvenørn.

Jesu Barndoms Forening.

Pastor Klemp, der nu har overtaget Ledelsen af Jesu Barndoms Forening har udsendt Regnskabet for 1923. Det bærer som Indledning Udtalelser af den norske og den danske Biskop og begge Biskoppers Portræt. Vor Biskop skriver: »*Det er mit inderligste Ønske, at det for alle vore Skolebørn maa blive en Æressag at staa som Medlemmer af Jesu Barndomsforening. Derved bidrager de ikke blot til at fremme en stor Sag; men de indøves tillige fra Barnsben af i det Apostolat, vi alle er kaldede til, og gør sig værdige til den Velsignelse, de har behov paa deres Vej gennem Livet. Min særlige Velsignelse følger da hvert Barn i Danmark, der er Medlem af Jesu Barndomsforeningen.*«

Regnskabet viser, at der i 1923 er blevet sendt 6000 fr., 2340 Kr. til Hovedstyrelsen i Paris. Det maa jo siges at være et ganske smukt Resultat, at vore Skolebørn kan bidrage saa meget til Hedningemissionen. Men det er vel ogsaa det eneste, vi Katholikker her i Norden giver til det store Formaal. Vi har jo saa meget at sørge for hos os selv. Og dog! Mon der ikke kunde blive lidt tilovers.

Pastor Klemp (Boyesgade 8) tager med Glæde mod alle Bidrag.

Regnskabet ser saaledes ud:

Danmark.

Aarhus		123,83
Fredericia		
1922	34,00	
1923	<u>53,60</u>	87,60
Helsingør		52,00
Kolding		32,45
København		
<i>St. Ansgars Sogn</i>		
Drengeskolen	16,00	
Pigeskolen	35,26	
Den franske Skole	150,00	
St. Knuds Skole	315,00	
Kollekten	<u>18,31</u>	534,57
<i>Rosenkranssognet</i>		
Drengeskolen	80,00	
Pigeskolen	44,00	
Den franske Skole	85,00	
Kollekten	<u>15,00</u>	224,00
<i>Sakramentsognet</i>		
Skolen	45,00	
Birgittaforeningen	20,40	
Kollekten	<u>21,00</u>	86,40
<i>St. Anna Sogn</i>		204,00
<i>St. Andreas Sogn</i>		223,86
<i>Forskellige Gaver</i>		28,00
Nyborg		
Skolen	8,00	
Særlig Gave	<u>10,00</u>	18,00
Odense		142,00
Randers		60,00
Ringsted		15,00
Silkeborg		15,95
Svendborg		56,00
Vejle		<u>25,00</u>
		<u>1928,66</u>

Norge.

Arendal		28,65
Bergen		151,00
Frederiksstad		20,00
Hammerfest		15,50
Kristiania		
<i>St. Olafs Sogn</i>	425,00	
<i>St. Halvards Sogn</i>	<u>45,00</u>	470,00
Kristianssand		6,00
Stavanger		<u>37,33</u>
		728,48
Kurstab . . .		<u>121,41</u>
		<u>607,07</u>

Regnskab.

Indtægt:

Kassebeholdning	198,23
Bidragene fra Danmark	1928,66
— - Norge	607,07
Renter	14,41
	<u>2748,37</u>

Udgift:

Aarsheftet for 1922	140,00
6000 Francs til Paris	2340,00
Porto o. a.	15,08
Kassebeholdning	253,29
	<u>2748,37</u>

Bud og Raad.

Der er maaske ikke nogen særlig Grund til at være bekymret med Hensyn til de forskellige Metoder, der tages i Brug fra fjendtlig Side imod de evangeliske Raad. Paa dette Punkt er Motiverne altfor umiskendelige, og her, om nogensinde, viser det sig, at »Verden skal hade Eder.«

Men det er vistnok meget om at gøre, at vi ikke er bange for at fastholde og fremfor alt vurdere Betydningen af denne Institution, som til alle Tider har aftvunget Verden Beundring og Had. Dette kraftige Skud i Kirken, saa at sige Bindeledet mellem Himlen og Jorden.

Naar Livet efter Naaden er et særlig benaadet bedre Middel, saa maa det være et særlig benaadet bedre Liv. For Meningen er dog næppe den at gardere sig. Paa det Grundlag havde vist ikke mange gjort det.

Naar vi overhovedet kun kan komme til Gud ved hans Naade, er der vist ikke nogen Vanskelighed ved Tanken om, at Gud kan udvælge nogle til — alt forudsat at de gør Fyldest — at være ham nærmere paa Jorden og i Himlen, der staar jo, at der er mange Bolignr.

At et Menneske af Kærlighed kan gøre mere end han er forpligtet til, nægtes ikke i Verden, naar det drejer sig om jordiske Forhold. Og at den Enkelte, der fatter det, nærmest staar overfor Pligten til at følge er vel rigtigt. Men Ordet Raad maa vel ogsaa forstaas, ikke i den jævne dagligdags Betydning, men netop som Udtryk for Forskellen imellem Budene, der binder alle og denne særlige Vejledning for nogle. Og maaske selv en Professor kan

spilde for meget Blæk paa den Finesse. Jesus Christus siger jo ikke »Jeg raader dig«, men »vil du være salig, saa hold Budene« og »vil du være fuldkommen, saa gaa hen o. s. v.« Der er en Gradsforskel. Og fuldkomne søn i vor Fader i Himlen bliver jo dog ingen af os.

Det er en af Protestantismens mange Følger, at saavel Cølibat som Ordensliv skulde berøves deres Højhed og hindres i at kaste deres Lys over Kristenheden i alle dens jordiske Forhold. De Forhold, som den Kristne skal leve under i Verden, men vel at mærke, aldrig paa samme Maade som Verden. Hele Vurderingen af disse Forhold var en anden, saa længe Lyset fik Lov til at falde ned fra den højere Plan ned paa dem, som — uden Forklejnelse — befinder sig i et andet. Og her har Udviklingen langsom som altid, egentlig først i vor Tid, formaaet at sætte sit Præg paa hele den almindelige Opfattelse. Det er en Ting, værd at lægge Mærke til, at det godes Fjender aldrig giver Folk større Dosis, end de kan tage; men den flade Opfattelse paa de vigtigste af Livets Omraader, der hersker i vore Dage, har gennem lange Tider beredt Vejen for sin Indflydelse. Det er den staaende Kamp imellem Verden og Guds Rige paa Jorden. e.

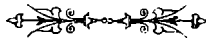
Pilgrimsfærden 1925.

Hele den katholske Kristenhed bereder sig til Jubelaarets store kirkelige Begivenheder. Den hellige Fader har kaldt paa Kirkefolket over hele Jorden, og fra alle Verdensdele, alle Lande og Egne vil tusindtallige Skarer næste Aar stævne mod Rom for at flokkes om ham, der sidder paa St. Petri Stol. — — Og blandt de Tusinder og atter Tusinder, der som en levende Flod vil glide ind ad den evige Stads Porte, vil der ogsaa være en Skare herfra, et nordisk Pilgrimstog. Nordens Katholikker, der altid har haft levende Broderskabsforbindelse sig imellem, vil samles til en Fællesfærd i det hellige Aar. Om kort Tid vil vi her offentliggøre de nærmere Enkeltheder vedrørende Pilgrimsfærden, der tilrettelægges af »Katholsk Klubs Rejsebureau« i Samarbejde med »Bennets Rejsebureau«. Men allerede nu kan man opgive Hovedlinierne i Forarbejder og Plan. —

Paa Hs. Højærværdighed Biskoppens Foranledning blev der for nylig ført Forhandlinger i Rom med det af den hellige Stol oprettede Bureau for Pilgrimme i Anno Sancto.

Man har fastlagt Tiden for Pilgrimsfærden til Christi Himmelfarts-Ugen. Afrejsen vil ske her fra København: Torsdag d. 14. Maj, og Hjemkomsten finder Sted Onsdag d. 27., saaledes at hele Rejsen kun varer 14 Dage. Opholdet i Rom vil strække sig over Tiden fra Lørdag d. 16. til Mandag d. 25. I den Uge falder Christi Himmelfartsdag, og man forventer, at der i den Uge vilde finde en Kanonisation eller Beatifikation Sted, saaledes at de nordiske Pilgrimme vil faa Lejlighed til at overvære en saae nestaaende kirkelig Begivenhed. Under Opholdet i Rom vil Pilgrimmene aflægge Besøg i de fire store Valfartskirker (Basiliker): St. Peterskirken, St. Paul, St. Johannes, Sta. Maria Maggiore, og desuden vil der blive læst en særlig Messe for dem ved det Sted, der er al Kristenheden helligt, i Katakomberne, hvor de første Kristne samledes til Messe og Nadver i Oldkirkens Tid. Uden Tvivl vil denne Messe ved Kristendommens Arnested blive en af de største Begivenheder for Pilgrimmene. Man vil ligeledes bivaane den hellige Messe ved St. Knuds, St. Olavs og Sta. Birgittas Altere i Rom. Nordens Pilgrimme har faaet Løfte om, at den hl. Fader vil modtage dem i Audiens, saaledes at alle Deltagerne vil komme til at staa Ansigt til Ansigt med Kirkens Øverste. Desuden vil der blive sørget for, at man under kyndigt Førerskab faar Lejlighed til at se de mest minderige og skønne Steder i Kirkens Hovedstad. —

Man agter at lade Pilgrimmene befordre med Særtog fra København til Rom. — Det er lykkedes at opnaa saa store Begunstigelser, at man kan gennemføre hele Rejsen — Romeroopholdet iberegnet — for 425 Kr. paa 3. Klasse. Bureauet vil inden Udgangen af denne Maaned udsende et nøjagtigt Program, indeholdende alle nødvendige Oplysninger. Dette Program vil blive offentliggjort i samtlige katholske Blade i Norden. Nærmere Oplysninger kan faas ved Henvendelse til Sekretær S. P. Fornjotur, Gl. Kongevej 95 (Telf. V. 3781).

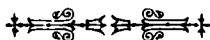

Katholsk Børnehjælpsdag.

Det er vore smaa smaa forældreløse Børn og de Børn, der paa anden Maade er vanskelig stillet, som Kollekten paa Søndag den 23de tilfalder. Ved Menighedens Hjælp har Elisabethforeningen hidindtil forsørgt disse Børn, saa de ikke har følt Savn. Vi beder derfor Menigheden ogsaa

denne Gang mindes Kollekten og tænke paa, hvor stor Betydning disse Gaver har. Samtidig med at de lægger deres Gave i Kirkepengen, beder vi dem om deres Forbøn for de smaa, saa at den kan bringe dobbelt Velsignelse.

C. T.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Nakskov. Sognepræsten P. Smitz skriver. Hr. Pastor Schindler har holdt fire Foredrag i St. Franciskus Kirke om »Romerkirken som den er«. Ved Foredragene var Tilhørernes Antal over 100 og næsten udelukkende Ikke-Katholikker; omtrent de samme ved hvert Foredrag. Foredragene blev fulgt med den største Opmærksomhed, om skønt de varede tre Kvarter, og det sidste endog 1½ Time. Ved samme Lejlighed var der arrangeret et Udsalg af katholsk Litteratur, efter Foredraget. Alle, som har overværet Foredragene, var enige om, at de aldrig havde hørt saa god en Taler baade, hvad Sroget angaar og klar Fremstilling. — Ligeledes var de begejstrede for selve den smukke Kirke. For mange har det været første Gang, at de kom i Berøring med den kath. Kirke og dens Lære, og det er jo af den største Vigtighed, hvilket det første *Indtryk* er. Jeg maa anbefale de mange smaa Menigheder (— særlig dem, hvor paa Grund af det overvejende polske Flertal Kirken staar i Befolkningens Bevidsthed som den »poliske« Kirke) at indbyde Hr. P. Schindler til at holde disse Foredrag.

Taksigelse.

St. Joseph-Søstrene beder alle de mange, der paa forskellig Vis har bistaaet dem ved Basaren, modtage en varm og hjertelig Tak.

Ved Lotterierne faldt Gevinsterne paa følgende Numre:

Blaa Sedler. 45 Thevarmer. 182 Butik. 452 Sort Pude. 571 Gul Pude. 682 Dukkedreng.

Gule Sedler. 244 Blaa Pølle. 54 Dukkeseng. 105 Dukke m. Vogn. 334 Dug m. Snerler. 413 Maleri. 448 Maleri.

Hvide Sedler. 37 Frugtkurv. 146 Raadyr. 360 Sort Hat. 455 Grøn Hat. 224 Kinesisk Pude. 295 Gul Pose. 689 Dug. 756 Gobelin. 921 Maleri.

Hjertelig Tak for al Deltagelse i Anledning af P. Josef Drostes S. J. Død. Hans Medbrødre.

St. Andreas Gilde (Ordrup)

Navnefest Tirsdag d. 2. Decbr. Kl. 8 i Charl. Palmehave.

Oplæsning af Højærv. Hr. Pastor Günther.

Optræden af de kendte Zitherspillere * * * *.

Derefter Pakkefest og gratis Kaffebord. Giv nu talrigt Møde og tag Venner og Bekendte med.

Kirkelig Kalender.

23. Nov. 24. Søndag eft. Pintse.	30. Nov. 1. Søndag i Advent
24. — M. Johannes af Korset. Bekender.	1. Dec. M. Andreas, Apostel.
25. — Ti. Catharina, Jomfru og Martyr.	2. — Ti. Bibiana, Jomfru og Martyr.
26. — O. Silvester, Abbed.	3. — O. Franz Xaver, Bekender.
27. — To. Ferialdag.	4. — To. Petrus Chrysologus, Kirkelærer, Biskop og Bekender.
28. — F. Ferialdag.	5. — F. Ferialdag.
29. — L. Vigilie.	6. — L. Vigilie; Nikolaus, Biskop og Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 25. Nov. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a.
Johs. Hansen: En Vandring i Rom. (m. Lysbilleder). 2. Del.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 23. November Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjertekirken.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Torsdag den 27. November Kl. 7 læses i St. Ansgars Kirke
Messe for alle afdøde Medl. af Sygekassen. *Bestyrelsen.*

K.D.K. Fredag d. 28. November Kl. 8¹/₄ læses en Messe
i Jesu Hjerter-Kirke for afdøde Medlemmer af
Katholske Damers Klub. K.D.K.'s Medlemmer bedes give Møde.

K.V. Paa Grund af Exercitierne i Jesu Hjerter Kirke ud-
sættes Højærv. Pater Menzingers Foredrag (eller hver
4. Mandag i Maaned) til Mandag d. 8. December Kl. 8, St. Knuds
Festsal, Stenogade 4. Emne: Vort Forhold til den Hellige Fader.
Adgang for alle katholske Kvinder.

St. Annæ Kirke, Sundby.

Hver Torsdag Aften Kl. 8 vil der blive holdt Foredrag om den
katholske Kirkes Lære, baade for dem, der ønsker at stifte Bekendtskab
med den, og for Katholikker, der ønsker fyldigere Oplysning
om den. Disse Foredrag begynder Torsdag d. 13. November
og holdes i Forsamlingsalen, Hans Bogbinders Allé 2^a.

Ekercitier.

Fra Søndag den 23. November til Søndag den 30. November
afholdes der i Jesu Hjertes Kirke Ekercitier (aandelige Øvelser)
for katholske Mødre og Hustruer her i Byen. Alle indbydes venligst
til at deltage deri. Det første Foredrag er Søndag den 23.
November Aften Kl. 8. Hver Aften i Ugen er der Foredrag Kl. 8,
Lørdag dog undtagen. Søndag Morgen (d. 30. Novbr.) Kl. 8 Fore-
drag og derefter hl. Messe med Fælleskommunion.

Søndag Aften Kl. 6 Prædiken og Slutningshøjtidelighed.

Engelsk.

Indfødt Englænderinde (Katholik) øvel i Undervisning, mod-
tager Elever. — Telefon Vester 9342 y. 6¹/₂—7.

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1¹/₂—2¹/₂.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Kenvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 48.

Søndag den 30. November.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Usandfærdighed. — 1. Søndag i Advent.
— Det rene Væld — (Fortsat). — Logikken i den katholske Kirke. —
Skitser fra den hl. Norberts Levned. (Fortsat.) — Med hvidt Slips. —
Fuldkommenhed og Raad. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Køben-
havn. Ordrup. — Avertissementer.

Strøtanker om Usandfærdighed.

Det er ikke tilladt at lyve, end ikke for at prise Gud.
Det er det ejendommelige hos Løgneren, at han har
noget andet paa Tungen end i Hjertet.

En kun tilsyneladende Retfærdighed er ingen Retfær-
dighed, men en dobbelt Synd: i sig selv og som Forstil-
lelse. *(St. Augustinus.)*

Djævelen siger undertiden sandt for ved den sjældne
Sandhed at skaffe Løgneren Adgang. *(St. Joh. Chrysost.)*

Enhver Løgn er Synd, fordi det, som ikke svarer til
Sandheden, ikke kan være i Overensstemmelse med Ret-
skaffenheden. *(St. Gregor d. St.)*

Fly ganske særlig enhver Slags Løgn, og tal hverken
tilfældigvis eller med Vilje usandt. Vogt dig frem for alt
andet for Løgneren. *(St. Isidor.)*

Løgneren er Satans Afkom, ikke efter Kødets, men efter
Ondskaben. *(St. Ambrosius.)*

Sandheden er mægtigere end alle Ting, men Løgneren er
Lastens yderste Grænse. *(St. Basilius d. St.)*

Med sidste Nummer af Ugebladet (sidste Søndag i Kirkeaaet) afsluttedes Herr Pastor Reschs Forklaringer af Søndagsepistlerne. Paa de manges Vegne, som har glædet sig over og faaet Gavn af dem, siger vi Pastor Resch hjertelig Tak for det store og smukke Arbejde. Gud velsigne det. . . . Fra første Søndag i Advent — hele Kirkeaaet igennem — vil Ugebladet bringe Søndagsmessens liturgiske Tekster — undtagen Epistelen og Evangeliet, som jo oplæses før Prædikenen. Hver »Messe« er et liturgisk Hele, hvis vidunderlige Harmoni enhver Katholik burde kende. For bedre at kunne forstaa Messens liturgiske Indhold og Bygning, vil der i en kort Forklaring vises hen paa de liturgiske Teksters harmoniske Sammenhæng og Grundtone i hver Søndagsmesse.

1. Søndag i Advent.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Ps. 24. Til dig opløfter jeg min Sjæl, min Gud; til dig sætter jeg min Lid, og jeg skal ikke blive til Skamme. Lad ikke mine Fjender spotte mig; thi alle, som bie paa dig, skulle ikke blive til Skamme. Herre, vis mig dine Veje, og lær mig at kende dine Stier. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, rejs dig i din Vælde og kom, for at vi maa agtes værdige til ved din Beskyttelse at udrives fra vore Synders truende Farer og ved din Naade at vorde frelste. Du som regerer . . .

Epistel. Den hl. Paulus's Brev til Romerne 13, 11-14.

Trinsang (Graduale).

Ps. 24. Alle, som bie paa dig, skulle ikke blive til Skamme. Herre, vis mig dine Veje, og lær mig at kende dine Stier. Alleluja, alleluja. Ps. 84. Herre, vis os din Barmhertighed, og giv os din Frelse. Alleluja.

Evangeliet. Lukas 21, 25—33 (om Dommedagen).

Ofring (Offertorium).

Ps. 24. Til dig opløfter jeg min Sjæl, min Gud; til dig sætter jeg min Lid, og jeg skal ikke blive til Skamme. Lad ikke mine Fjender spotte mig; thi alle, som bide paa dig, skulle ikke blive til Skamme.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, lad disse hellige Hemmeligheder rense os ved deres mægtige Kraft, for at vi saa meget des renere maa naa til deres Udspring. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Ps. 84. Herren vil skænke Frugtbarhed, og Jord skal bære sin Frugt.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, lad os nyde din Barmhjertighed midt i dit Tempel, for at vi med tilbørlig Ærefrygt maa forberede os til vor Forløsnings tilstundende Højtid. Ved vor Herre . . .

Den ledende Tanke, som klinger gennem hele Søndagsmessen, er Tanken paa Herrens Komme. »Han skal komme igen for at dømme de levende og de døde.« Evangeliet taler udførligere derom, idet det peger hen paa den sidste, den yderste Dag. Det er Søndagstekstens dogmatiske Tanke; den praktiske siger os: Tænk paa de sidste Ting, dit eget Endeligt. Med den yderste Dags Storhed og Rædsel for Øje flygter Sjælen i inderlig Bøn til Herren og beder om den Naade, ad den rette Vej at føres til et saligt Endeligt (Indgangsbønnen). Messebønnen (Orationen) fortsætter samme Bøn og trygler om Hjælp mod den værste Fjende, Synden. Epistelen formaner til at søge Lysets Vej, Vejen til det gode. Trinsangen (Graduale) giver Udtryk for vort store og faste Haab. Evangeliet med Dommendagens Alvor opfordrer os til med Beredvillighed at tage os Apostelens formanende Brev til Hjerte. Fra Ofringen til Slutningsbønnen bevares Tanken paa den tilstundende Dom, og vi opfordres til at gøre os det hellige Offer saa frugtbart, at Dommen ikke maa blive frygtelig for os, d. v. s. en Frygt uden Haab.

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af

Peter Schindler.^h

(Fortsat).

En Valfartsdag har tre Afsnit.

Den tidlige Morgen og hele Formiddagen er helliget Messe, Skriftemaal og Altergang i Fællesskab; det er den egentlige Valfart. Saa kommer Middagen i Skovens Skygge eller i omliggende Osterier og Trattorier, helt helliget Legemets Behov og Købmandskab. Tredje og sidste Afsnit er Eftermiddagen, hvor hver især gaar omkring, som han vil, og besøger Altre, Kapeller, Huler og Billeder, beder Rosenkrans eller faar sig en Pibe og en Passiar i den skyggefulde Buegang foran Kirkeporten.

Mændene, der jo ikke er saa vævre til det religiøse som Kvindfolkene, lader det blive ved en lille Visit i Hulen, saa forsvinder de om til Markedsteltene og spiller Morra om en halv Liter *Frascati*. Deres: fem, tre, fire, Morra . . . høres helt ind i Kirken men forstyrrer ingen, det ligesom hører med.

Kvindfolkene dærimod har travlt med Andagter.

Et Sjal eller blot et Lommetørklæde paa Hovedet — og saa ind foran Billedet at bede Rosenkrans.

Der er ogsaa rart derinde. Helt mørkt og svalt og en svag Duft af Røgelse. Saa mørkt, at det bliver rodt for Ens Øjne, naar man træder ind fra Solskinnet. Foran Billedet brænder fire Kærter, der spejler sig i Glasset; Madonna smiler yndefuldt ned til de bedende. Andre søger hen i Sidekapellerne, — til den eller den Helgen — men alle maa tilsidst ned i Hulen, som jo er det sekundære Maal for Valfarten.

En hvidkalket Gang fører skraat nedad og ender i Trapper, Afsatser og atter Trapper. Fra Gangen naar man ud i et underjordisk Galleri med Buer aabne ud mod Dalen; dybt under sig har man den svagt skraanende, kratbevoksede Klippeside og langt, langt nede Afgrunden med en susende, kogende Bæk, der vildt styrter afsted mellem

blaa sorte Klipper. Fra Galleriet gaar det atter gennem Gange udhugne, i Bjærget, indtil man pludselig staar i et snævert og mørkt Kapel.

Hidtil har elektriske Lamper, Lys-Skakter og Vinduer oplyst Vejen, nu staar man et Øjeblik uvis overfor det tætte Mørke — et koldt, fugtigt Mørke, hvor faa, spæde Kærter ikke formaar at sprede deres Skær.

Men alt som Øjet faar vænnet sig til Dunkelheden, bliver man vaer, at man staar i en Klippehule, hvis Indgang (eller, om man vil, Udgang) er Døren til Galleriet; dærfra har den i sin Tid faaet Lys og Luft. Den nøgne, vædedryppende Klippe er Loft og Væg — det kan ikke siges, hvor højt der er, thi Loftet forsvinder i det uigennemtrængelige Mørke.

I Hulens Baggrund har man rejst et simpelt Alter af hvidt Marmor med et Krucifix og seks Stager.

Paa Altrets Trin knæler Andægtige, i Hulens Hjørner knæler Andægtige; helt ind mod Klippevæggen knæler de og læner Panden mod den kolde, klamme Sten, mens de udøser deres Hjärter.

Hær var det, at San Niccolò bad i fem lange Aar, Dag for Dag og Nat for Nat, før han blev helt klar over Guds Kald og Vilje.

Hans Føde var Urter fra Bjærgskrænten, og naar han vilde drikke, maatte han stige ned til Bækken i Afgrunden. Om Somren brændte Solen hed og hvid paa hans ensomme Bo og jagede ham fra den ene Side til den anden, all som den gik sin Vej fra Øst til Vest. Og om Vinteren fæg Regn og Sne ind i Grotten og umuliggjorde Søvn og Hvile.

San Niccolò var som en Vildmand, da han omsider steg ned til Menneskenes Boliger — »mere dækket af sit vilde Haar og Skæg end af Klæder« hedder det i Lektionen til den anden Nattevagt paa hans Fest.

Mens Verden gik sin vante Gang, saa den Hellige Vaarens Blomster, Somrens Korn, Høstens Frugter og Vintrens Sne fem Genge skifte over Bjærget — som Døberen har set det, da han »var i Ødemarkerne indtil den Dag, da han blev ført frem for Israels Folk«.

Over Eneboet byggede de af San Niccolò reformerede

Capucinere Kloster, og al deres Kærlighed samledes om Mesterens strænge Hule.

Did gaar de hver Nat, naar de har afbrudt den nødtørftige Søvn ved Midnatstid og i Korets Stader sunge, Ottesang og Laudes. De gaar i Rækker, barfodedet omgjordede med Reb og med den brune Hætte over det kronragede Hovede — de gaar at bede for Alverden.

Langs Væggen knæler de paa den nøgne Sten, der var deres Faders Leje, og synker saa ind i Bønnens Tavshed. Bjærgets Masser dækker dem, Klosters hvide Mure ruger over dem, Stilheden gemmer dem, Natten slutter dem ind under sine sorte Vinger.

Mænd af alle Aldre og af saare forskellig Stand — enfoldige Bønder, lærde Forskere, fingernemme Haandværkere, Præster og Brødre, som alle, om de havde villet, kunde have levet et andet og mere lysteligt Liv i Dalene — beder paa Bjærgtet for dem dernede.

Og det er Nat; i de store Byer lyser blanke Lygter; kostelige Retter og ædle Vine staar paa veldugede Borde mellem kunstigt opklækkede Blomster; lystige Valse lyder fra Orkestrene, stilrette Tjenere bringer hid af alle Kulturrens Frugter paa sølverne Fade og i slebne Glas — i de store Byer, nu det er Nat, nydes og syndes der, og Gud er husvild . . .

Det er Nat; i de store Byer lyder Skrig og Stønnen og ensom, bitter Klage. I fattige Kamre dør det sidste Barn af Sult og Tæring; den dybt faldne sælger sig paa mørke Gader og skriger i sit Hjærte af Gru og Lede; Tyve lister om og søger Næstens Gods — og den ensomme græder bitterligt og vender sig søvnløs paa sit Leje

Mikael og Satan kæmper om Verden, men ingen aner det, ingen formaar at øjne andet bag sine Lysters og Lidelsers Horisont end Nattens store Mørke.

Men Bjærgfolket vaager, iført Guds fulde Rustning; de skuer i Aanden ud over Jorderige og ser alt og synker paa deres Aasyn og beder, som Abraham bad for Sodoma og Gomorra; og saaledes holder de Guds retfærdige Haand tilbage og drager Naade ned over dem, der lider i Trøstesløshed og Ensomhed.

Og til Slutning lyder Kong Davids klagende *Miserere*

ud i Natten — det store *Forbarm Dig, Herre!*, som holder Retfærdighedens og Miskundhedens Vægtskaale i Ligevægt. Nattens Timer er lange, naar Klokken er over Midnat; fra 2 til 5 er de næsten uoverkommelige for den, der intet har i sit Hjærte at tage til.

Men for den, hvis Liv det er blevet: at leve for Gud og med Gud, er Nattens Timer gode at grunde i — at gruble i over Guds Afgrunde og Menneskehjærtets Afgrunde, over Verden og over Sjælen, over Menneskevordelsens Mystorium og Lidelsens og Korsets Hemmeligheder.

Det er i de Timer, Sjælenes Frelse virkes; naar alle Bøger er glemte, og alle Taler slaaet fejl, fordi Hjærterne har afvist Naaden og den belejlige Tid — da er der endnu en Mulighed: at Bjærgfolket vil tage Dalboernes Sag i deres Haand og føre den frem for Gud i Nattens lange Timer — blive ved og ved at bede, indtil Bønhørelsen er opnaaet.

Alt dette véd Sognet, og dærfor er Sognebørnene gode mod de brune Munke paa Bjærget. Did bringer de deres Bønner og Anliggender og Gaver, at der maa gaa Forbøn for dem. Den lille Urtegaard har Kaal og Roer, Kartofler og Salat nok til Brødrenes simple Bord. Fra Bøndernes Vingaarde gaar der Vin og fra deres Olivenlunde Olive ti Capucinerne, at de ikke skal lide Nød. Og den Smule Penge, der skal til til Kultens Tøj og Træsandalerne, kommer ind som milde Gaver fra Valfartsfolk og Pilgrimme.

Verden — dette Indbegreb af alt, der ikke er Guds Rige — forstaar ikke Munkene; den formaster sig endogsaa til at ynke dem, til at stakle dem, fordi de ikke bor i lune Huse og klæder sig i bløde Klæder og nyder Ægteskabets Glæder. Enhver, der ikke gaar i høje Flipper og ejer Penge, er en Dom over Verden, et *Memento* fra den Gud, Verden ikke vil vide af. Den taaler de barmhjærtige Søstres Sygepleje, den nyder godt af Ordnernes Skoler, men den ryster paa sit fortumlede Hovede over dem, der søger Ensomheden og Ensomhedens Gud.

Edgar Poe lader en af sine Helle fristes af Satan paa den ensomme Bjærgtinde. Satan forsøger at skræmme ham ved Storm, Ild, Jorlskælv . . . alt er forgæves; Mennesket kender alt dette og frygter det ikke. Men da lader Satan

Stilheden sænke sig over Mennesket — og først nu styrter han til Jorden i Rædsel. Han havde maaske hørt sit eget Hjærte slaa . . . ,

Det Hjærte, som man kan faa til at tie stille ved en langsomt virkende Gift — en Gift blandet af Løgn og Lyst og Aviser — og som det er saa interessant at læse om i Bøger, hvor det krymper sig i Sygdom eller flammer i vilde Luer — men som det er rædselsfuldt at sidde ensom med i Nattens lange Timer.

Levavi oculos meos in montes, unde veniet auxilium mihi, siger Salmisten; jeg opløftede mine Øjne til Bjærgene, hvorfra Hjælpen kommer til mig.

Mons est Christus, siger Kirkefaderen; Bjærget er Kristus.

Og naar Præsten gaar for Altret, beder han med den 42de Salme om at blive »ført bort og ført op paa Dit helige Bjærg og op til Din Bolig«.

Dær er Bjærget for dem, der bor dær, »hvor Bjærg kun er Banke«.

(Fortsættes.)

Logikken i den katholske Kirke.

Den katholske Kirkes Lære gaar ellers baade i Ind- og Ulandet for at være et videnskabeligt System, der er bygget op og gennemført med Tankens mest imponerende Kraft og Logikkens strengeste Regler. Men efter den Anmeldelse, Pastor Schindlers Bog »Katholicisme« har faaet i Nationaltidende, skal det se ud, som om ogsaa den Glans gaar af Kirken. For hvad ingen katholsk Theolog eller Videnskabsmand udenfor Kirken ved aarelange Studier har kunnet mærke, det skal nu endelig være opdaget af en theologisk Journalist i en dansk Avis. Og Tilfældet er meget alvorligt. Det drejer sig ikke om et Hul et eller andet Sted i den theologiske Tankerække, men selve Udgangspunktet skal bero paa følgende Cirkelslutning: »Romerkirken beviser Bibelens guddommelige Oprindelse, og Bibelen beviser Romerkirkens guddommelige Oprindelse!!

Dette kalder man i den katholske Kirke Logik.« Ganske vist, hvis Fru Hansen vilde love sin Mand, der for Øjeblikket er paa bar Bund i sin Kasse, nogle Tusinde Kroner, som hun agter at tage og alene kan tage af selvsamme tomme Kasse, saa er de begge to meget ilde stedte. Det samme gælder om Bibelen og Kirken, hvis Anklagen er rigtig. Men er den virkelig rigtig eller er den kun en af de saa hyppige Misforstaaelser?

Lad os selv se, hvordan Kirken bygger Troens Videnskab op. Der er egentlig to Muligheder. Den mest brugte er følgende:

Bibelen, som *menneskelig* Bog, d. v. skrevet af Mænd, der kunde give Oplysninger om visse *historiske* Begivenheder og vilde give dem, benyttes som alle andre historiske Kildeskrifter og beviser, troværdige og uforfalskede som de er,

1. at *Jesus Christus* er Guds Sendebud, den længe ventede Messias og navnlig og frem for alt Guds sande Søn.

2. at samme Jesus, siden han ikke selv vilde bringe Evangeliet til alle Mennesker, *overdrog et Kollegium af Mænd med en Primas i Spidsen Fortsættelsen af den Gerning, han selv havde paabegyndt i Jødelandet*. Samtidig sørgede han for, at hans Sendebud havde alle fornødne Kvalifikationer til det vanskelige Hverv: Berettigelse, Myndighed, Evne og navnlig Ufejlbarhed.

Kirken, her i denne Forbindelse nærmest den lærende Kirke, er saaledes af *guddommelig Oprindelse*. Dette sikre Resultat naar man til ad *rent historisk og kritisk Vej*, med andre Ord: ved Anvendelse af rent menneskelige Hjælpkilder. Det næste Skridt, den kirkelige Videnskab gør, ligner meget den Scene, vi kender fra vor Herres Opstandelsesdag. To Disciple gaar fra Jerusalem til Emmaus. En fremmed Pilgrim slutter sig til dem. Han taler om Dagens religiøse Emne paa en saa gribende Maade, at Hjerterne kommer i Glød. De to vil ikke skilles fra ham. Men hele Tiden gaar de og mener, at det var et Menneske som de selv. Det var han jo ogsaa. Da med eet aabenbares det for dem, at han var mere: det var jo Herren, Guds eenbaarne Søn.

En lignende Udvidelse af Bevidsthedsindholdet sker ogsaa

paa Theologiens Omraade. Efter at navnlig Fundamentaltheologien har gjort sit Arbejde paa samme Maade som Historien og Filosofien ellers, kommer den lige omtalte af Christus indstiftede, lærende Kirke med en vidtrækkende Erklæring. *I Kraft af den Ufejlbarhed i Trossager, som den sidder inde med, hævder den, at Biblen, som hidtil kun blev betragtet og benyttet som menneskelig Bog, ikke blot er Menneskeværk, men Guds Brev til os*, fordi den blev til paa den Helligaands Tilskyndelse, under hans Vejledning og specielle Indflydelse. Og den Viden om de hellige Bøger har Kirken med Hensyn til det Ny Testamente ikke af Bøgerne selv, men har faaet den ved mundtlig Overlevering fra Apostlene. Paa denne nye Kendsgerning bygger nu en stor og en vigtig Del af den kirkelige Videnskab, navnlig Dogmatikken. Saa nøjagtig »tager Kirken sig det, naar dens Sandheder skal bevises.«

Det vilde blive en morsom, men uløselig Prisopgave, hvis Ugebladet med Løfte om en Belønning opfordrede sine Læsere til at finde en logisk Fejl i følgende — i Nationaltidende rigtignok endevendte — Sætninger: »Biblen, som *menneskelig Bog*, beviser Romerkirkens *guddommelige Oprindelse*; denne af Gud indstiftede Romerkirke beviser saa Biblens *guddommelige Oprindelse* afgørende ved Hjælp af sin Arvelære.« Man kan paa Forhaand sige, at ikke engang Anmelderen af Pastor Schindlers Katholicisme vilde være i Stand til at vinde denne Præmie.

Man spørger derfor sig selv, hvordan det kan være, at en Theolog kan falde paa at rejse Indvendinger i Logikkens Navn i en Sag, hvor alt er i den bedste Orden, og endnu mere, hvor han selv bliver nødt til at indtage samme Standpunkt som vi Katholikker for uden Cirkelslutning at naa til Erkendelse af Christi Guddom. Ja, hvor kan det være?

Ved nærmere Overvejelse af dette Spørgsmaal faar man uvilkaarlig den Mistanke, at det er sket, fordi hans egen Theologi er kørt fast paa dette Punkt. Efter dennes Opfattelse er som bekendt Skriften, uden Arvelæren, eneste Troskilde. Men nu staar der uheldigvis ikke tilstrækkeligt i Skriften om, hvilke Bøger, der hører til det Ny Testamente og saaledes er Guds skrevne Ord til os. Som man

let kan tænke sig, er Forlegenheden stor i den protestantiske Theologi; alle Udflugter, man har søgt, førte til uholdbare Resultater; der er kun een eneste Udvej: mod sine egne Principper maa man lade sig belære og forvise om Skriftens Omfang — af den katholske Arvelære. Her har vi altsaa et Tilfælde, hvor en Videnskab begynder med et Brud paa Logikken. Dette tillader vi os »i al Beskedenhed at fremhæve«, som en mulig Forklaring, og dermed tager vi Afsked med den »ubeherskede« Artikel i Nationaltidende.

Fr. Küpferle, S. J.

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

2.

I KEJSERENS FØLGE.

*Romafærden 1111. Scenen i Peterskirken mellem Pave og Kejser.
Guds Røst.*

»Jeg var ved Hoffet, jeg var i Klosteret, jeg indtog kirkelige Æresstillinger — overalt saa jeg, at det var det eneste rigtige alene at have Gud for Øje.« —

Striden mellem Stat og Kirke var nelop da paa sit højeste. Kejseren vilde ikke slippe sin Magt over Rigets Biskopper og Abbeder, hvis Stifter ejede betydelige Jorder rundt omkring i Landet. Paven derimod vilde rense Kirken fra Statsmagtens Indblanding. Kirken er jo ikke en Afdeling af den verdslige Regeringsmyndighed, men Christi frie Indstiftelse, udrustet med en egen Myndighed, som Herren overgav den med »Himmerigets Nøgler« og »Hyrdeembedet« og »Sendelsen« til alle Folk.

Paven vilde derfor have sande Christi Stridsmænd ved Alteret, ikke Kejserens Stridsmænd bare. Vanskeligheden laa forresten ikke saa meget i en forskellig Opfattelse af Kristenhedens Enhed eller af Kristendommens Idealer i og for sig. Thi ogsaa de fleste verdslige, men religiøst opdragne Fyrster, ønskede ikke Kirkens Ødelæg-

gelse — som Reformationens Fyrster gjorde — ikke heller, at Biskopperne skulde være uvidende og daarlige Mennesker. Men Vanskeligheden laa ikke — saa at sige — paa Alterbordets Trin, men paa Tronstolens Trin. Disse Biskopper var jo Rigets Fyrster og dannede ogsaa Rigets bedste Værn. Med dem havde Kejseren aldrig Vrøvl, de passede sig selv, medens de andre Fyrster stadig tænkte paa at udvide deres Besiddelser og at unddrage sig Kejsere ns Opsyn.

Hvad skulde der gøres?

Nu drog Henrik V til Rom for at blive kronet, saa vilde han i privat Samtale med Paven ordne Sagen.

Det var i Aaret 1111 — 4 Ettal, let at huske!

Pave var den Gang Paschalis II, en Mand, der vilde overtage Gregor VII's Arv og gennemføre den af ham paa-begyndte Rensning. Thi det var jo klart, at hvis det ene og alene var Kejseren, der havde det afgørende Ord ved Bispernes Udnævnelse, vilde der ofte komme uværdige Hyrder til Magten, som vilde klippe Faarene i Stedet for at vogte og røgte deres Hjord.

Norbert var paa hin Tid en elegant, ret verdslig sindet Hofmand, som forstod at vinde sig Venner og ved sine selskabelige Talenter, sin Viden og sin Talekunst ogsaa imponerede selve Kejseren, der daglig vilde se ham ved sit Taffel, og hvis trofaste Følgesvend han blev — maaske ikke uden stadige Samvittighedsnag.

Saa overværede Norbert da et af Verdenshistoriens mærkeligste Optrin, en Scene, der vilde have været alle moderne Filmsfotografers største Sukces — Pavens og Kejsere ns Ordstrid i Peterskirken, umiddelbart før Kejserkroningen skulde foregaa. Der sad Paschalis II omgivet af sine Kardinaler — der stod Henrik V omgivet af Rigets Fyrster — og ingen vilde vige! Der fortælles, at ikke blot Ærkebispens af Salzburg, men ogsaa Norbert havde udtrykt deres Misbilligelse. Men mon dette ikke er et Forsøg paa at give Norbert en Betydning, han sikkert som ung Kancellist og Subdiakon ikke var i Besiddelse af? I hvert Fald har Scenen gjort et vældigt Indtryk paa ham og har kaldt paa hans religiøse Overbevisnings Stemme.

Og denne Stemme tav endnu, men skulde komme til 'at lyde højt.

Den Gang har Norbert tværtimod været Henriks trofaste Mand. Hans Indsigt, hans Kundskaber og hans Øvelse i Forretninger vandt ham i de følgende Aar mere og mere Kejserens Paaskønnelse, og det endte med, at han i Aaret 1113 fik Tilbud om at blive Biskop af Cambrai.

Men han afslog Bispehuen, vistnok ikke af religiøse Grunde, men fordi hans Maal stod højere. Han kunde vente, og saa vilde nok et større Embede end det lille afsides liggende Bispedømme Cambrai blive hans.

Der er ingen Tvivl om, at Norbert paa hin Tid helt var gaaet op i sin Ærgerrigheds og andre Lidenskabers Tilskyndelser. De ældste Kilder, navnlig »Vita Norberti«, er jo ikke skrevne med moderne Historiebøgers hensynløse og indgaaende Personalkritik. Vel vilde Middelalderens Biografer ikke sige noget usandt, men deres Interesser var andre end vore. De ydre Ting, helst mærkelige Hændelser, kunde optage deres Sind og tilskynde dem til lange retoriske Beskrivelser, men det, vi nu ønsker, det daglige Liv, den enkeltes personlige aandelige og legemlige Træk, gaar vi forbi, og vi maa søge smaa, mere intime eller personlige Træk ud fra rent tilfældige Bemærkninger.

Men det ved vi, at Norbert, den fine Herre fra Kejsershoffet, en skøn Foraarsdag 1115 kun ledsaget af en eneste Tjener red henimod Freden, en lille By i Westfalen, ikke langt fra den nuværende hollandske Grænse. Hans Tanker var alt andet end aandelige, det var ikke Evigheden, men denne Verdens Glæder, han søgte. Selv om vi ikke ved, om han ved Hoffet ligefrem har ført et udsvævende Liv, saa lader os Teksten i den gamle »Vita« med adskillig Grund formode, at det ikke var paa Guds Veje, han færdedes paa sin hastige Ridetur til Freden, snarere kan det have været en Kærlighedsaffære eller et Jagt-eventyr, der lokkede ham dertil.

Da trak det op til et forfærdeligt Uvejr. Tjeneren advarede ham og raabte: »Herre, hvorhen gaar I? Vend om, vend om, ser I ikke, at Herrens Haand er løftet imod Eder?« — Norbert, enten han nu var for stolt til at vise

Frygt, eller han absolut vilde frem, — sporede sin Hest, — men i det samme slog Lynet ned lige foran ham og kastede Rytter og Hest til Jorden

Han laa en Tid bevidstløs i Støvet, saa rejste han sig og bad som Paulus paa Vejen til Damascus; »Herre, hvad vil du, jeg skal gøre?« Og han syntes, en Stemme sagde til ham: »Desine a malo, et fac bonum! Lad være med at gaa paa Syndens Vej, og lev nu et fromt Liv!« —

Og Norbert rejser sig med den faste Beslutning, fra nu af at blive et andet Menneske og af alle Kræfter at leve i Overensstemmelse med sit geistlige Kalds Forpligtelser.

F. F. M.

Med hvidt Slips.

Af Peter Schindler.

1.

Alt Indre, ethvert Sindelag tager sin ydre Form; det er forkert at tro, at en Form kan være blot en ydre Skal . . . den er altid afsat af Indholdet. Selv humoristiske Former kan have et alvorligt Indhold, en dybere Baggrund.

Saaledes ogsaa det hvide Slips, der staar over disse Linjer.

Det er Lavkirkelighedens Kendetegn og Symbol; og det er hentet fra England.

I England vil *the priest*, hvadenten han er Katholik eller Anglikaner, altid bære det romerske Kollar — Flippen, der er knappet i Nakken; mens *the minister*, den Geistlige i Lav- og Bredkirken, i Frikirkerne og i Sekterne vil klæde sig i lang sort Frakke med hvidt Slips.

— Naar derfor det interskandinaviske Præstemøde i Lund bad sine danske Deltagere om at møde i sort Frakke med hvidt Slips, saa var Fanen hejst: Lav- og Bredkirkelighedens Stander.

*

Denne Sommer har staaet i Kirkelighedens Tegn.

I Lund samledes 800 lutherske Præster fra hele Skandinavien. Paa Sjælland samledes ca. 30 lutherske Bisper

fra samme Lande. I Ordrup samledes ca. 60 katholske Præster fra hele Danmark omkring Biskoppen af Roskilde. Ryslinge giver stadig Anledning til Udgydelse af Ord og Blæk (og Vand — paa ulovligt Sted). Og det allernyeste er Kirkeministerens Velvilje overfor et Andragende om en kvindelig Præst ved Kvindefængslet.

Alle disse Foreteelser har Interesse for os, saa det er ganske naturligt, at vi tager dem op til Eftersyn.

Et Kuriosum kan straks nævnes: mens baade Præstemødet i Lund og Bispemødet paa Vedbygaard med stor Interesse drøftede Katholicismen i Norden . . . taltes der paa »Synoden i Ordrup« sletikke om Protestantismen . . .!

Hver Gang lutherske Polemikere taler om os, bedyrer de, at egentlig er vi ganske ufarlige — baade af Tal og af Kraft — og egentlig er det ren og skær akademisk Interesse, der faar dem til at tale og skrive . . . *og dog* . . . (som det hedder med et moderne Refrain)!

2.

Det var Domprovst Martensen-Larsen fra Roskilde, som talte om os i Lund.

Jeg konstaterer straks, at Domprovsten (som alle kultiverede Politikere) er kommet bort fra Detaljerne og Udenværkerne og søger ind til Sagens dobbelte Kærne.

Han har forladt den banale og trivielle Tærsken-Langhalm paa Aflad, Cølibat, Mariadyrkelse, Latin og Vievand — og søger efter det væsentlige, som er os imellem. Om han har fundet det hele, tillader et Avisreferat mig ikke at afgøre; det halve, Kærnens ene Del har han fundet, kan jeg se.

Der er nemlig — alt reduceret til Grundprincipper — to Ting (som i Bunden dog kun er een), der skiller os afgørende og absolut fra vore ikke-katholske Medkristne: Embedet (som atter er Successionen, Kirken, Paven, Ufejlbaheden . . .) og en vis Mentalitet.

Det første kan defineres (og er defineret), saa det er let nok at tale om; det sidste er vanskeligere at udtrykke, er mere flygtigt (skønt det ikke i sin Rod er tids- eller sted-bestemt). Dog har Domprovsten (efter Referatet) interesseret sig meget for dette sidste.

Han har i den Sag udtalt, at en af Grundene til, at han ikke kunde acceptere Katholicismen, var dens Mangel paa Frihed. En Katholik bliver nemlig (siger Domprovsten), jo mere han vokser i Fromhed, stadig mere afhængig af Kirken, mere *conform* med Kirken.

Hvor har han Ret! Det er truffet næsten i Pletten. Jeg har lige hørt en ukirkelig men religiøst interesseret dansk Videnskabsmand sige det saaledes: Forskellen paa Jer og paa os og alt andet er — at vi vil være vore egne Vejledere, mens I vil vejledes!

Konsekvensen af Domprovstens Ord maa blive denne: Jo frommere en Protestant bliver, des mere frigør og fjerner han sig fra sin Kirke.

Selve Spørgmaalet om *Mentalitet* har sin Rod i Kirkeproblemet!

Det er logisk forkert, naar Domprovsten bebrejder os, at vor Vækst i Fromhed fører til en fastere Vedhængen ved, en dybere Indtrængen i Kirken. Det kan stilles op som en Ligning:

Kirken = Guds Rige.

Indtrængen i Guds Rige = Vækst i Fromhed.

Dybere Indtrængen i Kirken = større Vækst i Fromhed.

Det er Ligningens »ubekendte X«, der afgør Sagen. For os er Kirken det samme som »Guds Rige«, som »Frelsen«; for Protestantismen er den . . . mange forskellige Ting efter Tid, Sted og Person — men den er ikke = Guds Rige.

Domprovsten har ikke været logisk i sin Anke, men han har skintet Kærnen i katholsk Mentalitet: inderligere, dybere Indlevelse i Guds Kirke.

3.

Bispemødet paa Vedbygaard var visselig ikke præget af hvide Slips. Det var opstaaende Kraver paa »Soutaneler«, det var Tilløb til romerske Kollarer, og det var Guld Kors i Kæder — trods nogen katholsk Prælat. Det var Procession i Roskilde Domkirke, det var Anelsen af Internationalisme, af Katholicitet.

De forsamlede Kirkemænd har kun udsendt et sparsomt Referat af deres Forhandlinger. Vi faar saaledes ikke

at vide, hvad de har forstaaet af vor Færd og vore Hensigter. Men de har diskuteret os. Alene det er et Tidens Tegn; det skete ikke for blot 10 Aar siden i den Form og i den Aand.

Det gammeldags bureaukratiske Overmod er forsvundet; Viljen til at forstaa hinanden gaar frem — og vi aner Ønsket om kirkelig Genforening. Maatte de Frøkorn, der sikkert er nedlagt for den Sag, vokse og formere sig. —

Nogen Idé faar man dog ved at høre Ærkebiskop Söderbloms Foredrag *post festum* i Studenterforeningen. Han talte om »kirkelige Enhedsbestræbelser«; men som ægte Harnack-paavirket Theolog og som Krypto-Kantianer undlod han ganske, i Talen om Enhed, at definere: mellem hvem — om hvad — hvorfor — paa hvad Basis — til hvilket Maal — og ved hvilke Midler. Vi fik Lyrik — og hverken Logik eller Dogmatik.

Sagen er nemlig den, at der blandt Nordens (som blandt alle ikke-katholske) Bisper gør sig to Retninger gældende i Enheds-Sagen. Söderblom staar i Spidsen for den Retning, der trods alle Guldkors lader ane en Snip af det hvide Slips.

En Retning, der gerne firer i det Ydre, og som af internationale Kongres-Grunde intet har imod Guldkors, Kaaber, Processioner og »ydre Væsen« — men som gaar uden om Sagens Kærne som en vis Mand om en Vokskærte.

Begge Retninger har deres Rod i England, som er Genforeningsviljens Fædreland.

Den ene hedder *Life & Work*. Alene Navnet minder om hvidt Slips, Mødesal, Skriftsteder og Harmonium. Den er lavkirkelig; og fra sit lave Stade kan den ikke se ret langt ud over Protestantismens Grænser. Det fremgik af Ærkebiskoppens Tale, at Retningen vil være tilfreds med en Enhed mellem Ikke-Katholikker. Man vil undgaa enhver Diskussion om Genforeningens Vilkaar og Basis, om »Embedet«, »Kirken«, »Autoriteten« og »Sakramenterne« ved at skabe, hvad han kaldte: en Atmosfære af Samarbejde. Han var ikke bange for at betale en dyr Pris for dette: det lød næsten paradoksalt, da Nathan Söderblom med høj og myndig Røst kaldte paa *Dogmer* i so-

cial, national og pacifistisk Orden. Da skjulte Guldkorset ganske det hvide Slips! Og dog . . .

Om Midlet er det rette? Jeg tror det ikke. Hvis jeg har Tandpine, kan jeg jo nok arbejde saa haardt, at jeg til en vis Grad glemmer Smerten — men før Roden er fjernet, kan Ondet ikke læges. Selvom Söderblom om en Aarrække staar som *Primas* for Tysklands og Nordens Protestanter, er der dog ikke Udsigt til Genforening hverken med Englands Højkirke eller med Rom. Og der er ikke — allermindst med ham som *Primas* — nogen Garanti mod Rationalisme, Kritik og »kirkelige Friheder« som dem i Ryslinge.

Life & Work er en Omvej til Genforeningen.

— Den anden Bevægelse, som udgaar fra Englands Højkirke, hedder *Faith & Order* (*Order* forstaaet ikke som »Orden« men som »Ordination«, »Embede«). Den har det rette Blik for, at al Tale om Genforening, der ikke tager direkte Sigte paa Genforening med Moder- og Oldkirken i Rom, er tom — og for: at Vejen dertil er først at opelske saa varmt et Brodersind, at begge Parter kan tale sammen i Fred og Kærlighed, og saa at faa talt ud om det, der virkelig skiller: Kirke-Problemet, Embedet, Successionen og Autoriteten.

Den Vej synes mig den reelleste og redeligste, og vandre den trofast, vil den en Dag føre til Genoprettelsen af Herrens Bestemmelse: een Hjord og een Hyrde!

4.

Præstemødet i Ordrup var uden offentlig Interesse. Den personlige Interesse maa maales efter de Forventninger, enhver stillede til det.

Men det var rigt paa Lære.

Det første, der var mig paafaldende, var dette: at saa mange Nationer (der var repræsenteret 7 eller 8), saa mange Aldre (fra 25—75) og saa mange sociale Oprindelsestrin kunde forenes i en Enhed, der ikke udslettede men udjævnede Forskellighederne. At saa mange Mentaliteter, saa mange forskellige Opdragelsessystemer, saa mange forskellige Ordner og Grupper slet ikke behøvede eet eneste Minuts Debat for at klargøre det evigt Grund-

fælles; det var givet, det laa bag alt, naturligt, selvfølgeligt.

Det andet var dette: at Anken over, at vor Gejstlighed er fremmed, bliver noget tyndslidt. Flertallet af Landets Sogne har nu danske Sognepræster; at Ordnerne endnu ikke har danske Rekrutter, er selvfølgeligt; det sker først i tredje Slægtled.

Endelig slog det mig, hvilken Grøde der er i det gamle Kirketræ. Paa to Aar har det sat flere nye Skud: Kirkerne i Vejle, Esbjerg og Rønne — og to nye Sogne: i Rudkøbing og Assens, som begge i 1925 vil faa Kapeller. Alt dette, som maaske burde være paafaldende og overraskende, var næsten selvfølgeligt og naturligt.

5.

Ryslinge-Sagen har i Sensommerens Løb gennemgaaet nye Faser.

Man faar et utiltalende Indtryk af Upaalidelighed og Tilsnigelse ved at læse Debatten om, hvorvidt Rørdam af afd. Biskop Balslev har, eller ikke har faaet Lov at lave sin private Daab om til »Hjemmedaab« — et Indtryk af et uværdigt Spil med baade Barnesjæle, Sakramenter og Sandhed.

Nu kan imidlertid Rørdam ikke længere være i Tvivl om sin Stilling. Bisp og Ministerium har givet ham et formelt Forbud. Det pinlige Problem: om Børnene er døbt, har man »løst« ved det Kunstgreb: at lade Rørdam gøre en »Antegning« i Kirkebogen om Daabens Art. Saa kan de smaa selv senere afgøre, hvad de holder den Daab for. Men nu Menigheden? Skal den stadig være i Vildrede, om Ceremonien i Ryslinge er en Daab eller ej? Eller hvis Børnene dør som smaa?

Hemmeligheden er simpelthen denne: at Protestantismen ikke har noget Princip, hvorefter den kan afgøre en sakramental Handlings »Gyldighed«, idet Princippet *ex opere operantis**), som erstatter det oldkirkelige *ex opere*

*) Kirken lærer, at et Sakramente virker »i Kraft af Christi fuldbragte Gerning paa Golgatha« (*ex opere operato*), og uafhængigt af den Administrerendes personlige Tro og Tilstand, blot han er rettelig ordineret og har Kirkens Hensigt. Protestantismen lærer, at Sakramenterne virker *ex opere operantis*, i Kraft af den Udførendes Tro og Tilstand.

operato, henlægger Sagen til den udførendes Hjærtedyb, hvor Ransagelsen vanskeliggøres ved Udsendelsen af taa-gede Erklæringer og ved Anvendelsen af vage og tvetydige Udtryk.

Tag dette Eksempel: Rørdam døber paa Apostlenes Bekendelse, »som hver af os nu kan for Guds Aasyn«; men sæt nu, at enhver af de tilstedeværende havde en af »Artiklerne«, de ikke »kunde med« — saa førte Systemet »det, som ikke ønskes, bedes overstreget« til, at der ikke blev døbt paa nogetsomhelst af nogensomhelst. —

Saa skal der siges til Hæder for et Antal af Landets lutherske Bisper, at de nu omsider har taget Bladet fra Munden og har udtalt deres offentlige Misbilligelse af Rørdams Adfærd. Men . . . *og dog* . . . det er en privat Misbilligelse, ikke en autoritativ Forkastelse i Folkekirkens Navn, En saadan Hyrde-Udtalelse maa Hjorden forgæves vente paa. Den kan nemlig kun komme fra Regeringen, der jo har afløst Majestæten som *summus episcopus* (øverste Biskop) — og efter alle Solemærker at dømme gaar Regeringen ikke ad højkirkelige Veje: selv Ministeren synes at bære hvidt Slips.

6.

Et af de Steder, hvor dette mærkes, er i Spørgsmaalet om kvindelige Præster. Paa dette Punkt har de damelige stud. & cand. theol'er hidtil maatte resignere og — vente. Nu syntes deres Time at slaa. En Kreds af disse theologiske Damer har anmodet Ministeriet om at faa ansat en kvindelig Præst ved Kvindefængslet paa Christianshavn.

En kvindelig Fængselsmissionær kan ikke gøre det — betød det bare Gerningen, gik det jo nok med en saadan — men det er Princippet, de nu skyder frem bag Gerningens Slør — nu, medens Ministeriet med den første kvindelige Minister er gunstigt.

Minister Pastor Dahl har udtalt sin Sympathi for Tanken og vil modtage en Henvendelse.

At nogle af Bisperne har talt stærkt imod kvindelige Præster, vil intet sige — del afgøres i Ministeriet fra Rømersgade.

Den kvindelige cand. theol., der udnævnes, maa saa se at finde sig en Ordinator (jeg kan se den Ordination for mig — og Referaterne i Bladene!); der findes vel nok en »moderne« Biskop, som er villig — ellers finder de ener-giske Damer vel en i Udlandet; og i alle Tilfælde kan jo Regeringen tvinge en Ordination af hende igennem ved at afskedige en vægrende og ansætte en villig Præst som Biskop.

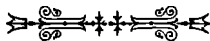
Dette Skridt med de kvindelige Præster gør mig ondt; ved det har den danske Folkekirke uhjælpelig stemplet sig som sekterisk i højeste Grad; den har brudt med 2000 Aars kirkelig og kristelig Hævd; den har brudt med Skrif-tens klare Ord (som den gør det i Sagen med fraskiltes Vielse), og den har brudt med alle Kirkesamfund, der endnu agter Ordinationens Hellighed.

Maaske der dog vil rejse sig en alvorlig Folkestemning mod Sagen — Ellers har Folkekirken ved den snittet en saare stor Pind — ja et helt Bræt — til sin egen Lig-kiste; Folket har nemlig for megen kirkelig Sans og Vær-dighed til at ville se en Dame i Ornat og Messehagel for Altret.

*

Somren er gaaet; store kirkelige Begivenheder har vi set ske. Hvidslipset Lovkirkelighed var en Del af det — men meget havde ogsaa Skær og Værd af de gyldne Kor-ses Metal.

Trods alt, der kan forvirre Blikket og hindre et frit Fremsyn ad Retningslinjerne, ser vi dog to Veje, der vandres ad: en mod Lavkirkelighed, og den ender i Ukirkelig-hed — og en mod Højkirkelighed, og den ender i kirkelig Genforening.

Fuldkommenhed og Raad.

Vi tør ikke gaa ud fra som givet, at alle Modstandere af den katholske Lære om Bud og Raad er Christi Korses Fjender. Derfor skylder vi at gøre vort til, at denne Lære

ikke gøres vanskeligere at antage end netop Sandheden kræver. Kan vi opdage, at Modstanden mod den skyldes Misforstaaelser, maa vi være glade og nære godt Haab om Resultatet naar blot vi gør vort til Misforstaaelsernes Forsvinden.

Nu har vi i vor store Theolog, St. Thomas af Aquin's, Lære om at den kristne Fuldkommenhed *nødvendigt og essentielt* bestaar i Kærligheden, som er paabudt og blot *sekundært og instrumentalt* i Raadene, vi har i den Lære et Middel til at gøre os forstaaelige overfor de af vore Modstandere, der har Vilje til at forstaa. Og denne Lære vil ikke svække Betydningen af Livet efter de evangeliske Raad.

Man antyder imod St. Thomas, at han dermed lærer, at man blot vil »gardere sig« naar man paalægger sig de evangeliske Raads Byrde. Aldeles ikke. Man vil være fuldkommen, man véd at Gud kræver Fuldkommenhed af os, ikke opnaaet her og straks paa Stedet, men som Maalet for vor Stræben; derfor vælger man, naar Gud giver Naade dertil, de evangeliske Raads kostbare Midler til Fuldkommenhedens Opnaaelse. Naturligvis kan man saa kalde dette Liv et »bedre Liv«, det er jo i Besiddelse af de »bedre Midler« til al Menneskelivs Formaaels Opnaaelse.

Paa samme Maade gaar det med alt det andet, der siges mod St. Thomas. Kun et Punkt fortjener særlig Omtale. Der siges: »At et Menneske af Kærlighed kan gøre mere end han er forpligtet til, nægtes ikke i Verden, naar det drejer sig om jordiske Forhold.« Ganske rigtigt, men det er »Verdens« daglige Opfattelse. Vi kan gøre mere end Mennesker har Krav paa, ikke mere end Gud kan kræve. Kan man da sige, at man kan elske Gud »mere end man er forpligtet til«? Det er ikke mange Uger siden, at »Ugebladet« paa sin første Side bragte St. Bernhards vidtberømte Ord: »Aarsagen til at elske Gud er Gud selv; Maaden at elske ham paa er at elske uden Maal og uden Maade«. Skulde det være Raad? Skulde det kun være være paabudt at elske Gud til det bestemte Maal og den bestemte Grad? I det Øjeblik kunde Modstanderne med Rette raabe imod os. Men det er ikke Kirkens Lære. Jeg har allerede citeret Pave Pius den XI's Ord om at Loven om at være fuldkommen »forpligter alle uden nogen Undtagelse«.

Og jeg kan ikke se, at der hermed er sagt noget ned-sættende om Raadene. Vi *skal alle* være grebne af hellig Iver efter Fuldkommenhed. Men maa vi da ikke prise Guds Kærlighed, der kalder mange Mennesker til et Liv efter de Raad, der er ypperlige Midler til Opnaaelsens af vort Maal? Er det at tage Højheden bort fra Cølibat og

Ordensliv? Er det nødvendigt overfor denne Lære at sige at man vil »fastholde . . . Betydningen af denne Institution« (Livet efter de evangeliske Raad)?

Vi kan *aldrig* gøre mere end vi er forpligtet till! Naar vi har gjort alt, hvad enten vi er Ordensfolk eller ej, slaar vi os for Brystet og siger: »Herre hav Barmhertighed, vi er unyttige Tjenerel«

H. T. K.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I »Katholsk Højskole« har Hr. Johs. Hansen de 2 sidste Tirsdagsaftener under stort Besøg vist en Række fortrinlige Lysbilleder fra Rom. — De udmærkede ledsagende Forklaringer vidnede om, at Taleren under sine gentagne Romerrejser har faaet et grundigt Kendskab og stor Kærlighed til den evige Stad i gammel og ny Tid, saa at Længselen mod Rom i disse Aftener er vokset i Tilhørernes Hjerter.

— Katholsk Højskole faar d. 2 December en af sine store Aftener, idet *Hs. Højærværdighed Biskoppen* har vist Højskolen den Velvilje at ville fortælle om sin Rejse til Rom; da de sædvanlige Lokaler i Vestervoldgade naturligvis ikke slaar til denne Aften, bliver Mødet i St. Knuds Sal i Stenosgade.

Ordrup. Onsdag den 12 November blev Pater Droste begravet fra St. Andreas Kirken. Kirken, som var smukt pyntet med Sørgeslor og grønne Planter, var fyldt til sidste Plads. Omkring Kisten knælede Biskoppen og c. 20 af Laudets Præster. Mange af Pater Drostes Elever var mødt op, for i den gamle Skolekirke at sige ham det sidste Farvel. Levitmessens læstes af Pater Küpferle, Jesuitternes Rektor, og to gamle Elever Pastor Bernhard Jensen og Pastor Cay Benzon fungerede som Diakon og Subdiakon. Efter Messen holdt Pastor Günther en meget smuk Prædiken. Biskoppen foretog Absolutionen ved Baaren; derpaa blev Kisten baaret ud paa den lille Kirkegaard til venstre for Kirken af Medbrødre og Verdenspræster. Jordpaakastelsen foretoges af Pastor Küpferle. — Nu hviler Pater Droste altsaa paa det Sted, hvor han i saa mange Aar har virket. Sent vil han glemmes af den Menighed, for hvilken han jo ogsaa har gjort umaadelig meget.

St. Joseph Gilde st. 1885.

Mandag den 8 December Kl. 8 Aften afholder Gildet ekstraordinært Generalmøde i Bredgade 67. Ændringer af nogle Vedtægter staar paa Dagordenen, hvorfor alle bør give Møde.

Bestyrelsen.

Kirkelig Kalender.

30. Nov. 1. Søndag i Advent	7. Dec. 2. Søndag i Advent.
1. Dec. M. Andreas, Apostel.	8. — M. Marias ubesmittede Undfangelse.
2. — Ti. Bibiana, Jomfru og Martyr.	9. — Ti. Oktavdag.
3. — O. Franz Xaver, Bekender.	10. — O. Oktavdag.
4. — To. Petrus Chrysologus, Kirkelærer, Biskop og Bekender.	11. — To. Damasus I, Pave og Bekender.
5. — F. Ferialdag.	12. — F. Oktavdag.
6. — L. Vigilie; Nikolaus, Biskop og Bekender.	13. — L. Lucia, Jomfru og Martyr.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 2. Nov. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B: Hs. Højærværdighed Biskop Josef Brems: Fra min Rejse til Rom.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

NB! Mødet holdes denne Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B.

UNIO. Onsdag d. 3. December Kl. 7 $\frac{1}{2}$ —12 Møde i Hotel Kongen af Damarks Selskabslokaler. Kl. 8 pr. Oplæsning af Højærværdige Pastor L. Günther. Derefter selskabeligt Samvær. Billetter Kr. 1.00 for Medlemmer og Kr. 2.00 for Besøgende (indført ved et Medlem) faas hos Bestyrelsen samt hos Fabrikant Jos. Hoffmann, Købmagergade 48, Telf. 1389.

St. Andreas-Kollegianersamfundet

afholder sin aarlige Generalforsamling i Wivel's Selskabslokaler, Søndag d. 30. November Kl. 8. Højærv. Hr. Pastor L. Günther har lovet at tale. — Efter Generalforsamlingen Smørrebrød, Øl, Kaffe, 5 Kr. p. persona. *Bestyrelsen.*

K.V. Paa Grund af Exercitierne i Jesu Hjerter Kirke ud sættes Højærv. Pater Menzingers Foredrag (ellers hver 4. Mandag i Maanedene) til Mandag d. 8. December Kl. 8, St. Knuds Festsal, Stenosgade 4. Emne: Vort Forhold til den Hellige Fader. Adgang for alle katolske Kvinder.

K.D.K. »Katholske Damer's Klub«. Madang d. 1. Decbr. Kl. 8 »Spørgeaften«. Diskussionen indledes med Emnet: »Er vi eet med den tridentinske Trosbekendelse?« Skrevne Spørgsmaal i Spørgekassen. Alle Klubbens Medlemmer indbydes til at give Møde.

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **Indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Fru F. Osterhammel,

Bülowsvej 30 A¹

Fru Em. Siegler

Kingosgade 17 Mezz.

Frkn. Ronge

Lykkesholmsallé 14 C St.

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1 $\frac{1}{2}$ —2 $\frac{1}{2}$.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnemangt 3 Kr. Evertalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 2, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 49.

Søndag den 7. December.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Marias ubesmittede Undfangelse. — 2. Søndag i Advent. — Det rene Væld — (Fortsat). — Skitser fra den hl. Norberts Levned. (Fortsat.) — Svar paa Skænd. — En Anmodning. — Kan vi aldrig gøre mere, end vi er forpligtet til? — Fuldkommenhed og Raad. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Charlottenlund. Frankrig. Polen. Tyrkiet. Slovakiet. Amerika. — Avertissementer.

Strøtanker om Marias ubesmittede Undfangelse.

Hil dig, fuld af Naade, du Retfærdighedens opstaaende Sol, du er et uplettet Livs kostbare Blomst.

(St. Gregor Naz.)

Det sømmer sig, at den, hvem Gud havde udset sig til sin Moder, lyste af en Renhed, hvis Lige der ikke kan findes uden for Gud.

(St. Anselm.)

Den hl. Jomfru Maria har ikke været smittet af den giftige Slanges Aande.

(Origenes.)

Maria er den Sky, der aldrig har været i Mørket, men altid i Lyset.

(St. Hieronymus.)

Maria er et værdigt Tempel for Jesus Christus paa Grund af den særlige Naade, hvorved hun blev bevaret for Arvesynden.

(St. Maximus.)

Den hl. Jomfru Maria vil jeg for Herrens Æres Skyld ikke se omtalt, naar der er Tale om Synden.

(St. Augustinus.)

Det er en sikker Sag, at den hl. Jomfru er forblevet fri for Arvesynden.

(S. Ildesons.)

Det havde sikkert været utilbørligt, om Guds uplettede Søn havde haft en plettet Moder.

(St. Athanasius.)

2. Søndag i Advent.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Jesaias 30. Sions Folk, se, Herren vil komme for at frelse Folkeslagene, og Herren vil lade sin Stemmes Herlighed lyde til Fryd for eders Hjerter. Ps. 79. Du, der styrer Israel, agt paa os! Du, der leder Joseph som et Faar. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, opvæk vore Hjerter til at berede Vej for din enbaarne Søn, for at vi ved hans Komme maa agtes værdige til at tjene dig med rensede Sjæle. Din Søn, der lever . . .

Epistel. Den hl. Paulus's Brev til Romerne 15. Kap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 48. Fra Sion straalers hans Skønheds Glans. Gud vil komme aabenbare. Samler for hans Aasyn hans hellige, der have sluttet Pakt med ham ved Ofre. Alleluja, alleluja. Ps. 121. Jeg glæder mig over det, som er sagt til mig: vi ville vandre til Herrens Hus. Alleluja.

Evangeliet. Matthæus 2, 2—10 (Johannes i Fængsel).

Ofring (Offertorium).

Ps. 84. Herre, naar du vender dig til os, vil du skænke os Livet, og dit Folk vil glæde sig i dig. Herre, vis os din Barmhertighed og giv os din Frelse.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi bede dig, lad dig forsone ved vore ydmyge Bønner og Ofre, og, hvor vore egne Fortjenester ikke kunne opnaa noget for os, kom os der til Hjælp med din Beskyttelse. Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Baruch 4 og 5. Rejs dig, Jerusalem, og stig op paa Højderne, og se den Salighed, som skal komme til dig fra din Gud.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Efter at være mættede med den himmelske Føde bede vi dig ydmygt, Herre, at du, som har givet os Del i denne Hemmelighed, vil lære os at agte det jordiske ringe og elske det himmelske. Ved vor Herre . . .

Den første Adventssøndags Messeliturgi vilde gøre os opmærksomme paa og forberede os til Herrens Komme paa Dommedagen (Herrens tredje Komme, som den hellige Bernhard siger). — Epistelen og Evangeliet talte med stærke Ord derom.

De tre kommende Søndage i denne hellige Advent minder os om den hellige Johannes Døberens Bestræbelser for at forberede Jøderne til Herrens Komme som »Menneskesøn«. (Herrens første Komme). Han gjorde alt for at forberede sit Folks Hjerter til med ydmyg Tro og Renhed at annamme den Forløser, de havde længtes efter. Ved Ord og Eksempel søgte Johannes at føre sit Folk hen til sin Herre i den ydmyge Menneskeskikkelse. — Evangeliets historiske Beretning har praktisk Betydning for os. Døberen Johannes er ogsaa Herrens Forløber for os. Han vil og skal forberede os til Herrens naaderige Komme i vore Hjerter (andet Komme). Johannes skal vise os, hvad vi maa gøre for at fejre en hellig Advent og en naaderig Jul. — — »Herren vil komme!« (Indgangsvers). Det kræver Forberedelse fra vor Side — »Sions Folk«. Den gode og rette Forberedelse har Guds Naadehjælp behov: »Du, der styrer Israels Folk, agt paa os«, og »opvæk vore Hjerter til at berede Vej for din enbaarne Søn« (Kirkebøn). Hvorledes skal vi forberede os? Epistelen giver Svar: Byd Herren dit Hjerte i ydmyg Tro, i barnlig Tillid og i Kærlighed, som med Taalmod er rede til Ofre. (Epistel.) Ogsaa din Tro vil han styrke, han, der vil komme; ogsaa dit Haab vil han vække, hvis Godhed du ser virke Vidundere i Barmhertighed. (Evangeliet.) Han fortjener din Kærlighed, han, der kommer af Kærlighed til dig. Endnu er vi henviste til hans Barmhertigheds Vidundere, og derfor beder vi — netop da Ofringen begynder — »vis os din Barmhertighed og giv os din Frelse.« (Ofringen.) »Vel er vi uværdige, men vis os din Barmhertighed, lad dig forsones, og kom os til Hjælp.« (Stillebøn.). I Kraft af hans Kommuniionsnaade fyldes vi med Haab: Rejs dig, Jerusalem! Rejs dig, Sjæl, af din Søvn! Luk Troens Øje op; stig paa Højderne — over din Liden-skab og dit jordiske Sind. Se, den Salighed, der kommer til dig fra Tabernaklets Høj — især nu i Adventstiden. (Kommuniionsvers.) Styrkede ved hans Naade kan vi af Hjertet bede: lær os at agte det jordiske ringe og elske det himmelske. (Slutningsbøn.)

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

Af
Peter Schindler.

(Fortsat).

VII.

Vejen og Kilden.

Man ser, hvad man *vil* se, er det allerede sagt paa disse Blade. Det er en Sandhed, der bevises af Vandringens Indtryk, af Rejsens Resultater.

Den, der kommer med hele Ungdommens klare Øje og Ævne til at være naiv, ser al Italiens Dejlighed — Dejligheden i Landskabet, i Menneskene, i Kunsten og i Bøgerne.

Men den, der kommer med Fordom, faar sin Fordom verificeret. »— Lopper, Lommetyve, Urenlighed, uværdige Præster, fede, forædte Munke og dovne Italienerne —« er Flertallet af nordiske Rejsendes forudfattende Idé; de lige som synes utilfredse, hvis de ikke fiinder dette; de leder efter det og finder det til deres Trøst omsider — thi det kan findes, om man absolut vil.

Fjortendags-Turisterne, som hver Sommer oversvømmer Italien, bringer dette falske eller i hvert Fald skæve Billede med hjem. Og de Mennesker, der i Mangel paa Hjerne og Hjærte hellere glæder sig over det Onde end over det Gode, kommer til det Resultat, at der kun er een fuldkommen Plet i Verden: deres eget lille Pærekøbing!

Men lad Bergsøe-Vandrerne fare! — — —

I de internationale Boglader i Rom og Firenze finder man blandt udstillede Bøger en, hvis Titel er betegnende: *With Shelley in Italy*. En nem lille Bog at putte i Lommen til Brug i ensomme Øjeblikke eller paa højtidelige Steder, hvor man gjerne vil finde de passende Ord og Udtryk.

Andre gør deres Italiens-Vandring med Goethe eller Heine — en Bog skal der som Regel til for den, der ikke selv gør Poesi.

Af Bogen afhænger Indtrykket, thi den er ikke alene Ens Øje, den er Ens Tanke — og Ens Hjærte.

Har Shelley grædt hær, maa Miss Astor græde — er Goethe gaaet forbi Giotto og Cimabue for at bæere tre antikke Søjler i Assisi med sit Blik, maa Kommerzienrat Goldkalb naturligvis føle Antikkens Forrang for Middelalderen . . . og det er rørende at læse om, at den danske Pastor og hans Hustru i Kolosseum blev saa grebne af Stedets Martyr-Højhed, at de uvilkaarligt istemte »Den store hvide Flok«.

Altsammen saare naturligt for den, der gaar de slagne Veje og søger det, alle søger.

Men hvilken Bog skal den tage med, som søger de ydmyge Steder, som har slaaet sig ned i Sognet?

Maa jeg foreslaa — *Det nye Testamente!*

Ikke for at undersøge om Sognets Kristendom nu ogsaa er ægte evangelisk; det kan der skændes om til Dommendag — men for at se det nye Testaments Landskaber omkring sig og det nye Testaments Skikkelser levendegjorte. Det er en Slags Surrogat for »Evangelievandring« paa selve Aastedet.

Den, der vil med, maa altsaa tage denne Bog i Lommen — eller have den aaben i sin Hukommelse — og han vil fornemme en Duft af Galilæas Marker slaa sig imøde.

Med en Hedning i Lommen vil man opdage Antikkens Italien (o, Horats i Villa *d'Estes* Haver i Tivoli!), med Evangeliet i Lommen vil man finde et Troens Italien, der er En halvt bekendt fra Bibellæsning, og man vil se, at Syden allerede er halvvejs Orienten.

* * *

Lad det være ude i Chianti-Bjærgene mellem Siena og Firenze; lad det være paa Bjærghæddet, som skiller de to gamle Republikker, og lad det være i Sognet.

Dagen har været hed og trykkende; Sommer er nær,

Kornet er modent til Høst, om faa Dage vil Herremanden udsende Høstfolkene at meje det med Seglen og binde det i Bundter — baade Kornet og Klinten og de røde Valmuer, der er som Blodstænk i Marken. Store Vogne, trukne af hvide Øksne i dobbelt Spand, vil køre det i Lade, hvor Avnen skal skilles fra Kærnen med de store Kasteskovle af hvidt Træ; og om Aftenen, naar Mørket falder, og Dalen ryger af Taage under de tindrende Stjærner, vil Bonden tænde Baal paa Ugræsset — et flammende Baal foran hver Gaard.

Dagen er leden, det ringer til *Ave* i Sognekirken, Arbejdet er ved at hvile.

Træt og krumrygget ser Bonden ud over Dagens Værk — det er Vinrøgtens Tid.

Bag Muren, der hegner Vejen, staar Træ ved Træ i lange Rader, og Rad bagved Rad — Morbærtræer som udenfor Jeriko; men ingen Sakkæus kryber op i Træet for at se den, der drager forbi . . . jo, en Smaadrenge, som river Træets Blade af og samler dem i en Sæk til Staldfoder. Han sidder deroppe og synger klart og skingrende i Aftensvalen.

Mellem Træerne slynger Vinrankerne sig som brune Guirlander fulde af grønne Blade paa lange Stilke.

Bondemanden har gaaet dem efter, Fod for Fod, fra Træ til Træ. Thi hver den Gren, som ikke bærer Frugt og ikke allerede viser store Klaser af endnu bitre og grønne Druer, skal skæres af og kastes i Ilden. Men hver den Gren, som bærer Frugt, renser han for Vildskud og for overflødigt Løv, at den maa bære megen Frugt og moden Frugt.

Og gaar Du efter ham, ser Du paa Jorden de halvvisne Grene, der ikke blev i Vintræet, og som nu forkommer, fordi Saften, Stammens Hjærteblod, ikke er i dem.

Vinstokkene er meget gamle; Bonden husker ikke, hvem der først plantede dem; maaske er det hans Oldefader, der plantede Vingaarden, han Bedstefader byggede Muren om dem og en Perse, et Cementgulv med de store Tønder, hvor nøgne Fødder skal søndertræde de friskplukkede

Klaser af tunge, blaa Druer paa Vinhøstens Dag. Selv grov og gødede han om Stokkene, at al Jordens Grøde maa stige gennem de spinkle Grene, der er for vege til at gro alene, om de ikke bindes op til stærke Træer.

Og naar Vinhøsten er forbi, sender Vingaardens Herre sin Foged for at faa Vingaardens Frugter. Greven oppe i Slottet har mange Vingaarde, som han forpagter ud til Bønderne mod Halvdelen af Udbyttet. Og Forpagteren er ikke nogen utro Foged; skylder Bonden Vingaardens Herre saa og saa mange Bariler Vin hver Høst, kan han ikke sætte sig ned og slette Halvdelen i Skyldbrevet, thi det er thinglæst hos Advokat og Notar.

Men Vinen kan slaa fejl et Aar — Sygdom gaar i Planterne, eller Insekter falder over Druerne — saa maa Bonden bede Herremanden have Taalmodighed indtil næste Aar, thi Haabet beskæmmer jo ingen.

Den sidste Sol falder over Vingaarden; gylden og rød straalers den lige over de fjærne Bjærges Kant, og Druerne drikker den, før de skal bades af Nattens Dug; og fordi de drikker Solen, faar Vinen Solens Lød — gylden og rød eller grønlig-violet som i den aarle Morgen.

*

Gaa højere op ad Vejen, hvor den svinger forbi Kirken og snor sig opad Bjærgsiden. I Svinget er der bygget et Brystværn af Kampesten ud mod Afgrunden. Se ud over Bjærghæddet, hvor Solens sidste Skær falder gyldent over Oliventræernes graagrønne Kroner. Oliventræer ovenover og Oliventræer nedenunder, det er som et kruset Hav af Grønt og Graat.

Stammerne er hule af Ælde og hulede med Vilje, at Kraften ikke skal sætte sig i Veddets men i Frugterne. De sølvgraa, krogede og knortede Stammer bærer kun faa Grene, thi man skærer alle Grene bort, der sidder ind mod Stammen; tilbage staar kun Grenene, der peger udad som en Krone. Og Grenene er fulde af fine Kviste, der bærer de grønne Bær, som en Gang i December, naar de har faaet al Høstens Sol og den første Vinterfrost, skal plukkes og presses mellem Møllesten, til den fede, gyløne Olie rinder ud.

Tag saa Stien, der snor sig op ad Bjærgsiden og gaar op til en Slette, der ligger højt oppe.

Man har hær hegnet Oliehaven med en Mur. Jorden derinde er gold og fuld af Sten; store Klippeblokke stikker op mange Steder; Træerne griber med fingrede Rødder ind mellem Stenknoldene og søger ned i Mulden. Staa stille hæroppe og lyt til Cikadernes Sang fra Løvet, fornem Aftnens Kølighed, og se, hvor Dalen fyldes af Taa-ger, hvor de fjærne Bjærge bliver violette, og hvor Ruderne lyser i det sidste Solskær,

Staa stille og vent til Stjærnerne pibler frem og skælver i Aftenkulden; vent, til Maanen staar op og lyser fuld og blank som et Fad af purt Guld, som en Patene, som en Guld-Denar.

Vend dig saa om og se ind i Oliehaven, og tænk paa hin Oliehave i Landgaarden Gethsemane udenfor Jerusalem og paa Vorherre Jesus Kristus, i den Nat der han blev forraadt . . .

Se den store Klippeblok derhenne i Fuldmaanens Lys, hvor Træerne staar spredt; det var et saadant Sted, det blev sagt: Ske ikke min, men Din Vilje! Men alle Apostlene sidder omme paa det mosbløde, græsdækte Hjørne nærved Muren og sover.

De sov vel ikke af Ligegyldighed, men fordi Menne-sket selv midt i det Frygtelige som i det Højtidelige er Søvn og Sult underkastet.

Se, hvor Lyset falder roligt og skarpt ind i Haven; Stammerne staar saa hvide og sære i Maanelyset; der er store Pletter af kulsort Skygge, hvor Kronerne dækker. Dobbelt mørke og uigennemtrængelige, fordi Lyset er saa skarpt udenfor, og fordi Kronen er eet eneste stort Filter af Blade.

*

Var det dærfor, de havde Fakler med, da Judas førte dem an ved Anholdelsen af det uskyldige Guds Lam?

Frygtede de, at han eller Sankt Peter med Sværdet skulde gemme sig i en af de uransagelige Skygger under en Olivenkrone eller bag en Klippeblok, der laa og saa nok saa fredsommelig ud med sin belyste Side.

Tyske Theologer, som vi jo har en frygtelig Respekt for hjemme, har i alt Fald »eftervist«, at Evangeliets Beretning om Jesu Paagribelse i Gethsemane Olielund maa være falsk; thi — siger de — ved Paasketid er det Fuldmaane, og saaledes kan Vagten umulig have haft Fakler med!

Glem ikke, I gode tyske Hoftheologer, at Maaneskin i Tübingen og i Jerusalem er to højst forskellige Fænomener. Et ganske lille Besøg i Italien kan overbevise Jer om, at selv i Fuldmaaneskin er Fakler en ikke unødvendig Genstand, naar det gælder at paagribe en Oprører og hans sandsynligvis bevæbnede Følge.

— — —

Det er udenfor Porta Pispini i Siena. En dyb Dal strækker sig mellem to Højdedrag bevoksede med Oliven-trær. Det er dær, Jødernes Begravelsesplads ligger.

Det er en sen Aften, næsten Nat, at jeg tilfældigvis, sammen med Digteren, kommer til at overvære en israelitisk Ligfærd.

Vejen gaar ud fra Byporten mellem to høje Mure, der hegner Haver og Vingaarde. Det er straalende Fuldmaane, og Skyggen under Muren er ravnsort; man kan staa dær bag et Fremspring uden at blive set af de forbi-passerende.

Ligtoget bevæger sig i Fakkelskin, og det er, trods Maanen, højst nødvendigt; thi Dalen er fuld af Sten og Ujævnheder, og under Trærnes Kroner er Mørket ganske uigennemtrængeligt, særlig for den, hvis Øjne er fulde af blændende Maanelys.

Den bortgangne Israels Søn gjorde sin sidste Rejse under det Løv, der symboliserer Freden.

Og Frelseren kæmpede sin Døds kamp under de Trær, hvis Frugter giver den lægende Olie til Salve for Saar.

(Fortsættes.)

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

3.

OMVENDELSENS ALVOR.

Bodsliv. Præstevielsen. Et mislykket Forsøg. Hos Paven.

»I Forsagelser findes der Overflod af Glæde for den, der forstaar at smage dem.« —

Beslutningen om at blive et andet Menneske kom op i Norbert som et Lyn fra Himlen og bogstavelig ved et Lyn fra Himlen, der slog ned paa hans Vej til den lille By Freden an der Berkel. . .

Men Øjeblikksbeslutninger har den Fare, at naar Stemningen er forbi og Virkeligheden melder sig med Livets Vaner og Glæder, da bliver Idealerne ligesom til blege Skygger og de bedste Forsætter svinder som Sne i Aprilsolen. . .

Saaledes gik det ikke med Norbert. Maaske var Erkendelsen ved Lynnedslaget Resultat af lang Tids indre Kampe, der tilsidst fik denne Afslutning. I hvert Fald var han jo en Mand paa ca. 35 Aar og aldeles klar over, hvad det nu gjaldt om at staa imod.

Han rejste til Xanten, hvor han boede i et lille Værelse ved Siden af Skt. Victorkirken og tænkte under megen Bøn og en streng Faste paa, hvad han nu skulde gøre for at leve helt for Gud. Han rejste til Siegburg, et Benediktiner-Kloster, hvor Abbed Kuno var ham en Raadgiver.

Han talte ogsaa med en from Eneboer Lindolf, der forresten kunde holde meget opildnende Taler til Folk fra Omegnen. Tilsidst modtog Norbert i December 1115 fra Ærkebiskop Friedrichs Haand i Cöln baade Diakonats- og Præstevielsen.

Alter dvælede han i Siegburg ved Bonn og forberedte sig til den første hl. Messe, som han saa læste hjemme i Xanten, vistnok d. 2. Febr. 1116.

Fuld af Iver vilde han nu prædike, og det gjorde han straks. Men medens Folket nok lyttede til den mærkelige

Prædikant, som var klædt i en Slags Munkedragt eller rettere Bodsdragt af egen Opfindelse — var Kirkens Stiftsherrer lidet fornøjet med deres Kollegas Optræden.

Og da han en Gang i Kapitlets Mødesal med stor Kraft foreholdt de geistlige Herrer deres Mangel paa Iver i Herrens Tjeneste og opfordrede dem til at leve i større Fattigdom og Strengthed, fornærmede en af de tilstedeværende — »en Klerk af lav Byrd« — Norbert ved at afbryde ham og vise ham sin Foragt. Han gjorde dette paa andre Kännikers Tilskyndelse, thi de vilde ikke længere taale Norberts Formaninger, som de syntes var overdrevne.

Norbert tav, men han skulde jo senere aabne sin Mund og prædike, saa at mange Lande lyttede til hans Ord.

Efter i 3 Aar at have prøvet paa at leve i Xanten og omdanne Kapitlets Medlemmer blev han i Aaret 1118 stevnet i Friklar, hvor hans Kollegaer havde anklaget ham hos den pavelige Legat, Kardinal-Bispen af Præneste. De vendte altsaa Spydet imod ham og havde i hvert Fald det Resultat, at Norbert ikke fik Medhold, selv om han ikke blev dømt som Overtræder af Kirkelovene.

Nu følte han, at Gud drog ham andetsteds hen og at han maaske ogsaa skulde gennemføre den Levemaade, han nu havde foresat sig.

Det stod vistnok ikke helt klart for ham, hvad denne nye Form for det aandelige Liv vilde føre med sig, men han vilde navnlig gøre 2 Ting: leve i yderste Fattigdom og forkynde Evangeliet for vide Kredse.

Han gav Afkald paa sin Stilling i Xanten, skænkede de Ejendomme, han endnu havde, til de Fattige eller til kirkelige Øjemed og saa tog han afsted, barfodet og klædt i usle Pjalter.

Men han vidste godt, hvorhen han skulde gaa. Han drog til Paven, Gelasius II, som den Gang opholdt sig i Abbediet St. Gilles i Sydfrankrig.

Af Paven fik han Tilladelsen til at rejse omkring som Vandre-Prædikant.

Dette vanskelige og vistnok i Begyndelsen meget ydmygende Hverv paatog han og 3 Ledsagere sig nu og vandrede i Foraaret 1119 gennem Nordfrankrig. I Va-

lenciennes gjorde han Ophold, thi han og Ledsagerne blev syge og disse døde fra ham. Men alligevel skulde netop nu hans Livsvej og aandelige Kald faa en bestemt Retning.

Norbert har sikkert i Begyndelsen kun talt daarlig fransk, og der fortælles endog, at han en Gang prædikede paa tysk, men at alle forstod ham paa fransk, d. v. s. i det den Gang brugte romanske Sprog, som blev til fransk. Dog har uden Tvivl Norberts Dannelse og latinske Sprog, forenet med hans Personligheds vældige Kraft — naturlige og overnaturlige Midler tilsammen frembragt et stort Røre iblandt Folk.

Han kaldte sig selv for »Pilegrimmen«, og meget i hans Virksomhed minder om den hl. Franciskus første Optræden et Aarhundrede senere. Men Norbert var jo Præst og havde jo store Kundskaber, hans Hu var ikke til at stifte en Munkeorden, og dog var der noget, han ønskede at sætte i Gang.

Det blev mere klart, da han under stort Tilløb prædikede i Valenciennes. Ogsaa mange Præster var tilstede, deriblandt Huno de Fosse, som i Egenskab af Biskop Burchhard af Cambrai's Kapellan sammen med sin Bisp opholdt sig i Byen. Hugo de Fosse blev nu en af Norberts trofaste Mænd og en af hans Ordenssamfunds Grundpiller.

Men foreløbig tog Norbert til Belgien og prædikede fra By til By og overalt spredtes Rygtet om hans overordentlige Hellighed og store mirakuløse Bønhørelser, som fulgte hans Tale.

Da døde Gelasius, og Norbert besluttede sig til at rejse ned til det af den nye Pave Calixt II indvarslede Kirke-møde i Reims. Han vilde bede Paven om at forny Fuldmagten til at prædike som »Pilegrim.«

Men det kom baade anderledes end han tænkte — og bedre! —

F. F. M.

Svar paa Skænd.

Af Pastor Peter Schindler.

I.

Det er ikke uden Interesse at gennemgaa den Række Anmeldelser, en Bog som min »Katholicisme« fremkalder. Bortset fra en enkelt, hvis Art og Tone var saadan, at Gensvar fra min Side er udelukket, kan jeg kun være tilfreds. Hist og her konstaterer jeg endda alenlange Polemikker som Resultat af Bogen,

Selv om »Indre Missions Tidende« ryster paa sit bedagede Hoved over min Konversion og saa fremsætter en Række traditionelle Indvendinger, har dog flere fremragende kirkelige Anmeldere fundet Udtryk, der ikke er de gængse i den Slags Sager.

Det har saaledes glædet mig at se »Præsteforeningens Blad« fastslaa, at selvom man ikke kan have kirkeligt Fællesskab med mig, har man dog kristeligt Fællesskab med mig.

Det var netop noget af det, jeg havde haabet at spore, og som glæder mig, fordi det viser, at Tanken om »Kirkelig Genforening« kan finde Vej frem, naar vi først finder det rette Sprog at tale til hverandre i.

Det har ikke forundret mig at finde baade et og flere *men* bag selv de varmeste Lovord. Sommesteder bliver disse *men* til alvorlige Skænd.

Skønt det nu er dansk litterær Sæd og Skik, at en Forfatter ikke bør svare paa Anmeldelser af ham selv, tør Reglen nok brydes, hvor Talen ikke er om den vurderende Anmeldelse (Bedømmelsen af Bogens Kvalitet og Lødighed), men om den efterfølgende Imødegaaelse (af Bogens Ideer).

Der er nu to Punkter, jeg særlig faar Skænd for — og et Punkt, der er imødegaaet i næsten alle Anmeldelser.

Paa disse tre Punkter vil jeg have Lov at svare — og at forsvare mig.

2.

»Fremmed for al indre Oplevelse i Aandens Lys«, læser jeg hos en luthersk Sognepræst om mig selv.

Tanken gaar igen hos flere Anmeldere: Bogen mangler personlig Bekendelse om »Oplevelser«.

Dette tager jeg som en Ros, for det var netop Hensigten med Bogen. Af to Grunde.

a) Før det første tror jeg, at »Bekendelsen« om »Oplevelserne«, hvor disse ikke er skildrede af en Digter af Johannes Jørgensens Format, vil blive saa blege, saa banale og saa trivielle, at de ingen Virkning gør. Den personlige Accent af Redelighed og Dybde, Oplevelsens egentlige Sandhedsstempel, tabes paa Tryk.

Jeg har villet give Læseren Materiale i Hænde ttl selv at »gøre Oplevelser« — mine do. kan ikke have større Interesse for ham, da det er hans egne, det gælder. Ej heller er mine »Oplevelser« (de lyse med de bitre) tilfals for enhver; det er min Skat fra Gud, som jeg er karrig med at uddele af — jeg tror ikke, der er fem Mennesker, der har faaet noget at vide om dem . . . skønt jeg ikke er karrig, naar det gælder ydre og ogsaa mindre dybtgaaende indre Oplevelser, der kan oplyse eller opbygge.

Jeg kunde da umuligt tænke mig at se mine »Oplevelser« gjort til Genstand for journalistiske Anmeldelser, end-sige for Angreb!

b) Min anden Grund er en inderlig Mistillid til »Oplevelser«. Jeg kender dem jo baade fra et protestantisk og fra et katolsk Kristenliv, og jeg har ofte iagttaget den Slags hos andre af begge Konfessioner.

Der skal et uhyre Fond af Kendskab til i dogmatisk og mystisk Theologi (som ren Theori), i Religionspsykologi, ja endog i almen religiøs Psykiatri, før man med nogenlunde Sikkerhed kan dømme, hvad der i en »Oplevelse« er ydre Paavirkning (af Begivenheder, Velvære, Ubehag, legemlig Disposition osv.) — hvad der er ren Følelse (poetisk, suggereret, autosuggereret eller »sjælelig Smitte«) — og hvad der er overnaturligt.

Er det saa oven i Købet Ens egne »Oplevelser«, det drejer sig om, kræves der en næsten Søren Kierkegaardsk

Personligheds-Spaltning for nøgternt og upersonligt at kunne observere og kontrollere det, der er inderligst i En. —

Med nogen Kendskab til Paavirkningsmidler overfor den enkelte, som overfor Mængden, vil det ikke være vanskeligt at faa Folk til at svinge fra den dybeste »Syndened« til den urokkeligste »Frelsesvished« i Løbet af en halv Time — ganske uden sjælelig Værdi.

Det er min Erfaring, at en stor Del af det, der gaar under Navnet »Oplevelser«, er ren Paavirkning (af læst, talt eller sunget Sprog), ren Imitation (i god Tro, selvfølgelig), eller noget Villet. Min Fordring til Religionen er derfor (som fremsat i min Bog) at faa en Kontrol overfor dette let paavirkelige, urolige, lidet støtte Menneskehjerte.

Derfor anlægger jeg de to Synspunkter: Hvad er religiøs Sandhed (Dogme)? Og: Hvordan kan jeg bedst efterleve det?

Det første har jeg besvaret i den omtalte Bog — det andet vil blive behandlet i en ny Bog, som er i Trykken (»Indlevelse i Katholicisme«). Som sagt i min Bog: saa faa Sider kan ikke rumme hele Romerkirkens Lære, Liv og Væsen, men den kan give Sandheds-Skelettet deri.

3.

Det andet, jeg faar Skænd for, er: at jeg er logisk. »Kold Logik«, »udvortes Logik«, »logiske Beviser« . . . hedder det med en Accent af Bebrejdelse.

Jeg skal kort gaa ind paa dette Punkt; mere om Sagen vil den gunstige Læser finde i en paabegyndt Serie Artikler i »Katholsk Ungdom«.

Lad mig prøve »den omvendte Løsning«: Hvis Religionen ikke maa være logisk, maa den altsaa være ulogisk, Maa den ikke kunne bevises, er den altsaa ubeviselig. Maa den ikke være et System, der hænger organisk sammen, er den altsaa en uorganisk Samling Paastande . . .

Var det dette, mine Kritikere vilde sige?

Ingenlund! En af dem har sagt det i Omtalen af »Gudsbeviserne«; han hævder: at var de sande Beviser, maatte de jo tvinge enhver til Erkendelse, Anerkendelse,

Efterlevelse. Det kunde føres videre af samme Kritiker: Var Religionens Logik en sand, uomstødelig Logik, da maatte jo alle være Katholikker . . .

Men denne Tankegang er ganske falsk.

Hvor meget er ikke sandt, men bliver dog ikke anerkendt og efterfulgt?

Har Menneskene ikke indset Sandheden om Kærlighed til Næsten — og dog kives de, dog føres der Krig.

Har Menneskene ikke indset Moralens Logik — og dog overtrædes Budene.

Logik, ren Sandhed, bestaar i sig selv, om saa ikke eet eneste Menneske vilde anerkende eller efterleve dem.

Saaledes staar Religionens Logik, uanfægtet af sine Efterfølgeres Talrigheid. —

Og lad mig tilføje disse to Bemærkninger:

a) Det ser (maa jeg sige det i Kærlighed) komisk ud at se lutherske Præster ligefrem bekæmpe Gudsbeviserne. De har lært det til Filosofikum ved at høre om *Kant* — men de har ikke forstaaet, at ved at følge denne falske Erkendelsestheori slaar de Grunden bort under deres egen Tro, idet de da maa bekende, at den ikke stemmer med almindelig menneskelig Logik — at den ikke opfylder det Krav til Sandhed, vi i alle andre Forhold stiller.

De maa basere Troen alene paa »Oplevelsen« — men den kan den ikke-troende ikke kontrollere og derfor ikke acceptere som Basis for sit personlige Liv. —

b) Og dette: Naar man fremsætter en Række logiske Beviser, omstødes de ikke ved, at man raaber »Logik« (end ikke »udvortes Logik«) efter dem — men kun ved Paavisning af Brist i Logikken, ved Modbeviser!

4.

Det Punkt, de fleste — ja alle — Kritikerne er slaaet ned paa, er selvfølgelig den pavelige Ufejlbarehed.

Det har glædet mig at se, at langt de fleste har gjort det loyalt, idet de citerer mine egne Ord og imødegaar disse.

Nogle kan ikke forlige »de slette Paver« med Ufejlbareheden; andre kan ikke faa fat paa, hvornaar Paven er ufejlbare. Begge disse Forhold har jeg oplyst i min Bog,

saa her lader jeg dem ligge. Men naar en luthersk Præst citerer hele Sider af Bogens Afsnit om Ufejlbarheden og saa ender med at sige: »Som man ser, synes man slet ikke her at have Brug for Helligaanden, som dog var den, der skulde vejlede til al Sandhed. Paven træder ikke alene i Aandens, men ogsaa i Sønnens og Faderens Sted. Det maa man kalde at gøre et Menneske til Gud —« . . . saa maa jeg svare. Jeg skænker Kritikerens Bemærkning om Faderen og Sønnen, den er Sagen ganske ivedkommende; paa Resten svarer jeg saaledes. Baade Kritikerens og Forf. er fuldstændig enige om, at al Oplysning, al Vejledning til Sandhed for Kristenheden virkes af Gud Helligaand og har Jesus Christus til Kilde, idet han (foruden at være sand Gud og Verdens Frelser) var Menneskenes sidste og højeste Lærer fra Gud.

Det, der deler os, er Spørgsmaalet: gennem hvilket Organ og paa hvilken Maade virker da Gud Helligaand iblandt de Kristne?

Min Kritiker vil svare (hvis han er missionsk): gennem »Ordet« og i den enkeltes Hjerter — eller (hvis han er grundtvigsk, hvad han er): gennem Tros- og Daabsordet og i Menighedens Vidnesbyrd. Jeg skal ikke her debattere det Spørgsmaal, som er ret udførligt behandlet i min Bog, men nøjes med at paapege det grundløse (og uvenlige!) i Anklagen for »ikke at have Brug for Helligaanden«. —

Maatte Problemet, Grundproblemet, som skiller Protestantismen fra Romerkirken, blive formuleret mer og mere skarpt derhen:

1. Er Kristendommen fejlbar eller ufejlbar?

2. Hvor er, i bekræftende Fald, Ufejlbarhedens Organ?

Med Glæde har jeg — i de over 50 Kritikker — konstateret kristelig Forstaaelse for, at alle andre Divergenspunkter er ganske underordnede i Forhold til disse to; om alt andet kan der forhandles, naar Modparten staar paa positivt Grundlag og tror paa Christi Guddom. Men med disse to Punkter staar og falder Sagen.

En lidenskabsløs, kærlig og dyb Drøftelse af dette er det mit Haab, at vi naar frem til — da er Vejen til kirkelig Genforening banet.

En Anmodning, som gælder alle katholske Tryksager.

Det er ganske forvirrende at se de Titulaturer, forskellige Foreninger anvender i Listen over deres Talere. Fra »Pastor«, »Pater« eller blot det let komiske og om et Forbogstav mindende »P.« stiger vi til »Hr. P.«, »Hr. Pastor«, »Hr. Pater« — og naar saa sublime Regioner som »højærv.«, »H. H.«, »højærværdige« og »højærværdigste« . . . alt fra Tiltaleformen overflyttet til Omtaleform.

Naar man ugentlig maa sluge en Dosis temmelig jævnt Dansk i vore Annoncer — hvor f. Eks. Ejehosstilling ikke synes at kendes (. . . Hjertes Kirke) o. s. v., saa kunde maaske vi, som Titulaturerne gaar ud over, i det mindste faa den Trøst: at se Ensartethed indført for vort Vedkommende.

En Udenforstaaende maa af vore Annoncer faa det Indtryk, at Pater Menzinger er en fornem Prælat ved Siden af Pastor Jensen — eftersom den ene (endogsaa i Rettelser) paa det sarteste betitles: højærv. Hr. P. — mens den anden slet og ret er »Pastor«. Disse to Navne er valgt i Flæng blandt mange.

Kunde Redaktionerne ikke enes om: 1) enten at bruge »Hr. Pater X« og »Hr. Pastor Y«, henholdsvis om Ordensfolk og Verdenspræster; 2) eller at skaffe Borgen for vor Ret til Tittlen »højærværdige« og saa bruge den til alle. Det sidste ser jeg personlig nødigt gennemført i Dagliglivet — men hellere det end den rene Vilkaarlighed; thi den virker lige saa forvirrende som Titulaturen »Pastor« udstrakt til uordinerede mandlige Ordensfolk. —

En anden Ting af sproglig Art, jeg gerne vilde røre, er visse Afkortelser.

Det var Johannes Jørgensen, der en Gang gjorde mig opmærksom paa, at Afkortelsen *h.*, *hh.*, *hl.* og de *hl.* virker Kliché-agtigt og koldt. Han sagde omtrent som saa: Er man for doven til at skrive *hellig* helt ud, saa kan man udelade det; den nuværende Brug minder om tyske Bøger om »Klosterleben«, hvor en Pater paa over 60 ikke kan nævnes uden Klichéen *ehrw.*, og en hvilkensomhelst Lægbroder faar Stemplet *lb* (lieber Br.).

Der er altsaa en god Autoritet imod Uskikken, saa vi tør vel haabe at faa den udryddet.

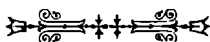
Nu ved jeg godt, at en hel Del Mennesker vil blive gnavne over dette; disse vil jeg blot henvise til Papinis »Kristi Levned«, Forordet — hvor der er givet et over-

ordentlig klart Udtryk for, hvor vammelt, stereotype Vendinger virker paa visse Sjæle.

Maatte dette føre til, at vi slap for at se »vor h. Kirke«, »de hh. Apostle« og »de hl. Fædre« paa Tryk.

Tak for Optagelsen!

Peter Schindler,
Præst.

Kan vi aldrig gøre mere, end vi er forpligtet til?

Det paastod H. T. K. i Nr. 48.

Nej, man kan vel ikke sige, at vi kan elske Gud mere, end vi er forpligtet til, fordi vi skal elske ham af alle vore Kræfter, saa meget vi kan.

Men vi kan 1) lægge dette (nemlig denne vor Kærlighed) for Dagen, paa forskellig Maade, mere, end vi er forpligtet til; f. Eks. naar vi gaar mere end een Gang om Aaret til Alters, naar vi gaar til Messe ikke blot hver Søn- og Helligdag, men endogsaa daglig; eller: naar vi giver mere Almisse, end vi egentlig behøver (d. v. s. under normale Forhold giver ikke blot af vort overflødige, men endogsaa deler det, vi selv har nødvendigt, med den, der er trængende, selv om han ikke er i yderste Nød); — eller et spøgefult, men ligesaa rammende Eksempel: en Mand er forpligtet til at elske sin Hustru og saa vidt muligt opfylde hendes billige Ønsker; men naar han nu giver hende over 50 Kys om Dagen og en ny Kjole og ny Hat hveranden Maaned, saa gør han sikkert ogsaa mere, end han er forpligtet til, maaske endda mere, end godt er*).

Og vi kan 2) benytte saadanne Midler til Opnaelsen af Fuldkommenheden, som vi ikke er forpligtede til at benytte, nemlig følge »de evangeliske Raad«.

I disse to Betydninger kan vi gøre mere, end vi er forpligtet til. Men derfor er det jo dog lige rigtigt, at vi maa sige: »vi er unyttige Tjenere«, for saa vidt som vi nemlig altid kunde gøre endnu mere, gøre det endnu bedre — og altid i Ydmyghed maa indrømme, at vi ikke af os selv er dygtige til noget, men vor Dygtighed er af Gud.

F. Ronge.

P. S. Et godt Raad til Hr. e., som skriver om Bud og Raad i Nr. 47: Vær saa venlig ikke at skrive i Gaader, men saaledes, at ogsaa vi andre jævnt begavede kan forstaa, hvad De mener. For det er da vel Hensigten, naar man skriver noget, at den, der læser det, skal kunne forstaa det.

F. R.

*) »mere end godt er« gælder kun om dette sidste Eksempel!

Fuldkommenhed og Raad.

Først og fremmest dette: at den angribende Form ikke var tænkt imod Forfatteren, men kun imod Modstandere. Enhver, der hjælper til at fjerne Misforstaaelsen, hvorfra den end kommer, gør jo en god Gerning. — Dernæst at det ikke var Meningen at sige noget imod St. Thomas.

Mon ikke det egentlige Spørgsmaal her bliver om der er én Fuldkommenhed eller om Fuldkommenheden er i Forhold til den Enkelte. Om nogle kan — og altsaa skal — naa højere end andre? Saaledes at der i det Tilfælde af Vedkommende var forlangt en essentielt større Kærlighed, som derfor maatte benytte det fuldkommere Middel, — For det gør vist ikke Sagen klar for Modstandere at det drejer sig om et Middel. Hvorfor skal ikke Alle bruge det bedste Middel? Det Verden ikke forstaar, er netop Udvælgelsen; den særlige Naade, som en fri Gave af Gud.

Bemærkningen om at gøre mere end man er forpligtet til var rettet netop til »Verden«. Den forstaar godt, at Kærlighed kan gøre det overordentlige. Men naturligvis er det rigtigt, at vi ikke kan gøre for meget. Vi skal naa saa højt vi kan. Spørgsmaalet vilde vel da blive: hvor højt kan vi naa?
e.

Nye Bøger.

Almanakken Danmark, udgivet af den Danske Presse, redigeret af Victor Foss. 30. Aargang. 1925.

Arbejderens Almanak. 17. Aargang. 1925. Udgivet af det Danske Socialdemokrati.

Begge Almanakker er udkommet paa det Gyldendalske Forlag.

Almanakken Danmark har i Aar gennemgaaet en Række Forandringer, som gør den afholdte Almanak ualmindelig indholdsrig og interessant. Desuden indeholder den to farvetrykte Bilagsbilleder. Haandbogen er en udmærket Hjælp, som man ofte kan faa Brug for. . . Astrologen J. Kronstrøms Horoskop burde være udeladt. For Katholikker findes en Fortegnelse over Fest-, Faste- og Abstinensdage paa Side 88. Almanakken koster 2 Kroner.

Arbejderens Almanak er præget af Aarets Begivenheder.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen (14. Hæfte. 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København. 1924.)

Med dette hæfte har professor Andersen fuldendt 3die bind: *Den danske Litteratur i det nittende Aarhundredes første Halvdel* af den store illustrerede danske litteraturhistorie, som nu har været under udgivelse i otte år. Det her afsluttede bind har kun været tre år om at udkomme, hvad der med dets 727 store, tættrykte sider ikke kan kaldes nogen lang tid. Størst plads i det sidste hæfte indtager *M. A. Goldschmidt* og *Søren Kierkegård*. Mærkeligt nok behandles *Kålund*, hvis sidste smukke digt udkom i 1884, og som i 1840 var kun 22 år gammel, også under fyrrernes digtere. — Af det stort anlagte værk er altså nu det tredje bind færdigt. Af første bind, som er nået til begyndelsen af Niels Stenos livsskildring, har i de sidste 5—6 år intet hæfte set dagens lys, så man med rette kan begynde at frygte for, at denne glimrende skildring fra Carl S. Petersens hånd af vor ældste litteratur til evig tid vil være ufuldendt. — Formodentlig vil professor Andersen fortsætte litteraturhistorien med en lignende indgående behandling af litteraturen i det nittende århundredes anden halvdel, som han har givet litteraturen i dets første halvdel.

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Dagene fra den 23. til den 30. Novbr. afholdtes i Jesu Hjerter Kirken, under Ledelse af højærv. Hr. Pater Sialm, Eksercitier for Byens katholske Hustruer og Mødre. Med sin sædvanlige Hjertelighed og Begejstring viste den nidkære Præst gennem sine Foredrag den Vej, som fører Menneskene til sand Lykke; men ogsaa den, som fører bort fra denne, til evig Ulykke. De evige Sandheder oprulledes igen, men som i et nyt og stærkere Lys, for Deltagerne, som sikkert har høstet rig Frugt deraf. Søndag Morgen afholdtes den højtidelige Fælleskommunion, og om Aftenen Kl. 6 den endelige festlige Afslutning, med Foredrag, højtidelig Indvielse til Jesu allerhelligste Hjerter i Alterets Sakramente, Te Deum, og den pavelige Velsignelse. Ca. 100 deltog i Eksercitierne, (et lille Tal, i Betragtning af de mange katholske Hustruer og Mødre, der er i København).

N. N.

— »Pilgrimsfærden til Rom 1925« er Emnet for Hr. Sekretær Fornjoturs Foredrag i »Katholsk Højskole« paa

Tirsdag d. 9, December. Tilhørerne kan ved denne Lejlighed stille Spørgsmaal til Foredragsholderen vedrørende Rejsen.

— Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling, som afholdes d. 14. December Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Rosenkranskirken, Boyesgade.

— **S.** St. Annæ Menighed fejrede atter i Søndags en af sine hyggelige Familiefester, hvortil ogsaa vor højærværdigste Hr. Biskop mødte. Det er den Slags Fester, der knytter Menigheden fastere sammen og styrker den i Troen og i Kærligheden til Kirken. Maatte den efterfølges af mange Fester af denne Art, indtil alle er et Hjerte i Tro og Kærlighed.

Charlottenlund. Assumptionssøstrene fik den sørgelige Meddelelse fra Belgien, at en af deres Søstre er afgaaet ved Døden. Ugebl. haaber ved Lejlighed at kunne bringe en fyldigere Meddelelse om den unge afdøde Søster. R. I. P.

Frankrig. Herriots Stilling til Kirken kendetegner sig selv i Forfølgelserne mod Ordenerne og Kongregationerne. Fra alle Sider kommer der Protester mod Regeringen. — Elsass-Lothringen staar fast imod Herriots Kirkeprogram. 484 Municipalraad har protesteret imod det. — Undervisningsministeren François Alberts Beskyldning mod den pavelige Nuntius Ceretti førte til en diplomatisk Konflikt mellem Frankrig og Rom; Ceretti er for Tiden Doyen; Konflikten endte med, at den pavelige Nuntius fik Oprejsning, idet Herriot erklærede, at han vilde varetage Diplomaternes Rettigheder.

Polen. Polens Gesandt ved Vatikanet er blevet ophøjet til Ambassadør; Vatikanet har ligeledes givet sin Gesandt Ambassadørtitlen. Polske Katholikker i Warschau har foræret Paven en fuldstændig ny indrettet pragtfuld Nuntiaturbygning, et Palæ i Ludvig XVI's Stil. Konkordatet mellem Polen og Vatikanet arbejdes der nu for Alvor paa.

Tyrkiet. Det forlyder, at Msgr. Dolcis Forhandlinger med den tyrkiske Regering har ført til, at Krucifiksene kan anbringes over Dørene og i de Værelser i Skolerne, der benyttes til Religionsundervisningen; de lukkede Skoler skal genaabnes som nye.

Slowakiet. Ved en Folkeafstemning viste det sig, at 75% af Befolkningen er for den religiøse Skole.

Amerika. New York. En Bevægelse, der har Bekæmpelse af daarlige Bøger og Tidsskrifter som Maal, opnaaede det smukke Resultat, at 250,000(!) Skrifter af den Art blev returneret til deres Udgivere.

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **Indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Fru F. Osterhammel,
Bülowsvej 30 A'

Fru Em. Siegler
Kingsgade 17 Mezz.

Frkn. Ronge
Lykkesholmsallé 14 C St.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars og Sakramentskirkens Sogne. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Hr. Pastor Ph. von Kettenburg og Hr. Pastor Ronge saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3. Sal.

Frk. A. Stratbøcker
Jægersborg Allé 19, Charl.

Fru H. Günther,
Bangertsgade 11.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.

Ædle Velgørere,

som maatte ønske at støtte Indsamlingen til det nødlidende katolske Børnehjem i Nakskov, hvortil Det Apostoliske Vikariat har givet sin Tilladelse, bedes godhedsfuldt sende Gaver eller give Meddelelse om, hvor saadanne kunne afhentes til Aug. I. Diemar, Skinderg. 32, København K., (Tlf. Byen 6555, Kl. 10—3), som med Taknemmelighed modtager, lader afhente og videre-sender Gaverne.

Især ønskes: gamle Klæder til Omsyning, Børnefodtøj, Linned, Lærred, Tæpper, Tøjrester, Garn, smaa kontante Beløb, gl. Lomme-uhre, gl. Sølv- og Guldsager til Onsmeltning eller Salg: Brocher, Kæder, Armbaand, slidte Skeer, gl. Mønter, gl. Frimærker og deslige.

Tænk paa os ved Flytning og Oprydning.

Giv! — og giv med Glæde.

Er der ingen, som mangler Hjemme-Indsamlingsbøsser til Sønderjydske katolske Kirker? Bøsser faas ved Henvendelse til Aug. J. Diemar, Skindergade 32. K. Det er kun til fattige En-Ører.

Hjælp ved at passe Børn eller sygelige — helst om Aftenen — tilbyder

Fru Agnes Nellemann,
Adr.: Købmand V. Hansen, Kastrupvej 75.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katolske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

Pater Sialm **hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B**
Pater Spaus **hver Tirsdag Aften Kl. 7^{1/2} i Præstegaarden i Ordrup.**

St. Franciscus III Orden har Møde i St. Knuds Kapel d. 12. December Kl. 7^{1/2} Aften. (Generalabsolution.)

Vincentiskonferensernes 4. Generalforsamling afholdes Søndag den 14. December Kl. 11^{1/2} i Skolen ved Rosenkranskirken, Boyesgade. Alle aktive og hidragydende Medlemmer indbydes.

Kirkelig Kalender.

7. Dec. 2. Søndag i Advent.	14. Dec. 3. Søndag i Advent (I Messen: Marias ubesmittede Undfangelse.)
8. — M. Marias ubesmittede Undfangelse.	15. — M. Oktavdag.
9. — Ti. Oktavdag.	16. — Ti. Eusebius, Biskop og Martyr.
10. — O. Oktavdag.	17. — O. Ferialdag Tamperf.
11. — To. Damasus I, Pave og Bekender.	18. — To. Ferialdag.
12. — F. Oktavdag.	19. — F. Ferialdag Tamperf.
13. — L. Lucia, Jomfru og Martyr.	20. — L. Vigilie, Tamperf.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 9. Dec. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
Hr. Sekretær S. P. Fornjotur: Pilegrimsfærden til Rom.
(med Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Sakramentskirken. De Børn, som skal konfirmeres til Paaske, bedes snarest indmeldt hertil hos Sognepræsten, helst af Forældrene selv.

I denne Tid holdes indtil videre kateketisk Eftermiddagsprædiken (Kl. 6), som ovennævnte Børn bør overvære.

Immaculata-Kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 7. December Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjertekirken.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag d. 10. Decbr. Kl. 8 Aften. Fælleskommunion Søndag den 14. December i Messen Kl. 8.

St. Joseph Gilde st. 1885.

Mandag den 8 December Kl. 8 Aften afholder Gildet ekstraordinært Generalmøde i Bredgade 67. Ændringer af nogle Vedtægter staar paa Dagordenen, hvorfor alle bør give Møde.
Bestyrelsen.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Gudstjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligst anmode om Meddelelse derom i god Tid.

Franz Jaworski,
f. T. Redaktør f. Nord. Ugebl.

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1^{1/2}—2^{1/2}.

Mandag den 7. November døde i Val Notre Dame (Belgien) i sit 25. Aar vor kære Søster

M^e. Ansgaria de l'Incarnation,

f. Me Louise West. Hun aflagde de evige Løfter paa Dødslejet. Vi anbefaler hendes Sjæl til de Troendes Forbøn.

Assumptionsklosteret.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag
Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer,
i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K
Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt.
Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59.
Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 50.

Søndag den 14. December.

1924.

INDHOLD: Strøtanker om Jesu jomfruelige Moder. — 3. Søndag i Advent. — Det rene Væld — (Fortsat). — Kirken og det latinske Sprog. — Skitser fra den hl. Norberts Levned. (Fortsat.) — Langeland. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. Irland. Rom. — Avertissementer.

Strøtanker om Jesu jomfruelige Moder.

Vi tager vor Tilflugt til dig, for at du maa erindre os,
o helligste, ogsaa efter Fødselen reneste Jomfru.

(St. Athanasius.)

De, som bestrider Marias Jomfruelighed, idet de siger,
at Maria efter Christi Fødsel skal have haft Børn, maa
anses for Kættere.

(St. Augustinus.)

Hav den saligste Jomfru Maria for Øje, da hun var
begavet med en saa fuldkommen Renhed, at hun fortjente
at blive Guds Moder.

(St. Hieronymus.)

Hvilken Skabning har nogensinde været udmærket ved
saa store og underfulde Naadesbevisninger som den hellige
Jomfru Maria?

(St. Eucherius.)

Gud kan skabe en større Verden, ogsaa en større Him-
mel; men en større Moder end Guds Moder kunde han
ikke mere skabe.

(St. Bonaventura.)

Sandelig, Maria skal æres, men Faderen, Sønnen og
den Helligaand skal tilbedes; thi ingen vil vel tilbede
Maria. Skønt Maria er ganske fortrinlig og hellig og al
Ære værd, maa man dog ikke tilbede hende: Maria skal
æres, men Gud skal tilbedes.

(S. Eiphanus.)

3. Søndag i Advent.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Philipp. 4. Glæder eder altid i Herren, atter siger jeg: glæder eder, Eders Maadehold være vitterligt for alle Mennesker; thi Herren er nær. Værer ikke bekymrede for noget, men lader i enhver Bøn eders Begæringer fremføres for Gud. Ps. 84. Herre, du har velsignet dit Land; du har afvendt Jakobs Fangenskab. Ære være

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi bede dig, høj dit Øre til vore Bønner, og oplys med din Besøgelses Naade vor Sjæls Mørke. Du, som lever

Epistel. Philipp. 4.

Trinsang (Graduale).

Ps. 79. Herre, du som troner over Keruberne, rejs dig i din Vælde og kom. Du, der styrer Israel, agt paa os, du, der leder Joseph som et Faar. Alleluja, alleluja. Herre, rejs dig i din Vælde, og kom for at frelse os. Alleluja.

Evangeliet. Johannes 1, 19—38 (Johannes's Vidnesbyrd).

Ofring (Offertorium).

Ps. 84. Herre, du har velsignet dit Land, du har afvendt Jakobs Fangenskab; du har eftergivet dit Folk dets Uret.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi bede, lad vor Andagts Offer altid opfres til dig, at det baade maa fyldbyrde den hellige Hemmeligheds Indstiftelse og paa vidunderlig Maade virke din Frelse i os. Ved vor Herre

Kommunionsvers (Communio).

Siger: I forsagte, fatter Mod og frygter ikke; se, vor Gud vil komme og frelse os.

Slutningsbøn (Postcommunio).

Herre, vi paakalde din Mildhed, for at disse guddommelige Naademidler maa rense os fra vore Synder og forberede os til den forestaaende Højtid. Ved vor Herre

Der er noget af Julestemning over denne Søndags Liturgi. Julens Nærhed faar Kirken til at juble med Apostelens Ord: Gaudete: Glæder Eder — og atter siger jeg: Glæder Eder. »Herren er nær«; det er Grunden, hvorfor vor hellige Moder, Kirken, saa indtrængende opfordrer os til Glæde; men tilføjer dog: in Domino — i Herren. Det er den sande Glæde, der bundes i Guds Hjerte. (Indgangsvers).

Denne Glædesstemning præger ogsaa Epistelen. Mennekehjertet trænger til Glæde og Fred. Her er den at finde.

Kirkebønnen udtaler en vis Frygt for, at vi maa ske ikke finder den. »Oplys vor Sjæls Mørke« beder vi med Inderlighed. Christus er Verdens Lys, og Lyset er, hvor han er. Maatte Mørket vige, Lidenskabens, Syndens Mørke. — Maatte Lyset sende sit Skær ind i vor egen Sjæl — saa vi kan se hver Synd og Fejl deri; »giv, at jeg kan kende mig selv,« bad en Helgen; »med Synderkendelsen giv os et bodfærdigt Hjerte.« — I Trinsangens Vers klinger Epistelens Toner videre; hvad Apostelen ønsker os, det strømmer ud af vort Hjerte som inderlig, længselsfuld Bøn: »Kom, Herre, kom, for at frelse os.« Herren skal atter komme for at vise os Vejen til Fred med Gud. Evangeliet viser os en Modsætning til Apostelens Glædesstemning. Vi ser Oppositionen mod Johannes, Adventsprædikanten; først mod Herrens Forløber, saa mod Herren selv. — Er der intet, der skiller os fra Herren? Vi vil haabe det; men Lunkenhed og Lige-gyldighed overfor Herren er Vejen til Mørket, hvor ingen Glæde lyser.

Adventsliturgien vil vække vore Tanker til Alvor. Vi kan være rolige, naar vi ved at værdsætte Messeofrets rige Naadegaver; vi kan da bede: du har velsignet dit Land og eftergivet dit Folk dets Synder«.

Stillebønnen beder om denne Naade stadig at være værdige til disse Gaver. — Kommunionsverset peger alter hen til Frelseren: Han vil komme og frelse os. I Slutningsbønnen udtrykker vi vor Længsel efter at gøres værdige ved Sakramentets Kraft til de stundende Glædesdage.

Det rene Væld —

Rejsebilleder fra Landet i Italien.

AF

Peter Schindler.

(Fortsat).

Toget er paa Vej inellem *Arezzo* og *Perugia* og kører langs *Trasimene-Søens* Vande, der endnu ikke har sluppet Aftnens blege Skær men snart skal spejle alle Sydens Stjærner.

I den dybe Kvældsfred mærker man sletikke Togets mange Lyde.

Langs Søens Bred ligger smaa Landsbyer og hygger sig om deres Kirke, som Smaastæderne har ligget om *Genesaret Sø*. Kun hedder de ikke *Kapernaum*, *Betsaida* og *Magdala* men *Castel' nuovo*, *Castiglione al Lago*, ... og disse Navne faar mig til at opdage Landskabets palæstinensiske Karakter. *Vulgata* fortæller paa sit om Italiensk mindende Latin, at Jesus gik ind *in quoddam castellum* — i en Landsby.

Og Træk paa Træk aabner sig fra de hellige Sider.

Jeg ser de sydlandske Huse med deres lyst kalkede Mure og flade Tage og Figentræet ved Gavlen samle sig om Synagogen, som hær ganske samme Slags Huse flokker sig om Kirken.

Og dærnede gaar Ærkepræsten med sin lille Søsterdatter ved Haanden, som Synagogeforstanderen *Jairus* har gaaet med »Rosenblommen paa tolvte Aar«, naar den friske Søvind ved Aftenstide indbød til at gaa udenfor *Byens Port*, hvor Godtfolk sad i det lille *Osteri* og drak Vin og talte om deres Næste. Den lille Pige hopper glad ved Præstens Side og ser nu og da op til *zio prete*, Onkel Præst; han forklarer noget, slaar ud med Haanden, standser lidt, og hun ser op paa ham med *Barnets* hele Tro skyldighed — gaar han mon og udlægger Skrifterne?

Men henne, hvor *Baadebroen* tegner sin mørke Profil mod den blanke Sø, gaar Peter og Andreas og røgler deres Garn efter det vidunderlige *Fiskedræt*, og *Levi* sid-

der i Toldbodens lille Skilderhus og ryger sin fredelige Aftenpipe.

En grublende Yngling sidder paa Bænken under Figentræets brede Blade og Grenene, som allerede er bløde af Sommer; sidder med Haand under Kind og stirrer saa vide ud over Vandet, som Ungersvende, i hvem der ikke er Svig, har siddet og grublet og stirret siden Nathanaels Dage, naar Livets og Døgnets Tummel standsede, og Aftens Mindelse om Evigheden og Uendeligheden brød ind over dem . . .

Langs Stien, der rander Søens Siv, vandrer Folk en Aftenjur; der hilses og snakkes, men ingen hilses ærbødigere end Carabinierernes Marchal, Gendarmeriunderofficeren og Stedets Kommandant.

Det er let at se, at Hovedsmanden har Krigsfolk under sig; og siger han: kom — kommer de, og siger han: gør dette — gør de det. Men har han mon ogsaa hjemme en lille Dreng, der pines svarligen? —

Banen svinger og kører op i Landet; paa det grusbelagte Stykke mellem Dæmningen og Skinnerne gror Korn frem, og oppe langs Vejens Rand gror der Korn ligesom inde paa Markerne — noget faldt i god Jord, noget paa Stengrund og noget i Hegnet mellem Brombærtornene, og andet er bestemt til at trædes ned af Menneskers Fødder, naar de vandrer hjem ad Markstien. Men Bondemanden, der gaar deroppe og ikke synes at bryde sig om Togets Forbisusen, tager Aks og ruller dem mellem sine Hænder og smager paa Kærnerne, om Kornet mon snart er tjenligt. Og det er Lørdag Aften — Sabbat!

*

Vinhøsten nærmer sig, Vejret tegner godt, Kornet kom i Lade i rette Tid; nu gælder det Vinen.

Den umbriske Slette ligger ligger frodig og smilende udenfor Falignas Porte, og paa Torvet er der Marked. Der er mere end Marked, der er Fæstemøde.

Bønderne kommer ind med deres Grøntsager og søger samtidig Arbejdere til Høsten i Vingaardene.

Fra de store Byer er de kommet, og fra Gaardene, hvor de har Folk nok, og nu staar de paa Torvet og paa

Domkirkens Trapper og venter paa, at nogen skal leje dem til Dagtjeneste — de unge Karle, som endnu ikke har deres eget. De er klædt i grove Fløjels Dragter med søm-beslaaede Støvler og Hat med bred Skygge. I Bæltet stikker Segl og Kniv; de er rede, men ingen lejer dem.

Timerne gaar; før kastede Domkirkens Taarn sin Skygge ud over Pladsen, nu er det Raadshusklokkespir, og Domuret slaar et Slag, to, tre og fem efter Middag . . .

Mange blev lejede og drog af By straks over Middag med Bonden paa den lette lille Vogn. Endnu staar disse tilbage. Henimod Aften kommer en forsinket Jordbruger til og hyrer den sidste — saa er Bekymringen for den gamle Moder og den yngre Søster derhjemme, som afhænger af hans Arbejde, forbi. Men den Dags Løn er tabt; thi det var en saare god Herre i Evangeliet, der gav Arbejderen fra den ellefte Time Løn lige med dem, der havde baaret Dagens Hede og Møje — nutildags er Herrene af en anden Slags!

*

Naar Far fortalte os Evangeliet, da vi var smaa, og kom til det Sted, hvor den til Festen indbudne undslaar sig, fordi han har købt sig fem Spand Øksne, stod det stille for mig. Med »Spand« forbandt jeg Begrebet af en Vandbeholder, og Øksne og Økse laa nær hinanden i Barnets Tanker. Senere, da jeg forstod Meningen, var det mig aldrig helt klart, at et Par Okser kunde have den Betydning for en Mand, at han afslog Indbydelsen til et stort Gilde.

Det er først ude paa et Gods nær *Siena*, at jeg har faaet Illustrationen.

Det er sidste Lørdag i Maaneden — altsaa det store Kvægmarked.

Min Vært, en toskansk Greve og Jordbruger, havde længe lamenteret over sine Trækdyr, der var baade gamle og stivbenede. Nu drog han ind til Byen for at faa sig et Par nye.

Og henunder Aften kom han, Forpagteren og Okserne i højtideligt Optog hjem til Herregaarden. Det var Madtid; det grevelige Taffel var dækket i Riddersalen, men

ingen tænkte paa at spise — hav mig undskyldt! — de gode Okser maatte først prøves, saa det kunde ses, hvem der var løbet af med Profitten, Prangeren eller Greven.

De to hvide, monumentale Dyr med de store blanke Øjne, de røde Næsebor og den brede Hudlap fra Hage til Bryst kom for Træploven og maatte trave Ture op og Ture ned og vende den rødlige, fede Jord; saa først blev det klart, at de var fuldkomne baade til Tænder og Klove, der var tjent mindst fem Hundrede paa det Par!

Hvor mangen Aften har jeg ikke set Jer, I hvide, taalmodige Okser, vandre bag Ploven, mens hvid Damp stod fra Jeres Næsebor. Og Bonden sang sin Stornello til Græshoppernes Spil, og Maanen stod bleg og spæd i Ny bag Cypresser fulde af Guldfrugter. Det blev dunklere og dunklere, Sognets lille Klokke ringede, og endnu maatte I trække mellem Oliven og Vinløv, Bakke op og Bakke ned, hvor ingen Hest kunde gaa. I blev helt sælsomme at skue i Maanelyset og Engdampen; der gik som Røg af Jeres Rygge — og omsider blev I kærtegnede over Jeres aagtyngede Skuldre, I Sydens Bondes langsommelige Plovheste.

Men i friske Morgener, naar Kornet var høstet mellem Vinens Ranker, og Duggen glimtede paa de brede Blade, kom I tidligt ud, dampende og duftende af Staldvarme, i det kølige Gry; og I trak og trak og maalte Fod for Fod Bondens Jord; og naar I trængte til Forfriskning og Foder, vendte I det vældige Hoved med de uhyre Horn og nappede en Klasse modne Druer, blaa som Bjærge og vaade som Dugg, og I gumlede dem, saa Vin og Skum stod Jer om Mule og Bringe. Et Spand Øksne . . . fem Spand Øksne!

*

Ogsaa Lignelsernes *villa*, Landgaarden, faar man at se i Italien.

Huset ligger lidt borte fra Vejen bag Haver med Kaktus i brunrøde Terracottavaser, langbladede Agaver og blomstrende Oleander. Det er rødligt kalket og har grønne Tremmeskodder for alle Vinduer og Caprifolier helt op over Taget med de solblegede Tegl.

Der er høje Stuer derinde med lyst kalkede Vægge og

klart ferniseret Træværk og Stole med Straasæder om det landlige Bord . . . og Gæsteværelser, helt hvide med kun en Seng, en Knagerække og en Straamaatte paa det blodbrune Murstensgulv; og henne i Hjørnet gør et grønt glaseret Lerfad i Jærnstativ det ud for Servante.

Og aabner man Vinduet en Morgen, er der vide Udsigter over dyrkede Dale og Bjerge klædt i mørk Stenegeskov, og oppe i Skoven lyser hvide Borge og graa Kasteller. Og der er Lyd af Hakker, der slaas i Jorden, og af Kvæg, der ringler i Tøjret omme i alle de mange Ud-huse, paa hvis Gavle Leer og River hænger og bleges i Solen.

Der er godt at være derude; Herskabet har Gaarden til Indtægt og Villaen til Sommerbolig; og det er først, naar man har 100,000 i Banken, at man køber sig et Landsted og lader sit — ægte eller apokryfe — Vaabenskjold male over Døren. Hær bor man i sine Velmagtsdage og i sin Alderdom med Viv og Tyende, og det forstaar sig, at, naar man har naaet dette, alle borgerliges højeste Maal, kan man tillade sig at afslaa Indbydelser hos andre inde i Byen — hav mig undskyldt!

Det er — for at ende disse Billeder — oppe i Bjærgene.

Vejen er forlængst forbi, Stien er hørt op; hærop kommer kun »gale *Inglesi*«, Fællesnavnet for alle Fremmede, selvom deres Vugge stod langt fra England.

Det er Foraar med snurrende Sol; alle Blomster bryder frem, det vimser af Kryb i det visne Græs, Urter dufter, og de er gode at gnide mellem Hænderne. Man stikker en Viol i Knaphullet og stiger højt, højt op over alle Dale og alt det gnidrede Menneskemyr og føler sig saa kongelig fri i den lystige Vaar.

Da hører man med ét Klang af spæde Klokker.

Og se — frem over Bjærgkammen kommer Hjorden; en hel Drift Faar med det adstadige Klokkefaar i Midten (det minder om en Lærerinde paa Skovtur!) og til aller- sidst Hyrden.

Ungersvenden er klædt som en *Cowboy* fra Andesbjærgene. En Hat af ubestemmelig Form; men Gutten

har stukket en stor Buket af alle Bjærgets Blømtær i den, for det er Foraar. En Fløjels Jakke og Benklæder, der er dækkede af Lammeskind med Ulden udad. Paa Fødderne har han Skindlapper, der er fastholdt med lange Baand, som sirligt snor sig op ad Benet.

Han bærer sin Hyrdestav saa stolt som nogen Bispe. Og Fløjten har han i Haanden — den unge David!

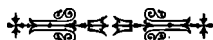
Bjærg op og Bjærg ned driver han sin Flok, hvor der er Græs og Urter at finde.

Hans Gerning er ikke let; snart maa han skille Faarene fra Bukkene, snart skikke sin Hyrdehund forud at hæmme Farten mod formodede bedre Græsgange, og snart vende om for at finde det table Faar, der sidder fast mellem Tornene eller er faldet i en Klippesprække.

Og naar det bliver Aften, samler han sin spredte Flok, at der maa blive een Hjord og een Hyrde, og saa gaar Vejen ned i Dalene til Faarefolden, hvor han har sit at gøre med at faa Flokken ind ad Porten og ikke ind mellem Tremmerne; thi det bliver Tid at tænde Vagtbaalet — som paa Betlehems Marker — og vaage, at ingen stiger over Foldens Rækværk som Tyv og Røver.

Men nede paa Landevejen behøver han hverken Stav eller Hund; han kalder, han formaner, og Faarene kender ham paa Røsten, og han kender dem, og de lyder hans Bud og gaar pænt otte og otte i Række med Klip-Klap-Klip af de mange Fødder paa den haarde Vej.

Og det lillebitte Lam, som har saaret sin Fod oppe i Tornene, bærer han paa sine Skuldre, og han snakker til det og kiger om til det, om det er glad, og det bræger fornøjet og napper ham i Øret . . . den gode Hyrde!

Kirken og det latinske Sprog.

1. Novemberheftet af det officielle pavelige Organ »Acta Sedis Apostolicae« har bragt en Overraskelse. Af egen Drift har nemlig Pius XI den 24. Oktober d. A. oprettet

et Professorat i latinsk Sprog og Litteratur ved det Gregorianske Universitet i Rom. Dekretet derom gaar ud paa følgende: Fra 1. November at regne skal der aabnes et 2-Aars Kursus. I dette skal de bedste latinske Forfattere læses og samtidig holdes Øvelser i Sprogets praktiske Brug, baade mundtligt og skriftligt. De studerende, der bestaar den afsluttende Prøve i det nye Fag, har Fortrinsret ved Besættelser af ledige Embeder ved den pavelige Stol, i Biskoppernes Kancellier og ved Præsteseminarier. En Guldmedalje tilkendes dem, der udmærker sig ved Evne til at skrive paa formfuldendt Latin. Adgang til de nye Forelæsninger og Øvelser har alle, gejstlige og læge; Biskopperne indenfor og udenfor Italien opfordres til at sende Kandidater med særlige sproglige Anlæg.

2. Det kunde være fristende nok at dvæle lidt ved dette energiske Forsøg paa, paa Kirkens Enemærker at opnaa, at et lødigt Tankeindhold ogsaa fremtræder i saa smukt et Sprog som muligt.

Men endnu mere interessant bliver det at benytte Lejligheden til at lære vor Hellige Fader personligt nærmere at kende, og at *trænge lidt dybere ind i, hvad der rører sig i hans Hjerte*. Det Skridt, her er gjort, er særlig egnet dertil. Kun i c. 3 Aar har han været Pave, og dog er det allerede for tredje Gang, at han hæver sin Røst og *gør sig til Talsmand og Forkæmper for den klassiske Oldtids Sprog*. Han lægger heller ikke Skjul paa sine Hensigter og Maal. Han vil med al Magt standse en Bevægelse, der gør sig gældende i vore Dage, nemlig at Kendskab til og Færdighed i det latinske Sprog svinder mere ind, jo længere Tiden skrider frem. Derfor vil han ikke nøjes med at indskærpe Kirkelovbogens ufravigelige Krav og Bestemmelser paa dette Punkt, men Videnskabsmand som han er, giver han en historisk Oversigt over det latinske Sprogs Betydning for Europas Kultur og Kirkens Forkærlighed for det ned gennem Tiderne.

Han begynder med en Henvisning til det romerske Sprogs Skønhed og Fortrin, der er anerkendt af alle sagkyndige og dem, der har Sans for højere Dannelse. I Forbigaaende forsvarer han de romerske Forfattere mod den

Anklage, at de kun havde udplyndret de græske og efterlignet dem. Han gør opmærksom paa, hvorledes de forstod at omstøbe græsk Visdom og græske Forskningsresultater, saa de fik deres egen Nations Præg.

Han minder om den romerske Litteraturs værdifulde Indhold baade med Hensyn til Kendsgerninger og Tanker, der har faaet et saa fyldigt og rammende sprogligt Udtryk, at man uvilkaarligt bliver grebet af Beundring for den op-højede Ro, den Præcision og Elegance, der kendetegner Latinen,

Det er derfor ikke paafaldende, at den apostoliske Stol valgte dette Sprog, (der forøvrigt havde holdt en Slags Sejrstog over den da kendte Verden sammen med de romerske Legioner og tjente som Administrationens Meddelelsesorgan i det romerske Kejserrige) til at være Klædebon for det glade Budskab til Menneskene om Frelseren og for Kirkens Love og Bud. Den Forkærlighed for det latinske Sprog har holdt sig gennem alle Aarhundrederne, og den bliver vist heller aldrig afløst af nogen anden.

Flere Kirkefædre har talt og skrevet dette Sprog paa en saa fuldkommen Maade, at de i Kraft og Ynde naar nær op til de klassiske Mønstre. Da Folkevandringen truede al Kultur med Undergang, var det Kirken, der reddede de latinske Haandskrifter fra denne Afgrund til Gavn for Efterverdenen. Fandtes der i de senere Tider Lærde, der udmærkede sig ved deres Mesterskab i det latinske Sprog, saa var det enten Kirkens Præster eller Mænd, der i Pavens By baade opmuntredes og belønnedes for deres Bestræbelser. Selv i de Perioder, hvor de nyere Sprog trængte frem, lærte Mænd som Bossuet i Frankrig og Italieneren Segneri deres beundrede Veltalenhed paa deres Modersmaal hos Romeren Cicero.

Til Slut kaster Paven sit Blik paa Forholdene i vore Dage. Som tidligere, naar Begyndelserne til Nedgang og Forfald i de klassiske Studier viste sig, var det ogsaa nu Paverne, der satte sig imod og gjorde, hvad de formaaede for at dæmme op mod Tidens Strømninger. Hvad Leo XIII har gjort i saa Henseende, er almindelig bekendt. De andre Pavers Følelser aabenbarede sig navnlig derved, at

de valgte Mestres i det latinske Sprog til deres Sekretærer. Det smukkeste Bevis paa, hvad de har opnaaet ad denne Vej, er det pavelige Organ »Acta Apostolicae Sedis«. Det er en sand Fryd at læse baade de store Skrivelser og de smaa Breve, der offentliggøres deri. De er skrevet som om en Sprogkunstner fra Ciceros Tid havde ført Pennen. Og Nydelsen er yderligere forøget derved, at det jo er moderne Tanker og Problemer, den klassiske Oldtids stilfulde Sprog faar Lov til at være Udtryk for.

Pius XI selv synes at ville overgaa alle sine Forgængere i Kærlighed til og Omsorg for Latinen. Han har udtalt sin bestemte Vilie i denne Sag baade overfor dem, der leder Verdenspræsternes Uddannelse og overfor Ordenssamfundene. Den Ros, at Kirken værner om og fremmer al sand Kultur, skal den ikke miste! Men det er ikke blot Skønhedens Verden, der skal finde Husly i Kirken, nej, der staar andre Livsværdier paa Spil!

3. Lige nu er der udkommet en Bog af Fr. Cornelius, hvis Titel er: »Die Weltgeschichte und ihr Rhythmus«. (München 1925.) Den forkynder den vesteuropæiske Kulturs Undergang. Oswald Spengler har gjort det samme før. Her sker det med nye Argumenter. Pessimismen har Ordet!! *Det er mod denne knugende og lammende Følelse, Kirken har rejst sig i de senere Aar.* Den har fyldt fortvivlede Sjæle med Evighedshaab igen, idet den pegede hen paa Livets egentlige Maal. Den har forlangt, at Europa skal respektere sin Racedygtighed og ikke ødelægge sin legemlige Kraft ved taabelig Nydelse og overforceret Arbejde. Nu viser Pius XI ogsaa den aandelige Kultur de rette Veje: den klassiske Oldtids Klarhed og Kraft, Naturalighed og Ynde, eller med andre Ord *dens Harmoni i Udviklingen af alle aandelige Evner og Maadehold samtidig*, vil altid være et Ideal, der fører bort fra Vanart og Forvildelse og hen til sund aandelig Storhed.

Det er Pius XI's lønlige Tanker, som han røber for os i Dag.

Fr. Küpferte, S. J.

Skitser fra den hl. Norberts Levned.

(Fortsat.)

4.

GRUNDLÆGGELSEN AF PRÆMONSTRATENSERNES ORDENSSAMFUND.

Venskabet mellem Norbert og Biskoppen af Laon. I Prémontré. Ordenens Formaal og Regler.

»Et Liv i streng Selvtugt er rigt paa Glæder. Det tror ingen uden den, der har erfaret det.«

Saa kom Norbert da i Efteraaret 1119 til Rheims, som var overfyldt med Gæster. Selve Paven var der jo og en stor Forsamling af Biskopper og Prælater, inen ogsaa den franske Konge og mange Fyrster var til Stede.

Den fattige Pilegrim kunde i Begyndelsen ikke naa frem til den nye Pave, og maaske vilde det have været vanskeligt at faa ham til at forstaa Norberts Aand og Planer. Saa forlod denne Kirkemødets festomtumlede By og vandrede afsted

Træt satte han sig ved Landevejen — sammen med Hugo de Fosse og en anden Ledsager. Da kommer der pludselig en Kavalkade til Syne — en Skare Ryttere og i deres Midte en Kirkefyrste. Det er Bartholomæus de Vir, Biskop af Laon og Pavens Fætter, som skal til Kirkemødet. Han standser Hesten ved Synet af de tre mærkelige Pilegrimme og begynder en Samtale. Overrasket over Norberts Svar og Personlighed indbyder Prælaten dem til at være hans Gæster og tage tilbage med ham, han skulde nok tale deres Sag paa de højeste Steder. Dette blev et Vendepunkt i Norberts Liv.

Paven hørte med Velvilje paa Bispens Fortælling om Norbert og talte saa flere Gange med vor Helgen om hans Planer. Her i Rheims og under et efterfølgende Besøg i Laon, hvorhen ogsaa Paven var kommet, inodnedes Planen om at leve i et Ordenssamfund.

Biskoppen, der nu var helt indtaget i Norbert, satte ham nu til at lede St. Martin-Stiftet i Laon. Men da Norbert vilde indføre en streng Disciplin, blev Stiftsherrerne

meget vrede paa ham og protesterede højlydt. Norbert indsaa, at man ikke skal »hælde ny Vin i gamle Lædersække«, og at det var bedst at begynde paa en selvstændig Stiftelse. Og Biskoppen gav sit Bifald og viste Norbert paa nogle mindre og større Udflugter til Biskoppens Besiddelser forskellige Byggepladser. Saa hændte det, at de kom til et ensomt Dalstrøg, kaldt *Prémonstratum*, *Prémontré*.

Her overnattede de, og medens de sov, og Nattens Stilhed laa over Egnen, havde Norbert nu, som den gamle »Vita« fortæller, et Syn. Han saa en Skare hvidklædte Mænd med Kors og Lys og Røgelsekar drage i Procession gennem denne Dal.

Om Morgenen fortalte han dette til Biskoppen og erklærede, at her vilde han og hans Ledsagere bo. *Bartolomæus de Vir* blev jo nok overrasket, men stillede Pladsen til Norberts Disposition og lovede ham sin Hjælp.

Efter Tilbagekomsten til Laon forberedtes Grundlæggelsen. Efter en Tale, Norbert holdt til Latinskolens Elever i Laon, sluttede sig straks 7 unge Kandidater til hans nye Stiftelse. Ogsaa andre kom, og i Aaret 1120 modtog de den hvide Ordensdragt fra Biskoppens Haand.

Aaret gik med at anlægge Kirke, Stiftsbygninger og Økonomi-Bygninger.

I Begyndelsen af 1121 sluttede 13 nye Kandidater sig til Norbert, deriblandt *Evermod*, som skulde blive en af hans største Medhjælpere.

Hugo de Fosse ledede senere under Norberts Fraværelse den unge Ordensmenighed — thi Slifternen var ofte paa apostoliske Rejser, hvor hans Prædikener vakte en lignende Bevægelse som den h. *Bernards*.

Denne store Helgen, Abbed af *Clairvaux*, virkede jo samtidig med Norbert, og de to Aandens Mænd sluttede Venskab paa et Møde i *Soissons* i April 1121. —

Kirken i *Prémontré* begyndte imens at rejses, og det var nødvendigt at sørge for Relikvier til Altrene. Saa rejste Norbert da til *Cöln*, den By, som han havde gæstet som ung, verdensglad Adelsmand og Klerk, og senere som en helt af Christi Aand opfyldt Mand for at modtage Præstevielsen.

Han blev ogsaa denne Gang vel modtaget. Folk strømmede til hans Prædikener, og det lykkedes ham at faa nogle af den hl. Gereons, den hl. Ursulas og andre i Cöln fra gammel Tid højtærede Helgeners Relikvier. Sammen med en Del nye Ordenskandidater og en Skare Murer-svende og andre Bygge-Arbejdere tog han sent paa Efter-aaret tilbage. Hans Rejse førte ham over Namur, hvor Greve Gottfried og hans Hustru tog imod ham og grebne af Begejstring for denne Guds Mands Arbejde skænkede Norbert sin Ejendom Floreffé til et Ordenshus. Saaledes blev »Præmonstratensernes« eller »Norbertinernes« andet Abbedi — det senere saa navnkundige Floreffé ved Namur i Belgien — til.

Men nu gjaldt det om at faa en fast Regel for Norberts Aandsfæller. Det skulde ikke blive en ny Munkeorden. Ellers havde jo Cisterciensernes nye af den hl. Bernard reformerede Orden været fristende. Men Norbert vilde paa den ene Side nok have en streng Disciplin og fælles Korbøn, men paa den anden Side vilde han bibeholde det apostoliske Arbejde udadtil, den pastorelle Gerning iblandt Folket, som ofte manglede tilbørlig uddannede Sjælehyrder.

Saa blev da Norberts Stiftelse et Ordenssamfund af »Kor-Herrer«, som kaldtes for »reguleret« d. v. s. forpligtede til at følge visse Regler. Selve Ordenshusene kunde godt — og skulde ogsaa efter Datidens Forhold — blive til store Besiddelser, hvis Midtpunkt dannedes af en pragtfuld Kirke med en stor Stiftsbygning, hvori Abbeden havde sin særlige Bolig, og hvor der var Plads til et stort Bibliotek og andre Samlinger, til en Skole og et Ordensseminar, til Gæsteværelser o. s. v. Stiftsbygningen var omgivet af Økonomibygninger, thi Stiftet ejede baade Gaarde og Skove.

De enkelte Stiftsherrer derimod skulde leve i Fattigdom, øve streng Faste og være i alt gode Mønstre for gode Præster og Sjælehyrder. Derfor blev Augustinerregelen, men med Norberts og Ordenskapitlernes særlige Tilføjelser, lagt til Grund for det nye Ordenssamfund.

Det var paa selve Juledagen 1121, at Norbert og c. 90 Ordensbrødre aflagde de højtidelige Løfter paa disse Reg-

ler. Juledagens 3. Evangelium siger: »Og han kom til sin Ejendom, og det, som var hans Eje, modtog ham ikke. Men dem, som modtog ham, gav han Kraft til at blive Guds Børn...« F. F. M.

Langeland.

I sin utrættede Nidkærlighed for Sjælenes Frelse tænkte den hensovede Biskop kun med Sorg paa de ved deres Hjemstavns Afsondrethed og exceptionelt vanskelige Trafikforhold saa ugunstigt stillede Katholikker paa Langeland, indtil han i Hr. Pastor Schindler fandt den Mand, i hvis Hænder han kunde lægge Omsorgen for disse ham saa dyrebare Sjæles Vel. Deres hittidige Sognepræst, Hr. Pastor Hillebrandt i Svendborg, ydede øjeblikkelig Sagen sin kærligste og mest energiske Støtte ved straks at benytte en gunstig Lejlighed til at købe til Missionen to netop til Salg udbudte Ejendomme i Rudkøbing med en enestaaende Beliggenhed, idet de har Façader til to Gader, den ene Byens Hovedgade, og med Hovedfaçaden danner den ene Grænse for Torvet med H. Chr. Ørsteds Statue.

Efter nogle Maaneders orienterende Virksomhed paa Øen tiltraadte Hr. Pastor Schindler en aarelang Udenlandsrejse, hvor han helt helligede sin Tid til at skaffe Missionen et økonomisk Grundlag. Under Devisen »Belgien adopterer Langeland« er derefter i Belgiens Byer oprettet en Række Komiteer med Hovedsæde i Antwerpen. Der foreligger saaledes det nødvendige Fundament. Idet den nuværende Overhyrde har helliget Foretagendet den samme Interesse som sin Forgænger, har Hr. Pastor Schindler nu tiltraadt sit Embede og ser allerede nu sin utrættelige Virksomhed lønnet med rige Frugter.

Den ene af de nævnte Ejendomme ombygges for Tiden fuldstændigt indvendigt til et skønt og ædelt, midlertidigt Kapel, der som St. Bendts Kapel allerede er gaaet ind i Byens Bevidsthed som et levende Organ med rige Løfter. Det er lykkedes Hr. Pastor Schindler i Svendborgustillin-

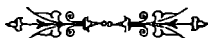
gens Arkitekt at finde en Mester, der har forstaaet med ringe Midler at skabe af et ordinært Provinshus Byens arkitektonisk mest seværdige Bygning. I al sin Simplicitet fremtræder den lille Bygning som et kraftigt og ægte Udtryk for dansk Kirkebygningskunst i Middelalderens bedste Periode. Den Interesse, der i den offentlige Bevidsthed, som denne kan give sig Udtryk i Pressen, allerede grupperer sig om det hele Missionsforetagende, skyldes sikkert ogsaa i nogen Grad denne Kunstners lykkelige Haand. Efter Kapellets Fuldendelse vil der være Lejlighed til en fyldigere Omtale.

Denne umiskendelige, ivrige Interesse gjorde den Tanke nærliggende ved en liturgisk Udstilling paa Forhaand at give Offentligheden et Indblik i den Skønhedsrigdom, der er den katholske Kirkes Særkende. I Dagene den 20. og 21. November var da i Eftermiddags- og Aftentimerne i Hotel Skandinaviens store Sal, som beredvilligt var stillet til Disposition, arrangeret en Udstilling af den rige Skat af Kunstgenstande til kirkeligt Brug, der dels er skænket Sognepræsten af belgiske Venner, dels ved gode Lejligheder erhvervet af denne paa hans omfattende Rejser; og som den stedlige Presse erkendte som et Hele af Skønhed.

Det udførlige og med liturgiske Oplysninger udstyrede Katalogs 68 Numre blev i 4 Gange 2 Timer beset af ca. 600 Mennesker af alle Samfundsklasser. Man hørte kun Lovord. Den samlede Presse bragte lange Skildringer af Udstillingen, i hvilke man var i Forlegenhed med, hvad man skulde give Prisen, de mange prægtige Paramenter, Messehaglerne og Korkaarberne, der er udgaaet fra det verdenskendte Atelier Grossé i Bruges, Billedhuggerne de Wispelaeres Skulptur til Højaltret og skønne Tabernakeldør, de belgiske Malmarbejder og Messebøger, det lueforgyldte, med Opaler og Krystaller prydede Relikvieskrin, den vaabenprydede Evighedslampe fra Fyrsterne Barberinis Huskapel i Rom, den danske Billedhugger Theilmanns i deres ophøjede Symbolisme og Renhed enestaaende skønne og uforglemmelige Korsvejsskulpturer. Man tør sige, at denne Udstilling, der var den første i sin Slags her i Landet, blev betragtet som en kunstnerisk Begivenhed og har

været af stor, stedlig Betydning. Dens Succes blev Vidnesbyrdet om de to Overhyrders Klogskab og Morgenrøden før Dagen, den kommer.

E. Lier-Kyhl.

Nye Bøger.

Gyldendalske Boghandel har tilsendt os sine Julehefter, som vi gerne anbefaler. Juleroser hævder i smukt Udstyr og lødigt Indhold sin Plads som vort fineste Julehefte. Det indledes med et skønt Digt af Ludvig Holstein »Sangen i Skoven« og indeholder iøvrigt gode Fortællinger, en Samtale med Selma Lagerlöf, Beskrivelse af Christiansborg Slot med mere. Som Bilag medfølger en Del Billeder i Flerfarvetryk, hvoraf navnlig Købkes Billeder er dejlige.

For Børn vil Børnenes Juleroser og Juletid være kærkommen Læsning, en rig Blanding af Underholdning og Belæring, gennemillustreret med en Mængde gode Billeder.

»Indvielse«.

Den Bog, der bedst af alle Bensons moderne Romaner repræsenterer ham fra alle hans bedste Sider, er vel nok *Initiation*, som nu foreligger paa foreligger paa Dansk under Navnet *Indvielse*.

Den tegner et let henkastet Billede af det moderne Rom med Luksushoteller, Lediggængere af mange Landes Aristokrati, mondæne Katakombebesøg, traditionelle Bilture til Frascati og Stemningen derude paa Albanerbjergenes Hæld.

Dette er kun et forbigaaende Milieu, hvori Helt og Heltinde præsenteres, forelsker sig og forloves — og hvori Smertens *Leitmotiv* første Gang klinger, grelt paa den lyse Baggrund.

Hovedscenen i Bogen er den store engelske Herregaard, som Benson kender og viser om i, indtil den sidste Krog.

I denne robuste og opulente Idyl lever en af Bensons skønneste Skikkelser: Tante Anna. I hendes kloge Øjne genspejler Dramaet sig — thi om et Drama handler Bogen.

Om en Forelskelse — brat og sødmefyldt som det romerske Foraar. En Forelskelse, som gør blind — og efter en Række næsten pinligt sande Sjæleanalyser — smerteligt klarsynet.

Smerten, Lidelsen kommer ind i den unge Mands

Liv: en arvet Sygdom truer med Blindhed, idet en Hjernebyld langsomt udvikler sig. Anfaldene — ak, hvem læser den store Hovedpinescene uden selv at føle det dundre ved Tindingerne — Anfaldene og Kærlighedskonflikterne staar paa Baggrund af en lille 8aarig Drengs naive Spørgsmaal — en Baggrund, der paa næsten raffineret Vis fremhæver Smærtens Gru og Hæslighed.

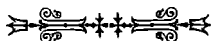
Der hviler en Skygge over det store Gods — en Skygge, der bliver dobbelt skarp og grum, fordi den saa usigelig dejligt tegnede lille Gut lyser op i den. Skyggen genspejler sig i den kloge, fine Tantes stille Øjne; hendes Frygt for, at Nevøen ikke skal forstaa sin Ulykkes Budskab — ikke skal blive indviet — oplyses ved en af disse Lægmands-Mystikere, som Benson (ofte paa Baggrund af en udannet og bornert Præst) elsker at tegne. Denne gamle Mand breder Vishedens Fred om sig — en Fred, han selv har købt for det rette Forhold til sit Livs store Ulykke. Dramaet tilspidises; den mesterligt tegnede mondæne Kvindekikkelse forsvinder i Baggrunden, og Helten isoleres mer og mere, til han i den store Operationsscene er helt ene med Gud og sin Sjæl.

Den Opvaagnen af hans sjælelige Spændkraft, der nu sker, dækker Benson kyskt og nænsomt over — den kun genspejler sig i Bipersonernes Indtryk.

Det er ikke blot Lidelsens Mysterium, Benson rører ved, saa det skælver i Læseren — det er det endnu dybere: Soningens Hemmelighed, »Fædrenes Synd«, som »nedarves paa Børnene«.

Dødsscenen — den store, stille og dog saa dybt tonende Symfoni, efter en Række Kapitler i ængsteligt *staccato* — griber og forsoner.

Man forstaa Smertens Mission — ikke theoretisk, men praktisk, personligt — fordi man oplever den i en Person, der ved sin almengyldige Menneskelighed kan være Type for os alle.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Paa den katolske Højskole talte forrige Tirsdag Hs. Højærværdighed Biskoppen om sin Rejse til Rom. Mødet var for denne Aften henlagt til St. Knuds Sal i Stenosgade som var fyldt til sidste Plads. Biskoppen fortalte fornøjeligt og interessant om sine Oplevelser paa Vejen til og under Opholdet i den evige Stad, og sluttede med en indtrængende Opfordring til i saa stort Tal som muligt at deltage i Pilgrimsfærden næste Aar. — Paa Tirs-

dag, det sidste Møde før Jul, slutter Pastor Günther Traditionen tro, som sædvanlig Sæsonens første Halvdel med en Oplæsning. Denne Dels Foredrag, der saa helt har staaet i Roms Tegn, har været en god Forberedelse til Jubelaaret der nu snart tager sin Begyndelse.

England. 65 Pilgrimstog er allerede arrangeret til Valfarten 1925.

Irland. Irlands Katholikker har haft den store Sorg, at deres afholdte Kardinal Michael Logne afgik ved Døden d. 19. Nov. Men ikke blot Katholikkerne i Irland, hele det engelske og skotske Riges Katholikker sørger over hans Bortgang. — Han var født d. 1. Oktober 1840. Som ung Theolog studerede han paa det irske Kolleg i Paris. Der erhvervede han sig de højeste akademiske Grader, derefter blev han Professor i Skønlitteraturen; tilsidst udnævntes han til Professor i Theologi. Nogle Aar virkede den unge Professor i Paris, men hans Længsel stod efter sit Fædreland; derfor opgav han Professoratet i Paris og drog hjem til sin Diocese Armagh, hvor han var født. Den unge lærde Præst drog snart alles Opmærksomhed paa sig ved sin mandige Karakter, Videnskab og Fromhed. Da Biskoppen af Armagh døde, blev han hans Efterfølger paa Bispestolen. Det var en trang Tid dengang. En voldsom Hungersnød hærgede netop Landet. Men den opofrende Biskop fik samlet en Sum paa 30,000 £ og lindrede dermed den frygtelige Nød. — Dublins Primas valgte ham til sin Koadjutor 1887. Allerede 7 Maaneder efter døde denne og nu blev Michael Logne udnævnt til Efterfølger paa St. Patricks historiske Bispestol. Pave Leo XIII kreerede ham 1890 til Kardinal og overdrog sin egen Legat at overbringe ham Kardinalsbarretten. Michael Logne var den første Kardinal paa Dublins Bispestol. Her er ikke Plads til at omtale hans fremragende Virksomhed som Biskop. Kardinal Logne hører til de dygtigste og berømteste Kardinaler i den engelsk-irske Kirkehistorie. En af de største Glæder den afdøde Kardinal oplevede, var den at kunne konsekreere den smukke Metropolitan-Katedral, hvis Bygning var paabegyndt i hans spædeste Barndomstid. Konsekrationen foretoges i Juni 1904. Paven sendte en særlig Legat til Højtideligheden. — De irske Katholikker elskede deres Kardinal. Han var »Kardinalen«. En yderst charmerende Elskværdighed prydede hans mandige Karakter. Selv som Kardinal holdt han af al mandig Sport; selv var han en dygtig Svømmer og forstod med Dygtighed at manøvrere en Yacht. Han elskede den irske Natur og beundrede med Begejstring den grønne Ø's vidunderlige Højsletter. Men frem for alt var han en Studiernes og Arbejdets Mand. Aldrig har han haft nogen

Sekretær. »Havde jeg en Sekretær, maatte han være doven«, svarede han en Dag. Selv som Olding arbejdede han utrættelig. Til Trods for sin Berømmelse var han altid beskeden. En Dag bar han selv Tasken for en ung Præst, som besøgte ham. Da en Amerikaner engang besøgte Kathedraalen, viste han ham selv rundt. Ved Afskeden vilde Amerikaneren give ham en Belønning og spurgte om hans Navn. Kardinalen svarede: »Nogle kalder mig for »Old Michael«, andre for »Kardinalen«. Kardinalen var en god Ven med den prot. Biskop Dr. Aleksander af Armagh; men da denne ikke turde tage imod Kardinalen paa Grund af Folkestemningen (Ulster), mødte denne ofte hos Kardinalen til en venskabelig Passiar. — Ved Sørgehøjtideligheden viste det sig, hvor afholdt den gamle Kardinal har været. Englands, Skotlands og Ulsters Repræsentanter var tilstede. R. I. P. Kardinal Lognes Efterfølger er O'Donnell, som i 1922 blev udnævnt til hans Koadjutor cum jure successionis.

Rom. Den store Missionsudstilling forberedes med den største Kraafanstrengelse. Den skal aabnes sammen med Jubelaaret. Hvilken Anstrengelse og Arbejde det indtil nu allerede har kostet for at faa Udstillingen arrangeret, kan ses af enkelte Beretninger. Fra alle Verdens Kanter er store Samlinger sendt dertil. Hundreder af Gudebilleder, Statuer, Indianer-Kaurer, Stødtænder af Elefanter, hele Landsbyer en Miniature, Skjolde, Vaaben, Amuletter, mærkelige Beklædningsgenstande, udstoppede Dyr, Mineralier, Husartikler o. s. v. er sendt til Udstillingen. Fra det yderste Kanada meddeles der, hvorledes de mange store Kasser har været paa Rejse i Ugevis ned ad Floderne; paa Slæder er de blevet transporteret udenom Katarakterne. 40 Dage har de ligget i Kina for at vente paa Tidevandet, for ad Floderne atter at sendes videre; 40 Dage var de undervejs til den næste Havn. Beretninger om næsten uovervindelige Vanskeligheder kom fra Ruando i det vildeste Afrika. Først maatte de tunge Kasser transporteres over Tanganikasøen; derfra over stiløse Bjerge; 20 indfødte havde paataget sig det Hverv at transportere dem; 3 Uger havde de ivrige Mænd arbejdet paa det mest anstrengende; saa saa de sig nødsaget til at sende Bud efter Hjælp; Vikaren sendte 75 Mand; men endnu en Gang maatte de kalde efter Forstærkning; nu sendte Biskoppen 100 Mand. Det saa uhyre vanskeligt ud; han sendte Brev til Rom, hvori han udtalte sin Tvivl, om Kasserne nogensinde vilde naa den evige Stad; men nu er de da ankomne i god Behold. Vi ser, hvor alle Missionsbiskopper og Præster gør sig Umage for at opfylde Pavens Ønske at gøre Udstillingen saa interessant som muligt. — Iøvrigt er

der nedsat en Kommission af Lærde, som skal forarbejde det uhyre Materiale til et sikkert meget interessant videnskabeligt Værk. —

— Ifølge Ugeskriftet »America« skal Katakomberne forsynes med elektrisk Lys; hvilket Hverv Paven har overdraget de marianske Sodaliteter. Det vilde være glædeligt om det kunde naas til de utallige Pilegrimme begynder at strømme til de hellige Steder i Jubelaaret.

Den 25. Oktober overførtes Pave Leo XIII's Lig til St. Johann i Lateranet; det var den store Paves sidste Ønske at stedes til Hvile der; nu efter mange Aars Forløb er det lykkedes. Overføringen skete i al Stilhed om Aftenen. Liget ledsagedes af flere Kardinaler og Mænd, som havde staaet den afdøde Pave nær. — Den stille grihende Højtidelighed afsluttedes med Absolution ved halvelleve Tiden. Først Dagen efter blev det offentliggjort i Osservatore Romano.

— Fascisternes Stilling til Kirken er saare uklar; forleden døde Præsten Grandi som Følge af Voldshandlinger fra Fascisternes Side; ligeledes blev der gjort Overfald paa kendte Medlemmer af kath. Foreninger i Artegna (Undine), det samme skete med Sognepræsten, som ogsaa blev saaret. Et glædeligt Tegn er dog det, at Korset igen er anbragt paa Hæderspladsen paa Kapitoliet; en frimurerisk Aktion havde fjernet det i Aaret 1882. — Hvor bærer det hen, maa man spørge sig, naar man ser paa den fascistiske Bevægelse.

S.M.D.M. (Sct. Mariæ Drengeskoles Minde). »De gamle Drenges Juletræ afholdes *Mandag den 29. December Kl. 7¹/₂* i Skolen, Boyesgade 8 A. — Alle forhenværende Elever, saavel gamle som unge, indbydes. — Medlemmer, der staa til Restance med Kontingent, eller som ikke har gjort Regnskab for Ferie-Koloni-Mærker, bedes inden Aarets Udgang indbetale til Kassereren, Tilskærer J. Nielsen, Jul. Blomsgade 24². Træffes bedst om Aftenen.

Bestyrelsen.

Smuk Julegave:

„Korte Tanker over Søndagens Epistler“

Disse snukke Forklaringer af Søndagens Epistler er nu udkommen i Bogform og kan faas i Kath. Boghandel, Stenosgade, ved St. Annæ Kirke, S. og St. Albani Kirke, Odense.

Prisen er Kr. 1,50.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen. afholder vi efter den Maaleslok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

*Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.*

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **Indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkens Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Fru F. Osterhammel,
Bülowsvej 30 A¹

Fru Em. Siegler
Kingsgade 17 Mezz.

Frkn. Ronge
Lykkesholmsallé 14 C St.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars og Sakramentskirkens Sogne. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Hr. Pastor Ph. von Kettenburg og Hr. Pastor Ronge saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54, 3. Sal.

Frk. A. Stratbøcker
Jægersborg Allé 19, Charl.

Fru H. Günther,
Bangertsgade 11.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.

Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling afholdes Søndag den 14. December Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Rosenkranskirken, Boyesgade. Alle aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Mariakongregationen for Mænd fejrer sin Titularfest Søndag den 14. December. Kl. 8¹/₂ Fælleskommunion. Kl. 6 Aften Prædiken. Optagelse af ny Medlemmer og Festandagt i Jesu Hjertes Kirke. Adgang for alle.

A.C. Onsdag d. 17. Dec. Kl. 8¹/₄ Møde i Vesterhus. Provikar, Pastor *Helmke* taler om »Kirken og den moderne Bibelkritik.« Derefter Diskussion. Gæster kan indføres ved et Medlem. *Administratores.*

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Julefest

afholdes Søndag d. 28. Decbr. i Charl. Palmehave Kl. 6 for
St. Andreas Menighed med Børn.

Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Tombola for Voksne og Børn.

En Nissekoloni ved Julegrøden.

Børnenes Fest slutter Kl. 9. Derefter Dans for de Voksne.

Bill.: for Menighedens Voksne og Børn under 15 Aar 1 Kr., Besøgende Voksne Kr. 1,50 Besøgende Børn Kr. 2,00, faas i Præstegaarden, den franske Skole, samt hos Undertegnede, hvor Gaver ogsaa modtages med Tak.

Fru Blatt *Fru Brems* *Fru Grugni* *Fru Holler*
Tlf. Gent. 568. Tlf. Lyngby 89. Tlf. Ordr. 1187. Tlf. Ordr. 986.

Fru Hulters *Fru Hylleholt* *Fru Kapt. Nielsen*
Tlf. Ordr. 1583. Tlf. Ordr. 425. Skovagervej 5.

Kirkelig Kalender.

14. Dec. 3. Søndag i Advent (I Messen: Marias ubesmittede Undfangelse.)	21. Dec. 4. Søndag i Advent.
15. — M. Oktavdag.	22. — M. Thomas, Apostel og Martyr.
16. — Ti. Eusebius, Biskop og Martyr.	23. — Ti. Ferialdag.
17. — O. Ferialdag Tamperf.	24. — O. Vigilie*).
18. — To. Ferialdag.	25. — To. Juledag.
19. — F. Ferialdag Tamperf.	26. — F. Stephan, Martyr.
20. — L. Vigilie, Tamperf.	27. — L. Johannes, Apostel og Evangeliet.

*) **NB.** Faste- og Abstinenspligten ophører Kl. 12 Middag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 16. Dec. Kl. 8 Aften i Vesterhus, Vestervoldgade 115^a:
Pastor Günther: Oplæsning.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

Sakramentskirken. De Børn, som skal konfirmeres til Paaske, bedes snarest indmeldt hertil hos Sognepræsten, helst af Forældrene selv.

I denne Tid holdes indtil videre kateketisk Eftermiddagsprædiken (Kl. 6), som ovennævnte Børn bør overvære.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 14. December i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 14. December Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Gudstjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligst anmode om Meddelelse derom i god Tid.

Franz Jaworski,

f. T. Redaktør f. Nord. Ugebl.

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1^{1/2}—2^{1/2}.

Kalenderen for 1924 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

At vor kære Bedstemoder,
Etatsraadinde **Josefine Ramm**
f. *Brüninghausen*,

Enke efter Direktør C. J. Ramm, »Hafnia«, er afgaaet ved Døden Tirsdag den 9. Decbr., bekendtgøres herved.

Børnebørnene.

Begravelsen foregaar fra St. Ansgars Kirke, Lørdag d. 13. Decbr. Kl. 10.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvarialet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Expeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 ^a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5-7 Eftermiddag.

Nr. 51.

Søndag den 21. December.

1924.

INDHOLD: Paveelig Rundskrivelse om Jubelaaret. — Biskoppelig Kundgørelse samt Meddelelse om nogle pavelige Bestemmelser vedr. Jubelaaret. — 4. Søndag i Advent. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Kolding. Aarhus. — Avertissementer.

PIUS, PAVE,

GUDS TJENERES TJENER,

SENDER HILSEN OG APOSTOLISK VELSIGNELSE

TIL ALLE TROENDE,

SOM DENNE SKRIVELSE KOMMER FOR ØJE.

I Guds uendelige Miskundheds Fodspor har Kirken sin Stræben henvendt paa ligeledes med overordenlige Midler og Udveje, at indbyde og opfordre Menneskene til at faa Synden sonet og deres Levned forbedret. Enten det saa er Viljen, der har vendt den katolske Tro Ryggen, eller det er Sløvhed og Slaphed, lader de som oftest de gængse Frelsemidler ligge og skænker ikke den Bod, de skylder den retfærdige Gud for deres Forseelser, en Tanke, endsige at de skulde lægge den eftertænksomt paa Sinde.

Et saadant overordentligt Middel til at retlede Sjælene bydes eder nu, elskede Sønner, til belejlig Tid i det *store Jubelaar*, som efter nedarvet Skik og Sæd næste Aar skal fejres i denne ærværdige Stad. Som I véd, plejer det ogsaa at kaldes det *hellige Aar*, baade fordi det indledes, henrinder og afsluttes med hellige Handlinger, og fordi det regnes for et Middel blandt de bedste til at fremme Helligheden i Handel og Vandel.

Og har det nogensinde ellers været paa Pladsen, saa er det nu, at formane eder med den hellige Paulus' Ord: Se, nu er det den rette Tid, se, nu er Frelsens Dage inde; thi visselig vil I ikke kunde paaavise nogen Tid mere egnet end denne og mere tilrettelagt for enhver af eder til at sikre sig Tilgivelsens og Naadens Skatte. Derom hør ingen Tvivl faa Rum, at som Kirken jo viselig har tilegnet sig andre Skikke fra den gamle Pagt — unægtelig med dybere Betydning og større Virkning —, saaledes har den ogsaa efter Sabbataaret optaget denne Skik i Kristenhedens Sædvaner. Var ikke de store Goder, som Herren ved nævnte Indretning havde betænkt Jødefolket med hvert halvtresindstyvende Aar, Forbillede og Sindbillede paa al den Naade, Vi i Løbet af det hellige Aar giver de Troende Adgang til? Tanken er den samme her og der; men hvad der bydes os, overgaar saa sandt det gamle, som det aandelige det, som hører Jorden til. At nemlig Hebræerne i Sabbataaret fik igen, hvad der var i andres Besiddelse og »vendte tilbage til deres Eje,« at Slaverne i Frihed vendte tilbage til »deres fordums Slægt«, og Skyldnerne fik Gælden slettet, alt dette oplever jo vi i Soneaaret paa skønnere og virksommere Vis. Thi hver, som i Løbet af Jubelaaret bodfærdig udfører, hvad den Apostoliske Stol har paalagt, generhverver og tager tilfulde alle de Fortjenester og Gaver til Eje, som han ved Synden havde sat til, befries saa fuldt fra Satans Aag, at han genindsættes i den Frihed, hvormed Kristus *har frigjort os*, og løses endelig for Jesu Kristi, den saligste Jomfru Marias og de helliges overdaadige Fortjenesters Skyld uden Forbehold fra al den Straffebyrde, han skulde sone for sine Laster og Lyder.

Men dette — nemlig at hjælpe de enkelte Sjæle paa ret Køl og læge deres Sygdomme — er ikke eneste Hensigt med at højtideligholde Jubilæet et Aar igennem. Thi i denne *rette Tid*, da de hellige Steder søges, og baade Enkeltmands og Samfundets Andagtøvelser øges mangfoldig, vil Himlens overstrømmende Naadehjælp ydermere virke mægtig til paa alle Leder at opildne Sjælene til højere Stræben og bøde paa det menneskelige Samfunds Vanart. Som de enkeltes ubundne Tøjlesløshed bliver til Skade for alle, saaledes maa jo det, at de enkelte kommer paa bedre Tanker og lægger an paa sædeligere Livsførelse, blive til Fremme for Menneskeslægten i sin Helhed og knytte den fastere til Kristus Jesus. Og give Gud, at vort Forehavende under Nutidens Kaar maa fremskynde denne Bedring. Vel har jo den katolske Tro i nyere Tid gjort gode Fremskridt, og Mængden — som længe og bittert har erfaret, hvor falsk alt Haab om lykkeligere Kaar, og

hvor øde Sjælen er uden Gud — lader til at tørste mere brændende efter Troen, men alligevel trænger Folkeslagenes og Nationernes løsslupne og hjærteløse Brynde til at tæmmes under Guds Loves Forskrifter og Menneskene til at knyttes sammen med den guddommelige Kærligheds Baand. Uden Statsborgerne atter giver denne Kærlighed Rum — som paa Grund af sidste Krig alt for længe har ligget i Dvale, ja helt og holdent er uddød — og uden Myndighedernes Planer præges deraf, er det vanskeligt at øjne, hvorledes Folkenes fælles Tarv og varig Fred skal komme paa Fode. Hvad netop det hellige Aar formaar at yde, og hvormange Hjælpemidler det byder til at fremme denne Fred i Mennesker og Stater, behøver næppe at berøres og uddybes. Hvad kunde vel være virksommere til at knytte Mennesker og Folkeslag sammen end det, at Pilegrimenes talrige Skarer alle Vegne fra strømmer til Rom, til dette de katolske Folks andet Hjem, at de samles om den fælles Fader, samdrægtig bekender den fælles Tro, mødes og samles om Alterets Sakramente, Kilden til Endragt, og indsuger og forøger den Kærligheds Aand, som selve Roms hellige Mindesmærker bringer i Erindring som de Kristnes Hovedmærke og vidunderlig understreger? I denne fulde Kærlighed ønsker Vi, at alle de Kirker maa enes med Os, som hundredaarig ulykkelig Splid holder fjærnt fra den romerske Kirke; intet kunde da være os mere kært og velkomment end, om Vi i Anledning af dette store Jubilæum i Kærlighed kunde omfavne om ikke alle, saa dog mange af deres Flokke, der vendte tilbage til Kristi ene Hjord, og optage dem blandt Vore elskede Børn. At nogle af disse straalende og inderlig ønskede Virkninger skal fremgaa af Højtideligholdelsen af det hellige Aar og det ikke som mindste Frugt deraf, derom nærer Vi ikke ringe Haab. Til Vækkelse og Vækst af Folkenes Andagt og til yderligere Gavn vilde det jo være af største Nytte, hvis alt i Løbet af Jubilæet lod sig ordne og udføre, som det i tidligere Tid var indrettet; men vi beder den algode Gud om af sin Miskundheds Rigdom at erstatte alt, hvad der, som Omstændigheder og Tider ligger, mulig mangler enten i de foreskrevne Højtideligheder eller i de Planer, som er lagte til Forberedelse og Ledelse af de tilstundende Højtideligheder.

Da Vi altsaa forventer og tillidsfuldt lover Os saa stor Vinding og Velsignelse for den katolske Tro og de Sjæle, der er forløste ved Jesu Kristi dyrebare Blod, bønfaller Vi Gud, alle gode Gavers Ophav og Giver, om at se mildt til dette Vort Forehavende og lede og drage Menneskenes Sind til Bod og til at tilegne sig denne overordenlige Naade, og som Vore Forgængere de romerske Paver har gjort, for-

kynder og kundgør Vi hermed, med Vore ærværdige Brødre, den romerske Kirkes Kardinalers Billigelse, i den almægtige Guds, de salige Apostle Petrus' og Paulus' Myndighed og i Vor egen, til Guds Ære, til Sjælens Frelse og den katolske Kirkes Fremgang et almindeligt højtideligt Jubilæum i denne hellige Stad, at begynde første Vesper af Julefesten 1924 og at slutte første Vesper af Julefesten 1925, og Vi vil, at det skal holdes for forkyndt og kundgjort.

Alle troende af begge Køn, som i Løbet af det hellige Aar, efter værdig Modtagelse af Bodens og Alterens hellige Sakramente, hvis de da har Bolig eller Ophold i Rom, mindst én Gang daglig i tyve naturlige eller kirkelige Dage, det vil sige, fra den ene Dags første Vesper til den næstes fuldt indtraadte Aftenscumring, uden eller med Afbrydelse, med fromt Sind besøger den h. Petrus og Paulus' Basilikaer, den h. Johannes' i Lateranet og Maria Maggiore her i Staden, hvis de derimod er kommet tilrejsende, ligesaa i ti Dage, at regne paa samme Maade, og dér beder efter Vor Hensigt, under og yder Vi naadig i Herren fuldkommen Aflad, Eftergivelse og Frifindelse for deres Synder. Men hvilken i Almindelighed den romerske Paves Hensigt er, derom er I, elskede Sønner, tilvisse ikke uvidende; ved den Lejlighed, som det store Jubilæum byder, nærer Vi dog særlige Hensigter, som I sammen med Os skal søge at opnaa. Vi mener, at Freden, ikke skreven paa Tavler, men stadfæstet i Hjærterne, maa genopstaa Folkene imellem, og nok er den vel nu mindre fjærn, end den hidtil var, men den synes dog endnu fjærnere, end Vi og Menneskeheden havde ventet. Naar nu ogsaa I, Stadens Indbyggere og Gæster, af Hjærter, der er rensede for Synd og brænder af Kærlighed, ved Apostlenes Helligdomme bønfalder om dette uskatlerlige Gode, skulde der da ikke være Grund til at haabe, at Fredsfyrsten Kristus, som fordem med et Vink stillede det galilæiske Havs Bølger, endelig forbarmer sig over sine Tilhængere og ligesaa byder det Uvejr, der saa længe har hjemsøgt Europa, at standse og stilles? Endvidere ligger det Os paa Sinde, at alle de, som bor i Byen eller kommer hertil for Jubilæets Skyld, indtændig skal ty til Guds Barmhjærtighed i to andre Anliggender, der fylder Os med Sorg og Betyrninger, og som der for Troens Skyld ligger megen Magt paa, nemlig at alle Ikke-Katolikker maa vende tilbage til Kristi sande Kirke, og at Forholdene i Palæstina endelig maa blive ordnede og bilagte, som den katolske Kirke har de helligste Retskrav derpaa.

Men hvad Vi ovenfor har bestemt til Vinding af Jubelarets fuldkomne Eftergivelse, mildner Vi for dem, som

ved Sygdom eller andet begrundet Forfald bliver hindrede i Staden eller under Vejs eller overraskes af Døden, uden at have naaet det fulde Antal Dage eller Kirkebesøg, eller end ikke har begyndt dem, saaledes at de efter værdig Annammelse af Bodens og Alterens h. Sakramente skal være delagtige i Aflad og Jubilæumseftergivelse, aldeles som om de i Virkelighed havde besøgt de fire Basilikaer, Vi nævnede.

Saa fattes der da kun, mine kære Børn, at Vi af kærligt Hjærte indbyder og kalder eder alle til Rom for at tage Del i den store Rigdom paa guddommelig Miskundhed, som den hellige Moder Kirken giver eder Adgang til. Og deri vilde det misklæde eder at være sløve og mæglige, naar der, og ikke mindst i vor Tid, med saa brændende Begær og det uden Hensyn til Troskab eller ærlig Adfærd, staar saa ilter en Kamp om Jordens Goder. Betænk endydermere, hvor mæglige Skarer af Pilegrime af alle Stænder der i fordums Tid, hvor langvarige, møjsommelige og ubekvemme Rejserne end var, strømmede sammen til Jubilæum i denne ærværdige Stad; de lod sig nemlig ikke af nogen Møje kyse fra at stræbe efter den evige Salighed. Men skulde enten Reisen eller Opholdet i Staden volde Besvær, vil denne Prøvelse, saa sandt den tages i Bodens Aand, ikke blot yderligere hjælpe til at vinde Eftergivelse, men den vil opvejes af megen og det mange Haande Trøst. Thi eders Rejse gælder den Stad, som Verdens Frelser Jesus Kristus har udset til at være Troens Midtpunkt og hans Stedfortræders Bolig; den Stad, siger vi, hvorfra baade den hellige Læres og den himmelske Naades tilforladelige og rene Strømme rinder ud til eder. Her beder eders fælles Fader, som elsker eder, og som I elsker, inderlig for eder; her har eders Fromhed nem Adgang til de ældgamle Krypter, til Apostelfyrsternes Grave, til de straalende Martyrers opbevarede Levninger; endvidere vil Helligdommene staa aabne, opførte i den lange Række af Aarhundreder tit Guds og hans Helgens Ære, med saa megen Prægt og Kunst, at de alle Dage har været og i Fremtiden vil være en Genstand for hele Verdens Beundring. Og naar I med fromt Sind, i Bøn, som det sig bør, har søgt disse den Kristne Tros Mindesmærker, vil det være forbavsende, med hvilken forynget Tro og med hvilken redbon Villie til det gode I alle vil vende hjem. Thi I skal ikke dvæle i Rom paa almindelige Rejsende og Gæsters Vis; nej, I skal undgaa alt det rent verdslige, og gennemtrænge af Bodens Aand, som ligger disse Tidens jordiske Tanker saa fjærnt, og med Besk denhed i Afsyn, i Adfærd, ikke mindst i Klædedragt, skal I udelukkende være betænkte paa at sørge for eders

Sjæle og have Fordel deraf. Og i dette Stykke er Vi vis paa, at eders Biskoppers Omhu og Nidkærhed ikke vil lade eder i Stikken paa eders Pilgrimsfærd; enten vil de selv gaa i Spidsen og føre eders Skarer eller betro Præster og agtede Lægmand at være Førere, at tage sig af alt og sørge for alt paa det bedste.

Men for at denne vor Skrivelse lettere kan komme til alle Troendes Kundskab, er det Vor Vilje, at Gengivelser deraf ogsaa paa Tryk, men bevidnede af en offentlig Notar og forsynede med en gejstlig Myndigheds Segl, skal møde samme Tiltro, som vilde blive vist nærværende, i Fald det blev fremlagt og forevist.

Det staar altsaa ingen frit for at bryde denne Kundgørelse om, hvad Vi foreskriver, offentliggør, tilstaar og vil, eller i formastelig Selvraadighed at gaa derimod. Skulde dog nogen vove noget saadant, da skal han vide, at han har paadraget sig den almægtige Guds og hans Apostle, den h. Petrus' og Paulus' Unaade.

Givet i Rom ved S. Peter, ni og tyvende Maj i Aaret efter Guds Byrd nittenhundrede og fire og tyve, Vort Pontifikats det tredje.

O. CARD. CAGIANO,
den rom. Kirkes Kansler.

P. CARD. GASPARRI,
Statssekretær.

HØJTELSKEDE I HERREN!

Jubelaaret stunder til. Millioner af Troende vil i det kommende Aar efterkomme vor hellige Faders Indbydelse og fra alle Verdens Kanter strømme til Kristenhedens Hovedstad. Sammen med andre Trosfæller fra de nordiske Lande haaber vi for første Gang i større Antal at kunne deltage i det store Jubilæum i Rom.

Jubelaaret er et Naadensaar, fordi det plejer at være rigere paa hellige, religiøse Festligheder, og særligt fordi det skænker os rigere Naademidler. Som I lige har hørt af vor hellige Faders Skrivelse, skal vi i dette Jubelaar forene os med alle Jordens Troende for ved en fælles Bøn at opnaa, at Freden maa vende tilbage og Troens Enhed genoprettes mellem Nationerne. Vor hellige Faders Ønske er vort Ønske; vi vil støtte ham ved vore Bønner. Alle, Lægfolk, Præster og Biskopper i hele Kirken, det er det samme, hvem vi end er, alle har vi den Pligt at bede for vor fælles Fader; vi vil gaa til ham og i sønlig Hengivenhed stille os ved hans Side. Vi vil indstændigt bede for Kirken; vi vil ære den og gøre, hvad der staar i vor Magt,

for at den bliver æret; vi vil forsvare dens Rettigheder; vi vil elske den og opofre os for den.

Idet jeg slutter mig helt til den hellige Faders Indbydelse, anmoder jeg indtrængende alle, som har Ævne til det, om at efterkomme den hellige Faders Indbydelse og tage Del i Jubilæumsvalfarten til Rom, besøge dens ærværdige Helligdomme og høre af selve vor Overhyrdes Mund de opmuntrende Ord, som vil styrke og befæste os i Troen. Dér i den stolte Kupel over Peterskirken, til hvilken Michelangelo vilde faa alle dem, der besøger den evige Stad, til at hæve deres Blik, vil vi kunne læse de Ord: »Tu es Petrus et super hanc petram ædificabo ecclesiam meam.« — »Du er Petrus og paa denne Klippe skal Kirkens Bygning hvile til Tidernes Ende.« Og Troen vil faa os til at bekende: »O Pastor Ecclesiæ, tu omnes Christi pascis agnos et oves.« — O ja, du er hele Kirkens Hyrde; du er Petrus, Christi Statholder; til dine myndige Ord svarer vor Tro; paa din stærke Arm hviler vort Haab; af dine velsignede Hænder venter og modtager vi den overnaturlige Ernæring, som Christi Sakramenter har beredt os; og i den Stund, hvor Uro og Forvirring griber os, hviler vi i Fred ved dit Faderhjerter. Troen, Tilliden, Kærligheden kræver intet Offer af os, fordi du udøver Christi Myndighed, og efter Christi Exempel viser du dig for os, de ydmygeste blandt dine Sønner, som den sagtmødige og den ydmyge af Hjertet.

Inden vi forlader den hellige Stad, vil vi bede den hellige Fader om at styrke vort Mod, og i dybeste Ærbødighed vil vi bede ham om at give os sin hellige Velsignelse: »Hellige Fader, — vil vi sige — velsign din trofaste danske Hjord, velsign alle dem, der deroppe ofrer sig for Kirken, velsign alle vore katolske Familier, velsign alle dem, der her er tilstede, og som alle bekræfter deres faste Forsæt at ville forblive dine trofaste Børn og dine stedse hengivne Medarbejdere i Christi Kirke.«

Ovenstaaende pavelige Rundskrivelse skal — sammen med nærværende Kundgørelse og den efterfølgende Meddelelse om nogle pavelige Bestemmelser vedrørende Jubelåret — oplæses i alle Kirker og Kapeller i det danske Vikariat, paa den tredje Søndag i Advent.

København, den 1. December 1924.

† *Joseph*, Biskop og Apost. Vikar.

Særlige Bestemmelser vedrørende Jubelaaret.

Foruden den ovenfor baade paa Originalsproget og i dansk Oversættelse gengivne pavelige Bulle af 31. Maj 1924 er der udsendt tre pavelige Skrivelser vedrørende Jubelaaret.

Ved pavelig Skrivelse af 5. Juli 1924 bestemmes det, at, saalænge Jubelaaret varer, kan ingen Aflad (bortset fra selve Jubelafladen) tilvendes andre end de afdøde. En Undtagelse herfra gør 1) den Aflad, som kan vindes i Dødsstunden; 2) Afladen, der er knyttet til Bønnen »Herrens Engel«, til Deltagelse i de 40 Timers Bøn og til Ledsagelse af det allerhelligste Sakramente, der bringes til de Syge; 3) Portunkulaafladen; 4) de Aflad, som Kardinaler, Ærkebiskopper eller Biskopper uddeler ved højtidelige kirkelige Funktioner.

Ved pavelig Skrivelse af 15. Juli 1924 gives der alle Skriftefædre i Rom ganske særlige Fuldmagter, der gælder for hele Jubelaaret.

Ved pavelig Skrivelse af 30. Juli 1924 bestemmes det endelig, at visse Personer, der er hindrede i at valfarte til Rom, kan vinde Jubilæumsafladen paa deres Hjemsted.

Disse Personer er 1) alle kvindelige Ordenspersoner, deres Novicer og Postulantinder, Eleverne i deres Kostskoler og deres kvindelige Tyende og Personale; 2) de, der hensidder i Fængsel; 3) de Syge eller Svagelige, som Hensynet til deres Helbred hindrer i at drage til Rom; 4) Sygeplejersker; 5) Arbejdere, der fortjener deres daglige Brød ved deres Hænders Arbejde og ikke har Raad til at forlade deres Arbejde i saa lang Tid; 6) alle, der har fyldt 70 Aar. — For at disse Personer kan vinde Jubilæumsafladen, fordrer der, at de efter at have modtaget Bodens og Alterens hellige Sakramente beder i den hellige Faders Mening og forretter en eller flere gode Geruinger, som foreskrives dem af deres Skriftefader. — Det bemærkes, at de her omtalte Personer kan vinde Jubilæumsafladen to Gange i Løbet af Jubelaaret, hvis de to Gange opfylder ovennævnte Betingelser.

4. Søndag i Advent.

Messens Tekst.

Indgangsvers (Introitus).

Isaias 45. I Himle, nedsender eders Dugg fra oven, og Skyerne nedregne den relfærdige. Jordan aabne sig og lade Frelseren fremspire. Ps. 18. Himlene fortælle Guds Herlighed, og Himmelhvælvingen forkynder, hvad hans Hænder formaar. Ære være . . .

Kirkebøn (Oration).

Herre, vi bede dig, rejs dig i din Vælde og kom, og il os til Hjælp med din mægtige Kraft, for at din Forbarmelses Miskundhed ved din Naades Bistand maa fremskynde det, som vore Synder hindre. Du, som lever . . .

Epistel. St. Pauli Brev til Korinth. I, 4. cap.

Trinsang (Graduale).

Ps. 144. Herren er nær for alle, der paakalder ham, for alle, der paakalder ham i Sandhed. Min Mund skal forkynde Herrens Pris og alt Kød velsigne hans hellige Navn. Alleluja, alleluja. Kom, Herre, og tøv ikke! tag Syndernes Byrde fra dit Folk Israel. Alleluja.

Evangeliet. Lucas 3, 1—6 (Johannes's Kaldelse).

Ofring (Offertorium).

Lucas 1. Hil dig, Maria, fuld af Naade, Herren er med dig. Velsignet er du iblandt Kvinderne, og velsignet er dit Livs Frugt.

Stillebøn (Sekreta).

Herre, vi bede dig, se i Naade til disse Ofre, at de baade maa fremme vor Andagt og vor Frelse, Ved vor Herre . . .

Kommunionsvers (Communio).

Isaias 7. Se, en Jomfru skal undfange og føde en Søn, og hans Navn skal være Emmanuel*).

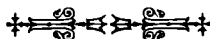
Slutningsbøn (Postcommunio).

Efter at have modtaget dine Gaver bede vi dig, Herre, at Deltagelsen i din Hemmelighed kraftigere og kraftigere maa virke Frelsen i os, Ved vor Herre . . .

*) Emmanuel = Gud med os.

Liturgiens Grundtone klinger ud af Evangeliets Ord: Bereder Herrens Veje. Den liturgiske Tekst giver Svaret paa Spørgsmaalet: Hvorledes? 1. Ved Profeternes fromme Længsel; 2. ved Kirkens Inderlighed i Bønnen; 3. med Apostelens rene Samvittighed og 4. med Johannes Døberens Iver.

Hint tusindaarige Længselsraab lyder endnu en Gang mægtigt i Indgangsverset lige før Frelserens Komme. Dette Længselsraab vil finde Bønhørelse hos Gud; den samme Almagt, Visdom og Kærlighed, som gav Himmel og Jord sin Tilværelse (Himlene fortælle Guds Herlighed . . .) vil skabe et andet Vidunder; den samme Gud, som skabte Mennesket efter sit eget Billede og i sin Lignelse, vil selv blive Menneske for at forløse os. Hin Guds Herlighed antyder Kirkebønnen, idet den beder om en Forløser, som skal komme med Magt, til Hjælp for os, med Barmhjerlighedens Magt, som læger og frelser; skyndsomt, fordi Kærligheden trænger den. I Epistelen træder Apostelen frem for os som et herligt Eksempel paa Troskab mod det Kald, Gud har givet ham. Vel minder den om den høje Værdighed, Herren har givet sin Apostel, men ogsaa om den Menneskeværdighed og Kristenværdighed, Jesu Menneskevordelse har bragt og fornyet i os. Ogsaa den fortæller om Guds Herlighed. Betragter vi Evangeliets Ord som Grundtanke i denne Søndags Liturgi, saa viser Trinsangen os, hvorledes vi skal udføre den i vort Liv: hjertelig Længsel (som paakalder ham), barnlig Tro (som forkynder hans Lov), ydmyg Bevidsthed om vor Synd og vor Frelse (kom og tøv ikke). Frelseren (salutare dei) vil komme i Kød, synlig i Menneskeskikkelse, født af Jomfru Maria (Ofring). Med Engelens Hilsen bryder Morgenrødmens frem for Dagen, da Herren kommer. Adventstiden svinder, Juledagens lyse Skær nærmer sig. Stillebønnen henvender sig til Gud om Hjælp. Kommuniionsverset bestyrker os endnu en Gang i vor Længsel. Maatte Modtagelsen af den hellige Kommunion styrke Frelsen i os (Slutningsbøn).

Nye Bøger.

Johannes Jørgensen: Breve fra Assisi. (Gyldendal. 1924.)

Det er altid med glad Forventning, man modtager en ny Bog af Johs. Jørgensen, og man vender altid Bogens sidste Blad med en Tak for den Berigelse, som et Samvær med en aandfuld Fortæller og en Sprogets Mester er. Saaledes ogsaa med disse Breve fra Assisi, der foreligger med en smuk Omslagstegning af Kongstad. Som Titlen lader formode, er det en Række Artikler, der tidligere har været offentliggjort i Dagspressen, som her er samlet til en Bog og dermed reddet fra Døgnlæsningens Forglemmelse.

Hensigten med Udgivelsen er, som Forfatteren siger i et Forord, »at holde nogle af Danmarks Døre aabne ud til »et større Fædreland« — til Aandens Republik.« Gennem de Døre og Vinduer, Johs. Jørgensen i Aarenes Løb har holdt aabne for os, navnlig ned mod Italien, er meget Lys og megen Skønhed naaet ind til os. Og ogsaa her, med disse Breve, bringes Bud, som er værd at lytte til og fordybe sig i.

Korte Tanker om Søndagens Epistler. Udgivet af P. Jos. Resch. — Pris Kr. 1,50.

Disse korte Forklaringer, som Ugebl. har bragt i det forløbne Kirkeaar, og som nu er udkommet i Bogform, burde spredes ude paa Landet blandt de mange Katholikker, som sjældent har Lejlighed til at overvære en Guds-tjeneste. Men ogsaa de syge og svagelige kunde benytte dem til i Hjemmet at holde en lille Søndagsandagt. En praktisk Bog, som alle kan faa aandelig Gavn af.

»Kimer i klokker!« -- St. Olavs Forlag, Kristiania (Oslo). Pris 2,50.

Et herligt Julehæfte! — Vidunderlige Tegninger, smukke Billeder, rigt og lødigt Indhold — **dette** Hæfte burde lægges paa vort Julebord i Stedet for mange indholdsløse og intetsigende »Julehæfter«.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Vincentiskonferensernes 4. Generalforsamling* fandt Sted Søndag den 14. December i Rosenkrans Sogn og havde samlet 22 Medlemmer. Mødet fik sin særlige Interesse derved, at Hs. Højærværdighed Biskoppen

ledede Mødet og holdt en lang, beaandet Tale om Vincentsforeningen og det sociale Arbejde i Nutiden. Ud fra nogle spredte Træk af Stifteren Ozanams og hans Forældres Liv tegnede Biskoppen et levende Billede af en Vincentsbroders Arbejde blandt de fattige. Hovedformalet var ikke at give Almisse, men at arbejde til Guds Ære og til Sjælenes Frelse. Men naar man gav Almisse, skulde det ikke være til den første, den bedste. Der var mange Misbrug. Det kunde Biskoppen selv tale med om af egen, bitter Erfaring. Lægmanden kunde tit naa meget videre end Præsten. Biskoppen henviste til den store sociale Udvikling i Belgien i den sidste Menneskealder. Vincentsforeningen havde her, selv under vore smaa Forhold, en stor Opgave. Formanden gav Beretning om 3 meget vellykkede Udflugter, som Skolebrødrene sidste Sommer havde arrangeret for Skolebørn, som ikke var kommet ud i Ferien. Den ene var en Skovtur for 14 Drengene. Den anden til Zoologisk Have havde samlet 12 Drengene og den sidste til Hillerød 24. Biskoppen gjorde opmærksom paa, at her var en Lejlighed til at faa Forældrene i Tale. Det gjaldt særlig om at vinde Mødrene: saa var meget vundet. Pastor Raabe vilde have Ordet »Vincentsforening« erstattet med Menighedspleje og vilde foreslaa, at ogsaa Damer deltog i Møderne, et Forslag, Biskoppen bestemt afviste, da man derved kom i Strid med Hovedbestyrelsen i Paris; Forsamlingen sluttede sig hertil. Pastoren tog derefter sit Forslag tilbage. Mødet sluttede paa sædvanlig, rituel Maade med Bøn.

Chr. H.

— Sankt Knuds Dag, 7. Januar 1925, fejres med en Festandagt i Jesu Hjerter Kirke, ved hvilken Lejlighed ligesom ifjor de smukke og ejendommelige gamle Hymner og Sequentser fra det gamle Ordinale af 1170 atter vil lyde. Efter Festandagten vil »Lusores sancti Kanuti ducis« fremføre et Festspil: »Julegildet i Roskilde« fra »Ludo de sancto Kanuto duce« (med indlagte Hymner og Folkeviser), hvori fremstilles Mødet mellem Kong Niels og Knud Hertug den 6. Januar 1131. Saavel dette som det Passionsspil, der opføres Søndagen efter Sankt Knuds Skrinlæggelsesdag (næste Aar 28. Juni) i Vrangskov ved Haraldsted, fremføres i Tilslutning til de sidste Opførelser før Reformationen. — Iøvrigt henvises til Bekendtgørelsen.

Ordруп. St. Andreas Gilde fejrede d. 2. December sin Navnedag ved en festlig Sammenkomst i Charlottenlund Palmehaves Havesal, der var besat til sidste Plads. Formanden, Grosserer F. Grugni, bød velkommen, mindede om Dagens Betydning og takkede for den gode Tilslutning. Sognepræst L. Günther oplæste en lille Julehistorie af Houmark og et Brudstykke af en af Maria Sicks Fortæl-

linger. Pastoren er, som bekendt, en ganske fortrinlig Op- læser, som Gang paa Gang henrev Tilhørerne til et kraf- tigt Bifald. Derefter optraadte Fru Grugni og Direktør G. Brems som Zitherspillere og høstede ligeledes stærkt Bifald for deres smukke Spil. Og saa gik man over til en Pakkeauktion, som bød paa en Masse Overraskelser, der fik den gemytlige Stemning til at stige mange Grader. Det gode Overskud tilfalder Gildets aarlige Julefest, der afholdes i Palmehavens Theatersal den 28. December. — Aftenen sluttede med et hyggeligt Kaffebord, hvor For- manden rettede en varm Tak til de assisterende, ligesom der i Aftenens Løb blev udtalt mange gode Ønsker for denne gode Forening, der bidrager til et godt og kamme- ratligt Forhold indenfor Menigheden. I det hele taget skorter det ikke paa lokale Kræfter, som gerne vil yde deres Bidrag ved de selskabelige Sammenkomster.

Kolding. Fra Ahaus (Tyskland) er der her indløben den Meddelelse, at vor forhenværende Sognepræst Storp, som nu er Sognepræst og Dechant der, pludselig er bleven syg og ligger nu meget angreben af Hjertesvækkelse. Men der er dog endnu Haab om Helbredelse, dersom Pastoren for længere Tid fuldstændig opgiver al Virksomhed. — Den afholdte Pastor vil der sikkert blive bedt meget for af sine mange Venner her i Landet.

Aarhus. Der meddeles, at den kendte Redaktør for »Budbringeren«, Pater H. Geller S. J., Aarhus, er bleven udnævnt til Direktør for Bønnens Apostolat i Danmark. Idet vi bringer Pater Geller vore hjerteligste Lykønskninger, udtaler vi vort Haab om, at Bønnens Apostolat maa vinde mange nye Venner og bringe Velsignelse for hele vort Land. Udnævnelsesdiplomet er allerede blevet ud- stedt d 23. November 1923.

Ved Redaktionens Slutning erfarer vi, at Oskar Andersen, fhv. Redaktør for Varden, er afgaaet ved Døden i Spanien.

S.M.D.M. (Sct. Mariæ Drengeskoles Minde). »De gamle Drenges Juletræ afholdes *Man- dag den 29. December Kl. 7 $\frac{1}{2}$* i Skolen, Boyesgade 8 A. — Alle forhenværende Elever, saavel gamle som unge, indbydes. — Med- lemmer, der staar til Restance med Kontingent, eller som ikke har gjort Regnskab for Ferie-Koloni-Mærker, bedes inden Aarets Udgang indbetale til Kassereren, Tilskærer J. Nielsen, Jul. Bloms- gade 24^a. Træffes bedst om Aftenen.

Bestyrelsen.

Smuk Julegave:

„Korte Tanker over Søndagenes Epistler“

Disse smukke Forklaringer af Søndagenes Epistler er nu ud- kommen i Bogform og kan faas i Kath. Boghandel, Stenosgade, ved St. Annæ Kirke, S. og St. Albani Kirke, Odense.

Prisen er Kr. 1,50.

Gudstjenesten Juledag

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 7, 7¹/₂, 8 og 8¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnatsmesse med kort Prædiken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8¹/₂ Sangmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9¹/₂ stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2¹/₂ Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Kl. 12. Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 6 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 8, 8¹/₂, 9 og 9¹/₂ stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Kl. 5 Morgen Højmesse med Udstilling af det allerhelligste. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 12 Midnat Sangmesse med Prædiken; derefter 2 stille Messer. Kl. 8¹/₂ og 9 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrup). Kl. 12 Midnat Højmesse (Kun Adgang for de med Kort forsynede.) Kl. 8 og 8¹/₂ stille Messe. Kl. 4¹/₂ Efterm. Velsignelse

St. Annæ Kirke. Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken. Kl. 7, 7¹/₂ og 8 stille Messer. Kl. 9 Børnegudstjeneste. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 11¹/₂ Gudstjeneste for Polakker. Kl. 6 Aften Prædiken og Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Ligesom de foregaaende Aar vil undertegnede i Anledning af Julen foranstalte en **Indsamling** til Fordel for trængende Familier og enligstillede i **Rosenkranskirkenes Sogn**. Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. Sognepræsten, Hr. Pastor Raabe saa vel som undertegnede er villige til at modtage Gaver.

Fru F. Osterhammel,
Bülowsvej 30 A¹

Fru Em. Siegler
Kingsgade 17 Mezz.

Frkn. Ronge
Lykkesholmsallé 14 C St.

Sakramentskirken. De Børn, som skal konfirmeres til Paaske, bedes snarest indmeldt hertil hos Sognepræsten, helst af Forældrene selv.

I denne Tid holdes indtil videre kateketisk Eftermiddagsprædiken (Kl. 6), som ovennævnte Børn bør overvære.

For dem, der ønsker at stifte Bekendtskab med den katholske Kirkes Lære, ligesom for dem, der ønsker at genopfriske deres Kundskaber om Religionen, afholder vi efter den Maalestok, der er den almindelige ved Konvertitundervisning, Gennemgang af Troeslæren:

*Pater Sialm hver Onsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Pater Spaus hver Tirsdag Aften Kl. 7¹/₂ i Præstegaarden i Ordrup.*

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1¹/₂—2¹/₂.

St. Andreas Gilde (Ordrup).**Julefest**

afholdes Søndag d. 28. Decbr. i Charl. Palmehave Kl. 6 for
St. Andreas Menighed med Børn.

Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Tombola for
Voksne og Børn.

En Nissekoloni ved Julegrøden.

Børnenes Fest slutter Kl. 9. Derefter Dans for de Voksne.

Bill.: for Menighedens Voksne og Børn under 15 Aar 1 Kr.,
Besøgende Voksne Kr. 1,50 Besøgende Børn Kr. 2,00, faas i Præ-
stegaarden, den franske Skole, samt hos Undertegnede, hvor Ga-
ver ogsaa modtages med Tak.

Fru *Blatt* Fru *Brems* Fru *Grugni* Fru *Holler*
Tlf. Gent. 568. Tlf. Lyngby 89. Tlf. Ordr. 1197. Tlf. Ordr. 986.

Fru *Hutters* Fru *Hylleholt* Fru *Kapt. Nielsen*
Tlf. Ordr. 1583. Tlf. Ordr. 425. Skovagervej 5.

Kvindelig katolsk Ungdoms Fællesmøde

K. K. U. F.

Julefest

afholdes Mandag d. 29. December Kl. 8 pr. i Vesterhus.

Juletræ, Chokolade, Juleknas samt Lodtrækning.

Billetter à 1 Kr., som giver Ret til ovenanførte, faas hos Fru
Gorritzen, Vesterhus samt hos Frk. Martha Holler, Tlf. Ordrug 986.

St. Knuds Skole, Stenosgade 4.

Søndag d. 21. Dec. Eftermiddag Kl. 4 spiller Skolens Elever

Mod Lyset

Julefantasi i 4 Billeder af »Harø«.

Elevernes Forældre og Skolens Venner indbydes venligt. Bil-
letter à 50 Øre faas paa Skolen og hos Portneren.

Sankt Knud Hertugs Passionsdag

7. Januar 1925:

Festandagt i Jesu Hjerter Kirke Kl. 7 Aften,

med Sang efter Ringsted Ordinalet fra 1170.

Festspil i Sanct Knuds Sal Kl. 8 Aften:

Julegildet i Roskilde

af »Ludo de sancto kanuto duce« med indlagte gamle Hymner
og Folkeviser. (Passionsspillet Søndagen efter Sanct Knud Her-
tugs Translationsdag d. 28. Juni 1925 i Vrangskoven ved Harald-
sted. Billetter til Festspillet à 1 Kr. faaes i katolske Boghandel
og hos Portneren i St. Andreas Præstegaard, Ordrup.

Program ved Indgangen.

Fidelitas. Følgende Numre paa Lykkesedlerne er ud-
trukne: Nr. 372 Dukkevognen, Nr. 280 Kom-
moden, Nr. 121 Havebænken, Nr. 4 Servanten.

Foreningens Julefest afholdes Tirsdag d. 30. Decbr. Kl. 7½ pr.

Kalenderen for 1925 er udkommen og kan faas hos
Ekspeditionen, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre.** Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsen
des Kalenderen portofrit. *Ansariusforeningen.*

Kirkelig Kalender.

21. Dec. 4. Søndag i Advent.	28. Dec. Søndag i Juleugen. Uskyldige Børn, Martyrer.
22. — M. Thomas, Apostel og Martyr.	29. — M. Thomas af Canter- bury, Bisp o. Martyr.
23. — Ti. Ferialdag.	30. — Ti. Oktavd. af Julefesten, (Messen: Søndag af Juleoktaven.
24. — O. Vigilie*).	31. — O. Silvester I, Pave og Bekender.
25. — To. Juledag.	1. Jan. To. Jesu Omskærelse.
26. — F. Stephan, Martyr.	2. — F. Jesu Navnefest.
27. — L. Johannes, Apostel og Evangeliet.	3. — L. Oktavdag af Johannes.

*) **NB.** Faste- og Abstinenspligten ophører Kl. 12 Middag.

Rettelse: I Artiklen om Kardinal Logue kunde en kedelig Trykfejl af tekniske Grunde ikke mere standses. Kardinalen hedder Logue, ikke Logne.

✠ Vor kære trofaste Mand, vor bedste Ven, altopofrende Fader, Svigerfader og kære Broder
N. M. Madsen,
horkaldte Gud Mandag d. 15. ds. til evig Fred, dybt savnet.
Salome Madsen.
Karen og Rosa Henny.
Emil Overgaard.
Søren Madsen.
Sr. Clementia af Jesus.
Sr. Johanne Marie.
Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbønner.
Requiescat in pace.

✠ Vor kære ejegode Moder
Josephine Louise Antoinette Ronge,
f. Siegler, Enke efter Glashandler Wilhelm Ronge, fik efter 8 Maaneders Sygeleje og efter god Forberedelse ved hyppig Modtagelse af Kirkens Naademidler den 11. ds. sit Ønske opfyldt om at maatte gaa hjem til Ham, hvis hellige Vilje hun ydmygt og trofast har søgt at opfylde alle sit Livs Dage.
Paa Familiens Vegne
Fr. Ronge, Sognepræst.
Jordfæstelsen har fundet Sted.
Den kære afdødes Sjæl anbefales til Venners og Trosfællers Forbøn.
R. I. P.

Tak.

Hvem vi ikke naar at takke personlig, bedes paa denne Maade gennem Ugebladet modtage vor hjerteligste Tak for al kærlig Deltagelse baade under vor inderlig elskede Moders Sygdom og i Anledningen af hendes Bortgang. Gud velsigne Dem alle.
Paa Familiens Vegne *Fr. Ronge*

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

72. AARGANG

Nordisk Ugeblade udgives af Ansguriusforeningen og udkommer hver Søndag Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Bredgade 64 ^a, Kbh. K. Tlf. Palæ 59. Træffes bedst Kl. 5—7 Eftermiddag.

Nr. 52.

Søndag den 28. December.

1924.

INDHOLD: Jul. — Rosen i den kristelige Kunst. — Jubelaaret. — Mørke og Lys i Julenatten. — En underlig Jul. — Meddelelse fra Vikariatet. — Avertissementer.

Jul.

Natten er mørk — se Stjærnernes Drimmel,
Som paa et Tæppe saa flønt er spredt ud.
Under den mægtige Nattehimmel
Løstes min Tanke mod Dig, oh min Gud.

Klarest af alle en Stjerne der luer,
Flammer og funkler mod Nathimlens Blaa.
Mon det er Bethlehemsstjærnen, jeg fluer?
Hin Stjerne, Østerlands Dismænd saa.

Hellige Nat, da Du fødtes hernede —
Spredtes i Verden en Glæde saa stor.
Al, kun en Krypbe som Seng var der rede —
For Dig, du Verdens Forsoner paa Jord.

Elfte Barnlille — for Dig vil vi bøje
Hdmygt vort Knæ som Maria hin Nat.
Frelsen Du bragte for Lave og Høje,
Tak for Dit Offer — vor dyreste Skat.

Karen Bølling.

Jul.

De var paa Vej til
 Nazareth.
 Maria, den signede
 Kvinde,
 til Joseph hun støt-
 tede træt sin Arm,
 tungt Barnet laa
 hende paa Sinde.

En ussel Stald ved
 Vejen laa,
 og her i det frem-
 mede Eje,
 da Fødselsstunden
 nærmede sig,
 hun redte paa Straa
 sig et Leje.

Men ude paa den dunkle Mark
 en Engel højlydt forkyndte
 det glade Budskab for Hyrderes Flok,
 og straks de sig til Stalden skyndte.

En Stjerne ledte dem paa Vej,
 og Barnet straaled paa Lejet.
 Og fattigt var der i Krybben, men
 op alle Guldtroner den vejede.

For, Moder blid, dit lille Barn
 Alverdens Synd skulde sone,
 Alverdens Smerte blev paa det lagt,
 men vi vandt Himmerigs Krone.

I Festens Glæde vi huske maa,
 mens Juleklokkerne ringer,
 hvad Jesus' led for Menneskets Skyld
 og Tak ham i Hjerterne bringe.

Rosen i den kristelige Kunst.

Af P. Herring.

I en tidligere Opsats, betitlet *Rosa mystica*, søgte jeg nærmere at paavise Rosens Symbolik i Middelalderens katholske Literatur og Aandsliv. Som vi saa, var denne Blomst Martyrernes Løn og Martyriets Symbol, ja Billedet paa Herrens Blod og paa selve den lidende Frelser. Den havde endvidere sin Plads i Helgenernes Liv som Tegnet paa deres *gloire*, Vidnesbyrdet om deres miskendte eller ikke tilstrækkelig paaskønnede Dyder og Fortjenester, men først og fremmest var den dog Gudsmoders Lignelse og Billed, Himmeldronningens naturlige Attribut og Emblem.

Det ligger nu nær at spørge, hvad Rosen har betydet indenfor Kunsten, thi at den ogsaa her maa have gjort sig gældende, kan man *a priori* formode. Den tidligere offentliggjorte Studie skal derfor suppleres med en Undersøgelse over Rosens Anvendelse i den kristelige Kunst.

I.

Allerede de ældste kristne Kunstnere yndede at smykke Gravene og Krypterne, som gemte de jordiske Rester af deres Trosfæller, med Blomster, hvilke skulde udtrykke den himmelske Ære, der var bleven de hedengangne til- del. Derfor frembyder Gravkunsten en Fylde af Blomster — i Guirlander, Buketter, Kranse, i Vaser eller Kurve — symboliserende den Herlighed, de Afdøde var indgaaede til, det evige Foraar, de nu nød.

Thi alt Kirkefædrene havde jo forestillet sig Paradiset som en dejlig Have, hvor Blomsterne udfoldede sig uden Ophør, og hvor Luften var fyldt med deres søde Dufte. Dracontius (*Carmen de Deo*, lib. III. Patrol. Lat. LX. 1862) viser os de Salige

Inter odoratos flores et amœna vireta.

I *Passio SS. Perpetuæ & Felicitatis* (Acta primorum Martyrum, ed. Ruinart 1713) afmaler Saturus Paradiset som et »viridarium, arbores habens rosæ, et omne genus floris«, og Perpetua ser i en Vision Martyrerne samlede under

et Rosentræ i den himmelske Have, nydende i fulde Drag den ubeskrivelige Vellugt (»in viridario sub arbore rosæ odore inenarrabili alebatur, qui nos satiabat«).

Som Sindbillede paa denne Salighed gøres der allerede paa de første Kristnes Grave en rig Anvendelse af Plantemotiver: Blomster, Træer, ja undertiden hele Busketter. I Callistus' Cæmeterium findes omkring en Indskrift skulpteret en Rosengren med Knopper og Blomster (Joret: *La Rose dans l'antiquité et au moyen âge*. 1892), og paa Sabinianus' Gravsten i S. Alessandros Cæmeterium ses omkring Inskriptionen, der lyder: »Sabiniane Spiritus tuus in bono«, to blomstrende Rosenbuske, paa den ene af hvilke sidder en Due — Allegori for den fra Legemets Fængsel befriede Sjæl (Martigny: *Dictionnaire des Antiquités chrétiennes*. 1865). Roserne paa disse Gravstene skal naturligvis symbolisere den himmelske Have, »arbores habens rosæ« — Paradiset, hvor, som Petrus Damianus siger, Rosernes bestandige Blomstring frembringer en evig Vaar (»Flos perpetuus rosarum ver agit perpetuum«. (*Hymnus de gloria paradisi*. Patrol. Lat. CXLV. 1867).

Dekorationsmalerierne i Katakomberne viser en yppig Brug af Plantemotiver. Gravkamrenes Vægge og Lofter er smykkede med Kranse og Blomsterguirlander eller Genier, der bærer Blomster i Overflødighedshorn (Kraus: *Real-Encyclopädie d. christl. Alterthümer I*. 1882). Rosenguirlander ser vi i Prætextatkatakombens Passionskrypta (første Halvdel af 2. Aarh.), i Sakramentskapellet A₂ (anden Halvdel af 2. Aarh.) og i to Kamre af Lucina-Hypogæet (første Halvdel af 2. Aarh.). Ofte, især i senere Tid, har de Form af smalle, kompakte Blomstersnore, uden eller næsten uden Løv; man pillede nemlig Roser fra hinanden og trak Blomsterbladene, som Perler, paa Snore. Disse Blomstersnore er i Almindelighed ledsagede af Rosenblade og afskaarne Rosengrene; de udgør undertiden en Gravs eneste Prydelse, sjældnere er de anvendte til Omramning af Gruppebilleder (Wilpert: *Die Malereien der Katakomben Roms*. 1903).

Paa en Freske i Cæmeterium Pontiani skyder blomstrende Rosengrene frem fra Korsets Fod, i Sta. Cæcilias Krypta ses den hellige Urban omgivet af Roser, og i Domi-

tillas Cœmeterium rækker Christus Martyrerne Rosenkranse — *coronæ gloriæ* (Cabrol & Leclercq: Dictionnaire d'archéologie chrétienne et de Liturgie V. 1923).

Da Katakomberne afløstes af Basilikaerne, gik Rosen over i disse sidstes kunstneriske Udsmykning. I en Mosaik i Kirken S. Agata Maggiore i Ravenna, der forestiller Frelseren siddende paa en Trone mellem to Engle, har Kunstneren dækket Jorden med blomstrende Roser. Det samme er Tilfældet i en Mosaik i en anden Kirke i Ravenna, S. Michele, hvor Christus ses staaende mellem Erkeenglene Mikael og Gabriel, holdende sit Kors i Haanden. I Kirken S. Susanna i Rom findes en Mosaik forestillende Karl den Store, der knælende modtager af S. Petrus en Fane, indvirket med Roser (Joret op. cit.).

Saalænge den romanske Stil var herskende, spillede Rosen ingen Rolle i Ornamentiken, men med Gotiken blev Forholdet et andet. I de gotiske Kirker, der som bekendt skylder den hjemlige Flora største Delen af deres Dekorationsmotiver, maatte Rosen nødvendigvis finde ornamental Anvendelse. Saaledes er Forhal-Kapitælerne paa Façaden af Notre-Dame Kirken i Reims prydede med Rosengrene, og paa Nord-Forhallen af Kathedralen i Chartres smykker Blade, Knopper og Blomster den Konsol, hvorpaa en Kvindekikkelse, den himmelske Skønhed, hviler Fødderne, støttende venstre Haand paa et Skjold, hvorpaa fire Roser er skulpterede (Joret 1892).

Som Ornament anvendes Rosen paa Korstole (Heideloff: Die Ornamentik des Mittelalters. Zw. Ausg. 1844—47. Heft III, pl. 4 og Heft VIII, pl. 6), Alterduge (ibid. Heft II, pl. 4), Monstranser og Døbefonter; paa disse sidste ses ofte et Rosentræ mellem Maria og Bebudelsesenglen (Schleiden: Die Rose. 1872). I denne Forbindelse kan ogsaa nævnes det prægtige Billedskærerværk af Veit Stoss (i Lorenzkirken i Nürnberg, hvor Maria med Gabriel er anbragt i en Ramme af Roser.

I mange gammeltyske Kirker, t. Eks. Domkirken i Worms, er der over Skriftestolen placeret en Rose. Forklaringen turde søges i, at man i den senere Middelalder, især i Tyskland, gjorde Rosen til Diskretionens Signum. En anonym Middelalder-Digter fortæller, at Amor gav Harpo-

crates, Tavshedens Gud, en Rose, for at han skulde tie om Venus' Elskovshandeler. Og der fortsættes:

Inde Rosam mensis hospes suspendit amicis,
Convivae ut sub ea dicta tacenda sciant.

Vist er, at det ved festlige Lejligheder var Brug at hænge en Rose over Bordet for at tilkendegive, at hvad der taltes under Maaltidet, skulde være sagt *sub rosa*, *under der Rosen* (Joret: *La Légende de la Rose au moyen âge. Études romanes dédiées à Gaston Paris. 1891*). Ogsaa i Raadssale finder man ofte en Rose malet under Loftet, f. Eks. i Lübeck.

Endelig skal omtales Planteornamenterne paa de af Lorenzo Ghiberti i Aarene 1403—24 udførte Broncedøre paa den nordlige Portal af Baptisteriet i Florens. Disse Ornamenter, hvoriblandt findes Buketter af smukke fyldte Roser, er saa naturalistisk udførte, at man har formodet, de var gjorte efter Aftryk af friske Blomster og Frugter. I denne Sammenhæng bør ogsaa nævnes de ligeledes fra det 15. Aarhundrede stammende omhyggeligt udarbejdede Rosenguirlander paa Kardinal Pietro Riarios Sarkofag i Rom (Kronfeld: *Die Rose in der Kunst. Oesterreich. Gartenzeit. 1914*).

II.

Vi vender os derefter til Illuminerings- og Malerkunsten.

Til Udsmykningen af Manuskripter anvendtes i Slutningen af Middelalderen og Begyndelsen af Renaissance-tiden ofte Rosen som Motiv. I første Række maa her nævnes Kardinal Grimani's *Breviarium* og Anna af Bretagnes *Horæ*. Til den dekorative Udstyrelse af den førstnævnte Bog, som navnlig Memlings Pensel har gjort til et af S. Marco Bibliothekets dyrebareste Klenodier, er der gjort en rig Brug af Roser — Blade, Knopper og fuldt udfoldede, lyse og mørke, enkle og fyldte Blomster i yppig Fylde. Særligt maa fremhæves den nydelige Ramme af enkle, hvide Roser om Billedet af Erkeenglen Mikael og de henrivende Indfatninger af fyldte, røde og hvide Roser om Miniaturerne af Christi Passion, den hl. Anna paa Tronen og S. Hieronymus. Der er her en Naturotroskab i Gengivelsen, parret med en Finhed i Opfattelsen og en Ele-

gance i Kompositionen, der gør disse Blomsterrammer til smaa Mesterværker af flamsk Kunst

Ved Siden af Grimanis Breviar maa nævnes Anne de Bretagnes berømte Bønnebog (i Bibliothèque nationale), i hvilken Bourdichon har malet ikke mindre end 339 forskellige Slags Planter som Prydelse i Margenerne («Mémoire inédit d'Antoine de Jussieu sur le livre d'heures

Miniature fra Grimanis Breviarium: Den hellige Anna paa Tronen
(Le Bréviaire Grimani. 1903).

d'Anne de Bretagne« i Bull. hist. et philol. 1886). Om Roserne bruger Joret de stærkeste Lovord: »Rien n'égale la perfection de formes et la finesse d'exécution des roses . . . les roses vermeilles qui forment l'encadrement du folio 27 a, et les roses blanches et rouges du folio 31 a sont de la plus exquise beauté«.

En betydelig større Plads end i Illumineringskunsten indtager Rosen i den egentlige Malerkunst. Vi skelner her

mellem tre Kategorier, alt efter som Rosen er anvendt i Forbindelse med Helgener og Martyrer, med Jesus eller med Maria.

Paa en tronende Madonna af Perugino, nu i Louvre, holder den hellige Rosa, der staar paa højre Side af Maria, medens den hellige Katharina ses paa venstre Side, i Haanden en Rosengren med Blomster og Knopper.

I Underkirken i Assisi har Giotto malet det bekendte Billede af S. Franciscus' Formæling med Fattigdommen. Denne sidste er fremstillet som en uhyggelig Kvindeskikkelse i sønderrevne Klæder, hvem Drengene haaner, og Hundene gør ad. Ved hendes Side staar Franciscus, og Christus lægger hendes magre Haand i Helgenens stigmatiserede højre. I Baggrunden blomstrer Roser og Liljer, Symbolerne paa den rene, guddommelige Kærlighed. Af Murillo findes i Madrid et Billede, hvor Franciscus ses knælende for Christus, der velsignende aabenbarer sig i Skyerne med Maria ved sin Side, medens Engle strøer Roser over Helgenen.

Det betydeligste herhørende Billede er Domenichinos *Madonna del Rosario* i Bologna. Omgivet af Engleskarer troner Madonna paa Skyerne, ved hendes højre Side staar Jesusbarnet, holdende i sin oprakte Haand en Klynge Roser, som han strøer ned over de paa Jorden forsamlede Martyrer og Martyrinder.

Som paa dette sidste Maleri saaledes er Rosen i en Række Billeder anvendt i Forbindelse med Jesusbarnet. Paa Filippo Lippis *Madonna i Skoven* (Berlin) knæler Maria i stille, andagtsfuld Moderlykke foran Barnet, der ligger udstrakt paa Skovbunden, hvilende som paa et Leje af enkle, hvide Roser.*)

Stundom rækker en Engel eller Helgeninde den lille Jesus en Rose (Guido Reni. Murillo), eller Maria rækker Barnet en Rosengren (Jan van Eyck), eller Jesusbarnet holder selv en Rose op mod Maria (Dolci. Mazzuoli).

I Fremstillingen af den hellige Jomfru anvender Malerne atter og atter Rosen som hendes Smykke og Symbol. Det er i Kunsten som i Literaturen: som Digterne

*) Det er den ogsaa i Italien vildtvoksende *Rosa arvensis*.

lader Blomster spire frem, hvor hun træder, saaledes slynger Kunsten en farvesin og sødmerig Krans af Roser om hendes Tilværelse. Som purung Jomfru, som lykkelig Moder og som tronende Himmeldronning fremtræder hun i Glansen af unge Rosers sarte Ynde.

Et Billede i Antwerpen af Rubens viser den 11—12

Domenichino: Madonna del Rosario (Serra: Il Domenichino. 1909).

aarige Maria staaende med en Bog i Haanden hos sin Moder, der kærligt lægger Armen om hendes Hals. Op ad Balkonens Tremmeværk ranker sig blomstrende Roser, og to smaa Engle kommer flyvende ned med en Rosenkrans for at lægge den om Ungmøens Hoved.

Marias Himmelfart og Kroning er af Kunsten forklaret i Roser. En *Mariæ Kroning* af Raffael (Rom) viser forneden den tomme Sarkofag, hvori hvide og røde Roser

samt hvide Liljer skyder op — Symbolet for hende, der er faret til Himmels og nu under Englenes Jubel krones til Himlenes Dronning.

Paa en lang Række Billeder krones Maria med Roser. Rubens har malt flere saadanne, mest bekendt er den til Højalteret i Augustinerkirken i Antwerpen udførte tronende Madonna, hvor Engle kommer svævende med hendes Dronningesmykke, Rosenkransen, medens en Skare Helgener og Helgeninder bringer hende deres Hyldest og Tilbedelse. En *Madonna del Rosario* af Guido Reni (i Bologna)

Botticelli: Madonna med Barnet (Bode: Sandro Botticelli. 1921).

viser foroven den hellige Jomfru siddende paa Skyer med det guddommelige Barn i Skødet. To Englebørn kranser hende med Roser, og andre strøer Roser om hende, medens forneden Bolognas Skytshelgener knæler i Extase. I en tidligere i San Marco Kirken, nu i Florens Akademiet værende *Mariæ Kroning* af Botticelli ses Gud Fader og Maria i en Krans af Keruber. Jublende flyver og danser Englene i Luften, og de, der ikke tager Del i Jubeldansen, udstrøer Roser for Himmeldronningens Fødder.

Altid er Rosen hendes Attribut og Emblem. Foran Taddeo Gaddis tronende Madonna i Uffizierne sætter knælende Engle Vaser med røde og hvide Roser paa Tronens

nederste Trin. Og Botticelli, den af alle Italiens Malere, der har bragt Gudsmoder den rigeste Blomstertribut, smykker sine Madonnabilleder med høje Blomsteropsatser, fyldte med et yppig Rosenflor — se f. Eks. det her gengivne Rundbillede fra Villa Borghese i Rom.

Men denne Blomst er ikke blot Billedet paa Vor Frues Skønhed, Tegnet paa hendes Dronningeværdighed, den er ogsaa Beviset paa hendes Gunst, Pantet paa hendes Naade. Dem, hun vil vise sin Yndest, rækker hun Rosenkranse —

Dürer: Rosenkransfesten (Klassiker der Kunst IV. 1906).

yppest er dette Motiv behandlet i Albrecht Dürers berømte *Rosenkransfest* (nu i Prag). Her sætter Madonna en Rosenkrans paa Kejserens (Maximilian I.s) Hoved, medens Jesusbarnet kranser Paven (Julius II) og den hellige Dominicus med en Skare Engle uddeler Kranse til Personerne i Baggrunden.

Tilbage staar at kaste et Blik paa den tredje og vigtigste Gruppe Mariabilleder: Fremstillingerne af Moderens og Barnets Samliv.

En Botticellisk Madonna i Wiener-Akademiet fortæller en højst indtagende Episode: To Engle har plukket Roser

til Jesusbarnet. Ivrigt har han grebet efter Blomsterne og vender sig nu glad om mod sin Moder for at give hende Skatten. Men Maria er opfyldt af tunge, sørgmodige Tanker, hendes Hjerte er fuldt af Kærlighed og Taknemmelighed, men nogen Glæde kan hun ikke føle; ømt og inderligt bøjer hun sit Hoved ned mod Barnet, der ser med store, forundrede Øjne paa hende og slet ikke kan forstaa, at hun ikke er glad. Ogsaa Englene har lagt

Rottenhammer: Den hellige Familie (Peltzer: Hans Rottenhammer. Jahrb. d. kunsth. Samml. d. allerh. Kaiserh. XXXIII. Heft. 5. 1916). (Fot. Kunstakademiets Bibl.)

Mærke til Madonnas smertefulde Udtryk, de aner Grunden, hendes Forudelse om Barnets Skæbne, og medens den yngre retter sit taareduggede Blik mod Maria, har den ældre bøjet sit Lokkehoved og er hensunken i Tanker, idet hun stadig holder sit med Roser fyldte Forklæde aabent foran sig (Steinmann: Botticelli. Knackfuss Künstler-Monographien XXIV. 1897).

I Raffaels *Madonna med Rosen* (i Madrid), der fremstiller Maria og Josef med den lille Jesus og den lille Jo-

hannes, ligger der foran Maria paa et Bord en stor, fyldt Centifolie, sindbilledligt betegnende den unge Moder som Rosen over alle Kvinder.*)

Et Par Billeder af Hans Rottenhammer fortjener her særligt at fremhæves. I det gratiøse *Hvile paa Flugten* (i Schwerin) plukker Engle Blomster af en Rosenbusk, medens den lille Johannes kommer løbende hen til Jesusbarnet, der sidder paa sin Moders Skød, med en Kurv fuld af Roser. *Den hellige Familie* (i Cassel), hvor Maria med Barnet sidder under et Træ i et idyllisk Landskab, omsvævet af rosenstrøende Engle, er en lyrisk Lovsang om ung. sollys Moderlykke.

Jubelaaret.

Onsdag den 24. December henad Middag vil alle Roms Klokker sende deres Malmklang udover Byen. Pave Pius XI vil med højtideligt Følge drage ned til den hellige eller gyldne Port i St. Peter. Tre højtidelige Slag vil falde, Porten aabnes, og under det sextinske Kors Sang vil Jubelaaret tage sin Begyndelse, mens Folkeskarerne paa St. Peters Pladsen, som nu er strømmet til Rom fra alle Jordens Kanter, udbryder i Jubelraab.

Det katholske Jubelaar holdtes for første Gang i Aaret 1300. Fra denne Tid har vi de første historiske Beretninger om, at Paven bevilgede en Jubellad. Dengang sad Bonifatius VIII paa den hellige Stol, hin Pave, i hvis Lod det faldt at kæmpe med mange af Europas Stormænd, bl. a. ogsaa med Erik Menved og dennes Overgreb overfor Lunds Ærkebiskop Jens Grand. 4 Aar før Pavens Død, 1299, gik der et Rygte i Rom, som efterhaanden antog fastere Form. Alle, hed det sig, der i det følgende Aar besøgte St. Peter, kunde vinde en ekstraordinær Aflad. Saadant et Budskab vakte altid stor Begejstring og inderlig Glæde hos Middelalderens troende Folk. Fra 1. Januar 1300 af strømmede der derfor ogsaa et Utal af fremmede og italienske Pilegrimme til den hellige Stad. Iblandt de førstnævnte befandt sig en ældgammel Mand fra Sydfrankrig. Han blev forestillet for den hellige Fader og fortalte da, at han som 7 Aars Dreng havde været med til et Jubelæum i Rom, for 100 Aar siden. Hans Fader havde da

*) Det maa dog bemærkes, at Rosen er en moderne Tilføjelse.

taget ham med, for at begge kunde vinde den store Af-
lad, som Paverne plejede at meddele hvert hundrede Aar.
Da andre Vidner udtalte sig i samme Retning, blev der nu
søgt efter i Arkiverne. Man ventede at finde Dokumenter,
som vilde give Oplysning, men fandt ingen.

Ikke desto mindre blev Folket ved med at valfarte til
Rom. Tilsidst raadførte Paven sig med Kardinalerne, og
Resultatet var en Bulle, som udkom den 22. Februar 1300.
Bullen indførte Jubelaaret og tilstod en Jubelaflad.
»I Tillid til Guds Naade og Apostelfyrsternes Fortjenester,
i Kraft af apostolisk Fuldmagt« tilstod Paven deri alle
dem, der angrede og skriftede deres Synder, fuldkommen
Aflad og Tilgivelse. Betingelse var, at enhver besøgte de
to Hovedkirker St. Peter og St. Paul. I Følge vandrede
der nu store Skarer af Pilegrimme ned til Rom. Hele
Aaret 1300 var Rom overfyldt med fremmede. Omtrent
200,000 skal have søgt Byen, et vældigt Tal, naar man
tænker paa Middelalderens trange Byer (hele København
havde endnu 100 Aar senere ikke flere end 4000 Indbyg-
gere) og de tarvelige Rejseforhold.

Det var Pavens Mening, at Jubelaaret skulde holdes
hvert hundrede Aar. Det næste skulde altsaa være i Aaret
1400. Men saa længe kunde Romerne ikke vente. Alle-
rede 1342 sendte de en Deputation til Pave Klemens VI,
som opholdt sig i Avignon. En af Kirkehistoriens sørge-
ligste Perioder var inde, Pavernes Fangenskab i Frankrig.

Delegationen bad Paven forkorte Tidsrummet imellem
de to Jubilæer. Et Aarhundrede var for lang en Tid, naar
man tog Menneskelivets Forgængelighed i Betragtning. Kle-
mens VI var villig til at træffe en Forandring, udsendte
en pavelig Skrivelse og fastsatte en Termin paa 50 Aar.
Allerede 1350 blev saa det næste Jubelaar, og Tilslutning-
en overgik endda den i Aaret 1300, idet omtrent en Mil-
lion vandrede til Kirkens Hovedstad, det dengang paveløse
Rom.

Endnu tre Gange maatte Paverne dog give efter for en
Bøn om Forkortning af Terminen. Ifølge Urban VI's Be-
stemmelse skulde Jubelaaret fejres hvert 33. Aar, et Tal,
der var valgt med Henblik paa Forløserens Alder. Pave
Nikolaus V foretrak saa igen de runde Tal, bestemte 50
Aar som Afstand mellem Jubilæerne og holdt selv Jubel-
aaret 1450. Den sidste Forandring blev saa gennemført af
Paul II. Siden ham er det Skik og Brug at holde de
regelmæssige Jubilæer hvert 25. Aar. 1475 skete dette for
første Gang.

Der er ingen Tvivl om, at det katholske Jubelaar har
sit Forbillede i Jødernes Jubelaar, som blev forkyndt
og indledet med Jubelklang, Klangens af Vædderhorn. Af

III. Mosebog 25 ved vi, at hvert 50 Aar var helligt for Jøderne. »Og I skulle holde det halvtredsindstyvende Aar helligt; og I skulle udraabe Frihed i Landet for alle dem, der ho deri; det skal være eder et Jubelaar, og I skulle komme tilbage hver til sin Ejendom og komme tilbage hver til sin Slægt.«

Ligheden er dog kun udvortes. Hos Jøderne drejede det sig i Hovedsagen om materielle Fordele, som man kunde opnaa hvert 50 Aar. Enhver skulde da have Lejlighed til at faa sit Arvegods tilbage. Var han Slave, fik han Friheden igen. (Om alle disse Bestemmelser blev overholdt, er et Spørgsmaal for sig selv. I de mange Nedgangsperioder og hyppige Krige kneb det vistnok med at faa de gamle Forhold i Stand igen.)

Med vort Jubelaar har Kirken helt andre Hensigter. Paa Christi Himmelfartsdagen 29. Maj 1924, har den hl. Fader talt om disse. Paa denne Dag blev nemlig, som ellers, Bullen, som forkynder Jubelaaret, offentliggjort i Rom. Først nu i Adventstiden oplæses den i alle Kirker Verden over. I Bullens første Linier er Jubelaarets Maal fastslaaet: »I Guds uendelige Miskundheds Fodspor har Kirken sin Stræben henvendt paa ligeledes med overordentlige Midler og Udveje, at indbyde og opfordre Menneskene til at faa Synden sonet og deres Levned forbedret.« Jubelaaret skal nu være det overordentlige Middel til at retlede Sjælene igen. Paa skønnere og virksommere Vis oplever vi i dette, hvad Jøderne oplevede. Vi faar Gods tilbage: alle Fortjenester, som vi ved Synden har sat til. Vi faar vor Frihed igen; fordi vi befries af Skyldens Fængsel og løses endog fra Syndens Straffebyrde.

Kirken har forskellige Midler til at opnaa dette sit høje Maal. Der er Valfarten til Rom for alle dem, som har Evner dertil. Den skal fremme Kærlighedens Aand, Bønnens Aand. Kærligheden; naar alle Jordens Folkeslag samles i Rom, har man jo lettere ved at huske, at vi tilhører een Slægt, at vi er Brødre. Da kan de Baand, som Krigens rasende Lidenskaber skar over, knyttes igen. Besøget i Rom vil fremme Bønnen. Der staar man jo paa hellig Jord, den St. Petrus og hans 260 Efterfølgere stod og bad paa. Der beder man i Samklang med Aarhundrederne, sammen med Oldtidens christusbegeistrede Slægt.

Et andet Middel er Sakramenternes Modtagelse. Kirken formaner til oftere at gaa til den hl. Kommunion. at skrifte tiere i dette Aar. Synden skal udslettes, Naaden forøges. For at dette kan ske lettere, har Skriftefædrene i Rom særlige Fuldmagter hele det hellige Aar igennem.

Saa kan Jubelafladen vindes i Rom, Frihed for Sydens Straffe. De Betingelser, der knyttet til denne, er velegnede til at øge Naaden. Foruden Modtagelse af Altrens og Bodens Sakramente kræves der Besøg i 4 Hovedkirker i Rom, i St. Peter og St. Povel, St. Johannes i Lateran og S. Maria Maggiore. Rømerne maa besøge dem daglig i 20 Dage, fremmede i 10 Dage. Juleafladen kan ogsaa vindes af Personer, der er nødsaget til at blive hjemme. En pavelig Bulle af 30. Juli 1924 bestemmer, at Ordenssøstre og hvem der hører til deres Husholdning, endvidere Fanger, Syge, Sygeplejersker, Arbejdere og alle, der har fyldt 70 Aar, kan vinde den derhjemme.

Betragter man alt dette, ser man, at Jubelaaret fortjener sit Navn. Det er et Naadens Aar og bliver det sikkert ogsaa denne Gang, i 1925, baade for Katholikker og anderledestroende. At ogsaa de sidste skal have Del i dets Goder, er vor hl. Faders udtrykkelige Mening. Blandt de særlige Hensigter, han har med dette Jubilæum, nævner han ogsaa denne: at alle Ikke-Katholikker maa vende tilbage til Christi sande Kirke. Dette ligger Kirkens øverste Hyrde lige saa meget paa Sinde som de 2 andre særlige Hensigter:

1) at Freden, ikke skreven paa Tavler, men stadfæstet i Hjerterne, maa genopstaa Folkene imellem,

2) at Forholdene i Palæstina endelig maa blive ordnede og bilagte.

Saa meget om Jubelaarets Indhold. Hvad nu de højtidelige Cereemonier paa Juleaftensdag foran den gyldne Port angaar, stammer de næsten helt fra Aaret 1500. Som 200 Aar i Forvejen var det ogsaa dengang et blandt Rømerne spredt Rygte, som satte deres Sind i Bevægelse. Man fortalte, det havde altid været Skik og Brug, at hvert 100-Aars-Jubilæum blev begyndt med, at Paven aabnede en Dør, den saakaldte gyldne Port i St. Peter. Aleksander VI lod Sagen undersøge og gav Murmesteren Ordre til at fjerne Murværket fra det Sted, hvor Porten efter Sigende skulde ligge. Snart viste det sig dog, at den aldrig havde bestaaet. Men derfor gav man ikke Afkald paa den smukke Tanke om en hellig Port. Hvad Fortiden ikke havde kendt, skulde Fremtiden skue. Paven fastsatte nu selv et Cereemoniel for denne Lejlighed og foretog den første højtidelige Aabning paa Juleaftensdag 1499.

Derefter begynder nu hvert Jubelaar paa 24. December ved den gyldne Port. I højtideligt Optog bæres Paven ned til Kirken, hen til Porten, som er tilmuret. Murværket er i Forvejen blevet saa vidt løsnet, at den endnu staaende Væg let kan fjernes. Følget standser foran Porten, Paven forlader Bærestolen og nærmer sig den hellige Port, hvis

Midte er mærket med et Kors. En Kardinal rækker ham Gulddammeren.

Mens han slaar det første Slag, synger han: Oplader Retfærdigheds Porte for mig. Koret svarer: Thi naar jeg er indgangen, vil jeg love Herren.

Paven slaar det andet Slag og synger: Herre, jeg vil indgaa i dit Hus. Koret: Og tilbede i dit Tempel med Frygt.

Saa følger tredje Slag: Oplader Portene, thi med os er Gud. Koret: Han, som er Israels Styrke.

Saa tager Paven Plads paa Bærestolen, Muren falder helt, Murværket fjernes og Tærskelen tvættes af Gejstlige. Efter nogle Sange og Bønner stiger Paven igen ned fra Bærestolen og knæler ned paa Tærskelen. I højre Haand har han et Kors, i venstre et Voksllys, og knælende istemmer han saa den mægtige Lovsang: »Store Gud, vi lover dig«. Under Sangens Toner skrider han ind i Kirken, fulgt af Skarer af Gejstlige og Lægfolk. Jubelaaret er begyndt og varer til næste Juleaftensdag. Da lukkes Porten i samme Time, som den blev aabnet, atter i 25 Aar.

G. Scherz, C. St. R.

Mørke og Lys i Julenatten.

Er du bleven opmærksom paa, at Jesu Fødsel i en Stald er mere end en hjertegribende Begivenhed? Har du lagt Mærke til, at Julenattens *Mørke og Lys* er et Symbol og bliver *Programmet for hele vor Herres jordiske Liv?*

1. Det er ikke vanskeligt at blive klar over det. Du kender de Ord i Juleevangeliet: Hun fødte sin Søn, den førstefødte, svøbte ham og lagde ham i en Krybbe, fordi der ikke var Plads til dem i Herberget. Nu laa altsaa det Barn, i hvilket Guddommens hele Fylde bor, for Moderens Øjne. Hun saa paa det, ganske vist elskende og tilbedende, men ogsaa dybt sørgende. Elskende, fordi hun var Moder. Tilbedende, fordi Barnet var Gud. Sørgende, fordi hun ikke kunde byde det bedre Kaar. Aa, hvor hun gyste ved Synet af det uværdige Leje og den kolde, mørke, uhyggelige Stald! Hvor hun var bedrøvet over, at Folk havde bortvist det fra deres Døre! at ingen hyldede det som Frelser, Messias og Gud! Ja, *der var Mørke omkring*

Guds Søn, der havde antaget en ringe Tjeners Skikkelse og var steget ned i en Afgrund af Fornedrelse.

Men ikke langt borte fra Byen, ude paa Marken, lyste den Guddomsherlighed op, som den nyfødte havde haft hos sin Fader, før Verden blev til. Engle viste sig, omstraalet af hans Herlighed, og talte ikke om andet end om ham, om Frelseren, der er Christus, Herren. Ja, *derude var der Lys*; ikke blot over Markerne, men ogsaa i Menneskenes Hjerter. Thi hvad Hyrderne kom til at opleve i denne Nat, var saa overvældende, at de priste og lovede Gud for, hvad de havde set og hørt, og at deres Jubel tonede videre i de Kristnes Hjerter indtil den Dag i Dag.

2. Saa skarpe Modsætninger danner Indledningen til Jesu Liv. Efter en guddommelig Plan skal de ogsaa følge ham lige til hans Grav. *Vejen til Ophøjelse skal bestandig gaa gennem Fornedrelse, Vejen til Livet gennem Døden!* Det bliver den faste Lov i hans Vandring her paa Jorden. Det bliver den hemmelighedsfulde Kraft i hans Frelsergerning, Det bliver Nøglen til Forstaaelsen af saa meget gaadefuldt i hans Skæbne.

Ved Begyndelsen af sin offentlige Virksomhed steg han ned i Jordan Flodens Vande og lod sig døbe af Johannes' Haand. Alle de omkringstaaende maatte da anse ham, den uendelig hellige, for en Synder, som de selv var. Men næppe var han steget op igen, før Himlene aabnede sig. Den Helligaand dalede ned over ham og Faderens Røst gav ham det Vidnesbyrd, at han var hans elskede Søn. I de følgende Maaneder gentager denne mærkværdige Sceneveksel sig. Forhaanelser og Forfølgelser gaar Side om Side med højlydt Beundring for de store Mirakler, han virkede. Henimod Slutningen giver han sig til at forudsige sin Lidelse og Død. Men samtidig oplever han ogsaa sin Forklarelse. I den allersidste Nat, medens han krymper sig paa Jorden i Oliehaven, svæver en Engel fra Himmelen ned, ærer og trøster ham.

Som en fast Regel skifter saaledes Jordens Mørke med Himmelens Lys. Ligesom Vægtskaalen svinger op og ned, saaledes staar snart Christi menneskelige Ringhed, snart hans Guddomsherlighed for Samtidens Øjne.

Mest af alt ligner dog Christi sidste Dyst Begyndelsen i Stalden. Vor Herre hænger paa Skampælen og frembærer sit Livs tunge Offer. Nu bøjer han sit Hoved og drager det sidste Suk. Da træder Naturen til og bringer Skabningens Herre sin Hyldest. Forhænget i Templet splittedes tra øverst til nederst i to Stykker. Jorden skjælv og Klipperne revnede. Gravene aabnede sig og mange henvovede helliges Legemer opstod. Hovedsmanden og de andre, der var tilstede, frygtede saare og sagde: Sandelig denne var Guds Søn.

Mørke og Lys, Ophøjelse og Fornedrelse er altsaa væsentlige Træk i Christi Billede. Med dem begynder og slutter hans Gerning. De aabenbarer det menneskelige og guddommelige i hans Væsen. De fører ogsaa Jødernes Tro og Vantro til det fastsatte Maal. For de troende bliver Ophøjelserne Hvilepunkter, som gaar i Borgen for, at Jesus til Trods for alle Fornedrelser er Guds Søn. For de vantro bliver de den sviende Brod, der ægger dem til endnu større Modstand, indtil deres Had bliver saa uhelbredeligt, at de beslutter Jesu Død.

3. Tag nu, kære Trosfælle, hvad Gud selv har lagt ind i Julehemmeligheden, *som ledende Tanke*, naar du i Aar betragter Barnet i Krybben. Hvor maatte det dog ikke være stærkt, dette lille Barn! Hvad vi viger tilbage for, det stræber det efter straks i Livets første Øjeblik: Fornedrelsens tunge Vej! Lad det ikke forgæves vise dig denne Sti til Ophøjelse!

Vær endelig ikke bange! Lov din Frelser, med et oprigtigt Hjerte: Herre, hidtil har jeg saa ofte søgt Ære hos Mennesker, ikke hos Gud. Af Kærlighed til dig vil *jeg nu ikke længere nære Frygt for Ydmygelser* fra Menneskers Side. Jeg vil vinde Ære hos Gud som du. — Herre, hvor meget man end taler og skriver om Frihed, saa har du dog valgt Lydighed. For din Lydigheds Skyld *vil ogsaa jeg gaa Lydighedens Vej* og saaledes naa til Guds Børns Frihed. — Herre, vore Hjerter higer efter et Paradis her i Livet og en Himmel derovre i Evigheden. Du har valgt Korsvejen her paa Jorden for at indgaa til din Herlighed. Til Ære for dit hellige Navn og for min egen Frelses Skyld *vil ogsaa jeg tage mit daglige Kors og følge dig.*

Lad det være min Julegave til dig, o Jesus! Hvis saa du og din hellige Moder velsigner mig, da kommer ogsaa Lyset til Mørket hos mig.

Fr. Kùpferte, S. J.

En underlig Jul.

Af Rose Bruhn.

I Rose Bruhns Fortælling »Moders Arv« har vi fundet følgende stemningsfulde Julebillede. Fortælleren er Bogens unge Hovedperson, for hvem Tildragelsen staar som et skarpt præget Barndomsminde. Det er endnu de Tider, da Forbindelsen Frederiksværk-Hillerød skete med Postvogn, og den unge Pige har just været en Tur med sin Fader, for at se de Julerejsende ankomme, før de gaar hjem til Juleaftensfesten i Barndomshjemmet, den gamle Proprietærgaard:

Efterhaanden tømtes Pladsen foran Posthuset, og Vognene rullede en efter en bort.

Lænet op til et af de store Lindetræer, stod en lille sammenbøjet Skikkelse med en Haandkuffert i den ene Haand og en Malerkasse i den anden. Han saa sig spejdende om til alle Sider, om der ikke var nogen til at tage imod ham. — Nej, nu var der tomt og den sidste Vogn rullet bort.

Lyset fra Posthusets Vinduer faldt i en Stribe ud over Vejen og strejfede ham, som han stod der i sin tynde Sommerfrakke, støttende sig til Træet.

Det var et mærkelig gammelungt, blegt Ansigt, omgivet af ravnsort, krøllet Haar, hvorpaa var trykket en blød, sort Kunstnerhat. Hele Skikkelsen lignede mere en Drengs end en voksen Mands, saa spinkel og lille saa han ud.

Far og jeg var gaaet ned for at hente Posten. Jeg ventede udenfor og stod noget i Skygge paa den modsatte Side af Træet, da jeg hørte en Stemme, som jeg syntes at kende, mumle halvhøjt:

»Ja, hvad vilde jeg ogsaa her! En Jøde har intet med de Kristnes Jul at skøtte.«

Han lukkede Øjnene og knugede Hænderne et Øjeblik mod Panden, trykkede saa Hatten dybere ned over Øjnene og gik langsomt op ad Byen til.

Nu kendte jeg ham. Det var Kunstmaler Marcus, som havde boet hos os forrige Sommer. Et lille forknyt Menne-

ske, men en fin Kunstnernatur. Han havde gaaet saa stille om, taget sine Studier hist og her, vor gamle Barkmølle havde han taget en af Akademiets Medailler paa; saa var han rejst tilbage til Hovedstaden henad Efteraaret.

Hvad vilde han dog her i Byen ved Vintertid? Maaske besøge os —?

Jeg løb efter og standsede ham.

»Hr Marcus, nej er det virkelig Dem?«

»Ja — det er mig. Hvad siger De til, at jeg nu saadan dumper lige ned til Dem? For De har vel faaet mit Brev?«

»Nej, vi har intet Brev faaet; men De skal være velkommen alligevel.«

»Tak, Frøken.«

Han saa træt og lidende ud. Jeg saa, han havde Møje med at gaa. Jeg bad ham tage min Arm, hvilket han dog afslog. Fader, som nu kom ud fra Posthuset, fik ham dog til at støtte sig ved ham.

Da vi kom hjem, blev Moder næsten forfærdet ved at se ham, og paa hendes Ansigt stod tydeligere skrevet end med rene Ord, at han just ikke var velkommen. Dog i samme Øjeblik hun opdagede hans syge og forkomne Udseende, tog en blidere Stemning hende straks fangen, og hun sagde med sit hjertelige Tonefald:

»Men hvordan er det, De ser ud, Marcus? De har da vel ikke rejst i den Smule Overfrakke der i denne Kulde og uden sa meget som en Kavaj.«

»Jo — det har jeg desværre, og tilmed paa en aaben Vogn, saa jeg kan ikke nægte, at jeg er blevet meget forkommen.«

»Gud forbarme sig, De kan jo blive dødssyg af en saadan Tur.« — Og nu fik Moder travlt med at give ham varmt paa Fødderne, et Glas Vin og faa ham anbragt ved Kakkelovnen, hvor han næsten helt forsvandt i den store Armstol.

Dette uventede Julebesøg kom os alle lidt paa tværs, Mor dog mest. Der stod hun med sin Svinesteg og vidste hverken ud eller ind, for den kunde hun da umuligt byde en Jøde.

Om lidt skulde vi gaa til Bords. Folkene var allerede samlet i Spisestuen og Maden ved at blive sat frem. — Naa, der var intet andet at gøre; han maatte tage det, som det kunde falde.

Da jeg noget efter kom ind i Dagligstuen for at bede ham gaa til Bord, saa jeg den lille Skikkelse helt sammen-sunken i Lænestolen, Hovedet laa næsten paa hans Knæ, og den venstre Arm hang saa forunderlig slap ned. Jeg bøjede mig over ham og mærkede, at han sov. Hans Aandedræt lød tungt og uroligt; Varmen og Trætheden havde

overvældet ham. Jeg gjorde Tegn til Far og Mor, som kom i det samme, at de ikke maatte vække ham. —

— Vi gik stille til Bords uden ham.

Der var kommet et Uhyggens Skær over vor Juleaften; vi var tilmode, som jeg tænker mig Søfolkene maa være naar de sejler med Lig i Lasten.

Julesalmen, der ellers altid plejede at blive sunget før Maaltidet, blev af Hensyn til Maleren kun hviskende oplæst. Moder græd lidt, og Far og jeg var tavse. Madlysten havde næsten rent forladt os. Kun Fløjte-Frederik kilede paa Risengrøden og Stegen som den, der ikke vilde give en Brøkdæl væk af de Behageligheder, der hører en af Aarets store Dage til. Han havde nemlig faaet bestemt Løfte paa, at han skulde blive helt mæt.

Ligesom vi var ved at rejse os fra Bordet, gik Døren sagte op fra Dagligstuen, og Marcus stod vaklende og stirrede ind paa os med et forunderlig glansfuldt Blik, mens han famlende holdt sig i Dørkarmen.

Jeg skyndte mig hen for at støtte ham. Han faldt tungt imod mig. Paa mit Spørgsmaal, om der var noget, han vilde have, rystede han sørgmodig paa Hovedet. Han hviskede noget, jeg ikke forstod, og samtidig saa han bedende paa min Mor.

Hun ledte ham varsomt tilbage til Lænestolen og tog hans Hænder i sine. De var kolde som Is.

Hans Læber bevægede sig, men vi kunde intel forstaa.

Endelig fik han hvisket med en sidste Anstrengelse og et hjælpeløst Blik paa Mor: »Syng Julesalmen.«

Og mens Moder holdt hans Hoved tæt ind til sig, gik vi andre stille tilhage til Spisestuen og sang Julesalmen:

Jeg som et Barn mig glæde vil
Og sjunge i det Høje.
Ej Sorg i Dag paa Jord er til,
Som tør min Sjæl nedbøje;
I Dag er fattigst Betler rig,
Et Paradis er Jorden mig,
Til mig Guds Engle kvæde!
I Dag er Dig en Frelser født,
I Dag al Verdens Sorg er død,
Og født al Verdens Glæde.

Da de sidste Toner af Salmen døde hen, lagde han sig trygt ind til Moders Bryst og drog et Suk — det sidste.

Det var en forunderlig Juleaften. En Sjæl fik Fred, — men vi, vi stod saa uendelig fattige tilbage. Og jeg havde for første Gang mødt Livets Alvor ved denne ensomme Fugls Flugt fra de vildsomme Veje.

Meddelelse fra Vikariatet.

Hermed giver vi Dispens fra Abstinenspligten Fredag den 26. December, anden Juledag.

København, den 17. December 1924.

† JOSEPH

Biskop og Apost. Vikar.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Julefest

afholdes Søndag d. 28. Decbr. i Charl. Palmehave Kl. 6 for St. Andreas Menighed med Børn.

Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Tombola for Voksne og Børn.

En Nissekoloni ved Julegrøden.

Børnenes Fest slutter Kl. 9. Derefter Dans for de Voksne.

Bill.: for Menighedens Voksne og Børn under 15 Aar 1 Kr., Besøgende Voksne Kr. 1,50 Besøgende Børn Kr. 2,00, faas i Præstegaarden, den franske Skole, samt hos Undertegnede, hvor Gaver ogsaa modtages med Tak.

Fru *Blatt* Fru *Brems* Fru *Grugni* Fru *Holler*
Tlf. Gent. 568. Tlf. Lyngby 89. Tlf. Ordr. 1197. Tlf. Ordr. 986.

Fru *Hullers* Fru *Hylleholl* Fru *Kapt. Nielsen*
Tlf. Ordr. 1583. Tlf. Ordr. 425. Skovagervej 5.

S.M.D.M. (Sct. Mariæ Drengeskoles Minde).
»De gamle Drenges Juletræ afholdes *Mandag den 29. December Kl. 7¹/₂* i Skolen, Boyesgade 8 A. — Alle forhenværende Elever, saavel gamle som unge, indbydes. — Medlemmer, der staar til Restance med Kontingent, eller som ikke har gjort Regnskab for Ferie-Koloni-Mærker, bedes inden Aarets Udgang indbetale til Kassereren, Tilskærer J. Nielsen, Jul. Blomsgade 24². Træffes bedst om Aftenen. *Bestyrelsen.*

Katolsk Forening „Absalon“

afholder Julefest i »Columbus« *Mandag d. 29. December Kl. 6¹/₂*. Overraskelser for Voksne og Børn. Angaaende Billetter bedes man henvende sig til: Formanden A. Johansen, Birkegade 15².

Elisabethforeningens Kollekt

Søndag den 23. November har indbragt:

St. Ansgars Kirke	329,47	St. Annæ Kirke	31,00
St. Knuds Kapel	9,00	Sakramentskirken	119,62
Jesu Hjertes Kirke	167,00	St. Josefs Kirke	100,00
Tilbedelseskirken	20,00	St. Andreas Kirke	100,45
Immaculatakirken	25,00		
Rosenkranskirken	47,50		
			ialt Kr. <u>949,04</u>

Alle Bidragere uden Undtagelse, som har givet deres Skærv for derved at støtte Elisabethforeningens Virksomhed (*Omsorg for nødstedte katolske Børn*), bedes herved modtage en hjertelig Tak. »Herren er den, som giver igen, og han skal giye dig syv-fold igen.« (Eccli. 35, 13.)

Paa Bestyrelsens Vegne:
Ph. von Kettenburg, Sognepræst.

Bredgade 64, d. 8. Decbr. 1924.

Kirkelig Kalender.

28. Dec. Søndag i Juleugen. Uskyldige Børn, Martyrer.	4. Jan. Jesu Navnefest.
29. — M. Thomas af Canter- bury, Bisp o. Martyr.	5. — M. Vigilie.
30. — Ti. Oktavd. af Julefesten, (Messen: Søndag af Juleoktaven).	6. — Ti. Epifani (Hellig 3 Konger)
31. — O. Silvester I, Pave og Bekender.	7. — O. Oktavdag. (Hertug Knud.)
1. Jan. To. Jesu Omskærelse.	8. — To. Oktavdag.
2. — F. Jesu Navnefest.	9. — F. Oktavdag.
3. — L. Oktavdag af Johannes.	10. — L. Oktavdag.

Sakramentskirken. De Børn, som skal konfirmeres til Paaske, bedes snarest indmeldt hertil hos Sognepræsten, helst af Forældrene selv.

I denne Tid holdes indtil videre kateketisk Eftermiddags-
prædiken (Kl. 6), som ovennævnte Børn bør overvære.

Sankt Knud Hertugs Passionsdag

7. Januar 1925:

Festandagt i Jesu Hjerter Kirke Kl. 7 Aften,
med Sang efter Ringsted Ordinalet fra 1170.

Festspil i Sanct Knuds Sal Kl. 8 Aften:

Julegildet i Roskilde

af »Ludo de sancto kanuto duce« med indlagte gamle Hymner og Folkeviser. (Passionsspillet Søndagen efter Sanct Knud Hertugs Translationsdag d. 28. Juni 1925 i Vrangskoven ved Haraldsted. **Billetter** til Festspillet à 1 Kr. faaes i katolske Boghandel og hos Portneren i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Program ved Indgangen.

Kvindelig katolsk Ungdoms Fællesmøde**K. K. U. F.****Julefest**

afholdes Mandag d. 29. December Kl. 8 pr. i Vesterhus.
Juletræ, Chokolade, Juleknas samt Lodtrækning.

Billetter à 1 Kr., som giver Ret til ovenanførte, faas hos Fru Gorritzen, Vesterhus samt hos Frk. Martha Holler, Tlf. Ordrug 986,

Kalenderen for 1925 er udkommen og kan faas hos
Ekspeditionen, Bredgade 64.
(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre.** Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsen
des Kalenderen portofrit. *Ansariusforeningen.*

Redaktøren træffes gennem Telefon Amager 3202 fra 1¹/₂—2¹/₂

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.